

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARE YOU PREPARED TO TOUCH THE DARKNESS?

DARKNESS BIRTHS THE STARS

SARAH LEE WOHN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

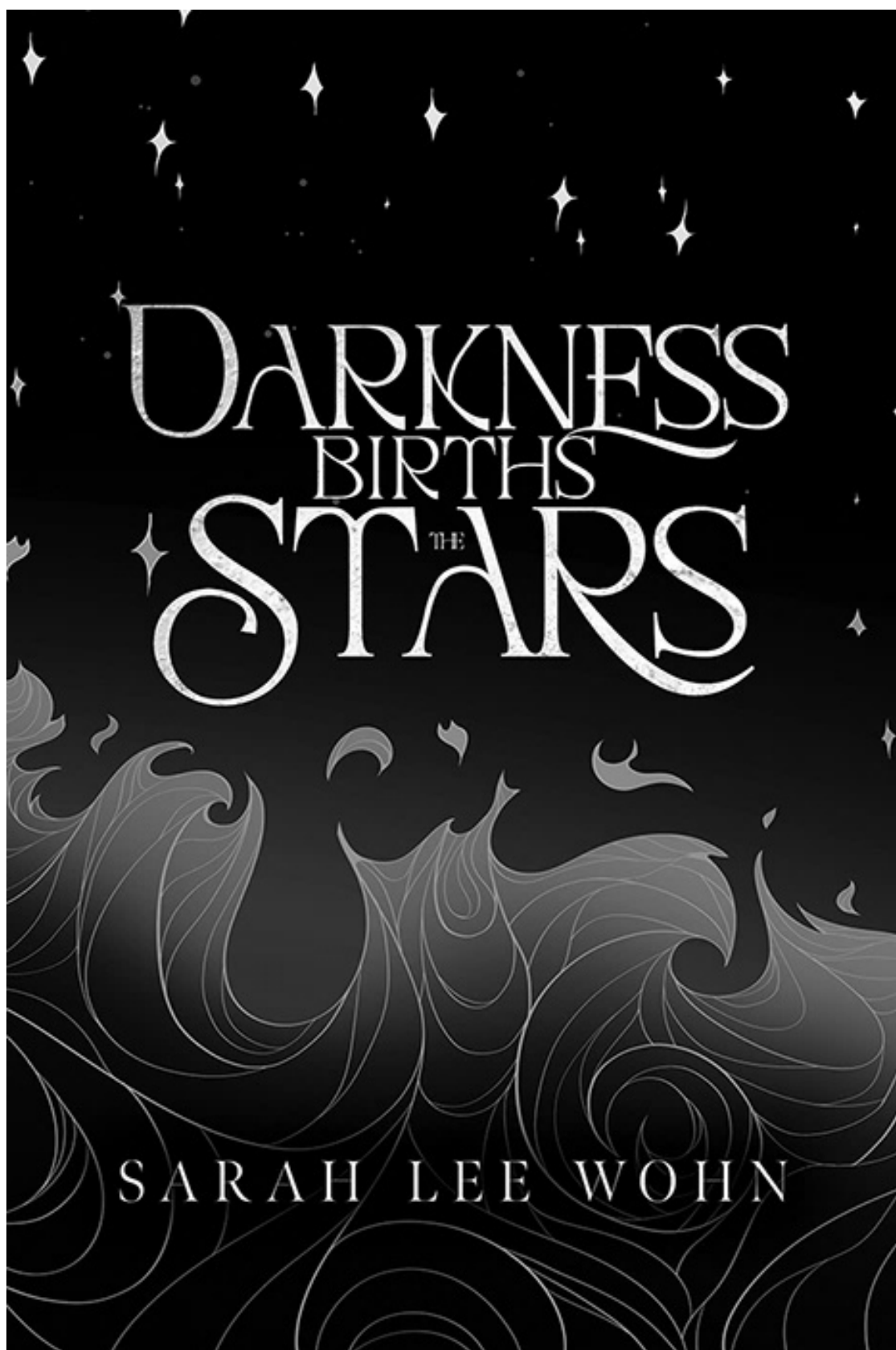
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

©

Telif Hakkı 2025 © Sarah Lee Wohn

Her hakkı saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı yasasının izin verdiği eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, işletmelerle, olaylarla, yerlerle veya herhangi bir başka unsurla olan herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Sarah Lee Wohn, bu eserin yazarı olarak tanınma konusunda ahlaki hakkına sahip olduğunu ileri sürmektedir.

ISBN: 978-3-9826452-1-6 (ciltless)

ISBN: 978-1-8065419-6-6 (ciltli)

ISBN: 978-3-9826452-2-3 (özel baskı ciltli)

ASIN: B0DZDQRJQB (Kindle)

Birinci Baskı, Eylül 2025

Düzenleme ve düzeltme işlemleri Claire Bradshaw tarafından yapılmıştır.

Harita, bölüm başlığı görseli ve biçimlendirme Travis Hasenour tarafından,

tothemoonandbackdesign.com adresinden yapılmıştır.

Kapak illüstrasyonları ve tasarımı Joshua Griffin'e aittir, joshuagriffinart.com

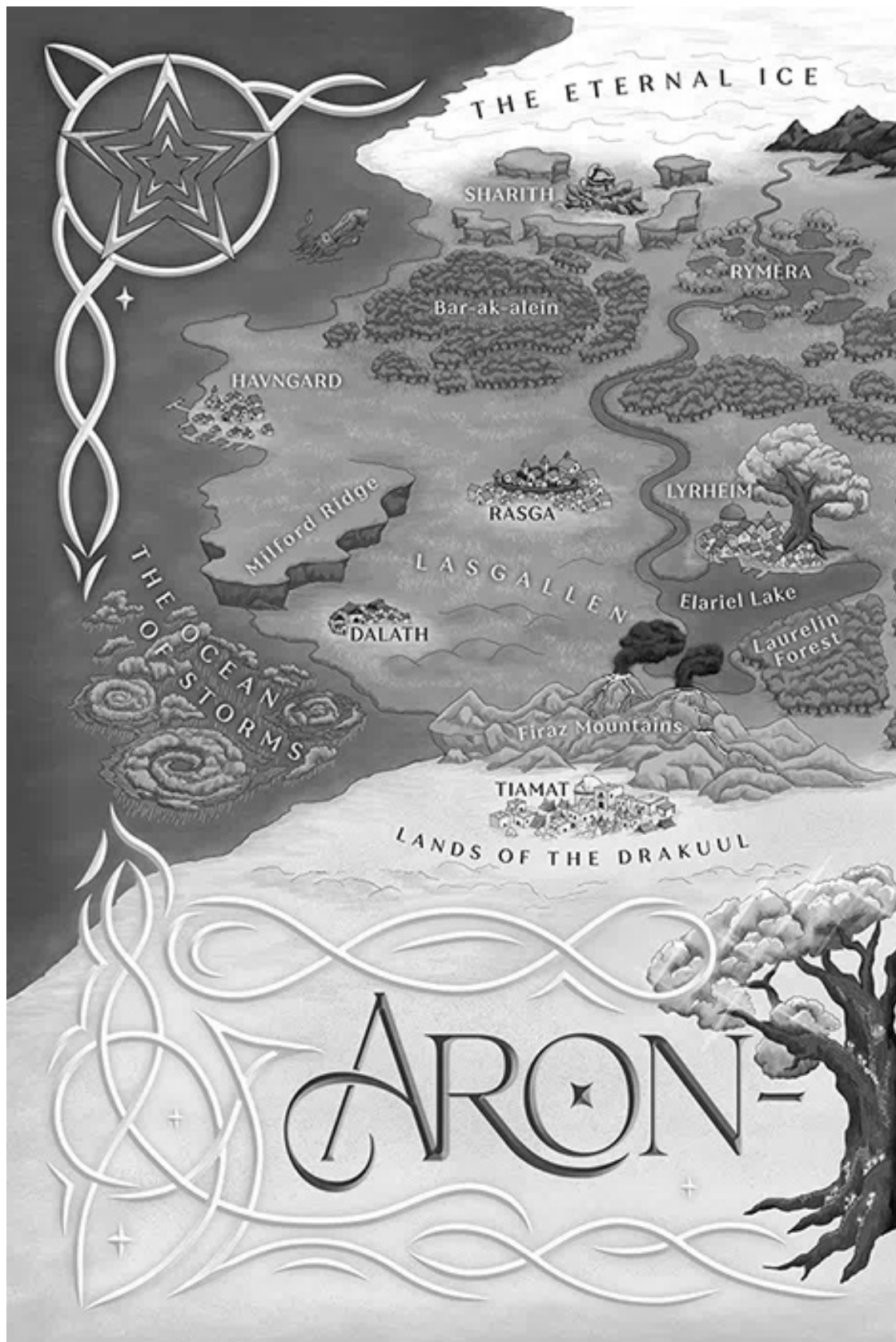
*Karanlığın içinde kaybolmuş herkes için,
O tek yol gösterici ışığı arıyor.*

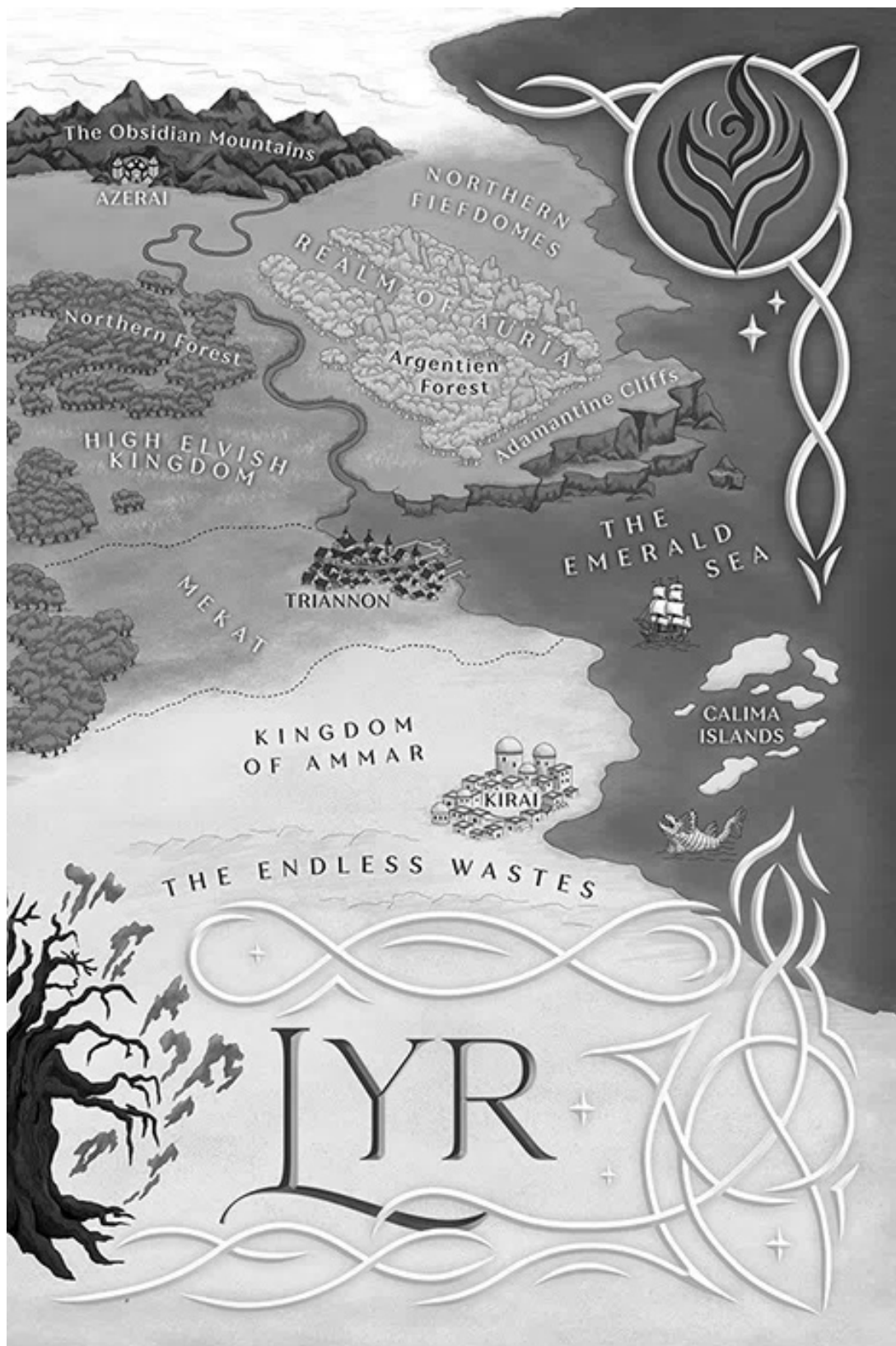
İÇİNDEKİLER

Ön Kapak	
Başlık Sayfası	
Telif hakkı	
Harita	
Düzen ve Kaos Güçleri	
Aron-Lyr'in Tarihi	
Yazarın Notu	
Önsöz	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	

Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Epilog
Sözlük
İçerik Notları
Teşekkürler
Yazar Hakkında
Arka Kapak

THE AUREA

THE HISTORY OF ARON - LYR

YEAR 0

THE MAKING
OF ARON - LYR

YEAR 1500
AFTER THE MAKING

THE FOUNDING
OF LYRHEIM

YEAR 2400-2900
AFTER THE MAKING

THE CHAOS WARS

YEAR 2900
AFTER THE MAKING

THE CREATION OF THE
GOLDEN TREE

YEAR 0-2000
OF THE GOLDEN TREE

THE IMPRISONMENT
OF THE FALLEN ONE

YEAR 2000 OF THE
GOLDEN TREE

THE DESTRUCTION
OF THE TREE

YEAR 0-40
AFTER THE DESTRUCTION

THE SUNDERING WARS

YEAR 40
AFTER THE DESTRUCTION

THE SENTENCING
OF THE FALLEN ONE

NOT: Lütfen kitabın sonunda kapsamlı bir sözlük, karakter ve telaffuz kılavuzu bulabilirsiniz.

YAZARIN NOTU

"Karanlık Yıldızları Doğurur", bazı kişiler için rahatsız edici olabilecek açık içerik ve karanlık unsurlar içeren, yetişkinlere yönelik epik bir fantastik romantik romanıdır.

Uyarıların tam listesi için lütfen kitabın arkasındaki İçerik Notları bölümüne bakın veya authorsarahleewohn.com adresindeki ana sayfamı ziyaret ederek “Kitaplar” başlığı altındaki içerik uyarılarını okuyun.

ÖNSÖZ

Aron-Lyr'in Oluşumu

Başlangıçta, Yüce Baba Düzen güçlerini ortaya çıkardı. Kaos güçlerini uzak tutmak için Işık ve Karanlık, Ateş ve Su, Toprak ve Hava'yı yarattı. Bu unsurlarla Aron-Lyr dünyasını var etti ve yarattığı her şeye memnuniyetle baktı.

Fakat çok geçmeden, Yüce Baba'nın hoşnutsuzluğu arttı. Gücü, yarattıklarını yaşam ve güzellikle doldurmak için çok büyüktü; bir eliyle yarattığını diğer eliyle yok ediyordu.

Böylece, göksel varlığını avatarlara dönüştürdü ve her birine gücünün yalnızca bir yönünü bahsetti. Onlara Aurea, yani Altın Olanlar adını verdi ve dünyayı kendi buyurduğu surette şekillendirmeleri ve düşüncelerinden doğan insanları ve yaratıkları onunla doldurmaları için Aron-Lyr'e gönderdi. Onlar dünyanın koruyucuları ve muhafızları olacaktı.

O, Işık Aurea'larını yarattı: Bilgeligi kadar iyiliğiyle de öne çıkan Gökyüzü Lordu Aramaz ve güzelliği karanlıkta bir ışık feneri olan Yıldız Kraliçesi Baradaz. Onların ellerinden Elfler doğdu; tenlerinde ve saçlarında esrarengiz bir ışık hapsolmuştu, bedenleri zihinleri kadar güzeldi. Yaratıcılarının yanına, Aurea'ların da yaşadığı Lyrheim'in yeşil tepelerine yerleştiler.

Yeryüzünü korumak için, Yüce Baba Tanez ve M'tar'ı yarattı. Demirci M'tar, dayanıklı cüce ırkını yarattı. Yetenekli zanaatkarlar olan cüceler, babalarının yerin ve taşın derinliklerinde bulunan zenginliklere olan hayranlığını paylaşıyorlar. Kuzeydeki Obsidyen Dağları'nı sahiplendiler,

dağların kalbine inerek yeraltı şehirleri inşa ettiler ve bu şehirler ziyaret etme izni verilen herkesi hayrete düşürdü.

Hasat Tanrıçası Tanez, yaratılışa duyduğu büyük sevgiyle iki ırk yarattı. Dryadlar, Aron-Lyr'in derin ormanlarını yuva edinmiş olup, tüm canlılarla olan bağlantılarını kullanarak onların büyümesini sağlarlar; zarif görünüşleri, kışkırtıldıklarında ortaya çıkan vahşi bir ruhu gizler. Tanez'in ikinci çocukları olan Browniler ise toprağı işler, elleri hasadın bereketiyle dolar. Bedenleri küçük olabilir, ancak kalpleri büyüktür ve başkalarına bakmaktan mutluluk duyarlar.

Deniz Tanrısı ve Su Tanrısı Aşur, denizleri yönetmekle görevliydi; vahşi ruhu denizlerin derinliklerinde özgürlük arıyordu. Sabırlı yoldaşı Şifacı Namtaz ise tüm canlıların acılarını dindiriyordu. Büyük Denizlerin kıyılarında ve güçlü akarsuların yakınında çocukları Nyx'ler yaşıyordu. Özgür ve bağlı olmayan Nyx'ler, akıntıların çağrısını takip ediyorlardı. Su elementini temsil ediyorlardı; su altında nefes almalarını sağlayan solungaçları ve denizin barındırabileceğı tüm gri, yeşil ve mavi tonlarında parıldaayan saçları vardı.

Şiddetli ve güçlü Savaşçı Şaam, Ateş armağanını Müzik ve Tutku Tanrıçası Zamani ile birlikte kullanır. Güneyin ateşli dağları, Şaam tarafından yaratılan vahşi savaşçılar olan Drakuul'lara ev sahipliğı yapar. Pullu bedenleri vahşi bir güzelliğe sahiptir. Zamani, saçları ve gözleri alevlerin tonlarında parlayan Djein'lere hayat vermiştir. Hanımlarının zarafetini ve müzik ve dans sevgisini paylaşan Djein'ler, güneydoğunun kurak çöllerini doldururlar.

Hava, gözlerinden hiçbir sır saklamayan, kahin Enlial tarafından yönetilir. Onların yoldaşı ise Merhamet ve Şefkat Tanrıçası Khiraz'dır. Enlial, Hava'nın kanatlı insanları olan ve hem bilge hem de sanat konusunda yetenekli olan Aerieth'lere hayat üflemiştir. Kuzeydoğuda, Arjantin Ormanı'nın yüksek ağaçlarında veya orada yükselen sivri dağlarda güzel yuvalarını kurarak kendilerine bir yuva oluşturmuşlardır.

Göksel Baba bile ruhu üzerindeki gölgelerin ağırlığını bilir, bu yüzden Karanlık Tanrısı Noctis'i de yarattı. Noctis, dünyanın karanlık köşelerinde yaşayacak kendi halkını yaratmayı reddetti, kalbi Yüce Baba'nın planlarına çok sıkı bir şekilde karşıydı. Yüce Baba dünyayı yarattığında, onu Düzenin güçleriyle yükseltti, ancak Kaos hala yüzeyin altında, dikkatsizleri yozlaştırmaya can atıyordu. Yaratılışın başlangıcından itibaren Yüce

Baba'ya isyan eden Noctis, Kaos'un sinsi fısıltılarına kolayca kapıldı, kalbi kardeşi Aramaz'a duyduğu kıskançlıkla kararmıştı, çünkü o da hüküm sürmeyi arzuluyordu.

Kardeşlerinin gözlerinden uzakta, gizlice kendi yaratımlarını denedi. Ancak Yüce Baba'nın kutsaması olmadan, ellerinden yalnızca korkunç yaratıklar hayat buldu.

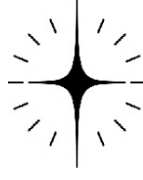
Ancak tüm Aurea'lar son ırkı, yani İnsan ırkını yaratmak için birlikte çalıştılar. Çünkü Yüce Baba, İnsanların dünyanın tüm yönlerinden küçük birer pay alması gerektiğine, böylece kendisine en çok benzeyen ırk olacağına hükmetmişti. Fakat diğer Aurea'ların haberi olmadan, Düşmüş Olan Noctis, İnsanlar yaratıldığı günlerde isyanını çoktan planlıyordu. Onların özünü zehirleyerek, onları Düzen tarafından tasarlanmış ve Kaos tarafından ayartılmış sonsuz bir çatışmaya mahkum etti.

Geri dönülmez bir şekilde yozlaşmaya düşenler, dişleri ve pençeleri olan insansı canavarlar ırkı olan Rakash'lara dönüştüler. Efendileri kadar acımasız ve korkunç olan bu yaratıklar, Noctis'in karanlık ordusunun ana bölümünü oluşturuyordu. Diğer Aurea'lar onun yaptıklarını görünce dehşete kapıldılar ve Noctis'e kötü işlerine son vermesini emrettiler.

Fakat yozlaşmanın şarkısı kanında çok güçlüydü. Pişmanlık göstermek yerine, Noctis sadece kardeşlerinin yarattığı her şeyi yok etmeyi arzuladı. Birçok kişiyi lanetli davasına çekti ve onları savaşa sürükledi.

Böylece dünya ilk kez savaşı tanıdı.

—Aramaz Başrahibi Genç Aratanıel, *Altın Ağacın 1755. Yılı: Oluşum
Günleri Üzerine*

BÖLÜM

1

İş

O lanetli tilki yine tavuklarıma saldırmıştı.

Huzursuz uykumdan telaşlı bir gıdaklama sesiyle uyandım. Sıcak yatağımdan kalkarken vücudum hâlâ uykudan ağırdı ve dudaklarımdan içten gelen birkaç küfür döküldü.

Karanlık odada sendeleyerek dolaşırken, sinir bozucu canavarın hayatına bir başka vahşi tehdit daha ekledim. Dışarıda, şimşek çakmaları iri yağmur damlalarını ve şiddetli rüzgarların pencereye sıkıştırdığı yaprakları ortaya çıkarıyordu. Fırtına mevsimi ciddi anlamda başlamıştı ve bu fırtına büyük bir fırtınaya dönüşmek üzereydi; habercileri günlerdir Lasgallen'in her zamanki turkuaz gökyüzünü karartmıştı.

Bir önceki gün, çiftlikteki her şeyi güvence altına almak için acele etmişim; küçük sürümü içeri getirirken hareketlerim hızlı ama emindi. Arakların yüksek sesli inlemeleri, çiftlik evinin bitişiğindeki ahırda yankılanmıştı. Benim gibi onlar da yaklaşan fırtınayı, havada vahşi Kaos büyüleriyle cızırdayan ağır bir basıncı hissediyorlardı. Bu durum beni endişelendirmişti ve yorgunluğuma yenik düşüp birkaç saat dinlenmeden önce her işi iki kez kontrol etmeme neden olmuştu.

Hayvanlarımdan hiçbirini dikkatsizlik yüzünden kaybetmek istemem.

Yaz boyunca bana sürekli sorun çıkaran, kümesin etrafını saran dikenli çalılara rağmen dört tavuğumu kapıp götüren o kurnaz küçük yırtıcı, doğal olarak ben uykuya daldığım anda geri dönmüştü.

Lanet olsun, sadece koşarak uzaklaştırmak. Bu sefer merhamet göstermeyeceğim.

Kısa bir komutla tavandaki lirin taşlarını etkinleştirdim; Işık büyüyle kutsanmış bu taşlar, odayı yumuşak, altın rengi bir parıltıyla doldurdu. Ayaklarımı ağır iş botlarına soktum ve beyaz pamuklu geceliğimin üzerine kalın bir yün palto geçirdim, alevli örgümü kumaşın altına sakladım. Bir an düşündükten sonra, yayımın yanından uzanıp yatağımın yanındaki çelik uçlu mızrağı aldım. Okçuluk becerilerim vasattı, bu yüzden karanlıkta hareket eden bir hedefi vurmam pek olası değildi.

Elimdeki silahın sağlam ağırlığıyla rahatlayarak, daracık yatak odamın kapısına yöneldim. Lasgallen, Büyük Bölünme'den sonra diğer birçok diyara göre daha huzurlu bir diyar olarak kalmış olsa da, yalnız yaşayan bir kadının hazırlıklı olması yine de akıllıca bir davranıştı; bu kadın bir zamanlar dünyanın en güçlüsü olsa bile.

Vahşi doğada dolaşan tüm yırtıcı hayvanlar dört ayaklı türden değildi.

Ya da en azından kısmen evcilleştirilmiş, tıpkı evimi paylaştığım kedi gibi. Bane öfkeli bir miyavlamayla yanımdan hızla geçti, kabarık kuyruğunu savurarak koridorda koştu. Çoğu kedi gibi, o da dinlenmesinin bozulmasından nefret ediyordu.

Şiddetli bir rüzgar esintisiyle evin tamamı sarsıldı. Ana odaya girerken yüzümü buruşturdum ve Bane'in karanlık gölgesini ön kapıya kadar takip ettim. Gök gürültüsünün gümbürtüsü ve yağmurun yüksek sesli şakırtısı, bakışlarımı karanlık mutfak penceresine çevirdi.

Harika. Dışarı adımımı attığım anda o sağanak yağmur beni sıırılsıklam edecekti.

Ev tekrar sallandı. Ama bu sefer rüzgar değildi. Şiddetli bir vurma sesi fırtınanın gürültüsünü yarıp geçince nabzım hızlandı. Demek ki tilki değilmiş. Mızrağı daha sıkı kavradım, sinirim yerini hafif bir huzursuzluğa bıraktı.

Komşularım, Ulyss Underforge adında yaşlı bir cüce ve onun cin karısı, atla bir saatten fazla uzaklıkta yaşıyorlardı. Herhangi bir sorunla karşılaşsalar, en yakın köy olan Dalath'a giderlerdi. Ve ben de kesinlikle herhangi bir ziyaretçi beklemiyordum. Bir zamanlar değer verdiğim her şeyi terk etmenin kaçınılmaz sonucu buydu.

Lanet olsun! Odanın içinde yankılanan bir başka kapı çalma sesiyle yerimden sıçradım.

Gergin sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Eğer bu kişi bana zarar vermek isteseydi, kesinlikle kendini belli etmezdi. Ama

tedbirli olmak da zarar vermezdi. Mızrağımı tahta kapıya doğru savurdum ve diğer elimle kapıyı aniden açtım.

Buz gibi bir rüzgar ve dondurucu bir yağmur esiyordu. Gözlerimi kırıştırdım, bir an için kör oldum—ve sonra kapının eşiğinde uzun boylu bir figür belirdi, o kadar aniydi ki neredeyse içgüdüsel olarak bıçaklayacaktım.

Kalbim, inanılmaz bir hızla durmadan önce iki kat daha hızlı atmaya başladı. Dünya etrafımda dönüyordu, göğsüm sıkışıyor, gözlerim dışarıdaki karanlığa alışırken ve gece geç saatteki ziyaretçimi fark ederken.

O yabancının siyah pelerinini örten başlığın altından, düz burnunu, dolgun dudaklarını, yüksek elmacık kemiklerini her yerde tanırdım.

Maalesef.

Başından beri peşimi bırakmamıştı. Sayamayacağım kadar uzun bir süredir. Ve şimdi hayaleti ölümün pençelerinden geri dönmüştü, her şeyi yok ettikten sonra bile beni bırakamıyordu.

Şokun yerini öfke aldı, silahımı kaldırırken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. "Bana seni kazığa geçirmemem için geçerli bir sebep söyle, Noctis." Adını ortak dilde bir lanet gibi tükürdüm.

Noctis. Düşmüş Olan. Yok Edici.

Artık başka bir isme sahip olma hakkını kaybetmişti. Hem dünyanın gözünde, hem de benim gözümde. Ama şimdi, bırakın bütün alemleri, yüzüne kapıyı çarpsam bile benim kapımı bile yıkabilecek gibi görünmüyordu. Bir eliyle kapı çerçevesine tutunmuş, desteksiz ayakta duramayacak gibiydi.

“Baradaz.” Sesi boğuktu ama tanrıların dili olan Aurean dilindeki gerçek ismimi telaff ederken çok tanıdık geliyordu; uzun zamandır yüksek sesle söylendiğini duymadığım bir dildi bu. “İyi görünüyorsun.” Genellikle keskin olan aksanı yumuşamış, yalvarır bir tondaydı.

Dengesizce sallanırken, tertemiz ahşap zeminime su damladı. Homurdandım. Henüz evime girmemişti ama şimdiden beni sinir ediyordu. Bu onun özel bir yeteneğiydi.

Ziyaretçimin kapüşonu geriye kaydı ve zayıf, ölümcül derecede solgun bir yüz ortaya çıktı; omuzlarına kadar uzanan siyah saçlarının uçları sanki bıçakla kesilmiş gibi dağınıktı; çok iyi tanıdığım o koyu gözlerinde ateşli bir ışık vardı.

"Çok kötü görünüyorsun," diye soğuk bir şekilde söyledim, mızrağımı ona doğrultmaya devam ederek. Onu daha önce hiç bu kadar perişan halde görmemiştim, hatta mahkum edildikten sonra Düzen Tapınağı'ndan sürüklenerek çıkarıldığında bile—güçlerinden yoksun, bir zamanlar olduğu halinin gölgesiydi.

"Ben..." Boğuk bir ses çıkardı, öksürük ve umutsuz bir kıkırdama karışımıydı bu, ağzı bükülmüştü. "Gidecek başka yerim yoktu."

Yaratıcının kutsal saydığı her şey adına sormak istedim: Buraya gelmeyi nasıl düşündünüz?

Beni nasıl bulmuştu? Nasıl hayatta kalmıştı ki?

Daha cevap isteyemeden şiddetli bir öksürük daha vücudunu sarstı ve dikkatimi göğsüne bastırdığı diğer eline çevirdi. Sıkıca kenetlenmiş parmaklarının arasından sızan kıpkırmızı kanı, beyaz tenine karşı belirgin bir şekilde görünce içimde endişe yükseldi; birkaç damla kan yerdeki yağmur suyuna karıştı.

Ancak, bir daha asla görmek istemediğim son kişi kapımın eşiğinden içeri yığılıp kaldığında, yerin durumu en az endişe duyduğum şeydi. "Baradaz, lütfen," diye inledi, gözleri geriye doğru kaymıştı. Baygın haldeydi.

Şaşkınlıktan kımıldayamadım, ona bakakaldım. Bane, evimizde yatan yabancıyı koklamak için yaklaştığında ancak kendime geldim. Siyah erkek kedi burnunu kırıştırdı, kehribar rengi gözleri bana iğrenmiş bir ifadeyle bakıyordu; sanki bu sorunla benim ilgilenmemi bekliyormuş gibiydi. İçimden bir ah çektim.

"İnan bana," diye mırıldandım, silahımı bir kenara bırakıp Noctis'in hayati belirtilerini kontrol etmek için eğildim. "Onu dışarı atmayı çok isterdim. Ama bizim bölgemizde öldüğünde onu gömmek zorunda kalacağız." Burnuma dolan kir, kan ve eski terin nahoş karışımıyla yüzümü buruşturdum. "Ve benim şansıyla, cesedi en yakın Rakash sürüsünü bize çekecek."

Noctis'in boynunun yan tarafına ilk dokunuşumda derisi nemliydi, ama altında ateşten yanıyordu. Onu çevirdiğimde inledi ve yüzü acıdan buruştu, ama bilinci kapalıydı.

Ona baktım, tereddüt ettim. Sözlerime rağmen, içimde küçük, hayır, büyük bir parça onu dışarı atmayı arzuluyordu, sanki bunu yapmak her şeyi korkunç bir rüyaya dönüştürecekmiş gibi. Bakışlarım fırtınanın hâlâ

şiddetle estiği açık kapıya, sonra da yerde biriken kana kayd1. Yardımım olmadan, orada soğukta ve yalnız başına ölecekti. Akılsız bir canavara bile dilemeyeceğim bir kader. Birçok günah işlemiştim, ama ondan farklı olarak, asla kasten zalim olmamıştım. Hak edenlere bile.

Onu yatağa yatırmak zorunda kaldım.

Onu yatak odama sürüklerken ağzımdan bir sürü küfür kaçtı. Noctis'in uzun zamandır doğru dürüst yemek yemediği belliydi, ama yine de benden çok daha uzundu ve ağırdı.

"Ölmüş olman gerekiyordu," dedim, üst bedenini hiç de nazik davranmadan yatağıma çekerken. Siyah deri çizmelerini çıkarıp yere fırlattıktan sonra bacakları da onu takip etti. "Büyünden ve bir zamanlar sahip olduğun o zavallı ruhtan da arındırılmış olmalısın."

Teoride, ruhu, ceza olarak atıldığı boşluk olan Uçurum tarafından yok edilmeliydi. Bunu biliyorum; çünkü en son kocam Aron-Lyr Kralı Aramaz'ın yanında altın tahtta oturduğumda, Yüce Baba'nın güçlerinin ilahi lütuf içinde içimden aktığı sırada onu yargılayanlardan biriydim.

On yıl önce.

"Nasıl hayatta kaldığını merak ediyorum." Acı bir kahkaha attım. "Gerçekten de aramızdaki en kurnaz kişisin, değil mi?"

Sesim kısılmıştı, kelimeler sadece eski yaralarımı yeniden açıyordu. Kabuk bağladığını, iyileştiğini sandığım yaralar... Görünüşe göre izler hala çok acı veriyordu.

Senin için yas tuttum, ona öfkelenmek istedim. Tüm mantığa aykırı olarak, senin için yas tuttum. İkinci kez. Yoksa üçüncü müydü? Saymak zordu.

Ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi, sanki yıllar geçmemiş gibi kapımı çalmaya cüret etti?

Noctis uyanmadı, içimde yanan öfkem gidecek yer bulamayıp, boş yere içimde dönüp durdu.

Onu öldürmeliydim. Bu adalet olurdu. Onlar'ın verdiği hükmü kendi ellerimle yerine getirerek, bir şekilde kurtulduğu kaderine teslim ederdim. Sürgünde olabilirdim—kocama ve Işığa ihanet eden biri—ama görevimi çok iyi biliyordum.

Dışarıda gök gürlüyordu, her şimşek çakması Noctis'in yüzündeki o acı verici derecede tanıdık çizgileri daha da belirginleştiriyordu. Fırtına tam çiftliğin üzerinde şiddetle esiyordu.

Ve kalbimde.

İstemedenden de olsa yaklaştım, parmaklarım yanağında hafifçe gezindi, dokunuşumun altında sakalın pürüzlülüğü bana yabancı geldi.

O kadar kırılgan. O kadar rahatsız edici derecede insani.

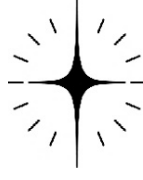
Mızrağımı alıp bu işe son vermek ne kadar kolay olurdu. Binlerce masumun ölümünün intikamını almak için tek bir hızlı, kararlı hamle yeterli olurdu.

Noctis'ten bir inilti daha çıktı, başı yastığıma düştü, solgun boğazının kıvrımı kırılganlığıyla bana meydan okuyordu. Ona ne olmuştu? Yaralı ve yalnız başına ne kadar zamandır yardım arıyordu?

Doğrulup yatak odasının kapısına doğru ilerledim. Dünya yeterince ölüm görmüştü. Kendini savunamayan birinin canını alarak ellerimi kirletmeyi reddediyordum. Eski Karanlık ve Kaos Tanrısı'nın canını bile.

Kapı eşiğinde durup, yatağında uzanmış olan adama son bir kez baktım. Bir şifacı olmadan, bir daha gün doğumu görmesi şüpheliydi. Belki de bu benim kefaretimdi, ölümlü günlerimin geri kalanında taşıyacağım bir yük. Kaderlerimiz her zaman iç içe geçmişti. Onun sonunu benim görmem kaçınılmazdı.

Kapı tık diye kapandı.

BÖLÜM

2

İş

Noctis bana huzur içinde ölme lütfunu bahşetmedi.

Evime girişindeki su ve kan lekelerini temizlemekle meşgul olmaya çalıştım. Yatak odamdan gelen rahatsız edici inlemeler, dışarıdaki şiddetli fırtınayla yarışıyordu. Her inleme kalbime bir sarsıntı gönderiyor, ellerim temizlik bezini daha sıkı kavırıyordu. Yılmadan, yeni bir kararlılıkla ovmaya devam ettim.

Noctis'in inlemeleri arasında benim adım mı duyuldu? Umursamazlık numaram, sık bir su birikintisinin üzerindeki ince buz tabakası gibi çatladı. Elimde kovayla mutfığa kaçtım. Tezgahın üzerinde oturan Bane'e bıkkın bir bakış atarak kirli bezimi duruladım.

“Ona yardım etmeyeceğim,” dedim kediye. “Daha iyi bilmeseydim, o piç kurusunun beni rahatsız etmek için bunu kasten yaptığını düşünürdüm.”

Bane tüylü başını yana eğdi, kehribar rengi bakışları hiç değişmedi. Gözlerim yatak odama giden koridora kayd.

"Sadece bir göz atıyorum," dedim, bezi su dolu kovaya sıçratarak bırakıp tezgahın etrafında dolaşırken. "Bu ona yardım ettiğim anlamına gelmiyor."

Kedinin kabarık siyah kuyruğu, küçümseyici bir eğlenceyle seğirdi.

Yatak odama adım atmak hem bir rahatlama hem de yenilgiyi kabullenme hissi verdi.

“Hayır, Baba, lütfen. Daha iyisini yapacağıma söz veriyorum...” Noctis’in sesindeki çaresizlik beni anında yanına sürükledi. Terden sıırıslam olmuş saçlarına dokunmak için elimi uzattım ama kendimi durdurdum. Aman Tanrım! Güçlerimi kaybetmiş olabilirim ama ona olan lanetli zaafım hâlâ duruyordu.

Karmakarışık duygularımı bastırarak Noctis'in durumunu değerlendirdim. Daha önce solgun olan yüzü şimdi kızarmıştı. Alnına hızlıca dokunduğumda ateşin yükseldiğini anladım. Zayıf insan bedenine rağmen, hayatta kalmak için tüm gücüyle savaşıyordu. Bu, her zaman ustalaştığı bir şeydi; pes etmeyi reddetmek, tüm umutlar tükenmiş gibi görünse bile imkansız koşullara karşı savaşmak.

Kaderin onu kapıma getirip getirmediğini, kendim için kurduğum sade varoluşa yaptığı bu müdahalenin son bir kefaret eylemi olup olmadığını merak etmiştim. İkimiz için de. Ya da belki bir sınavdı. Böyle bir zulüm düşüncesi çenemi sıktı. Bir zamanlar Yüce Baba'nın biz çocuklarına olan sarsılmaz sevgisine inanıyordum. Şimdi o kadar emin değildim. Eğer Yaraticımız benden Noctis'in ruhunu mahkum etmemi ve hayatına son vermemi bekliyorsa, onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratacaktım. Daha önce onun yargısının aracı olmayı reddetmiştim ve bugün de bu rolü kabul etmeyecektim.

Kararımı verdim, mutfağa koştum ve şöminenin yanındaki dolabı açtım. Sargı bezleri, dezenfektan merhem, keskin bir bıçak, havlular. Malzemeleri topladım ve ocağın üzerine bir tencere su koyup, suyu ısıtmak için ateşi yeniden yaktım.

Bir anlık tereddütten sonra, parmaklarım pürüzsüz ahşap yüzeyde kayarak başka bir çekmeceyi açtım. Başparmağımla bastırdığımda, gizli bir bölme açıldı ve göze batmayan bir kutu ortaya çıktı. Arkadaşım Tanez'in sürgüne giderken onu yanımda götürmem için beni ikna etmesine hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Kutuyu açarken yüzümde bir ışık parladı, bakışlarım içerideki üç küçük nesneye takıldı.

Lir taşları, farklı renkleri içerdikleri sihir türünü gösteriyordu. Parmaklarım, denizlerin en koyu mavisinden peygamber çiçeğinin yumuşak tonuna kadar her tonda parlayan, içinde beyaz ve kırmızı ışıltılar yüzen mücevheri kavradı.

Şifalı bir taş. Aurea'lardan birinin saf, bozulmamış gücüyle dolu. Odalarımı aydınlatmak için kullandığım, herkesin aktive edebileceği özel bir büyüyle donatılmış küçük lir taşlarının aksine, gerçek bir lir taşı, varlığımızı yöneten ham sihir ipliklerini örme yeteneği gerektiriyordu. Bu değerli şifalı taş ve diğer ikisine sahip olmam, köyde duyulursa istenmeyen bir incelemeye yol açacaktı. Bu yüzden her zaman kimsenin onları görmemesine özen gösterdim.

Mavi taşı dikkatlice cebime koydum ve kalan taşların bulunduğu kutuyu, ihtiyacım olan eşyaları toplamadan önce sakladığım yere geri yerleştirdim.

Acele etmiştim ama nedense yatak odama döndüğümde Noctis daha da kötü görünüyordu. Çok geç kalmış olabileceğim ve şimdi onu kurtaramayacağım düşüncesi içimi ürpertti. Ve tam da bu sabah, onu tekrar görmek istemediğime dair binlerce sarsılmaz yemin etmişken, neredeyse dayanılmaz bir acının içimi gıcıklaması ne kadar da tipik bir durumdu, değil mi?

Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Cebimden lir taşını çıkardım ve kendimi merkezleyerek alnına koydum. Zihnimin dokunuşu taşı uyandırdı ve ondan parıldayan sihir iplikleri akmaya başladı, Noctis'i taşın renklerini yansıtan ışıltılı bir aura ile sardı. Güç kaynağım yanmış ve kurumuştı, ama yine de başkalarının gücüyle çalışabiliyordum, hedeflerime ulaşmak için sihri güzel bir desene nasıl öreceğimi unutmamıştım. Sürgünümün ilk günlerinde, taşların her kullanımı beni perişan etmişti, kaybettiğim her şeyin acı bir hatırlatıcısıydı. Geçen yıllar acıyı sadece bir sızıya indirgemişti—belki de ne kadar İnsan olduğumun bir işaretiydi.

Dikkatlice taşın gücünden faydalandım, henüz bir iyileştirme büyüsü yapmadan Noctis'in yaralarının ciddiyetini ölçtüm. İnanılmaz kullanışlılıklarına rağmen, lir taşlarının tek bir zayıf noktası vardı: içerdiklerinden daha fazla sihir gerektiren bir büyüyü beslemek için kullanılırlarsa, bir süre sonra yenilenmek yerine tükenirler ve bir zamanlar canlı olan renkleri cansız bir siyaha dönüşürdü. Taş, gerçekten de uyarıcı bir uğultu çıkardı, araştırmacı uzantılarım yaraya ulaştıkça ışığı azaldı. Korktuğum gibi, yara derin ve enfeksiyonluydu, taşın gücü onu iyileştirmeye yetmiyordu.

Duraksadım. Savaşın son yılında, savaş alanından uzaklaştırıldıktan sonra, Namtaz'ın şifa çadırlarında teselli bulmuş, Su Tanrıçası'na yaralıların bakımında yardımcı olmuştum. Ama ben bir şifacı değildim. Tanrıça olduğum zamanlarda bile yorucu bir işti. Hava ve Suyun yatıştırıcı güçleri bana kolayca gelmiyordu.

Yakındaki köyde yetenekli bir şifacı yaşıyordu, ona hayatımı emanet edebilirdim.

Kyree'nin Noctis'i tanıyacağından korkmuyordum. Az sayıda ölümlü, Aurea'lardan herhangi birini bizim konumumuzun nişanları olmadan

yakından görmüştü ve Düşmüş Olan, savaşın büyük bölümünde aşılmaz zırhının ardında saklanmıştı.

Eski Karanlık Tanrısı'nın içinde hiçbir güç kalmamış, zehirli Kaos büyüünün hiçbir izi bana görünmemiş olsa da, geçmişte insan hastaları tedavi etmiş biri olarak belirgin bir fark hissedebiliyordum. Kanında tanımlanamaz bir şey nabız gibi atıyor, kış uykusundaki kudretli bir canavar gibi kemiklerinde uyuyordu. Ayrıca yerini belirleyemediğim hafif bir Işık büyüü fısıltısı da vardı. Ama o kadar zayıftı ki, kaynağı sorusunu bir kenara bıraktım.

Arkadaşım Kyree, Enlial'ın kanatlı çocuklarından biri olan bir Aerieth'ti. Savaş, uçma yeteneğinden daha fazlasını elinden almıştı; Kaos'un safında savaşan herkese karşı yakıcı bir düşmanlık bırakmıştı. Kendi büyüüyle kutsanmış—ya da bazılarına göre lanetlenmiş—az sayıdaki ölümlüden biri olarak, olağanüstü bir net görüş yeteneğine sahipti. Ben Noctis'in insan dışı doğasını sadece bir dokunuş büyüyle algılayabiliyorsam, Kyree de algılayabilirdi.

Kyree dışında başka bir seçenek saatlerce uzaktaydı ve Noctis'in hayatını bir yabancıya emanet edeceğinden şüphe ediyordum. Yaralı ve güçsüz bir halde sebepsiz yere bana gelme riskini almamıştı.

Islak pelerinini kolayca çıkardım, ancak altındaki siyah tunik kurumuş kan ve çamurla sertleşmiş bir şekilde tenine yapışmıştı. Birkaç başarısız soyma girişiminden sonra, onu kesmeye başvurdum. Nazik olmaya çalışmama rağmen, istemeden yapılan en ufak bir sarsıntı bile hastamdan yeniden acı inlemelerine neden oluyordu.

Üst bedenini açtıktan sonra, pantolonunu sonraya bırakarak, bir sonraki kir tabakasını görünce yüzümü buruşturdum. Hazırladığım bol miktarda sıcak su kullanarak, kirli derme çatma bandajın altında gizli olan yarayı inceleyebilecek kadar temizledim.

Vücudundaki renk değişimini görünce ürperdim. Noctis'in sağ tarafının tamamı, düzensiz, kısmen kapanmış bir kesikle ikiye bölünmüş, mor ve mavi morluklarla kaplıydı.

Bunun bir bıçak darbesinden kaynaklandığından şüpheleniyordum ve birkaç gündür tedavi edilmemişti. Kesik çevresi şişmiş ve dokunulduğunda sıcaktı, etrafından yayılan kızgın kırmızı çizgiler vardı; bu da enfeksiyonun çoktan başladığının açık bir işaretiydi.

Lanet olsun. O yarayı temizlemem gerekiyordu, yoksa şifa taşının gücü asla işe yaramazdı.

Malzemelerim arasından küçük, keskin bir bıçak seçtim ve sıcak suyla duruladım. Bakışlarım Noctis'in yüzüne kaydı. Sığ nefes alıyor ve teni mavimsi bir renge bürünmüştü. İyiye işaret değildi. Bu acı verecekti, bu yüzden şifa taşını bir kez daha alnına yerleştirdim. Aurean dilinde uyku anlamına gelen "Serr" kelimesini fısıldarken, parmak uçlarım parlayan taş dokundu ve bedeni ve zihni yöneten iki unsur olan Su ve Hava'nın özünü çekerek, onu daha derin bir uykuya daldıracak büyü'nün karmaşık desenine işledi.

Şimdiye kadar içgüdülerime güvenmiş, yalnızca gerekli görevlere odaklanmıştım. Ama bıçağı Noctis'in derisine yerleştirdiğimde elim titredi. Devam etme cesaretini ararken dudaklarımdan sert bir nefes çıktı. Yüce Tanrı aşkına, bundan daha kötüsünü görmüştüm. Bundan daha kötüsünü yapmıştım.

Bıçak etine saplandı.

Yaradan sızan soluk sarı irini görünce geri çekilmeye vaktim olmadı, hastam aniden hayata döndü ve yoğun acıyla büyüm bozuldu. Yüzüme doğru uzanan bir eli görünce şaşkın bir çığlık attım ve temas etmeden hemen önce yakaladım.

Noctis'i zapt etmek neredeyse imkansızdı. Gözleri boş bakıyordu, bana karşı direniyor, dişlerini acı dolu bir hırıltıyla gösteriyordu. Bir şekilde onu tedavime devam edebilecek kadar sakinleştirmeyi başardım. Dezenfektan merhemle ıslatılmış bezin her dokunuşu boğuk inlemelere neden oluyordu. Acıdan dolayı koyu kirpikli göz kapaklarını sıkıca kapatarak, bir çocuk gibi yatağa sürtünyordu. Enfeksiyonun hiçbir izinin kalmasını istemediğim için kendimi titiz olmaya zorladım. İyileştirici taşı kullandıktan sonra, kesiğin sadece kısmen kapandığını görünce kaşlarımı çatarak yarayı tekrar sardım. Neyse ki, Noctis tekrar bilinçsizliğe dalmıştı.

Yorgunluktan titredim, tüm vücudum soğuk ter içinde kaldı. Bakışlarım alt dudağındaki bir damla kana takıldı, muhtemelen kendini ısırmıştı; başparmağımla nazikçe sildim, yumuşak teninin dokunuşum altında yumuşamasıyla içimde tanıdık bir sıcaklık uyandı.

Birden ne yaptığımın farkına vardım, elimi hızla geri çektim ve alaycı bir şekilde güldüm; kalan malzemelerimi toplarken hareketlerim keskin ve verimli hale geldi. İçimde kaban o lanetli merhametin her izini

öldürmeliydim. Noctis, en ufak bir izini bile yakaladığı anda bunu bana karşı kullanırdı. Her zaman yaptığı gibi.

Umursamamalıydim. Umursamadım da.

Derin, sakinleştirici bir nefes alarak odadaki tek sandalyeyi yatağa yaklaştırdım ve gecenin geri kalanında onu gözetmeye razı olarak oturdum.

Hafif bir iniltiyle uyandım, yorgunluğum sonunda beni ele geçirmişti. Boynumdaki o korkunç ağrıyı gidermek için başımı bir o yana bir bu yana çevirdim, sonra da istenmeyen hastama baktım. Şaşırtıcı bir şekilde, son derece berrak siyah gözler gözlerimle karşılaştı.

“Baradaz? Gerçekten sen misin?” Noctis’in yüzündeki çarpıcı çizgiler, bana bakarken adını koyamadığım bir duyguyla buruştu. “Yoksa bu sadece bir rüya mı?”

Dediler ki, tanrılar rüya görmezler. Onların rüyaları gerçek olur.

Ama belki de bu durum düşmüş tanrılar için geçerli değildi.

"Evet, benim."

Cevabım üzerine dudaklarında oluşan o hafif gülümseme benzeri ifade, içime bıçak gibi saplandı.

"Sorun yok," diye ekledim, aramızdaki dar alanda sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Burada güvendesin. Benimle birlikte."

“Güzel.” Eli benimkine uzanırken, içgüdüsel olarak hareket ettim ve parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetledim. Dokunuşu tenimde sıcak ve sağlandı.

“Yaralarınız ciddi,” dedim usulca. “Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama—”

Bakışlarının gece karanlığının derinliklerinde bir kıvılcım çaktı. "Ah," dedi, inanmazlıkla dolu boğuk bir kahkaha ağzından kaçtı. "Beni kurtarmaya mı çalışıyorsun, aptal küçük kraliçem?" Doğrulamaya çalışırken parmakları şaşırtıcı bir güçle benimkileri sıktı. Ses tonunda acımasız ve alaycı bir şey uyanmıştı, çok iyi bildiğim bir şey. "Karanlığa karşı şefkat. Seni nereye götürebileceğine dikkat etmeni hep söylemiştim."

Kimle uğraştığımın acı verici ama kaçınılmaz hatırlatıcısı, elimi onun kavrayışından hızla çekmeme neden oldu. Daha mantıklı olmalıydim, her

dokunuşu olabildiğince kısa tutmalıydım. Ama ah, konu ona gelince asla mantıklı olmamıştım. Onun oyunlarında onu alt edebileceğimi düşünen pervasız bir aptaldım. Sadece ikimiz de kaybetmekle sonuçlandı. Umarım şimdi daha akıllıydım.

"Seçimlerinizin sizi nereye götürdüğünü görebiliyorum," diye çıkıştım sandalyemden kalkarken. Üzerinde yükselerek, sonraki sözlerimin etkisini göstermesine izin verdim. "Tamamen benim insafıma kalmışsınız."

Noctis'in gözleri, kışkırtmam karşısında öfkeyle parladı. Bir an benimle tartışacağını sandım. Ama sonra yüzü acıyla buruştu, göğsünü tutarken bir inilti çıktı ağzından.

Lanet olsun, bandajlardan taze kan sızıyordu. Zaten çok şey kaybetmişti. Ve iyileştirici taşın gücü de neredeyse tükenmişti. Gözleri kapandı ve yastığa yığıldı.

"Ölümümü huzur içinde geçirmeme izin vermeniz çok mu şey istemek?" diye mırıldandı, sanki yaklaşan ölüm onun için hiç önemli değilmiş gibi.

Giderek artan bir hayal kırıklığıyla ona dik dik baktım, parmaklarım onu sarsma isteğiyle seğiriyordu. Nasıl oluyordu da birkaç isabetli sözle her zaman en kötücül eğilimlerimi ortaya çıkarabiliyordu?

Ah, evet, çünkü o, Yüce Baba'nın tüm yaratımları arasında en can sıkıcı yaratıktı.

Birkaç gergin nefesin ardından, "Benimle oyun oynamayın," diye zorla söyledim. "Buraya ölmeye gelmediniz. Amacınız bu olsaydı, yolda bin kere vazgeçebilirdiniz."

O dipsiz gözler bir kez daha açıldı, amansız çekim gücü beni içine çekerken, dudaklarında rahatsız edici derecede hüzünlü bir gülümseme belirdi, öfkemden hiç etkilenmemişti. "Seni son bir kez görmek istedim sadece, Baradaz."

O sinir bozucu adama buna bir an bile inanmadığımı söylemeyi reddettiğimi söylemeden önce, gözleri geriye doğru kayd ve uygun bir şekilde tekrar bayıldı.

Boğazımda bir hırıltı yükseldi, kurtulmak için can atıyordu. Elbette bunu yapacaktı. Elbette her şeyin üstesinden geldiğimi sandığım anda, savaşın, her şeyi kaybetmenin, onun üstesinden geldiğimi sandığım anda, yarı ölü bir halde ortaya çıkacaktı.

Ve şimdi orada, çaresiz ve savunmasız bir halde yatıyordu, yıllarca büyük bir özenle inşa ettiğim aşılmaz duvarları yavaş yavaş yıkan, sanki hiç

var olmamış gibi yerle bir eden yumuşak sözler fısıldıyordu.

Onun hayatını ellerimde tutuyordum. Bu ağırlık neredeyse dayanılmazdı.

Şimdi benim dünyamı harabeye çevirerek ölmesi tam da ona göre olurdu. Huzur bulmuştum, ta ki Yok Edici, Düşmüş Olan Noctis tüm varlığını bir kez daha altüst edene kadar.

Dudaklarım öfkeyle büküldü. Eh, hepimiz doğamıza engel olamazdık, değil mi? O, huzursuzluk yaratmakta ve düzeni kaosa dönüştürmekte ustaydı; bu konuda ben hiç başarısız olmamıştım. Bu sefer bu kadar kolay kurtulmasına asla izin vermeyecektim. Bana birkaç açıklama borçluydu ve bunları ondan almayı planlıyordum.

Çiftlik evinin ana odasına öfkeyle daldım. Onu dikmek kesinlikle benim yapabileceğim bir şey değildi, ama... Aklımdan bir fikir geçti. Eğer araklarımın aldığı ufak yaraları tedavi etmenin bir yolunu bulamazsam, çiftçilik konusunda çok yetersiz kalırdım.

Çiftlikteki ilk günlerimde, Ulyss Underforge bana on iki inçlik bir demir çubuk ve bolca iyi niyetli tavsiye vermişti. O zamanlar, araklarımın yaralarını ısıtılmış metal ile dağlama fikrinden bile ürpermiştim, onları böyle bir acıya maruz bırakmak istemiyordum. Ama kısa süre sonra başka alternatif olmadığını öğrendim. Araklar yazın çimenli tepelerde dolaşırken, bir yarayı kirden ve enfeksiyondan koruyamamak kabul edilemez bir riskti.

Bane'in sorgulayan miyavlamasını görmezden gelerek ön kapının yanındaki raftan küçük bir lirin taşı aldım. Basit bir komutla içindeki ışık büyüsunü etkinleştirdim. Dışarı adım attığımda, sıcak yün paltomu sıkıca tuttum. Rüzgar korktuğum kadar buz gibiydi ve ahırın girişine kadar olan birkaç adım bile beni yağmur suyunda sıırıslıklam etmeye yetti.

Şanslı olduğumu biliyordum. Fırtınanın doğal olmayan sebeplerden kaynaklanmış olabileceğini biliyordum, ancak artık havada Kaos büyüsunün hiçbir izini sezemiyordum, gök gürültüsünün kükremesi giderek seyrekleşiyordu.

İçeri girdiğimde araklar huzursuzca inlediler, büyük, boynuzlu kafalarını sağa sola salladılar. Elimde ışık olan elimi kaldırıp onlarla alçak sesle konuştuğumda da sakinleşmediler; bu da bana onları rahatsız eden şeyin üzerimdeki Noctis'in kanının kalıcı kokusu olduğunu fark ettirdi.

Atın iki katı büyüklüğünde, iri dört ayaklı bedenlerini kaplayan kabarık tüyleriyle araklar, sağlam yük hayvanları olarak hizmet veriyor ve besleyici mavimsi sütleri ve etleri nedeniyle değer görüyordu. Sürünün anaç hayvanı

Alma'ya doğru ilerledim. Başını ahırdan dışarı uzattı, beni kokladı, iri, kahverengi gözleri endişeyle doluydu.

“Şşş,” diye mırıldandım, kabarık kulaklarından birinin arkasından çıkan büyük, kıvrık boynuzu kaşıyarak. Kalın, koyu renkli tüyler parmaklarımın altında yumuşak ve sıcaktı. “Her şey yolunda.”

En azından öyle olmasını umuyordum. Hayvanlarım sakinleşince, birkaç dakika Alma'nın omzuna başımı yasladım ve onun rahatlatıcı kokusunu içime çektim. İçimden bir iç çekiş çıktı.

“Yaratıcı,” dedim, “bana güç ver.” Her Şeyin Babasının eylemlerini onaylaması pek olası değildi. Aurea'yı itaatkâr ve görevine bağlı olması için yaratmıştı. Açıkçası, Noctis'le ve benimle başarısız olmuştu. Kabul etmem yüzyıllar süren acı bir gerçektir bu. Günümüzde, seçimlerimin beni nereye götürdüğünün farkına varmak, yalnızca hafif bir pişmanlık duygusu uyandırıyor. Bu kadar düşmüş olmanın tek avantajı buydu. İstesem bile geçmişini değiştiremezdim; onunla yaşamak zorundaydım.

Alma, uzaklaştığımda elimi okşarken gözlerinde alçakgönüllü bir güven duygusu vardı. Binanın sonundaki küçük depoya girip metal çubuğu yerinden kaldırırken onun sessiz desteği bana güç verdi. Eve geri adım attığımda ağırlığı ellerimde çok ağırdı.

Aman Tanrım, bunu gerçekten Noctis'te kullanmayı mı düşünüyordum?

İçimde beliren her türlü istenmeyen acıma duygusunu bir kenara bırakarak, şöminedeki sönmekte olan közleri karıştırıp ateşi yeniden yaktım. Demir çubuğu alevlerin içine iyice sokarken kıvılcımlar yükseldi. Daha önceki tecrübem beni dikkatli olmaya itmişti, bu yüzden yatak odama dönmeden önce iki deri kemer aldım. Noctis'in bileklerini yatak direklerine bağlarken rahatsız edici bir şekilde tecavüze uğramış gibi hissettim. Şükürler olsun ki, direkler oldukça sağlamdı.

"HAYIR!"

Sözümü daha yeni bitirmiştik ki Noctis gerildi, yüzünde panik belirdi ve kelepçelere karşı direnmeye başladı. Lanet olsun! Bilincini kaybetmeyeceğini ummuştum.

“Şşş.” Koluna hafifçe dokunmam onu sakinleştirmeye yetmedi. “Üzgünüm ama hareket edememeni sağlamalıyım.” Yutkundum ve kendimi devam etmeye zorladım. “Yara kanamayı durdurmuyor. Dağlamam gerekiyor.”

Noctis çırpınmayı bıraktı ve gözlerini kapattı, bu da beni anlayıp anlamadığını merak etmeme neden oldu. Derin bir nefes aldı, bakışlarında buruklukla tekrar bana baktı. "Benim gibiler için sihir harcamak istemiyor musun?"

Ne? Bir an ona anlamazlıkla baktım, sonra sözlerinin ne anlama geldiğini fark ettim.

O bilmiyordu. Sürgün edildiğimin farkındaydı, yoksa beni aramazdı. Ama düşüşümün derinliğinden, onun kadar ölümlü olduğum gerçeğinden habersizdi.

Onun buraya neden geldiğini ve başına neler geldiğini bilmeden, ne kadar güçsüz ve çaresiz hale geldiğimi ona anlatmak aptallık olurdu.

"Hayır, elbette ki hayır," dedim, yarı doğru bir cevap vermeyi tercih ederek. "Ancak daha büyük miktarda Aurean büyüsünü serbest bırakmak istenmeyen bir ilgiye yol açabilir."

O koyu gözlerde öfke belirdi. "Lanet olsun kardeşime. Güçlerini kullanmana bile izin vermiyor mu?"

Onun varsayımları hakkında yorum yapmamayı tercih ettim. İç çekti.

"Şundan bir tane daha getirin," diye hırıltılı bir sesle başını bağlı bileklerinden birine doğru savurdu. "Yoksa dilimi ısırabilirim."

Onun önerdiği gibi yaptım. Yedek bir kemerim olmasa da, tamir amaçlı olarak ana odamdaki bir çekmecedeki kumaş ve malzeme artıkları saklıyordum. Orada bulduğum, botlarımı tamir ederken artan sağlam deri şerit yeterli olmalıydı. Metal çubuğun ucundaki ateş kırmızısı parıltıyı fark edince, dikkatlice alıp yatak odama götürdüm. Deriyi ısırması için Noctis'e uzatırken gözlerinden kaçındım. Bu çok fazlaydı. Çok yakın, çok samimi.

Elimdeki demir parçayı sıkıca kavradım; bu parça, acımasız bir işkence aletine benziyordu ve ürkütücü bir görüntü sergiliyordu. Nasıl devam edeceğime karar veremedim Noctis, deri parçasını ağzından tükürdü.

"Acıyı dindirecek bir şeyiniz var mı?" diye sordu, bakışları parlayan çubuğa kayarken çenesi kasıldı. Şifa taşına uzandığımda başını salladı. "Ölümlülerin büyüsü beş para etmez." Kelimeleri söyleyebilmek için birkaç kez derin nefes alması gerektiği düşünüldüğünde, sesindeki alaycı küçümseme etkileyiciydi. "Evde hiç ruh yok mu? Tercihen güçlü bir şey."

"Bir Brownie ev yapımı içkisi," dedim ve Dolores Underforge'un geçen yaz bana hediye ettiği ev yapımı kiraz likörünü getirmek için harekete geçtim bile.

Şişeyi dudaklarına tutarken Noctis o iğrenç karışımı büyük bir yudumda içti, öksürüklerinin arasında kaba bir küfür savurdu. Şişeyi kaldırmadan ve deriyi tekrar dudaklarına götürmeden önce iki yudum daha almasına izin verdim. Yatağıma kusması kimseye fayda sağlamazdı.

Hazır olup olmadığını sormadım. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şeye kim nasıl hazır olabilir ki? Bunun yerine, hızlıca hareket ettim. Kendimi hazırlamaya çalışırsam, bir an bile tereddüt edersem, cesaretimi kaybedeceğimi ve asla gerçekleştiremeyeceğimi biliyordum.

Isıtılmış metalin yaraya değmesiyle çıkan cızırtı sesi beni ürperti, yanmış et kokusu ise midemi bulandıran tatlı yoğunluğuyla rahatsız etti.

Ve sonra Noctis çığlık attı. Öyle bir acı çığlığıydı ki, havayı yırtıp geçti, sonsuza dek yankılandı, hatta dışlerinin arasındaki deri parçasının etrafında bile yankılanarak dışarıdaki fırtınayı bastırdı. Onu daha önce sadece bir kez böyle çığlık atarken duymuştum; Onlar büyülerini birleştirip onu cezalandırdıklarında, gücümüz onu acımasızca parçalayıp geride sadece küller bırakmıştı.

Onu bağlayan kayışlar zar zor tutuyordu, dayanılmaz acıdan kurtulmak için boşuna çırpınırken deri gıcırdıyordu. Sonrasında, bunu nasıl başardığımdan emin değildim. Isıtılmış metali, etkisini gösterecek kadar uzun süre derisine bastırarak tüm yarayı nasıl kapatmayı başardığımı hatırlamıyordum.

Bazen, en karanlık anlarımda, Noctis'in acı çekmesini görmek istediğimi düşünmüştüm. Bana yaşattığı acının bir kısmını ona da çektirmek, adalete teslim edilmesini görmek istemiştim. Ama Düzen Tapınağı'ndaki o korkunç günde olduğu gibi, haklı öfkem onun acısını görünce zayıfladı. Neredeyse barbarca görünüyordu; sanki son numarası, durumu tersine çevirip asıl canavarların biz olduğumuzu ortaya çıkarmakmış gibiydi. Sanki bu beni de bir canavar yapmıştı.

Kendime, mesafeli kalacağımı, umursamayacağımı, yaralarını saracağımı, mümkünse hayatını kurtaracağımı söylemişim. Başka hiçbir şey yapmayacaktım. Ama onu böyle görünce nasıl acı çekmezdim ki? Çığlıkları dindiğinde, yerini boğuk hıçkırıklara bıraktığında, yüzü yastığına gömüldüğünde nasıl umursamazdım ki?

Kalbimdeki katılığı korumakta her zaman başarısız olmuşum. Özellikle de söz konusu o olduğunda.

Demir çubuğu neredeyse tiksintiyle bir kenara bıraktıktan sonra, Noctis'in bileklerindeki bağları yavaşça gevşettim ve ısırıldığı deriyi çıkardım. Ellerim hassastı, neredeyse okşarcasına. Başımı onun başına yaslama, elini tutma dürtüsüne karşı koyamadım.

"Lütfen, Baradaz," diye fısıldadı şakağıma. "Gitme."

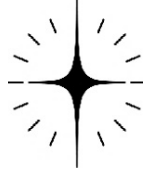
"Yapmayacağım." Bu güvence bana hiçbir şeye mal olmadı; sabahleyin sözlerimi hatırlamayacaktı bile. Hâlâ inandırıcı bir şekilde yalan söyleyebiliyordum. En çok da kendime.

Noctis sonunda huzursuz bir uykuya daldı, sık nefesleri yanağıma değiyordu, eli benimkini sıkıca kavramıştı. Rahat bir nefes aldım ve yavaşça ondan ayrıldım. Rahatlamış yüzünün huzurlu görüntüsünü, uzun koyu kirpiklerinin yanaklarına gölge düşürmesini görmezden gelmeye çalışarak, yarasını tedavi etmekle meşgul oldum. Kanama durmuştu ve kızgın kırmızı şişliklerin azaldığını düşündüm. Açık kesiğin son kalıntılarını onarırken, iyileştirici taşın gücü ellerimde titreşiyordu. Güvenlik için, bandajlamadan önce tüm bölgeye dezenfektan merhem sürdüm. Bakışlarım altındaki, yağmur suyu, çamur ve kanla kirlenmiş battaniyelere kaydı. Bunları değiştirmem gerekiyordu, ama önce dinlenmesine izin verecektim.

Fırtına nihayet dinmişti, yatağın üzerindeki pencereden şafak ışığı içeri giriyordu. Arakları ve tavukları kontrol etmeliyim. Biraz temiz hava kafamı toplamama yardımcı olurdu.

Bu sefer, yatak odamın kapısını kapatmadan önce Noctis'e dönüp baktığımda, içimde garip bir sakinlik çökmüştü. Şüphesiz ki Yüce Baba'nın iradesine karşı hareket ediyordum ve Noctis'in hâlâ her zamanki gibi tehlikeli ve tahmin edilemez olduğunu biliyordum, ama seçimimden pişman olamazdım.

Hayatıma geri dönüşü bir nimet miydi yoksa bir lanet miydi? İkincisinden şüpheleniyordum. Ama bunun beni korkutmasına izin vermeyecektim. Hiçbir zaman korkutmamıştı.

BÖLÜM

3

BÖLÜCÜ SAVAŞLAR

Bundan on iki yıl önce, Yggdrasil'in yıkılmasından otuz sekiz yıl sonra

İş

Bir tuzağa doğru gittiğimi biliyordum.

Uzun savaş yılları boyunca sürekli yanımda olan tehlike hissi, tehlikeli görevimize başladıktan on gün sonra o gün beni tedirgin etmişti. Tüylerim diken diken oldu ve etrafımdaki varoluş düzenindeki sihir tellerine tekrar tekrar uzanmaya başladım. Düzenin farklı yönleri zihnimde parıldayan renklerle belirdi: Hava için gümüş, Ateş için kırmızı, Su için mavi, Toprak için kahverengi ve kendi Işığım için altın. Ancak içimden geçen tanıdık güç nabzına rağmen, huzursuzluğum giderek arttı. Bir yanımda, Işığın her an söneceğini, çok iyi bildiğim amansız bir Karanlık tarafından yutulacağını tahmin ediyordu.

Yol boyunca ilerlerken, Obsidyen Dağları'nın keskin, acımasız kayaları iki yanımda yükseliyordu; etrafımdaki Elf savaşçılarının ince gümüş zırhları güneş ışığında parıldıyordu. Etkileyici bir manzaraydılar: Elf kralının en seçkin askerleri, kendi oğlu Prens Leander önderliğinde, beni Cüce diyarına götürmekle görevlendirilmişlerdi. Atları yorulmadan dörtnala ilerliyor, üzerlerinde, Yüksek Elflerin krallığının Büyük Ağacı'nın yanında, Aurea'nın beş renkli yıldızını gösteren bir sancak gururla dalgalanıyordu.

Bir zamanlar kudretli olan Yggdrasil'den geriye kalan tek şey, bir bayrak üzerindeki altın işlemlerdi. Ağacın devrilmesinin ve bu bitmek bilmeyen savaşın başlamasının üzerinden neredeyse kırk yıl geçmişti, yine de acı hatıra hâlâ gözlerimi kaçırmama, kalbimi ise tüm pişmanlıklarımınla ağırlaştırmama neden oluyordu.

Son zamanlarda düşman, lir taşı tedarikimizi hedef almıştı ve kocam soruşturma için beni seçti. Dünya'nın iki Aurea'sı Tanez ve M'tar batı savaş alanlarında savaşıırken, inatçı Cüce kral Nair -her ne kadar değişken mizacına rağmen en sadık müttefiklerimizden biri- en çok saygı duyduğu kişiydi. Daha kişisel bir not olarak, bir zamanlar beni üzecek olan bir durum olsa da, Aramaz muhtemelen bir süreliğine benden kurtulduğu için rahatlamıştı.

Aniden oluşan bir basınç nefesimi kesti.

O buradaydı.

Onun varlığının farkındalığı, büyümün erişemeyeceği kadar kesin bir şekilde kemiklerime işlemişti. Bir an sonra, ilk ok yağmuru hiç beklemediğim bir yerden fırladı. Bir tanesi yanımda duran Elf binicisinin boyunluğu ile zırhı arasındaki dar boşluğa saplandı ve adam boğuk, kan dolu bir çığlıkla atından düştü. Etrafımızdaki keskin, uğursuz kayaların oluşturduğu her gölge, sanki acı çekiyormuş gibi kıvrılıyordu. Her şeyi kapsayan bir dehşet beni sardı, tüm bedenimi dondurdu.

Onunla tekrar yüzleşmeye hazır değildim. Belki de asla hazır olmayacağım.

Onun benim gözümünden kaçmış olması hiç de şaşırtıcı değildi. Düşmüş Olan her zaman aldatmanın ustasıydı; karanlık ve kaosun iplikleri kadar zahmetsizce karmaşık yalan ve hile ağları örüyordu.

Aceleyle kurduğum kalkanım, kara tüylü okların bir sonraki salvosunu savuşturdu; sihirim Elf askerlerine yönelik tehdidi yok ederken havada küçük patlamalar yankılandı. Çok geç, diye fısıldadı zihnim. Atımı dizginledim, yerde zaten yaralanmış veya ölmüş düzinelerce kişiye bakarken midemde suçluluk duygusu kıvranıyordu. Atların ve Elflerin çığlıkları kulaklarımda yankılanıyordu, tiz bir suçlama gibi. Bir kez daha başarısız olmuştum.

“Kraliçem!” Prens Leander, atını benimkinin yanına sürerek beni etrafımızda oluşan koruyucu asker çemberinin arkasına sığınmaya davet etti; dar yol onların ilerlemesini engelliyordu. Korunmaya ihtiyacım olmasa da bu jesti takdir ettim. “Leydi Baradaz,” dedi prens, mavi gözleri tetikte ama sakin. “Bu vadiden kurtulana kadar kalkanınızı koruyabilir misiniz?”

Kral Orondir'in kibirli en küçük oğluna hiçbir zaman ısınamamıştım. Siyasi zorunluluklar nedeniyle aramızdaki etkileşimler soğuk ve kibar kalmıştı. Yüksek Elfler, atalarının merkezi şehrin içinde olmak üzere,

Lyrheim'ı çevreleyen topraklara hükmediyordu. Lyrasen ailesi, Aramaz ve benim yarattığımız ilk Elfler arasındaydı ve kaderleri her zaman bizimkiyle iç içe geçmişti. Prens Leander'in düğününde onur konuğuydum, tüm çocuklarını doğduklarında Yüce Baba'nın ışığında kutsamıştım ve o, babasının ordusuna birçok savaşta komuta etmiş deneyimli bir savaşçıydı.

Triannon ve Lasgallen'den gelen İnsan birliklerinin yanı sıra, Elfler de Düzen güçlerinin ana bölümünü oluşturuyordu. Bu savaşta kayıpların büyük kısmını onlar üstlenmişti; Düşmüş Olan'ın onlara yönelik saldırıları her zaman en acımasız olanlardı. Prens Leander, saldırının başladığı engebeli kayalıklara bakarken gözlerinde endişe belirdi, yakışıklı yüzü miğferinin altında karardı. Endişesi haklıydı; burası bir ölüm tuzağına dönüşebilirdi.

"Prens Leander, bu kalkanı gerektiği kadar uzun süre açık tutabilirim," diye onu rahatlattım, etrafımızdaki Işığa uzanıp karmaşık bir şekilde örülmüş tellere daha fazla güç aktararak onları güçlendirdim. Teller, ölümlü gözlerle bile görülebilen, hafif altın rengi bir hatla parlıyordu.

Belki de yanılmıştım. Belki de bize saldıran sadece Düşmüş Olan'ın Anima'larından biriydi. Şekil değiştiren ruh hizmetkarlarımız Aurea'nın gücüne rakip olmasa da, özellikle Düşmüş Olan gibi Kaos tarafından yozlaştırılmış olanlar, etkileyici miktarda sihir kullanabiliyorlardı.

Kalbim bunun zayıf bir umut olduğunu biliyordu.

"Güzel." Prens yumruğunu kaldırdı, güneş ışığında parlak bir ateş parıltısı yaratan bir lir taşı, altın ağaçla işlenmiş ince zırhının yanı sıra soylu mirasının bir başka işaretiydi. Bu tür güçlü savaş taşları, ölümlü ailelerde nesilden nesile aktarılırdı ve onlara yaratılışın büyüsunü görme ve kontrol etme olanağı sağlardı. "Azerai'ye gitmeliyiz," dedi. "Cüce şehrinin kapıları bize koruma sağlayacak. Duvarlarının içinde, Yggdrasil ağacının bir fidanı çiçek açmaya devam ediyor ve Kaos güçlerini uzak tutuyor."

Sonuncularından biriydi, gücü her geçen gün azalıyordu. Azerai, hızlı Elf atlarıyla bile bir günden fazla uzaklıktaydı, ama başka bir saldırı dikkatimi dağıttığı için başımı onaylayarak salladım. At üzerinde hareket ederken kalkanımı korumaya alışkındım.

Prens Leander'ın emirlerine aldırmadan, kılıçlı asam Starfire'ı eyerin üzerine bağlayan tokasını açtım. Belki de karşı karşıya olduğumuz tehlikenin tam boyutunu araştırmalıyım. Yok Edici'nin teğmenlerinden biri

veya bir Rakash ve Troll birliği bana denk olamazdı. Ama eğer kayalıklara doğru ilerlersem ve Düşmüş Olan'ın kendisi beni bekliyorsa—

Işığımı yeniden aradım, eskisinden de fazla güç kanalize ettim. Starfire'ın kabzasına yerleştirilmiş lir taşı, düşen bir yıldız gibi parladı.

Uzanan uzantılarım o kadar şiddetli bir şekilde geri püskürtüldü ki, istemsizce nefesim kesildi. Bilinçsizce dizginleri çekieştirmem atımın şaha kalkmasına neden oldu. O büyüünün dokunuşunu biliyordum, kendi büyüm kadar yakından biliyordum. Karanlık, ezici bir dalga halinde havayı kapladı, amansızca kalkanıma vuruyordu. Kalkan dayanıyordu, ama zar zor. Yıldız Ateşi'nin ışığı sönüyordu. Her ok yağmuru ve yeni büyü dalgasıyla, kalkanın soluk kenarları uğursuz bir şekilde titriyordu.

Karanlık silüetler kayalıklar boyunca hareket ediyordu. Hızlı, kedi gibi hareketleri ve kükreyen savaş ığlıkları, bize saldıran bir Rakash ordusu olduğunu gösteriyordu. Ama onlara hiç aldırmadım. Tüm dikkatim, tam üzerimde beliren heybetli figüre odaklanmıştı.

Üzerinde tüm ışığı emen siyah ejderha pullarından yapılmış bir zırh vardı, yüzü ise savaşlarda her zaman taktığı, siyah demirden bir taçla süslenmiş korkunç miğferin altında gizliydi. Miğferin merkezinde kötücül bir şekilde titreşen bir lir taşı bulunuyordu.

Elini kaldırdığında duyduğu acımasız sevinci hissedebiliyordum. Saf Kaos'un gücüyle dolu karanlık bir alev, etrafında canlandı, zırhının üzerinde ametist ve zümrüt ateşler parıldıdı. Büyü kalkanıma çarptı ve yankılanan bir şok dalgasıyla onu paramparça etti. Kör edici bir acı kafamda zonkladı, boğazımdan kırık bir ığlık koptu. ığlık havada yankılanırken, atımdan şiddetle fırlatıldım, Starfire elimden alındı. Beyaz-altın zırhım, yere sertçe çarptığımda darbeyi yumuşatmakta hiçbir işe yaramadı.

Uzun bir süre boyunca, bir zamanlar mavi olan, şimdi ise yükselen fırtına bulutlarıyla kararmış gökyüzüne baktım. Oturmaya çalışırken uzuvlarımda şiddetli bir ağrı hissettim.

Etrafımda kaos hüküm sürüyordu, kimse ona karşı koyamıyordu. Okların ışlık sesleri, karanlık büyüünün ürkütücü çıtırtıları ve ölenlerin acı dolu ığlıkları korkunç bir senfoni oluşturuyordu.

Ve yine de gözlerim onu buldu.

“Bunları mı arıyorsun, küçük kraliçe?” Düşmüş Olan'ın sesi, miğferinin yarattığı bozulmalara rağmen, küçümseyici bir eğlenceyle doluydu. Elinde tuttuğu altı adet kutsal olmayan lir taşından yansıyan ışık, çok renkli

parçacıklardan oluşan bir yığın oluşturunuyordu. "Sizi temin ederim, onları iyi bir şekilde kullanacağım."

Onun meydan okumasına karşılık içimdeki alev kükreyerek canlandı, gücünü kontrol etme çabama karşı çırpınıp hırıldadı. Onu serbest bırakmanın, yolundaki her şeyi yok eden alevli bir dalga halinde yayılmasına izin vermenin ne kadar muhteşem bir his olacağını çok iyi biliyordum.

Bir an için. Ta ki kontrolümü kaybedene kadar.

İçgüdülerimle mücadele ederken dudaklarımdan hırıltılı bir nefes döküldü. Alevi yok etmek için kullanmaya cesaret edemezdim, daha önce onu serbest bırakma cazibesine kapıldığım tüm zamanlarda olanlardan sonra. Kendimi kurtarmak için bile.

Heybetli, koyu renkli miğfer, sanki onu takan kişi içimdeki karmaşayı hissetmiş gibi yana yattı.

"Hâlâ çok korkuyorum," dedi, ses tonuna tuhaf bir hayal kırıklığı karışmıştı.

Elini tembelce sallamasıyla üzerimize bir başka Kaos büyüğü dalgası daha gönderdi ve ayakta kalan herkesi delip geçti. Sadece Prens Leander ve yanımda duran yalnız bir asker kaldı; askerin genç yüzü, etrafındaki yoldaşları yere düşerken ölümcül bir solgunluğa bürünmüştü.

"Hayır!" diye bağırdım, yere yığılarak.

Düşmüş Olan'ın veda sözleri, beni en çok acıtan yerden yaralamak amacıyla ok gibi saplandı: "Kardeşıme söyleyin, en azından bana biraz merhamet öğretmeyi başardı."

Sonra gitti ve beni, arada sırada bir atın panik içindeki kişnemesiyle kesilen sessizlikle baş başa bıraktı.

Yeniden yaşadığım başarısızlık ağzımda acı kül tadı bıraktı. Eğer gözümün önüne şık deri çizimler girmeseydi, sonsuza dek o yerde, dizlerimin üstünde, etrafımdaki yıkıma boş boş bakarak kalabilirdim.

Prens Leander soğuk bir sesle, "Başkalarının kaderinin, kişinin oynadığı ebedi bir oyunun hamlelerinden başka bir şey olmaması ne kadar da eğlenceli olmalı," dedi.

Ona baktım, ancak mavi gözlerindeki çaresiz öfke gözlerimle buluşunca irkildim. Bu kadar güce sahip olmaya alışmış birinin çaresiz bir piyon haline gelmesi, hayatta kalmasının başkasının keyfine bağlı olması, onu kesinlikle rahatsız etmeliydi.

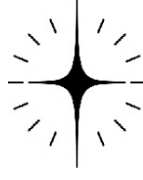
“Başınız sağ olsun,” diye zorlukla söyledim ayağa kalkarak. “Sizi temin ederim ki, halkınızın fedakarlığı boşa gitmeyecek. Biz—”

Prens Leander, öfkeli birkaç hareketle miğferini açarak, "Bana tatlı sözlerinizi anlatmayın, Leydi Baradaz," diye sözünü kesti. Uzun altın sarısı saçları terden şakaklarına yapışmış, sivri kulaklarının zarif eğimini ortaya çıkarıyordu. "Düşmüş Olan'ın burada neden bulunduğunu ve askerlerimi neden öldürdüğünü ikimiz de biliyoruz. Ve bunun birkaç lir taşıyla hiçbir ilgisi yoktu."

Hayır. Bana bir ders vermek istemişti.

Hayatta kalan tek asker bize atlarımızı getirdiğinde, suçluluk duygum yüzünden sessizliğe bürünmüş bir şekilde hiçbir yorum yapmadım. Üçümüz de aramızda çok az kelime konuşarak Azerai'ye doğru at sürdük. Aramaz daha sonra beni cepheden uzaklaştırdığında da itiraz etmedim, çünkü tehlikeli bir yük haline geldiğimi gayet iyi biliyordum.

O bir anlık merhamet, aslında alaycı bir zulmün başka bir biçimiydi ve beni derinden yaraladı. Bir zamanlar sevgilim dediğim canavarın zulmüydü bu.

BÖLÜM

4

İş

Çiftlik evinden dışarı adımımı attığımda, sabahın erken saatlerindeki hava duyularıma adeta bir öpücük gibi geldi. Bir başka uykusuz gecenin ağırlığı altında gerindim. Noctis'i dinlenmeye bıraktıktan sonra, şifa taşını mutfaktaki gizli yerine geri koymuştum. Pürüzsüz yüzeyinin altında sadece birkaç masmavi ışık dans ediyordu. Parlak mavi ışıltının tam gücüne kavuşması birkaç gün sürecekti.

Fırtına geçmiş olsa da, yağmurun taze, topraksı kokusu hala havada asılı kalmıştı. Her yüzey ıslaktı, minik damlacıklar sabah güneşini parıldayan desenler halinde yansıtıyordu. Kırık dallar bahçemi, tavuk kümesi ve ahır arasına dağılmıştı. Çamurlu zeminde yavaşça ilerleyerek, tek tek dalları topladım, bakışlarım evimin üzerinde dolaşıyordu. Koyu, parıldayan kiremitleriyle ahşap çiftlik evi, iki yüksek kestane ağacının arasına sıkıca yerleşmişti. İlk narin yeşil saplar, ön kapının her iki yanındaki çiçek tarhlarından dışarı çıkıyordu. Evin sağ tarafında, yatak odamın penceresinin yakınında bulunan tavuk kümesi ve kuyu vardı; güneş ışığı her sabah beni orada karşılıyordu. Tavukların yanında ahır vardı, devasa, canlı kırmızı kapıları meşe duvarlara karşı çarpıcı bir şekilde duruyordu.

Şükürler olsun ki fırtına kalıcı bir hasara yol açmamıştı. Yine de evin arkasındaki sebze bahçesini kontrol etmem gerekiyordu. Sadece kendimi besleyecek kadar, çoğunlukla havuç, lahana ve patates ekmiştim. Ama bahçenin kenarında, şırıl şırıl akan derenin yanında, henüz hasat etmediğim birkaç yaban mersini çalısı vardı.

Yüksek ve öfkeli bir miyavlama dikkatimi çekti. Bane isteksizce dışarıya yanıma gelmişti, tüylü yüzü tiksintiyle buruşmuştu ve patilerini nazıkçe

toprağa değdiriyordu. "Buraya gel, şımarık küçük şey," dedim gülerek ve onu kucağıma aldım.

Lasgallen, güneydeki Drakuul topraklarından kuzeydeki Noctis'in eski kalesi Sharith çevresindeki ıssız bölgelere kadar uzanan verimli bir bölgeydi. Çiftliğim, fırtına mevsiminde yemyeşil çimenlerle kaplı ve yazın rengarenk çiçeklerle bezenmiş Batı Tepeleri'nin eteğinde bulunuyordu. Buradaki yaşam basitti ve zorluklardan yoksun değildi, ancak savaştan sonra birçok insanın bu bölgelere sığınması ve on yıl sonra bile huzur arayarak burada kalması şaşırtıcı değildi. Tıpkı benim gibi.

"İş?"

Sorgulayan bir ses beni düşüncelerimden kopardı ve ön kapımın karşısında biten toprak yola bakmamı sağladı.

"Tristan!" diye haykırdım, yüzüme zoraki bir şaşkınlık ama memnuniyet ifadesi yerleştirerek. Paltomu daha sıkıca üzerime sardım, birdenbire altımda sadece gecelik giydiğimin farkına vardım. Komşularımı karşılamak için hiç de uygun bir kıyafet değildi. Tristan Sommerhalt'ın da umurunda değil gibiydi. Sıcak kahverengi gözleri parıldayarak atının üzerinden bana baktı, yakışıklı yüzünü aydınlatan etkileyici bir gülümsemeye.

Kardeşi Khendrik, patates ve kabak dolu at arabasını avluya sürdü. Portia Sommerhalt onun yanında oturuyordu; tavrı, Tristan'ın mutluluğuyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Ellili yaşlarında olan Portia, sadece Sommerhalt çiftliğini değil, iki oğlunu da demir yumrukla yönetiyordu. Bana selam vermeye tenezzül etmedi, ince dudakları büzülmüş bir şekilde keskin mavi gözleriyle kıyafetlerimi hızlı ve onaylamayan bir bakışla süzdü. Grileşmiş kahverengi saçları düzgünce sıkı bir topuz yapılmıştı ve bir kraliçenin tahtında oturur gibi arabanın üzerinde oturuyordu. Elbisesinin koyu, kabarık etekleri ve incelikli dikişlerle süslenmiş korsesi, varlıklı bir dul olduğunu gururla ilan ediyordu.

"Onu gördün," dedi Tristan'a, rahatsızlığını gizlemeden. "Ve tıpkı sana söylediğim gibi, gayet iyi. Bu saçmalığı artık bitirip Dalath'a doğru yola koyulabilir miyiz? Zaten geç kaldık."

Tristan annesini görmezden geldi ve atından atladı. "Belki Rada'nın satacak yumurtası ya da peyniri vardır?" Kıyafetime bakarken gözleri muzipçe parladı, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sanırım bugün çiftçi pazarına gitmeyeceksin, değil mi?"

“Hayır, dün geceki fırtınadan sonra yapacak çok iş var,” diye yanıtladım, kollarımda kıvranan Bane’i yere bırakırken. Kedi ahıra doğru koştu. “Teşekkür ederim, ama şu anda satacak bir şeyim yok. Zaten pek müşteri olacağını da sanmıyorum.”

Cömert teklife rağmen, Noctis yatak odamda dinlenirken kimsenin eve girmesine izin veremezdim. Tristan’ı çok iyi tanıyordum ve eşyalarımı tek başıma taşımama izin vereceğine inanmıyordum; her zaman yardım eli uzatmakta ısrar ederdi.

İçini çekti ve dağınık kahverengi saçlarını parmaklarıyla düzeltti; ayrılmak istememesi, doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken açıkça belli oluyordu. Benim hatam, biliyordum. Üç yıl önce bana ilgi gösterdiğinde onu caydırmamıştım. İyi bir adamdı. Nazik. Çalışkan.

Ve göze hoş geliyor.

İçimdeki küçük, savunmasız bir parça, ilgiden, İnsanlar arasındaki basit ve tatlı flört ritüellerinden keyif almıştı. Köydeki bayram günlerinde onunla dans etmek ve çiftliğimi çevreleyen yemyeşil tepelerde birlikte uzun yürüyüşler yapmak. Dans ettikten sonra beni eve getirdiğinde ay ışığında birkaç öpücük çalmasına izin vermek. Bir gece, pervasızca onu içeri bile davet ettim, onu yatak odama çekerken gözleri heyecanla açılmıştı. Çok yalnızdım ve arkadaşlık yanılsaması çok cazip geliyordu.

Tristan’ın karakterinin bir başka kanıtı da, birkaç on gün sonra uydurma bir bahaneyle evlilik teklifini reddettiğimde bana kırılmamasıydı. Yüzyıllarca bir aldatmaca içinde yaşamıştım; bunu tekrar yapmaya kendimi ikna edemezdim.

“Kendini mi yaraladın?” Tristan’ın sıcak kahverengi gözleri birden endişeyle irileşti ve bana doğru uzandı. “Elbisende kan var.”

Kutsal lir! Noctis’in yarasını tedavi ederken oraya sıçramış olmalı, birkaç küçük kırmızı leke bırakmış. Tristan’ın elini güven verici bir şekilde sıktım, yüz ifademi sakın ve kaygısız tutarak. "Ah, benim değil. Sadece panik içinde kendine zarar veren bir arak."

Khendrik, vagonun üzerindeki yerinden araya girerek, "Yine de dikkatli olmalısın," dedi. "Tepelerde Rakash’ın görüldüğüne dair haberler var. Tek başına yaşayan bir kadın için güvenli değil."

“Kendime bakabilirim.” Ona kibarca gülümsedim. Kardeşinin yakışıklılığına ve çekiciliğine sahip olmasa da, iyi niyetliydi. Savaş boyunca Noctis’in en sadık askerleri olan, yırtıcı gözleri ve pençeleri olan

vahşi, insansı yaratıklar Rakash'lardan oluşan bir grup, ölümlü bir kadın için ciddi bir tehdit oluşturacaktı.

Tristan, eli hâlâ elimdeyken, “Khendrik haklı,” dedi. “Yaşlı Willas, Rasga'dan endişe verici haberlerle döndü. Sınır boyunca saldırılar olmuş. Bazıları bu sefer sadece dağınık savaşçı gruplarının sorun çıkarmadığını, yeniden savaş çıkabileceğini söylüyor.”

Bu haber içimde bir huzursuzluğa yol açtı. Tesadüflere inanmazdım. Zamanlama çok mükemmeldi, Noctis'in hayatıma aniden yeniden girmesiyle çok uyumluydu.

Khendrik yere tükürdü. "Bize bu belayı bulaştırdığı için Kaosun Efendisi en karanlık uçurumlara mahkum olsun! Ve onu durdurmadıkları için Onlar da lanetlensin!"

Sözleri, yatağında iyileşmekte olan kişinin kim olduğunu ve Noctis'in hayatını kurtarma yönündeki pervasız kararımı davet ettiğim tehlikeyi ürpertici bir şekilde hatırlattı. Eski takipçilerinin onu tekrar iktidara getirmeye çalışıp çalışmayacaklarını veya onları hayal kırıklığına uğrattığı için intikam almak amacıyla onu yok etmeye çalışıp çalışmayacaklarını kim bilebilirdi ki?

“Khendrik! Gökyüzü Tanrısı seni affetsin!” diye sertçe uyardı Portia büyük oğlunu, hızla On İşareti'ni yaparak, yayılmış elini önce alnına, sonra da kalbinin üzerindeki göğsüne dokundurdu. Bu topraklardaki çoğu İnsan gibi, Sommerhaltlar da Aramaz'ın sadık müritleriydi.

Portia'nın bana hiç dua ettiğinden şüphe ediyordum.

"Gerçekten senin için yapabileceğim hiçbir şey yok mu?" diye sordu Tristan. "Belki de Dalath'tan bir şeye ihtiyacın vardır?"

Nazik bir cevap ararken, avluya göz gezdirdim. Ahırın arkasında bir hareket fark edince birden bire panikledim. "Lütfen Kyree'ye selamlarımı iletin," dedim aceleyle, Tristan'ın koluna dokunarak onu nazikçe atına doğru yönlendirirken. "Ve eğer bugün oradaysa Briseis'e de." Elf arkadaşımın kürklerini ve yaylarını satmak için Milford Sırtı'ndan aşağıya kadar gelmeye cesaret edeceğinden şüphe duysam da, ricamın Tristan'ın dikkatini dağıtacağını umuyordum.

Neyse ki, gülümseyerek atına bindi. "Elbette."

Kardeşi bana hızlıca el sallayarak veda etti, ama annesi dizginleri eline almasını engelledi, soğuk bakışları bana dikilmişti. "Bugün köye gelmemene şaşırdım," dedi imalı bir şekilde. "Konsey, savaş gücümüzün

etkinliğini görüŖüyor. Bu görevi yetimlere vermek senin fikrin değil miydi?"

Sanki bunun tam olarak böyle olduğunu bilmiyormuŖ gibi, çünkü kocası öldükten sonra onun yerine YaŖlılar Konseyi'ne girdiğinden beri onunla ne kadar sık atıŖtıęımızı hatırlıyorum. SavaŖta yetim kalan çocuklara, yani "YıkılmıŖlar"a, milis kuvvetlerinde pozisyon teklif etmeyi önermiŖtim. Artık genç yetiŖkinler olan bu çocukların güvenilir bir gelir kaynağına ihtiyaçları vardı. Bu fikrim, Portia Sommerhalt ve burada nesillerdir yaŖayan diğer bazı çiftçilerle Ŗiddetli bir tartıŖmaya yol amıŖtı. İnsanların sahip olduklarını kaybetme korkusuyla paylaŖmak istememeleri beni her zaman ŖaŖırtmıŖtır. Neyse ki, Belediye BaŖkanı Brim pragmatik bir adamdı ve fikrimin değerini görmüŖtü. Köy küçük bir savaŖ gücü kazandı ve "YıkılmıŖlar" sokaklardan uzaklaŖtırıldı.

"Mevcut söylentileri göz önünde bulundurursak, milisleri güçlendirme ihtiyaının her zamankinden daha acil olduğunu düşünüyorum." Portia'ya aŖır tatlı bir gülümseme verdim. "Ama ben Konsey üyesi değilim."

Portia'nın gözleri kısıldı, dudakları sıkı bir çizgiye dönüŖtü. "Hayır," diye tısladı. "Askeri bir soru ortaya çıktığında her zaman koŖup geldikleri kadın sensin. SavaŖta cesurca savaŖmanın avantajları bunlar herhalde." AŖaęılayıcı homurtusu, bu konuda ne düşündüğünü gösterdi. "Belediye BaŖkanı Brim, seni Konseye katılmaya ikna etme giriŖimlerinden vazgeçmedi, değil mi?"

"Belki bu sefer kabul etmeliyim." Gülümsemem Ŗimdi daha da diŖlerimi gösteriyordu. "Fikrime ihtiyaç duyulduğunu hissediyorum." Umduğum gibi, sözlerim onu susturdu, kısa baŖ sallaması hoŖnutsuz düşmanlığını gizleyemedi. Khendrik avluda arabayı çevirirken, çiftlik atlarının güçlü toynakları çamurlu toprağa batarken, homurdanan sözleri kulağıma ulaŖtı: "Bundan sonra, köye gelen her yoldan ıkmıŖ Aerieth ve Elf'e bu pozisyonu teklif edeceğiz. Ama o da onlarla birlikte buraya geldi, değil mi? Ailesi yok, arkadaŖı yok, sadece iki kadın, yaralı bir Aerieth, yetim bir Drakuul ve melez bir bebek. Ve cebinde nehrin bu tarafındaki en güzel arazilerden bazılarını satın alacak kadar altın var."

Tristan atını arabanın yanına sürdü. "Anne," diye tısladı, belli ki sabrı tükenmiŖti. "Rada neredeyse on yıldır burada yaŖıyor. Bence artık asılsız Ŗüphelerinizi bir kenara bırakmanızın zamanı geldi."

“Evet,” diye yanıtladı Portia, sesini alçaltmaya bile zahmet etmeden. “Ve bunca yıl boyunca kendine bir koca bulmaya hiç çalışmadı.” Oğlunun evlilik teklifini reddetmesi beni ona karşı hiç de sempatik göstermemişti belli ki. “Hiç görgü kuralları yok—ve o güzel yüz sonsuza dek sürmeyecek, sözlerimi unutma oğlum. Çok geçmeden çocuk doğuramayacak kadar yaşlanacak.”

Sanki bu topraklarda çalışan çoğu kadının kaderi—her yıl bir çocuk doğurmak ve bunların yarısını açlıktan veya hastalıktan kaybetmek—çok cazipmiş gibi. Başka bir gün olsa, kadına ağzının payını verirdim, ama bugün tek istediğim onların olabildiğince hızlı bir şekilde gitmeleriydi.

Sommerhaltlar gözden kaybolur kaybolmaz ahıra koştum. Beklenmedik misafirim beni şüpheli bir homurtuyla karşıladı. Muhteşemdi. Parlak siyah kürkü ve yelesi, toynaklarıyla toprağı savururken kasları dalgalanıyordu. Komşularımdan bu kadar zahmetsizce kurtulduğuma şükürler olsun. Eyerli bir savaş atının varlığını açıklamak zor olurdu.

“Şşş,” diye mırıldandım, aygırın huzursuz hareketleriyle savrulan dizginleri yakalamaya çalışarak. “Sana zarar vermek niyetinde değilim.”

Hızlı reflekslerim sayesinde parmaklarım, iri dişlerin tehditkar şakırtısından kıl payı kurtuldu.

“Sanırım senin kimin atı olduğunu sormama gerek yok,” diye hırladım. Aygırın düşmanca tavrının beni yıldırmasına izin vermeden, hızla elimi yumuşak burun deliklerine vurdum ve gözlerine tereddütsüzce baktım. “Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz,” dedim ona sertçe, şaha kalkmaya çalışırken yerimde durarak. “Seçim senin.”

At olduğu yerde donakalmış, bir sonraki hamlesini düşünüyor gibiydi.

“Ahırın içinde saman var,” diye ekledim. “Ve sıcak.”

Bu sefer dizginleri tutmaya çalıştığımda, isteksizce bir homurtuyla karşılık verdi, ancak ısırma belirtisi göstermedi. Şaşırtıcı bir itaatle, ahırın en ucundaki, atlar için ayrılmış iki bölmeye doğru onu yönlendirmeme izin verdi. Siyah aygırı onun karşısındaki bölmeye götürürken Poppy endişeli bir şekilde kişnedi; yaşlı kısırağımın misafir kabul etmekten açıkça mutsuz olduğu belliydi. Neyse ki, aygırın iyi davranışı, dizginini ve eyerini çıkarana kadar devam etti, ancak sulukunu yeterince hızlı doldurmadığım için ağzıma bir tutam siyah at kuyruğu yedim.

"Doğru," diye homurdandım ahır kapısını kapatırken. "Kesinlikle onun atısın."

Noctis'in eşyalarını eve taşıdım ve mutfak masasına yerleştirdim. Hiçbir pişmanlık duymadan, eşyaları karıştırmaya başladım. Sommerhalt'larla yaptığım konuşma, Noctis'i buraya getiren şeyin ne olduğunu olabildiğince çabuk öğrenmem gerektiğini acı bir şekilde ortaya koymuştu. Onun planlarından birinin, evim olarak benimsediğim bu yerin huzurunu ve halkının güvenliğini tehdit etmesine izin vermeyecektim.

Eyerin üzerine sabitlenmiş, süslemelerden arındırılmış ama ince işlenmiş geniş kılıcı bir kenara bıraktım. Bıçakta kan yoktu. Ya temizlemişti ya da saldırıya uğramadan önce kullanma fırsatı bulamamıştı. Sol eyer çantasında beklenmedik hiçbir şey yoktu; sadece yolda yaşayan, gününbirlik hayatta kalan bir adamın eşyaları: bir su tulumu, kurutulmuş et ve sert bir ekmek. İki ek pantolon ve birkaç gömlek ve tunik. Hepsi siyah. Bu tahmin edilebilirliğe alaycı bir şekilde güldüm.

Kesesi üç altın sikke ve birkaç gümüş paradan ibaretti; servetten çok uzaktı. Diğer eyer çantasında da fazla bir şey yoktu; içindeki ağır, sıradan zincir zırh, son birkaç yıldır bir tür paralı asker olarak çalıştığını ve yaralanmasının açık bir savaşta doğrudan bir çatışmanın sonucu olmadığını neredeyse kesinleştiriyordu.

Parmaklarım çantanın derinliklerinde saklı, pürüzsüz ve sıcak bir şeye değdiğinde kaşlarım daha da çatıldı. Onu çıkardığımda, nesne bir ışık patlamasıyla parladı. Bir lir taşıydı; yüzeyinin altında hareket eden beyaz girdaplar, Hava büyüyle kutsanmış olduğunu gösteriyordu. Ondan yayılan vahşi nabız, bir izleme büyüünü güçlendirmek için kullanıldığının kesin bir işaretiydi. Demek Noctis beni böyle bulmuştu. Büyüyü nasıl merkezlediğini merak ettim, çünkü genellikle hedefin kanından bir damla, bir saç teli veya değerli bir eşyası gerektiriyordu. Uyanana kadar beklemek zorunda kalacak başka bir gizem daha.

Taşı etkisiz hale getirdim ve ayağa kalktım. Çiftlikteki işlerim bekleyemezdi. Sonraki birkaç saat boyunca kendimi işime kaptırdım, arada bir Noctis'i kontrol etmek için durakladım. Odaya her girdiğimde, kurumuş dudaklarını dikkatlice suyla nemlendirdim; bu da ondan hafif bir inilti koparmasına neden oldu, ancak bilinci kapalı kaldı.

Gökyüzü batan güneşin kızıl parıltısını alırken, hastamla ilgilenmeyi daha fazla erteleyemeyeceğimi biliyordum. Noctis'i yatağın kenarına çevirip altındaki kirli çarşafı değiştirmek için uzanırken uyanmadığında rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğumdan emin

değildim. Yarasına da pansuman yapmam gerekiyordu. Yaralanma önemli ölçüde iyileşmişti; tamamen enfeksiyondan arınmıştı. Bunu atlatacaktı.

Ateşi düşmüştü ve uykusu derin ve dinlendiriciydi; yüzündeki gururlu çizgiler hatırladığımdan çok daha yumuşaktı. Özellikle altın kahverengi ten rengime kıyasla her zaman solgundu, ama şimdi teni neredeyse saydam görünüyordu. Görünen mavi damarlar onu garip bir şekilde kırılğan gösteriyordu, ayrıca acı verici derecede zayıflamış olması da öyle; vücudu ince kasların altında kemik ve keskin açılardan ibaretti. Son on yıl ona hiç iyi davranmamıştı.

Görünüşü ne kadar savunmasız olsa da, benim için değerli olan her şeye bir tehdit oluşturması neredeyse imkansız gibiydi. Ama ben gerçeği biliyordum.

Dokunuşum, sol kürek kemiğini süsleyen soluk gümüş rengi izlerde oyalandı. Parmaklarımı açıp izlerle eşleştirdim. Bunu kaç kez yapmıştım? Anılarımın çekimine karşı koyarak, kaburgalarının hemen altında siyah bir şey fark ettiğimde kaşlarımı çattım. İşaretler. Hayır—kelimeler. Aurean yazısının keskin, belirgin çizgileriyle. Dün gece, yaralanmasına çok odaklandığım için onları incelememiştim. Parmak uçlarımla her bir kalın çizgiyi takip ederken, hafif bir uğultu hissettim; bu da daha önce hissettiğim Işık büyüünün kaynağı olduklarını doğruladı.

Anlamalarını çözmeye çalışırken, kalbinin hemen üstünde, derisine işlenmiş ince detaylı yıldız takımıyıldızını incelerken zihnim acı verici, inanılmaz bir şekilde durdu.

Bir anda bu kadar çok şey hissedebileceğimi hiç bilmiyordum. Çok fazla acı, çok fazla öfke, çok fazla sevgi...

Hayır, o değil. Asla o değil.

Titreyerek onu uyandırıp bağırma isteğimi bastırdım. Bana bunu yaptığı için onu uçurumun en derin çukuruna lanetlemek istedim. Buna hakkı yoktu.

Bir şekilde, her zaman başardığım gibi, içimdeki taşkın duyguları dizginlemeyi başardım.

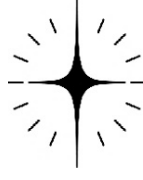
Yaralarını sarmayı bitirdim, yüzüne bakmadan battaniyeleri üzerine örttüm, tıbbi malzemeleri topladım ve banyo lavabosunda ellerimi ve yüzümü yıkadım; her hareketim kararlı ve hızlıydı.

Uyuşmuştum. O kadar bunalmış ve yorgundum ki, zihnimin bir kısmı bağlantısını kesmişti. Yarın. Bütün bunlarla yarın ilgilenecektim.

Ana odaya döndüğümde Bane endişeli bir miyavlamayla ayak bileklerime dolandı. Onu kucağıma aldım, küçük bedeni kollarımda sıcacıkken şöminenin önündeki rahat koltuklardan birine çöktüm. Gece tekrar çökmüştü ama pek uyuyabileceğimi sanmıyordum. Orada oturup, maşayla ateşi yeniden canlandırırken yanaklarımın gözyaşlarıyla ıslandığını fark ettim.

Aklımdan bir başka söz geçti: Tanrılar ağlamaz. Ama o zamanlar, uzun zamandır Işık Leydisi, Yıldız Kraliçesi Baradaz değildim.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve ağladım.

BÖLÜM

5

BÖLÜCÜ SAVAŞLAR

On yıl önce, Yggdrasil'in yıkılmasından kırk yıl sonra

İş

Kral, odanın geniş cam cephesinden görünen Büyük Ağacın kömürleşmiş kalıntılarına dikilmiş bakışlarıyla, “Onlar bu konuda tek ses olmalı,” dedi. “Savaş çok uzun yıllardır sürüyor ve çok büyük kayıplara yol açtı; aramızda en ufak bir görüş ayrılığına bile izin veremeyiz. Hüküm verdiğimizde, oy birliğiyle alınmalı.”

Kocam, dik ve boyun eğmez geniş sırtıyla çaresizliğini iyi gizliyordu. Ancak ben binlerce yıldır Aramaz'ın karısı ve kraliçesiydim. Güçlü vücudunun her çizgisindeki gerginliği ve kendinden emin sesinin altındaki kırılganlığı benden gizleyemiyordu.

Kralın uzun, ipeksi saçlarının altın sarısı tellerinde ve beyaz tuniğinin ince işlemelerinde, efendilerinin varlığından etkilenerek ışık parçacıkları dans ediyordu. Gözlerimi önümdeki masaya çevirdim, kendi güçlerimi dikkatlice bastırdım. Aramaz'ın dikkatini çeken o ür haunting görüntünün ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Bir zamanlar Lyrheim'in esrarengiz taş binaları, başka bir dünyaya aitmiş gibi parıldardı; Büyük Ağacın gümüş yaprakları rüzgarda dans eder, her yüzeye büyüleyici yansımalar düşürürdü. Adı yerinde bir şekilde Işık Yurdu olan şehir, üzerinde yükselen devasa ağaç gövdesini inci kolye gibi süslemişti.

Bugünlerde, bir zamanlar görkemli olan ve Ağaç diye adlandırdığımız Yggdrasil, eski ihtişamının kasvetli bir hatırlatıcısı olarak duruyor;

yıkımından on yıllar sonra bile küllerinin kokusu havada asılı kalıyor. Başarısızlığımızın bir kanıtı. Benim başarısızlığımın.

Kralın Konseyi, sayısız çağdan beri olduğu gibi, Düzen Tapınağı'nın merkezindeki aynı zarif odada toplanmıştı. Aurea halkı, odaya hakim olan büyük yuvarlak masada oturuyordu. Yggdrasil ağacının soluk altın rengi ahşabından oyulmuş karmaşık işlemeler, duvarları süslüyor ve binlerce yıl boyunca kahramanlıklarımızı tasvir ediyordu.

Aramaz, bu konuşmaya yalnızca Onların katılmasına izin verdiği için, kulak misafiri olma korkusu olmadan özgürce konuşabiliyorduk. Yüzyıllardır ilk kez, Düzen Tapınağı ölümlü müritlerden arındırılmıştı ve hatta Yüce Baba'nın bize hizmet etmesi için yarattığı şekil değiştiren ruhlar olan Anima'larımızın bile ayrılması emredilmişti. "Gerçekten başka bir yol yok mu?" diye haykırdı Merhamet Tanrıçası Khiraz. Onun tezahürü olan Hava telleri, onun telaşıyla kıpırdandı. Ten rengi kadar soluk, parıldayan gümüşü beyaz bir kumaştan yapılmış on iki kat elbisesi, esintide hafifçe hışırdadı. "Düşmüş Olanı daha önce bir kez, Yggdrasil'in köklerinin arasında, derinlerde hapsetmiştik. Ve uzun yıllar boyunca huzur vardı."

Havanın Aurea'sı hâlâ kardeşlerimizin zihinlerini etkilemekte kararlıydı. Kiraz'ın azmine kimse itiraz edemezdi.

Büyüm, sert tutuşuma karşı öfkeyle patladı ve onun yalvarışına karşılık vermemi istedi. Ama yapamayacağımı biliyordum. Parmağımı masanın pürüzsüz kenarı üzerinde gezdirdim, serin yüzey beni sakinleştirdi; karmaşık mozaiklerle işlenmiş olan yüzey, Aurea'nın yönettiği beş yönü tasvir ediyordu.

Önümde Aramaz'ın ve benim mührüm duruyordu, göz kamaştırıcı güzelliğiyle bana adeta alay ediyordu. Parıldayan altın mücevherler, kralın güneşinin ışınlarını oluşturuyor, merkezden yayılıp mozağın kenarlarına doğru uzanıyordu. Yukarıda, yıldızlarımın gümüşü ışıkları, canlı safir mavisi bir zemin üzerinde parıldıyordu.

Bu masanın altı renkle süslendiği, ışığı emen koyu renkli mücevherlerin kral ve kraliçenin karşısındaki alanı dönen gölgelerle kapladığı zamanları hatırladım. O zamanlar Kral Konseyi on değil, on bir üyeden oluşuyordu.

Artık orada Hava hüküm sürüyordu. Büyük, beyaz tüylü kanatlarını düzgünce katlamış Enlial, rahatlatıcı bir şekilde bir kolunu Khiraz'ın etrafına sardı. Bağlı bir çift olmasalar da, iki Hava Aurea'sı birbirlerine

yakındılar ve aynı anda Yüce Baba tarafından yaratılmış kardeş gibi görüyorlardı.

“Yggdrasil artık yok.” M’tar’ın sesi, solundaki yerinden düşen kayaların kesinliğiyle gürledi. “Düşmüş Olanı tapınakta esir tutmak tüm gücümüzü tüketiyor. Kaos, bağlarını hâlâ kemiriyor, zayıflatıyor.” Koyu tenli Dünya Aurea’sı başını salladı, gururlu yüzü kararlıydı. Duygusallıktan asla hoşlanmamıştı. “Onu sonsuza dek tutamayız.”

“Peki ya onu büyüünden mahrum bırakırsak?” diye yalvardı Khiraz bir kez daha, etrafındaki hava duygularının yoğunluğuyla çalkalanıyordu. Onu türümüzün daha güçlülere arasında saymak kolay olurdu, ama biliyordum ki gücün birçok biçimi vardı. Nazik tavrı, her fırtınaya dayanabilecek bir direnci gizliyordu. Onun sert müdahalesi olmasaydı, bu mahkumiyet on gün önce, Düşmüş Olan’ın yakalanmasından hemen sonra gerçekleşirdi.

“Ahmak olma,” diye araya girdi Ateşin Aurea’sı Sha’am, iri eliyle önündeki kıvranan alevler tasvirine öyle şiddetli bir şekilde vurdu ki masanın devrileceğinden endişelendim. İpek tuniğiyle aynı tonda olan bronz gözleri, kollarının kaslı vücudunu geren kumaşıyla, zorlukla bastırıldığı bir öfkeyle parlıyordu. “Bu savaştan yalnızca İnançsız Masir’in ihaneti sayesinde galip geldik. Bu sefer, doğru, bizim lehimize oldu. Ama Düşmüş Olan’ın orduları hâlâ topraklarda dolaşıyor. En güçlü teğmenleri hâlâ hayatta ve özgür. Kirai Kasabı, düşmanlarının kemiklerinden yapılmış bir tahttan güneyi yönetiyor. Ve o zehirli dişli kaltak Evanna ve kanatlı canavarları, Argentien Ormanı’nı bir kabus yerine çevirdi.”

Bu bitmek bilmeyen savaşta çok şey kaybedilmişti ve hepimiz zaferimizin şans eseri olduğunu biliyorduk. Eğer Düşmüş Olan’ın teğmenlerinden biri olan güçlü Anima’lardan Masir, Onlar’dan af karşılığında beklenmedik bir şekilde ona ihanet etmeseydi, bu çatışmanın sonucu çok daha vahim olurdu.

Ve eğer o akıl almaz şeyi yapmasaydım... Eğer birçok kişinin Yalanların Efendisi dediği kişiyi aldatmasaydım, ona verdiğim her sözü bozmasaydım...

Ateşin Aurea’sı, kalın altın sarısı sakalının altında yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde, masanın üzerine eğildi ve sesi odada yankılandı: "Hepsi efendilerini serbest bırakmak için fırsat kolluyorlar. O yaşadığı sürece, bir tehdit olmaya devam edecek."

“Ve Düşmüş Olan, ne kadar becerikli olabileceğini defalarca gösterdi,” diye ekledi M’tar, ciddi bir şekilde başını sallayarak. “Kaç zaferimizi son anda yenilgiye çevirdi? Kaç cesur yüreği kendi tarafına çekti?”

Benimki gibi. Aniden gelen bir mide bulantısı dalgasıyla derin bir nefes aldım.

Yeryüzünün Aurea’sı başını salladı, ince dudakları sıkıca birbirine kenetlenmişti. "Henüz Kaos Tacı’nı bulamadık. Onun yardımıyla, eğer yaşamasına izin verirsek, güçlerini geri kazanacak kadar kurnaz olabilir. Ve o zaman başka bir zafer elde edemeyebiliriz." Yanındaki eşi Tanez’e baktı. Büyüyen her şeyin tanrıçası, koyu, dalgalı saçlarında onun için yaptığı altın çiçek tacını taşıyordu. "Bu kötülüğü kökünden söküp atmalıyız, yoksa hepimizi yok edecek."

Khiraz, en güçlü iki Aurea’nın muhalefetine aldırış etmedi. Oturduğu yerde doğruldu. "Belekoroz," dedi, bilerek Düşmüş Olan’ın gerçek adını, kötü eylemleriyle terk ettiği adı kullanarak, "o bizim kardeşimiz. Onu yok etmek, diğer tüm seçenekleri tükettikten sonra başvuracağımız son çare olmalı."

“Ama biz bizden istenebilecek her şeyi yapmadık mı?” Ateş Leydisi şarkı söylerken Zamani’nin melodik sesi birçok kişiyi gözyaşlarına boğmuştu. Bugün de kocası Şaam’ın gösterdiği aynı amansız alevle parılıyordu. “Ona bir şans verdik,” dedi. “Tekrar tekrar. Ve her seferinde bize ihanetle karşılık verdi.”

Son sözüyle birlikte yüzü öfkeyle buruştu, çarpıcı mor gözleri, elbisesinin koyu kırmızı ve altın rengine rakip olan girdaplı alevlerle parlıyordu. İki Ateş Aurea’sı, Düşmüş Olan’a karşı savaşta çok şey kaybetmişti; halklarının topraklarının geniş alanları, Kaos’un zehirli dokunuşuyla sonsuza dek lekelenmişti.

Zamani, gözle görülür bir çabayla kendini toparladı; bakışlarını bana dikerken sözleri odanın her yerini delen bir keskinlikle yankılandı. "Bazılarımız bu fırsatları sunmak konusunda özellikle istekliydi."

Masayı sıkıca kavradığım için kenarı avucuma batıyordu. Bu tahrike tepki vermedim, sırtı bize dönük olan Aramaz da vermedi.

Tanez, orman yeşili gözlerini kız kardeşine dikerek, "Geçmiş geride bırakmaya karar verdiğimizizi sanıyordum," diye araya girdi.

“Geçmişten ders çıkarmak bir hata değildir.” Konuşurken dalgaların çarpma sesi Aşur’un sesini dolduruyordu; Denizlerin Efendisi’nin dağınık

gri saçları, okyanus akıntısında sallanan deniz yosunları gibi omuzlarının etrafında dalgalanıyordu. “Onu binlerce yıl hapsetmek, Düşmüş Olan'ın deliliğini daha da derinleştirdi. Onun gibisini sonsuza dek kafese kapatmak zalimlikler. Böyle bir kaderle karşılaştırıldığında, ölüm bir merhamet olabilir.”

"Ve bu karar ne kadar korkunç olsa da, sayısız hayat kurtarabilir," diye ekledi ikinci Su Aurea'sı Namtaz. Şifacı, parlak mavi gözleri şefkatle dolu bir şekilde, masanın karşısındaki Khiraz'a elini uzattı.

Khiraz onu kavradı ve yanındaki Enlial'e döndü. "Söyle bize, sevgili dostum—rüzgar sana ne fısıldadı? Keskin bakışların bu dünyanın perdesinin ötesinde ne algıladı? Gerçekten başka bir yol yok mu?"

Enlial kanatlarını açarken parıldayan tüyleri hışırdadı. Bizden farklı olarak, tek bir bedene asla karar vermemişlerdi; biçimleri, yönettikleri rüzgarlar kadar değişkendi. Bugün, düz siyah saçları, narin yüzlerini çerçeveliyor, görünüşlerine sert bir hava katıyordu; bu havayı yumuşatan tek şey ise, görünüşlerinin tek değişmez unsuru olan büyüleyici altın-mavi gözleriydi.

Hava Tanrıçası, yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan, “Yggdrasil’in düşüşünden beri sözlerim değişmedi,” dedi. “Kaos Üstadı bu dünyada yaşadığı sürece kalıcı bir barış olmayacak. Geleceğin dokusu ne kadar belirsiz olsa da, bu kesin.”

Bu sözleri defalarca duymuştum, yine de içimde beni boğmakla tehdit eden umutsuz bir çaresizlik hissi uyandırıyorlardı.

Khiraz boşa kalan elini göğsüne bastırdı ve canlı altın rengi gözlerini kapattı. "Pekala," dedi, dökülmemiş gözyaşları sesine bulanmıştı. "Hepiniz hemfikirseniz, artık size karşı çıkmayacağım. Kalbim kırılabilir.”

“Aramızda henüz hiç konuşmayan biri var.” Şaam’ın keskin sesi, Hayraz’ın tutkulu açıklamasının ardından gelen gergin sessizliği bozdu. Alev alev yanan bakışları bana dikilmişti, dudakları küçümsemeyle bükülmüştü. “Sevgili kraliçemizin tüm bunlara ne diyeceğini duymayı çok istedim.”

Tekrarlanan alaycı sözler cevap veremedi. Aramaz araya girdi, sonunda bize döndü ve sesini dikkatlice kontrol etti: "Kraliçe bu oylamadan muaf tutulmayı istedi."

Bu durum, diğerlerinin inanmazlığını engellemedi. Bütün gözler üzerimdeydi, kardeşlerimin çalkantılı duygularıyla beslenen ani bir güç

akışı odayı doldurmuştu.

“Böyle bir şeye mi cüret ediyorsun, Baradaz?” Şaam öfkeyle bağırdı ve yerinden fırladı. “Taraflı kalmayı seçmeye cüret mi ediyorsun?” Ateşin Aurea'sının ölümlü bedeni üzerindeki etkisi azaldı, figürü alev alev yanan bir fırının üzerindeki dalgalanan ısı gibi bulanıklaştı. Yumruğunu havaya kaldırdı ve salladı. “Tüm yaşananlardan sonra mı? Tüm yaptıklarından sonra mı?”

Meydan okumaya karşılık olarak kendi büyüm harekete geçti ve tenimde parıldayan bir Işık dalgası titreşip dans etti. Ateşin Aureası ne bildiğini düşünürse düşünsün, onun beni sorgulamasına izin vermeyecektim. Diğerlerinin de.

"Şaam," dedim, ben de oturduğum yerden kalkarken ellerimi masaya yayarak, "sana düşmanlık değil, tarafsızlık sunduğum için sevinmelisin."

Uzun ve gergin bir an boyunca, bronz gözleri alev alev yanarken, bakışlarımız kilitlenmiş haldeyken bana hakaret etmeye cüret edecekmiş gibi geldi. İkisi de sarhoşken, sağ kolu Dhustan'la sadece ima ettiği şeylerle beni suçlayacak mıydı?

Fakat sakallı savaşçı, savaş sanatında o kadar tecrübeliydi ki, karşısında üstün bir yırtıcı olduğunu hemen anladı ve masaya baktı. Şaam homurdanarak yerine geri yaslanırken, Zamani hiç vakit kaybetmeden kolunu tuttu ve kocasının kulağına aceleyle fısıldadı.

Onları yakın. Hepsini yakın. Zihnimde sinsi bir tıslama yankılandı, otoriteme boyun eğmesine rağmen gücümü tamamen serbest bırakma konusunda ani ve korkunç bir dürtü hissettim. Alev'in her şeyi – bana karşı çıkanları, bu güzel tapınağı, bu ışık dolu toprakları – tüketmesini izlemek istedim. Kanım sihirle dolup taşıyordu, huzursuz düşüncelerime yanıt veriyordu, o kadar yoğun ki ellerimin altında ışık saçan damarlar olarak kendini gösteriyordu.

“Benimle birlikte kendini bırakabilirsin. Ben yanımdayım.” Yarı unutulmuş bir anı zihnimde fısıldadı: “Bunu istiyorum.”

Kanlı bir yalan. Dudaklarımdan bir hırıltı çıktı—

“Baradaz!”

Aramaz'ın ses tonundaki aciliyet beni gerçekliğe geri döndürdü; duyguları, endişe, korku, dehşet, üzerime bir gelgit dalgası gibi çöktü.

Nefesim kesildi, kontrolümü yeniden kazandım, büyüm hızla yatıştı. Dehşet içinde, önümdeki masanın üzerindeki enfes mozağe yaktığım iki el

izini fark ettim. Bir zamanlar canlı gümüş ve mavi olan değerli taşlar şimdi kararmış ve cansız görünüyordu.

Düşüyordum. Beni yakalayacak hiçbir şey olmadan düşüyordum ve—

Bir el omzuma indi, sıcaklığı ince beyaz ipek elbisemin içinden sızdı. Aramaz.

Kral bir kez daha yanıma gelmişti. Uzun boylu varlığı çok tanıdık, çok ihtiyaç duyduğum bir güvenceydi. Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, mavi derinliklerinde beklediğim kınama yoktu. Sadece sonsuz bir ıstırap vardı, o kadar büyük ki benimkine rakip oluyordu. O kısacık anda içimde bir umut ışığı parladı. Belki de ortak çaresizliğimiz ve kederimiz, bizi ayıran o büyük uçurumu onarabilirdi. İkimizin de hatalarının yarattığı uçurumu.

Fakat Aramaz'ın yakışıklı yüzündeki güçlü çizgiler, Aron-Lyr Kralı rolüne geri döndüğünde sertleşti. Bu değişimi fark ettim, çünkü ben de birçok rol oynuyor, birçok maske takıyordum.

Kraliçe. Tanrıça. Sevgili. Aldatıcı.

Bazen gerçekten hangisi olduğumu merak ederdim.

Kral yanıma oturdu, ağır tahta sandalye mermer zemine sürtünüyordu. "Belki de oyumuzu kullanmanın zamanı geldi," dedi Aramaz, bakışlarını diğer Aurea'ların üzerinde gezdirerek.

Kimse itiraz etmedi, oda Khiraz'ın ara sıra çıkardığı hıçkırma sesleri dışında sessizdi.

"Bugün burada kendi içimizden birine adalet dağıtmak için toplandık," diye devam etti kral, sözlerinin ağırlığı havada yankılanırken. "Düşmüş Olan Noctis, bir zamanlar aramızdaki en güçlülerden biri olarak saygı görüyordu, ta ki doymak bilmeyen güç ve Kaos susuzluğu zihnini bozana kadar. Barışı yok etmekle suçlanıyor. Yüce Baba'nın iradesine karşı gelerek, sayısız masumun ölümüne neden olan ve yaratmak için çok çalıştığımız her şeyi yok etmeye çalışan tarifsiz eylemler gerçekleştirdi." Aramaz'ın sesi hafif bir gök gürültüsüyle çatırdadı, güçleri harekete geçti. "Yaptıklarının cezasız kalmasına daha fazla izin veremeyiz. Peki, nasıl oy kullanacaksınız, kardeşlerim?"

Sessizlik. Sonsuz acı ve pişmanlıkla dolu, hepimizi saran bitmek bilmeyen çatışmanın karanlık bir kanıtı.

"Ölüm."

Bunu bozan Şaam oldu, Ateşin Aurea'sının sesi acımasız bir kükreme gibiydi, o yanan gözler bana dikilmişti. Gözlerimi kaçırmayı reddettim, utancımı ona vermeyi reddettim. Bu, yalnızca benim taşımam gereken bir yükü.

Zamani hiç tereddüt etmeden eşinin sözlerini tekrarladı, bakışları da aynı derecede kin doluydu.

M'tar'ın ölüm yönündeki oyu, durdurulamaz bir çığ gibi odanın her yerinde yankılandı. Tanez, kocasının kararını hemen uygulamadı, çarpıcı yüzü kederle örtülüydü. Ancak Hasat Tanrıçası, oyunu kullanırken kararlı bir tonda konuştu ve yeşil gözleri benimkilerle buluştu.

"Ölüm."

"Ölüm." Aşur ve Nemptaz, iki Su Aurea'sı, cümlelerini tek ağızdan söylediler; yüz ifadeleri gerçek düşüncelerini ele vermiyordu.

"Ölüm." Hafif bir esinti Enlial'ın oyunu odanın her köşesine taşıdı.

Yanlarında duran Khiraz derin bir nefes aldı ve solgun yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Ölüm," diye fısıldadı Hava'nın Aurea'sı, altın rengi gözleri acı dolu bir teslimiyetle doluydu.

Böylece geriye sadece bir oy kaldı.

"Ölüm."

Kocamın sesindeki kesinliği duyduğumda, yıkım beni sardı. Bakışlarımı kaçırdım, yüzünün, ölümlüler tarafından Gökyüzü Lordu olarak tapıldığı Düzen Tapınaklarındaki taş oymalarını andıran buzdan bir maskeye dönüşmesini görmeye dayanamıyordum.

Güçlerimin siren şarkısı kulaklarımda daha da yükseliyor, beni katliam ve yıkıma sürüklemeye zorluyordu. Kontrolü yeniden ele geçirmek için umutsuzca masanın kenarına tutundum.

"Öyleyse karar verildi."

Avucumun altındaki kırık, kararmış taşlar etime saplandı, sıcak kan parmaklarımı ıslattı, keskin acı beni tüketen ıstırabın sadece hafif bir yankısıydı.

"Onların iradesiyle, Düşmüş Olan Noctis, büyüsünden arındırılacak ve Uçuruma atılacak, böylece gücü onun varlığını tamamen yok edecek." Aramaz'ın sesi son bir kez odayı doldurdu. "Yüce Baba, kardeşimin ruhuna merhamet etsin."

BÖLÜM

6

Noctis

Kardelenler. Bilincimi kaybetmekten kurtulmaya çalışırken aklıma gelen ilk şey, o taze, hafif koku oldu. Şaşkın bir halde, küçük, yabancı odayı inceledim: sıcak ahşap duvarlar, yatağın üzerinde dar bir pencere, havadar beyaz perdelerden süzülen güneş ışığı.

Ama o koku... Tanıdım. İlk fark ettiğimde yanımdaydı. Uçurumun derin uçurumunun önünde durmuştuk, Öteki'nin buz gibi rüzgarları altın, bakır ve en koyu kırmızı saçlarını birbirine doluyor, aç alevler gibi kıvrıyor, vahşi tutamlar yüzüme çarpıyordu. Yıldız ışığı, sihir ve Tanez'in çiçeklerinden birinin kokusu vardı ve tadı...

Baradaz'ın yatağında yatıyordum.

En ufak bir harekette sağ tarafımda yakıcı bir ağrı saplanıyordu. Ancak ağrıya garip bir uyuşukluk da eşlik ediyordu; bu da birden fazla iyileştirici büyüünün etkisi altında olduğumu gösteriyordu. Birisi yaramı tedavi etmişti.

Hayır, biri değil. O yapmıştı. Anıların parçaları yüzeye çıktı. Durmak bilmeyen bir sağanak yağmurun içinde sendelemişim, atım kaybolmuştu, gücüm tükeniyordu. Beni ayakta tutan tek bir düşünce vardı: Ona ulaşmalıydım. Tanıdık silueti kapı aralığında belirmişti, arkasındaki ışık yüzünü bir hale gibi çerçevelemişti.

Geri kalan anılarım ise paramparça olmuş parçalardan ibaretti. Tenimde nazik eller. Kulağımda beni sakinleştiren daha da nazik bir ses. Ve sonra, beni paramparça edecekmiş gibi hissettiren, çok yoğun bir acı. Baradaz'ın beni terk etmeyecek kadar, ölmemi beklemeyecek kadar çok önemseyeceği umuduyla yaptığım umutsuz kumar işe yaramıştı.

Doğrulacak gücü toplayamadan, yatak sol tarafımda çöktü. Aniden göğsüme bir ağırlık çöktü ve ölümcül bir yırtıcının acımasız kehribar bakışları görüş alanımı doldurdu. Şaşkın tepkim, üzerimdeki küçük canavarın tehditkar bir şekilde hırlamasına ve keskin pençelerinin derime saplanmasına neden oldu. Acı dolu çığlığımın kapı açıldı ve buraya bulmak için geldiğim kadın karşımda belirdi.

Onu görmek kalbime bir ıstırap getirdi, yaramın bıçak gibi saplanan acısını bile gölgede bıraktı. Değişmemişti. Ah, farklı görünüyordu. Muhteşem saçları sade bir örgüyle toplanmış, mücevher ya da taçla süslenmemişti; narin yüzü, çoğunlukla açık havada geçirilen bir hayatın canlı rengiyle parlıyordu, gözlerinin gümüşü parıltısıyla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Aramaz'ın sarayının zarif ipek elbiseleri gitmiş, yerini bej bir bluz ve koyu renk pantolon, sağlam botların içine sokulmuş bir kıyafet almıştı. Güzel ama pratik.

Ancak çevresinin ve kıyafetlerinin sadeliğine rağmen, yine de parlıyordu. Her zaman dikkatimi çeken tek ışık oydu. Bedenin ötesine geçen bir güzellik. Aron-Lyr'in her ırkından sayısız şairin, yüzyıllar boyunca tatlı sözleriyle ona hakkını verememiş olması karşısında, özünün bir parçasını bile yakalama girişimlerinin yetersiz kaldığı görülüyordu. Dudaklarımdan hiçbir kelime dökülmedi. Kapıda dururken görünüşünde çok tanıdık bir şey daha vardı: yüzündeki buz gibi, onaylamayan ifade.

Kraliçenin maskesi.

Düşmanlıktan başka bir şey bekleyebilir miydim ki? Aptalca bir umut, zihnim ateş ve umutsuzlukla bulanmıştı. Onun artık Onlardan biri olmadığını biliyordum. Tapınaklarının önündeki görkemli heykellerin yerle bir edildiğine şahit olmuş, adının bir nimet yerine bir lanet haline geldiğini duymuş ve gözden düşmesine neyin sebep olduğunu merak etmiştim.

Aramaz ona sırt çevirmişti. Bu çok açıktı. Ama neden? Neden şimdi? Kardeşim zaferinden sonra ona artık ihtiyacı kalmamış mıydı? Sadakati sorgulanır hale gelen kraliçeden kurtulmak için fırsatı mı değerlendirmişti?

Bu konudaki duygularım karmaşıktı. Aramaz'a, onu bu kadar kolayca terk eden herkese duyduğum öfke, onun kaderindeki kendi rolümden duyduğum suçluluk duygusu ve -kalbimde bastıramadığım karanlık bir kıpırdanma- düşen tek kişinin ben olmadığım, isyanımın bedelini ödeyen tek kişinin ben olmadığım gerçeğinden duyduğum intikamcı bir tatmin duygusuyla karışmıştı.

Keskin pençeler beni düşüncelerimden sıyırdı. "Lanet olsun, şu canavarı üzerimden çekin," diye yalvardım, kediye kovma girişimim bir tıslama ile karşılandı.

"Gölge Katili," diye azarladı Baradaz evcil hayvanını isteksizce, endişeden çok eğlenmiş bir şekilde. Siyah kedi itaatkâr bir şekilde aşağı indi, ama sanki "Bu kadar kolay kurtulduğuma şükretmeliyim" dercesine pençelerini son bir kez daha geçirmeden edemedi.

"Kedinizin adını Sha'am'ın en sevdiği silahtan mı aldınız?" diye sordum inanmazlıkla, gözlerim hâlâ kedinin üzerindeydi; kedi, kabarık kuyruğunu havada, sessiz bir meydan okuma edasıyla, sahibine doğru gururla yürüyordu.

"Ona bu ismi farklı bir nedenle verdim. Geçmişin hayaletlerini uzak tutmak için bir arkadaşına ihtiyacım olduğunda yanıma geldi." Baradaz, ses tonunda ani bir sertlikle küçük yaratığı okşamak için eğildi. "Benzerlik beni eğlendirdi."

"Şaam beni o baltayla öldürmeye yemin etti. Bunu biliyor muydun?"

"Belki de bundan bahsetmiştir," dedi Baradaz, parlak gözleri hiçbir şey ele vermeden. "Gördüğüm kadarıyla, gayet canlı görünüyorsunuz, bu yüzden şimdiye kadar başarısız olmuş gibi görünüyor."

Hayatta olduğuma en azından biraz da olsa sevinmemiş miydi? Unutamadığım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım unutamadığım o ateşli, tutkulu kadının yerini alan bu kontrollü yabancı kimdi?

"Şey, o benden hep nefret etti."

Baradaz cevabım üzerine başını yana eğdi, bakışlarında bir anlık bir parıltı vardı. Belli ki benim yanımda gerçek duygularını gizlemeye çalıştığı o sakın tavrının ardında ince bir çatlak belirdi. Bu çatlak, parmaklarımı o yarığa sokup, onu yırtarak içindeki gerçeği ortaya çıkarmak istememe neden oldu. Çok kolay olurdu. Bu sefil dünyada onu benden daha iyi tanıyan kimse yoktu. Ama bunun bir bedeli olacaktı. Ödemeye hazır olmadığım bir bedel. Henüz değil.

"Halkının topraklarını yok ettin, Drakuulları Aron-Lyr'e kendi yerleri olmadan dağıttın," dedi. "Evsiz kaçaklar, diğer diyarların merhametine muhtaç kaldılar. Bir zamanlar gururlu savaşçılar olan bir ırk için korkunç bir kader. Bence Sha'am'ın küçümsemesi haklı." Gözleri, çok sık gördüğüm o sert ifadeyle bana dikildi. Yaptıklarından pişmanlık duymamı istiyordu.

Ağzımdan küçümseyici bir kahkaha çıktı. "O aptal, korkusuz savaşçılara başkentini uyuyan bir volkanın tepesine kurdurmuş. Böylesine altın bir fırsatı değerlendirdiğim için beni suçlayamazsınız."

Gülmenin ve yorumun bedelini, bedenimi delen keskin bir acı ve havayı dolduran gergin bir sessizlikle ödedim. Geçmişimiz aramızda bir uçurum gibi yükseliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, sessizliğe uzun süre dayanamayan ben oldum. "Drakuullar sürekli olarak ikmal hatlarıma saldırarak canımı sıkıyorlardı. Onları denklemden çıkarmak taktiksel bir karardı." Kendime, ona karşı yaptıklarımı haklı çıkarmaya çalışmadığımı söyledim. Sadece gerçekleri dile getiriyordum.

Baradaz, kediye okşamayı bıraktığında çıkan hayal kırıklığı dolu miyavlamasını umursamadan doğrulurken yüz ifadesini özenle korudu.

"Ejderhalarınızı hayatta kalanların peşine göndermek de taktiksel bir karar mıydı? Onları hayvan gibi avlamak, en ufak bir merhamet göstermemek mi?"

Bunun üzerine söyleyebileceğim çok şey vardı. Bir sürü açıklama, Aurealı hemşehrilerimize yöneltebileceğim bir sürü suçlama. Belki de savaşın her geçen yılında nasıl daha da karanlığa gömüldüğümü, Sha'am ve diğerlerine duyduğum öfkenin her şeyi nasıl bastırdığını ve işledikleri her zulmün acımasız bir misillemeyi, her şeyi tüketen sonsuz bir girdabı nasıl tetiklediğini anlatan bir iki itiraf bile.

Ama bunu gözlerinde, o ifadesiz, buz gibi bakışlarında gördüm. Kararını çoktan vermişti, bana kendi tarafımı anlatma fırsatı vermeden beni çoktan mahkum etmişti.

Tamam. Onun affına ihtiyacım yoktu zaten. Ya da başka birinin affına.

"Onlara ne oldu?" diye sordum. "Ejderhalarıma ne oldu?"

Hepsinin yok edildiğini duymuştum. Yine. Ama kalbimin derinliklerinde, inatçı bir umut vardı. Güçlü yaratıklardan bazılarının güneyin ateşli dağlarında ve kurak çöllerinde saklanarak hayatta kalmış olabileceğine dair bir umut.

Baradaz yatağa yaklaştı, dudakları ince bir çizgi halindeydi. "Konsey, onların serbestçe dolaşmalarına izin vermenin çok tehlikeli olduğuna karar verdi."

Söylentileri duyduğumda zaten şüphelenmiştim. Doğrulama yine de içimde şaşırtıcı derecede keskin bir acı yarattı. Tuhaf. Artık kayba alışmış

olmam gerekmez miydi?

“Onları yok ettiler,” dedim, duygularımı sıkıca kontrol altında tutarak. “Hepsini mi?”

"Evet."

“O yaratıkları çok seviyordun. En azından denemedin mi...”

Ellerim beni örten battaniyeyi sıkıca kavradı. Baradaz'ın bu kadar duygusuz olması ona hiç benzemiyordu. İlk hapis cezamdan sonra ve savaş sırasında da bana soğuk davranmıştı. Ama buzun altında her zaman bir ateş, bir öfke ve umutsuzluk kıvılcımı, belki de nefret vardı; birkaç kışkırtıcı sözle fırtınaya dönüştürebileceğim bir şeydi bu. Ama bu lanet olası kayıtsızlık, ondan tüm sıcaklığı çalmıştı.

“Karar alındığı sırada artık Kraliyet Konseyi üyesi değildim.”

“Ah, kardeşim savaş sırasında seni Konsey'den mi men etti?” diye bağırdım. “Lyr, Aramaz'ın her zaman sandığımdan bile daha büyük bir aptal olduğu ortaya çıktı. Sen Onlar arasında en güçlülerinden birisin. Desteğini kaybetmesi ona zaferini kaybettirebilirdi.”

"Artık bana güvenmemesini pek de yadırgayamazsınız." Baradaz omuz silkti. "Yine de savaşı kazandı, dolayısıyla aldığı kararların hepsi aptalca olamaz."

“Savaşı kazandı çünkü ben ihanete uğradım. Çünkü sen ve Masir beni kandırdınız,” diye tısladım, içimde öfke yükseliyordu. Her sözü eski yaralarımı kolayca yeniden açarken, nasıl bu kadar etkilenmemiş olabilirdi?

“En sadık takipçilerinizden birinin bile işleri fazla ileri götürdüğünüzü düşünmesi moral bozucu olmalı.” Gözlerinde soğuk bir memnuniyet parıltısı belirdi. “Sizin düşüşünüzü planlamak için bana geldi, biliyor muydunuz?”

Ah, unutmuşum. Birbirinizin her zayıf noktasını bildiğinizde birbirinizi incitmenin ne kadar kolay olduğunu unutmuşum. Bir zamanlar en çok güvendiğim, hırslarım uğruna en çok incittiğim bu iki varlık arasındaki o özel konuşmayı hayal etmeyi tercih etmedim.

"Şimdi savaşın talihsiz zorunluluklarını mı tartışmak istiyorsun?" diye sordum, sesim sertleşmişti. Saldırı her zaman en iyi savunma yöntemim olmuştu. Ona karşı bile. Belki de en çok ona karşı.

Baradaz, yanımda masada yeni bandajlar hazırlarken hiç de etkilenmiş görünmüyordu. "Savaşın acı bir gerekliliği, düşmanlarına merhamet göstermemektir," dedi.

"Öyleyse beni düşmanın mı görüyorsun?" diye karşılık verdim, kasıtlı provokasyonuma karşılık gücünün ortaya çıkmasını yarı yarıya bekliyordum.

Büyüsü garip bir şekilde uykuda kalmıştı ve yüzünde boş bir ifadeyle cevap verdi: "Sen benim için düşmandan başka bir şey oldun mu hiç?"

Benden vazgeçmişti. Bizden de. Kayıtsız ses tonundan, iyileştirici malzemeleri toplamak için benden uzaklaşırkenki kaskatı duruşundan belliydi. Yıllarca, pişmanlık duyulacak bir hatadan daha fazlası olabileceğimize dair kırılğan, imkansız bir umuda tutunduktan sonra—her ikimizin de tarihindeki solmuş bir leke, sadece ikimizi de sarsan umutsuz karşılaşmalarla canlı tutulan bir ilişki—nihayet yoluna devam etmişti.

Maalesef yapmamıştım. Ama zaten her zaman inatçı bir herif olmuştum.

Düşünmeden kolumu ona doğru uzattım, temas kurmadan hemen önce tereddüt ettim, muhtemelen dokunuşumu reddedeceğinin farkındaydım. Elim aramızda garip bir şekilde havada asılı kaldı.

"Sen benim düşmanım değilsin," dedim sesim kısık ve gergin bir şekilde. "Hiçbir zaman düşmanım olmadın."

Bu doğruydı. Deliliğimin en derinlerinde bile, Lyrheim'in tamamını ateşe vermeyi hayal ettiğimde, tüm dünyayı Kaos ve Karanlığa boğmak istediğimde bile, yıkım arzum onu asla kapsamamıştı. Sadece haklı olduğumu görmesini istemiştim. Birlikte küllerden değerli bir şey yaratabileceğimizi. Birlikte görkemli olabileceğimizi.

"Bu hiç de teselli edici değil." Baradaz'ın dikkati tekrar bana döndü, bakışları uzattığım elime kaydı. "Senin düşmanın olmamak bana her şeye mal oldu."

Bir başka gerçek daha, bu da imkansız hayallerimin hatırlatılmasından bile daha tatsızdı. Elimle yanımda duran yastığa tekrar dokunduğumda, savaş alanında yaşadığım en yıkıcı kayıpları bile aşan derin bir yenilgi duygusuyla doldum.

"Yani olan bu muydu? Aramaz zafer kazanana kadar bekledi ve sonra seni hain ilan etti mi?" Kardeşime yöneltile suçlama neredeyse içgüdüsel oldu. Ama sonra, onun şu anki durumundan o da sorumluydu. Ben de. Bunu unutacak kadar yanılgı içinde değildim.

Dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek cevap verdi: "Dediğiniz gibi, savaş kazanıldı. Benim varlığıma artık gerek yoktu."

Garip bir kelime seçimi. Orada bir hikaye sezdim. Bir çatlak.

“Hayır, sana son bir kez daha ihtiyaç vardı. Beni cezalandırmak için.” Biraz daha ısrar etseydim, bilmek istediğim şeyi bana söylerdi.

“Dünyayı yok etmeye çalıştın.” Baradaz sesini yükseltmedi, ama sesindeki duygu kelimelerin buz gibi çatlamasına neden oldu. Tıbbi malzemelerle meşgulmüş gibi davranma numarasından tamamen vazgeçti, ellerini sıkıca bandajların etrafına kenetledi ve onları buruşturdu. “Sayısız varlığın yıkımına neden oldun. Ne bekliyordun ki?”

Yanılmışım. Bana karşı hiç de kayıtsız değildi. Savaşın sonunda olduğu kadar bana öfkeliydi, ancak odaya girdiği andan itibaren kendini dikkatlice kontrol altında tutuyordu.

Onun insafına kalmışım. Onu bana karşı yumuşatmak akıllıca olurdu. İnsanları kendi tarafıma çekmek, gizli arzularını ve zayıflıklarını kullanarak onları etkilemek her zaman en iyi yaptığım şeylerden biriydi.

Ama onunla değil. Bütün kurnazlığım, sabah güneşinde sis gibi öfkesi karşısında yok oldu, alaycı tavrı sadece kendi öfkemin alevlerini körükledi. Savaşta bir taraf seçtiğinden beri -ki bu taraf da benim tarafım değildi- kalbimi amansızca kemiren ihanet duygusu, karşılık vermeme neden oldu.

"Biz her zaman aramızda yargılama olmadığımızı söyledik."

Uzun bir süre bana baktı, sanki cüretkarlığıma inanamıyormuş gibi. Öfkesiyle tek bir düşünceyle beni yok edebilirdi. Güçlerini bana karşı ilk kez kullanışı olmayacaktı bu.

Ancak Baradaz sadece tıslayarak, “Bana ders vermek için gözümün önünde koca bir bölük askeri öldürdün,” dedi. Sargılı elini sanki benimle dövmeyi düşünüyor gibi kaldırdı. “Sen bir şeyler yaptın...”

Sesi titredi; öfkesini kontrol altına almaya çalışırken, tüm vücudunun öfkeden titremesini izlemek neredeyse acı vericiydi.

Buraya gelmemeliydim. Ondan uzakta, beni sevmediğine inanmamak için kendimi kandırabilmişim. Şimdi bin parçaya ayrılan umutsuz bir yanılsama. Aramızda hiçbir köprü kalmamıştı, yanan enkazları havayı boğucu, keskin bir dumanla dolduruyordu.

"Özür dilerim," diye hırıldadım, başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Bunun yeterli olmadığını biliyordum. Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şeyin asla yeterli olamayacağını.

Baradaz yapmacık bir kahkaha attı. "Hayır, değilsin. Her şeyden çok istediğin tek şey kardeşine zarar vermektir. Ne pahasına olursa olsun." Yüz ifadesi sertleşti. "Tebrikler. En azından bunu başardın."

"Sana acı ektirme pahasına asla," dedim, onu ikna edecek kelimeleri bulabilmeyi dileyerek. "Bana inanman için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum. Ama bu gerçek."

Baradaz uzun süre beni süzdü, yüzünde bana inanıp inanmadığına dair hiçbir ipucu yoktu.

"Aramaz bana seni adalete teslim etmek için Uçuruma getirdiğini söyledi," dedi kadın gayet sakin bir şekilde. "Peki, oradan nasıl kurtuldun?"

Kaşlarımı çattım. Ölümüm ihtimaline dair hâlâ çok zgn görünmüyordu. Bu bende tanidik bir öz tiksinti duygusu uyandırdı. Eğer o bile artık yaşıyıp yaşamamamla ilgilenmiyorsa...

"Biliyorsun ite. Ben her zaman bir yolunu bulurum."

"Noctis." Baradaz bana sabit bir şekilde bakarken yüzünde hiçbir eğlence belirtisi yoktu. Keşke o ismi kullanmasaydı. On yıllarca nefret ve aağılamayla söylendiğini duyduktan sonra, onun dudaklarından dökülmesini hiç sevmedim. Ama gerçek ismimi kullanmasını isteseydim tepkisini hayal edebiliyordum.

Ağzım büküldü. "Beni içeri atmadı," dedim, itirafım acı bir tat bırakmıştı, o kadar acıydı ki acıyı alaycı bir kahkahayla örtmek zorunda kaldım. "Hak edilmemiş bir merhamet eylemi. Tanidik geliyor, değil mi?"

Baradaz'ın yüzü bu açıklama karşısında ifadesiz kaldı, gözlerinde düşüncelerini ele veren en ufak bir kıpırtı bile yoktu.

"Evet canım, kardeşim seni kandırmı," diye ısrarla devam ettim, ondan bir tepki almak için can atıyordum. "Yine mi? Ne büyük sürpriz."

Baradaz, beni ya da kardeimi uçurumun en derin çukuruna lanetlemek yerine, yüzünde hafif bir hüzün belirdi. "Evet, ikinizin de her zaman ortak noktası buydu," dedi. "İkiniz de gerçeği benden saklayıp beni istediğinizi yapmaya zorlamak için manipüle ediyordunuz."

"Sana asla yalan söylemedim," diye tersledim, onun melankolisinden dolayı içimde oluşan huzursuzluğu bastırmak istemiyordum. Nasıl olur da benim eylemlerimi –bir sebep uğruna ilediğim eylemleri– Aramaz'ın entrikalarıyla kıyaslayabilirdi? Oysa kendisi yüzyıllarca bana yalan söylemiş, kardeşimin bana ihanet etmesine yardım etmişti? "Her zaman karmaşık aldatmaca oyunlarına düşkün olan siz ve Aramazdınız."

Baradaz, sanki konuşmayı bitirmek istercesine, suçlamama sertçe baını sallayarak karşılık verdi; üzerimdeki arafları çekip üzerimdeki sade siyah tirte uzanırken yüzünde sakin ve soğukkanlı bir ifade vardı.

“Yaranıza bakmam gerekiyor.” Başımın üzerinden giysiyi dikkatlice çekerken, yarayı nasıl tedavi ettiğini kısaca açıkladı. Ne yazık ki, onun yardımını olmadan bu küçük işleri bile yapamıyordum. Her sarsıntıda vücudumda yeniden alevlenen acıyla birlikte bir inilti çıktı ağzımdan.

Baradaz'ın dokunuşu kısa ve etkiliydi. Zayıf halime rağmen, içimde anında bir farkındalık yarattı, kemiklerime kadar işleyen hoş bir ürperti hissettim. Onu özlemiştim. Bunu itiraf etmekten, en azından kendime karşı, utanmıyordum.

"Atınızı buldum," diye belirtti. "Daha doğrusu, o beni buldu. Kaçıp gitmediği için şanslısınız. O at tam bir bela."

“Nacin seni ısırmaaya çalıştı,” dedim gözlerimi kısaca kapatarak. Nacin eğitilmiş bir savaş atıydı. Baradaz izinsiz ona dokunmuş olsaydı, kolayca yaralanabilirdi.

Endişelerimi paylaştığını sanmıyordu. Hayır, dolgun, kırmızı dudaklarında kendinden memnun küçük bir gülümseme belirdi. "Sadece bir kere."

“Ah, evet,” dedim başımı sallayarak. “Yaramaz çocukları hizaya getirmeyi ne kadar çok sevdiğini unutmuşum.”

Şakama cevap vermemesine rağmen, aramızdaki düşmanlığın yavaş yavaş azaldığını hissedebiliyordum. Yüzündeki gülümseme devam ederken işine devam etti, uzun koyu kirpikleri gözlerini koruyordu ve yavaşça gövdemdeki bandajı açtı. Atılmış tişörtüme başıyla işaret etti. "Eyer çantalarında birkaç kıyafet vardı. Görüyorum ki hala siyahı tercih ediyorsun."

Yarayı görünce nefesimi tuttum. Beklediğimden daha kötü görünüyordu. Sağ tarafımın tamamında mor ve mavinin çeşitli tonlarında morluklar vardı ve ortasında hâlâ sıvı sızdıran belirgin, kızgın bir yanık bulunuyordu. Baradaz dezenfektan merhemle ıslatılmış bir bez alıp yarayı temizlemeye başladı, bu sırada akan acıdan inledim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, başını kaldırmadan. "En azından bugün daha iyi görünüyor. Enfeksiyon geçmiş gibi."

Tanrım, buraya geldiğimde buranın nasıl görüldüğünü bilmek bile istemiyordum. Üstelik beni kurtardığı için ona henüz teşekkür bile etmemiştim.

"Bana baktığınız için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda olmadığınızı biliyorum."

Acıyı dindirmek için, uzun bir aradan sonra onu tekrar bu kadar yakınımnda hissetmenin verdiği duyguya odaklandım. Yaralı tarafıma ulaşmak için epey eğilmesi gerekiyordu ve her hareketinde bana onun cezbedici kokusunu, boynunun hassas, yumuşak teninin baştan çıkarıcı yakınlığını hissettiriyordu.

Burnumu saçlarına gömüp, derin derin nefesler alabilmek için neler vermezdim.

Baradaz sözlerime sadece başıyla onay verdi ve işini tamamladı. "İşte. Güzelce iyileşir, ama biraz zaman alacak." Parmakları tenimde bir an fazla oyalandıktan sonra beni tekrar sardı. "Ama maalesef oldukça büyük bir iz kalacak."

Maskesindeki ufak yarığa amansızca vurdum, gerçek bir çatlak haline gelip altındaki eski Baradaz'ı ortaya çıkaracağını umuyordum. "Eh, bana bıraktığın tek iz bu değil."

Beklendiği gibi, sıradan sözlerim onun omzumdaki gümüş rengi izlere ve vücudumun sol tarafını kaplayan zarif siyah çizgilere bakmasına neden oldu. Bastıramadığı içgüdüsel bir tepkiydi bu.

Bir şey söyle, ona yalvarmak istedim. Herhangi bir şey. Ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi davranmayı bırak, ne hissettiğimi bilmiyormuş gibi davranmayı bırak. Umursamıyormuş gibi yapmayı bırak.

Başını bana çevirdi ve gözlerimiz buluştu. O muhteşem an için her şey kayboldu; savaş, sonsuz yalnızlık yılları, acı, yaptığım her şey.

Nefeslerimiz birbirine karıştı ve kendimi en başa dönmüş gibi hissettim. Uçurumun kenarında duruyordum, Öteki'nin buz gibi rüzgarları etrafımızda şiddetle esiyordu, ona doğru yaklaştıkça bedenim heyecanla titriyordu, yüzü bana doğru eğilmişti...

Baradaz ani bir hareketle geri çekildi, ifadesi kırılganlıktan korunaklılığa dönüştü, sanki aramızda donmuş bir duvar yeniden inşa edilmişti. Duygularını acımasız bir verimlilikle dizginleme yeteneği, başka biri olsaydı beni etkilerdi. Ama onda bunu tiksindirdim. Doğasının herhangi bir parçasının kafese kapatılmasına her zaman nefret etmiştim.

"Bu senin eşyaların arasındaydı. Sanırım beni nasıl bulduğunu sormama gerek yok." Baradaz pantolonunun cebinden bir şey çıkardı ve hafif bir tıkırtıyla komodinin üzerine koydu. Bir lir taşıydı, yüzeyinin altında huzursuzca hareket eden bir Hava büyüsü vardı. Bana sorgulayıcı bir bakış

attı. "Nasıl bir takip büyüü yaptın? Benim eşyalarımın birinin sende olduğunu bilmiyordum."

"Damarlarımdasın," diye cevap vermek istedim. Bu doğruydı. Kanım dökülse, varlığım rüzgâra savrulsa bile, ruhumun kalan parçalarının bir şekilde yine de ona özlem duyacağından şüpheleniyordum.

"Büyüyü örmek için içimde senin sihristen yeterince kalmıştı."

Yanıtım onun bakışlarını benden kaçırmasına, dudaklarını birbirine bastırarak derin bir nefes almasına neden oldu. "O zaman oldukça yetenekli bir Hava Dokuyucusu bulmuşsun," dedi boğuk bir sesle, aramızdaki bağı hatırlatmamı kasten görmezden gelerek. Çağlar boyunca, o bağı varlığına sayısız kez lanet etmişti. Gerçi ondan geriye sadece silik bir gölge kalmıştı.

"Ya da o beni buldu," diye yanıtladım, bu kez yaralarına dokunmadım, kendi bitmek bilmeyen pişmanlıklarımın o kadar meşguldüm ki. Baradaz masaya geri döndü ve tıbbi malzemeleri toplamaya başladı. "Eşyalarımı karıştırmak konusunda hiç tereddüt etmemişsin," dedim, sessizliği bir kez daha bozarak.

Bana sinirli bir bakış attı. "Kapıma ağır yaralı ve hiçbir açıklama yapmadan geldin. Bunu sana yapanın seni buraya kadar takip edip etmediğini kim bilebilirdi ki?" Gözleri parladı. "Bunu bir güvenlik önlemi olarak kabul edelim."

Bu beni susturdu, çünkü yaralanmalarımın ayrıntılarını onunla tartışmak istemiyordum.

"Ne oldu?" diye sordu, gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle. "Geçmişin seni yakaladı mı?"

Gerçeğin tamamını açıklamak istemediğim için tereddüt ettim. Bu, onun bana karşı tutumunu yumuşatmazdı.

"Bir bakıma öyle. Düşmanlarım eksik değil," diye yanıtladım ve kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdim.

Baradaz homurdandı ama daha fazla ayrıntı sormadı. Ancak, bu konuyu tekrar gündeme getirmeyeceğini düşünmenin yanlış olduğunu biliyordum.

Ancak aklımı kurcalayan başka bir şey daha vardı; daha doğrusu mesanemi. Boğazımı temizledim. "Tuvalet gitmeme yardım edebilir misin?"

Baradaz kaşını kaldırdı, ifadesi alaycı bir hal aldı. "Kendi başına oturamıyorsun bile. Seni başka bir odaya götürmemizin imkanı yok."

Yatağın altından, belli ki bu amaçla çıkardığı, yıpranmış görünümlü bir tencereyi çıkarıp elime tutuşturdu. "Bunu kullan."

"Ben o lanet olası lazımlığı kullanmayacağım kadın!" diye öfkeyle çıkıştım.

"Merak etmeyin. İki günde bir on araklık hayvanın dışkısını temizliyorum." Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken gözlerinde en ufak bir merhamet belirtisi yoktu. "Bir lazımlığı boşaltmayı da halledebilirim."

Ah evet, neden sadece öz saygımı zedelemekle yetineyim ki, onu tamamen paramparça edip, geriye kalan acınası kalıntıları toplayıp, etrafında neşeyle dans edebileceği güzel bir ateş yakabilirken?

Sonraki dakikalar belki de tüm hayatım boyunca yaşadığım en aşağılayıcı anlardı ve beni titretip ter içinde bıraktı. İnsan olmak, ilk kez olmasa da, son derece iğrenç bir deneyimdi diye düşündüm.

Baradaz, taze sebzeler ve aromatik otlarla dolu, dumanı tüten bir kase çorbayla geri döndü. Beklediğimden daha çok acıkmıştım.

Birkaç kaşık yedikten sonra, "Kraliyet Konseyi'ne nerede olduğumu bildirmelisiniz," dedim. "Onlar'ın geri kalanının da hâlâ hayatta olduğumu bilmek isteyeceğinden eminim." Sürgününün ardındaki hikaye ne olursa olsun, Aurea halkına hâlâ bağlılığı olup olmadığını belirlemek akıllıca olurdu.

"Mmm," diye mırıldandı Baradaz, odadaki tek sandalyeye oturup yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni yemek yerken izlerken. "Senin ölümünün her şeye dengeyi getireceğine inananlar vardı. Kaos Üstadı'nı öldürerek, Aron-Lyr üzerindeki karanlık etkisinin de kırılacağına ve yeni bir barış çağının başlayacağına inanıyorlardı. Bunu biliyor muydun?"

Birden iştahım kaçtı ve bu çorbanın son yemeğim olabileceğini fark ettim.

"Muhtemelen bir anlaşma yapabilirim," diye devam etti, bakışları deliciydi. "Ya Aramaz'la küçük sırrını saklaması için, ya da Şam'la. O, o baltayı kara kalbine saplamayı çok isterdi."

Kaşık kaseye çarparak ses çıkardı.

"Merak etme. Seni satmayacağım." Baradaz, sert ve umursamaz bir tavırla ayağa kalktı. "Çünkü ben senin gibi değilim. Ama ata binebilecek duruma geldiğin an, gitmeni istiyorum. Nereye gittiğin ya da ne yaptığın umurumda değil, ama seni hayatımdan sonsuza dek çıkarmak istiyorum. Ve

aramızda var olan tüm üzücü geçmiş sona erecek. Bir daha asla geri dönmeyecek şekilde.”

Ona dik dik baktım, dudaklarımdan acı bir kahkaha dökülmek üzereydi. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Neden isyan ettiğimi, mükemmel, her zaman kanlı bir şekilde dürüst olan Aramaz'ı. Sevgili Yüce Babası'nı. Ona anlatmak istediğim, anlaması gereken o kadar çok şey vardı ki. Ama savaş sırasında son kez karşılaştığımızda, onu kendi tarafıma çekmek için her şeyi riske atıp kaybettiğim son girişimde beni dinlemek istememişti. Şimdi anlatsam da asla inanmazdı.

"Şimdi dinlen."

Veda sözleri bile alaycıydı, beni olabildiğince çabuk göndermek istediğinin bir ifadesiydi. Ve saatlerce tavana bakarak, yatağında yalnız yatarken bulduğum şey huzur değildi. Sadece kasvetli bir umutsuzluktu.

BÖLÜM

7

DÜŞÜŞTEN SONRA

Bölünme Savaşlarının sona ermesinden bir yıl sonra

Noctis

Aron-Lyr'in doğusundaki Mekat Krallığı'nın geniş başkenti Triannon'un karanlık ve tekinsiz sokaklarında her şeyi satın alabileceğinizi söylemişlerdi. Bunun doğru olmadığını çok iyi biliyordum. Gümüş paralarla geri getirilemeyecek bazı şeyler vardı. Ancak, bir süreliğine de olsa, unutulmayı satın alabilirlerdi.

Triannon'un kırmızı surları, Trian Nehri'nin ağzının tamamını kaplayarak, nehrin zümrüt denizinin sakin sularına döküldüğü yere kadar uzanıyordu. Kendimi şehrin daha kötü şöhretli semtlerinden birinde, derme çatma ahşap evlerin arasına kurulmuş geçici çadırların bulunduğu bir tavernada buldum. Çok sayıda insanın dar alanlarda yaşamasının yarattığı hoş olmayan kokular havada ağır bir şekilde hissediliyordu; taşan kanalizasyonun pis kokusu, yarım düzine farklı diyardan gelen iştah açıcı yemeklerin aroması ve ucuz parfümün bayıcı kokusuyla zar zor gizleniyordu. Şehrin bu kısmı yoksulluk ve umutsuzluk kokuyordu ve daha az dizginlenebilir türden bir sefahat sunuyordu.

Düzen ve Kaos arasındaki ilk savaştan sonra hapsedildiğim uzun barış çağında Triannon bir kültür mozaığıydı. Aron-Lyr'in tüm ırklarından insanlar burada mallarını takas etmek için bir araya gelmiş ve şehir sakinlerini zenginleştirmişti. Şehrin dar sokakları sayısız küçük sanat ve el sanatları atölyesiyle ünlüydü ve sahnelerinde kıtanın en yetenekli sanatçıları sahne almıştı.

Yıkım Savaşları, Triannon'u kanunsuz bir yere dönüştürmüş, umutsuz insanlarla doldurmuştu; birçoğu başını sokacak bir çatıya bile sahip olamayacak kadar fakirdi. İnsan kralı Orest, iktidara zar zor tutunuyordu, şehir muhafızları ise günümüzde çoğu bölgeye hakim olan suç çetelerine karşı çaresizdi. Ortama karışmak kolaydı. Benim gibi, on yıllarca sadece savaş ve kan dökme bilen insanlarla çevrili olarak, muhafız olarak iş buldum. Zenginler, güvenlik yanılısaması için cömertçe para ödüyordu.

Yanımda kaba bir kahkaha koptu, kare çeneli ve titrek mavi gözlü iri yarı bir insan olan Rabast, yarı çıplak bir garson kızı kucağına oturttu. Maaş günüydü ve meslektaşım gümüş paralarının çoğunu ilk akşam harcamaya kararlı görünüyordu. Uzun bir yudum biranın arkasına tiksintimi gizledim, acaba kuzgun saçlı kızın dokunuşuyla nasıl gerildiğinin farkında değil miydi, yoksa umursamıyor muydu diye merak ettim.

Gümüşün parıltısı. Kızın göğüs dekoltesine bırakılan bir madeni para. Bir anda, kızın ruh hali değişti. Rabast'ın kucağına rahatça yerleşirken yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Elbisesinin yakasının üzerinden köprücük kemiğinin keskin hatları görünüyordu. Birkaç madeni para daha, vardiyasının sonunda meyhanenin arkasındaki kirli sokakta, eteğinin altına girmesine izin vermesi için onu ikna edecekti. Ahlak ve açlık iyi bir araya gelmiyordu.

Düşüşümden sonraki ilk aylarda, paralı asker arkadaşlarımla Yeraltı Şehrine yaptıkları gece baskınlarına katılmaktan kaçınmıştım. Ancak kısa süre sonra, mesafeli ve sessiz olmanın uyum sağlamayı daha da zorlaştırdığını fark ettim. Bu yüzden, en az on günde bir, insan olmanın iğrenç yanlarına isteyerek katlanıyordum.

“Bir içki daha ister misin, yakışıklı?” İncecik kırmızı bir elbise giymiş bir kadın yanıma masaya yaslandı, ani yakınlığı beni gerdi. Uzun, bakır rengi saçları görüş alanımı doldurdu; canlı kırmızıya boyanmış dudakları davetkar bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Burnuma yoğun bir çiçek kokusu geldi. Altın rengi gözlerine ve zarif hareketlerine bakılırsa, o bir Djein, Zamani'nin kızıydı. Belki de savaş yüzünden güneydeki vatanlarından koparılan birçok kaçaktan biriydi. Kızıl saçlarından bir tutam yakaladım, dalgın dalgın parmaklarımla arasından kaymasına izin verdim.

“Bu gece olmaz.” Rol yapacak kadar sarhoş değildim. Başımı sallayarak masanın diğer ucundaki genç Amris'i işaret ettim. Sarışın savaşçının yüzü aydınlandı, Djein bana alaycı bir şekilde baktı ve yanına doğru yürüdü.

İçeceğimden bir yudum daha aldım, biranın acılığı dilimde kaldı. Tecrübe bana uzun zaman önce bu tür bir kaçışın melankolimi daha da derinleştireceğini öğretmişti.

Telaşlı sesler ve baltaların tahtayı parçalamasının keskin sesi, meyhanenin olağan gürültüsünü bastırdı. Bir kadının dehşet dolu çığlığı havayı deldi. İçimdeki, ne olursa olsun müdahale etmemem gerektiğini söyleyen fısıltıyı görmezden gelerek, oturduğum yerden kalktım ve dışarı çıktım.

"Bele!" diye seslendi Rabast arkamdan. Arkamı dönmedim. "Nereye gidiyorsun?"

Tapınağını yıkıyorlardı.

İki dar evin arasına sıkışmış küçük bir tapınaktı; önündeki heykel taştan değil, tahtadan oyulmuştu, çatısı dövme altın yerine ucuz, parıldayan bir kumaşla süslenmişti. Kral Sarayı'nın karşısındaki tepede bulunan Yıldız Kraliçesi'nin Büyük Tapınağı'ndan çok daha az hayranlık uyandırıcıydı. Yine de bir ibadet yeri ve layık olmayan ölümlü ellerin, ona hiç benzemese bile, onun bir suretini parçalara ayırması içimde bir sıkıntı yarattı.

Onlar, onun Onlar'a ihanet ettiğini, kocasına ve dünyaya karşı görevini yerine getirmediğini, yani...

"Sessizlik! Yoksa sizi sustururuz!" Keskin bir erkek sesi dikkatimi çekti. Bakışlarım, bir düzine insan erkeğin çevrelediği, tapınağın önünde sinmiş iki kadına takıldı. Tapınağın rahipleriydiler; bir zamanlar beyaz olan elbiseleri kirlenmiş, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzleri korku doluydu.

Baradaz'ın Büyük Tapınağı Kral Orest'in emriyle tahrip edilmiş olsa da, kralın bu kutsal yerin varlığından bile haberdar olduğundan şüpheliyim. Rahibeleri tehdit eden adamların sade kıyafetlerini, zayıf yüzlerini ve derme çatma silahlarını fark ettim. Hayır, bu sadece umutsuzluğun bir fırsatını değerlendiren, talihsizliklerinden sorumlu tutacak birini arayan, kolay av arayan bir grup insandı.

Sokakta çıtırtı sesleri yankılandı. Birileri türbenin yıkıntılarını ateşe vermişti. Kuru odun kolayca yanıyor, alevler gece gökyüzüne karşı parlak bir şekilde yükseliyordu. Bu bölgede, bir yangının bir anda kontrolden çıkıp evleri ve çadırları yakıp kül edebileceği düşünülüğünde, bu hiç de akıllıca bir hareket değildi.

"Hayır!" diye bağırdı yaşlı rahibe, uzun, grileşmiş saçları omuzlarında savrulurken, kendisini yakalayanlardan kaçıp tapınağa geri koşmaya çalıştı.

O anda olayların tırmanacağını anladım.

"Sürtük!" Grubun ortasındaki iri yarı adam, çırpınan rahibeye sert bir tokat attı ve ses havada yankılandı. Ardından kumaş yırtılma sesi geldi ve solgun ten ortaya çıkınca arkadaşlarının müstehcen kahkahaları duyuldu.

Ayaklarım beni bilinçsizce karşıya taşıdı. İlk çizgi geçildikten sonra tüm engeller yıkılacaktı. Bunu yeterince sık görmüştüm. Adamlar, kan kokusu alan uyuz köpek sürüsü gibi iki kadının etrafını sardılar. İkisi kollarından tutarak kaçmalarını engelledi.

"Yeter artık! Eğlendiniz çocuklar. Şimdi onları bırakın." Keskin sesim gerginliği yarıp geçti ve tereddütlü bakışları üzerime çekti. Silahlı bir paralı askerin görüntüsü birkaç kişinin duraksamasına neden oldu.

"Kendi işine bak, paralı asker." Kendini bu serserilerin lideri ilan eden adam, omzunun üzerinden bana dik dik baktı, dudakları acımasız bir gülümsemeye bükülmüştü. "İstersen aramıza katılabilirsin."

Genç rahibenin dudaklarından bir hıçkırık koptu. İçinde bulundukları tehlikeyi fark edince mavi gözleri irileşti. O ikisi on gün önce tapınağı terk etmeyerek sadakatlerini göstermişlerdi. Sadıktılar, ama aptalca davranmışlardı.

"Sanırım," dedim, her kelimeyi vurgulayarak ve elim kılıcımın kabzasını okşayarak, "hanımlar sizinle vakit geçirmekten hoşlanmıyorlar."

"Burada hiç hanımefendi göremiyorum." Bir tükürük damlası tozlu yola düştü. "Sadece erdemliymiş gibi davranan fahişeler var." Lider, genç rahibenin çenesini sertçe kavrayarak ona bakmaya zorladı. "Neden bizimle biraz eğlenmek istemesinler ki? Tanrıçaları, düşmüş olan için bacaklarını sıradan bir fahişe gibi açtı."

Alaycı kahkahalar onu daha da cesaretlendirdi ve elbisesinin üst kısmını acımasızca parçaladı.

"Ah," diye yanıtladım, ses tonum aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Bu bir hataydı."

Daha kavga olduğunu bile anlamadan ilk adam ölmüştü; kılıcımın ucu, kınından zarif bir yay çizerek çıkarken boğazına soğuk bir öpücük gibi saplanmıştı.

Cesedi yere düşmeden önce harekete geçtim. İki uzun adım, sola doğru bir darbe, ince uzun boylu adamın omzunu deldi; adam kanayan yarasını acı

dolu bir çığlıkla tuttu.

Sağdan gelen sakallı bir adamın baltasını savuşturdum, izmeli ayağımla onu geriye doğru savurarak karnına bir tekme attım. Çeliğin ete saplanma sesi, rahibelerin işkencecilerinin neşeli kakhahalarının yerini aldı; adamların acı dolu çığlıkları, saflarını yarıp geçerken kulaklarımda tatlı bir müzik gibiydi.

Yaşlı rahibeden uyarıcı bir çığlık yükseldi: "Arkanızdayım!"

Tam zamanında döndüm, beni yere sermesi amaçlanan darbe şakağımı sıyırdı. Gözlerimin önünden gölgeler geçti. Ağzımdan vahşi bir hırıltı ıktı. Saldırganım cüretkarlığının bedelini karnıma sapladığı bir bıçakla ödedi.

"Koşun!" diye çıkıştım iki kadına. "Hemen!"

En azından tereddüt edecek kadar aptal değillerdi. Yanan tapınağın arkasındaki bir ara sokağa girdiler ve beni lider ve iki adamla birlikte bıraktılar.

Savaşın eşsiz bir güzelliği vardı. Her anın, her hamlenin son olabileceği bilinci. Dünyaya öyle bir açıklık kazandırıyor ki, bir şekilde daha canlı, olasılıklarla dolu görünüyordu. Ölümlüler hep böyle mi hissediyordu? Bu zavallı rakiplerin bir meydan okuma oluşturduğu söylenemezdi.

Yerde kıvranan bir adamın göğsüne kılıcımı sapladım, merhamet dileklerini boğuk bir çığlıkla sonlandırdım. Geriye kalan saldırganları etkisiz hale getirdikten sonra liderin dehşet içinde kaçmaya çalışmasına şaşırmadım. Onun gibiler, rakipleri karşı koyduğunda nadiren cesur olurlardı.

O küstah aptalın suratının en yakın duvara çarpma sesi oldukça tatmin ediciydi. Sağından tutup kafasını geriye doğru çektim.

"Bir tanrıçaya hakaret etmemeliydin," diye tısladım ve hiç tereddüt etmeden boğazını kestim.

Kısacık, muhteşem bir an için, her şeyle yanıp tutuştum: savaşın coşkusu, zaferin heyecanı, havada asılı kalan yoğun kan ve duman kokuları.

Sonra bakışları fark ettim. Böyle bir yerde bile, caddenin ortasında on iki adamı öldürmek dikkat çekiyordu. Her evden ve çadırdan insanlar bana bakıyordu. Rabast ve Amris, daha önce ayrıldığım meyhanenin kapısında, titreyen ateş ışığında hayalet gibi solgun yüzleriyle duruyorlardı.

Uzaktan gelen çığlıklar geceyi delip geçiyor, giderek yaklaşıyordu. Alarm zilinin sesi havayı dolduruyordu. Kan dökölmesinden değil,

korktuğum gibi en yakın binalara sıçramaya başlayan yangından dolayıldı. Kraliyet Muhafızları gelmeden önce ortadan kaybolmalıydım.

"Buradayım!" diye bir ses arkamdan bağırdı. Hemen arkamı döndüm ve dumanın arasından bana el sallayan bir figür gördüm. "Çabuk!"

Sadece parlak mavi gözleri ve siyah bir pelerin altındaki koyu tüylerin parıltısını fark ettim; kaçma isteği içimde gümbür gümbür yankılanırken içgüdüsel olarak yabancıyı takip ettim. Yeraltı şehrinin derinliklerindeki dar sokakların labirentinde hızla ilerlerken arkamızdaki gürültü azaldı. Bir düzine dönüşten sonra rehberim aniden durdu, pelerinin buruşuk bir el uzanıp kolumu yakaladı.

"İçeri." Loş bir çadır girişine doğru çekildim. "Ortam sakinleşene kadar sokaklardan uzak durmak daha iyi."

Çok az seçeneğim olduğunu bilerek içeri daldım, ama yine de kılıcımı çekili tutacak kadar temkinliydim. Çadır şaşırtıcı derecede genişti. Bir köşede, rengarenk minderlerden oluşan bir yığın devasa bir yuvayı andırıyordu, ortada ise iksir yapımcısının zanaatının malzemeleri ve aletleriyle dolu büyük bir tahta masa hakimdi. Kurutulmuş otlar ve çiçekler çadırın iplerinden sarkıyor, havayı aromatik kokularıyla dolduruyordu. İki tabure arasına yerleştirilmiş üçayaklı büyük bir kristalin üzerinde yağ lambasının ışığı parıldarken, tavandaki daha küçük kristaller de hava akımında ışıldıyordu.

"Bir falcı neden zor durumda olan bir yabancıya yardım etsin ki?" diye sordum, gözlerim kurtarıcıma döndü. Pelerin başlığının altında, dişi bir Aerieth'in yüksek elmacık kemikleri ve ince burnu ortaya çıktı. Koyu kahverengi tenine karşı belirginleşen parlak mavi gözleri bana doğru kırıştı, ince çizgiler zarif hatlarını daha da vurguladı. Beyaz saçları başının etrafına sıkı bir örgü şeklinde sarılmıştı.

Gülerek pelerinin bir taburenin üzerine sererken tüyler hışırdadı. "Bir paralı asker neden Baradaz'ın iki rahibesini kurtarsın ki?" Gözleri parıldıyordu. "Belki ikimizin de kalbi iyidir."

Uzattığı bezi alaycı bir şekilde kabul ettim ve kılıcımı temizleyip kınına geri koydum. "Sebepleriniz ne olursa olsun, teşekkür ederim. Size karşılık verebileceğim bir şey var mı?"

Gülümsemesi sivri dişlerini ortaya çıkardı. "Bu gece pek müşteri yok," dedi omuz silkerek. "Yardıma ihtiyacım yok, ama belki buradaki bir şey ilginizi çekebilir. Bir süre burada kalacakmışsınız gibi görünüyor."

“Sanırım bir falcıya pek ihtiyacım yok...” Bakışlarım masanın üzerindeki mürekkep ve keskin iğneler koleksiyonuna, yanındaki minderli banka takıldı. İçimde bir merak kıvılcımı çaktı. “Dövme yapıyor musunuz?”

“Mmm,” diye mırıldandı yaşlı Aerieth, mürekkepleri yeniden hizalamak için yana doğru adımlayarak. “Şanslısın paralı asker. Ben Triannon'daki en yetenekli dövme sanatçılarından biriyim.”

Onun kibirli iddiasını görmezden gelerek, onu masaya kadar takip ettim ve dağınıklığın arasından bir parşömen parçası ve bir tüy kalem aldım. Birkaç kararlı vuruşla, yıldızlardan oluşan bir takımyıldız çizdim. "Bunu çizebilir misin? Şuraya." Göğsümün sol tarafını, tam kalbimin üstünü işaret ettim. Bir süre sonra, kalın altın harflerle bir satır ekledim. "Ve altına da şu kelimeleri."

Bunları söylemek yanlış geldi, ölümlü dilim ağzımda ağırlaştı, sanki bunlar sadece onun tatlı sesiyle söylenmek için yaratılmışlardı.

Mavi gözler beni dikkatlice süzdü. "Aurean dilini konuşan çok az insan var," dedi Aerieth başını yana eğerek. "İnancını kaybetmiş bir rahip mi?"

“Buna benzer bir şey.” Kemerimi çözdüm ve kılıcımı ve kılıfını masaya koydum. Aerieth parşömeni aldı ve kaşlarını kaldırarak inceledi.

"Bazı beklenmedik yan etkiler olabilir," diye uyardı. "Tanrıların dilindeki sözlerin gücü vardır."

"Şansımı deneyeceğim," diye yanıtladım kararlılıkla tuniğimin düğmelerini gevşeterek.

Giysiyi başımdan geçirdikten sonra, yaşlı Aerieth oturmam için işaret etti. "Birkaç saat sürecek."

Başımı salladım, hazırlıklarını izlerken üzerime alışılmadık bir sakinlik çöktü. Daha parlak bir ışık getirdi, mürekkebi karıştırdı ve sonunda uzun bir iğneyi içine batırdı.

“Yani...” Bakışları çıplak göğsümde gezindi, omuzumdaki yara izlerine bir süre takıldı ama onlara değinmedi. “Bir şeyi mi anıyorsun? Belki de vatanını? Dönmeyi özlediğin bir yeri?”

Sırt üstü banka uzandım. "Evim yok." Kendi ellerimle yakmıştım. Ölümlü yıllarımın geri kalanını Aron-Lyr'de kayıp ve yalnız başıma geçirmem adil görünüyordu.

“Anlıyorum.” Aerieth iğneyi yerleştirirken kuru bir kahkaha attı. “Sadece kadınlar için dövme yaptırmak isteyen müşterileri uyarıyorum. Mürekkep

duygulardan daha uzun süre kalıcı oluyor.”

“Endişelenme.” İlk acı sızısında gözlerimi kapattım. “O benim için çoktan kayboldu. Bu sadece bir hatıra.”

Zamanın anlamı kalmamıştı, iğnenin derime sürekli batması tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. Aerieth çalışırken zihnim başka yerlere daldı. Gerçek bir anıyı hatırlamaya çalışacak kadar aptal değildim, bunun çok acı verici olacağının farkındaydım. Bunun yerine, dokunma, koku ve tat duyularının parçalarını hatırlamama izin verdim.

“Hâlâ yeterince sihir kaldı, biliyorsun.” Kahinin yumuşak sesi beni çok sonra kendime getirdi. İğne masada şakırdadı. Nasırlaşmış parmak uçları, dövmenin üzerindeki kabarık izlerin üzerinden geçti. “Dilersen onu bulmak için.”

Şaşkınlıkla doğruldum. "Ne?"

Aerieth bana döndüğünde gözlerinde bir parıltı belirdi, mavi gözlerinde altın rengi benekler dans ediyordu. "Kalbinin sahibi olan kişi." Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onu bir izleme büyüsüyle bulmana yardım edebilirim." Elini çevirerek avucuna küçük, parlayan bir nesne çağırdı.

"O tür bir büyüyü karşılayacak param yok," dedim, sesime şüphe karışmıştı, bacaklarımı banktan sarkıtırken. "Hem de, sıradan bir falcı nasıl olur da bir lir taşına sahip olabilir ki?"

Aerieth yaklaştı, gizemli gülümsemesi daha da genişledi. “Ah, Belekoro, her zaman çok temkinlisin. Ben sadece kaderin rüzgarlarına biraz yardımcı oluyorum.” Gözleri alev alev yanıyordu, içlerindeki altın benekler gittikçe daha hızlı dönüyor, beni içine çekiyordu, ta ki sözlerinin beni az önce neden rahatsız ettiğini unutana kadar. “Teklifimi kabul edeceksin,” dedi. Çeneme hafif bir dokunuşla itaatkar bir şekilde başımı salladım, kulağımı okşayan tanıdık Hava büyüsü gıdıklaması. “Ve olağanüstü çalışmam için bana cömert bir bahşiş vereceksin.”

Dünya gri, boğucu bir sisin içine gömüldü.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte, kendimi ana kapının yakınında, koyu renkli tuniğimle, kılıcım yanımda buldum; gecenin geri kalanını hiç hatırlamıyordum. Göğsümde donuk bir ağrı vardı; derin siyah çizgiler, kaybettiğim her şeyi hatırlatan bir görüntü oluşturuyordu. Elimdeki lir taşı titreşiyor, onu geri alma şansıyla beni cezbediyordu. Eğer yeterince cesur - ya da deli- olsaydım, deneyebilirdim.

BÖLÜM

8

Noctis

İyileşme günlerimin monoton bir sis gibi birbirine karışmasına şahit oldum. Baradaz ara sıra yanıma gelip benimle ilgileniyordu; aramızdaki her etkileşim gergin ve söylenmemiş sözlerle doluydu. Bazen nasıl yaralandığımla veya iyileştikten sonraki planlarımla ilgili sert sorular soruyordu. Belirsiz cevaplarımın onun ruh halini daha da kararttığını biliyordum, ama ona yalan söylemek istemiyordum, çünkü gerçeğin onu daha da öfkeliendireceğini biliyordum. Bane, ziyaretleri sırasında yatağımın etrafında dolanıyor, sanki henüz ölmediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi sinirli bir şekilde tıslıyordu. Onuncu güne geldiğimde, hayal kırıklığından duvarlara tırmanmaya hazırdım. Sadece biraz daha iyi hissetsem bile, akıl sağlığımı korumak için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Günlük rutinini gözlemledikten sonra, Baradaz evden ayrılıp çiftlik işleriyle ilgilenmeye başladı. Ortalık sakindi.

Yataktan kalkıp kapıya doğru ilerlemek göz korkutucu bir işti, ama başardım; eşikte durdum, nefes nefese, bir elimle zonklayan yanımı tutuyordum. Kendimi dar bir koridorda buldum. İlk kapı beni ana odaya götürdü. İlk defa Baradaz'ın evini tam olarak görebildim.

Hem ona o kadar çok benziyordu ki kalbimde buruk bir acı bıraktı, hem de ona o kadar benzemiyordu ki beni düşündürdü.

Ahşap mobilyalarda, pencereleri çerçeveleyen parlak perdelerde, battaniye yığnında ve şöminenin etrafına dizilmiş koltuklardaki renkli minderlerde onun sıcaklığını hissettim. Her yüzeye dağılmış sayısız küçük nesne—parıldayan kristaller, ilgi çekici desenli taşlar, canlı tüyler ve

ieklerle dolu vazolar—dudaklarımnda eğlenceli bir glmsemi oluşturdu. Küçük saksagan. Bazı şeyler asla değişmez.

Mekan açık ve davetkar bir atmosfere sahipti; mutfak, oturma alanının karşısındaki tüm cepheyi kaplıyordu. Odanın ortasında, yıllarca kullanımdan dolayı yüzeyi przszleşmiş büyük bir ahşap masa duruyordu. şöminenin önündeki sade palet, ben onun yatak odasında kaldığım sırada Baradaz'ın nerede uyuduğunu gösteriyordu.

Kaşlarımı attım. Aron-Lyr'in eski Kraliçesi'nin misafir odası bile olmadığına gerçekten inanmalı mıydım? Gerçekten burada yalnız mı yaşıyordu?

Evi, Işık Salonu'nun ihtişamına kıyasla daha sade olsa da, büyünün imkanlarından yoksun değildi. Tavanda kk lirin taşları parıldıyordu ve ateş ve su gerektiren mutfak işlerinde yardımcı olan taşların kırmızı ve mavi parıltısını fark ettim. Daha iyi bilmeseydim, buranın zengin bir tüccara ait olduğunu düşünürdüm. Bu lirin taşlarının değeriyle, büyük şehirlerden birinde kolayca saklanabilirdi. Bunun yerine, bir köylü gibi davranıp çiftçilik yapıyor ve hayvanlara bakıyordu. Ama neden?

Ani bir ses beni telaşla etrafıma bakmaya itti. Kedi. Bane sinsice yaklaştı ve masanın üzerine atladı, kehribar rengi gözleri sıkılmış bir sabırla beni izliyor, yere yığılmamı bekliyordu. Gözlerimi ona dikerek, etrafı keşfetmeye devam ettim.

Yan kapının arkasında banyoyu buldum. Krem rengi karo zemini ve ahşap duvarlarıyla, gerçek bir çiftçinin karşılayamayacağı sadelik ve kk lkslerin bir karışımıydı. Pirinç borulardan yapılmış bir düzeneğin yanındaki büyük küvet ilgimi çekti. Borular, cam bir kapıdan görünen bir yığın odunla birlikte metal bir karenin etrafına dolanmış, suyun içeri pompalanmasını ve st kısımda yer alan ateş ve su taşlarıyla ısıtılmasını sağlıyordu. Neyse ki, tuvalette de başka bir lirin taşıyla çalışan akan su vardı.

İhtiyaçlarımı giderdikten sonra, küvete özlemle baktım. Kullanmayı çok isterdim ama ellerimdeki titreme şansımı denememem konusunda beni uyardı. Baradaz beni süngerle yıkamış olsa da, sıcak bir banyo beni onun mesafeli soğukluğunun acısından kurtarırdı. Sanırım araklarını fırçalarken daha şefkatliydi. Muhtemelen kulaklarını kaşıdı.

Hayatımın en dip noktası: akılsız hayvanları kıskanmak.

Aynaya bir baktım ve Baradaz'ı suçlayamadım. Ölümcül derecede solgun tenim, çenemi kaplayan sakalım, donuk gözlerim, karmakarışık saçlarım... Berbat görünüyordum. Acınası bir ölümlü gibi. Bir zamanlar sevgilisi olan yakışıklı tanrıdan ya da savaş sırasında tercih ettiğim karanlık savaşçının heybetli figüründen çok uzaktım.

Yüzümde bir kaş çatmasıyla tuniğimin bağını açtım, yaramı görebilmek için bandajları aşağı çektim. Biraz daha aşağı inseydi o lanetli hançer ciğerimi delip tüm dertlerime son verecekti. Acı bir kahkaha ağzımdan kaçtı. Kim tahmin ederdi ki? Tharion'u her zaman en zayıf hizmetkarlarımdan biri olarak görmüştüm, Kaos büyüü konusundaki yeteneği en iyi ihtimalle vasattı. Yine de beni neredeyse öldürmeye yetmişti. Duyduğum söylentilerin aynısını takip etmiş olmalıydı—Tacın yeri hakkındaki söylentiler.

Koridordan gelen alçak, neredeyse duyulmayan bir ses beni duraksattı. Tanrı aşkına, Baradaz'ın bu kadar çabuk döneceğini beklemiyordum. İzin almadan yataktan kalktığım için kesinlikle memnun olmayacaktı. Hızlıca banyo kapısını açıp koridora döndüm, bu ani hareket içimde bir bulantı dalgası yarattı.

Koridorun boş olduğunu görünce içimde bir huzursuzluk yükseldi. Tuhaf. Ayak sesleri duyduğumu biliyordum.

Zihnimde anında sayısız olasılık belirdi, her biri bir öncekinden daha vahimdi. Baradaz beni gerçekten ele vermiş, yerimi Onlar'a mı söylemişti? Yoksa savaş boyunca bana hizmet eden Kaos'un karanlık müritlerinden biri olan Kiazma'dan bir diğeri mi Tharion'un başlattığı işi bitirmeye gelmişti? Beni yaralamak için kullandığı Kaos Hançerini, onları bana ulaştıracağını bilerek atmıştım, ama bu önlem yeterli olmayabilirdi.

Gözlerimin önünde beliren gölgeler derinleşti. Dünya yana yattı, bacaklarım birdenbire güçsüzleşti. Sonra karanlık beni tamamen yuttu.

Yüzümü okşayan bir elin dokunuşuyla uyandım, başım yumuşak bir şeyle desteklenmişti. Baradaz, başımı kucağında tutarken, parlak gümüş rengi gözlerinde gerçek bir endişe vardı. O kıymetli an için, soğuk kayıtsızlık maskesi düşmüştü.

"Ne düşünüyordun? Kendini mi öldürmek istiyorsun?" diye sordu, rahatsızlığını endişesiyle gizleyemiyordu.

Parmakları nazikçe saçlarımın arasından geçti ve ben de bu dokunuşa karşı koyamadım. Belki de insan olmak o kadar da kötü değildi.

Baradaz başını sallayarak, "Rakları sağıyordum," dedi. "Bane'in beni çağırması senin için iyi oldu. Yoksa seni kontrol etmem saatler sürebilirdi."

Ah, işte bu onun üzerinde sinmiş olan hafif süt kokusunu açıklıyordu. İçimden bir ah çektim ve gözlerimi kapattım, bunun tadını çıkarmam gerektiğini biliyordum.

Eli durduğunda, "Kimsenin beni böyle görmesini istemediğimi anlamak bu kadar mı zor?" diye sordum.

Onun alaycı gülüşü beni başımı kaldırmaya zorladı. "Lanet olası gururun..." Başını salladı. "İnsan, bunca yenilgiye uğramış, yüzyıllarca hapsedilmiş birinin bundan kurtulmuş olması gerektiğini düşünürdü."

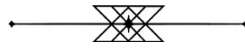
Bana yenilgilerimi hatırlatmak ona belli bir zevk veriyordu, değil mi? Kendi zayıflığımdan bıkmış bir şekilde doğruldum.

"Hayır, öyle değil," dedim sesim daha sert bir tonda. "Beni böyle görmeni istemiyorum." Gözlerimiz buluştu, havada ani bir ağırlık hissettik. "Seni değil."

Baradaz ilk önce gözlerini kaçırdı. Onun da kendine özgü bir gururu vardı. Ve bizimki gibi bir gurur kolay kazanılmazdı. Binlerce yıl boyunca şekillenirdi.

"Pekala," diye yanıtladı, kısa bir sessizliğin ardından, dikkatlice ayağa kalkmama yardım ederken. "Ama bir dahaki sefere beni bekle."

Onun desteğiyle yorgunluktan derin bir uykuya dalmış bir halde yatağa geri döndüm. Hissettiğim son şey Baradaz'ın üzerimdeki battaniyeleri çekmesiydi.

Havada kaos uğultusu vardı, kemiklerimde rahatsız edici bir ağrı beni uykudan bir nefes kesmesiyle uyandırdı. Uzun bir süre gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde yatak odasının karanlığına baktım. Gök gürültüsünün kükremesi bakışlarımı pencereye çevirdi. Gece çökmüştü. Bayıldıktan sonra bütün günü uyuyarak geçirmiş olmalıyım.

Her şimşek çakması vücudumu istemsizce kasıyordu, büyüünün serbest kalması beni neredeyse ezici bir güçle çekiyordu. Lanet olsun! Bunun yakın zamanda olmayacağını ummuştum. Güçlerim olmadan bile, Kaos beni rahatsız etmeye devam ediyordu, kaybımın acı bir hatırlatıcısıydı. Zayıf ölümlü bedenim artık dışarıdaki fırtınada kükreyen gücü kontrol edemiyordu.

Bu dersi acı bir şekilde öğrenmiştim. Aramaz beni cezamdan sonra bıraktıktan sonra, Mekat Krallığı'ndaki küçük bir kasaba olan İsterat'a sığınmış, sıradan bir handa kalmış ve kardeşimin bana verdiği parayı harcamıştım. İçimde atan ezici kayıp ve çaresiz öfkeyi uyuşturmanın en kolay yolunun alkol olduğunu çabucak keşfetmiştim. O zamanın büyük bir kısmı sarhoşluğun sisinde geçti.

Bir gece havada Kaos'un gücünü hissettiğimde, benden alınanları geri almak umuduyla deli gibi dışarı fırladım. Bu neredeyse ölümümle sonuçlanacaktı. Dizginlenmemiş sihir beni çağırıyordu, ama gücünü kontrol altına alamadım. Damarlarımda bir yangın gibi yandı, parmaklarımın arasından tekrar tekrar kayıp gitti. Şehrin dışındaki küçük bir dereye düşüp soğuk suyun duyularımı temizlemesiyle tamamen şans eseri hayatta kaldım.

O olaydan sonra, kaosun herhangi bir patlamasından uzak durdum veya acı geçene kadar içkiyle duyularımı uyuşturdum. Bu gece bunların hiçbirisi bir seçenek değildi.

Şimşekler giderek daha sık çakarken inledim, vücudum kasılıyordu. İçimdeki her şey dışarı çıkmak, kendimi büyüye teslim etmek, sonrasında beni yutsa bile, o muhteşem anın tadını çıkarmak için çılgılık atıyordu. Çaresizce, başımın üzerindeki tahta yatak başlığını bir elimle kavradım. Lyr, neden bu kadar güçsüzdüm?

"Her şey yolunda mı?"

Kendi acıma dalmışken, Baradaz'ın odaya girdiğini neredeyse fark etmedim bile.

"Fırtına oldukça şiddetli olduğu için seni kontrol etmeye geldim ve..." Yukarıdan bir nefes kesilmesi ve ardından alnımda sıcak bir el. "Ne oldu? Titriyorsun." Kenara attığım battaniyeleri dikkatlice üzerime geri koyarken sesinde bir endişe sezdim.

"Kaos büyüü," diye zorla söyledim, ona odaklanmaya çalışırken görüşüm bulanıklaşıyordu. Figürü kırmızı ve beyaz bir parıltıydı, zihnimin fırtınasında parlak bir işaret fişegi. "Beni kendine çekiyor... ve ona

duyduğum ihtiyaç... Lyr!" Başka bir nöbet vücudumu sarstı, kaslarım kontrolsüzce kasıldı.

"Uzun zamandır Kaos büyüsü kullanmanın bir yan etkisi mi bu?" diye sordu, elimi sıkıca tutmasına rağmen sesinde şefkatten eser yoktu. "Böyle şeyler olduğunda normalde ne yapıyorsunuz? Sanırım bununla başa çıkmanın bir yolunuz var, yoksa insanlar çoktan Kaos'la bağlantınız olduğunu anlamış olurlardı."

Düşüncelerimdeki sisi dağıtmaya çalışarak başımı salladım. "Kendimi oyalayayım," diye mırıldandım, boğuk bir kıkırdama ağzımdan kaçtı. "Bana o iğrenç kaçak içkiden biraz getirebilirsin. Bu yardımcı olur."

Oturabildiğimi görünce Baradaz elimi çekti. Pencereye doğru ilerlerken, "Bir bağımlılığın yerine başka bir bağımlılık koymana yardım etmiyorum," dedi. "Şunu da belirtmekte fayda var ki, fırtınanın en kötü kısmı geçti. Yakında daha iyi olacak."

Ona öfkeyle baktım, bu işkenceye birkaç saat daha katlanmak zorunda kalma ihtimali beni sinirlendiriyordu. Birkaç yudum içki içmeme izin vermesi gerçekten onu öldürür müydü? Ama muhtemelen bu rahatsızlığı hak ettiğimi düşünüyordu.

"Kendini beğenmiş, kibirli tavrından vazgeç," diye homurdandım. "Bunun gayet farkındayım—"

"Sessiz olun!" diye araya girdi Baradaz, bakışlarını dışarıdaki fırtınaya dikmişti. Sesi ürkütücü bir sakinlikle, "Ahırda biri pusuda bekliyor," dedi.

"Ne?" İçimde öyle şiddetli bir panik dalgası oluştu ki, içinde bulunduğum durumu anında unuttum.

"Burada kal." Ben daha fazla bir şey söyleyemeden kapıya doğru aceleyle yöneldi.

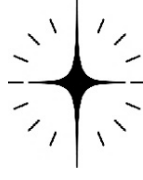
"Aklını mı kaçırdın? Oraya tek başına çıkamazsın!" diye bağırdım, onu kapı eşiğinde durdurarak. "Seni orada kimin veya neyin beklediğini bile bilmiyorsun."

"Son birkaç yıldır yardımınıza ihtiyacım olmadı ve şimdi de olmayacak," diye karşılık verdi Baradaz. "Etraflarında Kaos büyüsü vardı. Yani iki olasılık var: Ya bu, düşmüş tanrısını bulmaya çalışan çılgın takipçilerinizden biri. Ya da sizi öldürmeye çalışan kişi, başladığı işi bitirmek için burada. Her iki durumda da, arkamda olmanıza güvenmiyorum."

Muhtemelen mızrağını almak için ayrıldı. Sinirim endişeye dönüştü. Bir tanrıçanın gücüne sahip olup çoğu düşmanı kolayca alt edebilse de, var olan en inatçı yaratıktı. Onlar'dan yerini gizli tutmak için sihrini kullanmaktan vazgeçmesinden şüphe duymazdım; dışarıda onu bekleyen kişinin korktuğum kişi olması durumunda bu karar ölümcül olabilirdi. Bazı şeyler Aurea'yı bile incitebilirdi.

Lanetle beni uçurumun en derinlerine gönderin. Onun kapısına korkunç bir tehlike getirdim.

Vücudumu kasıp kavuran dayanılmaz acıyı görmezden gelerek, kendimi yataktan zorla kaldırdım ve topallayarak kapıya doğru ilerledim.

BÖLÜM

9

İş

Bunu yapmayı bırakmak zorunda kaldım.

Sağanak yağmurda görüşümü netleştirmek için başımı salladım ve mızrağımı daha sıkı kavradım. Dışarıda pusuya yatan kim olursa olsun beni evin içinde yakalayacağından korktuğum için başka bir silah almaya cesaret edememiştim. Büyü kullanan birinin yakın dövüşte avantajı vardı, güçleri yıkıcıydı. Açık alanda her türlü saldırıdan kaçabilirdim. Ve—cebime dokundum, saklandığı yerden hızla çıkardığım lir taşının varlığıyla rahatladım—dışarı çıkmak, ateş büyüğü kullanmak zorunda kalırsam tüm evi yakmamı engelleyebilirdi.

Gölgede kalarak ahır girişine doğru yaklaşırken kalbim hızla çarpıyordu. İçimde öfke ve hayal kırıklığı birikiyordu. Bütün bunlar Noctis'in suçuuydu. Onu öldürmeye çalışan kişinin bu olduğundan oldukça emindim.

Sinirim daha çok kendime yönelikti, istenmeyen misafirime değil. İşte ben, ölmesini dilemek için her türlü nedenim olan adamın hayatını korumak için karanlıkta gizlice ilerliyordum. Gerçekten de hiç ders almayacak mıydım?

Soğuk yağmurun sırlıslıkla olup bluzumu tenime yapıştırmasını umursamadan ahırın kenarına doğru koştum. Geçmişin hayaletlerini üzerimden atarak, şimdiki zamandaki son derece gerçek tehditleri aramak için karanlığa baktım.

Boş. Girişin yakınındaki iki arak olan Selma ve Itzi, uykulu inlemelerle beni karşıladılar ve içeri giren kimsenin olmadığını belirttiler.

Yine de daha önce gördüklerimi biliyordum—karanlık bir figür, Kaos büyüünün parlayan uzantılarıyla kısa bir süre aydınlatılmıştı. Ahırın

eşiğinde oyalandım, eve dönmenin tehlikeleriyle gölgelerin içine daha da ilerlemenin tehlikelerini tarttım.

"Belirli bir şey mi arıyorsunuz?"

Acımasız bir eğlenceyle dolu, soğuk bir ses sessizliği bozdu. Aniden, hiç beklemediğim bir anda ışık parladı. Hızla arkamı döndüm ve mızrağımı kaldırdım; avluyu saran ani parlaklık patlamasıyla bir an için gözlerim kamaştı.

Ev ile ahır arasındaki boşluğa bir figür girdi. Etraflarındaki yağmur damlaları, zümrüt ve ametist tonlarıyla bezenmiş, Kaos büyüünün belirgin aurasıyla parıldıyordu.

Noctis'in savaş sırasındaki sadık hizmetkarlarından, tarikatlarının koyu siyah giysilerini giymiş müritlerinden biri. Uzun cübbesinin etek ucuna işlenmiş Aurean yazısı, uhrevi bir parıltı yayarken, karmaşık desen, soluk, tıraşlı başındaki karmaşık dövmeleri yansıtıyordu.

Noctis'in en güçlü on rahibi, Aurea'ların kendilerine alaycı bir gönderme olarak, beş kadın ve beş erkekten oluşan Kiazma olarak biliniyordu. İnce, kemikli ve ince dudaklı yüz, aralarındaki Elflerden birine aitti, ancak adını hatırlayamadım. Varlığımdan etkilenmeden, dişlerini göstererek gülümsedi, sürmeli gözleri doğrudan bana bakıyordu.

"Benim mülkümde ne işin var?" Ses tonum buyurgan, bakışlarım ise şüpheli bir şekilde cübbesinin altında sakladığı ellerine odaklanmıştı. "Davetsizsin."

Sinsi bir kahkaha attı. "Seni izledim, Baradaz, Işık Tanrıçası. Seni epey zamandır izliyorum." Dudaklarını yaladı. "Artık tanrıça değilsin sanırım. Anlayamadığım ilahi bir sebepten dolayı tavukları beslemekten ve gübre küremekten zevk almıyorsan tabii."

Sol elimle usulca cebime uzandım, sağ elim ise mızrağımı sıkıca kavramıştı. "Sana bir kez daha soruyorum, Kaos'un hizmetkarı," dedim, her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek. "Topraklarımda ne işin var?"

"Hayatta olduğunu anladıktan sonra sana koşacağını tahmin etmeliydik."

Gözlerindeki renk parıltısı, daha fazla güç topladığının habercisiydi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, aramızda Kaos iplikleri havada dans ediyordu. Büyüsüne karşı hiçbir koruma sağlamayacağını bildiğim için ahıra geri çekilme içgüdüsüne direndim.

"Bu aptal senin yatağından uzun süre uzak kalamazdı," diye ekledi rahibe, sesinden küçümseme damlıyordu. Pekala, bu, Noctis'e karşı hâlâ bir

sadakat duygusu olup olmadığını kesinleştirdi. "Ona kaç kez ihanet etmiş olursan ol."

"Bazıları onun bana ihanet ettiğini söyler," diye fısıldadım, elimi cebimdeki Ateş taşına kenetleyerek.

"Sana ölçülemez bir güç teklif etti. Ama sen onu kaldıramayacak kadar güçsüzdün," diye tısladı Kiazma, yaklaşarak. Büyüsünün ilk yoklayıcı telleri tenime değdi ve o kadar yoğun bir yağlı his bıraktı ki titremeyi bastırmak zorunda kaldım. Gücümü ölçmeye çalışıyordu. İyi—yani tamamen savunmasız olduğumdan emin değildi.

"Ruhumun bedeli karşılığında ölçülemez bir güç." Ateş taşımı henüz kullanmamaya özen gösterdim, ona hiçbir şey teklif etmedim. Büyü gücümün olmadığını düşünmesini sağladım. Vurma zamanı geldiğinde, gerçek vuruşumu yapacaktım. "Beni asla cezbetmeyen bir takas." Dudaklarım soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin aksine, aklımı açgözlülük uğruna feda etmek için çok fazla değer veriyorum."

Gözlerinde kaos vardı. "Senin kaybın."

Elflere özgü bir zarafetle adımlarını atarak o kadar hızlı yaklaştı ki, mızrağımı zar zor zamanında kaldırabildim; keskin demir ucu soluk boğazına doğru yönelmişti. Kiazma duraksadı, ancak silahımı görünce hiçbir endişe belirtisi göstermedi.

"Nerede o?" Başını eve doğru eğdi. "İçeride mi?" Cevap vermeyince güldü. "Tharion onu yakaladı, değil mi? Üstat onu öldürdü, ama Tharion da onu yaralamayı başardı."

Demek ki Noctis'e daha önce saldıran Elf değildi. Kahretsin! Kaç tanesi onun peşindeydi acaba?

"Onu sana teslim edeceğime gerçekten inanıyor musun?" Sert açıklamama rağmen huzursuzluğum daha da arttı. İki eski tanrıyla tek başına mücadele eden biri için bu kadar özgüvenli olması şaşırtıcıydı.

"Ne dokunaklı bir öykü." Kiazma aniden döndü, sanki varlığım önemsizmiş gibi omuz silkti, sesinde alaycı bir ton vardı. "Işık Leydisi, Düşmüş Olanı hayatı pahasına koruyor."

Elimdeki taşın gücüne tam zamanında uzandım, tam o sırada bir Kaos dalgası havayı yarıp geçti. Aceleyle bir kalkan oluştururken önümde yarım daire şeklinde alevler yükseldi. Gözlerim netleştğinde avlu boştu; Kiazma ortadan kaybolmuştu.

İleri adım attım, mızrağımı yüksekte tuttum, ateş kalkanımın kırmızı silueti havada parıldıyordu. Yağmur, tıslama sesiyle kalkanıma çarptı. Bir sonraki saldırı, ilki kadar beklenmedik bir şekilde geldi ve amansız bir güçle büyümü parçaladı. Dudaklarımdan bir lanet döküldü, elimdeki lir taşı titreşiyordu, içinden daha fazla güç akıtıyordum. Sıradan bir ölümlü, Elf soyundan olsa ve kendini Kaos'a teslim etmiş olsa bile, bu kadar çok büyüye hükmetmemeliydi.

Meğer ki...

Saf bir Kaos dalgası kalkanımı parçaladı ve tepki veremedi beni geriye savurdu. Mızrağım ve Ateş taşı elimden fırladı ve kemiklerimi sarsan bir kuvvetle ahırın tahta duvarına çarptım. Sağ bileğim darbenin etkisiyle garip bir şekilde bükülürken yakıcı bir acı saplandı. Dudaklarımdan bir çığlık kaçtı.

"Bu öykünün trajik bir sonla bitecek olması çok üzücü," diye yankılandı tıslayan bir ses gölgelerin arasından, yaklaşarak.

Ayağa kalkmaya çalışırken midem bulanmaya başladı. Gözümün önüne siyah cübbeler girdi. Panik içinde nefesim kesildi.

Kiazma karşımda belirmişti, Kaos büyüsü beni duvara yaslamıştı. Elinde, siyah demirden yapılmış bir hançer ürkütücü bir ışıkla parlıyordu. Kabzasına yerleştirilmiş lir taşı, canlı yeşil ve leylak tonlarında titriyordu, ışıklar yağmurda sonsuza dek yansıyor.

Demek ki onun muazzam gücü buydu. Savaş sırasında Noctis'in takipçilerine bahsettiği eserlerden birinin nihayetinde benim sonumu getirecek olması ne kadar ironik.

Rahibin acımasız, fanatik gözleriyle karşılaştım. Merhamet dilemeyecektim. İnce dudakları zafer dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı ve hançeri iki eliyle başının üzerine kaldırdı.

"Geri döndüler!"

Keskin ses avluyu bir kırbaç gibi yarıp geçti ve Chiasma'yı dondurdu.

"Ona dokunmayı aklından bile geçirmeyecek kadar akıllı olduğumu sanıyordum." Noctis, evin kapısında uzun boylu ve inatçı bir şekilde, hâlâ yatağa girerken giydiği sade siyah gömlek ve pantolonla, yüzünde korkunç bir öfkeyle duruyordu.

"Efendim." Vultaron geri çekildi ve ona doğru döndü. Saygılı selamlamaya rağmen sesinde hiçbir saygı yoktu. "Ölümlerden geri döndün, anlaşılan."

"Aslında."

Noctis avluya adım attı, buz gibi bir gülümseme buraya gelmek için ne kadar çaba sarf etmiş olabileceğini gizliyordu. Çizmelerini bile giymeye zahmet etmemişti. Yaklaşırken çıplak ayakları çamurlu zemine battı, saçları ve kıyafetleri hızla yağmurda ıslandı.

"Şanslısın," dedi, bakışlarını yardımcı rahip üzerinde sabitleyerek. "Bu gece iyiliksever hissediyorum. Belki de günahın için seni affetmeye ikna olabilirim." Acımasız bir hırıltıyla dişlerini gösterdi. "Eğer yalvarırsan."

Vultaron elindeki hançeri değiştirdi. Yukarıda gök gürledi, havada Kaos büyüü titreşti. Noctis buna karşılık gerildi.

"İnsan olmak kibrinizi azaltmadı," diye alay etti Kiazma eski efendisine. "Hâlâ size hizmet ettiğimi, aramızdan herhangi birinin hizmet ettiğini düşünmenize tam olarak ne sebep oluyor?"

Noctis, yüz ifadesini gizlemeden önce, karanlık gözlerinin bir anlığına benimkilerle buluştuğunu ve açıkça endişe duyduğunu fark etti. "Bana yemin ettin," dedi Vultaron'a, birkaç adım öne doğru ilerleyerek.

Biraz daha yaklaşırdı, hançerin menziline girecekti. Arkamdaki duvardan destek alarak ayağa kalkarken, görüş alanımda beliren siyah noktaları umursamadan, içimde bir aciliyet duygusu gümbür gümbür atıyordu.

"Görünüşe göre hepimiz hayal kırıklıklarıyla başa çıkmak zorundayız. Bize hayal gücünün ötesinde bir güç vaat etmişsiniz." Vultaron'un yüzü açıkça tiksintiyle buruştu. "Ama küçük fahişenizden vazgeçemediğiniz için kesin zaferimizi heba ettiniz."

Hançeri bana doğru sapladı, Kaos büyüü beni bir kez daha duvara çarptı. Yaralı bileğimden kör edici bir acı geçti, yere yığılırken bir çığlık daha kopardım.

"Dikkatli ol, Vultaron." Noctis'in sesi tehditkar bir hırıltıya dönüşmüştü. Elleri yumruk olmuştu.

"Ya da ne?" diye kıkırdadı Kiazma. "Beni cezalandıracak mısınız? Sanmıyorum. Ayakta durmakta bile zorlanıyorsunuz."

"Tharion'un hatasını tekrarlama. Beni kolay av sandı. Ve şimdi öldü." Noctis'in meydan okuyan tavrı, Vultaron'un maskesinin ardındaki gerçeği görmesine rağmen, hiçbir endişe belirtisi göstermiyordu. "Çaresiz olmadığımı biliyorsun. Yoksa, Kaos'un şiddetlendiği bir geceye kadar

bizimle yüzleşmeyi beklemezdin. Artık bana hizmet etmek istemeyebilirsin, ama beni düşmanın da yapmak istemezsin. Şimdi git, bunu unutalım.”

“Cömert bir teklif.” Vultaron başını yana eğdi, alaycı gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Bizimle dalga geçtiğini, istediği zaman bizi ortadan kaldıracabileceğinden emin olduğunu giderek artan bir dehşetle fark ettim. “Ne yazık ki, haklısın. Hâlâ Kaos Ustasısin. Ve yaşadığın sürece, layık olmamana rağmen, onun gücü her zaman sana çekilecektir.”

Şimşek çakması endişe verici derecede yakına geldi, Kaos'un yeniden serbest kalması havada cızırtılar çıkardı. Parıldayan iplikleri, sağanak yağmur altında karşı karşıya gelen iki adamı çevreledi. Bir dövüşte kimin daha çok lehine olacağını tahmin edemezdim—yüzyıllardır ona hükmeden düşmüş tanrı mı, yoksa aynı güçle kutsanmış bir silah kullanan mürit mi?

“Ve şimdi beni öldürmek mi istiyorsun, sihrin Asiza'ya veya Galator'a geçeceğini umarak?” Noctis parmaklarının etrafında birkaç sihir telinin tembelce dans etmesine izin verdi. “Başka birine hizmet etmek için bu kadar istekli misin?” Gözleri bana kaydı, bir an için gözlerinde belirgin bir umutsuzluk belirdi, sonra tekrar kibirli bir küçümsemeye dönüştü. “Emin ol, ben hem baş rahibeden hem de Kirai Kasabı'ndan daha hoşgörülü bir efendiymim.”

Lanet olsun, numara yapıyordu. Sahip olduğu az miktardaki sihir, muhtemelen şu anki yeteneklerinin tamamını kapsıyordu. O aşırı özgüvenli gülümsemeyi çok iyi tanıyordum, başka bir şeye inanamazdım. Çamurda telaşla el yordamıyla kayıp lir taşını aradım.

"Bunu her zaman kendiniz de söylerdiniz efendim," diye yanıtladı Vultaron, hançerine daha fazla sihir aktardıkça hançeri giderek daha parlak bir şekilde parlıyordu. "Kaos, değişken bir sevgilidir."

İşte orada! Yerde hafif bir kırmızı parıltı.

“Kim bilir kimi kayıracak?” Kiazma silahını başının üstüne kaldırdı. Kaos ona doğru akın etti, hançer bir yıldız gibi parlıyordu. “Şansımı deneyeceğim.”

Lyr taşına doğru atıldım, onu avucumda hissettiğim anda içindeki küçük sihir rezervine uzandım. Parmaklarımdan Vultaron'a doğru minik bir ateş topu fırladı, ancak Kiazma kendi büyüyle saldırımı savuşturunca bir tıslama sesiyle söndü. Başka bir şey beklemiyordum zaten. Bu sadece bir oyalama taktiği idi.

Vultaron'un zafer sevinci, Noctis'in yandan ona çarpması ve elleriyle müritin elindeki hançeri kavramasıyla öfkeli bir hiddete dönüştü.

İki adam hançer için mücadele ederken, havada Kaos büyüsünün titrek kıvılcımları dans ediyordu; başlangıçta hiçbiri üstünlük sağlayamadı. Ancak çok geçmeden Noctis savunmaya geçti, çünkü gücü Elf Kiazması'na karşı koyamayacak kadar azalmıştı.

"Güçlerini kullan, lanet olsun ona," diye çıkıştı bana, yüzü gergin bir maskeye bürünmüştü, Vultaron onu yavaşça dizlerinin üzerine çöktürürken.

Boş Ateş taşını parmaklarımın arasına sıkıca tuttum, çamurda kayan ayaklarımla ayağa kalkmaya çalıştım. "Yapamıyorum!"

"Sana söylemedi, değil mi?" Vultaron, Noctis'i santim santim aşağı bastırdı, hançerin ucu tehlikeli bir şekilde boğazına yakındı. "Sadece sürgüne gönderilmedi. Güçleri de elinden alındı, bu da sadakatsizliğinin cezası olsa gerek. O da senin kadar ölümlü." Dudaklarında neşeli bir gülümseme belirdi ve sonraki sözleri tısladı. "Ve senin gibi ölecek."

"Hayır!" diye kükredi Noctis, sihir ona doğru şiddetli bir dalga gibi akıyordu. Yukarıdan şimşekler çaktı ve boğuşan düşmanları belirgin bir şekilde ortaya çıkardı. Korkunç bir an için, gücün ikisini de tüketeyeceği, derilerinin içten aydınlatılmış gibi parlayacağı sanıldı. Vultaron, kıkırdayarak ellerini gökyüzüne kaldırdı ve sihrin içinden geçmesine izin verdi.

Sonra Elf çığlık attı. Ağzından ve gözlerinden yeşil ve mor tonlarında alevler fışkırdı, tüm vücudunu alevli bir cehenneme çevirerek onu küle dönüştürdü.

Bu korkunç manzaraya rağmen, gözlerim Noctis'ten ayrılmadı. Ya aynısı onun başına gelirse? Bu düşünce bile nefes almamı zorlaştırıyordu.

Bana doğru döndüğünde elleri hâlâ hançeri sıkıca kavramıştı, saçları etrafında görünmez bir rüzgar gibi dalgalanıyordu. Gözleri uhrevi bir ışıkla parlıyordu, yüzünde beklenmedik, ıslıl ıslıl bir neşeyle dolu bir gülümseme vardı.

Ona bakakaldım, kalbim acıyordu. Onu böyle gördüğümünden beri kaç yıl geçmişti? Güçle parıldayan ve onu kullanmaktan neredeyse masum bir zevk alan halini?

Ani bir inilti Noctis'ten çıktı ve o anı bozdu. Kaos büyüsünün kıvılcımları teninde parıldadı, yüzü acıyla buruştu. Buz gibi bir ürperti omurgamdan aşağı süzüldü. Bu çok fazlaydı. Hançerdeki lir taşı, kendisine

çekilen Kaos'un gücünü kullanmasına izin verse de, ölümlü bedeni bu kadar çok büyüyü yönlendirmek için çok zayıftı. Uzun süre kontrol edemezdi.

"Noctis!" diye bağırdım, zorlukla ayağa kalkarken. "Bırakmalısın."

Başını sallarken dolgun dudakları bir hırıltı şeklini aldı. Hâlâ hançeri tutan uzattığı elleri gözle görülür şekilde titriyordu.

"Belekoroz!" diye yalvardım, ona dokunmaktan çekinerek, bunun durumu daha da kötüleştireceğinden korkuyordum. "Lütfen."

Bana aşağıdan baktı, o güzel gözleri alevler içinde kaybolmuştu, beni içine çekmekle tehdit eden şimşek çakmalarıyla aydınlanan karanlık bir uçurumun içindeydi. "Baradaz," dedi nefes nefese bir kahkahayla. "Bu muhteşem."

Gücün sarhoşluğuna kapılmıştı. Onu geri getirmenin bir yolunu bulamazsam, fırtına onu yutacaktı. Damarları zaten derisinin altında parlıyordu. Zamanım tükeniyordu.

Ne yapacağıma karar veremedim, yağmurun içinden tiz bir ulumayla karanlık bir gölge fırladı. Keskin pençeler Noctis'in ön koluna saplandı, Bane o kadar vahşice tıslayıp tükürüyordu ki, boyutunun iki katı gibi görünüyordu. Kedinin saldırısı Noctis'in hançeri düşürmesine ve büyüünün dağılmasına neden oldu. Sendelledi ve ben içgüdüsel olarak ona doğru uzanırken, ikimiz de çamurlu zemine yuvarlanıp dizlerimizin üzerine düştük.

Kollarını bana dolamış, nefesleri benimkiler kadar düzensiz olan adamın kim kimi desteklediğini anlayamadım. Yağmur amansızca yağıyor, saçlarımızdan ve kıyafetlerimizden sürekli damlalar halinde akıyordu. Ama neredeyse hiç fark etmedim. Onun yakınlığı, iri bedeninin benimkine karşı olan saf varlığı, duyularımı bulandırdı. Yıkanırken kullandığım sabunun lavanta kokusu burnuma geldi, ama altında çok iyi bildiğim bir koku vardı.

Soğuk ve baharatlı, kül ve şimşek esintili. Karanlık ve Kaos. O.

Uzaklaşmalıyım. Yüzümü boynuna gömüp derin derin nefes almak istememeliydim. Ve kesinlikle her şeyin kötü bir rüya olduğunu iddia etmek istememeliydim.

Savaş. Yaşanan her şey. Yaptığı her şey.

Yapma, diye uyardı aklımın son kırıntıları beni. En azından onurunun bir kısmını koru. Sadece kendini inciteceksin. Yine.

"Ne düşünüyordun?" Geriye çekilip yüzünü dikkatlice inceledim, tek savunma mekanizmam gibi gelen öfkeye sığındım. "Yatakta dinlenmen

gerekiyordu.”

Noctis, sanki sözlerimi anlamamış gibi bana baktı. Sonra yüzündeki rahatlama, ses tonuma duyduğu öfkeli bir rahatsızlığa dönüştü. "Hayatını kurtarmaya çalışıyordum," diye tersledi. "Çok teşekkür ederim." Bana dik dik baktı. "Ayrıca, güçlerini kaybettiğini benden saklayarak ne düşünüyordun?"

Öfkesine gözümü kırpmadan karşılık verdim. "Sanki bütün o küçük karanlık müritler grubunun senin peşinde olduğunu gizlemiş gibiydin?"

Noctis alaycı bir şekilde güldü. "Onların öyle olduğunu bilmiyordum. Hüküm giydikten sonra Kiazma'dan uzak durmamın bir sebebi var. Onlara güvenilemez." Bakışlarını kaçırdı. "Tharion ile görüşmem tam olarak planlanmış değildi." Daha fazla soru sormadan, bakışları tekrar benimkilerle buluştu. "Neden beni kurtarmak için hayatını riske attın?"

Sözlerinin, daha fazla soru sormamı engellemek için söylendiğini biliyordum. Dudaklarım meydan okuyan bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir zamanlar varlığına son vermenin sadece benim ayrıcalığım olacağını söylemiştin. Elbette bu görevi Kaos'un üçüncü sınıf bir hizmetkarına bırakmamı beklemiyorsundur."

Noctis hemen cevap vermedi. Bunun yerine, sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi başını hafifçe yana eğerek beni izledi. "Peki," diye sordu, koyu renkli gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı, "beni ne zaman öldürmeyi planlıyorsun? Böylece kendimi hazırlayabilirim."

Onun kendini beğenmiş tavrından hoşlanmadığım için ona dik dik baktım. Kiazma üyelerinden biriyle kavga etmeye istekli olmamı, ona karşı yumuşadığımın bir işareti olarak yanlış anlamıştı. Oysa öyle değildi. En ufak bir şekilde bile. Hâlâ kollarının arasına yaslanıyor olmama rağmen.

Göğsüne doğru iterek kurtulmaya çalıştım, ancak bileğime saplanan keskin bir acıyla ıçılık attım.

Uzun, zarif parmakları kolumu sıkıca kavradı ve kalkmamı engelledi. Noctis yaralı bileğimi okşadı, dokunuşu içimde rahatsız edici bir sıcaklık yarattı. "Eline ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Beni ahıra fırlattığında üzerine düştüm," diye mırıldandım, bakışlarımı kaçırarak. Yakınlığı neredeyse dayanılmazdı. "Acı çekiyorum. Sanırım kullanamayacağım."

Endişeli bir miyavlama Bane'in geldiğini işaret etti. Kedi bana sokuldu, bu da hoş bir dikkat dağıtıcı oldu.

"Aferin," diye övdüm onu, ipeksi siyah tüylerini okşayarak ve Noctis'le aramıza biraz mesafe koyarak.

"Bu tartışılabilir," diye homurdandı Noctis, çizilmiş kolunu ovuşturarak. Ayağa kalkmaya çalıştığında, ayakları üzerinde sendeledi.

Tanrım, hâlâ hastaydı ve yatakta olması gerekirdi, beni kurtarmak için yağmurda karanlık müritlerle savaşmakla uğraşmamalıydı. Ayağa kalktım ve kolunun altından kayarak onu dengeledim, ani hareketle beni vuran mide bulantısı dalgasını bastırmaya çalıştım. "Seni içeri geri götürmemiz gerek."

Noctis sadece başını salladı, yüzü her zamankinden daha solgundu. Tahmin ettiğimden daha kötü durumdaydı.

"Bırak onu," dedi, yerde simsiyah ve cansız duran Kaos Bıçağı'nı almak için hareket ettiğimde. "Onu daha sonra, yanlışlıkla etkinleştirmeyeceğimizden emin olduğumuzda alırız." Gözleri, Vultaron'dan geriye kalan tek şey olan yerdeki yanmış noktaya takıldı. "Sana dokunmamasını söylemiştim," diye ekledi, dudaklarında kinayeli bir gülümseme vardı.

Eve doğru dönerken, kolu beni daha sıkı sardı; onun şiddetli koruyuculuğu vücudumda heyecan verici bir sıcaklık yaydı. Ona baktım. Çenesi sert bir kararlılıkla kasılmıştı. Beni kurtarmak için eski hizmetkarını tereddüt etmeden ortadan kaldırması, Vultaron'un ölümünden bahsederken sesindeki memnuniyet—tüm bunlar içimde uzun zamandır gömülü olduğunu sandığım bir yanı uyandırdı. Acımasızlığı tehlikeli derecede çekiciydi, her zaman karşı koymakta zorlandığım manyetik bir çekim gücüydü.

Kapıda tereddüt ettim, elim kapı kolunda oyalandı. "Noctis," dedim usulca, "yardımına geldiğin için teşekkür ederim."

Noctis, obsidyen gözlerindeki yoğun bakışlarla nefesimi keserek bana baktı. "Sana zarar verdi. Bu küstahlığı için onu bin kere öldürürdüm." Solgun parmakları, acı verici derecede tanıdık bir hareketle saçımın bir tutamını yakaladı. "Ben yaşadığım sürece kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim."

BÖLÜM

10

OLUŞUM GÜNLERİ

yılların sayılmasından önce

Noctis

Başlangıcımı hatırlayamıyordum. Hatırlayabildiğim tek şey, ışığın, rengin ve sesin bir girdabıydı; sonsuza dek süren, hiç durmayan bir dans içinde tekrar tekrar birleşip ayrışıyordu. Zamanla, varoluşun ipliklerinden dokunmuş ustaca bir duvar halısı gibi, kaosa düzen getiren güzel bir desen ortaya çıktı.

O zamanlar yalnızlığın ne demek olduğunu bilmiyordum. Akrabalarımın birlikte Yüce Baba'nın huzurunda keyif sürüyordum. Onlardan biri özellikle kalbime yakındı, yaratılışın ilk günlerinde yanımda yaşamıştı. Güç bakımından bana benzer ama doğası bakımından benden çok farklıydı; şafağın yumuşak parıltısı, karanlığımın dondurucu yakıcılığına zıt bir görüntü oluşturuyordu. Benim doyumsuz merakım onda yoktu, bilgi arayışında asla benim kadar ileri gitmemişti. Yine de geri döndüğümde, her zaman orada, dimdik ve bekliyordu.

Kardeşim, sarsılmaz ve güçlü, güven veren bir istikrar kaynağı.

(Bir de yaramaz küçük bir ışık vardı; ara sıra melodik bir çınlamayla zihnime dokunur, ben sinirlenip homurdanınca da hızla uzaklaşırdı.)

Çok geçmeden, daha fazlasına duyduğum doymak bilmez bir açlıkla, Yüce Baba'nın diyarının en uzak köşelerini keşfettim. Orada, varoluşun düzeni dikiş yerlerinden çözülüyor, gerçekliğin iplikleri yıpranıp hiçliğe karışıyordu. Hissettiğim tehlikeye rağmen, bu dizginsiz Kaos'a, vaat ettiği güce, sonsuz olasılıklara duyduğum hayranlığı inkar edemedim; ta ki çok

fazla cüret ettiğim için Yaratıcımız tarafından sert bir şekilde azarlanana kadar.

O zamana kadar, Yüce Baba'nın sevgisi sürekli bir sıcaklık olmuş, bizi her zaman nazik bir kucaklama gibi sarmıştı. Ama şimdi, bize öfkelenebileceğini, onaylamamasının tüm dünyamızı saran acımasız, yakıcı bir fırtına olduğunu öğrendim.

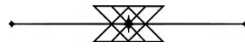
“Burası Öteki,” diye uyardı bizi, sözleri gürleyen bir ferman gibiydi. “Kaos yeri. Ondan uzak durun, çünkü kötü doğası inşa etmeye çalıştığımız her şeyi yok edecektir.”

Yaratıcımızın gazabının tehdidinin beni geri adım atmaya zorlaması gerektiğini biliyordum, yine de içimdeki küçük, meydan okuyan bir kıvılcım sönmeyi reddetti ve bana konulan sınırları sürekli test ettim. Yüce Baba bizi, şekillendirmemiz için Kaos girdabından kaldırdığı yeni dünya Aron-Lyr'e göndermeye karar verdiğinde, itaat etmeyi reddettim. Yanıyordum. Yeteneklerimi sonuna kadar zorlama, imkansızı deneme, hayal gücünün ötesinde şeyler yaratma arzusuyla yanıyordum. Ve o benden kendimi kafese kapatmamı bekliyordu. Kendimi kırılgan bir ölümlü bedene, neredeyse yüceltilmiş bir köleden farksız, sadece onun emirlerini yerine getirmek için var olan bir varlığa hapsetmemi bekliyordu.

Yapamadım. Gerçekten yapamadım.

"Varoluşunu ortadan kaldıramam. Karanlık, keşke aksi olsaydı desem de, bu dünyanın bir parçası," diye öfkeyle bağırdı Yüce Baba, ona meydan okuyarak karşılık verdiğimde, iradem acımasız gücün darbeleri altında paramparça olmaya yaklaşmıştı. "Ama senin deliliğin başka kimseyi yozlaştırmayacak. Yalnızsın ve yalnız kalacaksın, karanlığa hükmedeceksin."

Sonra beni, kendi yarattığı lanetli diyara attı.

Yalnız başıma uyandım.

Nefesim kesildi. Binlerce küçük buz iğnesi gibi hava ciğerlerime doldu. Gözlerim, etrafımda esen amansız rüzgar ve tepedeki sonsuz gri ışık yüzünden yaşararak sonuna kadar açıldı. Sadece bir düşünceyle hareket edemeyeceğimi anlamam uzun zaman aldı. Kendimi içinde bulduğum bu

garip yeni form, kalkmak için uzun, biçimsiz uzuvlarımı bükmemi ve germemi gerektiriyordu. Deneme azmini bulmam ise daha da uzun sürdü.

Kendime büzülmüş, yanağımın altındaki toprak sert ve buz gibiydi, gölgelerimi yanıma çağırdım. Tenimin üzerinde yankılanan hafif fısıltıları küçük bir teselliydi. En azından güçlerim beni terk etmemişti. Onları benden almamıştı. Merhametten dolayı değil, diye tahmin ediyordum. Hayır, çünkü alamazdı.

Yaratıcımızın şimdi bana bakıp, çektiğim acılardan zevk aldığı düşüncesi sonunda beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Ayağa kalkmaya çalışırken, yeni bedenimin ağırlığı üzerime çöktü. Uzuvlarım ağır ve hantal geliyordu, sanki bana ait değillermiş gibiydi. Ama güçsüz olmaya gücüm yetmezdi. Şimdi değil.

Etrafım tamamen beyazdı; her yöne sonsuza dek uzanan, buz ve kayadan oluşan uçsuz bucaksız, çorak bir çöl. Acımasız rüzgar yüzüme küçük buz parçacıkları savuruyordu. Derimi yakıyorlardı.

Gerçekten de yalnızdım.

Diğerlerinden hiçbiri beni aramaya zahmet etmemişti, zaten etmeyeceklerdi de, Yüce Baba'nın emirlerine uyuyorlardı. Kardeşlerimin isyanıma katılacağını yarı yarıya bekliyordum. Ama katılmadıkları açıktı. Her şeyde yanımda olacağına inandığım Aramaz bile katılmamıştı. Hayır, belki de terk edişinin bir ödülü olarak bu yeni dünyanın kralı, liderimiz ilan edilmişti.

Kusursuz hizmetçi.

İçimde öfke yükseldi, etrafımdaki kasvet kadar soğuk ve her şeyi kapsayıcıydı. Gücüm karanlık bir dalga gibi havayı kırbaçladı, yıkıcı ve vahşiydi; yoluna çıkan her şeyi paramparça etmesi bana en azından kısa bir anlık tatmin sağladı.

Bu durum kısa sürdü. Gelmemişti. İçimde, geleceğine dair umutsuz, aptalca bir umut beslemiş olmalıyım. Ama artık kardeşim bile varlığımdan rahatsızdı.

Soğukta gözyaşlarının parıldayan buz kristallerine dönüştüğünü öğrendim.

Zamanla kendime bir ev inşa ettim, taştan ve buzdan yapılmış, en azından yıkıcı rüzgarları uzak tutan basit bir barınak. Çalışırken zihnim de çalışmaya devam etti. Asi bir zihnin özelliği budur: asla tamamen susturulamaz. Her zaman bir yolunu bulur. Eninde sonunda.

Yüce Baba bana gerçek yaratma gücünü vermemiş, yalnızca önce kendi düşüncelerinden doğan yaratıklara hayat vermemize izin vermişti. Bize koyduğu anlamsız sınırlamalardan bir diğerydi bu. Uymayı planlamadığım bir sınırlama. Etrafımdaki dünyanın dokusundaki Karanlık ipliklerini alıp küçük bir şekle dönüştürürken dudaklarımda kendinden memnun bir gülümseme belirdi. Deri gibi kanatlara sahip, dört kaslı bacak üzerinde taşınan, kuyruğu gövdesinin iki katı uzunluğunda, zarif boynu köşeli, sürüngenimsi bir kafayla sonlanan, çevik bir beden. Gölgelerim, küçük şeyin üzerindeki her ayrıntıyı, her bir pulu, minik pençelerinden alnından yükselen kıvrımlı boynuzlara kadar şekillendirdi.

Mükemmeldi—vahşi ama güzel, sol elime tam oturuyordu. Ama göğsünü hiçbir nefes açmadı, kalbi hiçbir şekilde hareket etmedi. Karanlık ve hareketsiz kaldı.

Yaratılış Ateşine sahip değildim. Ama bu, hayat yaratmanın başka bir yolunu bulamadığım anlamına gelmiyordu.

Tek bir düşünceyle, sağ elimdeki tırnaklar pençeye dönüştü. Hızlı ve kararlı bir hareketle kolumu kestim; kan koyu kırmızı bir sel gibi aktı, yere çarptığında buharlaşarak karla çarpıcı bir tezat oluşturdu.

Kan akarken, onu yaratığa doğru yönlendirdim ve kızıl sıvının bedenine sızmasını izledim. Bu noktaya çok sık ulaşmış, ancak yine başarısız olmuşum. Yine de bugün olduğu kadar cesur olmamıştım. Gerçek yaratımın kendimden bir parça gerektirdiğini, risk almayı gerektirdiğini anlamıştım.

Kuzeyde, dünyalar arasındaki perde inceydi. Onu yırtıp, hemen ötesindeki Öteki'de kıvrılan Kaos büyüü ipliklerine ulaşmak için büyümün sadece küçük bir kısmı yeterli oldu. Acıdan değil, ani güç akışından, ellerimin arasında titreşen bir nabızdan dolayı nefesim kesildi. Kırmızı ve altın renginin pulların üzerinde yayılmasını nefesimi tutarak izledim ve yaratık başını kaldırdı, yarık gözleri bana doğru kırıştı.

O küçük şey gerinip kanatlarını açtığında içimde bir zafer duygusu uyandı. Başarmıştım. Hayat yaratmıştım. Ve o anda, hedeflerime ulaşmamı hiçbir şeyin engelleyemeyeceğini biliyordum. Yüce Baba'nın kısıtlamaları,

aşılması gereken engellerden başka bir şey değildi ve hepsini paramparça edene kadar rahat etmeyecektim.

Yaratık hırladı, minik dişleri bembeyaz parıldayarak başparmağıma saldırdı ve onu kemirmeye çalıştı. Bu, buz gibi sessizliğimde yankılanan boğuk sesimle beni şaşırtan bir kahkaha attırdı.

"Vahşi küçük şey," dedim, boynuzlarından birinin arkasını kaşıyarak. "Sana Silvestri, evcilleştirilmemiş olan adını vereceğim. İlk ejderha."

Silvestri, büyüümün de yardımıyla hızla büyüdü ve kısa süre sonra küçük sığınağımızı geniş bir mağaraya dönüştürmek zorunda kaldım. Ona arkadaşlık etmeleri için kardeşler yarattım; hırlamaları mağarada yankılanıyor, dışarı çıktığımızda yeşil, mavi ve kırmızı renkli pulları soluk kış güneşinde parıltıyordu. Sahte kavgalarında birbirlerinin üzerine yuvarlanmalarını ve uçmaya yönelik ilk beceriksiz girişimlerini izlemek basit bir mutluluktu. Zaten benden daha büyüktüler. Birkaç yıl sonra kanatları gökyüzünü karartacaktı, hem görkemli hem de korkutucu bir manzara.

Elbette bunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydim. Yüce Baba'nın açık itaatsizliğime izin vermeyeceğini biliyordum. Yine de her geçen yıl, küçük numaramın yanına kalacağına inanarak kendime olan güvenim daha da arttı.

Neden benimle yüzleşmek için bu kadar uzun süre beklediğini asla bilemedim. Belki de bizim gibi varlıklar için zamanın hiçbir önemi yoktu, ya da belki de beni sahte bir güvenlik duygusuna kaptırdıktan sonra cezasının daha ağır olmasını istiyordu.

"Nasıl cüret edersiniz? İtaatsizliğinizin sınırı yok mu?"

Daha önce Yüce Baba'nın gazabının korkunç olduğunu düşünmüş olsam da, bu sefer üzerime yağdırdığı öfkenin yanında hiçbir şeydi. Ejderhalarımın dehşet dolu çılgınlıkları mağaramızı doldururken, bedenim bu saldırı karşısında eriyip gitti.

"Bu yaratıkları yok edeceksiniz. Onlar Kaos tarafından bozulmuşlardır. Onların yaşamasına izin veremeyiz, çünkü tüm yaratılışımızı kirleteceklerdir."

Bu emir zihnimi paramparça etti. Buzlu zeminde diz çökerek bedenimi yeniden oluşturmak için çabaladım.

“Hayır.” İçimde yükselen çığlık bir fısıltıya dönüştü, üzerime çöken güç o kadar eziciydi ki kaçmasına izin vermiyordu. İçimde panik yükseldi. Ona baktırmalıyım, ne kadar güzel olduklarını, fikirlerimde ne kadar potansiyel olduğunu görmesini sağlamalıyım...

“Eğer siz onları yok etmezseniz, ben edeceğim.”

Yüce Baba'nın bana gönderdiği görüntüler, acı ve ateşin korkunç bir karışımıydı; bir zamanlar zarif olan şekiller sonsuz bir azap içinde kıvranıyordu. Sevgili yaratıklarımın acı içinde kıvranmasını görmek dayanılmazdı.

“Onları yok et, Belekoro.” Zihnimdeki Yüce Baba'nın sesi acımasızdı. “Yoksa yanacaklar.”

Emre karşı öfkeyle bağırdım, haykırdım ama merhamet gösterilmedi.

Sonunda hepsini etrafıma topladım. Silvestri devasa kafasını kucağıma koydu, daha küçük kardeşi ise güçlü yan tarafına yaslandı. Büyümün dokunuşuna alışkın oldukları için gölgelerim mağaraya doğru süzülürken sakin kaldılar. Silvestri'nin kıvrık boynuzunun altındaki noktayı, sayısız kez yaptığım gibi kaşıdım. Vücudundan derin bir gürleme geçti, gözleri mutluluktan kapandı.

Gölgeler daha da koyulaştı, hareketleri daha da amaçlılaştı. Kararlılığımın her an sarsılabileceğini bilerek hızla harekete geçtim. Zaten itaatsizliğimle onları mahkum etmişken, benim zayıflığım yüzünden acı çekmeyi hak etmiyorlardı.

Tek bir keskin hareket. Düzinelerce boynun kırılmasının çığırması.

Silvestri'nin iri bedeni bir ürpertiye uğradı, altın rengi gözleri aniden acıyla açıldı ve sonra sonsuza dek söndü. Gözlerindeki ifade hafızama kazındı. İnanamama. İhanet. Bana güvenmişti ve ben onu hayal kırıklığına uğratmışım.

Dilimde kan tadı. Dişlerim sivrilmiş, acıdan herhangi bir ses çıkarmamak için alt dudağımı parçalıyordu. Acıya odaklandım, her şeyi bastırana kadar üzerimden geçmesine izin verdim.

Yüce Baba, ejderhalarımın kırık bedenleri arasında beni bırakırken bana son bir dokunuş yaptı. Sesi kafamda yankılandı, soğuk, boyun eğmez bir varlık. “Keşke buna gerek kalmasaydı, Belekoro,” dedi. “Sadece senden beklenenleri yapabiliydin.”

Öyleyse neden, diye bağırmak istedim, kelimeler boğazımda kırık cam parçaları gibi takılıp beni boğuyordu, beni böyle yarattın?

Beni Aramaz buldu.

Cesetleri yakmak için sürüklediğim bir odun yığınının önünde duruyordum; nefretim ve öfkemle beslenen ateş büyüğü telleri zahmetsizce ellerime akıyordu. Alevler kükreyerek buzlu zemine titrek gölgeler düşürüyor, ısıları içimdeki soğuk boşlukla keskin bir tezat oluşturuyordu. Yüzümde hiçbir gözyaşı yoktu. Kalbim, sırf inatçılıktan dolayı atan, acıyan bir boşluktu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kardeşimin beni ilk ziyareti değildi. Yıllar boyunca, beni diğer Aurea'larla birlikte kurdukları şehre çekmeye defalarca çalışmış, isyan eylemlerime karşı beni uyarmıştı. Her zaman reddettim. İçimdeki zayıf bir parça, beni arayıp bulmaya yetecek kadar önem verdiğini bilmekten zevk alıyordu, ama ziyaretlerinin acıma duygusundan kaynaklandığı şüphesiyle canlı tutulan öfkem her zaman galip geliyordu.

Aramaz yanıma gelerek, "Gel benimle kardeşim," dedi; ama bana dokunmayacak kadar akıllıydı. "Burada yalnız kalman senin için iyi değil."

Sözleri dudaklarımdan acı bir kahkaha dökülmesine neden oldu. "Karanlığa hükmetmek yalnız olmak demektir," dedim. Aptalca unuttuğum basit bir gerçek.

"Ejderhalarınızı yok etmemeliydi."

Kardeşimin yorumu karşısında şaşkınlık, kederimi böldü. Yaratıcımızın kararının, en yüce evladından gelen bir eleştiri olduğunu duymayı beklemiyordum. Ona baktım: Aron-Lyr Kralı, her zamanki gibi kusursuz, bembeyaz giyinmiş, uzun altın sarısı saçları ve mavi gözleri karda göze çarpan tek şeydi. Bu dünyadaki tüm güç ona verilmişti, yine de bana bakamıyordu, o parlak bakışları önümüzdeki alevlere sabitlenmişti.

"Ya da en azından seni bunu kendin yapmaya zorlamamalıydı," diye ekledi sesi yumuşak bir tonda.

Alaycı bir şekilde, "O zaman kim yapacaktı? Sen mi?" dedim. Kardeşim hakkında kesin olan bir şey varsa, o da zor kararlar alamaması, gerekeni

yapamamasıydı. Bunun en iyi örneği bendim.

O mavi gözler sonunda benimkilerle buluştu, o kadar açık, o kadar dürüsttüler ki içimde bir şeylerin kasılmasına neden oldular. "Evet, eğer acını hafifletecek olsaydı," dedi Aramaz. Ve ona inandım.

Kardeşimle ilgili durum buydu. Ona karşı duyduğum tüm kıskançlığa, tüm kızgınlığa rağmen, anlayış anları da oluyordu; karanlığın ortasında ışık kıvılcımları.

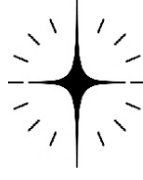
Belki de bu yüzden ona duyduğum sevgiyi hiçbir zaman tamamen söndüremedim. Bazen bu durum onu daha da çok nefret etmeme neden oldu.

Aramaz, gözlerinde kırılğan bir umutla, "Benimle Lyrheim'e gel," dedi.

Omzumdaki o güven verici eli silkip atmayı, bana dokunmaması için ona hırlamayı, umudunu bin parçaya bölmeyi çok istedim. Ama dokunuşunun sıcaklığı, istemediğim, ihtiyaç duymadığım o lanetli şefkat... Bütün varlığıma işledi.

Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum. Işık Evi'nin merkezinde, kardeşlerimin arasında bile yalnız kalacaktım. Yine de, aptalca umut anlarım da oldu. Belki bir gün diğerlerinin görmesini sağlayabilirdim. Belki bir gün anlayabilirlerdi.

"Pekala," diye yanıtladım. "Seninle geleceğim."

BÖLÜM

11

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ

Aron-Lyr'in yapımından 1800 yıl sonra

İş

“Şşş, sakın ol şimdi,” diye mırıldandım, atın yan tarafını okşayarak, at sinirli bir şekilde kişnerken, kulakları nazik sesime karşılık öne doğru fırladı. Yürüyüşü sakın kaldı, güçlü kasları gerilerek altımızdaki zengin, koyu toprağı sürerken sabanı çekiyordu. Yeni sürülmüş toprağın kokusu havayı dolduruyor, yakındaki açan kır çiçeklerinin tatlı aromasıyla karışıyordu. Tanez, hayvanın diğer tarafında yürüyordu, yüzü canlıydı ve arkamızdan gelen küçük, tombul Cinler ve uzun, zarif Elflerden oluşan parlak gözlü gruba, bir sonraki ekim turu için tarlayı hazırlamanın ayrıntılarını anlatıyordu. Basit ama iyi yapılmış tunikler ve elbiseler giymişlerdi—dokuma, Khiraz ve Enlial tarafından onlara öğretilen bir beceriydi—Toprak Aurea'sının talimatlarını büyük bir dikkatle takip ediyorlardı.

Aron-Lyr'e geldiğimizden beri yüzyıllar geçmişti ve topraklarımızın merkezinde bir şehir kurmuştuk: Işığın Yurdu Lyrheim. Burada yaşadık, Yüce Baba'nın dilediğı gibi çocuklarımızı yarattık ve onlara toprağı nasıl işleyeceklerini, böylece kendilerini besleyebileceklerini öğrettik. O ilk günleri yalnızca bir kara bulut gölgeledi.

Beyaz Gül'ün varlığı.

Aramaz onu bize katılmaya ikna ettikten sonra çatışmanın ortaya çıkması uzun sürmedi. Her zaman işleri kendi bildiğı gibi yapma, Yüce Baba'nın bize verdiği talimatları izlememe arzusu çok büyüktü. Çok sık olarak,

özenle inşa ettiğimiz şeyleri, güçlerinin birkaç düşüncesiz hamlesiyle kasten bozarak, yarattıklarımıza büyük zararlar veriyordu.

Bir şahinin tiz çığlığı dikkatimi attan Kralın Sarayı'na çevirdi. Lyrheim'in kalbindeki yeşil tepelerden görkemli bir şekilde yükselen saray, taş ve ahşabı ustaca birleştirmişti. Geniş alanı, Aramaz ve benim odalarımızı, ayrıca Kralın Konseyi'nin toplantılarını yaptığı büyük dairesel odayı rahatlıkla barındırıyordu. Anima'mız bizimle birlikte yaşıyordu, diğer Aurea'ların çoğu ise sarayın etrafında gruplandırılmış binalarda benzer yaşam düzenlemelerini tercih etmişti.

Altın kahverengi tüyleri güneşte parıldıyordu; büyük bir yırtıcı kuş baş döndürücü bir hızla bize doğru dalış yapıyordu. Hayvan yere değmeden bir an önce, silueti parıldadı ve parlak bir ışığa dönüştü. Uzun boylu bir Elf kadınına dönüştü; altın sarısı saçları sıkı bir topuz yapılmıştı ve sivri kulakları görünüyordu. Zarif bir reverans yaparken soluk mavi etekleri yelpaze gibi açıldı. Elodia. Sert Anima benim nedimemdi. Normalde soğukkanlı olan tavrı, yanıma doğru aceleyle gelirken yerini endişeye bıraktı.

Ölümlülerin sözlerini anlamaması için Aurean dilinde "Lütfen," diye mırıldandı. "Yardımaınıza ihtiyacımız var, leydim. Lord Belekoro'z'dan bahsediyoruz."

İçime tanıdık bir korku ve rahatsızlık karışımı yayıldı.

"Şimdi ne yaptı acaba?" diye sordu Tanez, benim düşüncelerimi yankılayarak, bıkkın bir iç çekişle.

"Hiç iyi bir şey yok, bu kesin," diye sert bir şekilde cevap verdim ve ölümlülerden ayrılırken yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Karanlığın Aurea'sından korktuklarını biliyordum ve Lyrheim'deki varlığının yarattığı kargaşaya katkıda bulunmak istemiyordum.

Tanez ve ben Kral Sarayı'nın arkasındaki açık alana yaklaşırken, karanlık ve ateşin öfkeyle buluşmasıyla kıvılcımlar saçılıyordu ve hava güçle doluydu. Bu kargaşaya sadece bizlerin gelmediğini görünce endişem daha da arttı. Yakınlarda Anima ve ölümlülerden oluşan gruplar toplanmış, telaş içinde fısıldaşıyor, gözleri önlerinde çarpışan iki güçlü varlık arasında gidip geliyordu.

Lanet olsun! Durumun daha da kötüleşmeden önce sakinleştirmem gerekiyordu. Belekoro'z ve Şaam'ın hararetli bir tartışma içinde olduklarını görmek bende bir öfke patlamasına neden oldu.

“Bunu sizin için bile anlaşılır kılmaya çalışacağım. Ateş ve Su karışmaz. Bu nedenle, ateşli dağlarınızı denizin yakınında yaratmakta ısrar ederseniz, kaçınılmaz sonuç bu olacaktır.” Belekoro, önünde ellerini beline koymuş, nefes nefese, kızıl teni öfkeyle kızarmış Ateşin Aurea'sına hitap ederken, her zamanki küçümsemesiyle dolu bir ses tonuyla konuştu. Karanlığın Aurea'sı dramatik bir şekilde hareket ederek, Ateş ve Su büyüünün ipliklerini birbirine doladı ve sonunda tıslayan bir buhar bulutu halinde dağıldılar.

“Yüce Baba güney dağlarının düzenini buyurmuştur. Olan biten her şey onun planına göre olacaktır,” diye yanıtladı Şam, kalın altın rengi alnı kırışarak.

"Pekala. Ne istersen yap," dedi Belekoro omuz silkerek, parmaklarını şıklattığında sihir kayboldu. "Seni kendi başına düşünmeye zorlamak, balığa uçmayı öğretmek gibi. Bundan iyice bıktım."

İlk defa olmasa da, kaderimdeki eşim ve onun kardeşi kadar birbirine benzemeyen iki varlığın nasıl olabileceğini düşündüm. Belekoro'un küçümseyici kibri, yüzünü alaycı bir maskeye dönüştürmüş, olağanüstü güzelliğini bozmuştu. Karanlık ve delici gözleri, etrafındaki her şeye karşı sürekli bir küçümseme besliyor gibiydi. Aramaz'ın bana her zaman gösterdiği şefkatli sıcaklıktan ne kadar da farklıydı bu.

“Bana aptal mı diyorsun?” Sha’am’ın öfkesi alevlendi ve hepimizi kızıl parıltısıyla kapladı. “Bu seni ilgilendirmez. Ateş güneyi yönetir.”

Belekoro sadece gülümsedi, gölgeleri heyecanla etrafını sardı. İlk saldıran o olmayacak kadar zeki idi.

"Gölgeler her alemde bulunur," dedi, bakışlarında kışkırtıcı bir parıltı vardı.

Artık onun hırsını ve gururunu iyice biliyordum. "Işık da öyle," diye araya girdim, giderek şiddetlenen tartışmalarını durdurmayı umarak. Büyümden bir patlama aralarındaki toprağı delip geçti, toprak anlık olarak parlak bir ışıkla parladı. "Sanırım bu yeterli."

“Ah, Işık Leydisi.” Belekoro'un dikkati hemen bana döndü. Sesindeki alaycı ton beni tedirgin etti. “Yüce Baba'nın en sevgili kızının varlığını hak etmek için ne yaptık biz?”

“Onu kışkırtmayı bırak,” diye uyardım. “Aramaz sana barışı korumanı emretti.”

Burada gücün kimde olduğunu hatırlatan bu keskin uyarı, etrafındaki gölgelerin tehditkar bir şekilde kıvrılmasına neden oldu. Birkaç huzursuz tel, aramızda ne arkadaş ne de sevgili olan biri için fazla samimi sayılan bir şekilde tenime dokundu. Ürpermemi engelleyemedim.

"Bana emir verme yetkin yok, kızım," diye hırladı Belekoro, etrafını saran karanlık derinleşirken bana doğru tehditkar bir adım atarak. İçimde vahşi bir içgüdü uyandı ve beni onunla yüzleşmeye zorladı, ben de gerildim.

"Aslında öyle, kardeşim." Arkamdan gelen kendinden emin ses, Karanlığın Aureası'nı dondurdu ve savaşıma isteğimi yatıştırdı. "O aynı zamanda senin gelecekteki kraliçen."

Yanımda durmak için hareket eden Aramaz'a sorgulayıcı bir bakış attım. Lyrheim'da sağlam bir şekilde yerleşene kadar Aurealı hemşehrilerimize nişanımızı duyurmamaya karar vermiştik. Belli ki, o zamanın geldiğine inanıyordu.

"Ah, ne kadar da uygun." Belekoro bana hiç bu kadar kin dolu bakmamıştı; gözlerindeki karanlık ateş, tehditkar bir hassasiyetle beni delip geçiyordu. Kaba bir kahkaha attı ağzından. "İki mükemmel hizmetkar. Her zaman alçakgönüllü ve itaatkâr."

"Kardeşim!" Uzaktan gök gürültüsü duyuldu. Aramaz, yanımda tüm boyuyla doğruldu, bakışları Karanlığın Aurea'sına sabitlenmişti; aralarında sessiz bir iletişim geçiyordu.

Ve Belekoro bu kez yumuşadı, yüzü soğuk bir maskeye büründü ve ikimize de son derece saygılı bir şekilde eğildi. "Tebrikler. Yaratıcı birliğinizi kutsasın."

Sesi, ifadesi kadar kusursuz derecede kibardı, ama sözleri nedense bir kutsamadan çok bir lanete benziyordu. Bu uğursuz his, kardeşlerimizin geri kalanı, yakındaki Anima ve ölümlüler etrafımıza toplanıp tebriklerini sunsalar bile, içimde dağılmayan, açıklanamayan bir ürperti bırakarak benimle kaldı.

"Kardeşin benden nefret ediyor."

Sözler yankılanan bir kesinlik taşıyordu, sesimde nadir görülen bir keskinlik vardı.

Aramaz, incelediği parşömenden başını kaldırdı. Ahşap masasının önünde, ellerim belimde duruşumu görünce gökyüzü mavisi gözleri karardı. Tanez'in yarattığı ağaçlardan birinden oyulmuş masa, kralın Aron-Lyr'in mükemmelliğine olan yorulmak bilmez bağlılığının kanıtı olan parşömenler ve haritalarla doluydu. Bakışlarında ve ses tonunda derin bir yorgunluk vardı, sanki Belekoroş hakkındaki her argümanı sayısız kez duymuş ve dile getirmişti.

“Sanmıyorum ki—”

“İnan bana, Aramaz. Benimle aynı odada bulunmaya bile zor tahammül ediyor. Bakışlarından nefret açıkça belli oluyor,” diye araya girdim, alışılmadık bir sabırsızlık gösterisiyle. Nişanlımın yanında nadiren kontrolümü kaybederdim, her zaman kralın sakın tavrını taklit etmeye çalışırdım. Ama kardeşlerimizin birçoğunun Aramaz'ın kardeşine karşı gösterdiği hoşgörüden neden rahatsız olduğunu anlıyordum.

Aramaz, benim geri adım atmayı reddetmem üzerine gözlerini kıstı. Güçleri, çalışma odasının havasını hafifçe hareketlendirdi. Birçok yüksek kemerli pencereden içeri süzülen ışık, dışarıdaki Lyrheim'in yeşil tepelerinin manzaralarını gözler önüne seriyordu.

“Bu o kadar basit değil.” Şaşırtıcı bir şekilde, kralın sesinde hiçbir kızgınlık yoktu, sadece yalvarırcasına bir ton vardı. “Kardeşim karmaşık bir varlık.”

Kendini beğenmiş kötülüğün karmaşıklığı ne kadar varsa o kadardı. Ben henüz onda tek bir iyilik kırıntısı bile görmemişim. Aramaz'ın sözleri diğerlerinin söylediklerini doğruladı: Kral kördü. Ya kardeşinin gerçek doğasını göremiyordu ya da kabul etmeyi reddediyordu.

“Ve onu senden daha iyi tanıyan kimse yok,” dedim, içimde bir teslimiyet ifadesiyle, Belekoroş'un öfkeli bakışlarının nereye gidersem gideyim beni takip edeceği uzun bir döngüyü çoktan kabullenmişim. Kral, hayal kırıklığımın derinliğini fark etmiş gibiydi, bakışlarımdan kaçındı.

“Belki de haklısın,” dedi yüzünde düşünceli bir ifadeyle. “Belekoroş'un arkadaşlık için yalnızca bana güvenmesi onu...” Aramaz doğru kelimeleri ararken sözünü yarıda kesti. “Bana olan tüm dikkatimi tehdit olarak gördüğü herkese karşı aşırı şüpheli yaptı.”

Kardeşinin beni kıskandığını itiraf etmek için özenle seçilmiş birçok kelime.

Aramaz ayağa kalkarak ellerimi nazikçe kavradı, dokunuşunun sıcaklığı ince parmaklarımı sardı. "Sevgilim," dedi içten bir gülümsemeyle. "Sen, Yüce Baba'nın yarattığı en büyüleyici varlıksın. Eminim ki Belekoroza seni daha yakından tanırsa, buz gibi kalbini, az da olsa, eritebilirsin."

İltifatlara kanmadım. "Ne amaçla?"

Aramaz'ın hoş ifadesi hiç değişmedi. "Ona, hepimizin onu hor görmediğini, aramızda onun için de bir yer olduğunu göstermek için."

Acı bir kahkaha ağzımdan dökülmek üzereydi. Yaratıcımızın bile umutsuzluğa düştüğü bir yerde ben nasıl başarılı olabilirdim ki?

Tereddüdünden etkilenmeyen kral, daha da ısrarcı bir tonla devam etti: "Belki öyle görünmüyor ama benden başka biri ona bir şans verirse bu onun için çok şey ifade ederdi." Elleri benimkileri daha sıkı kavradı, bakışları uzaklara dalmıştı. "Öteki'nde çok fazla yalnız zaman geçiriyor. Karanlık düşünceler besliyor ve daha da karanlık büyüler keşfediyor."

Öteki, bizimkinin ötesindeki gerçeklik, geldiğimiz aleme benzer ama bir o kadar da farklı. Yüce Baba'nın yaşadığı göklerde Düzen ve Işık hüküm sürerken, Öteki Karanlık ve Kaos yeri, ölümsüzler için bile tehlikeliydi. Yaratıcımızın oraya gitmememiz konusunda bizi uyarmasına şaşmamalı.

Belekoroza, aramızda, dünyalar arasındaki perdenin ince olduğu yerleri kasten arayan, gizemli bir bilgi arayışında ve güç arayışında tekrar tekrar öteki dünyaya adım atan tek kişiydi.

Aramaz'ın gözleri bana döndü. "Bu sana da yardımcı olabilir, Baradaz. Kardeşim Karanlığın yollarını herkesten iyi biliyor. Yol gösterici işaretlerini yaratmanın bir yolunu bulmana yardımcı olabilir."

Ah, altın kralım, bir teklifi nasıl daha cazip hale getireceğini çok iyi biliyordu, değil mi? Yüce Baba'nın bana verdiği ve henüz nasıl başaracağımı bilmediğim tek görev için önüme bir çözüm sundu: Yokluğumuzda bakımımız altındaki ölümlülere yol göstermek için geceleyin işaret ışıkları yaratmak. Yarattığım her ışık çok çabuk söndü, yaklaşan karanlık tarafından tüketildi. Alevi çağırabilirdim ama cesaret edemedim, kontrolü kaybetme korkum çok büyüktü.

"Lütfen," dedi Aramaz, aramızda bile nadir görülen bir kırılma gösterisiyle.

Ben de en tatlı ses tonuyla, "Elbette canım," diye cevap verdim ve bu da onun gülümsemesini daha da derinleştirdi. "Kardeşinle konuşmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Nasıl karşı koyabilirdim ki? Aramaz benim için belirlenmiş kraldı. Tökezlediğimde beni ayağa kaldıran, güçlerim üzerindeki kontrolüm her zayıfladığında yanımda olan kişiydi. Onu kendi iyiliğinin tehlikelerinden korumalı ve aramızdaki karanlığı bir kez ve sonsuza dek açığa çıkarmalıyım. Eğer ona Belekorozyun kötülüklerinin, Kaos tarafından kurtarılamayacak kadar yozlaştığının inkar edilemez kanıtını getirirsem, kardeşini Aron-Lyr'den sürgün etmeye artık karşı çıkamazdı.

Başaracağımı biliyordum. Belekorozy hakkında kesin olan bir şey vardı: her zaman düşerdi. Tek yapmam gereken bu seferin son olmasını sağlamaktı. Başka birçok konuda başarısız olsam bile, hepimizi onun karanlık varlığından kurtarmada başarısız olmayacaktım.

Aramaz'ın bakışlarının önündeki parşömen kağıdına döndüğünü ve benim onayımdan memnun olduğunu görünce, kendi isteğimi dile getirmenin yerinde olacağına karar verdim. "Bunlar, Aşur ve Enlial'ın son seferlerinden sonra oluşturdıkları Dış Diyarlar haritaları mı?"

Çizimlere büyük bir merakla baktım. Aurea'lı arkadaşlarımların raporları, krallığımızın sınırlarında yer alan el değmemiş toprakları görme ve deneyimleme özlemiyle beni doldurmuştu.

Sözler, onları durduramadan ağzımdan döküldü. "Bir sonraki görevlerinde onlara eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Aramaz içini çekti ve parşömeni kenara koydu. Bunu ilk kez konuşmuyorduk. "Burada sana ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Kardeşim ortalığı karıştırıyor ve yapılacak çok iş var..."

"Elbette," diye yanıtladım, onun yorgunluğunu daha da artırdığım için suçluluk duygusu beni sarmıştı. Hiçbir şey söylememeliydim. Neden görevimi yerine getirmekte hep zorlanıyordum? "Sadece düşündüm ki..."

Birkaç günlüğüne bu dünyayı keşfedebilmek, ruhani varlığımla özgürce ve kısıtlamalardan kurtulmuş bir şekilde uçabilmek, her şeyi bir süreliğine geride bırakabilmek...

"Yüce Baba'nın bize verdiği her görevi tamamladığımızda, kişisel heveslerimize düşkünlük gösterecek zamanımız olacak."

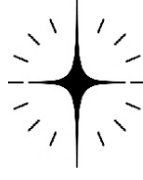
Aramaz'ın yüzündeki sabırlı gülümseme beni daha da kötü hissettirdi. Bu yüzden, daha önce birçok kez olduğu gibi, haritaların vaat ettiği maceradan

yüz çevirdim ve bilinmeyeni keşfetme arzumumu derinlere gömdüm.

Kusursuz hizmetçi.

Zihnimde yankılanan sinsî tıslamayı sıkıca bastırarak, önümdeki göreve kendimi hazırladım. Kendini Karanlığın Lordu ilan eden kişiyi bulmak zor değildi; Kralın Salonu'ndan çıkar çıkmaz, ışıık dolu yeşil tepelerin ortasında güçlerinin uğursuz bulutunu fark ettim—yaklaşmaya cüret eden herkese açık bir uyarı. Ondan asla korkmadım. Korkmayı reddettim. Ensemdeki tüyler onun yakınlığıyla diken diken olduğunda, zayıf, dünyevi bedenimi acımasızca, güven verici bir sihir parıltısıyla hizaya getiriyordum.

Kralın Sarayı'nın gölgelerinde gizlenmiş bir şekilde ona baktım ve varlığının etrafındaki ışığı nasıl emdiğini fark ettim. Sonra da plan yapmaya başladım.

BÖLÜM

12

İş

Birbirimize yaslanarak Noctis ve ben eve girdik, Bane de kürkündeki yağmur suyunu silkeleyerek arkamızdan geldi. Bileğimde zonklayan keskin ağrıya dayanamayıp dişlerimi sıktım.

"Şifa taşı sahibi olduğunu biliyorum, değil mi?" dedi Noctis, yemek masasında bir sandalyeye oturmamı sağlarken. "Elinde kullanmamız gerekiyor. Burkulmuş veya kırılmış olabileceğinden korkuyorum."

Yaralanmamı incelemeyi dinlenmeyi inatla reddetti. Yorgun bir iç çekişle, getirdiği battaniyeye sokuldum ve yavaş yavaş ıslak kıyafetlerimin soğukluğunu gideren rahatlatıcı sıcaklığın tadını çıkardım.

Eskimiş Ateş taşını ona uzattım. "Bunu yerine koyabilirsin," dedim ve ardından lir taşlarımı nerede sakladığımı hızla açıkladım. Tüm sırlarımı açığa vurmak istemesem de, bu bilgiyi saklamanın bir anlamı olmadığını biliyordum.

Noctis omuzlarına ikinci bir battaniye daha attı ve şifa taşı almak için mutfığa yöneldi. Geri döndüğünde ve taşı dikkatlice zonklayan bileğime yerleştirdiğinde içimde bir hayal kırıklığı yükseldi. İyileştirici taşın uğursuz vızıltısına ihtiyacım yoktu, bunun kötü bir şey olduğunu anlamak için.

Yaratıcım, eğer taş beni iyileştirecek kadar güçlü olmasaydı nasıl başa çıkardım? Hayvanlarım, çiftlik... Bana ihtiyaçları vardı. Üstelik Vultaron'un, Noctis'in peşine düşen eski takipçilerinin sonuncusu olmayabileceği riskini de hesaba katarsak durum daha da vahimdi.

"Bunu kendini iyileştirmek için kullanabilir misin?" diye sordu Noctis, otururken gözleri benimkilerle buluştu. Bakışları şefkat ve endişeyle doluydu. İkisini de kararlılıkla görmezden geldim.

“Kendini iyileştirmek verimsiz; acı çekerken gerekli desenleri örmek çok hassas.” Derin bir nefes aldım. “Ayrıca, taş sadece küçük yaraları iyileştirebilir. İyileşmemi hızlandırabilirim belki ama elimi tekrar tam olarak kullanabilmem birkaç on gün daha sürecek.” Gözlerim yaşlarla doldu. Bunu sesli söylemek daha da kötü hissettirdi.

"Size yardımcı olabilecek yakınlarda bir şifacı var mı?"

Başımı salladım. “En yakın şifacı Dalath'ta. Oraya gitmek iki saat sürüyor.” Mide bulantısı dalgasıyla mücadele ederken şakaklarımı ovdum. “Ama Kyree beni iyileştirirse insan olmadığımı anlayacak, bu yüzden bu bir seçenek değil.”

"Pekala," dedi Noctis şifa taşına uzanırken. "Öyleyse deneyeceğim."

"İyileştirme yetenekleriniz berbat," diye yanıtladım, boğazıma safra dolarken öksürerek. Lanet olsun, bu kadar hasta hissediyorsam bileğim muhtemelen kırılmıştı ve...

Karnım kasıldı ve kusarak her yeri kusmukla kapladım.

Sonraki anlar bulanık bir şekilde geçti, ardı ardına gelen mide bulantısı dalgaları beni eğilip tekrar tekrar kusmaya zorladı, ta ki vücudum şükürler olsun ki midemin boş olduğuna karar verene kadar. Birisi nazıkçe saçlarımı kenara çekti ve sırtıma dairesel hareketlerle masaj yaptı. Sonunda her şey bittiğinde, sadece gözlerimi kapatıp başımı masaya yaslayabildim, tamamen bitkin haldeydim. Eğer yeterince uzun süre görmezden gelirse, bunların hepsi ortadan kaybolur muydu?

Su sıçrama sesi ve keskin sirke kokusu beni bu ıstıraptan kurtardı. Noctis'in bir süre önce benden uzaklaştığını fark ettim. Bir gözümü açtığımda, elinde bir bezle, su dolu bir kovanın yanında yerde diz çökmüş, yaptığım pisliği temizlerken onu görünce inanmadım.

"Yaratıcı! İzin ver de bunu yapayım!" diye haykırdım ayağa kalkmaya çalışarak.

"Sakın o sandalyeden kalkma, Baradaz," diye emretti bana sert bir bakış atarak. "Ben hallederim." Bezi sıkıp ovmaya devam ederken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Kusmuk temizlemek zorunda kaldığım ilk sefer değil bu. Atlatırım."

"Öyle değil mi?" diye sordum, başımı kollarımın üzerine yaslayarak, minnettarlık ve utanç arasında gidip geliyordum.

Noctis kovayı mutfığa taşıdı, boşalttı ve ellerini yıkadı; bir bardak su ve temiz bir bezle masaya dönerken gözlerinde bir parıltı vardı. Durum göz

önüne alındığında, bu eğlencesi oldukça şaşırtıcıydı. Ben de sessizce teşekkür ettim, suyu açgözlülükle içtim ve yüzümü sildim.

"İnsan olduktan sonra ölümlülerin alkole ne kadar yatkın olduğu konusunda epey şey öğrendim," diye belirtti Noctis, karşımda oturan sandalyeye yerleşirken. "Şimdi," dedi, yaralı bileğime nazikçe uzanarak. "O bilek kırık."

"Biliyorum," dedim, başımı masaya yaslayarak.

"Biraz şifa büyüsüne ihtiyacın var." Sesi kararlıydı, tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Biliyorum," dedim önümdeki ahşap yüzeydeki büyüleyici kıvrımlara ve desenlere.

"Bu şifa büyüsünü yapmanın bir yolu var," dedi Noctis, sesi sinir bozucu derecede nazikti, sanki yatıştırmaya çalıştığı korkmuş bir hayvanmışım gibi.

"Zihnime girmene izin vermeyeceğim," diye çıkıştım ona dik dik bakarak. Yüzündeki aşırı anlayışlı ifadeyi görür görmez pişmanlık duydum.

"Elbette hayır," diye yanıtladı, parmaklarını hafifçe tenimde gezdirerek. "Sığ bir dokunuştan öte bir şey olmazdı." Neden elimi tutmasına izin veriyordum ki? Yoğun koyu gözleri yüzüme dikilmişti, açıklıkları rahatsız ediciydi. "Yemin ederim, istenmediğim hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Hayır!" Sesimdeki çaresizliği duyabiliyordum.

"Baradaz, o bileğin iyileşmesi gerekiyor."

Haklı olması, ona karşı nazik davranmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Pekala," diye homurdandım, isteksiz teslimiyetimden zevk almasına meydan okuyarak. "Ama eğer bir santim bile çizgiden çıkarsan—"

"Sözlerimi tutarım, küçük kraliçem. Ve yeminlerimi de." Noctis'in ifadesi sertleşti, ancak taşı yaramın üzerinde gezdirirken dokunuşu yine de dikkatliydi. "Bunu artık biliyor olmalısın."

Evet, bunu biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum.

Taşın büyüsünü aktive etmeme izin verdi, haklı olarak bunu tercih edeceğimi varsaydı. Şifa taşı canlanırken aramızda mavi bir ışık belirdi ve tenime karşı rahatlatıcı bir sıcaklık yaydı. Nedense, Noctis'in elinin benim elimdeki sıcaklığı daha da yatıştırıcıydı. Lanet olsun bu aptalca zayıflığıma.

Gümüş ve siyah buluştu ve birbirimize kenetlendi, aramızda gergin bir sessizlik oluştu.

Noctis sonunda, "Bir noktada beni içeri almanız gerekiyor," dedi.

Yutkundum, içgüdülerim bana yerimden fırlayıp kaçmamı ya da elini itmemi, bir şey yapmamı söylerken, bir anda sihirli bir telin hem bileğime hem de zihnime dokunduğunu hissettim. Rahatlamaya çalışarak gözlerimi kapattım; birinin düşüncelerimin en dış katmanlarına bile nüfuz etmesi hissi beni geriyordu.

“Sana zarar vermeyeceğim.” Sesinin zihnimde yankılanıp yankılanmadığını ya da yüksek sesle söyleyip söylemediğini anlayamadım. Bir yalan. Belki kendisi bile buna inanıyordu.

Onu hissedebiliyordum. Birleşmiş ellerimizdeki lir taşının her vuruşuyla, varlığı beni sarıp sarmalıyor, yakınlığını son derece hissetmemi sağlıyordu. Her şey kayboluyordu. Yavaş yavaş nefeslerimiz uyum sağladı ve kısa süre sonra kalp atışlarımız da aynı düzene girdi; ince sihirli teller aramızda parıldayan bir bağlantı kurdu. Geçmişte, zihnimi onunla paylaşma arzusu beni tüketmişti; türümüzün bildiği en derin yakınlık biçimine duyulan ilkel bir özlem. Onun yaşadığı her duyguyu, her hissi kendi hislerim kadar canlı bir şekilde hissetmiştim. Şimdi ise, onu savunmalarımın ardına alma fikri bile tüylerimi diken diken ediyordu, kalkanlarım güçlü ve aşılmazdı.

"Bana deseni gösterebilir misin?" diye sordu Noctis, zihninin dokunuşu sabır iletliyordu. İhtiyaç duyduğu şifa büyüsünü dikkatlice zihnimde canlandırdım ve ona ilettilim, içimdeki çalkantılı duyguların hiçbirinin dışarı sızmasına özen gösterdim.

Noctis paylaştığım şeyi tekrarlamaya çalışırken derin bir konsantrasyon dalgası beni sardı. Su büyüsünün uzantıları yaralı bileğime saplanırken acı dolu bir ses çıkardım.

Aramızdaki bağda endişe hissediliyordu. Noctis, ses tonunda belirgin bir hayal kırıklığıyla, "Yanlış yapıyorum," dedi.

“Hayır,” diye yanıtladım başımı sallayarak. “Şifa taşının gücü sınırlı. Kırık kemiği iyileştirmek için tüm gücüne ihtiyacımız olduğundan, acıyı dindirmek için içine hava telleri eklemedim.”

Noctis bir an sessiz kaldı, Su büyüsünün etkisi geri dönmüştü, keskin acı dişlerimi sıkmama neden oldu. "Şimdi anlıyorum," dedi. "Kemikler birçok yerden kırılmış. Onları nasıl doğru şekilde yeniden hizalayacağımı bilmiyorum. Belki bir bakmalısın."

Hiç beklemeden kalkanlarını indirdi ve düşüncelerine girmeme izin verdiğinde nefesim kesildi. Benden çok daha az dikkatliydi. Hissettiğim şey, fırtınalı bir denize atılmak gibi, eziciydi. Duyguları, dalgalar halinde

üzerime çarpan kaotik bir kasırga gibiydi. Konsantrasyonunun sıcaklığını, endişesinin keskin kenarlarını ve korkusunun soğuk akıntısını hissedebiliyordum.

Aniden kontrolü yeniden ele geçirdi ve beni yüzeye çekti. "Affet beni," diye mırıldandı, iyileştirme büyüsüne tekrar odaklanarak. "Uzun zaman oldu."

Karmakarışık duygularıyla mücadele ederek, ona Su büyüsünü kullanarak kemikleri nasıl yeniden hizalayıp onaracağını gösterdim. O çalışırken gözlerimi sıkıca kapattım, dudagımı ısırdım, dayanılmaz acının en ufak bir belirtisinin bile dışarı çıkmasına izin vermemeye kararlıyım. Çok geçmeden Su taşı karardı ve Noctis'i durmaya zorladı.

"Sorun yok," dedim sesim kısık bir şekilde. "Taşın yapabileceği şey belli değil. Bazı şeyler kendi kendine iyileşmek zorunda."

"Çok fazla kurcalamaman için bandajlayacağım," diye yanıtladı Noctis elimi bırakarak.

Yapmamam gerektiğini biliyordum, ama merakım çok güçlüydü. Aramızdaki sihir solarken son bir kez uzandım. O savunmasız anda, zihninin içine bir bakış attım, onun hissettiklerini hissettim, onun gördüklerini gördüm. Yüzüm. Solgun ve gergin, örgümden kurtulmuş saç tutamlarıyla çerçevelenmiş. Ve yine de, gözlerinde, o kadar acı verici bir güzellik vardı ki, uzanıp bana dokunmamak onu neredeyse öldürüyordu.

Şaşkınlıkla gözlerim açıldı ve içimden bir özlem dalgası geçti. Bana bakan gümüş rengi derinliklerin görüntüsü karşısında bir an şaşkına döndüm. Sonra bağlantı koptu. Görüşüm düzeldi ve Noctis'in beni süzdüğünü, dudagını büktüğünü gördüm.

"Merak mı ediyorsun küçük kraliçem? Başkalarının düşüncelerini okumadan önce sormak gerekir."

Mutfaktan birkaç bandaj almak için ayağa kalktı. Haklı olduğunu bildiğim için utandım.

"Aklımda zaten bilmediğin hiçbir şey yok," dedi Noctis, bileğimi sararken özürümü önemsemeden. Onu izlemek tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. Gözleri konsantrasyonla kısılmış, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirmişti. Lirin taşlarının yumuşak parıltısı, koyu siyah saçlarını yumuşatıyordu. Her zaman yakışıklı olmuştu ve insan olmanın zorlukları bile yüz hatlarının olağanüstü güzelliğini azaltmamıştı.

Aksine, gözlerinin etrafındaki hafif çizgiler, görünümüne rahatsız edici bir kırılmalı katıyordu.

Ama gözlerimin yaşlarla dolmasının sebebi bu değildi. Bana dokunuş şekliydi. Sanki ben kıymetli, kırılmalı bir şeymişim gibi.

"Bu kadar mı acıyor?" diye sordu Noctis, gözyaşlarını fark ederek.

Bildiğinden çok daha fazlası. Kelimeler dilimin ucunda kaldı ama konuşmaya cesaret edemediğim için belirsiz bir ses çıkardım. Başparmağı kolumu okşarken, çok daha büyük eliyle yaralı bileğimi kavradı.

"Umarım iyileştirici etki şişliği azalttığında ağrı da geçer," dedi usulca.

Ne yazık ki, kırık kalbimi onaracak bir şifa büyüü yoktu.

"Bütün bunlar senin suçun," diye çıkıştım elimi hızla çekerek. "Her şey."

Ve öyleydi de, değil mi? Beni oyaladı. Her zaman oyalıyordu. Yapmam gerekenlerden. Olmam gereken kişiden. Beni doğru yoldan saptırıp kaybolmuş ve yalnız bırakıyordu. Sadece var olarak. Bana hissettirerek. Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen onu önemsememi sağlayarak.

Neden rahat bir şekilde ölü kalamadı? Ya da en azından çok, çok uzakta?

Ruh halimdeki ani değişim karşısında Noctis'in yüzünde şaşkınlık belirdi. "İnan bana, birinin beni buraya kadar takip edeceğini bilseydim, seni asla aramazdım," diye kendini savundu. "Tharion'un hayatta kalmam hakkında Chiasma'nın geri kalanını bilgilendirdiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Sanırım Vultaron geri dönmeyince onu aradı ve sonunda gerçeği öğrendi." Bakışlarında bir şey parladı. "Senin yaralanman en son istediğim şeydi."

Her şey çok mantıklıydı, ancak Kiazma'nın onu burada nasıl bulduğunu veya onunla Tharion'un ilk etapta nasıl karşılaştıklarını açıklamıyordu. Zaten onun bir kez daha ne tür kötü planlara bulaştığını öğrenmekle de pek ilgilenmiyordum.

Acı bir kahkaha ağzımdan kaçtı. "Şaşırtıcı değil, değil mi? Sonuçta, dünyayı kendi iradenize göre şekillendirme yönündeki akılsız girişimlerinizde beni incitmeniz yeni bir şey değil."

Sesimdeki zehir beni şaşırttı. İçimde karanlık ve kötü niyetli bir canavar uyanmıştı, pençeleriyle ve ısırıklarıyla özgür kalmaya çalışıyordu. Daha önce bana defalarca yaptığı gibi ona da zarar vermek istiyordu. Ve sonunda onu dizginlerim gevşemişti.

Noctis'in gözleri şiddetli bir öfkeyle parlıyordu. "Sizi bu karmaşaya sürükleyen ben değildim," diye hırladı, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Sizi ıssız bir çiftlikte, hiçbir yerin ortasında tamamen yalnız ve savunmasız bıraktım."

Masaya doğru eğilirken, yüz hatları kaynayan öfkeyle buruştu. "Aramaz'ın sayısız suçundan dolayı ölmesini zaten istemeseydim, emin olun, sadece sizi tehlikeye attığı için bile onu öldürürdüm."

Öfkeli bakışlarına karşılık verdim, geri adım atmayı reddettim. "Bu seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmiyor mu?" Aniden ayağa kalktı, sandalye yere sürünerek gıcırdadı. "O aptal seni öldürtebilirdi," diye öfkeyle bağırdı, bir aşağı bir yukarı yürürken. "Seni nasıl böyle bir tehlikeye atabilir?"

"Ona ihanet ettim." Cevabım sakindi. Rahatsız edici gerçeklerden kaçınmak kimseye fayda sağlamazdı. "Ona ve Işığa ettiğim yeminleri bozdum."

Dürüst itirafım Noctis'i duraksattı. "Belki," diye kabul etti başını sallayarak. "Ama sen o yeminlere binlerce yıldır sadık kaldın."

"Bildiğiniz gibi, bazılarını yaptığım gece kırdım."

Aramızdaki hoş anıları hatırlatmanın, acı verenleri yeniden canlandırmaktan bile daha pervasızca olabileceğini fark ettim, çünkü Noctis'in tavrı tamamen değişmişti. Ağzı yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı ve masaya doğru ilerlerken yırtıcı bir zarafetle hareket etti.

"Zaten önemli değil," diye hızla ekledim, o kadar uzun zaman önce yaşanan o gecenin ayrıntılarını hatırlamadan önce. Her şeyi çok iyi hatırlıyordum: sert elleriyle gelinliğimi çıkarması, dudaklarının tutkuyla dudaklarımı öpmesi, yarım yamalak itirazlarımızın umutsuzca öpüşmelere dönüşmesi, tüm kısıtlamaların tutkumuzun ateşiyle yok olması. "Sonuçta ben de sana ihanet ettim. Bir hain olarak bile başarısız oldum."

Noctis masaya doğru eğildi, elleri tahtanın üzerinde yayılmıştı. "Evet, kurnaz bir kadınsın," dedi ve başparmağıyla işaret parmağı arasında çenemi öyle hızlı bir hareketle kavradı ki kaçamadım. "Bunun her zaman en büyüleyici özelliklerinden biri olduğunu düşünmüşümdür." Yüzümü yukarı doğru eğdiğinde kalbim hızlandı, başparmağı hem şefkatli hem de sahiplenici bir hareketle ağzımın köşesine doğru ilerledi. "Birkaç başka şeyin yanı sıra."

Karnımın içinde kıvrılan o sıcaklık, tanıdık olduğu kadar istenmeyen bir şeydi. Yıllardır kimse bana böyle dokunmamıştı. Kimse bana Noctis'in şimdi baktığı gibi bakmamıştı. Sanki beni bütün olarak yutmak istiyormuş gibi, onu geri tutan ince bir kontrol ipliği vardı, kopmaya çok yakın bir iplik.

"Kendini daha iyi hissediyorsun," dedim. Bana bakarken hiç yorgunluk belirtisi göstermediğine göre bunu daha önce fark etmeliydim.

Beyaz dişleri parıldadı, gözleri ışıldıyordu. "Sihir işe yaradı."

O, su taşımın iyileştirici büyüsünü kastetmiyordu. Hayır, onu canlandıran şey, dışarıya yönlendirdiği Kaos büyüsüydü. Kaos onun elementiydi, her zaman da öyle kalacaktı.

Bana o kadar saygıyla dokunan eller, Aron-Lyr'in neredeyse tamamen yok olmasına, binlerce insanın ölümüne neden olmuştu. İşlediği suçlardan hiç pişmanlık duydu mu? Hatta bu kelimenin anlamını bile kavradı mı?

Başparmağı alt dudağıma hafifçe değdi ve içimde bir ürperti hissettim. İçimde vahşi ve kontrol edilemez bir arzu alevlendi ve nefesimi tutamadım.

Ona özlem duymamalıyım.

Ama yaptım. Tanrım, yaptım.

Onun koyu renkli gözleri beni dipsiz derinliklerine çekti, aramızdaki mesafe birdenbire önemsiz derecede küçük görünmeye başladı.

"Kalpimi çıplak ellerinle sökmeye çalıştığın günü hatırlıyor musun?" diye sordu Noctis, sanki kan ve umutsuzlukla dolu bir geceyi değil de kıymetli bir anıyı hatırlıyormuş gibi gülümsemesi derinleşmişti. Yüzü o kadar yakındı ki nefesini tenimde hissedebiliyordum.

Elim göğsünde, keskin pençelerim etine derinlemesine saplanmıştı. Kalbinin her atışıyla birlikte, parmak uçlarımda hissettiğim nabız atışıyla birlikte, vücudunun solgun yüzeylerinden kan akıyordu. Titrek bir nefes alırken ağzının kenarından daha da fazla kan sızdı. Akciğerini delmiş olmalıyım.

"Yap şunu." Vahşi, umutsuz gözleri, kelimeleri zorla ağzından dökerken gözlerimden ayrılmadı. "Bu dünyayı özgürleştir. İkimizi de özgürleştir."

Zihinlerimiz öfke ve keder fırtınasında çarpıştı, ikimizi de yutmakla tehdit eden karanlık bir uçurum oluştu.

"Başka biri yerine senin olmanı tercih ederim."

Yükselen öfkemin alevleri, beni boğmakla tehdit eden rahatsız edici anıları üzerimden atarken arzularımı yakıp kül etti. Noctis'in parmaklarını yüzümden uzaklaştırdım. "Bütün bunları komik mi buluyorsun?" diye hırladım.

"Baradaz, dur, demek istediğim şeydu—"

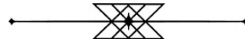
Artık buna dayanamıyordum. Eğer ona bir an daha bakmak zorunda kalsaydım, aklımı korumak için zihnimin derinliklerine gömdüğüm bir

anıyı daha yeniden yaşamak zorunda kalsaydım, ılık atacaktım.

“ık dışarı.” Sözler bir tıslama gibiydi. Köşeye sıkışmış yaralı bir hayvanın çaresiz hırıltısı gibiydi. “Yalnız kalmaya ihtiyacım var. şimdi.”

Noctis bana baktı, gözlerinde acı parıltısı vardı. Bu sadece öfkemi körükledi, çünkü buna hiçbir hakkı yoktu. Sonra aniden doğruldu, ifadesi duygusuz bir maskeye dönüştü. "Dilediğiniz gibi, kraliçem."

Onun gidişini, çıplak ayaklarının tahta zeminde neredeyse sessiz ilerleyişini görünce memnuniyet duymalıydım. Ama duymadım. Yorgundum. O kadar yorgundum ki, bin yıl uyuyabileceğimi sandım.

Vultaron'un saldırısından  gün sonra, gücüm tükenmişti. Mutfak masasında otururken, beni bekleyen manzarayı bildiğim için koluma bakmaya bile cesaret edemiyordum: rengi değişmiş, normal boyutunun neredeyse iki katına şişmiş, keskin ve amansız bir acıyla zonklayan bir bilek. Lir taşını tekrar kullanmak söz konusu bile değildi. Bunu zaten dn yapmıştım ve başka bir iyileştirme büyüsü yapacak kadar gücünün yenilenmesi en az bir gün daha sürecekti. Başımı masaya yaslayıp uykuya dalma isteği neredeyse karşı konulmazdı.

Bu işe yaramıyordu. Kesinlikle işe yaramıyordu. Normalde iki saat süren sağım işlemi, o sabah araklarımı sağmak için neredeyse dört saatimi almıştı. Sadece enfeksiyonu önlemek için asgari düzeyde bakım yapmıştım, mavi sütün yarısının kovaya değil de ahırın zeminine dökülmesini umursamamıştım. Onları sonsuza kadar ahırda tutamazdım. Elbette tavukları beslemeyi başarmıştım, ama kümesin temizlenmesi gerekiyordu ve güneydeki tarlanın itinde onarılması gereken bir boşluk vardı.

Geçmişteki hastalıklar veya hasat mevsimlerinde yaptığım gibi, Briseis'ten veya köydeki geç işçilerden birinden yardım isteyebilirdim. Ama Noctis burada olduğu için riske girmeye cesaret edemedim. Çiftlikteki varlığının bundan sonra ne gibi tehlikeler doğuracağını kim bilebilirdi ki?

Ağlamak zereydim. Gz kapaklarımın arkasında baskı birikiyordu, ilk hıçkırık kaçmaya hazırlanırken boğazım daralıyordu.

“Baradaz.”

Noctis'in önünde ağlamayacaktım. Ağlamayı reddettim. Muazzam bir çabayla, gözyaşlarımın dökülmesini bir şekilde engelledim.

Kapı eşiğinde duruyordu, hâlâ dağınık saçlıydı ama daha iyi görünüyordu, yanaklarına renk gelmişti, ayakları üzerinde dimdik duruyordu. Ancak en çarpıcı fark, gözlerindeki ifadeydi. Tetikte, dikkatli, her zaman bana odaklanmış, her hareketimi değerlendiriyor, her zayıflık belirtisini kaydediyordu. Ölümün eşiğindeyken gösterdiği kırılmanlık belirtilerinin beni, güçleri olmadan daha az tehlikeli olduğuna inandırmasına izin vermiş olsaydım, bu yanılgı o anda paramparça olurdu.

Aramızdaki şeyler değişmişti. Aynı odada geçirdiğimiz her an, tehlikeli bir bataklığın üzerinde yürümek gibiydi; tek bir yanlış hareket felakete yol açabilirdi. İkimiz de ölümlü bedenlere hapsolmuşken, Noctis daha uzun boylu ve fiziksel olarak daha güçlü olduğu için avantajlıydı. Benden farklı olarak, yarasından iyi bir şekilde iyileşmişti. Ölümcül bir yırtıcıyı evime alıp, beni daha kolay yiyebilmesi için tüm rahatsızlıklarını iyileştirmeme izin vermem ne kadar da güzel bir şeydi.

“Artık o ismi kullanmıyorum. Artık Rada’yım.” Bu sözler, neyi ortaya çıkaracağını düşünmeden ağzımdan döküldü.

Bakışları beni baştan aşağı süzdü, varlığımın her zerresi keskin bir farkındalıkla canlandı. Her şeyi gördüğünü biliyordum: tenimin solgunluğunu, gözlerimin altındaki koyu halkaları, kambur duruşumu. Gerçek ismim dudaklarından her çıktığında nasıl irkildiğimi. Beni ne kadar etkilediğini belli etmek yerine, kalbime saplanan sürekli bıçak darbelerini kabullenmeliydim.

Bir hata daha. Onunla bir türlü kazanamıyordum. Ve bu, tüm varoluşumun hikayesi değil miydi zaten? Birbiri ardına gelen yanlış kararlar. Şimdi, bir başkasıyla karşı karşıyaydım. Eğer Noctis'in çiftlik işlerinde yardım etme konusundaki son derece cömert teklifini reddedersem, hayvanlarım acı çekecekti.

Ama eğer kabul edersem...

Eğer kabul edersem, her yerde olurdu. Sürekli. Hayatıma da girerdi. Onun odasında kalmasını tercih ederim; kilitleyebileceğim ve anahtarını atabileceğim bir oda.

Beni köşeye sıkıştırmıştı ve masaya yaklaşırken gözlerindeki beklenti dolu parıltıdan anladığım kadarıyla, o şerefsiz bunun farkındaydı.

En azından Kiazma'nın saldırısından sonra Kaos Bıçağını saklamıştım. Onu kalın bir beze sarıp evin içine taşırken, gücünün dışarı sızmasını engellemek için kutsal olmayan lir taşı parçalarıyla kaplı bir sandığa koyarken tüylerim diken diken olmuştu. Lanetli şeyi topraklarımın kenarındaki dereye atıp suyun onu alıp götürmesine izin vermek istiyordum. Ama hangi lanetli ruhun eline düşeceğini kim bilebilirdi ki? Güç nesnelerinin kendi akılları vardır.

Onu burada tutmanın da riskleri vardı. Ona hallettiğimi söylediğimde Noctis'in şaşkın gülümsemesi, ilk fırsatta onu aramaya başlayacağını bir işaretiydi. Eğer ondan önce diğer takipçilerini de buraya getirmezse tabii. Bu tehditle bir noktada başa çıkmam gerekeceğini biliyordum, ama şu anda bileğimi iyileştirmek daha önemliydi.

“Rada. Tabii ki.” Noctis karşıma otururken yüzünde yine sinir bozucu bir gülümseme vardı. “Bunu merak ediyordum. Nasıl oluyor da kimse seni tanımadı? Issız bir yerdeyiz ama buradaki insanlar geçmişte sana dua ederlerdi, değil mi?”

“Aramaz, Enlial'den kimliğimi gizlemek için bir büyü yapmasını istedi. Sadece bana yakın olanlar yüzümü hatırlayabilir.” Sesimi sakın tuttum, hiçbir duygu belirtisi göstermedim.

“Ah.” Bakışlarında bir parıltı belirdi. “Kardeşim. Her zaman her şeyi düşünüyor.”

Büyük bir sürpriz olarak, Noctis bana yardımını neden kabul etmem gerektiği konusunda sinir bozucu derecede mantıklı bir konuşma daha yapmadı. Sadece kibar bir merakla bana bakmaya devam etti.

"Parşömeninizi ve tüy kaleminizi nerede saklıyorsunuz?"

“Soldaki ilk dolap, ocağın yanında,” diye cevap verdim, aslında onlarla ne yapmak istediği umurumda değildi. El yazısıyla yazılmış mektuplar aracılığıyla karanlık büyüsünü yapacak hali yoktu. Dalgın dalgın ayağa kalkıp eşyaları alıp masaya geri dönmesini izledim. Kağıda dört satır çizdi ve bunları Aurean yazısının belirgin, keskin vuruşlarıyla dikkatlice etiketledi. Ters çevrilmiş olsa bile, son iki sütunda isimlerimizi okuyabiliyordum.

“Çiftlikte her gün yapmanız gereken işler neler? Ve hangileri en acil olanlar?” diye sordu.

Artık direnecek gücüm kalmadığı için tereddüt etmeden cevap verdim ve o da her şeyi özenle not aldı, her görevi sınıflandırıp aramızda paylaştırdı.

Onun verimli yeteneğine hayran mı kalmalıyım yoksa ondan nefret mi etmeliyim? Kesinlikle nefret etmeliyim. Bu beni şaşırtmamalıydı. Noctis bir zamanlar Aron-Lyr'ın yarısından fazlasını kapsayan geniş bir krallığa hükmetmişti. O süre zarfında bazı şeyler öğrenmiş olmalıydı.

Bütün sütunları o geniş, yayılmış el yazısıyla doldurduğunda, artık yardım etmek için benden izin istemediğini anladım. Tıpkı fethettiği şehirler gibi, tüm muhalefeti yerle bir ediyordu. Ve ben boyun eğiyordum. Tipik.

Ama o zaman başka ne seçeneğim vardı ki?

Kendime, "Sadece bir iki gün sürecek," dedim. Bileğim iyileşir iyileşmez ona gitmesini söyleyecektim. Ve hayatımı istila eden tüm sorunlar onunla birlikte yok olacaktı.

"Yani o araklar lezzetli bifteklere dönüşmüyor mu?" diye sordu Noctis, gözlerinde muzip bir parıltıyla bana bakarak. "İtiraf etmeliyim ki, merak ettim."

"Ne?" diye öfkeyle ona baktım. Güzellerimden birini asla kasaba göndermezdim. "Tabii ki hayır. Onlar süt arakları." Noctis'in boş bakışlarını fark edince açıkladım, "Sütlerinden peynir yapıyorum."

"Ah, arak peyniri." Gülümsedi. "Bir lezzet olarak kabul edilir, değil mi? Birkaç kez tattım."

"Bu beni hiç şaşırtmadı," dedim, sesim tatlı bir tonda. "Ordularınız her zaman en iyi malları ele geçirme konusunda ustaydı. Onu yediğinizde hangi fethi kutluyordunuz?"

Noctis'in gözleri kısıldı ama karşılık vermedi. Bu uysal, neredeyse evcilleştirilmiş halini oynamasının ona pahalıya mal olduğunu tahmin ediyordum. Muhtemelen hayatını kurtardığım için bana borçlu olduğunu düşünüyordu. Ama bu onun gerçek doğası değildi. Beni iyileştirdiğinden beri aramızdaki sınırları aşmamıştı, yine de onu zararsız veya uysal olarak görecektim kadar aptal değildim.

"Neden araks?" Hoş sesi, bakışlarındaki keskinliği gizleyemiyordu. Sır sakladığımı biliyordu. Onları ortaya çıkarmasını kolaylaştırmaya hiç niyetim yoktu.

Onun ses tonunu taklit ettim. "Aslında tesadüf. Sebze bahçem için fide ve bir düzine tavuk almak üzere Rasga'daki Büyük Pazara gittim. Ama işte oradaydılar." Yaklaşık on yıl önceki o anı hatırlarken bakışlarım mutfak penceresine kaydı. "Sahibi ölmüş, onları perişan bir halde bırakmıştı. Kimse

onları istemiyordu, ben de düşündüm ki, neden olmasın?" Alaycı bir ses çıktı ağzımdan. "Sığır tüccarı aklımı kaçırdığımı düşündü. Araklar inatçı olmalarıyla ünlüdür."

"Seni kesinlikle tanımıyordun." Noctis'in yüzündeki sevgi dolu ifade, sinir bozucu bir şekilde gurur gibiydi. İçimde, görmezden gelmek istediğimden daha zor olan tuhaf bir sıcaklık uyandırdı. "Aklına koyduğun her şeyi başarabilirsin herhalde."

Bu konuda gerçekten iyiydi, değil mi? Birine tüm dikkatini çektiğini, fikirlerine ve yaptıklarına değer verdiğini hissettirebiliyordu. İlk isyanı sırasında ve Yggdrasil'in düşüşünden sonra, diğer Aurea'lara hizmet eden birçok Anima'yı kendi davasına katmaya ikna etmesinin tesadüf olmadığı açıktı. İnsanların memnuniyetsizliğini sezme ve onlara tam olarak istediklerini sunma konusunda doğuştan gelen bir yeteneği vardı. Zamani her zaman alaycı bir şekilde bunun, varoluşu boyunca hiç mutlu olmamış olmasından, her zaman sahip olamayacağı şeyleri en çok arzulamasından kaynaklandığını söylerdi.

Sınırsız yaratma gücü. Aron-Lyr üzerinde egemenlik. Ben. Üçünden ikisi sonsuza dek onun ulaşamayacağı yerdeydi. Beni geri kazanabileceğini düşünecek kadar hayalperest miydi? Ben de bunun gerçekleşmemesini sağlayacak kadar inatçı mıydım?

Ardından sorduğu soru düşüncelerimi böldü. "Neden Lasgallen?"

"Lasgallen savaş sırasında ağır hasar gördü. Her zaman Aron-Lyr'in en verimli bölgesi olmuş, diğer bölgelere yiyecek sağlamış, bu yüzden kraliçe yeniden nüfuslandırma programı başlattı. Arazi fiyatları çok uygundu." Omuz silktilim. "Yggdrasil'in yıkımından beri hava koşulları kaotik, ama ben her zaman zorluklardan hoşlanmışımdır."

En yıkıcı anılarımızdan birini anmak Noctis'i hazırlıksız yakaladı ve bu gözlerinden belli oldu. Yine de, onun sessizliğini suçluluk olarak yorumlayacak kadar cesur olmazdım.

"Ve çok güzel," diye ekledim içtenlikle. Lasgallen yaralıydı ama yıkılmamıştı. Buna nasıl aşık olmazdım ki?

"Ayrıca, ıssız bir yerde," dedi Noctis, koyu renk gözleri fazlasıyla fazla şey görüyordu. "Ve çok yalnız."

"Yalnız kalmaktan rahatsız olmuyorum." Yalanım kendi kulağıma bile inandırıcı gelmedi.

Tartışmadan sıkıldığım için ayağa kalktım, vücudumun her yerindeki ağrıyı umursamadım.

"Gel. Eğer bana yardım etmek için biraz daha kalacaksan, sana her şeyin nerede olduğunu göstermek zorunda kalacağım."

BÖLÜM

13

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ
Aron-Lyr'in yapımından 1800 yıl sonra

Noctis

Lyrheim tam da korktuğum gibiydi: sıkıcı ve tahmin edilebilir, Yüce Baba'nın emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getiren saf aptallarla ve onların yarattığı güçsüz yaratıklarla dolu. Aramaz dışında kimsenin varlığımdan memnun olmadığı kısa sürede anlaşıldı; nereye gidersem gideyim endişeli bakışlar ve korkulu fısıltılar beni takip ediyordu.

Beni oraya çekmeye çalışmasına rağmen, kardeşim çoğunlukla görevleriyle meşguldü. Ve onunla da.

Baradaz. Işığın Leydisi. Kardeşimin gelini.

Bana kıskançlığı Baradaz öğretti. Bana nefret etmeyi Baradaz öğretti.

Onu izledim, Aramaz'ın dikkatini neyin çektiğini, kardeşimi neyin bu kadar büyülediğini ve ortak görevlerinin ötesinde onunla bu kadar çok zaman geçirmesine neyin sebep olduğunu anlamaya çalıştım. Şüphesiz güzeldi, ama zaten hepimiz Aurealılar kendi yolumuzda güzeldik. Bu şaşırtıcı değildi. İstedığımız herhangi bir şekle bürünmek sadece bir düşünce gerektirirken, mükemmellikten daha azıyla neden yetinelim ki?

Aramaz'ı Baradaz'a çeken şey görünüşün ötesinde bir şey miydi? Güzel bir yüzden daha fazlası mıydı? Sanmıyordum. Kardeşim her zaman zevklerinde son derece sadeydi. Bu yüzden uzun ve çevik yapıma kıyasla geniş omuzlu bir savaşçıyı tercih ediyordu. Ama ben, fiziksel güç yanılsamalarından çok keskin zekamla övünüyordum.

Sonra Baradaz'ın ilk kahkahasını duyduğum gün geldi. Dikkat çekici bir sestir bu; kusursuz kadınlık örneği olarak övülen biri için şaşırtıcı derecede

boğuk ve vahşiydi. Arkasındaki neşe yüzünü tamamen değiştirmiş, onu uhrevi bir ışıkla doldurmuştu; öyle bir güzellikti ki, doğrudan bakmak bile acı veriyordu.

Yüce Baba'nın ona Alev'in dokunuşunu bahsettiğini, bana her zaman esirgediği tek şeyi, yani gerçek yaratma gücünü bahsettiğini biliyordum. Ama bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım. Kardeşim o ışıktan, o Alev'den asla isteyerek uzaklaşmayacaktı.

Dolayısıyla tek bir yol kalmıştı: Onu söndürmek zorundaydım.

Ondan kurtulmak kolay bir iş olmayacaktı, diye düşündüm, sık sık yaptığım gibi Lyrheim'in etrafındaki hafifçe dalgalanan tepelerde dolaşırken. Nadiren yalnızdı, her zaman bir sürü hizmetkar veya aptal, hayran ölümlülerle çevriliydi. Şüpheleri kendimden uzaklaştırmak zor olacaktı; her hareketim sayısız korkulu göz tarafından izleniyordu. Ve bir plan yapsam bile, sorumlu olduğumu bilecek biri mutlaka olacaktı. Tepelerdeki birçok güzel şırıldayan dereden birinin yanındaki bir taşta otururken çenem kasıldı. Ejderhalarımın yaşadığım felaket bana, Yüce Baba'nın Aron-Lyr'de olup biten her şeyden haberdar olduğunu, müdahale etmeye tenezzül etmese bile, öğretmişti.

Parmaklarımı derenin buz gibi suyunda gezdirdim, tenimde hissettiğim soğukluğun tadını çıkardım. Burası benim zevkime göre fazla parlak, fazla sakın bir yerdi. Sonsuz bir mükemmellikti ama tahmin edilebilirliğiyle yorucuydu, tıpkı derenin kenarını süsleyen sarı çiçekler gibi—şüphesiz Tanez'in gurur duyduğu başarılarından biriydi. Her bir yaprak diğerlerinin aynısıydı ve...

Tüm o göz kamaştırıcı parlaklığın ortasında, farklı bir renk dikkatimi çekti. Merakla donakaldım, karanlığın bir uzantısı küçük çiçeği bana doğru uzattı. Sarı halkanın üzerinde küçük bir siyah yaprak göze çarpıyordu. Parmağım yumuşak yüzeyinde gezindi ve içimde derin bir şey kıpırdandı—bir kaos kıvılcımı. Ne garip, Lyrheim'e bu kadar yakın olmak.

Elbette Aron-Lyr'de de bunun izlerine rastlamıştım. Ama burada Perde'den sızması, güçlendiği anlamına geliyordu. Bu dünya, bize söylendiği kadar onun etkisine karşı bağışık değildi. Yaratıcımızın uydurduğu bir başka yalan, tıpkı bize Öteki'nde sadece tehlike olduğunu söyleyip, bir de güç olduğunu ustaca gizlemesi gibi.

Aradığım cevap buydu. Baradaz'ı da yanımda Öteki'ye götürmem gerekiyordu.

Bunu nasıl başaracağımı henüz bilmiyordum, ama eğer o orada kaybolursa, Yaratıcımızın olanları görmeyeceğinden oldukça emindim. Onun yokluğunu hayal ederken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Aramaz'ın yıkılacağından ve doğal olarak acısıyla bana döneceğinden emindim. Alev olmadan, Yüce Baba'nın istediği gibi gerçek yaşam yaratmanın hiçbir yolu olmayacaktı. Kardeşime ve diğerlerine, eğer yeterince cesur olursak kendi başımıza güç sahibi olabileceğimizi göstermek için mükemmel bir fırsattı bu.

Düşüncelerimi bölen tiz bir feryat duydum. Sinirle etrafıma bakındım ve Aurea'nın yarattığı ölümlülerden birinin, çok uzakta olmayan çimenlerin üzerinde oturduğunu gördüm. Küçük bir taneydi, ama annesinin yanından ayrılacak kadar büyüktü, çünkü yalnızdı. Hıçkırıklar dinmeyince ayağa kalktım. Huzurumu geri kazanmak istiyorsam bununla başa çıkmam gerekiyordu anlaşılan.

Önünde durduğumda küçük olan bana baktı. Bir an için daha da yüksek sesle ağladı, narin yüzünde kocaman mavi gözleri, karışık altın sarısı saçlarının arasından sivri kulakları görünüyordu. Küçük bir Elf yavrusu. Baradaz ve Aramaz'ın çocuklarından biri. Elbette Aurea ırkının en güzelini yaratmışlardı.

Hayvanları sakinleştirmekle ilgili duyduğum bir şeyi hatırlayarak, sesimin hoş ve tehditkar olmamasına özen göstererek tek dizimin üzerine çöktüm. "Ne oldu küçük? Tanrıların huzurunu bozacak kadar gürültü yapıyorsun."

Sözlerim, Elfling'in hıçkırık sesiyle birlikte aniden ağlamasını kesti. Küçük, hafif kirli bir el bana doğru uzatıldı. Avucumda bir kelebek duruyordu, mor, kırmızı ve mavi tonlarında parıldayan güzel, yanardöner kanatlarından birinde belirgin bir yırtık vardı. Hareket etmiyordu.

"Korkarım ki öldü," dedim, gerçeği yumuşatmanın bir anlamı olmadığını düşünerek.

Bir başka parıldayan gözyaşı yumuşak yanağından aşağı süzüldü. "Kırmak istemedim. Ama çok güzeldi ve..."

Ah, evet. Suçluluk duygusu yaşamak gerçekten korkunç bir his olmalı.

"Bazen istemeden de olsa bir şeyleri yok ederiz," diye yanıtladım, kelebeği çocuğun ellerinden nazikçe alarak. "Ne yazık ki ben bir şifacı değilim—"

"Lirindir!"

Arkamızdan gelen keskin haykırış, küçük Elf'in başını anında çevirmesine neden oldu. Yavaşça onun bakışlarını takip ettim.

Çocuğunkine benzer altın sarısı saçlar ve mavi gözler. Bu, çocuğun annesi olmalı. Beni tanıdığı anı, gözlerindeki endişenin yerini dehşetin aldığı anı tam olarak görebiliyordum.

"Efendim." Sesi açıkça korkuyla titriyordu. "Lütfen oğlumu affedin. O istemedi—"

"Burada sorun ne?"

Bizi kimin böldüğünü anında anladım. Onun dokunuşuyla içimdeki güç kıpırdandı, garip bir şekilde rahatsız edici bir coşkuyla titreşti. Kaderin tüm planlarımızla alay etme gibi bir özelliği vardı. Kardeşimin geliniyle nasıl yalnız kalacağımı merak ediyordum ve işte buradaydı, görkemli Işık Leydisi, kızıl saçları güneşte parlıyor, ipeksi beyaz elbisesi etrafında uçuşuyordu. Beni bir ölümlünün yanında görür görmez kardeşimin salonundan buraya mı koşmuştu?

"Sadece oyun oynarken biraz fazla coşkulu davranan bir çocuk," dedim usulca, elimi eğerek ona ölü kelebeği gösterdim.

"Anlıyorum." Baradaz'ın cevabı yumuşaktı, ama yüzündeki şüphe azalmamıştı, kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık belirmişti. Bu beni tedirgin etti. Gerçekten de hiçbir sebep yokken zavallı bir ölümlüye, üstelik bir çocuğa, zarar vereceğimi mi düşünüyordu?

"Çocuklarınız, tanrıçalarının her zaman onları gözetmesinden dolayı çok minnettar olmalı," diye soğuk bir şekilde yorum yaptım. Baradaz'ın Elf kadını birkaç güven verici sözle sakinleştirip şehre dönmesini söylemesini gözlerimi kısarak izledim. Elfler ayrılırken, sesleri bize doğru geri geldi.

"Ama anne, o sadece benimle konuşuyordu. Kelebeği iyileştirmeme yardım etmek istiyordu."

"Ondan uzak durmalısın. Noctis diğer tanrılara benzemez. Tehlikelidir."

Dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi. Gecenin Noctis'i. Ölümlülerin bana böyle seslenmeye başladığını biliyordum. Çünkü gece, korktukları her şeyi barındırıyordu. Bir süre gerçek adımları kullanmaları konusunda ısrar etmeyi düşündüm. Ama belki de benden korkmaları daha iyiydi. Aptalca hayranlıklarına ihtiyacım yoktu zaten.

Şaşırtıcı bir şekilde, Baradaz, Elflerini benim korkunç varlığımdan kurtardıktan sonra hemen ayrılmadı. Bunun yerine, orada kaldı ve yüzündeki anlaşılmaz ifadeyle beni dikkatlice inceledi.

Elimdeki kelebeği işaret ettim. "Neden onu hayata döndürmedin?" diye sordum. "Yaratıcımız tarafından bu kadar güçle donatılmış biri için kolay bir iş olmalıydı." Onda beni her zaman onu kızdırmaya iten bir şey vardı.

Bakışlarında bir anlık bir parıltı. Acaba korku muydu? "Ölüm hayatın bir parçası," diye yanıtladı. "Bence bu tür şeylere müdahale etmemek daha iyi."

Yaratıcı, güçleri onun üzerinde boşa gitti. "Elbette." Büyümün bir dokunuşu kelebeğin en karanlık alevlerle parlamasına neden oldu, geriye sadece rüzgârda savrulan küller kaldı.

Baradaz derin bir nefes aldı, gözlerini benden ayırmadı. "Benimle yürü," dedi.

İçgüdüsel olarak onunla aynı adımları attım, şaşkınlığım reddetme isteğimi bastırdı.

"Kendine bir ev yaptırdığını duydum," dedi dere boyunca ilerlerken. İstemedenden de olsa meraklanarak ona kulak verdim. Lyrheim'e geldiğimden beri ilk kez yalnız başımıza konuşuyorduk. Ama bunun ardında daha derin bir amaç olmadığına bir an bile inanmadım.

Bir süre boyunca Baradaz, nazik gülümsemeleri ve yumuşak sesiyle, yanımda temkinli davranarak, utangaç genç kız rolünü oldukça inandırıcı bir şekilde oynadı.

Kısa bir konuşmanın ardından, "Kardeşin bana Karanlık hakkında bilgi sahibi olduğunu söyledi," dedi, sesi umursamazdı, sanki hiçbir önemi yokmuş gibi. Bu numaraya kanmadım. Bakışlarındaki keskinliği, gözlerinin etrafındaki hafif gerginliği fark etmiştim. Kalmasının gerçek sebebi buydu.

"Öyle mi?" diye yanıtladım hafif bir eğlenceyle, kinayeli memnuniyetimin en ufak bir belirtisini bile belli etmeden. Küçük kuzunun kurda bu kadar isteyerek gelmesi ne kadar da güzel.

"Doğru mu?" Tanrı aşkına, resmen yutulmayı yalvarıyordu, değil mi? Tüm o heves, o parlak bakışlar neredeyse rahatsız edici bir yoğunlukla bana dikilmişti.

"Ya öyleyse?" dedim, ona kışkırtıcı bir gülümsemeyle. "Işık Leydisi benim gibi birinden böyle bir bilgiye ne ihtiyaç duyabilir ki?"

Diğer Aurea'nın arkamdan neler söylediğinin, büyüklük arayışlarımla nasıl alay ettiklerinin farkındaydım. Korkudan doğan cehalet. Bir anda, keyfi olarak, yönettiğim yön hakkında daha fazla bilgi edinmeye karar vermemişti.

Baradaz tereddüt etti, parmakları gergin bir şekilde alev alev yanan saçlarının bir tutamını büküyordu. "Gece gökyüzünü aydınlatmanın bir yolunu bulmak istiyorum," diye açıkladı. "Karanlıkta kaybolanlara yol göstermek için." Tabii ki. Karanlıktan çok korkan o aptal, güçsüz ölümlülere yardım etmek istiyordu. "Ama ben..."

Birdenbire güvensizleşerek sözleri yarım kaldı, incecik dişleri dolgun alt dudağını kemiriyordu. Bu kırılğanlığı neredeyse sevimliydi, her zamanki sakın tavrıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

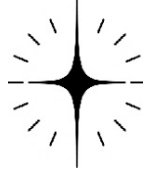
Şaşırtıcı bir şekilde, merakımı uyandırmıştı. "Bunu başarmak için hem Işığı hem de Karanlığı anlamanız gerekiyor. Zor bir ikilem."

Sözlerimin ima ettiği anlamı kavradığında yüzünde bir huzursuzluk belirdi. Diğer dışı Aurea'lar gibi aptal, güzel bir kelebek değildi o; aksine, kışkırtıldığında iğnesi ölümcül olan bir kraliçe arıydı. Gözleri hızla sertleşti, neredeyse doyumsuz bir açlıkla doldu, şüphenin yerini kararlılık aldı. Bilgi ve güç—karşı konulmaz derecede cazip bir kombinasyon.

"Bana öğretebilir misin, öğretemez misin?" diye sordu.

Küçük kraliçe çok talepkardı. Kendi kendime bundan nefret ettiğimi söyledim. Her zeki örümceğin avını yakalarken yaptığı gibi, onu yakalamak için parıldayan bir ağ hazırlama zamanı gelmişti.

Gereğinden fazla yaklaştım, sesim kulağına fısıltı gibiydi, karşılık olarak titremesini zevkle izledim. "Elbette, kız kardeşim. Sen abimin gelinisin. Tek yapman gereken sormak."

BÖLÜM

14

LYRHEIM'IN ALTIN GÜNLERİ

Aron-Lyr'in yapımından 1800 yıl sonra

İş

Lyrheim'in yemyeşil tepeleri arasında ona ikinci kez yaklaştığımda Belekoroza daha da çekilmezdi. Konsey toplantısından sonra Kralın Salonu'ndan dışarı fırlayıp Aureali hemşehrilerimizin varlığından kaçmak için can atarken ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım. Beklemesini söylediğimde, çok sivri dişlerini ve her hareketimi izleyen kurnaz, parıldayan koyu gözlerini sergileyen, kendini beğenmiş bir sırıtişla bana baktı. Tıpkı etrafımızdaki taze yeşil çimenlerin arasında pusuya yatmış, avı vuruş menziline girene kadar bekleyen bir yılan gibiydi.

Ve ben kendimi onun merhametine bırakıyordum. Ya da en azından öyleymiş gibi yapıyordum. Belekoroza'un zeki olduğunu biliyordum. Bakışlarında sık sık yakaladığım o öfkeyi, üstünlüğü elinde tuttuğunu düşünmeseydi asla göstermezdi.

"Bana Karanlık hakkında ne bildiğini anlat." Onun yanında her zamankinden daha serttim, kibar olmak yerine talepkardım, beni rahatsız ettiğinin farkına varmasının verdiği tatmini ona yaşatmak istemiyordum.

O dipsiz gözlerde bir şey canlandı. Karanlık bir merak, keskin dişli bir açlık; tıpkı alacakaranlığın başlangıcında, gecenin ilk gölgeleri belirdiğinde bir güve gibi içimde aniden bir farkındalığın açılmasına neden oldu.

"Bazı şeyler anlatılamaz. Görülmeleri gerekir," diye yanıtladı. "Kardeşimin gelininin benimle Öteki Dünyaya gelmesine izin vereceğinden şüpheliyim."

Beni yalnız bırakmak için gururuma hitap etti. Muhtemelen gerçekten de kurnazca davrandığını düşündü.

"Aramaz'ın iznine hiçbir şey için ihtiyacım yok," diye ilan ettim başımı sallayarak.

Belekorozy meydan okuyan bir gülümsemeyle elini uzattı, avuç içi yukarıya dönük, parmakları kıvrılmıştı. Etrafındaki Karanlık derinleşti, gözlerindeki vahşi beklentiye karşılık gücüyle birlikte tüm Işığı çaldı.

"Peki, Karanlığa dokunmaya hazır mısın?" diye fısıldadı, fazla kibar sesi alaycı bir okşama gibiydi. Gölgesi uzantılar hevesle bana doğru uzandı ve uçuşan beyaz elbisemin dalgalanmasına neden oldu.

Korkmalı mıydım? Hissettiğim tek şey, ona haddini bildirme, herkesin onun karanlık gücü karşısında sinmeyeceğini kanıtlama konusunda şiddetli bir kararlılık ve azimdi.

"Göster bana," dedim, elimi onun eline koyarak.

Soğuk parmakları benimkileri biraz fazla sıkıca kavradı. İlk kez birbirimize dokunduğumuzu fark edince midemde garip bir his oluştu. Beni sert bir çekişle kendine doğru çekti, gülümsemesi tehditkar bir hal aldı, büyüğü ve vücudunun sıcaklığı rahatsız edici bir varlık gibiydi. "Gel."

"Ne? Şimdi mi?"

Dünya etrafımızda değişirken şaşkınlıkla nefesimi tuttum; güçlerinin ani bir dalgası bizi, dünyalar arasındaki Perdenin tehlikeli derecede ince olduğu en yakın noktaya taşıdı, Öteki sadece bir adım ötede beliriyordu. Büyümüzü nadiren gözümüzün görebildiğinden daha uzağı ışınlamak için kullanırdık, çünkü istemediğimiz bir yere gitme riski çok büyüktü. Belekorozy'un umursamayacağını bilmeliydim.

"Neden şimdi değil?" O kurnaz gözler, önümüzdeki yansımaya işaret ederek, geri adım atmaya cesaret etmemi beklercesine, büyük bir dikkatle beni izledi. Oradaki hava titredi, yabancı bir gökyüzünün ve girdap gibi dönen gölgelerin kısa anlık görüntülerini ortaya çıkardı. "Yoksa Yüce Baba'nın en sevdiği kızı karanlıktan mı korkuyor?"

Geriye dönüp baktığımda, nereye gittiğimi ve kiminle gittiğimi birine bildirmeliydim. Ama Aron-Lyr'in parlak güneşli günü ile önümde havada parıldayan gerçekliğin parçalanmış kırıntıları arasındaki eşiğı geçerken, endişemi gizlemeye kararlı bir şekilde başımı dik tuttum.

Dünya kaosa sürüklendi. Yön duygumu tamamen kaybettiğimde, ani bir panikle güçlerim alevlendi; gözlerim yanıp sönen renklere karşı içgüdüsel

olarak kapandı, kulaklarım uğultulu bir sesle çınladı. Beni ayakta tutan tek şey, ışığım derisini yakmış olsa bile, Belekoro'z'un elimi sarsılmaz bir şekilde tutmasıydı.

“Gözlerinizi kapalı tutun ve nefes alın. Alışacaksınız. Her seferinde bir duyuya alışın.”

Arkamdaki uzun boylu varlığı, yumuşak sesi kadar tuhaf bir şekilde güven vericiydi.

"Ses."

Sözüyle birlikte nefesi kulağımı gıdıkladığında nefesim kesildi. Kulaklarımdaki uğultu azalmaya başladı, yerini Öteki'nin uzaktan gelen uğultusu aldı; tuhaf, uhrevi seslerden oluşan, hayatla dolu gibi görünen bir senfoni.

"Koku."

Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes aldım. Hava serin ve tazeydi, hafiften koyu ve baharatlı bir koku taşıyordu. Paniğim azaldı.

"Dokunmak."

Belekoro'z'un kavrayışını yeniden ayarlamasıyla tüylerim diken diken oldu; parmakları avucumun üzerinden parmak uçlarıma doğru usulca dokundu ve bu dokunuş, affedilemeyecek kadar uzun sürdü.

"Görünüş."

Onun emriyle itaatkâr bir şekilde gözlerimi açtım ve ilk kez Öteki'ni gördüm.

Manzara, Aron-Lyr'in canlı dünyasıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Her yöne uzanan uçsuz bucaksız gri düzlüğün görüntüsü, bir an bomboş olan karanlık gökyüzü ve bir sonraki an kaotik büyü'nün vahşi patlamalarıyla parıldaması beni heyecanlandırdı. Büyü, gölgeler ve ışıktan oluşan girdaplı bir tuval yaratarak, aşağıdaki zemine ürkütücü, değişen desenler yansıtıyordu. Bu, Aron-Lyr topraklarındaki ilk anlarımı, dünyanın sadece olasılıklardan ibaret olduğu zamanları hatırlattı.

"Bu inanılmaz!" diye haykırdım, sesim hayranlıkla doluydu.

“Mmm.” Belekoro'z yanımdan geçerken yüzü küçümseyici bir keyifle buruştu. Burada farklı, daha rahat görünüyordu. Sanki artık gölgelerinin arkasına saklanma ihtiyacı duymuyordu; gururlu burnu, belirgin elmacık kemikleri ve dolgun dudakları, hayalet bir esintiyle uçuşan uzun, gece karanlığı saçlarının altından belirgin bir şekilde görünüyordu. “Aramaz,

benimle buraya geldiği tek seferde bunu son derece rahatsız edici bulmuştu.”

Nedense bu beni şaşırtmadı. Başımı yana eğerek etrafımızı düşündüm. "Acaba zihnimiz, anlaşılmaz olanı tanıdık bir forma mı dönüştürüyor?"

Sözlerim bana keskin ve şaşkın bir bakış kazandırdı.

“Mantıklı geliyor,” diye yanıtladı Belekoroş yavaşça, ifadesinde bir değişiklik olmuştu, ilk ilgi kıvılcımları gerçek bir merakla dönüşmüşü. Memnuniyet dolu bir gülümsemeyi bastırdım. Aklını sadece kendisinin kullanabileceğini mi sanıyordu?

“Ya hiç bedenlenmeseydik?” diye masumca sordum, fırtınanın savurduğu ovaya adım atarken. İnce terliklerim zemini kaplayan koyu çamura batarken tiksintiyle bir ses çıkardım ve hızlı bir düşünceyle onları sağlam botlara dönüştürdüm. Varlığımın dokusundaki desenini bildiğim, sahip olduğum kıyafetleri yeniden yapmak, güçlerim üzerinde fark edilir bir yük oluşturmadı.

“Yani, sevgili Yaratıcımızın bizi bu zayıf ölümlü bedenlere çekmesine izin vermeseydik mi demek istiyorsun?” Yüzünde alaycı bir ifadeyle Belekoroş arkamdan geliyordu. Elbette her şey için Yüce Babayı suçluyordu. Ve diğer her şey için de. “Belki de harikalarla dolu bir dünya görürdün.” Dudaklarında o sinir bozucu gülümsemelerden biri daha belirdi. “Ya da dehşetler.”

"Aron-Lyr'e inişimizden pişman mısınız?" Soruyu tutamadım, ağzımdan kaçtı. Şüphesiz ki küfür niteliğindeki bu görüşü umursamıyordum.

“Şey...” Yaklaştı, hareketleri akıcı ve yırtıcıydı. “Kaçıracağım tüm ilginç şeyleri düşün.” Uzandı, soluk bir parmağı, giydiğim parıldayan beyaz elbisenin altında kalan çıplak kolumu nazıkçe okşadı.

Dokunduğu yerde tüylerim diken diken oldu, istemsiz bir titreme vücudumu sardı, hissin şiddeti neredeyse dayanılmazdı. Donakaldım, yüz ifademi sakın tutmaya çalıştım ama feci şekilde başarısız oldum.

"Dur artık!" diye hırladım, elini savuşturarak, ama bu açık zayıflık gösterimimden dolayı kendime lanet ettim. Beni kendi alanına aldığı anda aramızdaki sınırları zorlayacağını biliyordum, doğası gereği tahrikten besleniyordu. Yine de ona karşı tepkimi hafife almıştım; onun gücü benimkine karşı rahatsız edici bir itme ve çekme yaratmış, beni sersemletmişti.

“Hep böyle gergin misin?” Hala çok yakındı, nefes almama bile imkan vermiyordu, etrafımızdaki gölgeler boğucuydu. Beni korkutma girişimi. Ne kadar tahmin edilebilir. “Yoksa bana güvenmiyor musun?”

“Elbette sana güvenmiyorum. Ben aptal değilim,” diye tereddüt etmeden cevap verdim, uyarıcı bir şekilde dişlerimi göstererek, Işığım karanlığı yarıp geçti. Gücümün parıltısı yüzüne ürkütücü gölgeler düşürerek, keskin hatlarını vurguladı.

Sessiz tehdidimi görmezden geldi, arsızca o kadar yaklaştı ki, başımı çevirsem dişlerimi etine geçirebilirdim.

“Zeki küçük kraliçe,” diye fısıldadı kulağıma, gözleri benimkilerle buluştuğunda soğuk bir eğlence vardı. Daha önce aldığım cezbedici koyu kokunun ondan geldiğini fark ettiğimde midemde bir şeyler kıpırdandı. Buz gibi soğukluk ve baharatın baş döndürücü bir karışımıydı, ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı.

Onun küstahlığına uygun, sert bir yanıt formüle edemedim önce, Belekoroza doğruldu ve elini davetkar bir şekilde sallayarak ve yüzünde her şeyi bilen bir sırıtişla geri çekildi.

"Gel. Eminim daha fazlasını görmek isteyeceksin."

Hiç beklemeden, fiziksel bedeninin erimesine izin verdi ve karanlık beni korkunç bir dalga halinde sardı. Yine de bu meydan okumadan korku duymadım, sadece daha önce hissettiğim gibi, ona aynı şekilde karşılık verme, kendi gücümün yükselmesine izin verme konusunda aynı şiddetli dürtüyü hissettim. Ben de ruh formuna geçtim ve etrafımızdaki vahşi sihir akımlarını algılayarak hayretler içinde kaldım. Hava, Öteki'nin ham, evcilleştirilmemiş enerjisiyle doluydu, ılık ve gölgenin kaotik bir dansıydı.

Bir an için, Işığımın parlak ve dizginsiz bir şekilde yanmasına, Belekoroza karanlık ateşinin gücüne rakip olacak vahşi bir alev gibi parlamasına izin verme isteği duydum. Bu dürtü neredeyse karşı konulmazdı, içimde yükselen ve serbest bırakılmayı talep eden ilkel bir içgüdüydü. Bu dürtüyü zorlukla dizginledim, büyüümün bir kısmı sıkıca tuttuğum elimden kaçtı, etrafımızda titreyip kıvrıldı, çalkantılı duygularıyla beslendi.

Belekoroza, kontrolsüzlüğüm hakkında yorum yapmak yerine, dikkatimi uzakta parıltıya canlı renklere yönlendirdi. Ufuk, zümrüt ve ametist gibi farklı tonlardan oluşan bir kaleydoskop gibiydi; Kaos büyüünün patlamaları büyüleyici bir manzaraydı.

Belekoro , zihninin benimkine dokunuşu  a ırtıcı derecede nazik bir şekilde, "Her zaman  im ekten uzak durun," diye    t verdi. "Bu ovadaki büyülü fırtınalar çok şiddetli olabilir."

Bu garip, yabancı dünyada süzülürken onun yanında kaldım; arkada lı ı, itiraf etmek istedi imden daha güven vericiydi. Artık  a ırtıcı derecede iyi huyluydu; ilgi çekici herhangi bir şeyi işaret ederken zihnindeki sesinde, alı ı ım kibirden eser kalmamıştı.

Aniden, dikkatimi merak uyandıran bir şey çekti; sa ımızda u ursuzca beliren, öteki'nin sonsuz alacakaranlı ından bile daha karanlık bir şey. Meraklanarak i  d sel olarak yakla tım ve önümdeki dipsiz uçurumun kenarında bedensel formuma geri döndüm. Derin girdaba bakarken istemsiz bir ürperti tüm vücudumu sardı.

"Ah, Uçurum," diye yankılandı Belekoro  yanıma gelirken. Varlığı arkamda yükseliyor, savunmasızlı ımın farkına varmamı sağlıyordu. Benden kurtulmak istiyorsa, şimdi tam zamanıydı. Dikkat çekmeden g c me uzandım. Belekoro  yanıma gelirken alaycı bir gülümsemeyle duda ı kıvrıldı. "Dikkatli ol, kraliçem. Oradan kesinlikle uzak durmalısın."

"Burası neresi?" diye sordum, aniden gelen gerginli imi gizlemeye çalışarak. Sesim, etrafımızdaki uçsuz bucaksız boşlukta rahatsız edici derecede küçük ve kırıl an çıkıyordu.

Bir rüzgar esintisi kızıl saçlarımı onun koyu renkli bukleleriyle karıştırdı, cezbedici kokusu burnumu g dıkladı. "Bilmiyorum," dedi, bakışları Uçurum'daydı. "Kimsenin bildiğinden   pheliyim." Sesinde bir acı ve burukluk vardı. "Belki de Yüce Baba'nın yaratma giri imlerindeki tüm korkunç başarısızlıkları ortadan kaldırdığı yerdir," diye devam etti, yüzünde daha önce hiç görmediğim hüzünlü bir yumuşaklık vardı. " o unu yani."

 lk defa, Belekoro 'a karşı duyduğum şefkat kalbimde canlandı.  efkat ve merak. Yaptıklarından pişman mıydı? Aramaz haklı mıydı? Karde inin bir kısmı Yaratıcımızın ı ı ına dönmeyi mi istiyordu?

Ama sonra a zından acı bir kıkırdama çıktı, sanki o anlık zayıflı ından pişman olmuş gibi dudaklarında sert bir bükülme belirdi. Gözleri bana doğru kayarken delici bir ifade aldı, kırıl anlı ın yerini  elik gibi bir kararlılık almıştı. "Ya da gücünün ötesinde bir şey. Onu bile tehdit edebilecek bir şey."

Geriye doğru sendeledim. Elbette isyan yanılsamasından asla vazge memi ti. Pi man olduğu tek şey başarısızlı ıydı.

“Bu küfürdür,” diye azarladım onu, tüm haklı öfkemle. “Hiçbir şey Yüce Baba'nın yetki alanının dışında değildir.”

Beklediğim sinirlenme yerine, Belekoroza bana buz gibi küçümseyici bir sırıtışla baktı. "Ne kadar sıkıcı," diye alay etti. "Ama sen her zaman itaatkâr küçük bir şey oldun." Arkamdan süzülürken gölgeleri saçımın bir tutamını oyun oynarcasına çekiştirdi, karanlığın kıvrımları yılanlar gibi ateşli saç tellerinin etrafına dolandı. "Yorucu olmalı."

Hemen arkamı döndüm, onun tekrar arkamda olmasına izin verecek kadar aptal değildim. "Oysa sen gittiğin her yere sadece çatışma ve yıkım getiriyorsun."

Meydan okuyan sözlerim yüzünde bir anlık rahatsızlık belirtisi yarattı. "Parlak yaratım eylemleri belli bir miktarda ateş gerektirir," diye öfkeyle karşılık verdi. Gözleri alaycı bir şekilde beni süzdü. "Güzel eteklerinizi alevlendirse bile bir kıvılcımı tanıyacağınızı sanmıyorum."

Demek benim hakkımda böyle düşünüyordu. Korkak ve aptal olduğumu, hırs ve hayal gücünden yoksun olduğumu, kardeşinin küçük kraliçesi rolünü oynamakla yetindiğimi, kendi gücümün olmadığını düşünüyordu. Bu gerçek canımı yaktı, göğsümde keskin bir öfke ve acı sızısı kıvrandı.

Kibirli herif. Nasıl cüret eder? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu.

"Tanrı aşkına, kendini hepimizden üstün sanıyorsun, değil mi?" Öfkemizi zorlukla kontrol altında tutarak soğuk bir şekilde güldüm. "İnan bana, değilsin."

Belekoroza hırladı, etrafında gölgeler titreşiyordu. "Beni Şaam gibilerle kıyaslayamazsınız bile."

“Ah, affedersiniz,” dedim yapmacık bir acıma duygusuyla, sesim alaycı bir tonda. “Ondan korktuğunuzu unutmuşum.”

“Ben değilim—”

Bir anda karşımda belirdi, öfkesi aramızda yaşayan, nefes alan bir şey gibiydi. Bedeninin kenarları yıpranırken, soluk teninin altında gölgeli damarlar kıvrılıp bükülürken, gücünün izleri ondan kaçıyordu. Etrafımızdaki hava karanlık enerjiyle çatırdıyordu, öfkesine karşılık gölgeler derinleşip girdaplar oluşturuyordu.

Belekoroza hırslayarak, "Aurea'nın en güçlüsü benim," dedi.

Sözler, adeta bir çekiç darbesi gibi yüzüme indi ve benden itaat talep etti. İçinde uyandırdığım yakıcı öfke ve kıskançlığın ipucunu nihayet yakalayınca, haklı olduğumu anladım. Benden kurtulmak için can atıyordu.

Ve ben, büyüünün ve öfkesinin saldırısı altında dimdik durdum, Işığım tenimde huzursuzca titriyordu. Onun önünde sinmemek için yeterince güç kullandım. İntikam almam gerektiğini sinsice fısıldayan şiddet dürtüsüne teslim olmak planlarıma yardımcı olmazdı. Büyümün onunkinden daha zayıf olduğunu düşünmesi benim için iyi olurdu. Beni hafife alırsa, hata yapma olasılığı daha yüksek olurdu. Ve öfkelenildiğinde...

Bakışlarım, Belekorozyun gözlerinin aldığı koyu ateş havuzlarıyla cesurca buluşurken, "Belki de en kibirli olanlar," dedim.

Onu kırılma noktasına getirme umutlarım, kontrolünü yeniden kazanması ve dudaklarındaki kibirli alaycı ifadenin geri dönmesiyle suya düştü. Etrafındaki gölgeler yatışmış, karanlık enerji biraz azalmış gibiydi.

"Benimle güç bakımından boy ölçüşebilecek tek bir kardeşimiz olduğunu inkar edemezsin." Acımasızca güldü ve avını kovalayan bir yırtıcı gibi etrafımda dolandı. "Ve seni temin ederim ki, eğer bire bir dövüşseydik, ben galip gelirdim."

"Bu kadar emin olma," diye hırladım, gururum incinmişti, bakışlarım ondan hiç ayrılmadı. "Birkaç numaram var."

Beklediğimden çok daha fazla, sözlerim Belekorozyu dondurdu; neredeyse komik bir şaşkınlık olan ifadesi önce hayrete, sonra da korkunç bir sevince dönüştü.

"Ah," diye sevinçle bağırdı, gözlerindeki vahşi ışık, beni ilk kez görüyormuş gibi bakarken istemsiz bir neşeyle dans ediyordu. "Ah. Bu harika." Beyaz dişleri bile dolgun alt dudağına saplandıktan sonra, hâlâ inanmaz bir şekilde başını salladı. "Kendini düşündün," dedi, sanki beni yasak bir şey yaparken yakalamış ve bundan zevk alıyormuş gibi sırıtarak. "Ve kudretli kralınız olan kardeşimi değil."

Bir hata yaptığımı fark ettim ve telaşla kurtarabileceğim ne varsa kurtarmaya çalıştım. "Hayır, demek istediğim—"

"Benimle baş edebileceğini mi sanıyorsun?" Belekorozy, konuyu değiştirmeye yer bırakmadı. "Bu inanılmaz derecede ilginç."

Elinin bir kez daha aramızda yukarı kalkmasıyla nefesim kesildi.

"Küçük kraliçem, sır mı saklıyordun?"

Yanağıma dokunuşu ten tene temas değil, büyüünün fısıltısıydı. O bile daha fazlasını yapmaya cesaret edemedi. Düşünmeden tepki verdim, gücüm alevlendi, küstahça okşamasına karşılık keskin bir tokat attım.

“Sanırım bugünlük bu kadar yeter,” diye çıktım, onun beni kışkırtmasına izin verdiğim için kendime çok kızmıştım. İçimden bir ses ondan uzaklaşmayı, kendimi sakinleştirip toparlanana kadar onun can sıkıcı varlığından kaçmayı istiyordu. “Şimdi geri dönmek istiyorum.”

Işığımın tenine verdiği acıya rağmen, Belekoroğlu'nun yüzünde soğuk bir alay ifadesi vardı. "Ah, seni kızdırdım. Niyetim bu değildi." Başını yana eğdi ve omuz silkti, yüzünde yine küstah bir gülümseme vardı. "Ya da belki de öyleydi. Sizin gibi kendini beğenmiş, kibirli küçüklerin arasında kendimi tutamıyorum çoğu zaman..."

"Endişelenme," diye buz gibi bir sesle sözünü kestim. "Beni kızdırman için, senin benim hakkımdaki düşüncelerine... ya da seninle ilgili herhangi bir şeye önem vermem gerekir."

Sözlerim onu dudaklarını büzmeye, çenesindeki bir kası seğirtmeye itti. "Gerçek bir Yüce Baba'nın kızı gibi konuştun," diye zorla söyledi. "O ve Aramaz seninle çok gurur duyuyor olmalı."

Birdenbire utanç duydum. Sözlerimin onu incitmiş olup olmaması umrumda değildi; kesinlikle değildi. Hayır, bunun sebebi, kontrolsüz duygularımın onun gerçek doğasını ortaya çıkarma ve Aron-Lyr'den sürgün ettirme planlarımı tehlikeye atmasıydı.

Aramaz'a, Belekoroğlu'nun yaptıklarından sorumlu olmadığımı nasıl dürüstçe söyleyebilirdim ki? Hem ben onu hem de o beni aynı derecede kışkırtmıştı. Ayrıca, harekete geçmeden önce bu büyüleyici yer hakkında ondan olabildiğince çok şey öğrenmek daha akıllıca olmaz mıydı? Belki de burada kendime yol gösterici bir ışık bulmanın yolunu gerçekten bulabilirim.

"Öteki'nin girişine geri dönelim mi, kraliçem?" Aşırı kibar sorusu beni huzursuz düşüncelerimden kopardı.

Bir şeyler yapmalıydım. Daha önce onda sezdiğim merakı bir şekilde yeniden canlandırmalıydım, yoksa bu, Öteki'ye yapacağım tek girişimim olabilirdi.

"Benimle yarışır mısın?"

Düşünmeye fırsat bulamadan sözler dudaklarımdan döküldü, bedenim de aynı hızla yok oldu. Tereddüt etmeden etrafımızda akan sihir akımlarına daldım, altımdaki uçsuz bucaksız düzlüğün üzerinde pervasızca uçtum, Uçurum sadece bir bulanıklık halindeydi.

Ama karşımda yarışan kişi, zaferini garantilemek için her türlü hileyi bilerek, öteki dünyada çağlar boyunca yolculuk etmişti. Karanlık kısa sürede beni sardı, Belekoroğlu'nun zihni beni alt ederken açık bir alay gibi zihnime değdi.

Onun kazanmasına izin veremezdim; zafer sevincini izlemek dayanılmaz olurdu.

Kararlılığımı toplayarak sola döndüm ve yaklaşan Uçuruma tehlikeli derecede yaklaştım. Belekoroğlu'nun şaşkın çığlığı zihnimde yankılandı, içgüdüsel olarak bir sonraki hamlemi görmek için yavaşladı. Kasırganın dizginlenmemiş gücü bana doğru yükseldi ve bu ivmeyi kullanarak onu geride bırakarak zahmetsizce Öteki'deki giriş noktamıza doğru ilerledim. Beni ileriye doğru iten kaotik enerjinin hissi heyecan vericiydi, damarlarımda vahşi bir coşku vardı.

Yaptığım numaranın heyecanı ile kalbim hızla çarparken, Belekoroğlu'nun birkaç dakika sonra beni takip etmesiyle yüzümde memnun bir gülümsemeyle tekrar fiziksel formuma dönüştüm. "Ah, işte buradasın," diye arsızca söyledim.

Belekoroğlu, bu küçük yarıştan benimle aynı keyfi almadı. Kaybetmeyi hazmedemeyecek biri olduğunu tahmin etmeliydim.

"Tamamen ve kesinlikle delirdin mi?" diye homurdandı, gözlerinde öfkeli bir ifade parladı. "Sana Uçuruma çok yaklaşmamanı söylemiştim."

Daha iyi bilmeseydim, sesinde garip bir huzursuzluk sezdiğimi düşünürdüm. Belki de şimdi benden kurtulması durumunda ortadan kayboluşumu nasıl açıklayacağını henüz çözmemişti.

"Kazandım," dedim savunmacı bir tavırla. "Önemli olan bu." Çenemi cesurca yukarı kaldırdım, gözlerine baktım. "Görünüşe göre haklıymışım ve seninle başa çıkabilirim."

Uzun bir süre bana baktı, derin derin nefes aldı, ifadesi okunamazdı. Saçlarımda birbirine dolanmış olduğunu, birkaç telin heyecandan kızarmış tenime yapıştığını fark ettim.

Sonra da güldü.

Sık sık duyduğum o soğuk, küçümseyici kahkaha değildi. Hayır, gerçek bir kahkaha. Başını geriye atmış, gözlerini kapatmış, sesi sanki alışık olmadığı için boğuk ve pürüzlüydü. Onu daha önce hiç böyle gülerken görmemişim. Hatta gülebileceğini bile bilmiyordum.

Boğuk bir öksürükle aniden sözü kesildi, bakışları neredeyse utangaç bir şekilde gözlerimle buluştu. Yüzü tamamen değişmişti, ifadesindeki baştan çıkarıcı yumuşaklık karnımda gergin ve sıcak bir his uyandırdı. Acaba onu tekrar böyle güldürmek için ne gerekirdi diye düşündüm.

"Küçük hilebaz," diye yorum yaptı, ama sözlerinde hiçbir sertlik yoktu. Tam tersine. Beni izlerken, karanlık, parıldayan gözlerinde o açgözlü merak yeniden belirmişti.

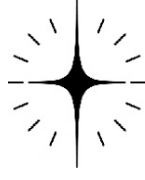
Ben de aynı şeyi hissetmeden edemedim.

Bu, planımın bir parçasıydı. Diğer hakkında daha fazla bilgi edinmem, suçluluğunu kanıtlamak için onu tuzağa düşürmem gerekiyordu.

Yaptıklarımın, nişanlımın kardeşi, Karanlık Olan Belekoro'z'un şaşırtıcı derecede hoş bir kahkahaya sahip olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Lyrheim'e dönüş yolunu, sadece bir adım ötede olan yolu, görmezden gelerek, tekrar Öteki'nin derinliklerine yöneldim ve meydan okuyan bir bakışı arkamdan fırlattım.

"Tekrar karşılaşmak ister misin?"

BÖLÜM

15

İş

Vultaron'un saldırısından sonraki on gün, Noctis kendi payına düşeni yapsa bile, bir kabus gibiydi. Çiftlik işlerine alışkın olmamasına rağmen hiç şikayet etmedi. Yine de zorlandığını biliyordum. Akşamları eve sürünerek geldiğinde yorgunluk onu ağır bir şekilde etkiliyordu. Beni kışkırtacak kadar bile enerjisi yoktu ve akşam yemeklerindeki sohbetlerimiz, zihnimde hazırlıklı olduğum iğneleyici sözlerden ve imalardan şaşırtıcı bir şekilde uzaktı. Onun varlığına dair endişelenmeyi bırakmamın sebebinin, şöminenin sıcak ışığında birlikte geçirdiğimiz o akşamların tuhaf ev ortamı değil, kendi yorgunluğum olduğuna kendimi ikna ettim. Ona akşam yemeği hazırladım ve gün boyunca karşılaştığı zorlukları anlattı, sesi alçak, tuhaf bir şekilde yatıştırıcı bir mırıltıydı.

Bu sabah, arakları tarlaya geri salmak için havanın yeterince iyi olduğuna karar vermiştik. Kış otlarının koyu yeşil saplarını hevesle otlarken, toynaklarının yumuşak toprağa bıraktığı izleri izledim. Boynuzlu hayvanları ahırdan daha önce çıkardığımızda, Selma ve Itzi, Noctis'i neredeyse ezmek üzereyken avluda keskin Aurean dilinde acımasız küfürler yankılanmıştı. Bu ikisi en genç araklarımdı ve baş belalarıydı, çiftliğimizdeki garip yeni İnsanın cesaretini açıkça sınıyorlardı. Güçlendirilmesi gereken çit bölümüne doğru koşup boynuzlarını tahtaya sürttüklerinde, Noctis'i zayıflamış direkleri incelemeye teşvik ettim. Homurdandı, yüzünde teslimiyet ifadesiyle ahıra gidip aletleri topladı.

Bir süre işine dalacağını bildiğim için fırsatı değerlendirdim ve sessizce uzaklaştım. Aceleyle mutfığa girdim ve lir taşlarımı içeren gizli bölmeği açtım. Kırmızı ve mavi taşları atlayarak parmaklarım üçüncü taşı kavradı.

Yanık toprak rengi ve orman yeşili beneklerle bezenmiş, girdap gibi dönen beyaz sihirli tellerle parlıyordu.

Toprak bir sürahiyi suyla doldurdum ve evin küçük koridoruna girdim, cebimden çıkardığım anahtarla koridorun sonundaki kapıyı açtım. Bir zamanlar misafirler için tasarlanmış olan oda, arkadaşım Briseis ve oğlu Varien Milford Sırtı'ndaki kulübelerine taşındıktan sonra dağınık bir depolama alanına dönüşmüştü. Kutuların arasından sıyrılıp dış duvardaki dolaba ulaştım. İçinde, kutsal olmayan lir taşlarının parçalarıyla kaplı, sürekli bir uğultu çıkaran ve izleme büyülerini bozan bir sandık vardı. Işık, sihirle mesafeleri kapatmak için kullandığım metal kaseden yansırıyordu; kaseyi sandıktan çıkardım ve sarılı Kaos Hançeri'nin yanına sakladım. Tanez'in gözyaşları içinde ısrarı üzerine kehanet kasesini yanıma almayı isteksizce kabul etmişim, yine de temkinliydim. Arkadaşıma bir nebze güvenim olsa da, o hala Onlardan biriydi ve diğer Aurea'lara beni bulmaları için herhangi bir yol vermek istemiyordum.

Lasgallen'e vardığımdan beri onu sadece üç kez aramıştım, son görüşmemiz üç yıldan fazla önceydi. Bir an tereddüt ettim, şimdi onunla iletişime geçmenin ne kadar akıllıca olduğunu sorguladım. Ama gerçeği ortaya çıkarmak istiyorsam başka ne seçeneğim vardı ki? Dalath uzak bir karakoldu, Rasga ise neredeyse on gün uzaklıktaydı. Buradaki haberler sadece söylentiden ibaretti.

Kararlılıkla, lir taşını kaseinin ortasına yerleştirdim ve Hava elementinin tellerini öne doğru çağırdım, onları ustalıklı büyüünün içine ördüm. Büyüyü tamamladığımda, son element olan Toprak'a uzandım ve zarif bir şekilde sürahiden suyu dökerek, ona ısıldayan bir sihir kattım.

“Tanez,” diye fısıldadım, bakışlarım artık odayı yansıtmayan, bunun yerine parlak, dans eden ışıkların kaleydoskopuna dönüşen, hafifçe dönen yüzeye sabitlenmişti. “Çağırma kulak ver.”

Ardından sessizlik çöktü.

Yavaş yavaş sıvı sakinleşti ve Dünya'nın Aurea'sını ortaya çıkaran berrak bir havuza dönüştü. Tanez, tüm ihtişamıyla parıldayarak, M'tar tarafından yapılmış karmaşık altın çiçekli bir tacı abanoz saçlarında taşıyordu. İpeksi yeşil elbisesi gözlerinin canlı rengini vurgularken, boynunu ve parmaklarını süsleyen ek mücevherler her hareketinde ışığı yakalıyordu.

“Baradaz.” Arkadaşımın yüzü beni görünce aydınlandı, sesi duygudan titriyordu. “Şükürler olsun. Yıllar geçti.”

Yüzündeki o keskin rahatlama ifadesi içimde bir suçluluk duygusu uyandırdı. Onunla daha sık iletişime geçmeliydim. "Özür dilerim."

"Endişelenme." Tanez bana yumuşak, güven verici bir gülümseme verdi. "Seni şimdi gördüğüme çok sevindim."

"Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur," diyerek resmi kıyafetini işaret ettim.

Yeryüzünün Aurea'sı, belirgin bir rahatsızlıkla bronzlaşmış elini salladı. "Sabahım yine Kral Konseyi'nin bitmek bilmeyen toplantısıyla geçti. Şaam, en sabırlı ruhu bile çileden çıkarma konusunda bir yeteneğe sahip. Yemin ederim, bugün hatta Hiraz bile onu boğmaya hazırды." Başını salladı, ifadesi bıkkınlık ve eğlencenin bir karışımıydı. "Kardeşimin o adama binlerce yıldır nasıl tahammül ettiğini anlamıyorum."

"Savaşçıyı bu kadar çok kızdıran neydi?" diye sordum, sesimdeki aşağılayıcı tonu gizlemeye çalışmadan. İnsan, hem benim hem de Noctis'in Konsey'den sonsuza dek ayrılmasıyla Ateşin Aurea'sının çok mutlu olacağını düşünürdü.

Tanez'in ifadesi kasvetlendi. "Sha'am güney diyarlarına yeni bir sefer düzenlemek istiyor. Drakuulların mülteci olarak kalması, kalelerinin Düşmüş Olan'ın yaratıkları tarafından harabeye dönüştürülmesi gururunu incitıyor. Noctis'in eski savaş lordu Galator, bir zamanlar görkemli başkentleri olan Tiamat'ı karanlık diyarının tahtı ilan etti, Örtü'yü yırtarak Öteki'ye ulaştı ve Kaos'un özgürce yayılmasına izin vererek sınırı güvence altına aldı."

"Yani Galator sınırı geçmeye mi çalıştı?" diye sordum, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Sözleri, Tristan'ın birkaç on gün önce bana anlattıklarını doğruladı. "Köyde söylentiler duydum."

"Saldırıları oldu. Çoğunlukla Laurelin Ormanı Elfleri ve Sonsuz Çorak Topraklar'ın kenarındaki Djein yerleşim bölgesi hedef alındı. Bu, Galator'un her zamanki iğne batırmalarından daha ciddi görünüyor." Tanez'in sesi kasvetliydi. "Söylentiler hızla yayılıyor. Lyrheim sokaklarını alev alev yakan son söylentiye göre, Chiasma'lar kötü yollarına geri döndüler ve Kaos Tacı'nı arıyorlar. Muhtemelen onu kullanarak—"

Arkadaşım, durumun ne anlama geldiğini fark edince gözleri faltaşı gibi açılarak sözünü aniden kesti.

"Ölü tanrılarını diriltmek için," diye bitirdim sözlerimi, ses tonumu ve ifademi dikkatlice kontrol ederek. Bunun doğru olmadığını biliyordum,

Çünkü Noctis'in eski hizmetkarlarının onu öldürmek istediğine bizzat şahit olmuştum. Yine de, Aron-Lyr'in barışına yönelik tehditlerde bir şekilde onun da parmağı olduğu şüphesinden kurtulamıyordum. Tanez'in, Noctis'in binlerce yıl önce Uçurumun gücünü kontrol etmek için dövdüğü güçlü eser olan Kaos Tacı'ndan bahsetmesi, korkularımı daha da derinleştirdi. Taç, savaşın sonundan beri kayıptı, ama belki de Noctis veya eski hizmetkarları nerede saklandığını biliyordu.

Onu kurtararak korkunç bir hata mı yapmıştım? Yine mi? Henüz bunun ortaya çıkması düşüncesine katlanamıyordum. Eğer tehdit oluşturmaya devam ederse, onunla ilgilenmek benim görevimdi. Sadece benim.

Daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu. Dünya'nın Aurea'sını, Düşmüş Olan'ın yatak odamda kaldığı gerçeğinden haberdar etmeden.

"Aramaz'ın Sha'am'ın tarafını tutmamasına şaşırdım," dedim, konuyu Noctis'ten uzaklaştırarak. "Savaşçıya katılıyorum; Galator daha büyük bir tehdit haline gelmeden önce onunla yüzleşmek akıllıca olur."

Şimdiye kadar Noctis'in eski müttefiklerinden hiçbirisi bir araya gelmemişti; aralarındaki rekabet çok şiddetliydi. Eğer bir gün güçlerini birleştirirlerse, bu durum Düzen güçlerine sadık diyarlar için felaket anlamına gelecektir.

Tanez derin bir nefes aldı, dudaklarını büzerek cevabını düşünürken tereddüt etti. "Aramaz zorlanıyor, Baradaz. Sen gittiğin günden beri zorlanıyor." Bu sözler, yumuşak bir sesle söylenmiş olsa da, beni irkiltti ve arkadaşımın yoğun bakışlarından kaçınmama neden oldu.

O halde belki de Aramaz kalbimi sökmemeliydi. Bunu söylemedim, öfkemi kontrol etmek için dudağımı ısırdım, ama bunun bedelini ödedim.

"Kimsenin onun güçleri olmadan bir tanrıçaya ihtiyacı yok. Hiraz'ın kraliçenin görevlerini devraldığını sanıyordum," diye belirttim, sesimin buz gibi bir ton taşımasına özen göstererek. "Krala bu kadar çok yardım ettiğine çok sevinmiş olmalı."

"Khiraz'ın şefkati, savaşın yol açtığı bazı çatlakları gerçekten iyileştirdi," diye yanıtladı Dünya Aurea'sı, sitem dolu bakışı alaycı tavrımın yakışsız olduğunu gösteriyordu. Eh, ben her zaman zarif, özverili kraliçe rolünü oynamakta başarısız olmuştum. Tanez iç çekti, bağlantımızı sürdürmek için seçtiği yüzeye daha da yaklaştı. "Ama bu yeterli değil. İnsanlar barışa çok ihtiyaç duyuyor ve tanrılarına öfkeli." "

“Aramaz’ın, Şam’ın arzuladığı gibi güneyi özgürleştirmesi için daha da fazla sebep var. Şüphesiz ki kesin bir zafer durumu sakinleştirecek ve insanların On Tanrı’nın yönetimine olan inancını yeniden tesis edecektir.” Kocamı tam olarak neyin engellediğini merak ettim.

Tanez, her zamanki kendinden emin tonunun aksine, alçak ve kekeleyen bir sesle cevap vermeden önce beni uzun süre süzdü. Bu, içimde yeniden bir huzursuzluk dalgası yarattı. "Aramaz orduları bir araya getirmiyor çünkü cesaret edemiyor."

"Ne?"

“Nerede olursan ol, mutlu görünüyorsun dostum.” Tanez’in dudakları hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İçimden bir ses huzurunu bozmak istemiyor.”

"Söyle bana," diye kararlı bir şekilde cevap verdim.

Tanez gözlerini kısaca kapattı. “Belekoro’z’un ölümü, Aron-Lyr’deki Kaos’un etkisini azaltmadı. Aksine, Kaos büyüsünün patlamaları hem sıklık hem de güç bakımından arttı. Sanki onun üzerindeki kısıtlayıcı etkisi tamamen ortadan kalkmış gibi.” Toprak Aurea’sı eteğini düzeltti. “Konsey’e ulaşan raporlar endişe verici ve Aramaz’ın her şeyi paylaşmadığından şüpheleniyorum. Nehirler aside dönüşüyor, dokundukları tüm yaşamı yok ediyor, uyarı vermeden ateş dağları ortaya çıkıyor ve fırtınalar tüm köyleri yerle bir ediyor. Korkunç yaratıklar topraklarda dolaşıyor ve insanlar kontrol edilemez sihirli güçler geliştiriyor. Düşmüş Olan’ın deliliğinde neyi bozduysa, iyileştirilebileceğinden emin değilim.”

Ona baktım, içimde yükselen o çok tanıdık suçluluk ve utanç duygularıyla boğuşuyordum. Bu hikayelerin bazıları Dalath'a kadar ulaşmıştı, ama elimden geldiğince onları görmezden gelmişim. Tanez, kırılğan mutluluk baloncuğumu patlatmakta tereddüt eden tek kişi olmayabilir... mutluluk olmasa bile, en azından huzur.

"Ya Yüce Baba?" diye sordum ifadesiz bir şekilde.

Tanez'in ifadesi sertleşti. "Hiçbir şey."

Şaşırtıcı değil. Yaratıcımız binlerce yıldır müdahale etmemiş, Aron-Lyr'in kaderinin tamamen bizim sorumluluğumuz olduğuna dair hükmüne sadık kalmıştı. Tüm dünya paramparça olduğunda yardım çılgınlıklarımızı görmezden geldiyse, neden şimdi bize yardım etsin ki?

“Dünyanın gücüne her uzandığımda bunu hissediyorum. Kaos. Etrafımızdaki her şeyin özünü zehirliyor.” Tanez’in gözleri kederliydi.

“Kral, Aurea ve Anima dahil hepimizin, kesinlikle gerekli olmadığı sürece herhangi bir sihir kullanmasını yasakladı, çünkü sihir çok tahmin edilemez hale geldi.”

Korktuğu şeyle başa çıkmanın bildiği tek yolu bu. Onu kafese kapatmak. Ta ki kendi gölgesinden başka bir şey kalmayana, ta ki zararsız hale gelene, ta ki ölene kadar.

Yıllarca peşimi bırakmayan, beni gölgelerin ardına sürükleyen kelimelerdi bunlar.

"Şey," dedim boğuk bir sesle. "Hepimizin bildiği gibi, Aron-Lyr'de sizi Kaos'un sinsi etkisinden korumanıza yardımcı olabilecek son kişi benim."

"Baradaz, lütfen."

Tanez'in daha önce de böyle yalvardığını duymuştum; yeşil gözleri acıyla doluydu, gözyaşları yanaklarının yumuşak kıvrımlarını ıslatıyordu. Yıllar önce, dünyanın hâlâ bana ihtiyacı olduğunu söyleyerek kalmamı istediğinde.

Nedense bugün ona yardım edemeyeceğimi, verecek başka bir şeyim kalmadığını söylemek daha zordu.

Noctis'in sinirli sesi pencereden içeri süzülerek beni düşüncelerimden çıkardı. Beni aramaya gelmeden önce ona geri dönmeliydim. Fırsatı değerlendirerek aceleci bir bahaneyle bağlantıyı kestim. "Dışarıda bir kargaşa var. Hayvanlara bakmam gerek."

Büyünün dağılmasına izin verdim, Tanez'in şaşkın haykırışını umursamadım. Konuşmamız henüz bitmemişti, sadece bir sonraki buluşmamıza kadar ertelenmişti. Kehanet kabını ve Hava taşını hızla sakladım, evden çıkarken yüzümde hissettiğim karmaşanın hiçbirini belli etmemeye özen gösterdim.

Noctis'in çiftliğimdeki varlığı beni her zamankinden daha çok ikilemde bırakmıştı. Güçleri olmasa bile hâlâ bir tehlikeydi. Ama Kiazma'nın onu öldürmeye çalışması, eski hizmetkarlarıyla ittifak kurmadığı anlamına gelmiyor muydu? Benim kadar kayıp ve amaçsız mıydı? Belki de aramızdaki bağlantıyı iyilik için kullanabilirdim. Doğru bir teşvikle onu ikna edebilirdim...

Dışarıda beni bekleyen manzara beni dondurdu. Araklarım tarlanın en dış kısmına kaçmış, kaçmak için birbirlerine sürtünüyorlardı. Daha önce çit üzerinde çalıştığı yerin yakınında volta atan Noctis'ten korkmuşlardı; Noctis öfkeyle yumruğunu kaldırarak onları lezzetli biftekler olarak tehdit

ediyordu. Küçük kısırağım Poppy ve Noctis'in siyah aygırı, bitişik tarladan başlarını çitin üzerinden uzatmış, merakla kulaklarını dikmişlerdi; Bane ise çit direklerinden birinin üzerinde oturmuş, kuyruğunu bu manzaraya duyduğu eğlenceyle ileri geri sallıyordu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Noctis'in pantolonundan saçına kadar sağ tarafına yapışmış çamuru -ve yanılmıyorsa biraz da arak dışkısını- görünce, bastırmaya çalıştığım kahkahayı sesimden yansıtmadığım için oldukça gurur duydum; birkaç parça da yüksek elmacık kemiğine yapışmıştı.

"Bu yaratıklar beni sabote ediyor," diye homurdandı ve yanımda çömelmiş olan araklara öfkeli bir bakış daha fırlattı. "Yemin ederim beni kasten çamura ittiler."

"Temizlenmek için evin arkasındaki açık hava duşunu kullanabilirsin," diye tavsiye ettim, kendimi zor tutarak. Yanımdan öfkeyle geçip gittiğinde ve tüm sırtını kaplayan bol miktarda çamuru gördüğümde dayanamadım. "Ah, ne büyük düşüş!"

Bana yöneltilen o ürpertici bakış, savaş sırasında koca orduların korkudan kaçmasına neden olmuştu eminim.

"Benimle alay etmek yerine," dedi, "işe yarar bir şey yapıp bana yeni kıyafetler getirebilirdin."

Gülerek havlu ve kıyafet almak için eve gittim. Döndüğümde, akan su sesi beni karşıladı. Noctis'in kirli kıyafetleri, dışarıdaki duşun dışındaki ahşap zeminde duruyordu. Duş, banyomla aynı yeraltı kuyusunu paylaşıyordu; bir dizi lirin taşı suyu yukarı pompalıyor ve ısıtıyordu. Pürüzlü ahşap tahtaların arasından, kısa süreliğine de olsa bir hareket gördüm.

"Eşyalarınızı burada bırakıyorum," dedim, içimden gelen gizlice bir göz atma isteğini bastırarak.

"Gerek yok." Su aniden kesildi. "Ben zaten işimi bitirdim."

Noctis duştan aniden ve hiç beklemeden çıktığında, tilki yaklaştığında ürkmüş bir tavşan gibi donakaldım. Bakışlarım, sergilenen solgun, ıslak tenin üzerinde amaçsızca dolaştı. Bir anlığına yüzüne odaklanmayı başardım. Gözlerim bana itaat etmeyi reddetti, bilinçli bir niyetim olmadan aşıya doğru kaydı.

Elbette, o imkansız adam bunu fark etti; dudaklarında alaycı bir gülümseme belirirken havluyu kapıp saçlarını ve cildini kuruladı. Zarif

hareketlerinde en ufak bir huzursuzluk belirtisi yoktu.

"Hiç utanman yok mu?" dedim, sesim titreyince öfke ve hayal kırıklığı beni sardı. Eğilip teninde inci gibi parlayan o cazip su damlalarından birkaçını yalamak ne kadar kolay olurdu? Parmaklarımın vücudundaki izlerin üzerinden geçmesine izin verip acısını dindirmek ne kadar kolay olurdu?

Yüce yıldızlar, gerçekten de kendimi koruma içgüdüsünden yoksun muydum?

"Hayır, kesinlikle hayır." Noctis, rahatsız edici derecede memnun bir sırıtışla bana bakarken beyaz dişlerini gösterdi. Sanki bir tavus kuşu gibi önümde gösteriş yapmaktan zevk alıyordu. Lanet olsun bu adama. Ve yıllar sonra bile beni etkileme yeteneğine de. Bazen hep beni etkileyeceğinden korkuyordum.

"Sen de duş almalısın." Havluyu ince kalçalarının etrafına sardıktan sonra Noctis, kıyafetlerini pasif ellerimden aldı. "Sırtını sabunlayabilirim."

Bu teklifin saçmalığı içimde haklı bir öfke uyandırmalıydı. Bunun yerine, zarif parmaklarının vücudumun her santimini keşfettiğini hayal ederken yanaklarım kızardı. Sıcak suyun altında ten tene değecek şekilde, beni vücudunun sert hatlarına doğru çekseydi ne kadar güzel olurdu acaba?

Orada, affedilebilir süreden çok daha uzun süre durdum, kendimle mücadele ettim, tüm vücudum kızarmıştı, kalbim hızlı hızlı atıyordu. Sonunda yapabileceğim tek şeyi yaptım. Arkamdan yankılanan boğuk kahkahaları umursamadan kaçtım.

Avluya henüz varmıştım ki, yüksek bir gürültü beni durdurdu: büyük bir canavarın vahşi hırıltıları, boğuk cüce küfürleriyle karışmıştı. Tepki veremeden, Underforge'ların tanıdık arabası köşeyi döndü. Arabayı çeken iki küçük midilli panik içinde başlarını sağa sola sallıyordu. Minyon Dolores Underforge dizginleri tutuyor, telaşlı çığlıklarla onları ileri doğru itiyordu. Kocası Ulyss arabanın arkasındaydı, beyaz saçlı cüce, hemen arkasından gelen hırlayan kurdu baltasıyla savuştururken dengesini zorlukla koruyordu. Midillilerden biri kadar büyük, parıldayan beyaz dişleri küçük hançerler gibi olan canavar, keskin pençelerini tahtaya saplayarak arabaya doğru atıldı.

Serai'ye. Chaoswolf'a.

Aceleyle ahıra koştum ve bu gibi acil durumlar için duvara yasladığım mızrağımı kaptım. Avluma giren arabaya doğru uçarken bileğimde keskin

bir acı hissettim. Araba sert bir şekilde durdu, korkmuş midilliler güçlerinin sonuna gelmişti. Ulyss şaşkın bir çığlıkla dengesini kaybetti ve sırt üstü yere düştü. Serai zaferle kükreyerek onun üzerinde belirdi.

Mızrağımın canavarın yan tarafına saplanması, Ulyss'in koluna dişlerini geçirmesini tam zamanında engelledi. Serai öfkeli ve tehditkar bir hırıltıyla döndü. Gri kürkünden kan sızıyordu ama pençelerinin üzerinde kaldı, sarı gözleri bana dikilmişti. Lanet olsun! Yaralanmam nedeniyle saldırım normal gücünden yoksundu. Kaos kurdunu etkisiz hale getirmek yerine, sadece öfkelenmişti. Tekrar bana saldırmaya hazırlanırken ağzından tükürükler saçıldı.

Mızrağımı kaldırdım, demir ucu Serai'nin burnuna nişan almıştı, kol kaslarım hazırlık için gerilmişti. Kurtun bakışları benimkilerle buluştu, gözleri uğursuz ametist ve zümrüt tonlarıyla parılıyordu. Tanez'in korkunç uyarısı zihnimde yankılandı: korkunç yaratıklar bu topraklarda dolaşıyor. Sözlerinin doğruluğunu bizzat deneyimliyordum.

Serai'nin güçlü arka bacakları kasıldı. Sıçrayamadan önce, uzun boylu bir figür yüksek bir çığlıkla canavara doğru atıldı. Noctis kurdu ensesinden yakalarken, güneşin keskin bıçağın ucundan yansıdığı parıltıyla hayvanın boynuna sapladığı sırada sadece siyah tüylerin ve soluk tenin parıltılarını gördüm. Yine de Serai yenilmemişti, Noctis'in pençesinde kıvranıyor, tehlikeli dişleri onu yerinden çıkarmaya çalışarak şakırdıyordu. Hemen mızrağımı kaldırdım, bir fırsat görür görmez vurdum, mızrak kurdun kalbini bulduğunda hedefim tam isabetliydi. Son bir kez ölüm sancıları içinde titreyerek yere yığıldı.

Noctis arkasından kalktı, gözleri vahşiydi, ıslak saçları omuzlarına dolanmıştı. Tunikinin bağları hâlâ açıktı. Kavgayı duyar duymaz duştan koşarak gelmiş olmalıydı. İçgüdüsel olarak ona doğru ilerledim, ikimizin de yara almadığından emin olmak için sessizce yüzüne dokundum.

"Hâlâ beni kurtarmayı alışkanlık haline mi getirdin, küçük kraliçe?" dedi gözlerinde bir parıltıyla.

"Tehlikeye atılmaya devam ettiğin sürece pek bir seçeneğim yok," diye karşılık verdim, onun sıcak teninin verdiği hissin tadını fazlasıyla çıkararak.

"Rada! Aman Tanrım! İyi misin?" Arkamdan gelen Dolores'in endişeli haykırışı aramızdaki anı paramparça etti. Brownie vagondan inmişti, kahverengi gözleri endişeyle açılmış bir şekilde bana doğru koştu, kızıl teni telaştan koyu bronz bir renge bürünmüştü. Mavi çiçeklerle süslü beyaz

elbisesi yolculuktan dolayı biraz tozlanmıştı. İnce omuzlarının etrafına dökülen vahşi kahverengi bukleler, aynı renkte bir saç bandıyla tutturulmuştu. Dokunuşundan irkilince bileğimdeki bandajı fark etti. “Tanrım, eline ne yaptın zavallı canım?”

"Bir süre önce küçük bir kaza geçirdim. Ciddi bir şey değil," diye onu rahatlattım.

“Yine de...” Başını salladı. “O kavganın faydası olmamıştır herhalde.” Ne yazık ki yanılmamıştı; bileğim yeniden şiddetli bir ağrıya zonkladı.

“M’tar’ın testisleri adına yemin ederim. O kanlı dev kurt, yolun ortasında resmen bizi ısırmaya çalıştı.” Ulyss de vagondan inmişti. “Ona baltamın tadını tattırdım ama sanırım bizi yalnız bırakmak için çok cazip görünüyorduk.” Kalçasındaki baltayı okşadı, hafifçe yuvarlak karnından demir kemer tokasına kadar uzanan beyaz sakalı kahkahasıyla titriyordu.

Dolores hemen yanına gitti ve ona gülümseyerek, "Sen deli yaşlı cüce! Hâlâ baltanı kalbimi hızlandıracak kadar iyi kullanabiliyorsun." dedi.

Obsidyen Dağları'ndan gelen ve hayatının son dönemlerinde iyi huylu Brownie ile skandal bir şekilde evlenmiş yaşlı bir Cüce olan Underforges, en yakın komşularımdı. Ayrıca çok meraklıydılar. İkisini de çok severdim.

Ulyss kolunu Dolores'in omzuna attı ve kıkırdadı, ama hızla ciddileşti, parlak kehribar rengi gözleri endişeyle karardı bana bakarken. "Çiftçi pazarına iki kez gelmeyince bir sorun olduğundan şüphelendik ve seni kontrol etmeye karar verdik. Yaralı olduğun halde çiftlikte nasıl idare ediyorsun, kızım?"

“Yardım aldım.” Hâlâ yakınımında duran Noctis’i işaret ettim. Lanet olsun, onun orada bulunmasının bir açıklamasını bulmak zorundaydık.

"Sen kimsin, genç adam?" diye sordu Ulyss, gözleri Noctis'i incelerken.

“Bele.” Noctis, yüzünde sakın bir ifadeyle Underforges'e kibarca başını salladı. Ölümlü bir isim seçmesine, benimki kadar yaratıcı olmasına, kıkırdamamı bastırdım. “Ben... Rada'nın orduda geçirdiği zamandan eski bir tanıdığım.” Bu kesinlikle söylemenin bir yoluydu.

“Bele birkaç gün önce beni ziyarete geldi. İnanılmaz derecede yardımcı oldu.”

“Ah, bunu görebiliyoruz.” Dolores, ölü Serai'ye ve ardından Noctis'e eğlenmiş bir bakış attı, kalkık küçük burnu merakla seğiriyordu. “İhtiyacınız olduğu anda arkadaşınızın gelmesi gerçekten büyük şans.”

"Evet, inanılmaz şanslıyım." Noctis'e abartılı derecede tatlı bir gülümseme fırlattım.

Komşularımın onu tanıyacağından gerçekten korkmuyordum. Underforge halkı sade bir hayat yaşayan basit insanlardı. Savaş on yıllarca sürmüş olabilir, ama Yok Edici'nin yüzünü görmüş olmaları şüpheliydi. Ulyss ve Dolores, cephelerden uzakta, malzeme taşıırken tanışmış ve birbirlerine aşık olmuşlardı. Zaten Noctis, ıslak, dağınık saçları, çenesindeki koyu sakalı ve iş için sıyrılmış basit tuniğinin kollarını ortaya çıkaran kaslı ön kollarıyla eski Karanlık ve Kaos Lordu'na benzemiyordu.

"Hadi içeri girelim ve birkaç tabak alalım." Dolores, geçmişinden bahsetmekten kaçındığını bildiği için kolunu belime doladı. "O şoktan sonra hepimiz güzel bir fincan çay ve bir dilim pastaya ihtiyaç duyarız. Çok sevdiğin ballı pastayı getirdim Rada. Merak etme, bana her şeyin nerede olduğunu göster yeter. Gerisini ben hallederim. Sen rahatla."

Eve çekilmeden önce Noctis'e şöyle bir baktım. Ulyss, ölü Serai'yi Underforges'ün arabasına yüklemesine yardım ediyordu, çünkü onu orada tutmaları konusunda anlaşmıştık. Cüce, kurdu nasıl derisini yüzüp postunu Dolores için bir palto olarak kullanmak istediğini ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlamıştı, bu yüzden ayrılmanın güvenli olduğunu düşündüm.

"Ah, işte benim güzel sevgilim." Bane ona doğru koşarak geldiğinde Dolores eğilip onu okşadı ve elbisesinin birçok cebinden birinden çıkardığı bir ödülü ona verdi. Erkek kedi, hak ettiği övgüyü alan bir kral gibi mırıldandı. "Öyleyse," dedi Dolores mutfığa girerken. "Arkadaşın seni ziyaret etmek için çok uzaklardan gelmiş." Bana sinsi bir bakış attı. "Eski sevgili mi?"

"Hayır," diye kısa ve öz bir şekilde cevap verdim ve tabakların saklandığı dolabı açtım.

"Hım." Dolores, benim suskun cevabımdan etkilenmedi. "Cesur bir savaşçı. Ve sizin türünüz için bile çok uzun boylu. Siz insanlar büyük eller, büyük—" demez misiniz?

"Dolores!"

Şaşkınlıkla söylediğim sözler, izci kızdan sadece arsız bir kahkaha kopardı. "Haklı olup olmadığımı bilmiyormuş gibi davranmadığını fark ettim."

Onun haklı olduğunu çok iyi biliyordum.

İç çektim ve Dolores'in ocağa koyduğu çaydanlığı ısıtmak için Ateş taşıni aktive etmekle meşgul oldum. Benim gibi Underforge'lar da tatlı, meyveli çaylardan hoşlanırdı, ancak Noctis daha acı bir karışımı tercih ediyordu. Bir dolabın arkasından küçük metal bir çay yaprağı kabı çıkarmadan önce kısa bir süre tereddüt ettim. "Aramızda her zaman karmaşık bir ilişki olmuştur."

"Ama o sizi ziyaret etmek için buraya geldi."

Evet, çünkü Aron-Lyr'de onu ilk görüşte bıçaklamayacak kadar aptal olan tek kişi muhtemelen bendim. Çay yapraklarını dikkatlice ölçerken içimden bir homurtu çıktı. "Aramızda işlerin yolunda gitmemesinin bir sebebi var."

Dolores bana düşünceli bir bakış attı. "İnsanlar bazen değişir."

Hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdim. İmkansız umutlara tutunmak sadece felakete yol açardı. Bunu çok uzun zaman önce öğrenmişim. "Bazen öyle olmaz."

Dolores cevabımı onayladı ve daha fazla soru sormadı. Bunun yerine, tabakları bir tepsiye koydu ve çay yeterince demlendikten sonra süzmeme yardım etti. Halkının çoğu gibi, o da küçük bedeninin içinde güçlü bir yürek saklıyordu. Aron-Lyr'in diğer ırklarından farklı olarak, Brownie'lerin kendi krallıkları yoktu ve güç ve siyasetle ilgilenmiyorlardı. Savaş sırasında savaşımadılar, ancak ordularımızın ikmalini sağladılar; Tanez'in onlara verdiği hediye sayesinde tüm mahsuller, meyveler ve sebzeler onların bakımı altında gelişti.

Dışarı çıktığımızda, Ulyss Underforge'un Noctis'e fısıltıyla sorduğu son soruyu duydum; bu soru gizli tutulmak isteniyordu ama bir şekilde evin her yerine ulaştı. "Ne kadar süre kalmayı planlıyorsun evlat? Kızın yardıma ihtiyacı var."

Bu sözler, içimde kasvetli bir gerçeklik dalgası yarattı. Noctis, iki on gündür çiftlikte bana yardım ediyordu. Benimle birlikte Serai'yi yenmişti. Artık ata binebilecek kadar iyileşmişti.

Oysa ben onu dışarı atmak için hiçbir girişimde bulunmamıştım.

"Rada'nın bana ihtiyacı olduğu sürece kalacağım," diye yanıtladı Noctis, bana meydan okuyan bir ifadeyle bakarak; bu bakış midemde istenmeyen bir sıcaklık hissi uyandırdı.

Gitmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Beni incittiği tüm o zamanlar beni en çok rahatsız eden Şey değildi. Hayır, beni asıl mahveden, onun gerçekten beni nemsemiğini sandığım o kıymetli anlardı.

Gözlerim, tuniğinin açık üst kısmına ve altındaki kırmızı yara izinin kenarına kayınca, benden hâlâ sakladığı sırların da aynı Şekilde devam ettiğini fark ettim.

BÖLÜM

16

Noctis

Rada öfkeden köpürüyordu. Hem de bana karşı.

Ah, misafirlerimizin hiçbir şeyden şüphelenmediğinden emindim. Dolores'in pişirdiği ballı kekin tadını çıkarırken, evin yanındaki uzun bir kestane ağacının gölgesinde otururken, onun parlak gülümsemesi ve rahat konuşmasıyla kandırılmışlardı. Ama ben yakaladım. Çatalını sıkıca tutuşu, her kek lokmasını biraz fazla uzun süre çiğnemesi, sahte ismim Bele'yi uzatması... Yeraltı Demircilerinin bilgisizliğinden dolayı onları suçlayamazdım; Rada'nın öfkesini kışkırtma konusunda benim engin deneyimime sahip değillerdi. Sonuçta, bunu binlerce yıldır mükemmelleştirmiştım.

“Peki, ne iş yapıyorsun evlat?” diye sordu Ulyss Underforge, merakla kalkmış gür beyaz kaşlarından biriyle. “Çiftçi değilsin, değil mi?”

Normalde onun sorgulayıcı tonundan ve aşırı samimi hitap şeklinden nefret ederdim. Ama şaşırtıcı bir şekilde, bu eksantrik yaşlı çifti sevdiğimi fark ettim. Rada'ya olan saygıları çok güçlüydü. Ve benim pervasız küçük kraliçem de onları seviyordu; bu, kendisini tereddüt etmeden onların ve tehlikenin arasına atmasından belli olmuştu. Buna saygı duymadan edemedim.

“Ben bir askerim—eskiden—askerdim,” diye yanıtladım yumuşak bir tonda, gerçeğin zararsız bir versiyonunu seçerek. “Savaş bittikten beri nöbetçi işlerinde çalışarak geçiniyorum.”

“Ah, sen ve sevgili Rada'mız böyle mi tanıştınız? Savaş sırasında mı?” Dolores ellerini çırpı, küçük burnu heyecanla seğirdi. “Birçok ortak noktanız olmalı.”

“Ah, evet.” Rada’nın gülümsemesi tatlıydı, ama gözlerinden ateş fışkırıyordu ve tıpkı daha önce o Kaos Kurdu’nun yaptığı gibi bir dilim pastayı daha vahşice bıçakladı. “Bele ile her zaman konuşacak çok şeyimiz olurdu.”

"Tartışalım" demek istedi ama ben tuzağa düşmedim.

“Eğer birlikte savaşıysanız, bu kızın ne kadar zeki ve çalışkan olduğunu biliyorsunuzdur,” dedi Ulyss Underforge. “On yıl önce bu araziye satın aldığımda, çiftlik harabe halindeydi, tarlalar otlarla kaplıydı. Onu Batı Tepeleri'ndeki en iyi yönetilen çiftliklerden birine dönüştürdü. Onun ürettiği arak peyniri Lasgallen'in her yerinde ünlüdür.”

Hayvanlara yardım etmeme rağmen, peynir yaptığı ve sakladığı mahzenlere girmeme izin verilmemişti. "Bana göstermelisin Rada. Bu son derece büyüleyici geliyor," dedim meydan okuyan bir gülümsemeyle, sürekli ruh hali değişimlerinden bıkmıştım. Uçurumun en derin çukurunda, bu sefer onu öfkeliendiren neydi? Ona yardım etmem, sabahtan akşama kadar şikayet etmeden, kanlı bir ölümlü köylü gibi çalışmam yetmemiş miydi?

“Ama en azından onun saman sütünden yaptığı peyniri denedin, değil mi?” diye araya girdi Dolores, Rada cevap vermeden önce. “Çok lezzetli. Bunun için Rasga'da ne kadar ödediklerini biliyor musun? Şehir halkı buna bayılıyor.”

“Maalesef henüz bu zevki tatma fırsatım olmadı.” Rada’nın öfkesiyle mücadelesini izlerken gülümsemem daha da derinleşti. “Ama Rada’nın lezzetlerini tekrar tatmayı çok isterdim.” Küstahlığım yüzünden masanın altından yediğim tekme acı vericiydi, ama yanaklarında oluşan o güzel pembe renk için buna değdi.

Dolores, sözlerimdeki imayı yakalayarak çayına homurdandı. Kocasını ise hiçbir şeyden habersiz, kasaba halkının gülünç yozlaşması hakkında uzun uzadıya bir hikaye anlatmaya başladı. Rada'yı daha fazla kışkırtmanın akıllıca olmadığını bilerek, sırtımdaki gizlemek için içeceğimden bir yudum aldım. Yoğun, hafif acı tadı beni şaşırttı.

"Bu ashirai çayı," dedim Rada'ya bakarak. Mükemmel demlenmişti.

Göz temasından kaçındı, ifadesi sakindi. "Tatlı karışımlara göre bunu tercih ettiğini hatırladım. Elimde birkaç yaprak vardı."

“Hım.” Ona takılmadan edemedim. “Yıllardır bu kadar iyi hazırlanmış bir kokteyl içtiğimi hatırlamıyorum. Bu bir sanat. Çoğu insan sevmiyor diye

uğraşmıyor bile.”

O çayın tesadüfen ortalıkta durmadığını ikimiz de biliyorduk. Görünüşte öyle olsa da, bana karşı hiç de kayıtsız değildi.

“Yıllar içinde tadına alıştım ve bazen kendime bir fincan yapıyorum,” diye yanıtladı Rada, gözlerinde beni hazırlıksız yakalayan ani bir melankoli parıldayarak. Yıldızlar, ölümlü olmak son derece elverişsizdi. İkimizin de güçleri varken, onun ruh halini anlamak için sihrimi kullanabilirdim. Gerçi Yggdrasil'in düşüşünden beri zihnine dokunmama izin vermemişti.

Aynı anıların onu da rahatsız edip etmediğini merak ettim. Lyrheim yakınlarındaki kulede ateşin başında oturup çay içtiğimiz o anlar... Şaam'ın bana alay etmek için hediye ettiği, Firai Dağı'ndan gelen acı karışımı sevdiğim için benimle dalga geçtiğinde gözlerindeki parıltı... Acıda her zaman değerli bir şey bulduğum için, şakanın Savaşçı'nın başına geldiğini söylediğimde içimde yayılan sıcaklık...

Zamanı geri çevirmek için neler vermezdim ki? Tüm güçlerime rağmen, bu yetenek hiçbir zaman elimde olmamıştı. Sahip olduğum tek şey binlerce pişmanlıktı. Onunla geçirdiğim tüm bu değerli anları boşa harcamıştım - peki ne için?

Güç için. Güç ve gurur için. Ve ikisi de ellerimde küle döndü.

“Çömlek takımı harika olmuş, Rada.” Dolores'in tiz sesi düşüncelerimi böldü. Brownie elindeki kupayı kaldırıp bir yandan diğer yana çevirdi.

"Bunları kendin mi yaptın? Çok güzeller," dedim, pişmiş kilin üzerindeki canlı mavi sırrı hayranlıkla izleyerek.

Rada gülümseyerek, "Çiftlikteki çoğu şeyi kendim yapıyorum," diye yanıtladı.

Eserleri her zaman hem mükemmelliklerine duyduğum kıskançlığı hem de onun kadar zeki birinin daha fazlasını yapmaya cesaret edememesine, başkalarının koyduğu sınırların ötesine geçememesine duyduğum küçümsemeyi uyandırmıştı. Ama onun olduğu apaçık ortada olan, incecik elleriyle yapılmış şeyleri kullanmak beni garip bir şekilde ikilemde bıraktı. Bir yanımla onlara binlerce kez dokunmak, onların aracılığıyla onun özünü özümsemek istiyordum. Bir yanımla ise buna hakkım olmadığını, istenmeyen bir müdahale olacağını, şu anki ilişkimiz için fazla samimi olacağını hissediyordum.

"Evet, Rada çok yetenekli bir genç kadın," dedi Dolores kurnaz bir bakışla. "Ve buradaki insanlar, özellikle genç erkekler, bunu fark etti."

"Ne?" Meraklı Brownie'nin benimle dalga geçtiğinden şüphelenmeme rağmen, ölümlü bir çiftçinin, kraliçem yapmak istediğim tanrıçaya kur yapması gibi saçma bir düşünceye karşı duyduğum hoşnutsuzluğu gizleyemedim.

Ama o benim değildi. Hiçbir zaman benim olmamıştı. Ve asla da olmayacaktı.

"Ah, güzel bir kız ve iyi yönetilen bir çiftlik—taliplerinin olması şaşırtıcı değil. Sommerhalt çiftliğinden Tristan geçen yaz bizim Rada'mıza oldukça hayran kalmıştı," dedi Ulyss. Ona kaşlarını çattığımda neşeli ifadesi soldu.

"Gerçekten abartıyorsunuz," diye araya girdi Rada, boş fincanıyla sinirli bir şekilde oynarken. "Eminim ki benden çok çiftliğimle ilgileniyordu. İkinci oğul için iyi bir arazi bulmak zordur."

Ulyss iyi niyetle güldü. "Sanırım onu her çiftçi pazarına geldiğinde genç bir kız gibi utandıran şey arazinin yapısı değildi, canım." Omuz silkti. "Ama araziden bahsetmişken, Milford Ridge'e yerleşen herkese iki bin dönüm araziyi bedava veriyorlar."

Dolores homurdandı. "Fırtına mevsiminde orası tam bir kâbus, cinlerle ve arada sırada çıkan mağara trolleriyle dolu. Orayı seven tek kişi Briseis."

"Elf kızının pek de aklı başında olmadığını söyleyebiliriz." Ulyss, etkileyici beyaz sakalını çekiştirerek güldü. "Kesinlikle tuhaf biri—özellikle de bir Elf için. Söylentilere göre, savaş sırasında Düşmüş Olan için savaştan eski paralı askerlere bu toprakları teklif ediyorlarmış. Lasgallen'in ordusunda görev yaptıktan sonra affedilmişler." Yaşlı Cücenin kehribar rengi gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi ve bana döndü. "Sen de savaşta savaştın, değil mi evlat? Peki, ne düşünüyorsun? Bu insanlara ikinci bir şans vermek doğru mu?"

Rada, keskin hatlarla dolu gülümsemesiyle sözünü kesti ve misafirlerimizin bile bunu fark etmemesi mümkün değildi: "Bele ikinci şansları sever. Ve üçüncü şansları da."

Onu sakinleştirmeye çalıştım. "Rada..."

Dolores bana acıdı ve ayak bileklerine dolanmış olan Bane'i kucağına alırken yüksek sesle mırıldandı. Misafirlerimizin dikkati kedide olduğu için Rada'nın gözlerine baktım ve başımı salladım. Sorunu ne olursa olsun, aramızdaki gerginliği gizlememiz gerekiyordu.

Uyarımı dikkate almasa da, Rada daha cana yakınlaştı ve Yeraltı Demircilerinin çiftlik hayatı ve komşularıyla ilgili en yeni dedikodular

hakkındaki eğlenceli hikayelerine katıldı. Gölgeleler uzamaya başlayınca, Ulyss ve Dolores yola çıkmaya hazırlandı. Ormanlarda dolaşan Serai'ler yüzünden, gece düşmeden eve varmak istiyorlardı ve yolculuk oldukça uzundu. Gözlerim vagonun kasasında yatan ölü kurdun devasa bedenine takıldı ve aniden içimde bir huzursuzluk hissettim. Savaş sırasında Serai'leri ordularımın bir parçası olarak kullanmışım. Ejderhalarımın çok daha az zeki olsalar da, kontrol etmeleri kolaydı ve düşmanlarımın kalbine korku salıyorlardı. Yenilgimden beri, kıtanın daha ücra ormanlarına kaybolmuşlardı. Birinin ölümlü yerleşim yerlerine bu kadar yaklaşması alışılmadık bir durumdu.

Ulyss, midillileri arabaya koştuktan sonra beni kenara çekti. Yaşlı yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Burada olman iyi oldu oğlum. Rada bunu kabul etmeyebilir ama yardımın için minnettar."

Başımı salladım. Rada tanıdığım en inatçı kadın olsa da, gerekirse ben de onun inatçılığına karşılık verebilirdim. Kocasından daha açık sözlü olan Dolores, göz kırptı ve Rada'ya iyi davranmamı söyledi. Ayrıca çok zayıf görüldüğüm için yakında daha fazla pasta sözü verdi. Kalçama yaptığı dokunuşun tesadüfen popoma denk gelmediğini hissettim.

Midilliler arabayı avludan çıkarır çıkarmaz, Rada tabakları masadan kaptı ve tek kelime etmeden eve girdi. İçimden bir ah çekerek, kalan tabakları topladım ve yavaşça onu takip ettim. Onunla konuşmaya çalışmadan önce sakinleşmesini beklemek daha iyi olabilirdi belki, ama onun söz konusu olduğu zamanlarda ne zaman akıllı davranmışım ki?

Onu görünce kapı eşiğinde donakaldım. Tabakları lavaboya koyuyordu, pencereden giren güneş saçlarına vurup alev alev yakıyordu. Saçlarını serbest bıraktığında, tıpkı ruhu gibi vahşi ve dizginsiz olduğunda çok hoşuma gidiyordu. Başını geriye doğru eğip öpmek için ellerimi saçlarının arasına gömdüğümde ipeksi tellerin parmaklarımın arasına dolanması... Ya da çıplak bedenimin her yerinde dolaşp, omurgamda nefis ürpertiler yaratması...

Onun tabakları tek eliyle kaldırmakta zorlandığını görünce hayallerimden sıyrıldım. Hızla yaklaşp, sallanan yığını tutmaya çalıştım. "Bekle. İzin ver, sana yardım edeyim."

Rada, tabakların şıkırtısına neden olacak şekilde yolumdan çekildi. "Yardıma ihtiyacım yok." Bir anlık sessizlik. Bakışları, sabunlu suyla dolu

önündeki lavaboda kaldı. Sonra, buz gibi ve net bir şekilde: "Sana ihtiyacım yok."

Onun sert ses tonuna karşı öfkemi zorlukla kontrol ettim, kavga çıkarmak istediğinden şüpheleniyordum. "Durumun ideal olmadığını anlıyorum," dedim, yanındaki mutfak tezgahına yaslanarak. "Ve kimseye güvenmek zorunda kalmaktan nefret ettiğini de."

Yatıştırıcı sözlerim boşa gitti; bana dönerken gözleri alev alev yanıyordu. "Sana muhtaç olmaktan nefret ediyorum."

Onun açık suçlaması, yaptığım hiçbir şeyin asla yeterli olmayacağına dair incitici hatırlatması, beni sert bir şekilde karşılık vermeye itti: "Eh, burada başka kimse yok." Alaycı bir şekilde, "En azından komşularınız burada size destek olmak için bulunduğuma sevinmiş gibi görünüyorlar." dedim.

Rada bana yaklaşırken acı bir kahkaha attı. "İnan bana, senin gerçekte kim olduğuna dair en ufak bir fikirleri olsa, farklı düşünürlerdi. Kimse arka bahçesinde Düşmüş Olan'ı istemez."

Şimdi bunu gündeme getireceğine inanamadım. Haklı olduğunu bilmek durumu daha da kötüleştirdi. "Lyr, çok kendini beğenmişsin."

"Buna hakkım var. Neredeyse tüm dünyayı yok ediyordun." İşaret parmağıyla göğsüme vurdu. "Ve tekrar denemediğinden de emin değilim."

Şüphelerimden kurtulacağımı ve peşimi bırakmayan hayaletleri kovacağımı ummuştum, diye itiraf etmeye meylettim. Ama bunun yerine binlerce yeni hayalet yarattım.

Ama bunu kimseyle, özellikle de onunla konuşamazdım; bu yüzden onu kendi suçlayıcı sorumla dikkatini dağıtmaya çalıştım: "Bu zavallı fani varoluşun sonuna kadar yapacağımız her kanlı kavgayı böyle mi bitirmek istiyorsun?"

Sözlerim üzerine Rada olduğu yerde kaldı, yıldız alevi gözleri bana dikilmişti. Sesi, bana en çok kızdığı anlarda, aramızda hiçbir şey kalmadığını net bir şekilde belirtmek istediği anlarda kullandığı o soğuk tona büründü. "Buna gerek yok. İyileşir iyileşmez hayatımdan çıkacaksın."

Derin bir nefes aldım. Beni itmesi, ona olan bağlılığımı daha da güçlendirdi.

"Kalabilirim."

Yumuşak, neredeyse masum bir yardım teklifiydi. Ama öyle değildi. Tamamen başka bir şeydi. Asla kelimelere dökmeye cesaret edememem

gereken bir şeydi. Aramızda nabız gibi atan, ağır ve canlı bir şeydi; mutfacı, tüm evi çok küçük hissettiriyordu.

Rada hemen reddetmedi. Bunun yerine, bana bakarken yüzünde ani bir kırılğanlık belirdi: gözlerinin gümüş rengi pusluydu, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı, kavgamızdan kaynaklanan tüm yoğunlaşmış duygular farklı bir gerilime dönüştü. Duştan çıktığımda bakışlarının nasıl da üzerimde kaldığını hayal bile edememiştim.

Yaklaşacağımı sanarak kendimi kandırıp ona doğru eğildim. Aman Tanrım, onu şimdiden tadabiliyor, tenindeki sıcaklığını hissedebiliyordum. Vücudum muhteşem bir beklentiyle gerildi, aramızdaki mesafe azaldı, gözleri kapandı...

Dudaklarımız birleşmeden önce boğazıma dayanan buz gibi çelik darbesi beni bir an dondurdu.

"Hayır, olmaz!" diye tısladı Rada. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Gözlerim, elindeki parıldayan mutfak bıçağına kaydı. Bıçağı çektiğini fark etmemiştim bile. Ama zaten her zaman çok hızlı hareket ederdi. Ve ben de biraz fazla meşguldüm.

Kendimi savunmaya çalıştım. "Öpülmek istiyormuş gibi görünüyordun."

Sözlerim onun öfkesini daha da alevlendirdi, bıçak derime saplanırken hırıldayarak, "Öyleyse lanet olası gözlerini kontrol et," dedi.

Geri adım atmadım, onun küçümsemesiyle yüzleşirken kendi öfkem de yükseldi. Bıçak hareketlerimi takip etti, kan akıtmaya yaklaştı ama henüz deriyi delmedi.

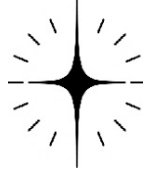
"Beni kontrol altında tutmak için mi yoksa kendini kontrol altında tutmak için mi o bıçağı ihtiyacın var?" Aramızdaki küçük mesafeden yumuşak bir fısıltı. "Ah, neden kızgın olduğunu gayet iyi biliyorum. Küçük anlaşmamızın sandığın gibi bir angarya olmadığını anladın. Benim burada olmamdan hoşlandığını anladın." Dudaklarımız arasında sadece bir nefeslik mesafe kalacak şekilde daha da yaklaştım. "Ve kalma teklifimi kabul etmeye meyillisin."

Güzel yüzü buruştu, çelişkili duygular yüzünde uçuşuyordu. Sinirli bir hırıltıyla bıçağı indirdi ve bana doğru itti. Sınırına ulaştığını hissederek onu bıraktım. Ya öfkesini üzerime boşaltacaktı ya da aceleyle kapıdan kaçacaktı.

İkisini de yapmadı. Bunun yerine derin bir nefes aldı, bıçağı çekmeceye geri koydu ve ürkütücü derecede sakin bir ses tonuyla, "Hâlâ birkaç saat gün ışığı var. Peynirle uğraşmak için mahzene iniyorum," dedi.

Hareketsizce durdum, düşüncelerim karmakarışık, bedenim ise gerçekleşmemiş arzularla yanıyordu. Aramızda iki adım bile yoktu ama sanki kıtanın öbür ucundaymış gibi hissediyordum.

“Haklısın,” dedim boğuk bir sesle. İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce buradan çıkmalıydım. Kaçmak gibi hissettirse bile. “Bana ihtiyacın olursa... dışarıda olacağım, o lanet olası çiti tamir edeceğim.”

BÖLÜM

17

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ
Aron-Lyr'in yapımından 1800 yıl sonra

İş

"Dayanılmaz biri." Gözlerim, önümdeki koyu topraktan fışkıran, narin yaprakları hafif esintide dans eden canlı leylak çiçeklerine kısıldı. "Aramaz'a bunun umutsuz bir girişim olduğunu ve kardeşinin de kimsenin yardımına muhtaç olmadığını kaç kez söylemeyi düşündüğümü sayamam."

Kralın Sarayı'nı çevreleyen bahçeler rengarenk çiçeklerle dolup taşıyordu; güller, laleler ve nergisler her yerde açmış, havayı tatlı kokularıyla dolduruyordu. Görkemli ağaçlar gölge sağlıyor, yaprakları fısıldıyordu. Bahçenin kenarında küçük bir dere neşeyle şırıldıyor, kristal berraklığındaki suyu yukarıdaki masmavi gökyüzünü yansıtıyordu. Toprağın Aurea'sı Tanez'in gücü, bu huzur mabedinde tüm ihtişamıyla sergileniyordu. Ne yazık ki, arkadaşımın sabah yürüyüşüne eşlik ederken, onun yarattığı güzelliği takdir edecek kadar enerjim yoktu.

Belekoroza birlikte Öteki'ye yaptığım son geziden yeni dönmüştüm; alaycı sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyor, yüzüm öfke ve adını koyamadığım yabancı bir duyguyla kızarmıştı. Öfkeden daha büyük bir şey damarlarımda yangın gibi yanıyor, kalbim hızla çarpıyordu. Bu durum, kardeşlerim arasındaki en yakın arkadaşım da dahil olmak üzere hiç kimseyle paylaşmadığım bir şekilde, her gezimizi hem korkuyla hem de heyecanla beklememe neden oluyordu. Ve kesinlikle Aramaz'la da paylaşmamıştım.

"Mmm." Altın sarmaşıklarla süslenmiş güzel yeşil bir elbise giymiş olan Tanez, biraz daha küçük bir çiçeği sevgiyle okşadı ve diğerleriyle aynı

büyükölğe ulaşmasını sağladı. “Acaba bu, ona gerçekten yardım etmek istememenle ilgili olabilir mi?” Bana anlamlı bir bakış attı.

Sözlerinde bir nebze doğruluk payı vardı, her ne kadar son zamanlarda Belekoroğlu'un gerçek doğasını ifşa etme planıma pek kafa yormamış olsam da. Herkesin iyiliğini düşünmüş olsam bile, bunun ihanete çok yakın olduğunu, Aramaz'ın ve sanırım Yüce Baba'nın iradesine doğrudan bir karşı gelme olduğunu biliyordum.

Tanez'in geliştirdiği çiçekle oynarken, "Lyrheim'in, Aron-Lyr'in onsuz daha güvenli olacağını inkar edemezsin," diyerek konuyu değıştirdim.

“Bazıları öyle diyor, evet.” Arkadaşım başını yana eğdi. “Ama onun bu dünyadan gitmesini mi istiyorsun?”

Basit bir soru beni hazırlıksız yakaladı. Kalbimde beklemediğim bir cevap vardı: şiddetli bir ret, yoğunluğuyla ezici bir ret. Parmak uçlarım arasında alevler parıldarken nefesim kesildi, dokunuşumun altındaki enfes çiçek küle dönüştü. Tanez, harap olmuş eserine neredeyse hiç bakmadan, yeşil gözleri bana dikili bir şekilde, dehşet dolu özürümü savuşturdu.

"Baradaz," dedi, ses tonu tartışmaya yer bırakmadan. "Onunla yaptığınız bu gezilerde gerçekte neler oluyor? Her zaman tam bir karmaşa içinde geri dönüyorsunuz."

Onun delici bakışlarından kaçınmak için kül lekeli parmaklarımı çimenlere silme bahanesini kullandım. "Bana Öteki'yi gösteriyor." Açıklamamın yeterli olmayacağını anlayınca ekledim: "Ve dediğim gibi, bu konuda küstah ve arsız."

Tanez ikna olmamıştı. "Hepsi bu olamaz."

Bakışlarım etrafımızdaki yemyeşil, davetkar tepelerde dolaştı; Yüce Baba'nın isteklerine göre yarattığımız bir cennetti burası. Herkes burada mutlu olmalı, huzurlu hissetmeliydi. Neden karşı konulmaz bir şekilde Öteki'nin karanlık ovalarına çekiliyordum? Tehlikelerine rağmen bilinmeyen keşfetmeye beni iten neydi?

“Mantığın ötesinde seni büyüleyen bir şeyle hiç karşılaştın mı?” diye sordum. “Dokunmak, anlamak istediğin bir şey...” Yutkundum, karmaşık duygularımı kelimelere dökmekte zorlanıyordum. “Dokunmak, anlamak istediğin bir şey, yapmaman gerektiğini, yapamayacağını bilmene rağmen?”

“Bir şey mi?” Tanez'in sesi sorgulayıcı bir tona büründü. “Yoksa birisi mi?”

Kolay bir inkâr dudaklarımdan dökülmüyordu, zihnim karanlığa, ona çok yaklaşmanın canlı anılarıyla doluydu.

Diğerinde ilgi çekici bir şey keşfettiğimizde omzumun üzerinden bana bakıp, cezbedici kokusu burnumu gıdıkladığında. Beni kışkırttıktan sonra, öfkemden etkilenmeden, kısık bir kahkahayla saçımın bir tutamını şakayla karışık çekiştirdiğinde. Nefes nefese yaptığımız ruh yarışlarından birini kazandıktan sonra kibirli bir şekilde gülümsediğinde—dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak, dişlerimi etine batırarak, onu kanatarak yüzünden silmeyi çok istediğim bir gülümseme.

O çalgın dürtü ilk ortaya çıktığında, o kadar hazırlıksız yakalandım ki neredeyse teslim olacaktım. Sadece onun tepkisiyle ilgili alışılmadık bir tedirginlik beni geri tuttu. O garip arzuyu bastırmak için mücadele ettim, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, en uygunsuz anlarda yeniden ortaya çıktı.

Çelişkili düşüncelerim yüzümden belli olmuş olmalı ki, Tanez endişeyle kaşlarını çatı. "Belekoroş tehlikeli. Bunu biliyorsun."

Bunu biliyordum. Ona karşı duyduğum bu sakıncalı çekimin sebeplerinden biri de buydu. Bir de lanet olası kibri. Onu en az bir kez boyun eğdirmeyi, o sinir bozucu buz gibi kibir maskesini bin küçük parçaya ayırmayı nasıl istemezdim ki?

"Evet," diye fısıldadım. "Evet, bunu biliyorum."

"Sorun da bu değil mi zaten?" Tanez, inanmaz bir şekilde başını salladı ve beni bahçenin sık yeşil çalılıklarla gizlenmiş تنها bir köşesine çekti. Ciddi bir ifadeyle bana döndü, koyu saçları güneş ışığında parıltıyordu, başındaki beyaz çiçek tacıyla canlı bir tezat oluşturunuyordu. "Onun ne kadar çekici olduğunu düşünürsen düşün, ilginin ne çekmiş olursa olsun, bu dokunmaman gereken bir ateş. Sadece kendini yakacaksın ve bulabileceğin geçici zevk, ardından gelecek kaçınılmaz acıya değmeyecek."

Arkadaşımın vahim uyarısının büyük bir haklılık payı olduğuna emindim. Ne yazık ki, aklım sadece tek bir şeye odaklanabiliyordu: "Ne tür bir zevk?"

"Boşuna konuşuyorum, değil mi?" diye iç çekti Tanez. "Aramaz'la ten zevkini hiç tatmadın, değil mi?"

"Hayır, biz Yüce Baba'nın ışığıyla birleşene kadar beklemeye karar verdik." Konunun aniden değişmesinden dolayı kaşlarımı çatı. "Aramaz, kişisel zevklere kapılmadan önce görevlerimize odaklanmanın akıllıca

olduğunu düşündü. Bu dünyanın zevklerine çok kolay teslim olmak, Yaratıcı'nın alemine olan bağıımızı zayıflatacaktır.”

“Benim ve M'tar'ın ilişkisi gibi, demek istiyorsun.” Tanez'in iğneleyici tonu, arkadaşımın Dünya'nın diğer Aurea'sıyla uzun zamandır bağlı olduğunu hatırlattı bana. İlişkileri bilindiği gibi oldukça çalkantılıydı.

“Ah, öyle bir ima etmek istememiştim...”

Sözlerimi yumuşatma girişimime Tanez başını salladı. “Kudretli kralımızın bu konudaki görüşünün gayet farkındayım. Dürüst olmak gerekirse, Aramaz'ın birkaç konuda biraz rahatlaması iyi olurdu.” Yüzünden bir saç telini üfleyerek uzaklaştırdı. “Başkalarının evlilik hayatlarıyla ilgilenmiyorum. Mesela kız kardeşimi ele alalım. Sha'am'ın onu birkaç bin yıl boyunca kovalamasına izin vermenin ona Sha'am üzerinde bir tür güç vereceğini hâlâ düşünüyor, oysa hepimiz biliyoruz ki sonunda pes edecek.” Hasat Tanrıçası omuz silkti, dudağı seğirdi. “Belki de haklıdır.”

“Aynı yönü Yüce Baba adına yönetmek bir bağ gerektirmez,” dedim, Tanez'in ne demek istediğinden hala emin değildim. “Khiraz ve Enlial birbirlerini kardeş olarak görüyorlar, Aşur ve Namtaz ise sevgili değil, arkadaş.” İki Su Aurea'sının durumunda bunun çoğunlukla Aşur'un, yönettiği denizler gibi tamamen özgür kalma özleminden kaynaklandığını tahmin etsem de, “Ancak bunun nasıl bir önemi olduğunu anlayamıyorum...”

İnanmazlığım beni güldürdü çünkü sonunda Tanez'in ne ima ettiğini anladım.

"Belekoroz'u istemiyorum!" diye tısladım, sesim gergin bir fısıltıya dönüştü. "Ondan hoşlanmıyorum bile."

“Birinin diğeriyle pek ilgisi yok,” dedi Tanez, şiddetli reddimden etkilenmemiş bir şekilde. “M'tar'ın inatçılığına ne kadar çok lanet ettiğime inanamazsın.” Dolgun dudakları anlamlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu, ona yatağımı vermeyi reddedeceğim anlamına gelmiyor. Aksine, kanı ısıtmak için biraz kavgadan daha iyisi yok.”

Ona bakakaldım, sözleri nişanlımın can sıkıcı kardeşi hakkındaki önceki düşüncelerimin rahatsız edici bir yankısıydı. Tanrım, Tanez beni son derece saf sanıyor olmalı.

“Bunların farkındayım. Aramaz ve ben, Yüce Baba'nın ilahi rehberliğiyle koca bir ırka hayat verdik. Elfler çocuk sahibi olduklarında neyin nereye gittiğini biliyorum.”

“Öyle diyorsan.” Tanez’in bakışlarındaki eğlence, onu bir an bile kandırmadığımı gösteriyordu. “Bunun, bir şeyi teoride bilmekle onu deneyimlemek arasında büyük farklar olduğu konulardan biri olduğunu fark edebilirsin.” Bir an beni süzdü. “Senin ve Aramaz’ın nişanlanmasında Yüce Baba’nın rolü hakkında hep merak etmişimdir. Başka hiçbir birlikteliğe karışmadı, herkesin kendi eşini seçmesine veya hiç seçmemesine izin verdi.”

Yüce Baba’nın beni Aron-Lyr’e gönderdiği günü düşündüm. Bana Aurea’nın en büyük güçlerinden birini bahsettiğini, bunun da en büyük sorumluluğu taşımam gerektiği anlamına geldiğini söylemişti.

Ne kadar da başarısız olmuştum.

"Baba Tanrı'nın Aramaz ile benim birbirimize bağlanmamızı neden emrettiğini biliyorsun," dedim duygusuz bir şekilde.

Dizginlenmemiş bir gücün durdurulamaz bir dalga gibi içimde yarattığı öfkenin acı hatıraları gözlerimin önünden geçti; alev tarafından tüketilirken dayanılmaz acılar içinde kıvranan çevik bedenler.

“Baradaz, senin suçun değildi.” Tanez ellerimi kavradı, sesi sıcak ve güven vericiydi.

Yine de, gözlerine bakmaya cesaret edemedim; başarısızlığın o tanıdık ağırlığı üzerime çökmüş, sesimi çalmıştı. Güçlerimi tek başıma kontrol edebileceğime güvenilemezdi. Bu çok açıktı. Ve açıkçası, Yaratıcımız bile bana tamamen güvenmiyordu.

Cevap vermeyince Tanez iç çekti. "Aramaz'ı seviyor musun?" diye sordu nazikçe, elimi sıkarak. "Onun kraliçesi olmak istiyor musun?"

Beklenmedik soru karşısında bakışlarım ona çevrildi. Elbette, demek istedim. O iyi ve nazik biri, ne zaman tökezlesem beni destekliyor. Ama nedense kelimeler ağızımdan çıkmadı.

Cevap veremedim, tanıdık bir varlık zihnime dokundu.

“Baradaz. Sana ihtiyacım var. Elf köylerinden biri saldırı altında. Onlara hemen yardım etmeliyiz.”

Kralın zihnindeki ses, güneşin parlak ışığını karartan bir gölge gibi endişeyle doluydu. Tanez’le olan konuşmamı unutup, korkudan donakaldım.

“Kim tarafından yapılan bir saldırı?” diye yüksek sesle sordum. Tanez bana baktı, gözlerinde merak ve endişe birbirine karışmıştı.

“Henüz bilmiyoruz. Sadece bu düşmanın uyarı vermeden üzerlerine indiğini ve yoluna çıkan herkesi öldürdüğünü biliyoruz.” Zihinsel

bağımızda derin bir huzursuzluk dalgalandı. “Onlara saldıran yaratıklar, bizim yarattığımız hiçbir şeye benzemiyor.”

Bu imkansız olmalıydı; Aron-Lyr topraklarında yaşayan tüm canlıları biz yaratmıştık. Artan endişemi görmezden gelerek Tanez'e işaret verdim.

Aramaz'a "Tanez benimle birlikte," diye yanıt gönderdim. "En kısa sürede yanınıza geleceğiz."

Kısa bir açıklamanın ardından, Dünya'nın Aurea'sı ve ben ruh formuna geçmeye hazırlandık. Tam güçlerimi çağırmak üzereyken, Tanez kolumu kavradı, orman yeşili bakışları sertti. "Lütfen dikkatli olacağına söz ver."

Onun Elf köyünü tehdit eden bilinmeyen tehlikeden çok daha fazlasını kastettiğini biliyordum. Yüzümde güven verici bir gülümseme belirmesine ve "Elbette" diye cevap vermeme şaşırtıcı derecede kolay oldu.

Bu da bir yalandı. Belekorož'un etrafında asla dikkatli olmamıştım. Hayır, her zaman en pervasız halimdeydim, arkama bakmadan alevlerin içine giriyordum.

Canavar ölüm sancıları içinde kıvranırken, uzun örümcek benzeri bacakları toprağı kazarak ezilmiş çimenlerde derin izler bıraktı. Keskin dişleri asidik zehirle parıldarken, delici bir çığlık attı. Bir zamanlar kötü niyetle parlayan gözleri, grotesk bedeninden hayat çekilirken donuklaştı.

"Yakın!" Şaam'ın gürleyen sesi keskin bir el hareketiyle birleşti ve parlak beyaz renkte yanan, her şeyi küle çeviren ve rüzgârın savurduğu şiddetli alevler ortaya çıktı.

Yaratık, Elf köyüne saldıran son dalganın bir parçasıydı. M'tar ve Tanez, kalan saldırganları gömmek için birlikte çalıştılar ve tehditle başa çıkmak için oluşturdukları derin uçurumu kapatırken yer sarsıldı. Toprak inledi ve kayd, canavar kalıntılarını yuttu ve onları toprak ve kaya katmanlarının altına hapsetti.

Gözlerim etrafımı saran yıkımın üzerinde gezindi, kalbim ağırlaştı. Saman çatılı mütevazı ahşap evler saldırıdan büyük zarar görmüştü. Yarisından fazlası yıkılmıştı. Aralarında yaralılar ve ölümler yatıyordu ve binaların içinden gelen inlemeler ve çığlıklar, daha birçok kişinin içeride mahsur kaldığını ve yardıma ihtiyaç duyduğunu gösteriyordu.

Aramaz'a kısaca başımı sallayarak, yaralı Elfleri iyileştirme çabalarında Khiraz ve Namtaz'a katıldım. Birçok yaralanma ağırdı. Korkunç yaratıkların keskin dişleri ve bıçak gibi bacakları derin, kanayan yaralara ve kopmuş uzuvlara neden olmuştu.

Büyünün yardımıyla bile, yardıma ihtiyacı olanlara müdahale etmek ve enkazı temizlemek saatler sürdü. Çalışırken havada enerji kıvılcımları uçuşuyordu, Anima'mız gerektiğinde ölümlü ve hayvan formları arasında zahmetsizce geçiş yaparken tüyler ve pullar parıldıyordu. Ben ve Aurea kardeşlerim, kurtarabileceğimiz her hayatı kurtarmak için mücadele ederek kendimize hiç dinlenme fırsatı vermedik.

Alacakaranlık yaklaşırken, gökyüzünü turuncu ve pembe tonlarına boyarken, köyün kenarında toplandık. Saldırının izleri kaybolmuş olsa da, küllerin ve kanın ağır kokuları, yaşanan savaşın kasvetli bir hatırlatıcısı olarak hala ortalıkta dolaşıyordu.

Bugün hepimiz burada değildik; Enlial ve Aşur, Hava ve Su alanlarında çok uzakta oldukları için çağrıya cevap veremediler. Belekoroza da bize yardım etme zahmetine girmedi, bu da kimse için sürpriz olmadı.

Batan güneşin ışıkları, önümüzde zarıfçe yere inen görkemli bir altın kartalın ve zarıf bir kuzgunun tüylerini aydınlattı. Ölümlü birer biçim aldılar, görünüşleri hayvan muadilleri kadar farklıydı: Dhustan, geniş omuzlu, koyu altın rengi sakalı sert çenesini örten dev gibi bir adam; Tayshren ise ince hatlara ve kocaman kehribar gözlere sahip, uzun koyu saçları başının arkasında basit bir düğümle bağlanmış zayıf bir erkekti.

Hızla önümüzde eğildiler ve ayı gibi iri yarı Dhustan hemen rapor vermeye başladı. "Başka hiçbir yaratığın izine rastlanmadı," diye sonuçlandırdı. "Hepsi yok edildi."

"Güzel," dedi Şaam, sevinçli ve kinci bir tavırla. "Bundan sonra bize tekrar saldırmadan önce iki kere düşünecekler."

"Böyle bir şey için yeterli akılları olduğunu sanmıyorum. Tek motivasyonları açlık gibi görünüyor," diye yanıtladı M'tar, altın rengi gözlerinde karanlık bir ifadeyle.

"Kan susuzluğu ve sihir susuzluğu," diye ekledi Khiraz titreyerek.

"Onların kökenini daha çok merak ediyorum. Nereden geldiklerine ve onları buraya neyin çektiğine dair hiçbir fikrimiz yok mu?" Aramaz'ın yoğun mavi gözleri, önümüzdeki iki Anima'ya döndü.

İkinci komutanı Tayshren, kralının sorusuna sakın bir bakışla karşılık verdi. “Aron-Lyr’e gelişlerine şahit olmamış olsak da, ilginç bir gözlemde bulunduk.” Dhustan ile hızlı bir bakış alışverişinde bulundu. “Toplandıkları yerlerdeki havada belirgin bir koku var. Kaos ve büyüün kokusu. Bu kokuyu yalnızca alemler arasındaki perdenin ince olduğu yerlerde, sanki Öteki hemen ulaşılabilir mesafedeymiş gibi hissettik.” Sözleri, ima dolu bir ağırlıkla havada asılı kaldı.

"Öteki," dedi Zamani, mor bakışları bana kayarak. "Sen ve Belekoroza o gizemli alemleri birlikte keşfetmediniz mi?"

"Öyleydi." Düşüncelere dalmış bir halde durakladım, Belekoroza ile birlikte köylere saldıran yaratıklara benzeyen bir şeyle karşılaşmış olmamızı hatırlamaya çalıştım. "Ama o canavarlara uzaktan bile benzeyen bir şey görmedik. Öteki Dünya'da yaşam çok az ve orada bulduğumuz hiçbir şey onlar kadar korkunç değildi."

Şaam başını salladı, hoşnutsuzluğu apaçık ortadaydı. "Yine de Belekoroza'nın bilgisi bu gizemi çözmemize kesinlikle yardımcı olurdu." Krala döndü, sesi daha da telaşlı bir hal aldı. "Bir kez daha, sebepsiz yere bize yardım etmeyi reddetti. Buna izin mi vereceksiniz, kralım?"

Gök gürültüsünün hafif bir homurtusu, Aramaz'ın sorgulanmaktan duyduğu rahatsızlığı ele verdi. Başka bir sonuçsuz tartışmanın başlayacağını sezerek, Savaşçıya sert bir cevap vermeden önce araya girdim.

"Belki de Belekoroza ile konuşsam daha iyi olur." Gözlerim kralın gözleriyle buluştu. "Sanırım beni dinleyebilir."

Sha'am saygılı bir şekilde başını sallayarak, "Teşekkür ederim, kraliçem," dedi. "Umarım ona biraz akıl aşılayabilirsiniz."

Belekoroza'nın kulesine vardığımda gece çökmüştü. Diğer Aurea'ların aksine, Kral Sarayı'na yakın bir yerde ikamet etmiyordu. Karanlığın Efendisi evini siyah taştan inşa etmişti ve keskin silueti Lyrheim'i çevreleyen yeşil tepeleri bir bıçak gibi kesiyordu. Çevredeki ağaçların üzerinde yükselen kule, azalan ay ışığı altında girişine yaklaşırken üzerimde tehditkar bir gölge gibi belirliyordu. Sayısız kez yanından geçmiş olmama rağmen, hiç içeri

girmemiştim—hiç girmeme izin verilmemişti—ve merakım inkar edilemezdi.

“Burada neden bulunduğunu biliyorum.”

Yankılanan yumuşak ses beni şaşırtmadı. Kulenin önünde durduğumda, karanlık bir fısıltı tenime hafifçe değdi ve içimde bir beklenti ürpertisi yarattı. Gölgeleer etrafımda daha da derinleşti, sanki karanlığın kendisi canlıydı ve varlığımın farkındaydı.

Sesin geldiği yöne doğru baktım.

Belekoroer, heybetli ahşap kapının üzerindeki korkuluğa oturmuş, taş duvara yaslanmış, son derece rahat bir halde elma yiyordu. Keskin dişleri ay ışığı altında parıldarken bir ısırık daha aldı. Ten rengi daha da solgundu, saçları gece yarısı gibi omuzlarının etrafında dalgalanıyor, koyu renkli tuniğiyle bütünleşiyordu.

"şimdi, kraliçem," dedi, ağzının kenarındaki bir damla suyu yalayarak. "İyi bir haberci ol, söyleyeceğini söyle ve sonra git."

Onun küstahlığını görmezden geldim, yüz ifademi hoş tutmaya çalıştım. Acaba nefret ettiğimi bildiği halde, bilerek mi bana yukarıdan bakmamı sağlamak için bu pozisyonu seçmişti? şüphesiz.

“Lyrheim civarındaki Elf köylerine saldırılar düzenlendi. Bunu yapan yaratıklar—”

Belekoroer, elindeki elmayla tünediği yerden öne doğru eğilirken, koyu renkli gözlerini bana dikmiş bir şekilde homurdanarak, "Ötekinin kokusu," diye sözümü kesti. "Bu da muhtemelen oradan geldikleri anlamına geliyor, eminim ki siz de zaten bunu tahmin etmişsinizdir."

Gözlerimi kısarak, beni kışkırtmasına izin vermemeye kararlıydım. "Yani, bu konuda bir şeyler biliyorsun?"

Elma dişlerinin arasında çıtırdadı, bir ısırık daha aldı. "Ya öyle yapsaydım?"

Ona dişlerimi gösterdim. "Bize yardım etmediğin için seni azarlamak zorundayım."

Bu onun dikkatini çekti. Doğrulup elmayı havaya fırlattı ve elma karanlık bir ateş patlamasıyla eridi. Hiç beklemeden, gücüyle havayı gererek üzerime atladı. Geri adım atmamam bana pahalıya mal oldu ama başardım, tam önüme indiğinde varlığı birdenbire çok yakın geldi. Yazık ki, eğer fiziksel bedenimi birkaç santim daha uzatıp ona daha iyi

bakabilseydim, sadece benimle dalga geçebilirdi. Bazen buna çok fena meyilliydim.

“Peki bunu nasıl yapacaksın?” Bu soru, aramızdaki küçük mesafeyi, karanlık büyüünün ezici gücü kadar doldurdu. Cevap veremeden başını yana eğdi, beni süzdü; vücudumu saran yumuşak deri zırh, alev alev yanan saçlarımın kalın örgüsü. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Yaralı görünmüyorsun. Eminim ki yarım düzine tanrı ve onların Anima'sı bu tehditle başa çıkmak için yeterli olurdu.”

"Bugün insanlar öldü," dedim usulca, bakışlarımı kaçırmadan.

Bu sözlerim, yanımdan geçerken alaycı bir kahkaha atmasına neden oldu; hâlâ yakınımda duruyordu. "Onlar ölümlü," dedi elini savurarak. "Yaptıkları iş bu. Ve sonra yeniden doğuyorlar."

Namtaaz ve ben küçük oğlunu kurtaramadığımız sırada, genç Elf annenin yürek burkan ıgıllıklarını düşündüm. Cansız çocuğunu kucağında tutan, kaosun içinde yankılanan çaresiz hıçkırıkları hafızama kazınmıştı. Sevdiklerinin Yüce Baba'nın ışığına dönüp yaşam döngüsüne yeniden girecekleri vaadinin geride kalanları teselli edeceğinden şüphe duydum.

Belekoroaz'un ses tonuna aniden bir keskinlik girdi, gözleri benimkine kilitlendi. "Duyduğuma göre sen ve Aramaz küçük Elflerinizi oldukça uzun ömürlü yapmışsınız. Onların ölmesine izin vermeyecek kadar hassas mısınız, yoksa onları diğer ölümlü yaratıklardan daha değerli mi görüyorsunuz?"

Omuzumun üzerinden onu izledim, alaycı sözlerine duyduğum tanıdık bir rahatsızlık içimde yeniden uyandı. "Bu, Yüce Baba'nın dileğiydi."

"Elbette."

Arkamdan bir tıslama sesi geldi. Karanlık bir anda etrafımı sardı, o kadar hızlı hareket etti ki kaçma şansım olmadı. Kendi Işığımın gücünün içgüdüsel olarak alevlenmesini engellemek zorlu bir mücadeleleydi.

"Ve biz asla onun isteklerine aykırı bir şey yapmazdık, değil mi?" diye fısıldadı Belekoroaz, hassas ensemdeki tenime doğru, sıcaklığı deri kıyafetlerimin içinden geçiyordu.

Onun sürekli kışkırtmalarına karşı en iyi çözümün aynı şekilde karşılık vermek olduğunu öğrenmişim. Asla geri adım atmayacak veya ona boyun eğmeyecektim.

Başımı bilinçli bir şekilde hareket ettirdim. Konuşurken dudaklarım yanağına o kadar tehlikeli bir şekilde yakındı ki, her kelime bir dokunuşun

izini taşıyordu. "Ara sıra bize yardım etmek gerçekten bu kadar kötü mü olurdu?"

Bu hareket onu duraksattı, gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi ve daha da yaklaştı. Zaman, ayrı ayrı duyumlara bölündü: saçlarının tenime değmesinin yumuşaklığı, burnuma gelen koyu buzun ve hafif baharatın cezbedici kokusu ve bastıramadığım midemdeki elektriklenme hissi.

"Bana yalvarıyor musun, küçük kraliçe?" Sıcak bir nefes kulağıma değdi, tüylerim diken diken oldu. "Buna alışabilirim."

Uzaklaşmadım, nefeslerimiz dudaklarımızın arasındaki küçük boşlukta birbirine karıştı, gözlerimiz kilitlendi. Tanez'in korkunç uyarısı her geçen an zihnimde daha da yankılanıyordu. Bu oyun ne kadar cazip olsa da, daha dikkatli olmalıydım.

"Hayır. Asla." Kucaklaşmanın gölgesinden çıkıp kulenin girişine doğru ilerlerken yüz ifademi değiştirmedim ve sesimi hafif tuttum. "Ama umut etmeye devam edebilirsin. Hepimizin küçük, keyifli fantezilere ihtiyacı var, değil mi?"

Belekoroza arkamdan gelirken kıkırdadı. "Belki de seni sadece inime çekmek istedim."

Ağır çift kanatlı kapılara uzandım, sertçe çekmeme rağmen hiç açılmayınca sinirle homurdandım. Sırıtmaları daha da genişledi. Ah, demek ki bu herif benim aptal gibi kapıyı çekiştirmemi izlemek istiyordu. Ne yazık ki onun kurallarına göre oynamayı planlamamıştım.

Güçlerimi bir anda kullanarak, tahta kapıları menteşelerinden söktüm ve geriye kırık parçalar yığını kaldı, dumanlar hala yükseliyordu. Belekoroza'un şaşkın haykırışını umursamadan, tereddüt etmeden kuleye girdim.

"Tamamen..." İçeriye doğru peşimden gelirken kekeleyerek söylediği öfke oldukça tatmin ediciydi. "Davetsiz bir yere gitmek inanılmaz derecede kaba bir davranış," dedi, gözleri karanlık bir alevle parlıyordu.

Kaşımı kaldırdım, etkilenmemiştim. "Kardeşlerine yardım etmemek kadar kaba mı?" Cevabımla birlikte güçlerinin baskıcı etkisi daha da derinleşince yüzümde muzip bir gülümseme belirdi. Artık sadece rol yaptığını biliyordum. "Hem de beni içeri davet ettin. Az önce."

Belekoroza sinirli bir hırıltıyla parmaklarını şıklattı. Kırık kapı parçaları yerden yükseldi ve kusursuz bir şekilde yeniden birleşti; kapıların çerçeveye geri otururken çıkardığı yankılı gürültü, açıkça benim duymam içindi.

Yorum yapmak yerine, kulenin zemin katına şöyle bir göz attım. Bir tarafta, dar, kıvrımlı bir merdiven diğer katlara doğru kıvrılarak çıkıyordu. Mekanın geri kalanını dolduran şey karşısında şaşkınlık içinde kaldım.

Silahlar.

Kılıçlar ve baltalar. Bıçaklar ve mızraklar. Duvarın her yerine asılmış, onlarcası da her rafı ve yüzeyi doldurmuştu. Birkaç meşaleden gelen loş ışık, keskin bıçakların ve kabzaları ile kılıfları süsleyen parıldayan değerli taşların üzerine bir parıltı saçıyordu.

"Silahlara bu kadar ilginiz olduğunu bilmiyordum," dedim, zihnimde bir sürü düşünce dönüyordu. Kulesinde depoladığı şeylerle küçük bir orduyu rahatlıkla besleyebilirdi.

Belekoro, koyu, cilalı çelikten yapılmış iki geniş kılıca yaklaşırken yüzü ifadesizleşti. Kılıçların kabzalarına yerleştirilmiş yakutlar yoğun bir iç ateşle parlıyordu. Soluk parmağıyla kılıçlardan birinin kenarına hafifçe dokundu. "Bir erkeğin elleri için yapılmışlar ve sihir yardımı olmadan kaldıramayacağım kadar ağırlar."

"İnce işçilikle yapılmış bir kılıcın inkar edilemez bir çekiciliği var. Keskin bir güzellik." Kılıcın kabzasını kavradı ve denemek için salladı. "Mükemmel dengeyi yakaladığınızda duyduğunuz tatmin duygusu."

"Onları kendin yaptın." Bunu tahmin etmeliydim. Silahlara dokunurken gösterdiği saygı, onları yaratmak için sayısız saat harcadığının ipucunu veriyordu.

Dudakları isimsiz bir duyguyla büküldü. "Bilemezdim. Sonuçta, Yüce Baba M'tar'ı aramızdaki demirci olarak tayin etti. Ben sadece bu zanaatla uğraşıyorum."

Bana sıradan bir hobi gibi görünmedi, ama demirci atölyesi ve bu kadar çok silaha neden ihtiyaç duyduğu hakkında soru sormadan önce, duvardan tahta bir asa alıp ilerledi.

"Tercih ettiğiniz silah bıçaklı asa, değil mi?" diye sordu ve asayı bana uzattı.

"Evet."

"Kardeşimle antrenman yaparken seni gördüm." Belekoro, sopanın havada tıslamasını izlerken bana baktı. Mükemmel bir denge içindeydi, birkaç temel formdan geçerken her hareketime uyum sağlıyordu. Karanlıkta bir kıvılcım çıktı. Dolgun dudakları tanıdık bir meydan okumayla yukarı kıvrıldı. "Sana çok fazla kolaylık gösteriyor."

"Eğitimimi devralma teklifi mi bu?" diye sordum, ona keskin bir gülümsemeye.

Silahımın menziline girdi, ben de yıldırım hızıyla sopamı kaldırıp boğazının hassas bölgesine tam değdirmeden durduğumda hiç etkilenmedi.

"Sana kesinlikle birkaç şey öğretebilirim," diye sırtıttı, yüzündeki eğlenmiş ifade hiç değişmemişti.

"Gerçekten de bir silahla bana bu kadar yaklaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye karşılık verdim.

Kahkahası havayı doldururken, esasını kavrayıp beni kendine doğru çekti. "Unutuyorsun: biz birer silahız." Yine çok yakındı. Yine onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. "Hepimiz. Bazıları bunun daha çok farkında."

Hızlı bir hareketle, asayı zahmetsizce tekrar kontrol altına aldı ve yerine geri koydu, bana da kısa bir bakış attı.

"Kulenin geri kalanını görmek ister misin?" diye sordu, ses tonu umursamazdı, sanki aramızdaki gerilim bir oyundan ibaretmiş gibi.

Merdivenlerden yukarı çıktık, uzun ve karanlık varlığı arkamda belirliyordu, yakınlığının sürekli farkındalığı duyularımı rahatsız ediyordu. Bu durumun uyandırdığı heyecan ve huzursuzluk karışımı, üst kata çıktığımızda yerini meraka bıraktı.

Belekoroza kulesinin içi hayal ettiğimden çok farklıydı. Her duvarda sayısız parşömen ve objeyle dolu ahşap raflar vardı. Parıldayan taşlar ve canlı kuru çiçekler dikkatimi çekti ve beni daha da yaklaştırdı. Dayanamadım; elim raflarda gezinirken hayranlık dolu hafif bir ses çıktı ağzımdan. Bu büyüleyiciydi.

"Bunlar ne?" diye sordum, parmaklarım özellikle canlı bir değerli taşla değdiğinde.

"Merakımı uyandıran şeyler," diye yanıtladı Belekoroza, odada dolaşmamı izlerken dudaklarında bir eğlence ifadesi vardı. Kulenin tek penceresinin yanındaki şöminenin yanındaki iki rahat koltuğa doğru yaptığı davetkar işareti görmezden geldim.

"Nerede uyuyorsun?" diye sordum, ona dönerek. Bizim türümüzün ölümlüler gibi uykuya ihtiyacı olmasa da, zihinlerimiz zaman zaman dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu. Sorum onu rahatsız etmek içindi; küçük irade savaşımızda üstünlük kurma cazibesine karşı koymak çok zordu. Ancak yüzünde hiçbir huzursuzluk belirtisi yoktu, bu sinir bozucu eğlence

daha da derinleşti. Karanlık büyünün bir dalı, oyun oynarcasına örgümü çekiştirdi.

"Beni kandırıp yatak odama girmene izin vermemi mi istiyorsun?" diye sordu, gözleri muziplikle parlıyordu.

Bu sefer aramızdaki mesafeyi kapatan, bir tepki almak için gerekenden çok daha fazla zorlayan bendim. "İçeri girmek için hilelere başvurmam gerekeceğini sanmıyorum."

Onu dilsiz bırakma, uzun kirpiklerini kırpıştırarak şaşkınlığa uğratma gücü, kolayca tehlikeli bir bağımlılığa dönüşebilirdi. Yüzündeki o kısa süreli şaşkınlık anı, başlı başına bir zaferdi.

"şuradan." Rafların arasında gizlenmiş, göze çarpmayan bir kapıyı işaret etti, sesi birden kısıldı. Yanına doğru yürüdüm, geçerken bedenim onun bedenine değdi, bu temas tüylerimi diken diken etti.

Kulenin çatısına çıkan demir merdiven, aşağıdakinden bile daha dikti. Yukarı tırmanırken ellerimin altında metal soğuktu. Tepede beni sadece karanlık bekliyordu. Engin bir simsiyah alan üzerimize uzanıyordu, görüşümüzü engelleyecek hiçbir bariyer yoktu ve tek ışık kaynağı hilal ayının soluk parıltısıydı. Rüzgar tenimi okşadı, birkaç tutam saım yüzümde dans etti. Burada yalnız başımıza, sanki Aron-Lyr'deki tek varlıklar bizmişiz gibi hissettim, gölgeler sayısız sır saklıyordu.

Onun tüm sırlarını ortaya çıkarmayı istemem aptalca mıydı?

"Burada mı uyuyorsunuz?" diye sordum, açık alanın ortasında minder ve battaniyelerden oluşan rahat bir yuva görünce.

"Gece esintisinin tenimde hissedilmesini çok seviyorum."

Belekoroş'un sözlerinin ve melodik ses tonunun yarattığı son derece cazip görüntüye karşı koyarak yatağa yaklaştım. Bir i çekerek lüks yastıklara gömüldüm, sırt üstü dönerek üzerimde uzanan enginliği tam anlamıyla takdir ettim. "Kulağa hoş geliyor. Belki bir gece ben de size katılmalıyım?"

Derin bir nefes alışı beni ona bakmaya itti ve temkinli bakışından dolayı bir memnuniyet heyecanı hissettim. Onun için bir muamma olarak kalmıştım, tepkilerim onun alışılagelmiş oyunları için fazla tahmin edilemezdi. İyi. Onu diken üstünde tutmaktan zevk alıyordum.

"Hangi geceleri tercih edersin?" diye sordum gözlerimi kapatarak. "Ayın parlak bir şekilde parladığı geceleri mi, yoksa neredeyse hiç ışık olmayan karanlık geceleri mi?"

Yanımda oturan minderler çöktükçe, midemdeki o heyecan verici his geri döndü. Onun varlığının duyularımı nasıl etkilediğini, güçlerimin yüzeyin hemen altında nasıl kıpırdandığını görmezden gelemedim.

"Tahmin et bakalım, küçük kraliçe."

Güldüm. "Ne kadar tahmin edilebilir."

"Sen de öyle değil misin?" diye alay etti, minderlerde kıpırdanarak. "Muhtemelen günün aydınlığını, Aramaz'ın güneşi altında dolaşmayı tercih ediyorsundur."

Nişanım o an aklımdan bile geçmiyordu. "Güneşi o yaratmadı," diye düzelttim Belekoro'z'u, ses tonum niyetimden daha sertti. "Yaratan her şeyin babasıdır."

Belekoro'z'un sesi sıkılmış bir şarkı söyler gibi oldu. "Ve Yüce Baba güneşi ve ayı yarattı, tüm varlıkların varoluşunu aydınlattı ve onları karanlıktan çıkardı." Ağzından küçümseyici bir ses çıktı. Saçlarımdan yine bir şey çekildi. "Eğer yaratılış mitlerini dinlemek isteseydim, tapınanlarınızın inşa ettiği o küçük tapınağı ziyaret eder ve onların bana vaaz vermelerine izin verirdim."

"Tapılmaktan hoşlanacağınızı bekliyordum."

"Sadece başkalarının sizin hakkınızda yarattığı bir imaj olarak tapılmakla, gerçek doğanız için saygı görmek arasında fark vardır."

Sözleri, yalnızca bende olduğuna inandığım şüphelerime hayat verdi ve bedenimde alışılmadık bir gerilim yarattı. İfadesindeki kırılma beni hazırlıksız yakaladı, gerçek duygularına dair nadir bir bakış açısı sundu.

"Eğer tapılmak istemiyorsanız, ne istiyorsunuz?" diye sordum, gerçekten merak ederek.

Cevap anında geldi. "Mutlak özgürlük. İstedığimi, istediğim şekilde yapma özgürlüğü." Sesine hafif bir eğlence karışmıştı. "Ve bunu başarma gücü."

"Bu yüzden mi burada yalnız yaşıyorsun? Bütün Anima'ların nerede?"

Saçımın ucuyla oynamasına daha fazla dayanamayarak aniden doğruldum; öte yandan Belekoro'z'un uygun bir mesafede oturduğunu ve yüzünde masumiyetin ta kendisi olduğunu gördüm.

"Yalnız yaşamaktan rahatsız değilim."

Yanaklarımdaki ani kızarıklığı gizlemeye çalışarak, daha fazla şey öğrenmeden ayrılmak istemediğimden bir soru daha sordum: "Neden bunca silaha ihtiyacınız var?"

Belekorozy'un gözleri buz gibi bir renge büründü, artık merakımı gidermek istemediğini açıkça belli etti. "Bütün sırlarımı ortaya çıkarmak mı istiyorsun, Baradaz?"

"Bu yaratıklar hakkında ne biliyorsun?" diye karşılık verdim, ışığının parıltıları yatağın üzerinde bir ateşböceği sürüsü gibi havaya yayılarak tedirginliğini ele veriyordu.

Belekorozy zarif bir hareketle parmaklarıyla birini yakaladı, yüzü teninde cızırtı yaparken güzel, soğuk bir maskeye dönüştü. "Öğrenmek istiyorsan, bir kez daha benimle Öteki'ne gelmen gerekecek."

"Yani, biliyorsunuz ki—" diye başladım ama sözümü kesti.

"Birkaç teorim var." Işığım, karanlığın dalgası altında söndü, uzantıları büyüyeyici bir dansla yatağın etrafında kıvrıldı. "Başka bir şey yok."

Daha da yaklaştı, bakışlarındaki o meydan okuyucu alev yeniden belirdi ve ne kadar çabalasam da karşılık vermekten kendimi alamadım.

"Aslında benimle gelmelisin." Solgun parmaklar örgümle oynadı. Örgüm çözülünce nefesim kesildi, saçlarım omuzlarıma döküldü, özgür ve serbest, bir ateş dalgası gibi. "Usulüne uygun davrandığımdan ve bulduklarımı sevgili akrabalarımızla ve kardeşimle paylaştığımdan emin olmak için."

Bakışlarının engin derinliklerinde bir şey canlandı. Beni alarma geçirmesi gereken, ama sadece onu bir şekilde etkileme, dünyaya gösterdiği o sert, buz gibi yüzeyin ardına daha derine inme konusundaki pervasız arzumu körükleyen bir şeydi bu.

"Beni gözetlemek için buradasın, değil mi?" Gülümsemesi keskin bir tehdit gibiydi. Dişlerini ısırarak istedim.

"Demek ki sır saklıyorsunuz."

Gözlerindeki parıltı, aklımdan geçen her karanlık, yasak düşüncenin farkında olduğundan ve bundan zevk aldığından korkmama neden oldu.

"Hepimiz öyle değil miyiz, küçük kraliçe?" Yüzümden bir saç telini öyle nazik bir hareketle çekti ki, tüylerim diken diken oldu. "Sırlarınızın ne olduğunu merak etmeye başladım."

BÖLÜM

18

LYRHEIM'IN ALTIN GÜNLERİ,
Aron-Lyr'in yapımından 1800 yıl sonra

Noctis

İlk kez birlikte Öteki Dünya'ya girdiğimizde onu öldürmeye çalışmadım. Ne ikincisinde, ne de üçüncüsünde.

Kendime, beklememin kurnazlık olduğunu söyledim. Beni affetme konusunda sonsuz bir kapasiteye sahip olan Aramaz bile, gelininin öldürülmesini kolay kolay unutmayacaktı. Şüpheyi yer bırakmamalı, herkesin bunun trajik bir kaza olduğuna inanmasını sağlamalıydım. Yine de, açıklanamaz bir nedenden dolayı, Baradaz'ın arkadaşlığından hoşlanmaya başladığımı itiraf etmeliyim. Kuleme yaptığı ziyaretler, parlak gümüş gözleri ve küstah gülümsemesi. Düşüncesiz gezilerimiz. İkimiz de ruh formunda, yan yana, her ışık parıltısını takip ederek, yeni ve heyecan verici bir şey bulmak için Öteki'nin sonsuz karanlığında yarışıyorduk.

Başlangıçta Baradaz çekingen davrandı, bana yakın durdu. Ama kısa süre sonra, cesaret konusunda bana rakip oldu; diğer dünyayı aniden saran şimşek ve sihir fırtınalarından ya da bu yerin en derin ve en karanlık kısmı olan, bizim türümüz için bile tehlike barındıran Uçurum'dan yılmadı. İlk izlenimin aksine, diğer dünya boş değildi. Hayatla dolup taşıyordu—kaotik, evcilleştirilmemiş, bazen korkunç, ama çoğu zaman yürek burkan güzellikteydi. Ve asla Yüce Baba'nın Aron-Lyr için tasavvur ettiği yaratımlar kadar düzenli ve mükemmel değildi.

Ne zaman ilgimizi çeken bir şeyle karşılaşsak, bedensel formlar alırdık. Fiziksel bedenler, her şeyi tam anlamıyla deneyimlememizi sağlardı ve ikimiz de düşüncelerimizi yüksek sesle paylaşma fırsatından keyif alırdık.

Şaşırtıcı bir şekilde, Baradaz her şeye taşan bir heyecanla karşılık verdi, çılgın kahkahası tekrar tekrar yankılanıyor, gözleri daha fazlasını, daha da fazlasını arzulayan bir açlıkla parlıyor, ruhu tuhaf bir şekilde sevimli bir hevesle titriyordu. Dürüst olmak gerekirse, bir süre sonra onunla birlikte Öteki'ye girmeyi onsuz olmaktan daha çok sevdim. Bu deneyimleri onunla paylaşmak, bir kez olsun yalnız olmamak... Güzeldi. Bana meydan okuyordu. Her zaman sorular soruyor, her zaman fikirlerime karşı çıkıyor, beni daha da ileriye gitmeye teşvik ediyordu. Baradaz'ın kardeşimi neden bu kadar büyülediğini artık merak etmiyordum. Bazen bana baktığında dudağı hafifçe kıvrılır, oyunbaz bir gülümsemenin ipucunu ortaya çıkarırdı ve kendimi neredeyse daha da yaklaştırmaya ve...

Gerçekten de aptalca bir düşünce.

O, diğerlerine benzemiyordu. Soluk, titreşen ışıklar arasında parlak bir şekilde yanan bir alev gibiydi.

Ölmesi çok üzücü.

Onu öldürmek için mükemmel fırsat, diğer birçok güne benzeyen bir günde ortaya çıktı. Aron-Lyr'ı kasıp kavuran örümcek benzeri yaratıkların ardındaki sırrı ortaya çıkarmaya kararlı bir şekilde Öteki'ne geri dönmüştük. Kardeşlerimiz, Yaratıcımızın planlarının boşa çıktığından korkarak huzursuzluk içindeydiler. Ben ise Yüce Baba'nın yanılabilirliğinin kanıtını oldukça eğlenceli buldum. Yine de kendi merakımı inkar edemezdim.

Baradaz ve ben, sihir ve karanlığın çalkantılı akıntılarında süzülüyorduk; bazen birbirimizi kovalıyor, bazen de tembelce sürükleniyorduk, ta ki bir şey dikkatimizi çekene kadar—Öteki'nin sonsuz monotonluğunda canlı bir kırmızı parıltı. Baradaz birkaç dakika içinde onun yanındaydı, alev gibi saçları, bedensel formunda eğildiği güzel çiçekle yarışlıyordu. Akıcı beyaz elbisesi görünmez bir esintiyle dalgalanıyor, gölgelerin arasında neredeyse parlıyordu; belindeki ve göğüs dekoltesindeki narin altın işlemeler kadınsı kıvrımlarını vurguluyordu. Çiçeğin koyu kırmızı yaprakları meraklı parmaklarına çarptığında, daha önce gizli olan keskin dikenleri ortaya çıkardığında küçük bir çılgılık attı.

“Ne kadar zekice,” dedi, tekrar gülmeye başlamıştı bile. “Avını güzelliğiyle kendine çekip sonra da yiyip bitiriyor.” Gözleri parıldayarak bana baktı. “Sence ne avlıyor?”

“Dikkatsizler,” diye yanıtladım dalgın dalgın, bakışlarım karanlık ufuktaydı. Aniden havayı bir ağırlık kaplamıştı, yaklaşan fırtınanın ilk

uyarısıydı bu. “Yakında gitmeliyiz,” dedim Baradaz'a, birkaç adım uzaklaşarak. Gözlerim kısıldı, şimşek rahatsız edici derecede yakınımıza çarptı, dizginsiz sihir etrafımızda cızırdıyordu, Kaos'un kendine özgü ametist ve zümrüt renkleriyle bezenmişti. Öteki'de geçirdiğim onca zamana rağmen, vahşi gücünü kontrol etmenin bir yöntemini henüz keşfetmemiştim.

“Bir dakika daha.” Baradaz hâlâ çiçeğe odaklanmıştı, yaklaşan tehlikenin farkında değildi.

“Baradaz!” Dikkatini çekmeye çalışırken sesim sertti.

Çok geç.

Büyü acımasız bir hızla vurdu. Kükreyen bir Kaos ve Karanlık dalgası amansız bir güçle üzerimize çöktü. Bu tür fırtınalarla daha önceki karşılaşmalardan edindiğim saf içgüdüyle hareket ederek, ellerimi pençelere dönüştürdüm ve duruşumu sağlamlaştırmak için onları yere derinlemesine sapladım. Baradaz, fırtına onu havaya kaldırmadan önce neredeyse çığlık atmaya vakit bulamadı, kızıl saçları ve beyaz elbisesi çılgınca uçuşuyordu. Panik içinde, kaçmak için ruh formuna geri döndü.

Yapabileceği en kötü şeydi. Güçleri, sihirli fırtınanın kaotik sisinde hapsolmuş, onu çaresiz bırakarak baş döndürücü bir hızla Uçurumun yaklaşan karanlığına doğru sürüklenmesine neden olmuştu.

Önce son derece yavaş ölümlü bacaklarımla, sonra da tehlikenin ve dehşetin içinde yankılanmasına rağmen, ruhani bir hırıltıyla, düşünmeden peşinden koştum.

"Dönüşüm yap!" diye defalarca zihnine mesaj gönderdim, ancak hiçbir cevap alamadım, sadece felç edici bir korku ve dehşet hissettim. "Lanet olsun, dönüşüm yapmalısın!"

Bir şekilde beni duymuş olmalıydı, çünkü düşüyordu, kırmızı ve beyaz bir bulanıklık içinde Uçuruma doğru düşüyordu, çığlığı fırtınanın vahşi gürültüsünü deliyordu. Fiziksel formuma geri döndüm, bir elimle Uçurumun kenarındaki sivri siyah taşı kavradım, etime nasıl saplandığını umursamadım. Diğer elim umutsuzca Baradaz'a uzandı.

İlahi bir lütuf sayesinde, bu tam da yeterliydi. Parmaklarım onunkileri kavradı ve onu sarsıcı bir şekilde durdurdu. Altındaki karanlık girdabın onu içine çekmekle tehdit eden gücüne karşı direndim. Uçurumun gerçekte ne olduğunu bilmesem de, tek bir şeyden emindim: Orada hiçbir şey var

olamazdı. Gücü muazzam ve kontrol edilemezdi, bizim gibi varlıkları bile hiçliğe dönüştürebilir, bizi yaratılışın başlangıcına geri döndürebilirdi.

Eli elimden kaymaya başladı. Gözlerimiz buluştu, onun gözleri vahşi ve korku doluydu.

Hiçbir şey yapmamam gerektiğini anladım. Hiçbir şey yapmazsam, o sonsuza dek gidecekti.

Ondan kurtulmuş olurdum.

"Lütfen." Bu sadece bir fısıltıydı, zihnimde sonsuza dek yankılandı, bakışları asla gözlerimden ayrılmadı, yanağından tek bir gözyaşı süzüldü.

Bırakamadım. Neden bırakamadım?

Uçurum onu tekrar kendine çekiyor, onu elimden koparmakla tehdit ediyordu. Bir düşünceyle ellerim tekrar pençelere dönüştü, biri yukarıdaki kayaya saplandı, diğeri yumuşak ete battı. Hava, Baradaz'ın kanının bakırımsı kokusuyla doluydu, yüzü acı içinde kıvranıyordu, ama aşağı doğru ivmesi sonunda durdu. Acı dolu iniltisini görmezden gelerek, onu güçlü bir çekişle kendime doğru kaldırdım. Güvendeydi. Fırtına şiddetle devam ederken, boğuk bir hıçkırıyla kendini kollarımın arasına attı.

Baradaz bana nefret etmeyi öğretmiş olabilir. Ama ben ona korkmayı öğrettim.

Gümüş rengi gözleri kocaman açılmıştı, nefesi hızlı ve sığdı, bana sarılırken vücudunu saran nefis bir titreme vardı. Gücü canlandı, elini iyileştirdi. Kollarım, karanlığın girdabında tek sağlam şeydi, rahatlığın acımasız bir alay konusu.

Onu neredeyse yok etmiştim, ışığını sonsuza dek söndürmeye çok yaklaşmışım. İstedğim, planladığım buydu—ama şimdi, hedefime bu kadar yakinken, onun Aron-Lyr'den ayrılması düşüncesi beni felç edici bir dehşete düşürdü. Onu sıkıca tuttum, nefesim onunki kadar kesintiye uğramıştı, sanki bırakmak onu sonsuza dek kaybetmek anlamına gelecekti.

Kimin önce hareket ettiğini asla bilemedim; dudaklarımı bulmak için yüzünü yukarı mı eğdi yoksa ben mi başımı eğerek onunkileri ele geçirdim. (Her zaman başımı eğen bendim ama gururumu korumak için en azından bazı yanılsamalara ihtiyacım vardı.)

Ona, karanlık bir gecede ateşin parıltısını arayan zavallı, yalnız bir yaratık gibi çekildim; ateşin beni yutacağını umursamadan. Aramızda nefes kesici bir beklenti anı. Dönen gölgeler, titreyen ışıklar ve artan bir ihtiyaç.

Ve sonra dudakları benimkilerle buluştu.

Boğuldum. Ağzını tamamen fethetme şeklimde, her hareketim hassas ve tutkuluydu, vücudunun her küçük parçasını keşfediyordum. Tadı duyularımı altüst etti, tatlı ve keskin, tamamen bağımlılık yapıcıydı. Dillerimiz birbirine dolandı, o da benim coşkuma aynı şiddetle karşılık verdi, dişlerimiz birbirine sürtündü.

Her şeyi unuttum; ona duyduğum nefreti, kardeşime olan öfkemi, ondan kurtulma planımı, etrafımızda dinmiş olan fırtınayı. Sadece bu anda, onun dokunuşunda var oldum.

“Üzerindekileri çıkar.” Onun ateşli emri kafamda yankılandı, ya da belki de dudaklarımız arasındaki sıcak havada. Baradaz geri çekildi, nefesi düzensizdi, vücudu şimdi çok farklı nedenlerden dolayı titriyordu. Ancak bakışları sakindi, üzerimdeki kıyafetleri çıkarırken, son bir savunma hattı gibi kendi kıyafetlerini de çıkarıp, ılık ılık parlayan tenini çıplak bırakırken, beni üzerine çekti, ellerim hevesle ona uzanıyordu.

Uçurumun bu kadar yakınında, her şeyden yoksun, sadece bir şeye dönüşme potansiyeliyle dolu, koyu, yapışkan bir çamurla kaplı zemin vardı. Sonradan, tüm bunlardan biraz tiksindim. Nasıl da kontrolü kaybetmiştik, o çamurda bazı ilkel hayvanlar gibi çiftleşmiştik, çılgın bir telaş içinde birbirimizi tırmalayıp ısırmıştık, tamamen hayatta kalma, varlığımızı birleştirme ihtiyacıyla tüketilmişti, ta ki birinin nerede bittiği ve diğerrinin nerede başladığı belli olmayana kadar.

Ama o zamanlar muhteşemdi.

Kendimizi öyle yoğun bir duygu fırtınasının içinde bulduk ki, farkında olmadan onlarca farklı biçime büründük. Keskin bir gagası kulağımı ısırdı. Güçlü kanatlarının çırpınışı uzun kıvıll saçlarını birbirine doladı. Kavisli pençeleri tenimi tırmaladı. Tüylü kuyruğu biçimli baldırını sıkıca sardı. Yıllar sonra, sanki sessiz bir anlaşmayla, ikimizin de geri döndüğü biçimin ironisini kavradım: yumuşak, ölümlü beden, korkunç derecede kırılğan ama bir o kadar da sıcak, her dokunuşa duyarlı.

"Lanet olsun Baradaz, sana ihtiyacım var."

Bu formla birlikte ne yapılması gerektiğine dair içgüdüsel bir his geldi; bacaklarını benim için açma isteği, onu mümkün olan en ilkel şekilde

sahiplenme arzusu. Bunun inanılmaz zevkini çabucak keşfettim. Sert uzantımı içine itmenin, o ıslak, sıkı sıcaklığı santim santim fethetmenin inanılmaz hissi.

“Lyr, evet. Durma.” Baradaz’ın gözleri benimkilerle buluştu, kalçalarını daha fazlasını, daha derini, daha sert isteyen çaresiz bir yalvarışla kıvrırken gözlerinde çılgın bir ifade vardı. Ona istediğini vermek için fazlasıyla istekliydim, elimi uyluğuna doladım, kalçamdan yukarı doğru hareket ettirip olabildiğince derine ittim. Dudaklarından çıkan ihtiyaç dolu ses mükemmeldi. Tekrar duymak istedim. Ve tekrar. Bin kere. Ve sonra bin kere daha.

Ondan biraz bile olsa ayrılmak, en yıkıcı kayıp gibi hissettirdi. Ama tekrar içine girmek buna değdi; bedeni benimkiyle öyle tatlı bir teslimiyet içinde buluştu ki, bu mutluluk verici yoğunluk neredeyse beni mahvetti. Ben itişlerime sert bir tempoyla devam ederken, o ağzıma doğru nefes nefese kaldı; aramızda inkar edilemez bir ihtiyaç büyüyordu. Eğer durabileceğimiz bir an olsaydı, çoktan geçmiştik.

Onun arzusunu da benimki kadar yoğun hissedebiliyordum. Büyümüz etrafımızda bir fırtına gibiydi, Uçurumda kopan fırtınaya rakip, ışık ve karanlık birbirine karışıyor, her kalkan saldırının altında parçalanıyordu. Baradaz dudaklarımı bir başka sert, ısran öpüşle yakaladı, dili ağzımın içinde itişlerimin ritmine uyarak yalıyordu, parmakları saçlarıma dolanıyordu.

Onun zevkinde büyüleyici bir şey vardı. İçimde çılgın bir tatminle titreşen baş döndürücü bir güç. İşte, nihayet, onu kontrol altına almanın yolu. Her açıdan ondan, kardeşimden daha iyi olduğumu bir kez ve sonsuza dek kanıtlamanın yolu.

Onu, daha önce planladığım ölümünü titizlikle planladığım gibi, yavaş yavaş çözmeye koyuldum. Her inlemesine ve titremesine dikkat ederek, her iç çekişini dokunuşumla takip ettim; bir elim bedenlerimizin arasına süzülerek, arzusunun her kıvılcımını bir ateş fırtınasına dönüştürdü, ta ki altımda ihtiyaçtan kıvrana kadar. Hem daha güzel hem de daha kusurlu görünüyordu: terli saçları şakaklarına yapışmış; dolgun dudakları acınası bir iniltiyle geriye çekilmişti. Uçurumun kenarından aşağı düşerken tüm yüzü buruştu, etrafımızda büyüleyici bir dansla küçük ışık noktaları yükseldi.

Gölgelerim de kısa süre sonra onlara katıldı; beni sıkıca kavraması beni de doruk noktasına ulaştırdı, zevk şaşırtıcı derecede keskin ve eziciydi,

inleyerek derinlere boşaldım ve zafer ve hakimiyetle ilgili tüm düşüncelerimi sildim. En azından bir süreliğine. Çünkü açlığım henüz dinmemişti ve nefeslerimiz yavaşlamadan önce ona yeniden uzandım.

Baradaz hiç tereddüt etmeden üzerime çıktı, ellerim dolgun göğüslerinde çamurlu izler bırakırken onları sertçe okşadım. Pembe meme uçlarından birini bükerken dokunuşumda biraz acımasızlık vardı, başı boğuk bir iniltiyle geriye doğru gitti ve yumuşak, savunmasız boğazını ortaya çıkardı. İçgüdüsel olarak elim boğazını kavradı, içimde kalan kızgınlık ve bunun beni sevdiğimden daha çok etkilediğinin farkına varmamla yönlendirildim. Parlak gümüş bakışlarımla karşılaştı, gözlerindeki ifade bana aldatıcı derecede nazik tutuşun ardındaki tehdidin farkında olduğunu söylüyordu.

"Ne kadar aptalca," diye azarladım onu, sesim alaycıydı. "Kendini karanlığa bu kadar pervasızca açmak. Ya karanlık seni tamamen yutarsa?"

Buna karşılık Baradaz kalçalarını bana doğru hareket ettirdi ve benden bir inilti kopardı. Boğazındaki elim kasıldı, parmaklarımın altındaki nabızı hızla atıyordu. Alev alev yanan saçları Uçurumun buz gibi rüzgarlarında arkasında dans ediyordu, geri çekilen fırtınanın ışıkları çıplak tenini altın rengine boyuyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim.

"Gerçekten inanıyor musun," diye nefes nefese sordu, bedenlerimiz birbirine sürtünürken, sürtünme o kadar harikaydı ki sözleri aklıma ulaşması bir an sürdü, "ölmemi düşündüğünü bilmediğime? Beni öldürmeyi uzun zamandır planladığına?"

Onun bu açıklaması karşısında donakaldım. "Öyleyse neden," diye tısladım, planlarımı bu kadar rahat bir şekilde ifşa etmesinden rahatsız olarak, "benimle buraya gelme riskini aldın?"

Nefes nefese bir kahkahayla aşağı doğru hareket etti, ben tekrar derinlere doğru girerken yüzünde zevk ifadesi belirdi. "Aramaz senin gerçek doğanı görmeyi reddediyor. Onun gelinini öldürmeye çalışmak gibi iğrenç bir şey yaparken seni yakalayarak bunu ona kanıtlayabileceğimi düşündüm."

Onun beni kandırdığını, benim ise onu kandırdığımı fark ettiğimde, içimden büyük bir şaşkınlık geçti. Onu öfkeyle ittim, saçları yüzünü gizledi ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Kurnazdı. Benim kadar kurnazdı. Ama öyle görünmüyordu; yanımda çamurda diz çökmüş, dağınık saçları ve kirle kaplı ışıldayan teniyle, kirlenmiş masumiyetin ta kendisiydi.

“Saf bir aptal olmadığım ve oyunlarınıza kolayca kanmadığım için mi öfkелisin?” Dağınık saçlarının arasından bana bakarken gözlerinde bir alev parladı. Gücü etrafımızda şiddetle yayılıyordu, ışık parçaları tenimi yakıyordu.

“Ama sen bir aptalsın,” diye homurdandım, kendi büyüm de karşılık olarak karanlık ve öfkeli bir şekilde yükselirken. “Seni yok edebilirdim.” Soğukça güldüm. “Çok kolay.”

Sadece bırakmam gerekiyordu. Ama bırakmamıştım.

Gümüş rengi gözleri yüzüme dikilmişti, çarpışan gücümüzün yarattığı sisin içinden tıslayarak konuştu, ifadesi meydan okuyucuydu. “Neden yapmadın?”

Buna bir cevabım yoktu. Ne o zaman, ne de uzun ömrüm boyunca daha sonraki bir dönemde. Tek bildiğim, yapılması gerekeni yapamamanın korkunç bir zayıflık olması gerektiği idi.

“Neden hâlâ buradasın?” diye sordum karşılık olarak, savunmamı aşmanın bir yolunu bulmuş olmasına duyduğum aşırı hayal kırıklığıyla. “Hemen sevgili kardeşime koşup ona tüm korkunç işlerimi anlatmalısın.”

Aramaz'ın adı aramızda ağır bir yük gibi belirdi. İkimiz de onun, Öteki Dünya'da olup biten hiçbir şeyi kardeşimle konuşmayacağını biliyorduk. Ben de konuşmazdım.

Baradaz'ın gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi, ışığı yavaşça yumuşadı. Gölgelerim etrafını sardığında, artık daha az agresif bir şekilde, çıplak tenine okşarcasına fısıldarken geri çekilmedi. Bunun yerine, uzanıp aramızdaki mesafeyi sıcak, arayan parmaklarıyla kapattı. Parmakları çenemi bulup beni kendine doğru çektiğinde direnmedim.

“Karanlığı anlamak için ona dokunmam gerektiğini söylemiştin,” dedi ve dudakları tekrar benimkine değdi.

Öpüşmemizde, daha önce paylaştığımız ilk öpüşmelerdeki tereddütten eser yoktu. Başından beri açlık, doyumsuz ve tüketici bir tutku vardı. Öpüşmeyi bitirdiğimde, kızarmış yüzünde bir anlık şaşkınlık gördüm. Konuşmadan önce, onu tek bir keskin ve hesaplı itmeyle tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine düşürdüm.

“Ona dokunma,” dedim boğuk bir sesle, kanımda şiddetle atan ilkel dürtülere teslim olarak. “Onun tarafından yutul.”

Elim ensesindeki o muhteşem saç yığınınına daldığında ve başını geriye doğru eğdiğimde Baradaz'dan bir nefes kesilmesi sesi çıktı. İtiraz

etmediğinde, sadece gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana baktığında ve nefesi kesildiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Peki, şimdi beni aydınlat bakalım küçük kraliçe," diye fısıldadım kulağına, her titreyen nefes alışından zevk alarak. "Gerçek doğam nedir?"

"Kendini hepimizden üstün görüyorsun," diye yanıtladı, sanki konuyu iyice düşünmüş gibi. Dudaklarım omurgasının kıvrımlarına fısıldadı. Bu ölümlü beden ne kadar sıcak ve ne kadar da kırılgan. Bu bedeni sadece bir düşünceyle parçalayabilirdim. "Kendini aramızdaki en zeki, en güçlü sanıyorsun, oysa gerçekte..."

Kalçalarının şişkinliğinin başladığı noktaya hafifçe dişlerimi batırdığımda, sözleri çaresiz bir iniltiye dönüştü. Elleri çamura gömülmüştü.

"Gerçekten ne zaman?" diye mırıldandım tenine, devam etmeyince. Arkadan bacaklarını kararlı bir şekilde araladığımda şaşkınlıkla nefesi kesildi. Önümde çıplak, dokunuşuma can atan halini görmek içimde öyle bir arzu uyandırdı ki, inlememi engelleyemedim.

"Oysa gerçekte siz en kibirli ve bencil olan kişisiniz."

Küstah küçük tilki. Gülümsedim. Ona bir ders vermeliyim.

"Tamamen bencil değilim," dedim, dudaklarımı bacaklarının arasına götürmeden önce.

Bunun üzerine çıplak ayağıyla omzuma bir tekme attı, sesi şaşkınlıkla doluydu. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Seni nasıl memnun edeceğimi bulmak," diye kıkırdadım, bu konudaki masumiyetine hayran kalmıştım. Benimki kesinlikle öyle değildi. Onu nasıl elde edebileceğimin onlarca yolunu kolayca hayal edebiliyordum. Ama hepsini beğeneceğinden emin değildim.

"Sanmıyorum ki—"

Uyluğunun yumuşak tenini hafifçe ısırırken, isteksiz itirazının yerini titrek bir iç çekiş aldı. Sonunda, dilimle onu keşfederken tamamen sessiz kalmasına izin verdim. En azından bir süreliğine.

Sözleri olmasa da sesleri, zevkinin merkezindeki küçük tomurcuğu bulduğumda geri geldi. Dudaklarımla ve dilimle onu yorulmadan tahrik ederken, bir süre sonra boğuk ve nefes nefese kalmış tatmin edici inlemeler ağzından döküldü. Bütün vücudu kendinden geçerek gerildi, dişlerimi kasten kullanmamla dudaklarından hıçkırık gibi küçük bir çığlık koptu.

Dayanamadım ve sonrasında kalçasına hafifçe küçümseyen bir tokat attım, sesim alaycıydı. "Belki de o kibirin bir kısmı haklıdır, değil mi?"

Baradaz omzunun üzerinden bana dik dik baktı, ancak terden kararan saçları ve yüzünü yere bastırdığı için yanağında oluşan çamur izi bakışının etkisini azaltıyordu. "Tek bir olumlu özelliği bile dengeyi sağlamaya yetmez," diye kışkırttı beni, gözleri ateşli bir ışıkla parlıyordu.

Onun böyle asi tavırlarını çok seviyordum.

Bu bana onunla istediğim gibi davranmak için bolca sebep verdi. O önümde elleri ve dizleri üzerinde dururken, ben de arkasına geçip, hiç beklemeden içine dalıp, o davetkar ıslak sıcaklığı bir kez daha hissetmek için fırsat buldum.

"Lyr!" diye bağırdı. O da karşılık olarak, azgın bir kedi gibi sırtını kamburlaştırdı ve yüksek bir iniltiyle bana doğru itti. Ben de acımasızdım, ilk hamleyi bir başka sert hamle izledi, ona duyduğum ihtiyaç her şeyi bastırıyordu. Tüm düşüncelerim dağıldı, duygu fırtınasında parıldayan kum taneleri gibi savruldu. Zihnimin hassasiyeti tek bir göreve odaklanmıştı: kendimi tekrar tekrar onun içine itmek.

Çok geçmeden, çamurda kayıp gitmesini engellemek için kalçalarını sıkıca kavramak zorunda kaldım; her itişte vücudu sarsılıyordu. Cezalandırıcı tempomun ondan çıkardığı sesler kulaklarıma en tatlı müzik gibi geliyordu: inlemeler ve sızlanmalar, güzel küçük düşmanım en temel arzularına indirgenmişti. Ancak boğuk bir iniltiyle yere yığıldığında, içgüdüsel olarak sihirimle uzanıp bunu hala isteyip istemediğinden emin olmak için bir endişe hissettim. Bulduğum şey—zihinsel kalkanlarının bedeni kadar kolayca açılması—tüm şüphelerimi giderdi. Açlığı belki de benimkinden bile daha büyüktü, daha fazlasını arzulayan her şeyi kapsayan bir fırtına.

"Işık Leydisi," diye fısıldadım zihnine, yarı samimi, yarı alaycı bir tonda. "Kızgın bir hayvan gibi ele geçirilmeye can atıyorsun."

Şaşırtıcı bir şekilde, sözlerim onun öfkesini alevlendirmede. Aksine, arzusu daha da keskinleşti; "lütfen", "durma" ve "evet, işte böyle" gibi kaotik bir karışım kendi düşüncelerime geri sızdı. Kontrolümün son kalıntıları da paramparça oldu. Bir elim saçlarında, diğer elim o baştan çıkarıcı boğazında, bedenini kendime doğru çektim. Yeni aç onu çılgılık attırdı, birkaç itme daha ikimizi de muhteşem bir coşkuya sürükledi, gücümüz dalgalanan bir şok dalgası gibi dışarıya yayıldı.

Bu sefer kendime gelmek için birkaç dakikaya ihtiyacım oldu. Üzerine yığılıp, yüzümü tatlı kokulu saçlarına gömerek, nefes alabilene kadar bir tutam saçıyla oynadım. Vücudu yumuşak ve sıcaktı, etrafımızdaki diğerinin soğukluğuyla tam bir zıtlık oluşturuyordu.

“Bunu daha önce kardeşimle yaptın mı?” Soruyu kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım. Bir yanım bilmek istemiyordu, ama yine de...

“Hayır.” Hafif bir iç çekiş. Baradaz altımda kıpırdandı, muhtemelen onu böyle ezmenden rahatsızdı. “Birliğimizin Yüce Baba tarafından kutsanmasını beklemeye karar verdik.”

Sözleri dudaklarımda inanmaz bir gülümsemeye neden oldu. Ama bu demek oluyor ki...

Onun ilki bendim. Ne olursa olsun, bedenini paylaştığı ilk kişi her zaman ben olacaktım. Bu düşünce bile penisimin içinde o kadar hızlı sertleşmesine neden oldu ki, kendim bile şaşırdım.

"Yaratıcı," dedi Baradaz, kalçalarım sorgulayıcı küçük bir hareketle ona sürtünürken. "Çok tahmin edilebilirsin." Sinirlenmiş bir şekilde altımdan uzaklaşırken hayal kırıklığıyla inledim. "Eğer kardeşinin gelini olmasaydım beni ister miydin?" diye sordu ayağa kalkarken.

Dağınık, çamur içinde kalmış haliyle ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. Tanrım, ne kadar güzeldi. Özellikle de kızginken. Sırıttım. "Seni arzuladığımı kim söylüyor?"

Bana olan arzusun çok belirgin kanıtına bakarken gözlerini kıstı, ancak en kolay alaycı söze başvurmadı. Bunun yerine, "Beni sürekli izliyorsun," dedi ve bir kez daha aptal olmadığını kanıtladı.

“Ah, bu da gururunu besledi, değil mi küçük kraliçe?” Elimi kalçalarına uzattım, karnına nazik bir öpücük kondurarak sözlerimin acısını yumuşattım. “Güzelliğine kimse karşı koyamaz, karanlığa düşmüş olan bile.”

Yüce Tanrı aşkına, onun sıcaklığını şimdiden özlemiştim. Kalçalarını avuçlayıp onu kendime doğru çektim, umarım bir kez daha denemeye ikna olabilir diye düşündüm.

“Böyle hissedeceğini mi düşünmüştün?” Baradaz, onu kucağıma çektiğimde bana karşı koymadı, bacakları etrafıma dolandı, dudakları benimkileri buldu. Öpüşme derin ve uzundu, dilinin yavaş okşamaları, en ufak bir direnç göstermeden tekrar içine girme şeklimi taklit ediyordu.

“Ne gibi? Asla doyurulamayan bitmek bilmeyen bir açlık mı?” Doğrusunu söylemek gerekirse, bu eyleme karşı geçici bir meraktan öteye hiç geçmemişti; bilgi ve güç arayışımla o kadar meşguldüm ki, bir sevgili edinmeye hiç vakit ayırmamıştım. Ölümlülerin çiftleşme takıntısını biraz aptalca, ama anlaşılabilir bulmuştum, çünkü üreme onların biraz ölümsüzlüğe ulaşmanın tek yoluydu.

Baradaz kalçalarını üzerimde acı verici derecede yavaş daireler çizerek hareket ettirirken, birkaç önemli gerçeği kaçırmış olabileceğimi fark ettim. Başkasını arzulamanın, gülünç görünen bir şeyi nasıl bir güzelliğe dönüştürdüğünü; birinin bu kadar yakınımda olmasının verdiği huzursuzluğun, kendimi onun sıcaklığında ve dokunuşunda kaybetme ihtiyacıyla nasıl bastırıldığını. Zevk işkence dolu bir hızla artarken zamanın tüm anlamını yitirdiğini, hareketlerimizi hızlandırmak için yeterli kaldıraç sağlamak üzere omuzlarımdan tuttuğunda dudaklarımdan bir inilti çıktığını fark ettim. O anda gözlerinin daha parlak parladığını hiç görmemişim, ta içime işleyen gümüş bir ateş, alnı alnıma yaslanmış, her nefes alışverişimiz paylaşılıyordu.

“Yaraticım, çok güzelsin.” İstemsiz mırıltım, gülümsemesinin daha da derinleşmesine ve küçük dişlerinin sivri uçlarının görünmesine neden oldu. Beni alaycı bir şekilde sıktı, benden çaresiz bir inilti kopardı. “Hâlâ senden nefret ediyorum,” diye zorlukla söyledim, aklımın son kırıntılarına tutunmaya çalışarak. “Merak ettiysen diye söylüyorum.”

O da karşılık olarak dişlerini kulağımın ucuna sürterek güldü, tüylerim diken diken oldu. "Biliyorum. Ah, inan bana, biliyorum."

Gülüştünü içime çekmek için can atarak, o ışıldayan güzelliği, hiç beklemediğim bir anda elime geçen bu güzelliği daha çok arzulayarak, onun gülen dudaklarını öptüm.

Nefes almasına izin verdiğimde, elleri saçlarımda, başımı yana eğerek gözlerimizin buluşmasını sağladığımda, "Belki de açlığımız giderilebilir," diye mırıldandı. "Sadece bırakman gerekiyor." Sesi hem zihnimde hem de etrafımızdaki uçsuz bucaksız boşlukta yankılandı; bir yalvarış ve bir emir. "İçeri girmeme izin ver, Belekoro." "

İlk kez gerçek adımı kullanmıştı ve bu ses, amansız bir güçle içimde yankılandı. Artık tamamen çamur içindeydik, parçalar vahşi bir girdap gibi etrafımızda savruluyor, tekrar tekrar birleşip ayrılıyordu. Güçleri benimkine

değiyor, içeri girmeye çalışıyor, zihinlerimizi bedenlerimiz kadar i içe geçirme arzusu içimizde nabız gibi atıyordu.

İçimde bir yan boyun eğmek, istediğini vermek istiyordu ama bir yandan da huzursuzluk baş gösteriyordu. Onu tamamen içeri almaktan korkuyordum. O sadece beni anladığını sanıyordu. Her şeyi hissettiği, kalbimdeki her karanlık sırrı gördüğü an, kesinlikle dehşete kapılıp geri çekilecekti.

"Yapamam." Bu itiraf dudaklarımdan döküldü.

Baradaz'ın gözleri benimkilerle buluştu, gözlerinden vahşi bir ışıık parladı. "Evet, yapabilirsin."

Hiç beklemeden, tırnakları pençe gibi keskinleşti ve kalçalarını bir kez daha hareket ettirirken kürek kemiklerime saplandı; bu, o kadar enfes bir zevke acı kattı ki, tamamen teslimiyet içinde titredim. Kanımın ellerine akması, ağzının boğuk ığlığımı yakalaması, doruk noktasına ulaşmanın başlangıcında beni sıkıca kavraması o kadar muhteşemdi ki kendimi tutamadım.

Pes ettim. Zihnimin onunkiyle tamamen temas etmesine izin verdim, tüm kalkanlarımı indirdim. Fiziksel bedenlerimiz üzerindeki kontrolmz kaybettik, varlıklarımız birbirimize karıştı, sınırsız sihir, ışıık ve karanlığın girdabında etrafımızda dönüp durdu. Bir an için, her şeyin başlangıcına geri dönmüş gibi hissettim, Alev'in ateşi içimde yanıyordu, yaratma gücü elimdeydi. Ama bu sefer yalnız değildim. Onu hissedebiliyordum, Işığı benim Karanlığımı mkemmek bir uyum içinde yumuşatıyordu ve biliyordum...

Bilgi, parmaklarımdan arasından süzülen su gibi zihnimden akıp gitti.

Gerçekliğe, tekrar bir bedene sahip olmaya dönüş çok sertti. Kürek kemiklerim bıçak saplar gibi bir acıyla zonluyordu, Öteki'nin soğukluğu tenime işliyordu, Baradaz'ın kollarım arasındaki sıcaklığu artık onu uzak tutmaya yetmiyordu. Biraz geriye çekilmişti, hala kuağımda oturuyor, saçlarımı nazikçe okşuyordu.

"Dikkatli ol, Baradaz," dedim sesim neredeyse tamamen kısılmıştı. "Karanlığın derinliklerine çok fazla dalarsan yolunu kaybedebilirsin."

Bana sakın bir şekilde bakarken gözleri çok sıcaktı. "Karanlıktan korkmuyorum," diye yanıtladı.

"Karanlığınızdan korkmuyorum," diye duydum.

“Hayır, değilsin.” Zihnimde ne görmüş olursa olsun, imkansız görünse de onu dehşete düşürmedi. “Vahşi küçük şey,” dedim sevgiyle, alev alev yanan saçlarının bir tutamını çekiştirerek.

Eğer onda en ufak bir suçluluk izi, en ufak bir pişmanlık belirtisi olsaydı, kendimin bir parçasını kurtarabilirdim belki. Bunun yerine, gözleri neredeyse acı verici bir hayretle parlıyordu. Bana baktığında bunu onun içinde hissettim—adını koyamadığım, koymaya cesaret edemediğim, ışıyla beni yakıp kavuran uhrevi bir duygu.

Ama bu sadece onun içinde değildi; benim içimde de kök salmıştı. Küçük ve ıslıl ıslıl, onu tekrar kollarıma çektiğimde, başının tepesine nazik bir öpücük kondururken içimde alışılmadık bir huzur duygusu uğulduyordu. Acaba onun içinde de bir Karanlık izi bırakmış mıydım? Cevabı bildiğimi sanıyordum. Uzun varoluşumda beni en çok tatmin eden şey buydu.

Bana verdiği yaraları iyileştirmeyi teklif etmedi, oysa tuniğim omuzlarımdaki kanlı yaralara değdiğinde irkildiğimi görmüş olmalıydı. Gerçekten de, Aron-Lyr'e kolayca geri dönebileceğimiz kadar ince bir perdenin olduğu Öteki'nin bir bölümüne doğru ilerlerken dudaklarında memnun bir gülümseme vardı. Güneş ışığı altında tekrar yürürken, Aurea kardeşlerimizin yaşadığı yeşil tepelere ve yüksek kemerli ahşap salonlara yaklaşırken yanağında bir çamur izi fark ettim. Koluna dokunarak onu durdurdum ve tenindeki koyu lekeyi sildim.

“Bu, sandığın gibi bir kaçış değil,” dedim usulca, onun içinde gördüğüm her şeyi kabul edercesine. Bilgi ve özgürlük susuzluğu, kontrolü kaybetme özlemi, daha fazlasına duyduğu açlık. Ve bu arzulara asla tam olarak teslim olamayacağının farkındalığı.

Abimin gelini, sandığım gibi biri değildi. Hiç de öyle değildi.

Bir an için bakışları benden kaçtı, gözlemlerim kalbindeki sırlara çok yakındı. Sonra gözlerimle buluştu.

“Bu, sandığınız gibi bir zafer de değil.” Yüz ifadesi sertleşti. “Ben kazanılacak bir ödül değilim.”

Ama elbette o da her şeyi görmüştü. Keskin hırsımı, beni geride tutanlara duyduğum küçümsemeyi, kardeşime karşı hissettiğim yakıcı kıskançlığı, Aramaz'a verilmeyen hiçbir şeye sahip olmadığım, daha fazlasını hak etmediğim inancını.

Yıllarca süren aşağılanmanın ardından, bundan nasıl zevk almazdım ki? Kısa bir anlığına bile olsa, onun benim olduğunu bilmek?

“Bunun farkındayım,” diye yalan söyledim, elini tutup tenine bir öpücük kondurdum. “Bana biraz saygı göster, kraliçem.”

Şaşırtıcı bir şekilde, konuyu geçiştirdi ve dudaklarında kendinden memnun bir gülümseme belirdi. "Sanırım artık yol gösterici ışıklarımı nasıl yaratacağımı biliyorum," dedi, gözleri benim üzerimde, tepkimi merakla bekliyordu.

“Ne harika. Kendinle gurur duyabilirsin. Çok az insan bu kadar çabuk öğrenir.” Ani endişemi gizlemeye çalışarak kuru bir şekilde kıkırdadım. “Ve bundan çok keyif alıyorsun.”

Baradaz, anlamlı sözüm karşısında güzelce kızardı ve gözle görülür bir şekilde tereddüt etti. Bekledim, her zaman istediği şeye sahip olduğuna göre, yani benim yanlışlarımın kanıtına, ihtiyacı olan bilgiye kavuştuğuna göre, bunun bir daha asla olmayacağını söylemesini bekliyordum. Gerçekten de, eğer bunu yapsaydı, acımasızlığını alkışlamalıydım.

"Öteki dünyada keşfetmeyi çok istediğim bazı şeyler hâlâ var."

Nefes nefese yaptığı itiraf beni ona bakakalmaya itti.

“Baradaz...” Onun kastettiği şeyin benim düşündüğüm şey olamayacağı kesin.

“Tekrar yapmak istiyorum.” Zihni, beklenmedik, açık ağızlı bir öpücüğün yoğunluğuyla benimkine değdi. “Belki bir dahaki sefere bana ağzımı nasıl kullanacağımı gösterebilirsin.”

Niyetini açıkça belli etmek için, aklımdan geçenleri gösteren bir resim gönderdi ve bu resim beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürdü.

Saçları alevler gibi arkasında savrulurken, beyaz elbisesi her zamanki gibi tertemiz bir şekilde, kahkaha atarak gitti. Bana ne yaptığının tam olarak farkında olduğundan şüpheleniyordum. Ne yazık ki, onu durduracak iradeye sahip değildim.

Kulemin mahremiyetine girdiğimde, pençelerinin derimde bıraktığı derin yaraları takip ettim ve etimi yoklarken yeniden kanamalarına neden oldum. Hem acıdan hem de karanlık, korkunç bir zevkten titredim; onun da benim içimde olduğu kadar benim de onun içinde olduğum düşüncesi beni ürpertti.

Bu ölümlü bedeni eskisi gibi kusursuz hale getirmek için gücümün sadece küçük bir kısmına ihtiyacım olurdu, ama yapmadım. Bunun yerine, o yaraların iz bırakmasına izin verdim; bu, bugünlerde dünyaya göstermeyi tercih ettiğim güzel bedenimde görünür bir leke, onun üzerimdeki etkisinin kanıtıydı.

BÖLÜM

19

Noctis

Sonraki günler gergin geçti. Rada ile sadece kesinlikle gerekli olduğunda kısa ve öz cümlelerle konuşuyorduk. Hava da ruh halimize uyuyordu; baharın sıcaklığı yerini yazın kavurucu sıcağına bırakmıştı.

Kendimi ahırda buldum, çalı süpürgesiyle yerleri süpürürken aklım ona kayıyordu. Ritmik hareket tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. Çiftlik işlerine aşına olmamama rağmen, şaşırtıcı derecede keyif aldım. Fiziksel emek beni o kadar yorgun düşürdü ki, başımı yastığa koyduğum anda uyuyakaldım. Hiç bu kadar derin uyumamıştım. Uzak kuzey topraklarındaki karanlık kalem Şarit'teki uzun saltanatım boyunca, geceleri koridorlarda dolaşarak hiç dinlenmemiştim.

Araclar büyüleyici yaratıklardı; iyi huylu ama kışkırtıldıklarında inatçı ve vahşiydiler. Sürüdeki anaç dişi önderliğinde katı bir hiyerarşi izliyorlardı. İnsanlar ancak saygılarını kazandıktan sonra kabul ediliyordu. Genç ve sorun çıkaranlarla ilerleme kaydettiğimi hissediyordum; onları otağa götürdüğümde artık beni ezmeye çalışmıyorlardı, ancak yine de onları sağdığımda yüksek sesle şikayet ediyor ve sık sık kabarık kuyruklarıyla bana vuruyorlardı.

Dağınık haldeki her bir saman sapını süpürdükten sonra doğruldum; sağ tarafımdaki taze yaranın hafif bir çekmesiyle kendimi daha iyi hissediyordum. Çiftlikte iki aydır bulunuyordum ve her geçen gün kendimi daha iyi hissediyordum. Rada da öyle.

Hâlâ bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Gitmemi mi istiyordu? Dürüst olmak gerekirse, gitseydim daha iyi olurdu. Varlığım onun güvenliği için sürekli bir tehdit oluşturuyordu, çünkü düşmanlarım bana ulaşmak için

onu kullanmaktan çekinmezlerdi. Tharion ile karşılaşma benim hatamdı, evet, ama Vultaron buraya kadar beni takip etmek için bir izleme büyüü kullanmış olmalıydı. Eğer Kaos Üstadı'nın gücünün peşindelerse, geriye kalan sekiz müritin ortaya çıkması sadece zaman meselesiydi. Bazıları, daha önce ortadan kaldırdığım iki eski hizmetkarımdan çok daha kötüydü. Iblis veya Deira gibi birinin Rada'yı ele geçirme düşüncesi bile içimde buz gibi bir korku dalgası yarattı.

Ama nereye gidebilirdim ki? Paralı asker olarak geçirdiğim ıssız, yalnız hayatıma geri dönmek pek cazip gelmiyordu. Rada'sız geçen yıllardan sonra, varlığı, çoğunlukla öfkeli bakışlardan ve gergin sessizliklerden ibaret olsa bile, kıramadığım bir bağımlılıktı.

Onurlu, fedakâr kararlar almak hiçbir zaman benim güçlü yönüm olmamıştı. Kardeşim gibi değildim. Bunu benden daha iyi bilen kimse yoktu.

Ahır girişinin yakınındaki bir saman balyası yığınının üzerinde yatan Bane, küçük patilerini havaya kaldırarak teatral bir şekilde sırt üstü yuvarlandı. Onu okşamaya kalkışmamam gerektiğini biliyordum; sadece pençeleriyle bana vururdu.

“İşin bitiyor mu? Peynir konusunda yardımına ihtiyacım olabilir.”

Yumuşak ses dikkatimi açık çift kanatlı kapıya çekti. Rada orada, batan güneşin sıcak ışığıyla yıkanmış bir halde duruyordu. Altın rengi ışınlar teninde oyalanıp beni yutkunmaya zorladı. Terli halimin farkına vardım: vücuduma yapışan basit tişört, yüzümdeki sakallar, dağınık saçlarım.

Sanki elbisesi yeterince işkence edilmiş gibi. Beyaz, o kadar ince bir kumaştan yapılmıştı ki, baştan çıkarıcı kıvrımlarına ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Göğüs uçlarının çekici bir şekilde görünmesi, sıcaktan bunaldığı için altına hiçbir şey giymediğini düşündürüyordu. Bu, benim huzurumu bozacak kadar çok şey açığa çıkarıyordu ve masum renk –Düzenin rengi– durumu daha da kötüleştiriyordu.

Belki de bunu bilerek seçmişti, bir zamanlar sahip olduğum ve bir daha asla dokunamayacağım şeyin bir hatırlatıcısı olarak.

“Elbette.” Süpürgeyi ahır duvarına yasladım ve yaklaştım. “Önce biraz durulanayım.” Gözlerine baktım. “Merak etme, iyice temizleyeceğim. Kirli şeylerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum.”

Şakalarım ateşli bir bakışla karşılık buldu. Ancak o sadece başını salladı, Bane'i kucağına aldı ve kediye aramızda tüylü bir refakatçi gibi tuttu.

Dışarıdaki duşa doğru yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Yakındaki bir askıya birkaç havlu ve temiz kıyafetlerimi astığını fark edince dudaklarım eğlenerek kıvrıldı.

Ne kadar düşünceli!

Sinir bozucu bir döngüye sıkışmıştık. Aramızdaki gerilim sürekli artıyordu, ta ki bir kıvılcım patlamaya yol aana kadar. İkimiz de sonrasında yaralarımızı sarıyorduk, ancak döngü yeniden başlıyordu.

Duşta zamanımı yavaşça geçirdim, ferahlatıcı suyun tadını çıkarırken Rada'nın benim hakkımda fanteziler kurduğunu hayal ettim. Lyr, bu düşünceyi bırakmalıydım, yoksa Aron-Lyr'deki tüm soğuk su bile ona duyduğum özlemi dindirmeye yetmezdi. Kendim halletmek bile bu özlemi zar zor dindirdi.

Onu istiyordum. Zayıf insan bedenim, onun da beni açıkça istediği halde neden bir kez daha muhteşem bir arzu girdabına kapılamadığımızı anlamakta zorlanıyordu. Bizi durduracak kimse yoktu. Geçmişimizin hayaletleri hariç. Uluyan ve vahşi olan bu hayaletleri susturmak imkansızdı.

Temiz kıyafetlerimle, gelişigüzel havluyla kurulanmış saçlarımın eve girdiğimde, Rada yine son derece sakin ve etkiliydi. Buz gibi ifadesi, kanunsuzları yargıladığı Onlar Mahkemesi'nde de yadırganmazdı.

"Peynir bodrumda."

Beni evin dışındaki ağır, tahta bir kapaklı kapıya götürdü. Dik merdivenler bizi bekliyordu; tahta duvarlar yerini kaba yontulmuş taşlara bırakırken, her adımda hava daha da serinliyordu. Lasgallen'in nemli ikliminde bozulacak malzemelerle dolu, alçak tavanlı bir odadan geçtik. Buraya sık sık yiyecek toplamak ve arakların mavimsi s t yle dolu ağır tenekeleri depolamak için gelirdim. En uçta, Rada başka bir kapı açtı. Ona sorgulayıcı bir bakış attım.

Duvarı okşadı. "Burada eskiden bir çiftlik vardı. Savaş sırasında yıkıldı. Depolama alanına ihtiyacım vardı. Bu yüzden yıkıntıların üzerine inşa ettim."

Ağacın düşüşünden sonra, ikmal hatlarımı güvence altına almam gerektiğini bilerek, saldırdığım ilk bölge Lasgallen olmuştu. Karşılaştığım direniş şaşırtıcı derecede şiddetliydi. Lasgallen halkı savaşçı değil, basit iftilerdi, ama inatçı yüreklere sahiplerdi. Bu direnişi acımasızca kırmış, bana bağlılık yemini etmeyen her iftliği ateşe vermiştim. Rada'nın dokunduğu aynı noktaya duvara dokundum ve daha önce burada

yaşayanlara ne olduğunu merak ettim. Acaba onlar da benim hırslarımın bedelini ödeyenler arasında mıydılar?

Rada'yı takip ederek yan odaya girdiğimde, tavana kadar istiflenmiş, parıldayan mavi peynir tekerleklerinin sıralarını görünce adeta sessiz kaldım. Her birinin üzerinde, olgunlaşma süreçlerini titizlikle takip ettiği, düzgün yazısıyla yazılmış küçük birer kağıt parçası iliştilmişti. Odanın ortasında, daha önce doldurduğum süt bidonlarının yanında, devasa bir metal kule yükseliyordu. Rada'nın peynir yapım sürecini anlatırken sesindeki tutkuyu fark etmeden edemedim.

"Underforge haklıymış. Bu etkileyici," dedim dürüstçe.

Övgülerimden memnun olduğu belliydi, gülümsedi. "Bir parça denemek ister misiniz?"

Cevabımı beklemeden, mavi bir lirin taşıyla güçlendirilmiş, çeşitli işlenmiş peynirlerin bulunduğu küçük bir taş kaba yöneldi. Kestiği küçük, mavimsi parçayı bana uzatmasını bekliyordum ama uzatmadı. Bunun yerine, yaklaştı ve gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla onu dudaklarıma doğru kaldırdı.

Uslu durdum, peyniri parmaklarından en ufak bir dokunuş bile yapmadan aldım. En azından ilk iki seferde. Bana kabuğu küçük, renkli çiçeklerle süslenmiş üçüncü bir parça uzattığında ise karşı koyamadım. Dudaklarım tenine değdi. Peynirin tadı ne kadar güzel olsa da, onun tatlılığıyla kıyaslanamazdı.

"Bu, Rasga'da çok popüler," diye mırıldandı Rada, sesi boğuktu.

"Rasga konusunda zevkleri iyi," diye yanıtladım, bunu daha ileri götürme, parmağını ağzıma alıp dilimle etrafında döndürme dürtüsüne karşı koyarak.

Onun bu daha yumuşak tarafını, flört sınırındaki bu davranışını ortaya çıkaran her ne olursa olsun, biliyordum ki benden gelecek tek bir yanlış adımda öfkesi geri dönecekti. Uzun ve gergin bir anın ardından kendini toparladı ve süreci açıklamak için peynir kalıplarına doğru ilerledi.

"Merak etmeyin," diye beni rahatlattı. "Onları köyde satacağım. Gerçek saman sütü peyniri ancak araklar tepelerde bir süre otladıktan sonra yapılabilir."

Rada krema kabını aldı ve taze tereyağı hazırlayacağını söyleyerek beni işime bıraktı. Peyniri şekillendirip bastırırken odanın etrafına tekrar tekrar göz attım; havada arak sütünün yoğun kokusu vardı.

Bütün bunlar beni düşündürdü. Hem de çok düşündürdü. Rada, küçük çiftliğine çok fazla düşünce ve emek harcamıştı. Benim aksime, insan olduktan sonra sadece hayatta kalmakla kalmamış, kendine yeni bir hayat kurarak gelişmişti. Hayal ettiğimden daha basit, ama açıkça kendi seçtiği bir hayat.

Bu durum giderek tuhaf, kendi isteğiyle sürgüne gitmeye benziyordu. Ama neden buraya geldi? Tanıdığı herkesi, hâlâ sahip olabileceği tüm müttefiklerini neden geride bıraktı? Aramaz ona sırtını dönmüş olsa bile, Onlar arasında onu asla terk etmeyecek dostları vardı. Tanez ve Namtaz her zaman ona son derece sadık olmuşlardı.

O kafa karıştırıcı gizem hakkındaki düşüncelere dalmışken, işimi bitirdikten sonra yavaşça evin ana odasına doğru ilerledim; ancak kapı eşiğinde, beni karşılayan manzara karşısında tamamen büyülenmiş bir şekilde durdum. Öyle sıradan ama aynı zamanda öyle acı verici derecede güzel bir manzaraydı ki, kalbim göğsümdeki soğuk, boşluğa sığamayacak kadar sıcaklıkla dolduğunu hissettim.

Rada tereyağı yapıyordu.

Diz hizasındaki ahşap bir kabın üzerine eğilmiş, tüm vücut ağırlığını kullanarak çalışıyordu. Pistonun her aşağı doğru itiş, beyaz yazlık elbisesinin hafifçe yukarı kalkmasına, çıplak kollarının kaslarının gerilmeden dolayı kasılmasına ve yüzünün önünde hafifçe dalgalanan bir saç telinin dalgalanmasına neden oluyordu. Daha rahat hareket edebilmek için elbisesini dizlerinin üzerine çekmişti, bu da bana esnek uyluklarının cezbedici görüntülerini sunuyordu. Odanın loş ışığı aralarında gizemli gölgeler oluşturuyor, beni daha yakına gelmeye, keşfetmeye davet ediyordu.

Ve yıldızlar, biliyordum—teninin orada ne kadar inanılmaz yumuşak olacağını, ellerimi yukarı doğru kaydırduğimde ne kadar sıcak olacağını, beni neredeyse yakacak bir sıcaklıkla, içinde yanıp kül olmak istediğim bir ateşle çekileceğimi çok iyi biliyordum. Parmak uçlarım, hatırladığım binlerce dokunuşun anılarıyla karıncalanıyordu. Bedenim, onun varlığının, aramızdaki mesafeyi aşmanın ne kadar kolay olacağını ani bir farkındalığıyla canlandı...

Ancak bu kolay olmayacaktı.

Gözlerim bacaklarındaki gümüş rengi izlere takıldı. Bir tanrıça olarak bir düşünceyle silebilecekken, şimdi insan tenine kalıcı olarak kazınmış izlerdi

bunlar. Yanmış etin korkunç kokusu hafızamda yankılandı, kalbimi delen canavar, canavar diye acı dolu bir fısıltı.

Benim hatam. Diğer birçok şey gibi.

Yggdrasil'in yıkıldığı gece, yani o yanıklarla damgalandığı gecenin büyük bir kısmı, elli yıl sonra bile anılarımda ateş ve gölgelerden ibaret bir bulanıklık olarak kaldı. Ama onun çığlıklarını hatırladım, öyle acı dolu çığlıklar ki gerçekliğin dokusunu parçaladılar. İçinde boğulabilecek bir umutsuzlukla dolu gümüş gözlerini hatırladım. Derime yapışan, dilimi kaplayan ve boğulmama neden olan külleri hatırladım.

Varoluşum yıkıcı yenilgilerle doluydu, ancak o gece belki de en acı verici olanıydı. Benim için en önemli olan kişiden bir reddedilme daha, beni dehşet içinde bir kenara atmıştı. Teselliyi Kaos'ta aradım, onun öfkeli gücünün tüm şüpheleri, tüm zayıflıkları yakıp kül edeceğini sandım. Ancak Aron-Lyr'ı on yıllarca sürecektir bir savaşa sürükleyerek kendimi daha da mahkum ettim.

Aramızdaki uçurum o kadar derin, o kadar sonsuz karanlık ve korkunç dehşetlerle doluydu ki, en cesur ruh bile onu geçmeye kalkışmazdı. Belki de hâlâ denemeye meyletmem bir delilik belirtisiydi.

Sonraki hamlemi düşünmeye fırsat bulamadan, Rada suya dalarken nefesi kesildi, yüzünde hafif bir acı belirdi.

"Bunu yapmamalısın." Birkaç hızlı adımla yanına gittim, umutsuz özlemim endişeyle gölgelenmişti. "Hâlâ yaralısın."

Prensip gereği aksi davranmak zorunda kaldığı için, gözleri parıldayarak bana sinirli bir bakış fırlattı. "Peki, bunu kim yapacak? Sen mi? Krema şimdi kullanılmalı, yoksa ekşir."

O işine devam etmeye çalışırken, elini engelleyici bir şekilde kapattım. Yakınlığımdan dolayı gerildi. "Bu kadar zor olamaz."

Kadın alaycı bir şekilde güldü, ama elini alaycı bir hareketle sallayarak tereyağı çalkalama makinesinden uzaklaştı. "Pekala. Bir dene bakalım."

Ona bu işi yapabilecek kadar yetenekli olduğumu göstermeye kararlıydım, lavabo pompasının pürüzsüz ahşap kısmını kavradım ve işe koyuldum. Şaşırtıcı derecede yorucuydu. Rada'dan çok daha uzun olduğum için, rahatsız edici bir açıyla öne eğilmek ve koyu mavimsi kremin kenardan taşmaması için her hareketime dikkat etmek zorunda kaldım. Birkaç dakika sonra, tişörtüm terden sıırılsıklam olmuştu. Daha önce duş almak da neymiş!

“Hayır.” Rada’nın sesi hızlı ve kararlı ritmimi böldü. Ona sorgulayıcı bir bakışla baktığımda kaşlarını çattı.

“Başlangıçta sadece bu kadar hızlı git.” Tahta çalkalama kabının diğer tarafına geçti ve eğilerek, hareketlerimi yavaşlatmak için ellerini benimkilerin üzerine koydu. “Şimdi daha kontrollü bir şekilde yap.”

Dokunuşu beni uyşuk bir ritme sürükledi. Yukarı aşığı. Yukarı aşığı. Daha soluk ellerimde bronzlaşmış ince parmaklarına büyülenmiş bir şekilde baktım.

"Tereyağıını çıkarmak için nazik olmalısın, yoksa çıkmaz," dedi, sesi imalı bir tonda. Lyr, beni öldürmek mi istiyordu?

Yüzüne şöyle bir göz atarken boğuk bir kıkırdama çıktı ağzımdan, düşüncelerini çözmeye çalışıyordum ama nafile. "Sıralama konusunda emin misin? Ters olması gerekmez miydi?"

“Şey, bu ruh haline bağılı, değil mi?” Gözlerindeki parıltı, aklımdan geçen her türlü ahlaksız düşüncenin farkında olduğunu gösteriyordu. Her zaman utanmazca alaycı bir tavır sergilemişti.

Yanlış bir şey yapmadan önce onun fazla parlak bakışlarından gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım, çünkü elbisesinin kumaşının ıslak ve hafif saydam sol göğsünün dolgunluğuna yapışmış haline takılıp kaldım. Mavimsi ton muhtemelen daha önce üzerine süt döktüğünü gösteriyordu.

“Ah, çok mu zaman oldu?” Rada, bana baktığıımı fark edince alaycı bir ses tonuyla sordu: “Bir paralı asker olarak geçimini sağlarken her türlü arzunu gidermek için bolca fırsatın olduğunu düşünmüştüm.”

Birdenbire neden bütün gün beni kızdırdığını, o küçük dokunuşlarla ve zar zor gizlenmiş imalarla bana eziyet ettiğini anladım. Tanrım, nasıl bu kadar kör olabilmişim?

Düşmemden beri neler yaptığımı öğrenmek istedi.

“Eski numaralarına mı döndün kraliçem? Baştan çıkarma geçmişte işine yaradı, neden beni de kendi isteklerini yerine getirmeye zorlamak için tekrar kullanmıyorsun?” diye soğuk bir şekilde sordum, ellerim tahta pistonu sıkıca kavradı. Gözlerine bakarken dudaklarım buruk bir gülümsemeye kıvrıldı. “Soruna gelince—asığı yukarı elli yıl geçti.” Kırk yıl korkunç bir savaş. Ölüme mahkum edildiğimden beri on yıl.

Eğer kendi anılarımla boğuşmuyor olsaydım, cevabımın onu dilsiz bırakmasına, elleri benimkileri kavradığında yüzündeki tüm küçümsemeyi

yok etmesine sevinirdim. En son birine arzuyla dokunduğum zamana. En son ona dokunduğum zamana.

"Doğru hatırlıyorsam, Lyrheim'deki bir arka sokağın duvarıydı."

Ve hatırladım. Her dokunuşunu, her tadını, dudaklarından çıkan her sesi. Keskin bir çaresizlik ve çılgın bir ihtiyaç. İkimizi de tüketen bir fırtına.

"Leander Lyrasen'in düğününe giderken, değil mi?" Sesimi bilerek hafif tutmaya çalıştım, ama bu bir mücadeleleydi. "Dokuma loncasının sana hediye ettiği o skandal elbiseyi giymiştin, sanki yıldızların kendisi kumaşa dokunmuş gibiydi. Arkadaki yaka o kadar derindi ki, eminim sadece sihirle tutturulmuştu. Onu yukarı ittim ve seni duvara yasladım ve biz..." Sözüm yarım kaldı, o gecenin nasıl bittiğini hatırlayınca anı birden çok canlandı. Yggdrasil, Kaos ve ateş fırtınası içinde yok olmuştu.

"O kadar unutulmaz mıydım?" Rada aniden ellerimi bıraktı ve mutfak tezgahına doğru giderek, tereyağı çalkalayıcısında yükselen tereyağını toplamak için küçük bir kap ve kepçe aldı. Sözlerimin onda yarattığı etkiyi alaycı bir tonun ardına gizlemeye çalışıyordu.

"Evet." Onu dikkatle izledim, itirafım karşısında ellerindeki hafif titremeyi fark ettim, sonunda savunmasını kırdığıma dair her işareti açgözlülükle yutuyordum. "Çağlar boyunca başkalarıyla yatağımı paylaşmadığımı iddia etmeyeceğim. Ama Yggdrasil'in yıkılmasından sonra, bunun artık bir anlamı olmadığını gördüm." Derin bir nefes aldım. "Aron-Lyr'e geldiğimizden beri geçen tüm çağlarda, senden başka kimseye sevgilim demedim."

Ben onundu; bedenim, ruhum ve kararmış kalbimin paramparça olmuş tüm parçalarıyla. Geri dönülmez bir şekilde. Beni sonsuza dek haklı olarak nefret etse bile.

"Yalan söylüyorsun." Rada, tereyağını hırslı bir şekilde kaba doldurdu, damlalar kabın kenarlarından aşağıya sızdı.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, buna inan." Çalkalama makinesini çalıştırmayı bırakmış, tamamen ona odaklanmışım. "Ama hayır, inanmıyorum." Ve gerçekten de inanmıyordum. Yaptığım diğer her şeye rağmen, ona asla yalan söylememiştim. Kardeşimin aksine.

Rada uzun süre sessiz kaldı, gözlerini önündeki dikdörtgen şeklindeki tereyağına öfkeyle dikmişti. Düşüncelerinin hızla aktığını anlayabiliyordum. Beni manipüle etme girişimlerini anladığımda hiç hoşlanmazdı ve onu istenmeyen gerçeklerle yüzleştirdiğimde daha da çok

nefret ederdi. Odaya gizlice girip biraz krema çalmak için mutfak tezgahına atlayan Bane bile, sahibesi tarafından kovuldu.

“Şey, başka adamlar da vardı.” Rada, bu sözleri bana bir saldırı gibi fırlatırken ağzı büküldü. “Sürgüne gittikten sonra birkaç anlamsız ilişki yaşadım. Bir keresinde de yakınlarda oturan bir çiftçi vardı.”

Ardı ardına bombardımanlar.

“Aramaz. Savaş sırasında uzlaşmaya çalıştığımızda.”

En yıkıcı olanı sona sakladı. İçindeki acımasız taktikçi, onun stratejisine hayran kalmaktan kendini alamadı.

“Bana hiçbir açıklama borçlu değilsin.” Sesim ifadesizdi, her duygumu dikkatlice kontrol altında tutuyordum. Olduğum yerde kalmanın, ellerim lavabo pompasının sapını o kadar sıkı tutmuştu ki canım acıyordu, ne kadar pahalıya mal olmuştu. Onu mutfak tezgahına kaldırmak, o baştan çıkarıcı küçük elbiseyi yukarı itmek ve ona hâlâ bana ait olduğunu göstermek yerine. Bedenini hakkım için boyun eğdirebileceğime emindim, ama zihni bambaşka bir meseleydi. Her zaman da öyle olmuştu.

Rada, haklı bir öfkeyle, bana duyduğu kızgınlıktan emin bir şekilde bakışlarımı karşıladı. “Bu bir açıklama değildi.” Hayır, bu beni yaralama girişimiydi. Ve yaraladı da. Tahmin edebileceğimden çok daha fazla.

Başka bir erkeğin ona dokunması, kardeşimin onunla yatakta olması düşüncesi bile beni neredeyse mahvediyordu. Ah, aptal değildim. Geçmişte Aramaz’la yattığını biliyordum. Elbette yatmıştı. Binlerce yıldır evliyidiler. Ama bir yanım, bana seni seviyorum dedikten sonra olmamasını umuyordu... Ama o sevgiyi öldürmüştüm, değil mi? Kanlı ellerimle kalbinden söküp almıştım.

Rada’nın bakışlarında bir şey kırıldı. Aramıza ördüğü aşılmaz buz duvarlarından biri yıkıldı, saklayamadığım acı ve hayal kırıklığıyla eridi. Bunu onun ifadesinde yansıdığını gördüm; karanlığımın parlak aynasıydı bu.

Unutmuştum. Onun her maskesinin ardındaki gerçek kişiliğini, yıllar boyunca taktığı tüm maskelerin ardındaki gerçek yüzünü görebiliyordum; o da aynısını bana yapabiliyor, saldırıya uğradığımı bile anlamadan tüm savunmalarımı aşabiliyordu. Sadece bu sefer, bu bilgiyi bana zarar vermek için kullanmadı.

Yanımdaydı, eli yanağımı okşuyordu. Dokunuşu nasıl hem bu kadar nazik hem de tenimde ateş gibi yakıcı olabiliyordu?

"Onlardan hiçbirisi sen değildin."

Rada'nın sesi o kadar kısıktı ki kelimeleri zar zor anlayabiliyordum. Gözleri kapanıp açılırken bana doğru sendeledi ve o muhteşem an için umut ettim...

Sonra gözleri tekrar açıldı ve gözlerindeki derin acı, kalbimi derinden yaraladı.

"Yapamam," diye fısıldadı. "Yapamam, yapamam, yapamam." Sanki kendini ikna etmesi gerekiyormuş gibi bitmek bilmeyen bir tekrar. Onu geride tutan her şeyden –bizi geride tutan her şeyden– kurtulamama hali, bende de aynı derecede tanıdık bir hayal kırıklığı uyandırdı.

"Yapamaz mısın? Yoksa yapmak istemiyor musun? Burada bizden başka kimse yok. Bu, aramızdaki sorunları nihayet çözme şansımız olabilir." Koluna uzanırken, artan heyecanıyla sesim yükseldi. "Söz veriyorum, bu sefer farklı olacak ve—"

"Daha önceki tüm zamanlarda olduğu gibi mi?" Rada'nın yanakları kızarmıştı, geri çekildi, eli yüzümden düştü, vücudu tekrar kaskatı kesildi. "Her şeyin bittiğini düşündüğümde, senden kurtulduğumu sandığım her seferinde geri dönüyorsun. Sanki ölüden bile geliyorsun. Beni en çok etkileyeceğini bildiğin şeyleri söylüyor ve yapıyorsun." Omuzunun üzerinden kısık gözlerle bana baktı. "Bence beni manipüle etmeye çalışan sensin, tersi değil."

Uzun zamandır oynadığımız bu sonsuz oyunun sorunu buydu: Aramızdaki bu savaş alanında hangi hamlelerin onun, hangilerinin benim olduğunu anlamak zorlaşmıştı.

"Baradaz—"

Ama o kadar sinirliydi ki konuşmama izin vermedi. "Buraya neden geldin? Beni başka bir kötü planına mı dahil etmeyi umuyorsun?" Acı kahkahası odada yankılandı. "Güçsüz bir tanrıça sana pek yardımcı olamaz."

"Buraya yaralı olduğum ve yardıma ihtiyacım olduğu için geldim. Vultaron'un beni öldürmeye çalışması, Kiazma ile ittifak halinde olmadığının yeterli kanıtı olmalı."

"Yani, eski hizmetkarlarınızın aniden ortalığı karıştırmasıyla hiçbir alakanız olmadığına inanmamı mı bekliyorsunuz? Her yerde canlanan Kaos güçlerinin sizi sevindirmediğine mi? Hayır. Sizi tanıyorum. Bunu bir

şekilde planlamamış olsanız bile, şu anda bunu nasıl kullanacağınızı düşünüyorsunuz.”

O bitmek bilmeyen şüpheciliğine lanet olsun.

Yanılmıyor, diye fısıldadı içimdeki bir ses. Güçsüz olmaktan bıkmıştın. Çok, çok bıkmıştın. Kaos'un yeniden uyandığını hissettin ve bir parçan buna sevindi. Tacı arıyordun.

“Bu benim suçum değil ki!” diye çıktım ona, içimdeki hafif suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak. “Seni ve Aramaz'ı her zaman Kaos'u kafese kapatmanın işleri daha da kötüleştireceği konusunda uyarmıştım. Her zaman bir yolunu bulur.” Dudaklarımda neşesiz bir gülümseme belirdi. “Şimdi Kaos'un Üstadı olmamın o kadar da kötü olmadığını anlıyorsun, değil mi? En azından onun daha yıkıcı güçlerini nasıl kontrol altında tutacağımı biliyordum.”

“Yani, bir şeyler planladığınızı itiraf ediyorsunuz? Kaosun gücünü tekrar kullanmak istediğinizi mi söylüyorsunuz?”

Söylediklerimin tek bir kelimesini bile dinlemiş miydi acaba?

“Eh, birinin bunu yapması gerekiyor.” diye alay ettim. “Ve kardeşimin bu karmaşayı çözmek için bir plan bulacağından şüpheliyim.”

Bana dehşete yakın bir bakışla baktı. “Yaratıcım! Haklıydım. Hiç değişmemişsin. Ve ben, aptal olduğum için, hayatını kurtardım.”

Sesi o kadar kendini beğenmişlikle doluydu ki, aramızdaki mesafeyi fiziksel bir saldırı gibi delip geçti. Beni asıl etkileyen, kendi nefretim karanlık bulutunu delen şey bu değildi. Gözlerindeki acıydı. Hayal kırıklığıydı. Yaptıklarından sonra buna hakkı yoktu.

“İkimizden masum olanın sen olduğun yönündeki yorucu numarayı bırakabilir misin?” diye hırladım, öfkeyle sana daha da yaklaşarak. “İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Yıllarca bana yalan söyleyen sendin. Zayıflığımı kullanarak beni kontrol eden sendin. Beni tekrar tekrar ihanete uğratan sendin.”

Sözlerimin onu nasıl etkilediğini, her suçlamada nasıl irkildiğini gördüm. Ama duramadım. On yıllardır, hayır, sonsuz yıllardır biriken tüm acı ve hayal kırıklığı, amansız bir sel gibi dışarı aktı.

“Beni ölüme mahkum etmelerine izin veren sizler, hiçbir şey yapmadığınız halde.”

O anda gözlerinden tek bir damla yaş süzüldü, aramızdaki tüm acımasızlığın ışıltılı bir ifadesiydi bu. Yanağından aşağı süzülerek yumuşak

tenine yapıştı. Beni onu nazikçe silmeye teşvik etti.

"Aramızda yargılamanın olmaması ne oldu?" diye fısıldadı.

Yıllar boyunca okyanusları dolduracak kadar çok umutsuzluğa, çok fazla gözyaşına şahit olmuştum. Çocuklarının hayatı için yalvaran anneler, ebeveynlerini kurtarmayı uman çocuklar, kalplerine en yakın olanları bağışlamam için bana yalvaran sevgililer... Hepsini acımasızca görmezden gelmişim, kendi yüce amacım uğruna lanetlenmişlerin feryatlarını susturmuştum. Ama onun acısı beni etkiledi. Her zaman etkilemişti.

"Saeraery..."

Altın sarısı sevgi sözcüğünü kullanmam, uzattığım elimden geri çekilmesine ve gözlerinin vahşi bir şekilde açılmasına neden oldu.

"Hayır! Sakın yapma!" Rada arkasını döndü ve hızla yatak odasına doğru koştu. "Yatağa gidiyorum."

Kaçmak. Ve bu beni o kadar sinirlendirdi ki, kendime son bir provokasyon yapma fırsatını esirgeyemedim.

Boğazımı temizleyerek kapı koluna uzanırken onu durdurdum. "Şu anda o benim odam."

Savaş alanında tanrıların ve canavarların korkunç gazabıyla yüzleşmiş, Yüce Baba'nın acımasız hayal kırıklığına göğüs germişim. Ama hiçbirisi bana o an Rada'nın baktığı kadar öfkeyle bakmamıştı; güçleri olmadan bile gözlerinden ateş fışkırıyordu. Onun öfkesinin şiddetiyle küle dönüşmemem bir mucizeydi.

"Kritak!" Odayı birkaç hızlı adımla geçti ve bir küfür savurarak dışarı fırladı. Ön kapı arkasından gürültüyle kapandı ve pencereleri salladı.

Derin bir nefes aldım ve hâlâ mutfak tezgahında tüneyen Bane'e baktım. "Hanımının peşinden gitmiyor musun?" Siyah erkek kedi başını yana eğdi, tereyağı çalkalama makinesine baktı, küçük pembe dili dışarı fırladı. "Hain küçük yaratık."

Hazırladığım tereyağını toprak bir kavanoza koyduktan sonra, küçük bir kase alıp kalan kremanın bir kısmıyla doldurdum. Kaseyi yere koyar koymaz kedi eğilip, mırıldanarak o mavimsi lezzeti yemeye başladı.

"Her zaman sizin avantajınızı gözetiyorum," dedim gülerek.

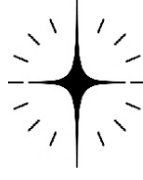
Bu sefer, küçük siyah kafasını kaşıdığım da, bana saldırmadı. Keşke Rada'nın gözüne tekrar girmek için rüşvet vermek bu kadar kolay olsaydı.

"Sana bir sır vereyim, küçük bela." Kaybolduğu kapıya baktım. "Sayısız çağ geçse de onu asla unutmam."

Rada tamamen haksız değildi. Buraya geldiğimden beri onun her tepkisini analiz edip kataloglayan bir yanımdı. Tek bir basit hedefi olan umutsuz bir plan kurmaktan kendini alamayan bir yanımdı.

“Ne gerekiyorsa yapacağım, ona değiştiğimi kanıtlayacağım. Bu sefer daha iyisini yapacağım. Onun yanımda olmasıyla daha iyi olabileceğimi göstereceğim. Ve sonra onu tekrar kendime ait kılacağım.”

Umarım sadece hayal gücümdür, ama Bane'in kehribar rengi gözlerinde, elimi yalarken ve daha fazla krem isterken, acımaya çok yakın bir ifade vardı sanki.

BÖLÜM

20

İş

Poppy usulca kişnedi ve yüzüncü kezmiş gibi gelen bir şekilde dizginlerini ayarlarken iri kahverengi gözleriyle bana uzun ve sabırlı bir bakış attı. Yaşlı kısırağım, Dalath'a iki saatlik yolculuk için rahat ahırından ayrılmak istemiyordu. Onun etrafında ve arkasına bağlı küçük arabada sinirli bir şekilde telaşlanmam da muhtemelen işleri kolaylaştırmıyordu.

Yine, çiftçi pazarı için malları arabaya yükleyen adamın bakışlarından kaçınmak için kendimi meşgul tutmaya çalışıyordum. Dün, gelişinden beri en şiddetli tartışmamızdan sonra neredeyse hiç konuşmamıştık. Kahvaltıda bugün Dalath'a arabayla gideceğimi söylediğimde, Noctis sadece homurdanmış, gözleri tabağındaydı. Yine de arabayı hazırlamama yardım etmeyi teklif etmişti.

Neyse ki çiftçilik konusunda pek deneyimi yoktu. Yoksa, getirdiğim az miktardaki mal –birkaç sebze ve iki tekerlek peynir– yolculuğa çıkma kararımdan şüphe duymasına neden olurdu. Ama belki de o da benim gibi birkaç saatlik yalnızlığa can atıyordu.

Evden kaçmam, aramızda biraz mesafe koymam gerekiyordu, yoksa patlayıp ya mutfak bıçağını göğsüne saplayacaktım ya da aramızdaki dayanılmaz gerilimi hafifletmek için kıyafetlerini yırtacaktım. Onun her şeyi arabaya yerleştirmesini izlerken midemde oluşan sıcaklık, zarif, uzun parmaklı ellerinin hızlı ve emin hareketlerini izlerken, hain bedenimin hangi seçeneği tercih ettiğini bana söylüyordu.

Arabaya tırmandım ve dizginleri aldım. "Akşam döneceğim," dedim kısa bir baş sallamasıyla, kapımın eşiğinde sanki oraya aitmiş gibi duran adamı görmenin tuhaf hissini görmezden gelerek.

İstekli bir miyavlama beni kenara itti ve Bane'e yer açtım. Erkek kedi zıpladı, minik bedeni sıcak ve güven verici bir varlıktı. Bane benimle köye gitmeyi çok seviyordu, hayranlarından aldığı tüm ilgiden ve ikramlardan keyif alıyordu.

Poppy'yi öne doğru sürdüm. Kahverengi kısarak istikrarlı bir tempoya yerleşerek arabayı avludan çıkarıp yola sürdü. Geriye bakma dürtüsüne direnmek istediğimden daha zordu. İmkansız adam veda bile etmemişti, bakışları soğuk ve anlaşılmazdı.

Ya giderse? Bu düşünce beni derinden etkiledi. Onu burada tutan hiçbir şey yoktu. İyileşmişti, atı ve silahı elinin altındaydı. Kalıp bana yardım etmesi için hiçbir sebebi yoktu; güçlerini kaybetmiş bir tanrıça olarak, eğer gerçekten sihri geri kazanmak istiyorsa ona hiçbir şey sunamazdım. Dediği gibi, ona ihanet etmiştim. Birden fazla kez. Dünyayı kurtarmak için, çünkü bu benim görevimdi, ama yine de, yine de...

Aramızda yargılama yok. Her zaman geçerli olan tek şey buydu. Dün bana öfkeyle bağırduğında, koyu renk gözleri öfke ve yürek burkan kırılmanlıkla doluyken, bu sözleri yüzüne karşı söylemiştim.

Gücünden mahrum bırakıldığı o korkunç günde, deliliğe o kadar kapılmış, yalnızca nefretiyle hareket ettiğini ve benim duygularımı umursamadığını düşünmüştüm. Ama artık gerçeği inkar edemezdim. Umursamıştı. Onu yargılayanlar arasında olmam onu mahvetmişti – tıpkı beni mahvettiği gibi.

Beni kurtaracağını mı ummuştum? On Tanrı'nın gücü onu parçalayıp büyüsunü elinden aldığı anda, müdahale etmem için dua etmiş miydi?

O zamanlar, tamamen meydan okuyan, vahşi bir hayvan gibi bize hırlayan, yüzü saf nefretle buruşmuş bir haldeydi. Ama biliyordum ki, en büyük acımasızlığı her zaman kırılma noktasına ulaştığında ortaya çıkıyordu. Düşmanca görünüşün ardındaki korkuyu görmüştüm. Her zaman görmüştüm.

İçimi bir acı kapladı ve içgüdüsel olarak Poppy'nin dizginlerini daha sıkı kavradım, bu da onun aniden durmasına neden oldu. Derin bir nefes aldım. Sadece bir bakış. Eğer gerçekten giderse, buna dayanamam...

"İş!"

Arkamdan gelen ses beklediğimden daha yakındı. Arabada hızla döndüm. Ve işte oradaydı. Bana yetişmek için koşarken nefesi hızlandı,

yüzünde dikkatlice bir ifadeyle çite yaslandı ve sanki buraya gelme sebebinin bu olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi çiti salladı.

Boğazını temizledi, gözleri önce yanımdaki mızrağa kayd, sonra aniden yoğun bir bakışla bana dikildi. "Dikkatli ol." Dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "İkimiz de senin başını belaya sokma gibi talihsiz bir eğilime sahip olduğunu biliyoruz."

İstemsizce karşılık olarak gülümsedim. "Yani beni belaya bulaştırmana izin veriyorum demek istiyorsun. Bu sefer güvende olmalıyım o zaman." Kucağında memnuniyetle mırıldanan Bane'i işaret ettim. "Ve yalnız değilim. Bane bana göz kulak olacak."

Noctis'in bakışları yumuşadı. "Merak etme. Sen yokken çiftliğe ve hayvanlarına ben bakarım."

"Sen de dikkatli ol," dedim. "Vahşi doğada neyin gizlendiğini ve aniden kapını çalabileceğini asla bilemezsin."

Bahar güneşinin koyu saçlarındaki sıcak parıltılara yansımasıyla güldü. "Aron-Lyr'in en temkinli adamı benim, saeraery. Bunu çok iyi biliyorsun."

Aurean'ın bu sevgi sözcüğüne gözlerim kısıldı. Bana "aşkım" diye hitap etmesi hoşuma gitmemiştir. Yüzyıllardır hem düşman hem de sevgili olmuştuk, bedenlerimizi ve ruhlarımızı birbirimize açmış, sayısız kez coşkunun doruklarını ve umutsuzluğun ezici karanlığını paylaşmıştık. Bana asla "seni seviyorum" dememiştir. Aramaz da dahil olmak üzere birçok kişi, başka bir varlığı sevebileceğine inanmıyordu. En azından benim istediğim, ihtiyaç duyduğum şekilde değil.

"Öndeyken durmalıydınız," dedim.

Sesimdeki soğukluğu umursamayan Noctis, daha da yaklaştı, dizginlerin üzerindeki ellerimi kendi daha büyük elleriyle örttü ve birini kendine doğru çekti. "Peki, ne zaman yapmam gerekeni yaptım ki, yüce kraliçem?" dedi, elimi dudaklarına götürüp sanki saraydaymışız gibi parmak boğumlarıma bir öpücük kondurdu. Hafif dokunuş içimde bir heyecan yarattı. "Bana pazardan bir sürpriz getir. İyi davranışlarım için küçük bir ödölü hak ettiğimi düşünüyorum."

Alaycı gülüşüm çok nefes nefese çıktı. "İlginizi çekecek bir şeyleri olduğunu sanmıyorum."

"O zaman kendine yeni bir elbise al." Omuz silkti, hâlâ elimi tutarak beni öne doğru çekti, yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar. Gözleri

parıldyordu. Bane kucağımda gerildi, uyarıcı bir şekilde hırladı. “Çiftlikte giydiğin o incecik elbiselerle seni görmek gerçekten hoşuma gidiyor.”

Ah, fark etmiştim. Gözleri her hareketimi takip ederken, zar zor gizlediği bir açlıkla dolu bakışları kanımı ısıtırken nasıl fark etmeyeyim ki?

“Bunun bir daha asla olmayacağını biliyorsun, değil mi?” dedim, cesurca yaklaşarak. “Sen ve ben.” Gözlerim dudaklarına kaydı. Bir erkeğin bu kadar güzel, davetkar dudakları olmamalıydı. Bu haksızlıktı. Özellikle de dudaklarının benimkine ne kadar iyi geleceğini bildiğim için.

"Asla," diye yanıtladı, sözlerimden en ufak bir şekilde bile etkilenmeden, "ölümsüz için çok uzun bir zamandır."

"Artık tanrı değiliz."

En karanlık sırlarını açığa vurmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi dudağının kenarını ısırması günahkardı. "Yine de kendimi bir kez daha ayaklarınızın dibinde tapınmaya can atarken buluyorum."

Sorumsuz bir şey yapmadan önce elimi geri aldım ve doğruldum. Mesela onu yol kenarındaki yemyeşil çimenlere sürükleyip tutkulu bir şekilde sevişmek, sıcak bahar güneşinin çıplak tenlerimizi okşaması ve aramızdaki çekime teslim olmak gibi.

"Sen imkansızsın."

“Bende en çok sevdiğin şeylerden biri bu.” Eve doğru geri dönerken yüzünde hiçbir pişmanlık belirtisi olmadan sırttı ve bana arsızca el salladı. “Diğer birçok erdemimin yanı sıra.”

Acaba o ufak tefek imalarının, köy yolculuğum boyunca beni onu düşünmeye, dudaklarının tenime değmesinin cazibesine kapılmaya iteceğini biliyor muydu? Güneşin doğudan doğması kadar kesindi bu. Adam, amansız cüretkarlığıyla koca krallıkların savunmasını yıpratmıştı. En zorlu kaleleri bile nasıl kuşatacağını biliyordu.

“Sen de hayal görüyorsun.” Dizginleri hızla çektim ve Poppy'yi ilerlemeye zorladım. Tek cevabı neşeli bir ıslık oldu.

Poppy'yi yolda, daha canlı bir şekilde ilerlerken, arkasındaki vagonun gürültüsüyle yüzümdeki gülümseme kaybolmadı. Lasgallen her zaman büyüleyiciydi, ama yaz başlarında gerçekten parıldyordu. Yuvarlanan yeşil tepeler, en saf beyazdan en zengin maviye kadar sayısız çiçekle süslenmişti. Doğa canlanmış, hava kuş cıvıltıları ve ferahlatıcı, canlandırıcı bir kokuyla dolmuştu.

Güneş ışınlarının yüzüme vuruşunun tadını çıkarmak için bir an durdum, gözlerimi kapattım, Poppy'nin doğru yoldan sapmayacağından emindim. Bazen, arkadaşım Tanez'in varlığını dünyanın dokusuna işlenmiş olarak hissedebiliyordum, bu rahatlatıcı bir düşünceydi. Çocuklarının çoğunun, toprağı işlemekten zevk alan iyi huylu Brownie'lerin, burada bir yuva bulmasına şaşmamalı. Dolores'in, Rasga'nın batısındaki bir yerleşimde yaşayan büyük bir aileden geldiğini hatırladım.

Düşüncelerim yine Noctis'e kaydı. Uzun ve kasvetli bir kışın sonunda atalarının yuvasına çağrılan göçmen kuşlar gibi, her zaman böyle olurdu.

Beni gülerek uğurlamıştı. Daha bu sabah öfke ve hayal kırıklığıyla boğuşuyordum, onun yanından kaçmak için can atıyordum. Şimdi ise bir yanım ona geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Gerçekten de zekice.

Onun Kaos'un gücünü içeren planları hakkında hiçbir soru sormamıştım. Bu gerçeği fark ettiğimde, Bane'in kürküne parmaklarımı batırırken yüzümde kendimi küçümseyen bir buruşma belirdi. Etrafımdaki güzellik birdenbire artık bana teselli sunmuyordu.

Noctis'in bana duyduğu arzuyu onu kontrol etmek için çok uzun süre kullandım; bu tehlikeli oyun feci şekilde ters tepti. Kalbimi koruyamadığım için o kadar hızlı ve derinden aşık oldum ki, ona olan duygularımı ne kadar sık gömmeye çalışsam da geri dönüş yoktu. Görünüşe göre yıllar içinde benden birkaç numara öğrenmişti.

Lanet olsun! Bane'in sorgulayan miyavlamasını umursamadan dizginleri sıkıca kavradım. Zihnim hızla çalışıyordu. Aron-Lyr'deki durum hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı ki bir tehdit olup olmadığını belirleyebileyim.

Ne yazık ki, güvenilir kaynaklarım yoktu. Noctis bir seçenek değildi. Tanez, arkadaşım olsa da, Onlar'dan biriydi ve muhtemelen kendi planları vardı. Bizim türümüzün her zaman böyle planları olmuştur. Ölçülemez bir güce sahip olmanın ve onu kullanmak ya da kötüye kullanmak için sayısız yıla sahip olmanın yan etkilerinden biri de buydu.

Bir an için, Aramaz'la yalanları ve aldatmacaları hakkındaki yeni bilgilerimi yüzleştirmeyi düşündüm. Pişmanlığını kullanarak gerçeği öğrenmeyi –eğer gerçekten pişmanlık duyuyorsa– düşündüm. Kalbindeki gizli gölgelere şahit olmuştum. Artık dünyaya sunduğu özverili, nazik kral illüzyonuna aldanamazdım.

Noctis'in öldüğüne inanmama izin vermişti. Ama neden? Kardeşini aramamı engellemek için mi? Muhtemelen. Onu suçlayamazdım bile. Yine de bu yalanı sürdürmüş, Noctis'in mahkumiyetinden sonra, Aşur denizleri kadar engin bir acıya, beni neredeyse yok eden bir umutsuzluğa boğulduğumda bana gerçeği itiraf etmemişti. Bu, onun yapabileceğini düşünmediğim gizli bir zulme işaret ediyordu.

Çiftliğimle Dalath arasındaki sık ormana girdiğimizde tüylerim diken diken oldu. Güneş, kalın ağaç örtüsünün arasından zar zor süzülüyor, yola ılık lekeleri düşürüyordu. Buradaki hava daha soğuktu, ağaçlar çok yüksekti. Bu orman eskiydi, Tanez'in yarattığı ilk ormanlardan biriydi. Perileri burada yaşamıyor olsalar da, yerleşim yerleri çoğunlukla Bar-akalein Ormanı'nda olsa da, zarif silüetlerinden birinin her an çalılıkların arasından çıkabileceği hissi vardı. Bu ormanlar genellikle güvenliydi. Burada yaşayan tek büyük yırtıcı, yaşlı ve huysuz bir Mağara Trolüydü.

Kaos'un Aron-Lyr'ı istila etmesiyle ortaya çıkan yaratıklar üç kategoriye ayrılıyordu. Çiftliğimin yakınındaki küçük, kanatlı Periler gibi dost canlısı olanlar, büyüleri sayesinde çevrelerindeki bitkilerin büyümesini sağlıyordu. Noctis'in ordusunun çekirdeğini oluşturan, dişleri ve pençeleri olan vahşi canavarlar Rakash ve genellikle sürüler halinde avlanan kurt benzeri Serai gibi tehlikeli olanlar vardı. Ve yerel Mağara Trolü gibi, kendi halinde takılan ve rahatsız edilmedikçe zararsız olanlar.

Hayır, diye düşündüm araba orman yolunda gürültüyle ilerlerken. Kocamla iletişime geçmek söz konusu bile değildi. Ya sadakatsizliğim için ceza olarak acı çekmemi istiyordu ya da planlarını ilerletmek için acımı kabulleniyordu. Noctis'i tamamen iyi niyetinden dolayı bağışladığından şüphe ediyordum. Evet, her şeye rağmen kardeşini seviyordu. Ama her zaman görevi her şeyin üstünde tutmuştu. Muhtemelen Noctis'i öldürmenin Kaos'un gücünü başka birine, hiç kontrol edemeyeceği birine aktaracağını biliyordu.

Aramaz'la tekrar karşı karşıya gelirim, bu benim şartlarımda ve tüm gerçekleri öğrendikten sonra olmalıydı. Köyde daha fazla bilgi edinmeye çalışırdım.

Poppy yüksek sesle kişnedi ve aniden yana doğru döndü. Dizginleri çekerek onu aniden durdurdu ve ormanı tarayarak şüpheli sesler duyup duymadığını anlamaya çalıştı. Bane korkuyla tüylerini kabartarak kucağımdan indi.

Ağaçların gürültülü bir şekilde devrilmesi beni ürküttü. İçgüdüsel olarak mızrağıma uzandım. Sık ormanda çığlıklar yankılandı. Bakışlarım, yolun kenarındaki kalın, geçilmez yeşil bariyerde kilitlendi; devasa bir şey yaklaşıyordu.

İki figür çalılıkların arasından sendeleyerek çıktı, biri diğerini destekliyordu. Yerel milislerin zincir zırhlarını ve koyu bordo tuniklerini tanımaya zar zor vakit bulmuşken, Trol arkalarındaki ormandan vahşi bir fırtına gibi fırladı, dallar ve yapraklar etrafına yağıyordu. Kulakları sağır eden bir kükremeyle yola indi, keskin köpek dişleri parıldarken tükürükler havada uçuşuyordu. Devasa yumrukları yere öyle bir kuvvetle indi ki, toprak titredi ve her yöne toz saçıldı.

“Buradayım!” diye bağırdım, çılgınca el sallayarak. Çiftlikte bana birkaç kez yardım etmiş olan Sundered'lerden biri olan Calder, anında tepki verdi. Sol bacağı yırtık pantolonundan kanayan arkadaşını sürükleyerek, benim ve arabanın arkasına geçmeye çalıştı.

Trol hızla döndü. Kırışık, grimsi derisinin neredeyse gizlediği küçük gözleri, iki askeri tehditkar bir yoğunlukla izledi. Onu her ne öfkelenirmiş olursa olsun, şiddet kullanmadan onu sakinleştirebileceğimden şüpheliydim.

Ellerim mızrağı sıkıca kavradı, nefeslerim düzenli ve ölçülüydü. Savaşın önceki o kısacık anda, etrafımdaki dünyanın her ayrıntısını özümserken duyularım keskinleşti: silahın güven veren hissi, Trolün tehditkar homurtuları, keskin misk ve nemli toprak kokusu.

Poppy'nin panik içindeki kişnemesi yaratığın bakışlarını ona çevirdi. Karanlık, öfkeli gözlerindeki mor ve yeşil parıltı karşısında kalbim durdu. Hayır, burada mantıklı bir açıklama olmayacaktı.

Aklımdan tek bir düşünce geçti: Atı kurtarmalıydım.

Trol, her an dişlerini Poppy'nin boynuna saplayabilir, kılıç büyüklüğündeki pençeleriyle onu parçalayabilirdi. Benim üç katım büyüklüğündeydi, vücudunu kalın bir deri kaplıyordu, belinde kaba bir peştamal vardı ve iri kemikli, kel bir kafası vardı. Tek bir darbeye kemiklerimi kolayca kırabilirdi, ölümlü gücüm onun karşısında yetersiz kalırdı.

Uzun zaman önce unutulmuş bir anı zihnimde fısıldadı; savaşta bana yol gösteren yumuşak bir ses: "Senden daha büyük ve daha güçlü bir yırtıcıyla karşılaşırsan asla kaçma. Onların beklediği, alıştıkları şey bu."

Gülerek, bizden üstün yırtıcı hayvanların olmadığını iddia etmişim. O günlerde kibrim sınırsızdı.

“Odaklan,” diye yanıtlamıştı. “Buna ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin. Eğer olursa, kıpırdama. Bekle. Sabırla. Ve vurduğunda, etkili ol.”

Vücudum heyecanla gerildi. Trol kükredi ve saldırdı.

Tek bir zarif hareketle ayağa kalktım, mızrağımı kaldırdım ve arabayı kullanarak kendimi havaya fırlattım. Saldırgan bir engerek yılanının hızıyla, Poppy'nin sırtının üzerinden uçarken, Trol'ün dişlerini kısırağın etine saplamadan saniyeler önce mızrağımı Trol'ün gözüne sapladım. Mızrak saplandığı anda, keskin bir acıyla zayıf bileğimi delerek sapı bırakmak zorunda kaldım. Hızım beni yerde acı içinde kıvranan kükreyen Trol'ün yanından geçirdi. İçgüdüsel olarak yuvarlandım ve hızla ayağa kalktım.

Yaralı yaratık çırpındı, bu da Poppy'nin korkuyla geri çekilmesine ve pençelerinden kıl payı kurtulmasına neden oldu. Aralarına atladım, mızrağı kaptım ve trolün kafatasına daha da sapladım. Tahta sapı pençeleriyle kavrayarak beni kendine doğru çekti. O korkunç anda, darbemin yeterli olup olmadığından şüphe ettim. Sonra sendeledi, bükülen dudaklarının arasından son bir hırıltı çıkararak yere yığıldı, neredeyse beni de beraberinde götürüyordu.

Önümde yıkılmış bir dağ gibi yatıyordu, ölüm sancıları içinde titriyordu. Kalp atışlarım yavaş yavaş normale dönerken sadece bakakaldım. Yaklaştığımda, kalan gözündeki Kaos parıltısının yok olduğunu, geriye sadece acı ve kafa karışıklığı kaldığını, yaşam kanının karanlık orman toprağına sızdığını gördüm.

"Özür dilerim," diye mırıldandım usulca, mızrağımı geri alırken. Ona her ne musallat olmuşsa olsun, daha iyisini hak ediyordu.

Küçük, sıcak bir beden bacağıma yaslandı ve beni şimdiki zamana geri getirdi.

“Sorun yok. Artık güvendeyiz.” Bane'i kucağıma alıp okşayarak, arabamın arkasında yere yığılmış iki askere doğru koştum. Ormandan kaçışları sırasında yüzünde birkaç çizik dışında yara almamış gibi görünen askerin omzundan tuttum. “Calder. Ne oldu?”

“Bilmiyorum.” Genç insan, gözleri vahşi bir ifadeyle, terden sırılsıklam olmuş saçlarını eliyle düzeltti. “Normal devriye rotamızdaydık, mağarasından yeterince uzaktaydık.” Ölümünden ne kadar kıl payı

kurtulduklarına hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. “Onu fark ettiğimizde, bize öğrettiğiniz gibi davrandık. Hızlı hareketler yok, yüksek sesler yok, yavaşça geri çekildik.”

İkinci asker Yarmin, normalde bronz olan yüzünün ölümcül derecede solgun olduğunu belirterek, "Umurunda bile değildi," diye ekledi. "Bize hiç uyarı vermeden saldırdı. Aman Tanrım, bacağıml!"

Hemen yanına diz çöktüm, bacağındaki derin bir kesikten sızan kanın sürekli akışını görünce endişeyle doldum. Kemerimi feda ederek kanamayı biraz durdurmayı başardım, ama acilen bir şifacıya ihtiyacı vardı.

"Onu tekrar alkolden kurtarmama yardım et," diye emrettim Calder'e.

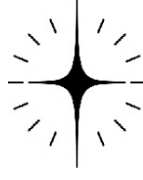
Hep birlikte Yarmin'i vagonun kasasına kaldırdık; sarsılırken acı dolu birkaç inilti sesi çıkardı.

"Onunla birlikte kal ve sıkıca tutun," diye talimat verdim Calder'e, tekrar vagona tırmanırken, Bane de yanıma yerleşti. "Dalath'a doğru yarışıyoruz."

Poppy'yi cesaretlendirirken içimi bir korku dalgası kapladı. Hoşuma gitmese de, beni uzun zamandır rahatsız eden sorunun cevabını bulmuştum.

Tanez haklıydı. Kaos yeniden yükseliyordu. Hem de eskisinden daha güçlü bir şekilde. Ne kadar istesem de artık bunu inkar edemezdim.

Huzurlu günlerime son vermiştim.

BÖLÜM

21

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ

Aron-Lyr'in yapımından 1800 yıl sonra

İş

Hançer çok güzeldi; parlak beyaz altından yapılmış, bıçağın zarif kıvrımını vurgulayan daha koyu altın kakmalarla bezenmişti. İnce işçilikle yapılmış silahlarla dolu bir masadan elime aldığımda, elimde vızıldadı. Sapı, kusursuz, berrak bir değerli taşı bir sevgili gibi saran, iç içe geçmiş metal tellerden oluşan bir girdaptı. Büyüm harekete geçti ve M'tar'ın bu hançeri yaratırken ne tür bir mücevher kullandığını merak etmeye başladım.

Yumuşak deri savaş kıyafetlerimi giymiş, uzun saçlarımı omzuma doğru kalın bir örgü halinde toplamış, Dünya'nın Aurea'sının silahlarını sakladığı geniş silah deposunda dolaşıyordum. Yeni zırhım, göğsünde güneş ve ayın karmaşık altın işlemleriyle süslenmiş, ıslıl ıslıl gümüş rengindeydi ve ikinci bir deri gibi üzerime oturmuştu. Elf reislerinin konseyinden bir hediye idi, güvenlerinin ve saygılarının bir sembolüydü. Hançerin keskin bıçağını yoklarken iç çektim. Keşke çocuklarımızın bize bahsettiği saygıya layık olabilseydik. Köylerine yapılan saldırılar her zamankinden daha sıklaştığı için, onları hayal kırıklığına uğrattığımızı hissediyordum.

Eğitim için henüz çok erkendi. Aurea kardeşlerimle savaş pratiği yapmadan önceki zaman çok kıymetliydi, yalnız kalabildiğim nadir anlardan biriydi. Son zamanlarda kraliçelik görevlerim tüm dikkatimi çekiyordu. Aron-Lyr'de savaş ve şiddet duyulmamış bir şey olduğu için dövüş becerilerini hiç önemli görmemiştik. Şimdi Kritak adını verdiğimiz, bizi rahatsız eden örümcek benzeri Kaos yaratıkları bunu değiştirmiş, Öteki'den sonsuz bir sel gibi akarak bize korku ve kayıp öğretmişti.

Ve evrim geçiriyorlardı. Başlangıçta akılsız canavarlardan farksız olan bu yaratıklar, giderek daha zeki hale gelmiş ve saldırılarını koordine etmeye başlamışlardı. Ayrıca, güçlerimizi bozan ve büyülerimizi tahmin edilemez hale getiren Kaos büyüsünü de kullanıyorlardı. Bir sürü üzerimize çöktüğünde, bu durum Aurea ve Animalarımız için bile tehlikeli hale gelebilirdi. Bundan yaklaşık bir ay önce, Zamani ve birkaç Animası tuzağa düşmüştü ve Ateş Aurea'sı, büyüsünün kontrolünü kaybettiği sırada kendi savaşçılarından birini ateşli bir patlamada yanılılıkla yok etmişti.

Ölümün ne olduğunu öğrenmek zorundaydık, hiçbirimizin beklemediği bir dersti bu. Maris'in ruhu, ölümlü ırklar gibi, önceki hayatına dair hiçbir anısı olmadan farklı bir bedende yeniden mi doğacaktı? Bunu biz bile bilmiyorduk. Bizim türümüzün çocukları yoktu, bu yüzden yeni Aurea veya Anima da yoktu.

“Işıkların Leydisi. Gözler için ne muhteşem bir manzara.”

Yavaş ve ağır ses beni ürküttü ve elimdeki keskin bıçakla parmağımı kestim. Huzur da böylece suya düştü. Demirci atölyesinin kapısının gölgelerinden çıkan uzun boylu figüre kaşlarımı çatarak baktım, kanayan parmağımı ağzıma sokup Su büyüsüyle bir şifa büyüsü yaptım. Kanımın metalik tadı, en azından kalbimin kulaklarımda gümbür gümbür atışını biraz da olsa unutturdu; çünkü bir aydan fazla bir süredir ilk kez kardeşlerimin en sinir bozucu olanını görüyordum. Tam otuz yedi gün. Saymıyordum tabii. Varlığı fırtına gibiydi, karanlık ve tahmin edilemezdi ve içimde bir öfke ve başka bir şey, adını koymayı reddettiğim bir şey, karışımı hissetmekten kendimi alamıyordum.

Belekoroza yaklaşıırken, yüz ifademi bozmamaya çalışarak, yüzündeki eğlenmiş gülümsemeyi çözmeye çalıştım. Beni gördüğüne memnun muydu? Yoksa kayıtsız mıydı? Ve bu benim için neden önemliydi? Uzun, çevik figürü, her adımı kasıtlı ve ölçülü bir şekilde, yırtıcı bir zarafetle hareket ediyordu. Silah deposunun loş ışığı, keskin hatlarına gölgeler düşürerek, dipsiz gözlerindeki yoğunluğu vurguluyordu.

Elimden hançeri aldı ve başparmağıyla ince kan tabakasını sildi. Güçlerim onun yakınlığına rahatsız edici bir heyecanla tepki verdi, Karanlıkla bir kez daha boğuşma arzusuyla pervasızca doldu. Kaçmalı mıyım yoksa yaklaşmalı mıyım diye kararsız kalarak gerildim.

“Benden kaçıyorsun.” Bakışları deri kıyafetli bedenimde dolaştı, içimde tanıdık bir kıvılcım ateşledi. Hiç beklemeden yaklaştı, sonraki sözleri

aramızda samimi bir fısıltıydı. “Bana yaptırdığın şeylerden utanıyor musun? Bundan ne kadar zevk aldığın için mi?”

Gözlerinin soğuk ve duygusuz olduğunu nasıl düşünebilirdim ki? Yanıyorlardı. Yoluna çıkan her şeyi tüketen karanlık, şiddetli bir alevle. Sonunda yapmayı çok istediğim şeyi başarmıştım: Aldatma katmanlarının altında gömülü olan gerçek özünü ortaya çıkarmıştım. Gördüğüm çatlakları yırtıp açmış, onu tamamen algılayabilmişim. Ama bunun bedeli neydi?

"Hayır," diye yanıtladım, içimdeki karmaşaya rağmen sesim sakindi.

Hiç utanmadım. Aurea ve Anima'nın çoğu, sonsuza dek bir başkasına bağlanmadan önce sevgililer edinmişti. Hatta bazıları sevgilerinde cömertti. Tanez ve M'tar bazen başkalarını -hem Anima'ları hem de ölümlüleri- yataklarına davet ederdi. Özümüzde, ruhani varlıklardık; fiziksel zevk, önemsiz, geçici bir eğlenceydi. Arzularıma boyun eğdiğim, artık karşı koyamadığım bir çekime teslim olduğum için beni kim yargılayabilirdi ki? Aramaz ve ben henüz bağlanmamıştık. İstedğim yerde zevk aramakta özgürdüm.

Yalanlar. Yalanlar. Yalanlar. Yaptığım şeyin, olmasına izin verdiğim şeyin, boş bir merakın çok ötesine geçtiğini biliyordum. Aramaz'ın benden kardeşine eşlik etmemi istediğinde kastettiği şey bu değildi. Belekoroza ile aramdaki şeyleri değiştirmiş, bizi haritası çıkarılmamış bir hiçliğe fırlatmıştı.

Öteki dünyada olanlar yüzünden. Beni neredeyse öldürdüğünde. Bana, Yüce Baba'nın tüm yaratılışında hem en çok nefret ettiği hem de en çok arzuladığı kişiymişim gibi baktığında. Tadını öğrenme arzusun yenik düşmesi ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırmam yüzünden.

Onun tepkisinden endişelenmeme gerek yoktu. İçinde alevlenen açlık benimkine rakip olmuştu, bir tür deliliğin içinde, diğerinin çamurlu zemininde tekrar tekrar birleşirken ikimizi de saran bir fırtına gibiydi.

Ah, Tanez, Belekoroza'u arzulamadığım konusunda ısrar ettiğimde ne kadar yanıldığımı itiraf etseydim, saflığıma nasıl da gülerdi. Arzu vardı; muhteşem ve bağımlılık yapıcı. Artık aramızda böyle bir şey olabileceğini bildiğime göre, durmayı düşünemezdim. Ama bunu kimseyle, en yakın arkadaşım bile konuşmayacak kadar akıllıydım.

“Meşguldüm.” Vücudumu bilinçli bir şekilde çevirerek Belekoroza'dan uzaklaştım, çok kolay pes etmek istemiyordum. Odanın içinde yavaşça

dolaştım, bakışlarının üzerimde olduğunun farkındaydım. “Düzinelerce yeni saldırı oldu.”

Duraksadım, omzumu çevirip ona uzun ve ölçülü bir bakış attım, bir kaşımı kaldırdım.

“Tek bir Konsey toplantısına gelseydin bunu bilirdin. Yardımına ihtiyacımız olabilirdi.” Dudaklarım küstah bir gülümsemeyle kıvrıldı, onu kızdırma isteği her zamankinden daha güçlüydü. “Yoksa benden mi kaçınıyordun?”

Belekoro, beni takip etmekte isteksizce, hâlâ bıraktığım hançerle oynayarak alaycı bir şekilde sırıttı. “Bu Konsey toplantıları beni sıkıyor. Sizin ve kardeşimin nazik kral ve kraliçe rolü oynamanızı izlemek son derece yorucu. Daha iyi işlerim varsa beni affedin.”

O küçümseyici tonun altında bir huzursuzluk sezdim mi acaba? Ne kadar ilginç. O da benim kadar, hatta belki daha fazla etkilenmişti. Ve bunu pek de iyi gizleyemiyordu.

“Kıskanıyor musun?” diye sordum, onu kışkırtma fırsatını değerlendirerek.

Güçlerinin bir parıltısı onu önüme getirdi, yüzünde hoşnutsuzluk vardı. Gölgeler derinleştikçe kalbim hızlandı. Bana karşı zaafımı fark ettiğimi anlamıştı. Elbette ki hoşlanmamıştı. Zayıflıktan nefret ederdi.

“Ateşle oynama küçük kraliçe,” diye uyardı, yakışıklı yüz hatları Aron-Lyr'in kuzeyindeki ıssız çöller kadar soğuk ve tehditkardı. “Yanabilirsin.”

Daha önce böyle bir meydan okumaya ne zaman karşı koymuştum ki? Aramızdaki buz gibi havaya adım attım, siyah tünığının düğmeleriyle oynadım. Kumaş yumuşaktı, dikişleri ince gümüş ipliklerle süslenmişti ve uzun boyunu vurguluyordu. Hep böyle mi giyinirdi, yoksa ben mi şimdi fark ettim?

“Belki de yanmak istiyorum,” dedim gözlerine bakarak, parmaklarım tünığının altına dalıp sıcak tenini ararken. Kutsal Işık, onu tekrar tenimde hissetmeyi çok istiyordum.

Cesur elimi sıkıca kavrayan bir el, keşiflerimi durdurdu. Belekoro'un duygusuz ifadesinin yerini küçümseyen bir gülümseme aldı. “Ne kadar da arsız bir şeymişsin, değil mi?” diye alay etti, gözlerinde acımasız bir parıltı vardı. “Mükemmel küçük kraliçelerinin karanlık tarafından ele geçirilmekten hoşlandığını bilseler insanlar ne derdi? Kardeşime söylesem ne derdi ki—”

“Yapma.” Boşta kalan elim dolgun dudaklarını buldu ve dokunuşuyla sözlerini susturdu.

Fark ettiğim kırılganlık belirtileri beni kendine çekmek için bir hile miydi? Beni ona duyduğum arzuyu itiraf etmeye zorlamışlardı, ama alay konusu olmuşum. Lanet olsun. Eğer beni bu kadar kolaylıkla manipüle edebiliyorsa, beni kendimden daha iyi anlıyor olabilir.

Büyük bir sürprizle, uyarımı dikkate aldı, baş parmağımı alt dudağına bastırırken itaatkâr bir şekilde sessiz kaldı, beklenmedik yumuşaklığın tadını çıkardım. Dikkat mi? Aramızdaki bu heyecan verici oyunda bir başka hamle mi? Yoksa avcı tavşanla tuzağa mı düşmüştü? Ne yazık ki ben masum bir av değildim.

“Aramaz şoka uğrardı,” dedim, sakın sesim düşüncelerimi ele vermiyordu. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Onu ne kadar zorlayabileceğimi görme zamanı gelmişti. Onun zihnindeydim, bana karşı beslediği her çelişkili duyguyu görmüştüm. Kayıtsız değildi. Bundan emindim. “Ama kardeşinin beni öldürmek istediğini öğrenseydi yaşayacağı kadar şok olmazdı.”

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Etrafımda beliren karanlık gücün şiddetli patlaması beni endişelendirmeliydi. Bunun yerine, onun gölgeleri bizi sarıp tüm ışığı çalarken, efendilerinin öfkeli bakışlarının bir yansıması olarak kalbim hızla çarpıyordu.

“Bunu yapmaya cesaret edemezdim.” Ama ettim, cesaret ettim; yaklaştıkça bedenim onun bedenine yapıştı, kişisel alanına girdim. Güçlerim de peşinden geldi, karanlığı bıçak hassasiyetiyle yarıp geçen ışıık noktaları. Gülümsemem bal kaplı buz gibiydi. “Sadece bir teşvik sağlıyorum. Bazı şeyleri korumanın ikimizin de çıkarına olduğunu hatırlatıyorum—”

“Bir sır mı?” Kahkahasıyla sözümü keşti. O derin sıcaklık aramızdaki boşluğu doldurdu, gözleri gerçek bir eğlenceyle parıldıyordu, öfkesi buharlaşmıştı. “Ah, seni kurnaz küçük şey. Seninle sır saklamayı çok seviyorum.” Keskin dişleri, tehditkar ve baştan çıkarıcı arasında gidip gelen, söylenmemiş tehditler ve karanlık vaatlerle dolu bir sırtışta parladı. “Aslında, birkaç tane daha yaratmaya da karşı değilim.”

Ani bir güç patlamasıyla beni ürkütücü bir dans taklidiyle döndürdü, tahta duvara yasladı ve gölgeli uzantılar bileklerimi yukarıda bağladı.

Kendimi kurtarmak için sihrimi kullanabilirdim. Aklımdan bile geçmiyordu. Bunun yerine, bir sonraki hamlesini ilahi bir heyecanla bekledim; onun merhametine kalmanın verdiği heyecan, içimde ezici bir arzu dalgası yaratıyordu.

"Ben senin karanlık küçük sırrın olabilirim, Baradaz."

Belekoroz mesafeli kalsaydı direnmek daha kolay olurdu. Ama o da benim kadar etkilenmiş görünüyordu, vücudunu benimkine bastırırken hafif bir iç çekişle boynumun kıvrımına yüzünü gömdü. Dünya aramızdaki dar alana küçüldü. Dudaklarının kulağımın altındaki hassas noktaya dokunuşu beni neredeyse mahvetti, vücudumu saran titremelerle başım geriye düştü. Buz gibi karanlık, hafif baharatlı kokusu burnumu doldurdu ve içgüdüsel olarak ona dokunmak için yükseldim.

"Bunu düşünmeyi bırakamıyordum." Bilinçli mi yoksa tesadüfen mi olduğunu bilmiyordum, zihin konuşmasına geçmişti. Düşüncelerimiz arasındaki yollar çok kolay açılıyordu, bana duyduğu ihtiyaç duyularımı alt üst ediyordu. Daha fazlasına duyduğum açlığı inkar edemezdim elbette. "Tadın nasıldı, görünüşün nasıldı, yanıma geldiğinde sesin nasıldı—"

Dünyanın dokusundaki ince bir değişim, cephaneliğin kapısı aniden açılmadan bir an önce beni uyardı. Ani müdahale beni gerçekliğe geri döndürdü.

"Bir zamanlar bana bir iki şey öğretebileceğini söylemiştin, Belekoroz." Güçlerimi kullanarak kendimi serbest bırakıp birkaç adım öteye gizlice kayarken sesim hoştu. "Eğitimdeydin," diye açıkladım, kafasının karışıklığını görünce. Aramıza kimin katıldığını henüz anlamamıştı. Dudaklarımda beliren muzip gülümsemeyi taklit etmeme gerek yoktu. "Bu mükemmel bir fırsat olurdu." Elinde tuttuğu hançere savurarak, "Ama bundan daha büyük bir silaha ihtiyacın olacak," dedim.

Belekoroz hemen cevap vermedi. Aramaz'ı ve diğer kardeşlerimizin kapıdan içeri girmesini izledi; belirgin elmacık kemiklerinde hoş bir kızarıklık vardı, nefesi hâlâ hızlanmıştı.

"Bundan emin misin?" diye bana mesaj gönderdi. "Seni temin ederim, kendimi tutmayacağım."

"Senden korkmuyorum." M'tar'ın benim için yaptığı asaya uzandım, çift bıçakları pencerelerden süzülen güneş ışığında parıldıyordu. Benimki gibi deri zırh giymiş Tanez, başıyla selam verdi, yeşil gözleri Belekoroz'a bakarken merak içindeydi. Yüz ifademi masum tutmaya çalıştım.

“Biliyorum.” Belekorozyun zihin sesi kaba olsa da, duygularını çözmeme izin vermemek için kalkanlarını aşılmaz bir şekilde koruyordu. “Bu, sende en çok sevdiğim şeylerden biri.”

"Şeylerden biri mi?" diye sordum, adamın hançeri yere bırakıp benim kaldırmaya bile kalkışmayacağım geniş kılıcın ağırlığını test etmesini izlerken.

“Baradaz, zaten buradasın.”

Kardeşinin ilgisiyle dikkatim dağılmışken, Aramaz'ın selamına dalgın bir gülümsemeyle karşılık verdim. Kral, M'tar'ın yaptığı zırhı giymişti; gümüş rengi metal pullar geniş omuzlarını vurguluyordu, uzun, altın sarısı saçları ensesinde toplanmıştı.

“Kardeşim!” Nişanlımın Belekorozyu görünceki parlak gülümsemesi, insanın içini acıtacak cinstendi. Kralın coşkulu bir sevinçle omzuna vururken, Belekorozyun içindeki huzursuzluğu hissetmek için onun düşüncelerini bilmeme gerek yoktu. “Bugün aramıza katıldığın ne kadar güzel!” Aramaz daha sonra bana doğru geldi, kolunu belime doladı, gülümsemesi kucaklaması kadar sıcaktı. “Hepimiz bir silah seçip birlikte mi antrenman yapalım?”

Kardeşininkine benzer bir kılıç aldı. Diğer kardeşlerimiz silahlarını seçerken, üçümüz kalabalık silah deposundan ayrıldık. Kritak tehdidi devam ettiği sürece Enlial ve Ashur Lyrheim'e daha yakın kalacaklardı ve bugün neredeyse tamamlanmıştık. Sadece M'tar demirhanesinde meşguldü.

"Isınmak için birkaç hareket yapalım mı?" diye sordu Aramaz, antrenman yaptığımız cephaneliğin yanındaki ezilmiş çimenlere adımımızı attığımızda. Toprak Salonu, Lyrheim'in kenarında, binalara zarar verme veya antrenman sırasında birine zarar verme tehlikesinden uzaktaydı.

“Gerçekten mi, sevgilim? Mucizeler yaratabiliyorsun. Belekorozyun daha önce isteyerek bize katıldığını hatırlamıyorum.” Kralın zihin dokunuşu, su üzerindeki güneş ışığının keskin parıltısı, kardeşinin karanlık, baştan çıkarıcı varlığıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu. Onun gerçek mutluluğu içimde bir suçluluk kıvılcımı ateşledi. Kendi duygularımı yansıtmamaya dikkat ederek onu gömdüm. Utanmayı reddettim. Aramaz'ın sade mutluluğu, gereksiz gerçeklerle onu karartmamaya olan kararlılığımı daha da derinleştirdi. Belekorozyla kendi başıma başa çıkabileceğime emindim.

“Gerek yok,” dedim sesimi yükselterek ve sanki kaçmayı düşünüyor gibi sahanın ucunda bekleyen Karanlığın Efendisi'ne meydan okurcasına

bakarak. "Belekoroz bugün benimle antrenman yapıyor."

İlerlerken bana inanmaz bir bakış attı, ama zırhını çağırdı. Karanlık ve Hava'dan oluşan uzantılar etrafında dönmeye başladı, parlak siyah pullar göğsünü ve kollarını kapladı.

"Karşılaştığım en pervasız, en kurnaz varlıksın." Zihnimde yankılanan sesi, hem sinirlilik hem de eğlence karışımı bir tondaydı.

"Öyleyse geri durmaya gerek yok, değil mi?" Savaş pozisyonuna geçtim, asamı çevirdim, bıçaklar havada vızıldadı, düşüncelerim açık bir provokasyondur. Dürüst olmak gerekirse, onunla kapışmaya, ikimizi de çarpışan çeliklerin ve atan kalplerin muhteşem karmaşasına sürüklemeye can atıyordum. Sanırım Yüce Baba'nın güneşinin altında onunla karşı karşıya gelmekten zevk almayacağım hiçbir alan yoktu.

Bunu bir seyirci önünde yapmak en iyi fikir olmasa bile. Aramaz kadar aramızdaki gerilimin farkında olmayan herkes değildi. Zamani, elinde kılıçlarıyla, eğitim alanında bize katılırken kaşlarını çattı ve Şaam'a fısıldadı; mor gözleri benim için fazla keskin görünüyordu. Diğerleri henüz eğitime başlamamıştı, tüm bakışlar bana ve Konseyin en asi üyesine çevrilmişti.

"Bakalım neler yapacaksın, kraliçem." Belekoroz'un sesi, bundan zevk aldığını belli ediyordu, ancak hareketleri rahattı ve kılıcının ucu hala aşağıya doğruydur.

Bu dövüşü kazanacağından emindi. Gözlerinde göz kamaştırıcı obsidyen parıltısı ve kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Kibirli herif.

Diğer kardeşlerime vereceğim uyarı nezaketini göstermeden saldırdım, o kadar hızlı ki kılıcını zar zor kaldırıp silahımla karşı karşıya geldi. Bakışlarımız kesişirken çelikler çarpıştı, onun bocalayışına dudaklarımda vahşi bir sırıtış vardı. Gözleri kısılinca sırıtışım hızla kayboldu, karşı saldırısı o kadar güçlüydü ki geriye doğru sendeledim. Sadece bir güç dalgası asamı elimden fırlatmaktan kurtardı.

Bana buz gibi bir gülümseme fırlattı. "Sana kendimi tutmayacağımı söylemişim."

Yıldırım hızıyla kafasına bir darbe indirdim. Silahlarımız tekrar tekrar çarpıştı, bedenlerimiz şiddet ve zarafetin her şeyi kapsayan bir dansında birbirine sürtündü. Hayal ettiğim kadar muhteşemdi. Ona ayak uydurmak için tüm yeteneklerime ve güçlerime ihtiyacım vardı.

Kardeşlerimle eğitime başladığımızda, Sha'am veya M'tar gibi daha kaslı Aurea'lara kıyasla sahip olmadığım fiziksel gücü, hızım ve çevikliğimle telafi ederek savaşa doğal bir yeteneğim olduğunu düşünmüştüm. şimdi o kadar emin değildim. Belekoroş'un becerileri bambaşka bir seviyedeydi. Doğru söylemişti: Aramaz bana karşı çok yumuşak davranmıştı.

Bu vahiy beni öfkelenlendirdi ve yeteneksizliğimi telafi etmek için daha fazla güç aramaya itti. Karanlıktan bir dalga karşılık verdi, büyülerimiz çarpışırken etrafımıza parıldayan kıvılcımlar yağdı. Khiraz şok içinde bağırdı. Hem Merhamet Tanrıçası hem de şifa Tanrıçası Namtaz, şiddete karşı duydukları nefrete rağmen, Aramaz'ın doğrudan emriyle eğitimimize katılmışlardı.

Belekoroş, öfkemden etkilenmemiş bir şekilde gülümsedi. Gölgelelerini kendine yaklaştırıp arkalarına saklandı. Gölgeleler açıldığında, aynı kibirli ifadeyi taşıyan üç özdeş suret ortaya çıktı ve ben nefesimi tuttum. Beni şaşırtmak için kusursuz bir illüzyon yaratmıştı. Öfkeli bir çığlıkla asamı ortadaki rakibin boğazına sapladım, ancak keskin bıçak direnç göstermeden içinden geçtiğinde dehşet içinde donakaldım. Beden titredi ve kayboldu, beni karşı saldırıya açık bıraktı.

“Öldün.” Soldaki Belekoroş alaycı bir kahkahayla kılıcının çeliğini boynumun yanından aşağı doğru fısıldarken, kılıcının çeliği tenime soğuk bir öpücük gibi değdi. “Korkarım yanılmışsın küçük kraliçe. Aramızdaki en güçlü benim, hiç şüphe yok. Ve en kurnaz olan da benim.”

Haklı olabileceği, sadece savaşta daha yetenekli değil, aynı zamanda daha zeki olabileceği düşüncesi içimde şiddetli bir öfke uyandırdı. Güçlerimin kabarmasını bastırmak için hiçbir şey yapmadım; kılıcını ittiğim anda bir ışık parlaması kalan illüzyonunu yok etti.

Eğitim kurallarını açıkça çiğnediğim için beni azarlamadı, yenilenen saldırıma, bu dövüşe başladığımız andan beri beni tedirgin eden aynı küçümseyici eğlenceyle karşılık verdi. Daha fazla sihir yönlendirdim ve kaçamayacağı alevli bir yay şeklinde ona doğru gönderdim. Bakalım bununla nasıl başa çıkacak.

Yapmadı. Darbe vurmadan bir an önce ortadan kayboldu, darbenin gücü o kadar büyüktü ki sonrasında hava titredi, küçük çimen parçaları alev aldı. Ashur ve Namtaz'ın su büyüsiyle yangınları söndürdüğünü zar zor fark ettim, çünkü boynuma bu sefer arkadan değen bıçakla çok meşguldüm.

“Yine öldü.” Şekil değiştirmişti. Dövüş sırasında bunu yapmayı aklımdan bile geçirmemiştim. “Lanet olsun. Sen bir tanrıçasın.” Zihnimdeki Belekoro’z’un sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Büyünü kendi lehine kullan. Bu kadar tahmin edilebilir olma.”

Hızla arkamı döndüm ve alevli ışık fırtınasıyla karşılık verdim. Bu sefer savunmasını aştım. Büyüden bir tel, öfkeli bir sevgilinin tokadı gibi yanağını sıyırdı, derisini kesti ve parlak kırmızı kan damlaları gözlerinden aşağı aktı.

Kardeşlerimizin şok olmuş çığlıklarını umursamadı, gözlerini benden ayırmadı. Kanı silerken dudaklarında kışkırtıcı bir gülümseme belirdi. "Ne kadar da kötü bir kaybedensin, kraliçem?"

Güçlerim kulaklarımda kükreyerek beni onları serbest bırakmaya, ona haddini bildirmeye zorluyordu.

"Sanırım bu kadarı yeterli."

Aramaz. Sesindeki endişe keskinleşti. Tüm körlüğüne rağmen, nişanlım tamamen habersiz değildi.

“Karışma!” Krala bile bakmadım, gözlerim kardeşindeydi. “Büyü yok,” diye homurdandım, kontrolüme güvenmiyordum ama pes etmek de istemiyordum. Ellerim, tek bir amaca odaklanmış bir şekilde asanı sıkıca kavradı. Onunla başa çıkabilirdim. Başka bir şeyi kabul etmeyi reddediyordum.

O sinir bozucu gülümseme daha da derinleşti, gözleri parıldadı. En azından birimiz çok eğleniyordu. "Bunun yardımcı olacağını düşünüyorsan."

Belki de öfkem beni ele geçirmişti, incelikten yoksun bir şekilde saldırmıştım, tüm eğitimimi unutmuştum, sadece yüzündeki o küçümseyici ifadeyi silmeye çalışıyordum. Ya da belki Belekoro’z kendini tutmuştu ve şimdi sabrını kaybetmişti. Sebebi ne olursa olsun, bu raunt daha da çabuk bitti. Kılıcının güçlü bir darbesi beni yere serdi, asam elimden fırladı.

Dizlerimin altındaki zeminin darbesi, gururuma indirilen darbeden daha az acı verdi.

“Yine öldün.” Tabii ki Belekoro’z, sesindeki zafer dolu sevinçle durumu hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. “Sana kardeşimin sana çok yumuşak davrandığını söylemiştim.” Onun alaycı sözlerine duyduğum çaresiz öfkeyle ellerimi karanlık toprağa gömdüm. Zihnimde imalı bir kahkaha

yankılandı. “Yine de itiraf etmeliyim ki, seni çamurda diz çökmüş halde görmek bana harika anılarımı hatırlatıyor.”

İçimde bir şey kırıldı. Güçlerim şiddetli bir fırtınaya dönüşüp dünyayı kırmızı bir sisle boğarken, kontrolüm küle döndü.

Kendime geldiğimde, zırh giymiş uzun, kaslı bir bedenin üzerinde oturuyordum. Belekoro. Büyümle şekil değiştirmiş olmalıyım, onu yere serdim. Baş geriye doğru savrulmuş, koyu renkli saçları etrafına dağılmıştı.

Elim boğazındaydı, bedenimdeki tutuşum gevşedikçe tenim parıldıyor ve kıpırdanıyordu. Bana yukarıdan bakıyordu, yüzünde hiçbir endişe belirtisi yoktu, güçleri garip bir şekilde uykudaydı. Nefessiz bir an için, kendimi dipsiz gözlerinde yansımış olarak gördüm—parıldayan dişler, ışıldayan gümüş gözler, etrafımda alevler, ateşli kanatlar gibi kıvrılıyordu.

Aramaz'ın uzaktan geliyormuş gibi adımı haykırdığını, Tanez ve Hızır'ın panik içinde bağırıldığını, Şaam'ın acımasız lanetlerini duydum. Parmaklarımın arasında yakıcı bir sıcaklık birikti. Alevi çağırmak ve serbest bırakmak, Belekoro'z'un varlığını küle çevirene kadar yakıp kül etmek çok kolay olurdu. Onu yok et, her şeyi yok et, her şeye son ver.

“Ah, evet. İşte buradasınız, kraliçem.” Bana ulaşan tek şey sesiydi. “Her zamankinden daha görkemlisiniz.”

Onda en ufak bir korku belirtisi yoktu. Sadece benimkine benzeyen pervasız bir ateş, vahşi obsidyen gözler, sinir bozucu bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklar vardı. Bir an için, her şeyi uçuruma atıp, aramızdaki mesafeyi kapatıp o baştan çıkarıcı dudakları sahiplenici, ısırıcı bir öpücükle yakalamaya çok ama çok heveslendim.

“Bunu yapsaydın yüzlerini bir düşün.” Belekoro'z'un zihnindeki ses, dünyaya sergilediği soğuk ve kibirli ifadeyle tamamen zıt, kaba bir fısıltıya dönüştü. “Ya da seni şimdi o çamura götürüp biraz görgü kurallarını öğreseydim.”

Yüce Tanrı'nın yaratılışında bana söyleyebileceği onca şey varken... Beni uçurumun kenarına itmek mi istedi?

Muhtemelen. Daha dikkatli olmalıydım. İlişkimizi gizli tutmayı kabul etmiş olsa da, benim kaybedeceklerim ondan çok daha fazlaydı. İsyan onun kanında vardı. Ve aramızdaki bu çılgınlık, Yüce Baba'nın isteklerine karşı nihai bir meydan okuma eylemi değilse neydi ki?

Damarlarımda hâlâ kaynayan arzu ve öfkeyle, ondan uzaklaşıp ayağa kalkarken kontrolü ele geçirmek için mücadele ettim. Yüzümde duyumsuz

bir maske vardı, ona kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

Aramaz yanıma geldi, endişesi açıkça belliydi. Bakışlarından kaçındım. Neyse ki, aklından benimkine geçmedi. Telaşımı gizleyebileceğimi sanmıyorum. Belekoro ve ben, Aurealı hemşehrilerimize epey bir gösteri sunmuştuk. Konuşulacaktı.

Belekoro elimi tuttu ama ayağa kalkmama izin verirken bakışları kralda kaldı, gülümsemesinde küstah bir ifade vardı. "Nişanlınız oldukça hırçın biri, kardeşim," dedi gülerek, sanki bu durum son derece eğlenceliymiş gibi. Muhtemelen onun için öyleydi. "Onu kontrol altında tutabileceğinizden emin misiniz?"

Gözlerindeki parıltı, Aramaz'a duyduğu kıskançlığın her eyleminin ardındaki en büyük motivasyon olduğunu hatırlattı bana. Ruh hali Aşur'un denizleri kadar fırtınalı ve sürekli değişiyordu, tutkuları öfkesi kadar kolayca alevleniyordu. Öfke anında ilişkimizi kardeşinin yüzüne vurmasından şüphe duymazdım. İnce bir çizgide yürüyordum, sürekli düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Bu düşünce korkutucu olmalıydı, heyecan verici değil. Tanrım bana yardım et.

Eğitim alanına çöken gergin sessizliği kimse bozmadan, tiz bir çan sesi havayı deldi. Bu, yeni bir saldırı konusunda bizi uyarmak için kurduğumuz büyülü alardı. Aramaz donakaldı, yüzü konsantrasyon maskesine bürünmüş bir halde, tehdidin yerini tespit etmek için büyüsünü kullandı.

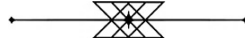
Birkaç dakika sonra kral başını salladı. "Güney köylerinden biri olan Hisarelain'e bir saldırı daha oldu. Neyse ki, alarm çaldığında Tayshren, Anima devriyesiyle yakınlardaydı. Zaten yoldalar." Aramaz'ın güçlü yüz hatlarında karanlık bir ifade belirdi. "Daha önce hiç olmadığı kadar çok Kritak var. Köyün hemen yanında Perde'de bir yarık açıldı. Onlara derhal yardım etmeliyiz."

Belekoro'nun isteksizliğini fark edince bir şeyler söylemeyi düşündüm, ama Şaam benden önce davrandı. Geniş ellerinde güçlü altın baltasını kavrayarak, Karanlığın Aurea'sına kışkırtıcı bir şekilde sırtıttı. "Ne kadar şanslısın, Belekoro. Bugün topraklarımızı savunmada bize katılabilirsin. Bazılarımız senin birkaç örümcekte korktuğun için görevini yapmaktan çekinip çekinmeyeceğini merak ediyordu."

Belekoro'nun karşılık olarak verdiği gülümseme, daha çok dişlerini göstermek gibiydi. "Merak etme, Şaam. Eğer kendin başa çıkamazsan, o korkunç yaratıklara karşı seni ben koruyacağım."

"İyi misin?" diye sordu Tanez yanıma gelerek. Yeşil gözleri meraklıydı ve zihni, erken bir bahar gününün canlandırıcı tazeliğiyle benimkine değdi.

"Evet. Sonra konuşuruz," diye yanıtladım. Bir hava dalı asamı tekrar ellerime getirdi. Şüphelerini nasıl gidereceğimi bilmiyordum ama kralın ruh formuna bürünme emri beni bahane uydurmaktan kurtarmıştı.

Teker teker, sihirlerimizi çağırdık ve bedensel formlarımızdan kurtularak parıldayan ışıklara dönüştük. Güçlü varlıklar olarak, kıyafetlerimizi ve silahlarımızı yanımızda götürebilir, özlerini büyümlü imzamıza katabilirdik. Ancak bu, konsantrasyon gerektiriyordu. Bir nesne ne kadar güçlü olursa, onu ruh formunda taşımak o kadar zor olurdu. Yine de, gücümüz ve dikkatimiz üzerindeki yük, onu tamamen yeniden yaratmaktan çok daha azdı.

Büyüden oluşan girdap gibi bir bulutun içinde Elf köyüne doğru hızla ilerledik; hatta demirci atölyesindeki işini bırakıp bize katılan M'tar bile vardı. Varışımızda bizi kaos karşıladı. Binalar alev alev yanıyordu, havayı koyu duman kaplamıştı ve yer Kritak'larla doluydu. Bir grup Anima, geri çekilen Elf ailelerini koruyarak hattı tutuyordu. Biz onların ve düşmanın arasına inerken rahatlamış bir çığlık yükseldi, etrafımızda saygılı dualar yankılandı.

Hiç vakit kaybetmeden, acımasızca Kritak'lara saldırdık. Sha'am ve Zamani merkezden hücumu önderlik ederken, ikinci komutanları Dhustan da dev ayı formunda onlara katıldı. O, köyü savunan Anima'lardan biriydi. Yaratıkların arasından bir yol açtılar, tiz çığlıkları kulaklarımızı tırmalıyordu. M'tar ve Tanez arkadan gelerek hayatta kalan düşmanlarla ilgilendiler. Hava ve Su Aurea'sının sola doğru hareket ettiğini gören Aramaz, bana ve Belekoroza başıyla işaret ederek, sağdan Kritak'lara saldırmak için bize katılmamızı söyledi. Kral büyümlü çağırdığında şimşek çaktı ve altı yaratığı küle çevirdi. Benim aksime, Aramaz kendi Işığından sonra en çok tercih ettiği Düzen yönü Hava idi ve gücü saf enerjinin kör edici darbeleriyle tezahür ediyordu.

Çok geçmeden dünyam savaş alanının çılgınlığına gömüldü. Etrafımdaki yaratıkları katlederken, kılıç gibi uzuvlarından ve asit damlatan

kıskaçlarından kaçınmak için dönüp dururken, bedenim ve zihnim ince ayarlanmış içgüdülerden başka bir şey değildi. Bıçaklı asam bana çok iyi hizmet etti, sert kitini deldi ve gittiğim her yere koyu kan saçtı. Büyümden çok ona güveniyordum, çünkü Kaos'un gücü baskıcıydı, tenimde sinsi bir fısıltı gibiydi.

Bu, daha önceki eğitimimizden bile daha heyecan vericiydi, Belekoro'z'u dövüşün ortasında gördüğümde fark ettim. Belki de ikimiz de bunun için yaratılmıştık—savaşın şiddetli karmaşası, tehlikenin vahşi heyecanı, kanımızda amansız bir davul sesi gibiydi. Dövüş ne kadar vahşi olursa olsun, onu her zaman bulurdum. Sanki bunu binlerce kez yapmışız gibiydi. Kelimelere ihtiyacımız yoktu. Sadece kısa zihin temasları ve nereye gideceğimizi, savaşta kardeşlerimizden birine ne zaman yardım edeceğimizi, hangi Kritak'ı bıçağın ucuna saplayacağımızı belirlemek için hızlı bakışlar yeterliydi. Mükemmel bir şekilde senkronize olmamızda tuhaf bir dans gibi bir şey vardı. Ve Belekoro'z tek bir ritmi bile kaçırmıyordu.

Khiraz'ın ele geçirilmesini engellemek için çok uzakta olduğumda o oradaydı; köyün doğu tarafında birkaç Kritak bir grup Elf'i kovaladığında müdahale etti; arkamda bir yaratık belirdiğinde uyarıcı sesi yankılandı.

Daha önce hiç böyle savaşmamıştım. Tanez veya Aramaz yanımda olsa bile. Sanki bir parçam eksikti ve şimdi başka bir çift ele, başka bir refleks setine, her zaman isabetli vuran başka bir kılıca erişimim vardı. Bu coşku kanımı coşturdu, büyümin kontrolü giderek zorlaştı.

Çok geçmeden Kritak'ların çoğunu yok etmiştik ve korkunç yaratıklardan bazıları kaçmaya başlamıştı. Beklenmedik bir manzara beni köyün kuzeyine çekti, yanımda Belekoro'z vardı. Havada kaos büyüğü parıldıyordu, farklı renklerdeki parçalar titreşen bir girdap oluşturuyor ve giderek daha fazla yaratık püskürtüyordu.

Belekoro'z anında tepki verdi. Gölgelele uzandı, siyah uzantılar canavarları parçaladı, koyu kan fışkırdı. Önümüzdeki Öteki'ye açılan kapıya doğru yaklaşırken yüzünde bir şey belirdi: omurgamdan aşağıya garip bir ürperti gönderen doyumsuz bir açlık. Alemimize sızan vahşi güç, onun Karanlığıyla karıştı, sanki ona doğru çekiliyormuş gibi etrafını sardı. Zihnimde cezbedici bir şekilde tısladı ve fısıldadı.

"Dur!" diye bağırdım Belekoro'z kaotik sihir ipliklerine doğru uzanırken. "Bunu kontrol altına alamazsın."

Bir an için beni duymadığından korktum, gözleri güçle parlıyordu. Ama sonra kendine geldi ve kısaca başını salladı.

"Bunu kapatmalıyız." Yanıma dönerken sesi sakindi, ifadesi kontrollüydü. Onu geri çekilmeye zorlayan şeyin benim emrim olduğunu, en karanlık dürtülerini benim için dizginlediğini bilmek beni baş döndürücü bir tatmin duygusuyla doldurdu. Belki üzerimde gücü vardı, belki de beni daha önce sınırın eşiğine itmişti, ama benim de onun üzerinde gücüm vardı. İtme ve çekme. Sonsuz bir döngü, kırılmaz bir bağ.

"Bu mümkün mü?" diye sordum, gözlerim önümüzdeki renk cümbüşüne dikilmişti.

Elimi tutarken bana keskin bir gülümseme fırlattı, soğuk ve sağlam kavrayışı içimde bir şok dalgası yarattı. "Sanırım birlikte çalışırsak ikimizin de başaramayacağı hiçbir şey yok, kraliçem."

Haklıydı. Gücümü onun gücüyle birleştirmek, Karanlık ve Işığın parıldayan bir akıntı halinde iç içe geçmesi, o kadar doğru, o kadar zahmetsiz hissettirdi ki, sanki olması gereken buydu. Birleşmiş büyümüzle, Kaos'un dolambaçlı ipliklerini kolayca kesip Öteki'ye açılan yarığı kapattık.

Gümüş ve siyah buluştu, aramızda bir alev yükseldi. Nefesim kesik kesik bir halde Belekorozyu süzdüm. O karanlık zırh içinde, kaslarına yapışmış siyah pullarla, geniş omuzlarını ve ince kalçalarını vurgulayan, vücudunun gücünü ortaya koyan haliyle hiç bu kadar uzun görünmemişti.

Hiç bu kadar çekici görünmemişti. Dağınık siyah saçları, yoğun bir ışıkla parlayan gözleri, etrafında büyüleyici bir dansla dalgalanan gölgeleri beni kendine çekiyordu. Karanlığın Efendisi, savaştan zaferle dönmüştü. Daha önce beni cezbeden çılgın arzu geri dönmüştü: dudaklarını ele geçirmek, aramızdaki şiddetli çekime kendimi kaptırmak.

Aramaz'ın ani varlığı, deliliğimi keskin bir bıçak gibi kesti. "Şaam ve Aşur, köyün doğu tarafında Kritakların sonuncusuyla ilgileniyorlar," dedi yanımıza yaklaşırken, sakın ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. "Yarığı kapatmanız iyi oldu kardeşim. Daha fazla yaratığın gelmesini engelleyecek." Parlak mavi gözleri üzerimizde dolaştı, kenetlenmiş ellerimizi fark edince çenesi hafifçe kasıldı. "Köyde yapılacak çok iş var. Başlamalıyız."

Belekorozyun elini bıraktım. Bu sefer, işlerin kendisine yakışmadığını söyleyerek şikayet etmeden sadece başını salladı. Belki de kardeşini ne zaman zorlamaması gerektiğini biliyordu. Tanez'in sorularından ve

Karanlığın Efendisi'nin sunduğu ayartmadan kaçınmak için Namtaz ve Khiraz'a katılarak yaralılara baktım.

Saatler sonra, yaralıları yerleştirdiğimiz, sağlam kalan birkaç binadan birinin dışına çıkarak kendime birkaç an ayırdım. Gece çökmüştü, kan ve umutsuzluğun boğucu kokusundan sonra burnuma taze bir hava geliyordu. Köy meydanı, kardeşlerimden birinin, muhtemelen Şam veya Zamani'nin, düşmanlarımızın kalıntılarını yakmak için tutuşturduğu büyümlü ateşlerle loş bir şekilde aydınlanmıştı. Derin bir nefes aldım, binalar arasında hareket eden karanlık bir gölgeyi görünce durakladım. Uzun boylu figürü ve zarif hareketlerini anında tanıdım. Tereddüt etmeden onu takip ettim.

Son bina sırasına vardığımızda Belekoroza varlığını fark etti; arkamızdaki bina harabe halindeydi, duvarları yangından kararmıştı. "Kraliçem," dedi arkasına bakarak. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı—"

Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden, güçlerimle onu duvara çarptım. Yaklaştıkça, enkazla dolu zeminde botlarımın gıcirtısı yankılandı ve göz göze geldik.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordu, dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti, saldırımdan etkilenmemişti.

"Bana kızgın olduğumu mu düşünüyorsun?" Yüz ifademi duygusuz tuttum, elimle zırhının soğuk, sert pullarını okşadım, boğazının sıcak teni ise baştan çıkarıcı bir tezat oluşturunuyordu.

Güldü. "Kızgınken inanılmaz güzelsin." Büyüm hala onu etkisi altına almışken aradaki mesafeyi kapatırken derin bir nefes aldı. "Sorarsan, oldukça karşı konulmazsın—"

Ona doğru atıldım, elim ensesini buldu, dudaklarını benimkine doğru çektim. Öpüşmede hiçbir incelik yoktu. Hayır, ağzını sanki hakkımmış gibi, sahiplenici bir iddiayla ele geçirdim, beni reddetmeye cesaret etmesini bekledim. Reddetmedi. Ağzı benimkine açlıkla bastırırken kaba bir inilti çıktı ağzından. Arzu içimde dalgalandı, karnımda sıcak bir şekilde birikti, her his bin kat daha yoğunlaştı çünkü onun içindeki yankıyı hissettim.

Dillerimiz birbirine dolanırken, ortak ihtiyacımız ikimizi de saran bir fırtına gibiydi, arzu arzusunu doğurdu.

Aldığım gibi verdim. Fethettiğim gibi teslim oldum.

Belekoroz'un düşünceleri ve duyguları zihnime sızdı. Kalkanları yıkıldı. Kalbim acı verici bir şekilde sıkıştı; önce bana bu kadar yakın olmanın verdiği neredeyse inanmaz şaşkınlığıyla, sonra da saklayamadığı karanlık bir duygu olan acımasız tatminle. Pozisyonlarımızı değiştirmek için beni bıraktığında onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Beni duvara yaslarırken dudaklarıyla hafif nefesimi yakaladı. Bacaklarım onun için açıldı, sert, zırhlı vücudunun uyluklarım arasında olması beni ona karşı kıvranmaya itti.

Nefes almamıza bile izin vermeyen derin öpüşmelerin arasında, "Şu anda seni ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin," diye itiraf ettim.

"Ah, sanırım öyle." Belekoroz'un sesi boğuk bir fısıltıydı, kulağımın altındaki deriyi gıdıklıyordu. Yarım yamalak fikirlerin kaotik bir karışımı bana ulaştı. Onlara eşlik eden imgeler karşısında inlememi engelleyemedim. Beni zırhımdan çıkarmak, beni o duvara yaslamak ya da köyün dışındaki çimenlere götürmek arzusu neredeyse dayanılmazdı.

Gözlerim tekrar köy meydanına kaydı. Risk alamayacağımızı biliyordum. Ama bacaklarımın arasında nabız gibi atan ihtiyaç, onu bir kez daha içimde hissetme isteği, nedenini hatırlamamı zorlaştırıyordu.

"Şimdi kim azgın?" diye takıldım, sivri dişlerimle kulağını hafifçe ısırarak.

"Baradaz." Eli enseme buldu, başımı yukarı kaldırdı, koyu renk gözleri gözlerimi yakaladı. "Biz—"

"Kraliçem?"

Meraklı ses bizi dondurdu, çakıl taşları üzerindeki bot sesleri çok yakındı. Birbirimizden uzaklaşmak için zaman olmadığını fark ederek hızla tepki verdim. Ayaklarım yere değdikten sonra, tutkulu kucaklaşmamı destek arayışına çevirdim ve kızarmış yüzümü Belekoroz'un omzuna sakladım.

"Belekoroz." Tayshren yaklaşırken şaşkın bir ses tonuyla konuştu. Lanet olsun ona. Aramaz'ın beni aramak için gönderebileceği onca insan varken... Keskin gözlü habercisi çok fazla şey görmüştü, her zaman kibar ama mesafeliydi. Yüzyıllar sonra bile, benim hakkımda ne düşündüğünü anlayamadım.

“Yardımlınız için teşekkür ederim.” Yorgunluktan ağırlaşmış gibi sesimi alçak tutarak, Belekoroza tutunup etrafından dolaştım. “Günün zorluklarından sandığımdan daha çok etkilenmiş olabilirim.”

“Kral sizi çağırdı, hanımefendi.” Anima’nın pürüzsüz yüzü endişeli bir ifadeyle buruştu. “Köy merkezine dönmeniz için yardıma ihtiyacınız var mı?”

"Gerek yok." Belekoroza sakın bir tonda sözümü kesti ve kolunu uzatarak, "Kraliçeye eşlik edeceğim" dedi.

Ayrılırken Tayshren'in parlak kehribar rengi bakışlarını üzerimizde hissettim. Her şeyi fark etmişti elbette—Belekoroza'nın dağılmış saçlarını, şişmiş dudaklarımı, hala etkisini gösteren büyüü. Bütün bunlar beni yalancı olarak damgalıyordu.

BÖLÜM

22

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ

Aron-Lyr'in kuruluşundan 1800 yıl sonra

Noctis

Erkek kardeş!"

Arkadan gelen neşeli ses yüzümü buruşturmama neden oldu. Yüzüme abartılı bir neşe ifadesi takındım ve arkamı döndüm. Kritak'larla olan savaşımızın ardından yapılan o bitmek bilmeyen Konsey toplantısında yeterince acı çekmemiş miydim? Kardeşimin ve diğerlerinin kıymetli çocuklarını koruma stratejileri hakkında durmadan konuşmalarını dinlemek, bu toplantılardan neden genellikle kaçındığımı hatırlattı bana. İnsan can sıkıntısından deliye döndüğünde ölümsüzlük acımasız bir ceza gibi geliyordu.

Baradaz, büyük yuvarlak masada Aramaz'ın yanında sessizce oturuyordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kardeşimin habercisiyle yaşadığımız tehlikeli an yüzünden endişeliydi, hiç şüphem yoktu. Aklına girmeye cesaret edememiştım, tüm toplantı boyunca aklımda onu o masanın üzerinde becerme fantezileri vardı. Bunun onu şaşırtmayacağından emindim. Ama daha önceki karşılaşmamız beni yeterince tahrik etmiş ve hayal kırıklığına uğratmıştı, ona tekrar beni kışkırtma fırsatı vermek istemiyordum.

Ne yazık ki, Baradaz'la daha dikkatli olmamız gerektiği konusunda hemfikir idim. Ama hiçbirinden pişman değildim. Yanan binanın duvarına yaslanıp onu öpmek, hatırladığım kadar muhteşemdi. Islak bir sıcaklık, tatlı ağzı dilimin itişini hevesle bekliyordu. Bir kez daha içine girdiğimde bacaklarının arasındaki yerin ne kadar yakıcı olacağını, onu sert ve derinden

becerirken altımda nasıl kıvranacağını düşündükçe penisim seğiriyordu. Öteki yerdeki tutkulu buluşmamızdan bir ay geçmişti ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, ona duyduğum özlemle yanıp tutuşuyordum.

Diğer Aurea'nın hiçbir şeyden habersiz olduğu sırada ona yapmak istediğim tüm sapkın şeylerin düşüncesi damarlarımda baş döndürücü bir coşkuya neden oldu. Tanrım, masanın başında, altın iplikle süslenmiş, köprücük kemiğinin sadece bir kısmını gösteren, uçuşan beyaz bir elbiseyle ne kadar da düzgün ve edepli görünüyordu. Alev alev yanan saçlarının her bir teli sıkı bir örgü halinde toplanmış, başının etrafına taç gibi sarılmıştı. Kimse aynı kadının tutku anında sırtımı paramparça ettiğini, savaşın ateşi hala kanında varken beni en yakın duvara yaslayıp onunla sevişmem için neredeyse yalvardığını tahmin edemezdi.

Bu, onun sadece benim görebildiğim bir yönüydü. Sadece bana ait olan bir şeydi.

Aramaz'ın Kral Sarayı'ndan koşarak geldiğini, saçlarının güneşe vurduğunu, yüzünde parlak bir gülümseme olduğunu görünce içimden küçümseyici bir eğlence kıvılcımı geçti. Kardeşim tam bir aptaldı. Ben onun güzel nişanlısıyla uğraşırken o sıkıcı işleriyle meşguldü.

Bu, Baradaz'dan kurtulmaktan bin kat daha iyiydi. Kardeşimin gözü önünde ilişkimizi ifşa etme isteği aklımdan sadece kısa bir süre geçmişti. Bunun yerine gizli zaferimin tadını çıkarmaya karar vermiştim. Yaptığımız hatanın sorumluluğunun bana kalacağını çok iyi biliyordum. Ayrıca, eğer bir şey ağzımdan kaçarsa Baradaz çok kızacaktı ve bu heyecan verici oyunumuz sona erecekti; bu riski almak istemiyordum. Ondan henüz doymamıştım.

Ayrıca, burada bir fırsat da olabilirdi. Küçük kraliçenin, oldukça iyi gizlese de, asi bir yanı vardı. Baradaz'ın gücü, onu kendi tarafıma çekebilirim, onu güçlü bir varlık haline getirebilirdi. Zihnimde, aramızda alevlenen ihtiyaç karşısında onun kadar ben de çaresiz kaldığımı hatırlatan uyarı fısıltısını bir kenara bıraktım.

Aramaz bana yetişti, mavi gözlerinde beni her zaman sinirlendiren ama aynı zamanda kalbimi tuhaf bir sıcaklıkla dolduran o saf mutluluk vardı. Kaslı kolunu omzuma attı, dişleri geniş bir gülümsemeyle parlıyordu.

"İkimizin omuz omuza savaşması çok iyiydi," diye haykırdı beni kendine doğru bastırarak. "Biliyorum, bunlar çok zor koşullar, yine de bizimle birlikte durmayı seçtiğin için mutluyum."

Böyle bir dokunuşa nadiren izin verirdim ama bugün kardeşimin iyi ruh haline ayak uydurdum ve kendimi alaycı bir gülümsemeyle sınırladım. "Birkaç örümceğin seni yemesine izin verirsem itibarım zedelenir."

Aramaz güldü, sonra hızla ciddileşerek yaklaştı. "Bildiğin gibi, Kritak'ın saldırılarına daha iyi karşı koymak için Aron-Lyr'ın belirli bölgelerinden sorumlu çiftler oluşturmayı konuşmuştuk. Bugün savaşımıza katıldığından beri, umuyordum ki..." Tepkimden emin olmadığı açıkça belliydi, sözünü yarıda kesti. "Geçmişte Baradaz'dan pek hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden ikinizi eşleştirmeden önce sana sormak istedim."

Ona bakakaldım, içimde hem şaşkınlık hem de heyecan vardı. Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi? Kardeşim gerçekten bu kadar kör müydü? Nişanlısını doğrudan kollarıma teslim ediyordu, bu da birlikte vakit geçirmek için mükemmel bir bahane yaratıyordu.

Aramaz, benim öfkeli düşüncelerimden tamamen habersiz bir şekilde, "Ötekini bir kez daha keşfetmeniz mantıklı olabilir," diye devam etti. "Bu tehdidin kaynağını bulmaya çalışın."

Konunun benim için pek bir önemi yokmuş gibi, kayıtsız bir ifade takındım. "Eğer faydalı olacağına inanıyorsanız, hiçbir itirazım yok. Sonuçta, daha önce onunla birlikte Öteki Dünya'ya yolculuk yapmıştım."

Aramaz başını salladı ve omzumu kavradı, bakışları her zaman beni tedirgin eden o tek odaklı yoğunluğu aldı. Sanki o parlak mavi gözler doğrudan ruhuma bakıp ondan sakladığım tüm korkunç, karanlık sırları görebiliyordu.

"Ona iyi bakacaksın, değil mi?" diye yalvardı bana. "Güvenliğini sağlayacaksın, değil mi?"

"Elbette." Cevabım tereddütsüz geldi ve şaşırtıcı bir şekilde doğruduydu. Kısa bir süre önce Baradaz'dan sonsuza dek kurtulmak için planlar yapıyordum.

"Güzel." Bir başka ıslıl ıslıl gülümseme. Ardından Aramaz, planlarını ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı. Planlarında hiçbir kusur bulmadım ve başımı sallayarak onayladım.

Kardeşimin her konuda aptal olmadığını, vedalaştıktan sonra anladım. Sadece bana güvenmişti. Kalbine en yakın olan kişiye bile. Kralın Sarayı'na doğru yürüyüşünü izlerken bu düşünce içimi huzursuz etti.

Kendimi toparlayarak, yeşil çimenlerin üzerinden M'tar'ın demirhanesine doğru ilerledim. Çok fazla dikkat dağıtıcı şey vardı; önce büyüleyici

kraliçem, sonra da o sinir bozucu örümcek yaratıkları. Demirhaneye girerken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Bu sefer hedeflerimden vazgeçmeyecektim.

M'tar'ın varlığı, her temiz ve bakımlı yüzeyde, sayısız pencereden en hassas mücevherler üzerinde çalışmaya yetecek kadar ışık girmesini sağlayan alanlarda kendini gösteriyordu. Bina, duvarları boyunca sıralanmış yarım düzine şömine ve her çalışma alanının kendi örsüyle donatılmış olduğu büyük bir alandan oluşuyordu. Dünya'nın Aurea'sına hizmet eden Anima, metal işçiliğine olan tutkusunu paylaşıyor, en etkileyici nesneleri yaratıyor veya çocukları olan Cücelere sanatın sırlarını öğretiyordu.

Lyrheim'in ilk günlerinde, demircilik üzerine fikir alışverişinde bulunma fırsatı nedeniyle buraya sık sık gelirdim. Kendi ellerimle bir şey yaratmak, çağlar boyunca kalıcı olacak güzel bir şey, beni her zaman büyülemişti. Çok geçmeden, Aurealı hemşehrim burada istenmediğimi açıkça belli etti. M'tar, önerilerimi hizmetkarlarını yozlaştırma girişimi olarak görüyordu, bunu Aramaz'a şikayet ettiğini duymuştum. Burada sadece tek bir görüş kabul ediliyordu: M'tar, birçok yönden Yüce Baba'nın değerli oğlu. Neyse ki, başkalarının da benim kadar bundan bıktığını biliyordum.

Sadece bir çalışma alanı dolu olduğundan, demirci ocağının kavurucu sıcağı dayanılabilirdi; umduğum gibi, Anima'nın çoğu bugünkü savaş için çağrılmıştı. Hava, erimiş metal kokusu ve çekiçlerin örs üzerindeki ritmik çınlamasıyla doluydu. Uzun boylu bir adam, bir kılıç haline gelecek olan kol uzunluğunda bir metal parçası üzerinde çalışıyordu. Kaslı kollarını ortaya çıkaran kolsuz deri bir önlük giymiş, kızıl saçlarını yolundan çekmek için topuz yapmış olan Masir, M'tar'ın ikinci komutanı ve demirci ocağının sorumlusu, etkileyici bir görüntü sergiliyordu.

Altın yeşili gözleri bana dikilmiş bir şekilde işine ara verdi, aletlerini yere bıraktı ve hafifçe eğildi. Güçlerimi azaltmaya zahmet etmemiştim, odanın köşelerini yalayan gölgeler varlığını belli ediyordu.

"Üstat henüz dönmedi efendim," dedi Masir yumuşak bir bariton sesle, nezaketinin ardında bir merak seziliyordu. "Onu beklemek isterseniz—"

"Aslında seninle konuşmak istiyordum," diye araya girdim, Baradaz'dan daha önce aldığım hançer hızlı bir hareketle elimde belirdi. Kabzasındaki soluk taş parıldıyordu, havada bir titreşim hissediliyordu. "Bunu sen yaptın, değil mi?" Kabzaya kazınmış küçük sembolün ona ait olduğunu anında tanıdım.

Masir başını yana eğdi, gözlerindeki altın rengi benekler parıldadı. "Onun nereye kaybolduğunu merak etmeye başlamıştım."

En masum gülümsememle ona hançeri çevirdim ve geri uzattım. "Sadece daha yakından bakmak için ödünç almıştım."

Gülüşi dolgun ve sıcaktı. "Elbette."

M'tar'ın Anima'larının arasında en çok Masir'i sevmiştim. Ruhu ve hırsı vardı. "Bu taş tam olarak nedir?" diye sordum.

Anima tereddüt etti, sonra başını salladı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. "Benimle gel."

Bana atölyenin arkasına doğru onu takip etmem için işaret etti. Raflardan birinden küçük bir sandık aldıktan sonra, beklentili bir bakışla sandığı açtı.

"Buna lir taşı diyorum," diye açıkladı, hançerdeki taşla benzer, hepsi aynı garip farkındalıkla titreşen bir avuç soluk taş göstererek. "Özelliklerini Obsidyen Dağları'ndaki bir altın madenciliği seferi sırasında tesadüfen keşfettik. Tünelleri aydınlatmak için Işık büyüü kullandık ve taşlar onu emdi." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sonrasında küçük güneşler gibi patladılar."

"Büyüyü depolayıp daha sonra serbest bırakabiliyorlar mı?" diye sordum, kendi karanlık gücümde ince bir tel uzatırken düşüncelerim karmakarışık. Dokunduğum ilk taş bir an için canlı bir şekilde parladı, ardından gölgeler içeri çekildi ve yüzeyin altında sonsuz bir dansla dönmeye başladı. Büyüm gibiydi, ama farklıydı. "Bu etkileyici," diye haykırdım. "Ne muhteşem bir keşif. Bu taşlardan birkaçını kullanmayı öğrenirsek neler yapabileceğimizi bir düşünün."

Masir bana şaşkın bir bakış attı, ardından hafifçe hüzünlü bir gülümseme belirdi yüzünde. Övgüler fazlasıyla hak edilmişti; olasılıklar sınırsızdı. Bu taşlar acil durumlar için ek enerji depolayabilir veya başkalarının erişemediği gücü kullanmalarına olanak sağlayabilirdi. Büyü kullanma yeteneği artık yalnızca Yüce Baba tarafından bahşedilen bir şey olmayacaktı.

İçimde heyecan verici bir coşku hissettim. Taşlar, uzun zamandır aradığım şeyin cevabını bile barındırıyor olabilirdi: Öteki'nin büyüünü kullanmanın ve daha fazla güç kazanmanın bir yolu. Artık asla güçsüz olmayacaktım.

Masir'in yüz ifadesi belirgin bir şekilde karararak, "Keşke herkes bunu böyle görseydi, efendim," diye yanıtladı.

"Bu Belekoroza," dedim dalgın bir şekilde, sihir gücümü kullanarak o ilgi çekici taşı aramızda havada süzülmesini sağladım ve daha yakından inceledim. "İki usta arasında resmiyet gerekmez."

Taşın içinden aniden, neredeyse yüzüme isabet edecek şekilde gölgeli bir dalga patlayınca küfrettim. Masir gülerek, "Ne yazık ki," dedi, "enerji taşın içinde depolandıktan sonra salınımını kontrol etmenin bir yöntemini henüz keşfedemedim."

"Hım." Aklımdan bir düzine fikir geçti ve tekrar bir kenara atıldı. "Taş için üçgen kesim denediniz mi? Işığı aşağı doğru yönlendirmeli ve eğer sihir de o akışı takip ediyorsa..."

Masir'in gözlerinde bir heyecan parıltısı belirdi. "Bu kesinlikle denemeye değer. Bana bir dakika verin; burada bazı şemalarım var..."

Sonraki bir saat boyunca, başka bir sandıktan çıkardığı yarım düzine planla kaplı bir masanın üzerinde eğilerek çalıştık. Yetenekli Anima başlangıçta biraz temkinli davransa da, kısa süre sonra benim daha uçuk fikirlerime güvenle meydan okudu. Benzer düşüncelere sahip biriyle ilginç bir konu hakkında konuşmak ferahlatıcıydı. Belki de Aramaz haklıydı; kulemden daha sık çıkmalıyım.

"Hayır. Hayır. Bu işe yaramaz, Belekoroza. Eğer ışık—"

Önümüzdeki masada açık bırakılmış lir taşı sandığıyla yaptığımız sohbeta o kadar dalmıştık ki, arkamızdan gelen kalın bir ses bizi bölene kadar misafirlerimizin olduğunu fark etmedik.

"Efendim! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

M'tar, bize doğru ilerlerken odayı gücünün kudretiyle doldurdu. Geniş omuzlu ve kaslı olan Demirci, kardeşlerim arasında fiziksel olarak en etkileyici olanlardan biriydi. Öfkesine tepki olarak yer altımızda homurdanıp sarsılıyor, yeryüzü adeta titriyordu.

"Efendim!" Masir endişeli bir ifadeyle hızla sandalyesinden kalktı. "Lord Belekoroza ve ben sadece şunu konuşuyorduk—"

"Bunu görebiliyorum." M'tar'ın soğuk altın rengi gözleri bana dik dik baktı, her sert hareketi onaylamazlık saçıyordu, masadan bir parşömen aldı. "O taşlar üzerindeki tüm deneyleri durdurmanı emretmedim mi?" diye sordu Masir'e sertçe. "Ve bu planları yakmanı da?"

"Ama neden?" diye araya girdim, Aurea arkadaşımın inatçı tepkisinden dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, azarlanmış Anima cevap vermeden önce. "Potansiyeli görmelisiniz. Bu taşlar birçok insanın hayatını

kolaylaştırabilir ve Kritak'lara karşı mücadelemizde bize yardımcı olarak ölümlülerin kendilerini savunmalarını sağlayabilir. Daha fazla deney yapmadan tam potansiyellerini kavrayamıyoruz.”

M'tar bana baktı, gözlerinde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Ölümlülere bu kadar güç emanet edecek misin?" Duraksadı, ağzından karanlık bir kıkırdama kaçtı. "Ama elbette edersin. Risk kavramından, sonuçlardan haberin yok."

Sanki inatçı bir çocukmuşum gibi. Yüce Baba'nın beni her zaman suçladığı şeylerin hatırlatılması beni tiksindirdi. "Her şey için sihir kullanıyoruz. Elbette ölümlülerin de aynı şeyi yapmasını kiskanmazsınız."

M'tar geri adım atmadı, yüzü sertleşti. "Ölümlüler sihir olmadan bile sürekli çekişiyorlar. Kardeşinizin her ay kaç tane toprak anlaşmazlığını çözmek zorunda kaldığını biliyor musunuz? Eğer Yüce Baba ölümlülerin sihir sahibi olmasını isteseydi, bize bunu onlara bahsetmemizi emrederdi."

Lütfen, beni bu konuda rahat bırakın.

"Şey," dedim, sesim aşırı derecede hoşgörülüydü, "Mademki Yüce Baba bu taşların yaratılışını da planlamış olmalı, dolayısıyla onlar için de bir amaç tasarlamış olmalı." Bu küçük argümanımla oldukça gurur duyuyordum. Ancak Aurealı dostum bu duyguyu paylaşmıyordu.

"Her zaman çok zekisin," diye karşılık verdi, yüzündeki gururlu çizgiler sert ve inatçıydı. Bunun bir iltifat olarak söylenmediğini anlayabiliyordum.

"Teşekkür ederim," diye hırçın bir şekilde söyledim, odadaki gölgeler onun miyopluğuna duyduğum öfkeyle kıvrılıp bükülüyordu.

"Taşlar tehlikeli." M'tar'ın sesi, görünümünün sarsılmaz ciddiyetiyle yankılandı. "Onları demirhanemde kullanmayacağım. Ve bu benim son sözüm." Bir Dünya büyüğü dalgası gölgelerime çarptı ve onları parçaladı. "Eğer aynı fikirde değilsen, Belekoro, konuyu kralın önüne getirebilirsin."

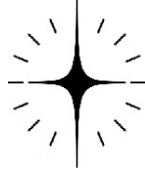
Altın rengi gözlerindeki meydan okumayı hiç tereddüt etmeden karşıladım. "İnan bana, başaracağım."

İnatçı dostum Aurea'ya daha fazla laf kalabalığı yapmadan ayrıldım ve son bir kez sihir gücümü kullanarak, paylaşılan bir sırrın yumuşak fısıltısıyla zihnimi onun ikinci komutanının zihnine dokundurdum.

"O planları henüz yakma Masir. Üstadın Aurea halkı arasında tek demirci değil. Ve ben kendi güçlerini kullanan diğerlerinden korkmuyorum."

Anima sessiz kaldı, ancak kapıdan dışarı adımımı attığımda bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim. Çok iyi bildiğim bir meydan okumayla doluydu bakışları. Memnuniyetle gülümsedim.

Gerçek baştan çıkarma aceleyle yapılan bir şey değildi. Karanlığa teslim olmak artık bir karar değil, bir sonuç olana kadar, baştan çıkarmanın sürekli ve yavaş yavaş damla damla gelmesiydi.

BÖLÜM

23

İş

Dalath, Gloirien Nehri'nin kıvrımında zarif bir şekilde yer alıyordu. Tıpkı güzel bir çiçek buketi gibi, koyu renkli, parlak kiremitli rengarenk ahşap evleri, Poppy'yi ormandan çıkarırken dik beyaz kireçtaşı kayalıklarının fonunda göz kamaştırıyordu.

Köyün ileri gelenlerine göre, savaştan önce köyün arkasındaki yükselti yumuşak bir yamaçtı. Yggdrasil'in kudretli köklerinden biri toprağın derinliklerine uzanmış, büyüü yüzyıllarca Kaos güçlerini uzak tutmuştu. Ağaç devrildiğinde, kökleri kuruyarak köyün üzerinde Milford Sırtı'na doğru yükselen engebeli bir uçurum oluşturmuştu.

Orada kaos hüküm sürüyordu; dizginlenmemiş büyüünün fırtınaları beklenmedik bir şekilde patlak veriyor ve tehlikeli yaratıklar ormanlarda dolaşıyordu. Yıllar geçtikçe koruyucu büyüler zayıflamış, kaosun Dalath'ın huzurunu giderek daha fazla bozmasına izin vermişti. Son zamanlarda saldırılar o kadar sıklaşmıştı ki, Rasga ve kraliyet ordusu çok uzakta olduğu için küçük bir yerel savaş gücü kurulmuştu. Askerler nehir kenarındaki yeni inşa edilmiş kışlalara yerleşmişlerdi.

“Neredeyse geldik,” diye hızlıca bir bakış attım omzumu çevirip. Calder, bayılmış olan Yarmin'in yanında diz çökmüş, eli onun elini kavramıştı.

Gloirien nehrinin suları beyaz köpüklerle coşarken, arabamız köyün ana meydanına giden köprüden hızla geçti. Bane yanımda endişeli bir miyavlama sesi çıkardı. Nehrin su seviyesi yüksekti, bu da dağ sırtlarında şiddetli yağışların olduğunu gösteriyordu.

Pazar meydanı zaten hayat dolu bir hareketlilikle doluydu. Sebzelerle tika basa dolu at arabaları ve el arabaları alanı doldurmuş, kollarında

sepetler taşıyan köylüler etrafta dolaşıyordu. Poppy'yi meydanın en uzak ucuna doğru sürerken, toynaklarının taş kaldırımında çıkardığı sesler eşliğinde insanlara yol açmalarını söyledim.

Sesimi duyunca tanıdık yüzler bana döndü, endişeli sorular havada uçuştı ama onlara cevap vermekle vakit kaybetmedim. Odak noktam tamamen Düzen Tapınağı'nın yanında bulunan Şifa Evi'ne ulaşmaktı.

Dizginleri sertçe çekerek Poppy'yi dar pencereli alçak ahşap salonun önünde durdurdum. Arabadan atlayıp büyük mavi kapıya doğru koştum. Yumruğumla üç kez sertçe vurdum ve kapı ardına kadar açıldı, karşımda Dalath'ın şifacısı ve en yakın arkadaşlarımdan biri olan Kyree belirdi.

"Mağara trolü saldırısı," dedim, resmi selamlaşmaları atlayarak. "Bir bacağında yara var. Kanı durdurdum ama acil yardıma ihtiyacı var."

"Nerede o?" Kyree'nin ela gözleri keskinleşti ve hemen beni vagonun yanına kadar takip etti. Yarmin'i görünce ifadesi karardı. Calder'e ve bana kısa bir baş salladı. "Onu içeri getirmeme yardım edin. Çabuk."

Üçümüz yaralı askeri vagonun yatağından dikkatlice kaldırdık ve onu fazla sarsmamaya çalışarak Şifa Evi'ne taşıdık. Giriş holü geniş ve davetkardı; zemin ve duvarlar sıcak, bal rengi ahşaptandı ve her yüzey kusursuz bir şekilde temizdi. Kyree çenesini birkaç kapıdan ilkinde doğru çevirdi. Arkasında daha küçük bir oda bekliyordu. Yarmin, onu odanın ortasındaki yatağa nazikçe yerleştirirken hafifçe inledi. Kyree hemen dışarı fırladığında, lirin taşlarının yumuşak parıltısı solgun güvercin grisi sağ kanadına yansıdı.

Calder'ın endişeli bakışları benimkilerle buluştu. "Sence şifacı ona yardımcı olabilir mi?"

Ona güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Kyree, tanıdığım en iyi şifacılardan biri. Merak etmeyin. Arkadaşınız çok yetenekli ellerde."

O anda Aerieth, sıcak su dolu bir leğen ve şifa malzemeleriyle geri döndü. Yarmin'in yarasını hızlı ve kararlı hareketlerle temizledi, ardından yatağın yanındaki bir tabureye oturdu, parmakları kesiğin üzerinde gezinirken yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesi vardı. Kyree, sihirli iplikleri narin bir desene dönüştürürken hava hafifçe kıpırdandı, ellerini çevreleyen yumuşak bir parıltı su izleri ekledi.

"Ah, sihir kullanmanız mı gerekiyor?" Calder'ın koyu renkli gözleri bu manzarayı görünce faltaşı gibi açıldı. Hızla kapıya doğru yöneldi. "Sanırım dışarıda bekleyeceğim." Biz cevap veremeden ortadan kayboldu.

Askerin aceleyle geri çekilmesine Kyree alaycı bir şekilde güldü. "Bazı şeyler asla değişmez." Altın rengi beneklerle bezeli ela gözleri bana döndü, derinliklerinde eğlence ve hayal kırıklığının bir karışımı parlıyordu. Şifacı, kanatları olmasa bile dikkat çekerd; kıvrırcık siyah saçlarını sıkıca topuz yapması, yüzünün sade yakışıklılığını daha da vurguluyordu.

"Hayır, sanırım öyle değiller," diye yanıtladım. Birçok ölümlü, özellikle de lir veya lirin taşının tanıdık gücü değil de doğuştan gelen sihir söz konusu olduğunda, sihir kullanımından hâlâ derinden rahatsızdı. Ama bu anlaşılabilir bir durumdu; sihirli yeteneklerin yükselişi, çağlar boyunca Kaos'un yükselişiyle yakından bağlantılıydı. Yggdrasil'in düşüşünden beri, daha fazla ölümlü, bir taşın ek yardımı olmadan dünyadaki Düzen ve Kaos'un ipliklerini manipüle etmelerine izin veren güçlerle doğmuştu. Enlial'ın çocukları, Tanez'in Dryad'larından sonra, aralarında en yüksek sayıda sihir kullanıcısına sahip olanlardı.

Kyree'nin çalıştığını ilk kez görmüyordum. Briseis ve ben, özellikle altı yıl önce korkunç bir ateşin köyü kasıp kavurduğu kış aylarında, ihtiyaç duyduğu zamanlarda ona yardım etmiştik. On yıl önce Dalath'a geldiğimizden beri üçümüz de çok yakındık. Dostluğumuz, savaştan sonraki o karanlık, umutsuz günlerde, keder ve kan içinde şekillenmişti. Briseis ve ben, Kyree'yi ve küçük Alona'yı köye giden yolda bulduğumuzda, onun ağır yarasını tedavi etmiştik. Neden dedikoduya yol açtığımızı anlayabiliyordum. Bir Elf, yarı kanlı bebeği, kanadını kaybetmiş bir Aerieth, yetim bir Drakuul çocuğu ve gözlerinde gölgeler olan bir İnsan savaşçı.

Ama burada kendimize bir yuva bulmuştuk. Huzur.

Artık barış tehdit altındaydı. Ve bu tehdidin ardındaki nedenin şu anda benim çiftliğimde bulunmamasını ummaktan başka çarem yoktu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordum, gözlerim içeriye parlak güneş ışığı giren pencereye kaydı. "Eğer yoksa, bu saldırının kaynağı hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışacağım."

Kyree başını salladı, yaptığı işten başını kaldırmadı. "Epey kan kaybetti ama kesik temiz ve kolayca kapanabilir. Asıl zorluk, herhangi bir enfeksiyonun oluşmasını önlemek olacak; Troll pençeleri hafife alınacak şeyler değil. Ama genç ve güçlü. Hayatta kalacak." Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Adesh ile konuşmalısın. Son zamanlarda tek saldırı bu olmadı."

Yerinde bir tavsiye. Yerel milis komutanı soğukkanlı ve etkiliydi. "Sonra görüşürüz," dedim ve vedalaşırken Kyree'nin omzuna hafifçe dokundum.

Şifa Evi'nden dışarı adımımı attığımda, yanındaki Düzen Tapınağı'na bakmaktan kaçınmaya çalıştım. Rahatsız edici bir şekilde, sanki Gökyüzü Lordu'nun taş gibi bakışları beni onaylamaz bir şekilde takip ediyormuş gibi hissettim. Tapınağın girişine Aramaz'ın gururlu yüz hatlarını oyan kişi, ayrı yaşadığım kocamın sert kaş çatmasını rahatsız edici derecede iyi yakalamıştı.

Calder, vagonun yanında beni bekliyordu ve Bane'i nazıkçe oksuyordu. Onlara doğru neredeyse hiç hareket etmemiştim ki, tapınağın görkemli ahşap kapıları ardına kadar açıldı. Peder Arallan'ın ardından bir inananlar alayı gelirken, Işığa adanmış bir ilahinin tatlı sesi havayı doldurdu. Bunun gibi daha küçük tapınaklarda, yerel rahip On Tanrı'nın hepsine eşit şekilde hizmet ederdi. Beyaz cübbesinin üzerindeki, bir insanın eli kadar geniş renkli kurdele, Düzen güçlerine olan bağlılığını ilan ediyordu: Işık için altın, Su için mavi, Ateş için kırmızı, Hava için gümüş ve Toprak için kahverengi.

"Düzen içinde amaç buluruz. Amaç içinde huzur buluruz," diye yüksek sesle ilan etti Peder Arallan, gür bariton sesi meydanda yankılandı. Duanın etrafımda yankılanması ve birçok ses tarafından tekrarlanması karşısında kaşlarımı çattım.

Lanet olsun. Noctis'in çiftliğimdeki kalışının heyecanıyla, kesin tarihleri unutmuştum. Çiftçi pazarının Işık Bayramı'nın kutsal bir günüyle aynı zamana denk geldiği günlerden biri olmalıydı; Dalath'ı ziyaret etmekten genellikle kaçındığım bir gün. Şimdi meydandaki çeşmenin rengarenk kumaşlar ve çiçeklerle süslendiğini fark ettim ve kafamda hızlı bir hesaplama, bunun Bahar Bayramı ile Yaz Ortası Bayramı arasındaki orta noktayı işaret eden Talyrbai olduğunu doğruladı.

"Işık, en karanlık gecelerimizde bizi korusun." Yuvarlak, uysal yüzü uzun boylu rahip, duasını henüz bitirmişken, elini on sayısının işaretini yapacak şekilde alına kaldırmıştı ki, yanımda öfkeli bir ses yankılandı.

"Ne saçmalık! Onlar sizi korumayacak. Kanlı Aurealılar güzel saraylarında oturup hiçbir şey yapmazken içlerinden biri dünyanın yarısını yok etti."

Calder kortejin önüne geçip yolu kapatınca gerildim.

"Hepiniz tam bir aptalsınız. Kaderinizi umursamayanlara dua ediyorsunuz."

Sinirden gözlerimi kapattım. Eğer o kargaşa çıkarmaya devam ederse, Portia ve Yaşlılar Konseyi'ndeki diğer muhalifler bunun sonunu getirmeyeceklerdi.

Peder Arallan ellerini kaldırarak Calder'ı sakinleştirmeye çalıştı. "Tanrıların yollarını biz ölümlülerin anlaması her zaman kolay değildir. Bazen dayanabileceğimizden çok daha fazla sınanırız."

Calder, yağmacı Rakash savaş çeteleri yüzünden tüm ailesini kaybetmişti, bu yüzden bu duygunun onu yatıştıracağından şüphe duydum. Hızla kalabalığın arasından onu takip ettim.

"Hayır!" diye bağırdı, küstahça bir hareketle. "Susturulmayacağım. Daha bu sabah Yarmin, doğu ormanındaki Mağara Trolü tarafından neredeyse öldürülüyordu. Her zaman zararsız olan bir Trol. Kaos yeniden yükseliyor ve tanrılarınız bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Çiçek çelenklerinizin sizi koruyacağını mı sanıyorsunuz?" Parlak açelyalardan oluşan bir demeti koparıp yere attı, kırmızı yapraklar uğursuz bir şekilde kan lekelerine benziyordu. "Rakashlar sizi paramparça ettiklerinde sadece gülecekler."

"Mağara Trolünün artık bir sorun olmadığını da biliyorsun," dedim sakince, bu da Calder'ı şaşkınlıkla arkasına döndürdü.

"İş!"

"O trolü Haythorne çiftliğine giden yol ayrımının yakınında bulabilirsiniz." Tehditle başa çıkmanın büyük bir mesele olmadığı izlenimini vermek için bilerek ses tonumu hafif tuttum. Kendime bu şekilde dikkat çekmek zaten yeterince kötüydü ve başka bir yol görseydim, bundan kaçınırdım. "Cesetlerle ilgilenmesi için birini göndermek akıllıca olur, yoksa bazı yırtıcıları cezbedebilirler," diye ekledim, Komutan Adesh'in, zayıf yarı Djein'den yarım kafa daha uzun ve çok daha geniş sarışın Kuzeyli Ursa ile geldiğini görünce.

"Onu öldürdün mü?" diye haykırdı Ursa, mavi gözleri hayranlıkla doluyordu.

"Calder ve Yarmin'e saldırmıştı, bana başka seçenek bırakmamıştı ama evet, öldürdüm." Onlara arsızca gülümsedim ve göz kırptım. "Hâlâ mızrağımı nasıl kullanacağımı biliyorum." Dalath'a ilk geldiğimde, kendimi savunabildiğimi insanların bilmesinin daha iyi olacağına karar

vererek, Bölünme Savaşları'nda cesurca savaşmış, yetenekli ama temkinli bir asker olarak ün kazanmıştım.

"Görünüşe göre tanrılar bize kendi içimizden birini göndererek yardım etmeyi uygun görmüşler."

Belediye Başkanı Brim. Ofisinin koyu kırmızı ceketini, geniş göğsünün üzerinde altın düğmeleri özenle iliklenmişti; etkileyici siyah bıyıkları, yanıma gelmek için acele ederken hafif bir tedirginlikle titriyordu. Nerede olduğunu merak etmiştim. Köyünde baş gösteren sorunları sezme konusunda genellikle çok yetenekliydi.

Bana attığı gülümseme ve omzuma attığı kol aşırı neşeliydi, ama gerginliği azaltmaya yardımcı olduğu sürece şikayet etmezdim.

"Köy size minnettar, Bayan Rada," diye büyük bir edayla ilan etti ve diğer kolunu da genişçe açtı. Aman Tanrım! Övgülerinin hedefi ben olsam bile, onun uzun uzadıya yaptığı konuşmalardan birini dinlemeye hiç niyetim yoktu.

"Sadece bu harika köyün bir vatandaşı olarak görevimi yapıyorum," diye mırıldandım, dikkat çekmeden vagonuma doğru süzölmeye çalışarak.

Hiç şansım yoktu. Belediye başkanı, coşkulu bir haykırıyla beni ısrarla Peder Arallan'a doğru yönlendirdi. "Saçmalık! Sen bizim kahramanımızsın. Peder Arallan, bu iyi şansımız için bir şükran duası etmemiz yerinde olur sanırım?"

Sonunda, bir değil, beş duaya katlanmak zorunda kaldım. Kutsal Lyr, etrafıma çiçekler yağarken ve tütsü başımı zonklarken yüzümde donmuş bir gülümseme tutma günlerinin çoktan geride kaldığını sanıyordum. Köylüler artık çoğunlukla Aramaz'a dua ediyor, bazen de Tanez'e yalvarıyorlardı. Ama zaten On Tanrı'ya tapınmak artık gerçekten bir seçenek değildi, değil mi?

Peder Arallan ve müritleri nihayet ayrıldıktan sonra, Belediye Başkanı Brim beni kenara çekti. "Bayan Rada, biraz vaktiniz olur mu? Sizinle görüşmek istediğim bir şey var." Berrak gri gözleri, tapınağın yanındaki, nehre inen sokağa kaydı. "Belki sizi tavernada erken bir öğle yemeğine davet edebilirim?"

"Elbette," diye içten bir gülümsemeyle yanıtladım. Bazen aşırı iddialı sözlerine rağmen, Dalath belediye başkanını seviyordum, çünkü halkının çıkarlarını gözettiğini biliyordum. "Ben de vagonu emniyete alıp—"

Arabamın yanına baktığımda Bane'in tapınağa doğru hızla kaçtığını gördüm. Küfrettim, Belediye Başkanı Brim'den özür diledim ve kedimin peşinden koştum.

Bane'i takip ederek içeri girdiğimde, görkemli ahşap tapınak sessiz ve boştu; vitray pencerelerden rengarenk ışıklar içeri süzülüyordu. Dünyanın yaratılışı, Lyrheim'in kuruluşu, Ağacın yaratılışı—hangi tasviri verdiklerini anlamak için pencerelere bakmama gerek yoktu.

İstemedenden de olsa gözlerim, sunağın yanındaki beş köşeli yıldızlı son resme takıldı. Düşmüş Olanın Zincirlenmesi. Noctis'i tasvir eden karanlık, korkunç gölge ona hiç benzemiyordu. Ellerim yumruk oldu.

Tanıdık, derin bir ses beni dalgınlığımdan uyandırdı. "Seni daha önce tapınakta hiç görmemiştim."

Kyree'nin ayakları pürüzsüz meşe zeminde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu, yaklaştığının tek işareti kanatlarının hafif hışırtısıydı. Ejderha ateşiyle sonsuza dek sakat kalmış ve garip bir şekle bürünmüş sol kanadının ucu zeminde hızla hareket ederken, sağ kanadının muhteşem, inanılmaz derecede yumuşak görünen güvercin grisi tüyleri sırtına düzgünce yerleşmişti. Koyu saçlı Aerieth'e eğlenmiş bir bakış attım. Memnuniyetle mırıldanan Bane, siyah deri yeleğinin açıkta bıraktığı kaslı, koyu kahverengi kollarında kıvrılmıştı.

"Bane kaçmasaydı ben de burada olmazdım." Güldüm. "Seni kokladığını bilmeliydim. Bazen düşünüyorum da, benimle çiftlikte yaşamaktansa seninle birlikte yaşamayı tercih ederdi."

Kyree gülümsedi ve kedinin başını okşadı. "Bir şifacının evi kedi için uygun bir yer değil," dedi biraz hüzünlü bir şekilde. "Neden daha önce yaralandığını söylemedin?" Dokunuşundan kaçınamayacak kadar hızlı hareket etti, sert ama nazik parmakları yaralı bileğimi kavradı. Bakışları keskinleşti. "Hâlâ hassas."

"Yarmin'le zaten yeterince işin vardı," dedim, başka bir büyü yapmadan önce elimi geri çekerek. Kyree arkadaşımı ama gerçek kimliğimi keşfetme riskini göze alamazdım. "Hem zaten çok daha iyiydi." Dudaklarım suçluluk duygusuyla seğirdi. "Bugün onu fazla zorlamış olabilirim."

Bana onaylamayan bir şekilde başını salladı. "Sadece bu kadarının olması senin için şanstı. O trol ile tek başına mücadele etmeyi düşünürken ne aklından geçiyordu?"

“Yarmin ve Calder yemesine zor izin verdim,” diye yanıtladım, ağrıyan bileğimi ovuşturarak. “İyileşir. Zamanla. Ve eğer endişenizi hafifletirse, önümüzdeki on günde daha dikkatli olacağıma ve abartmayacağıma söz veriyorum.”

“Ah, evet.” Kyree’nin gözlerinde meraklı bir parıltı belirdi. “Çiftlikte artık yardımcınız olduğunu duydum. Uzun boylu, esmer ve çok yakışıklı bir yardımcı, eğer Underforge’lara inanılacak olursa.” Omzunu benimkine çarptı. “Belki de bir ziyaret için gelmeliyim. Bu köyde ne yazık ki yakışıklı erkek eksikliği var.”

Ah, ne mübarek bir lir—Dolores. Dalath'ta şu anda ne tür dedikodular dolaştığını bilmemek muhtemelen daha iyiydi.

"Bele sadece eski bir tanıdık," diye konuyu değiştirmeye çalıştım, sesim Noctis'in sahte isminde şüpheli bir şekilde titredi.

“Bu hiç de sıradan bir şey gibi gelmiyor. Ama tamam, sırlarını kendine sakla.” Kyree’nin sesi ciddileşti. “Başkalarının sırlarını saklamasını kıskanacak son kişi ben olurum.”

Şifacıyla olan arkadaşlığında en çok değer verdiğim şeylerden biri, ne zaman beni rahat bırakması gerektiğini bilmesiydi. Omuzuna dokundum, dudaklarımda alaycı bir gülümseme vardı. "Keşke şu sırlar bizi rahat bıraksa, ha?" Bane'e dilimi şaklatarak kediye Aerieth'in kollarından aldım. "Vagonuma dönmem gerek. Belediye Başkanı Brim beni bekliyor. Bir şey görüşmek istiyor."

“Sana eşlik edeceğim.” Kyree, Bane’in başına son bir kez okşadı. “Kullandığım bandajların yerine yenilerini almak için Peder Arallan’ın dükkânından birkaç bandaj almaya geldim.” Alnında hafif bir kaş çatması belirdi. “Rasga’dan verdiğim son sipariş gelmedi.”

Yarmin nasıl?

“Hayatta kalacak. Bacağı birkaç on gün içinde sapasağlam olacak. Neyse ki oradaydınız, yoksa işler farklı sonuçlanabilirdi.”

Birlikte girişe doğru ilerledik, Kyree son pencerenin önünde bir kez daha durdu, başını yana eğerek pencereyi inceledi.

"Onu buna iten şeyin ne olduğunu hiç merak ettiniz mi?"

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu. Renkli cam, On Tanrı'yı tüm ihtişamıyla tasvir ediyordu: Arkasında yükselen güneşle beyaz ve altın renkli Aramaz; mavi ve turkuaz dalgalarla çevrili Namtaz ve Aşur; alevlerinin ortasında Zamani ve Şaam; Kyree'nin yaratıcısı Enlial ve yoldaşı

Hızır gümüş rüzgarlar üzerinde süzülüyordu. Sadece bir tasvir öfkeli eller tarafından kazınmış, geriye sadece Işık Hanımı'nın birkaç dağınık yıldızı kalmıştı. Dalath zengin bir köy değildi. Şehirlerdeki On Tanrı'nın daha görkemli tapınaklarının aksine, benim resmimi tüm ibadet yerlerinden düzgün bir şekilde yakacak paraları yoktu.

"Bazıları bunu arzu yüzünden yaptığını söylüyor," dedim duygusuz bir sesle. "Güç arzusu. Özgürlük arzusu. Sahip olamayacağı bir erkeğe duyduğu arzu."

Bu gibi anlar, Enlial'ın büyüünün hâlâ etkili olup olmadığını veya Kyree'nin bir şeyden şüphelenip benden bir tepki almaya çalışıp çalışmadığını merak etmeme neden oldu. Ama yakışıklı yüzü, üzerimizdeki pencereye bakarken okunamaz halde kaldı. "Hayır, sanmıyorum," diye mırıldandı. "Bence tamamen başka bir şeydi." Acı bir kahkahayla kendini toparladı ve kapıyı işaret etti. "Ama ölümsüzlerin kalplerini neyin harekete geçirdiğini kim bilebilir ki? Elbette kaderimiz değil. Calder bu konuda haklıydı."

Yanılıyor olamazdı, diye düşündüm, ona veda edip arabama dönerken. Bu dünyanın ve sakinlerinin kaderi, henüz bir tanrıça olduğum zamanlarda bile aklımdan hiç çıkmamıştı.

BÖLÜM

24

İş

Bayan Rose, her zamanki gibi, gerçekten de kendinizi aştınız!

Belediye Başkanı Brim'in içten açıklaması, kalp şeklinde bir yüze ve bal rengi saçlara sahip orta yaşlı bir izci olan meyhane sahibinin, gamzelerini göstererek ona gülümsemesine neden oldu.

Yemeğimizin yanında gelen doyurucu koyu renkli ekmekle yemeğin son kalıntılarını da yedim ve tabağımı ona uzattım. "Haklı," dedim. "Çok lezzetliydi."

Meyhane cıvıl cıvıldı, her masa doluydu, hava sohbetlerin uğultusuyla doluydu. Belki de herkesin hissettiği gerginliğin bir işaretiydi bu, kalabalıkta güvenlik bulma, barış varken hayatı kutlama içgüdüğü. Tehlike, özellikle sıcak ahşap duvarları ve renkli minderlerle dolu rahat köşeleriyle geniş misafir odasında çok uzakta gibi görünüyordu.

Belediye başkanı bizi köşedeki bir masaya götürerek biraz mahremiyet sağlamıştı. Grubumuzun üçüncü üyesi hiçbir şey yememiş, sadece ara sıra bir yudum bira içiyor ve sabırsız bir iç çekişle karşılık veriyordu. Adesh'in Brim'in neşeli yaklaşımına tahammül edemeyeceğini bildiğim için gülümsememi gizlemek zorunda kaldım. Milis komutanı dobra ve etkili bir adamdı, keskin yeşil gözleri sürekli odayı tarıyordu. Onu Brim'e tavsiye etmemin sebeplerinden biri de buydu. Yüzbaşı, Calder'ı bu çıkışından dolayı iyice azarlamış ve onu Ursa ile birlikte kışlaya göndermişti.

Rose masamızdan ayrıldığı anda Adesh'e acıdım ve belediye başkanına döndüm. "Bana bir şey sormak mı istiyordunuz?"

"Ah, evet." Brim, belli ki oyalanarak peçeteyle ağzını sildi. "Biz—yani Konseyin geri kalanı ve ben—savaşta gösterdiğiniz olağanüstü deneyimin

farkındayız elbette. Ve sadece bugün değil, geçmişte de yardımınız için çok minnettarız. Mevcut durum, dolaşan söylentiler ve şimdiye kadar elde ettiğimiz her şey göz önüne alındığında, merak ediyorduk—”

Adesh, bakışlarını Brim'den bana çevirerek, "Askerlerin eğitime yardımcı olup olamayacağınızı sormak istiyoruz," diye sözümü kesti. Masaya doğru eğildi, sesini alçaltarak, "Son zamanlarda rahatsız edici olaylar yaşandığını söylememe gerek yok sanırım. Sadece iki gün önce..." dedi. Sözünü tamamlayamadan, sanki kamuoyu önünde devam edip etmemekte tereddüt ediyormuş gibi duraksadı.

"Ne oldu?" diye sordum, yüzündeki huzursuz ifade merakımı uyandırmıştı. Adesh kolay kolay gözü korkan biri değildi.

"Irwing ailesini kaybettik," diye yanıtladı, sesi kederliydi. "Calder ve Yarmin iki gün önce normal devriyelerinden birinde çiftliklerinin yanından geçtiler. Hepsi öldü."

Ona bakakaldım, Sommerhalts'ın doğusunda yaşamış olan dost canlısı İnsan ailesini hatırladıkça zihnimde bir sürü şey canlandı. "Çocukları bile mi?"

Brim yanımda boğazını temizledi. "Tam bir kâbus," diye mırıldandı, bir yudum bira içerek.

"Herkes," diye doğruladı Adesh. "Ahırdaki son hayvana kadar."

"Rakash mı?" diye sordum. Güney sınırından zaman zaman haydut savaşçı gruplarının geçip en yakın yerleşim yerlerine saldırması alışılmadık bir durum değildi.

"Bazı kısımları onların işi gibi görünüyordu, evet. Calder'ın bu kadar telaşlı olmasının sebebi de buydu, en azından köy meydanında olanları ağzından kaçırmayacak kadar akıllıydı." Adesh'in ince yüzündeki keskin çizgiler endişeyle seğirdi. "Daha da kötüsü var. Ailenin tamamını evin ana odasında, bir daire şeklinde dizilmiş ve kanlar içinde ölü halde buldular... sanki birileri onların yaşam enerjisini bir tür sapık ritüel için kullanmış gibi."

Büyülü bir ritüelden bahsedilmesi içimi bir korku hissiyle doldurdu. Acaba bu, Noctis'i arayan bir başka Kiazma mı?

Uzun bir süre hepimiz sessiz kaldık, meyhanenin canlı telaşını içimize sindirdik; müşterilerin çoğu, tehlikenin her geçen gün daha da yaklaştığının farkında değildi.

"Onları henüz gömdünüz mü?" diye sormaya kendimi zorladım, dikkatimi pratik konularla dağıtmaya çalışarak.

Adesh başını salladı. "Calder ve Yarmin korkup bütün binayı yaktılar."

Çok yazık. Kyree'nin kurbanlara bir göz atmasını çok isterdim.

Komutan, elinde küçük, kararmış bir cisim tutarak, "Bunu da yanlarında getirdiler," diye ekledi. "Onları bağlamak için kullanılan iplerden bir parça."

İnce ve garip bir şekilde esnekti, uzattığım elimden daha uzun değildi. Ona dokunduğumda içimden garip bir his geçti; kemiklerime kadar yankılanan, beni ürperten bir kötülük hissi. Uzun yıllardır hissetmediğim bir kötülük.

"Büyü," diye mırıldandım. Lir taşlarının gücü ya da doğuştan gelen bir yetenek değil. Hayır, fedakarlık gerektiren türden bir büyü. Fedakarlık ve kan.

"Sakla onu." İpi geri vermeye çalıştığımda Adesh gözlerini ipe dikti. Belli ki ondan kurtulduğuna sevinmişti. "Sanırım bunun ne anlama geldiğini benden daha iyi biliyorsun."

Brim koltuğunda öne doğru eğildi ve tekrar gözlerime baktı. "Gördüğünüz gibi, askerlerimiz ve bu köy sizin deneyiminizden büyük ölçüde faydalanacaktır."

Adesh, buruk bir gülümsemeyle ekledi: "Onlar iyi insanlar. Ama gençler ve fazla savaş görmediler. Ben grubun en yaşlısıyım ve savaş bittiğinde ben daha çok gençtim." Derin bir nefes aldı. "Rada, yardımına gerçekten ihtiyacımız var."

Yüz ifadesi, yıllar önce onunla ilk tanıştığım kışı hatırlattı bana. Henüz bir çocuktan biraz daha büyüktü, Djein babasından kalan tek şey olan kılıcı belinde taşıyordu; o kadar uzundu ki, dikkatli olmadığında yerde sürünüyordu. Eski püskü pelerini o kadar çok onarılmıştı ki, kumaştan çok yama parçasıydı. Çok zayıftı, canlı yeşil gözleri solgun yüzünde kocaman görünüyordu.

Pazar günü bittikten sonra çiftliğime gitmek üzere hazırlanırken, "Hanımefendi, benim için bir işiniz var mı?" diye sormuştu, gergin bir şekilde botlarını sürterek. Kış boyunca kalacak bir yer vermiştim ve şükürler olsun ki, birkaç güzel yemek yanaklarına yeniden renk getirmişti.

İçimden bir iç çekiş çıktı. İsteklerini anlayabiliyordum ama Dalath'a birkaç günden fazla kalmak mümkün değildi.

“Size seve seve yardımcı olurdum,” diye geçiştirmeye çalıştım. “Ama bildiğiniz gibi, iftliğimi ve hayvanları düşünmem gerekiyor. Arakları yazlık otlaklara götürmem lazım ve—”

Belediye Başkanı Brim, bıyıkları heyecanla titreyerek hemen sözümü kesti. "Ah, ah! Hiç sorun değil. Konsey ile zaten görüştüm. Yardımınız için elbette tazminat alacaksınız. Yaz boyunca geinmeniz için araklara biraz tahıl ve saman alabiliriz."

"Ve iftlikte sırayla yardımlaşmamız için bir plan hazırladım," dedi Adesh, yüzünde şüpheli bir masumiyet ifadesiyle. "Sonuçta çoğumuz orayı iyi biliyoruz."

Buna itiraz etmekte zorlanırdım, çünkü Sundered'a bu eseri sunmayı alışkanlık haline getirmiştim; savaşın onlara verdiği acıyı bir nebze olsun hafifletmeye yönelik küçük bir girişimdi bu. Elbette ki bu asla yeterli olmayacaktı.

"Beni köşeye mi sıkıştırıyorsunuz?" diye sordum, birbirinden çok farklı iki adamın yüzündeki aynı beklenti dolu gülümsemeleri görünce. Sesimde hiçbir sertlik yoktu. Bir yanımda bu tekliften memnundu. Kaos'un yeniden yükselişinin ilk belirtilerinden beri garip bir huzursuzluk hissediyordum, önem verdiğim insanları korumak için bir şeyler yapma ihtiyacı duyuyordum.

Onlara yardım etmek için bir tanrıçanın gücüne sahip olmasam bile, bir şeyler yapabiliirdim.

“Küçük bir sorun var...” dedim. iftliğime bağlı kalmamı sağlayan tek şey hayvanlarım değildi. Eğer o gizemli saldırganlar Noctis’in peşindeyse, onu er ya da geç bulacaklardı. “şu anda yanımda eski bir arkadaşım kalıyor.”

Belediye Başkanı Brim'in coşkulu gülümsemesi hiç solmadı. "Ah, evet, duydum. Arkadaşınız da savaşta savaşmış, değil mi? Yani savaş tecrübesi var? Askerleri eğitmek için bir savaşçı daha fena olmazdı. Diğer büyükleri biraz daha para onaylamaları için ikna edebilirim elbette."

"Bu harika bir fikir," diye ekledi Adesh. Evet, harika bir fikir. Tıpkı bir tilkiyi tavuk kümesine davet edip ona biraz eğlenmesini söylemek gibi.

Ben bir yanıt vermeye fırsat bulamadan, meyhanenin kapısı ardına kadar açıldı.

“Brie!” diye sevinçle haykırdım, Elf arkadaşım kapıda belirince. Uzun, altın sarısı saçları benimkine benzer kalın bir örgüyle toplanmıştı ve av

kıyafetlerini giymişti; yumuşak kumaş ince hatlarını sarıyordu, fiyonku omzuna asılıydı. Yoğun mavi gözleri bana sabit bir şekilde odaklanmıştı. “Seni görmek ne güzel. Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum...”

Dudaklarının birbirine kenetlenmiş halini, güzel yüzünün narin çizgilerinin öfkeyle sertleşmiş halini ve masamıza doğru hışımla yürümesini fark edince sözlerim yarım kaldı.

Başım dertteydi. Ve bu günlerde bu, yalnızca tek bir anlama gelebilirdi.

Briseis, bakışlarını benden ayırmadan, Brim ve Adesh'e doğru tıslayarak, "Rada'nın yardımına ihtiyacım var," dedi.

“Bunu düşünmek için bana birkaç gün verin. Ama başka bir atak olursa, hemen bana gelin,” demeye zar zor vakit bulmuştum ki kolumu yakalayıp beni tapınağın arkasındaki sessiz sokağa sürükledi. Öğleden sonra güneşi kaldırım taşlarına uzun gölgeler düşürüyordu, duvarlar o kadar yakındı ki kollarımı uzatsam dokunabilirdim. Nehirden esen serin bir rüzgar, Briseis'in örgüsünden kurtulan birkaç altın sarısı saç telini birbirine doladı.

"Bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

Onun tıslayarak söylediği sözler üzerine, göz temasından kaçındım, içimde sakladığım tüm sırları zihnimde gözden geçirirken bir yandan da bana ateş püskürüyordu. Evimde Yok Edici'yi sakladığım için bana çok kızgın olmamasını ummak çok mu fazlaydı?

"Sanırım daha ayrıntılı bilgi vermeniz gerekecek."

Cevabım onu hırlattı. "Umarım gerçekten şanslısındır ve çiftliğinde yakışıklı bir yabancıyla birlikte olursun, çünkü böylesine inanılmaz derecede aptal olamazsın—" Etrafına baktı, sesini alçalttı ve Elfçe'ye geçti. "Seni sayamayacağım kadar çok kez kalbini kıran, seni neredeyse mahveden, binlerce insanın ölümünden sorumlu olan adamı hayatına geri almak inanılmaz derecede aptalca."

Elbette. Briseis, Elf soylularındandı. Savaştan önce Lyrheim'da yaşamıştı; Ağaç devrilmeden önceki son barış günlerinde Noctis'in yüzünü görmüştü. Dolores'ten son dedikoduları duyduktan sonra çiftliğimde kimin kaldığını kesinlikle tahmin etmişti.

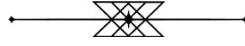
"Yaralıydı ve yalnızdı," dedim, şakaklarımı ovuşturarak, açıklamalarımın hiç de inandırıcı olmadığını biliyordum. "Ve gidecek başka yeri yoktu."

“Lyr.” Briseis gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı, sanki şüphesini gidereceğimi kısmen ummuştı. Ancak şaşkınlığı uzun sürmedi, öfkesi hızla geri döndü. “Bunu bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?” Hala inanmaz

bir şekilde başını salladı. “Nasıl hayatta kaldı ki? Aramaz'ın onu Uçuruma attığını sanıyordum.”

Ona bakakaldım. Ve o anda, açıklanamaz bir nedenden dolayı, her şey başıma yıkıldı. Noctis yaşıyordu. On yıldır onun öldüğünü sanıyordum. Yasını tutmuştum. Milyonlarca parçaya ayrılmıştım, öyle paramparça olmuşlardı ki bazen bir daha asla bir araya getirilemeyeceklerini düşünüyordum.

Sanki paramparça oluyordum şu anda. İlk hıçkırığı bastırmak için elimi ağzıma bastırdım ve birden ağlamaya başladım.

Briseis, ister Milford Ridge'in derin ormanlarında avlanıyor olsun, ister Lyrasen kraliyet ailesinin prensesi olduğu dönemde dans pistinde dönüyor olsun, halkının zarafetini somutlaştırıyordu. Şimdi bile, beni kalabalık pazar meydanından derme çatma bir çadıra sürüklerken, yarım yamalak itirazlarımı görmezden gelirken, hareketleri zarifti. Gözlerimden sadece sebze ve meyvelerle dolu kutuları görebiliyordum, o da beni küçük bir tahta tabureye itti.

“Ah, kıza ne oldu? Rada'mızda bir sorun mu var?” Dolores'in tiz sesi arkamdan duyuldu. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü görmesini istemediğim için bakışlarımı yere diktim.

“Kiraz likörünüzden bir bardak lazım.” Briseis, Brownie'ye dönerken sakın ama kararlı bir ses tonuyla, “Hatta daha iyisi, iki bardak olsun,” dedi.

Ne kadar uğraşsam da, ellerime süzülen o lanetli gözyaşı selini durduramadım, daha fazla hıçkırmamak için kendimi zor tutmuştum. Tanrım, bana ne oluyordu böyle? Yüzyıllarca ağlamadığım zamanlar olmuştu. Şimdi ise duygularımı bir günlüğüne bile bastıramıyordum. Uzun süre insan olmak beklenmedik yan etkilere yol açmış gibiydi.

En azından Underforages'un henüz satmadıkları malları sakladıkları tezgahın arka tarafında biraz mahremiyetimiz vardı. Kumaş bir şerit, alanı ön taraftan ayırıyordu. Elime bir bardak tutuşturulunca hiç tereddüt etmeden, bardağı dudaklarıma götürüp tek bir yudumda içtim.

Aman Tanrım! Güçlü alkol boğazımdan aşağı kayarken hissettiğim şiddetli yanmayla öğürdüm ve öksürdüm. En azından gözlerim artık farklı

bir nedenle sulanıyordu. Briseis soğukkanlılığını korudu, ancak çarpıcı yüz hatları içkisini yutarken kısa bir an için buruştu.

Dolores'e doğru elimi uzattım. Brownie kaşını kaldırdı ama tek kelime etmeden bardağını yeniden doldurdu. İkinci seferde, kiraz likörü çok daha lezzetliydi. Ve dünya hoş, puslu bir renge büründü.

Briseis, Dolores'in bir kadeh daha doldurmasını engelleyerek, "Yeter artık," diye uyardı. "Sorulara cevap vermekten kaçınmak için sarhoş olmuyorsun."

"Erkek arkadaşınla mı sorunun var?" diye sordu Dolores anlayışla, elimden bardağı alıp yerine kocaman bir dilim ballı kek koyarken.

Daha çiğnerken ona çok teşekkür ettim. Gerçekten de Tanez, bu brownie'leri yarattığı için her gün övülmeyi hak ediyor.

"Arkadaşın seni üzecek bir şey mi yaptı?" Ulyss, Dolores'in sorusunu duyduğu belliydi, gür kaşları çatılmıştı ve önden başını uzattı. "Oğlanı azarlamam mı gerekiyor?"

Yaşlı Cücenin eski Karanlık Lordunu azarladığını görmek düşüncesi beni ne kadar eğlendirse de, yeni bir dedikodu dalgasından kaçınmak için suları sakinleştirmem gerektiğini biliyordum. "Hayır," dedim, dudaklarımı titrek bir gülümsemeye zorlayarak. "Yaptığı bir şey değil. Sadece o—"

"Gerçekten mi?" Briseis, lahana dolu kutuların yığına yaslandı, gözleri düşünceliydi. "Bana gerçekten uslu durduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Ben cevap vermeden önce Dolores araya girdi. "Ha, Bele'yi tanıyorsun demek? Rada'nın arkadaşı ne kadar yakışıklı bir genç adam."

Briseis kahkaha attı. "Evet, yakışıklı bir herif. Bunu kabul etmeliyim." En azından artık bana kızgın görünmüyordu.

"Şaşırtıcı olsa da," dedim, "evet, uslu duruyor." Elinden geldiğince. "Son on gündür çiftlikte çok yardımcı oldu. Değiştiğini söylüyor."

Briseis'in inanmaz ifadesini görünce, yorumlarını durdurmak için elimi kaldırdım.

"Ama ona dokunmadım, yemin ederim. Gerçi birkaç kez aklım çelindi." Sonuncusu sadece bir mırıltıydı. Bunu itiraf etmekten gurur duymadım.

Dolores anlamlı bir kahkaha atarak bardaklarımızı içkiyle doldurdu ve kendine de üçüncü bir bardak doldurdu. "Sen benden çok daha güçlü bir kadınsın canım. Eğer fırsatım olsaydı o adamın üzerine ağaç gibi tırmanırdım."

“Haklı.” Briseis, bardağımlı uzatırken gözleri parıladı. “O çiftlik evinin her yüzeyini kirletmek yerine burada olmanıza şaşırdım.”

"Ne?" Hem içkinin yakıcı etkisinden hem de onun sözlerinden dolayı öksürdüm.

“Şimdi, açık konuşalım.” Eski Elf prensesi, babasının sofrasında sunulan enfes bir şarabı yudumluyormuş gibi zarıfçe kendi içkisinden bir yudum aldı. “Eğer kader Kieran'ı tekrar kollarıma getirirse, şansıma şüphe duymam.”

“Hâlâ ona çok kızgın olduğunu sanıyordum.” Başım dönmeye başlamıştı. Varien'in babası Kieran, Kuzeyli şeflerden biriydi ve savaş sırasında Noctis'e hizmet etmişti. Briseis'in onunla olan yasak ilişkisi, melez çocuğunu terk etmeyi reddettiği için sürgüne gönderilmesine yol açmıştı.

“Ah, evet,” dedi, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu, “özellikle de o imkansız adamın kendini öldürtme cüretini göstermesinden beri. Ama lanet olsun. On yıl boyunca tek başıma çocuk büyüttüm, on yıl boyunca kendi başımızın çaresine baktık, on yıl boyunca boş bir yatak...” Eski, içten içe kangrenleşmiş bir hüzün bakışlarını bulandırdı. “Yorgunum, Rada. Yaptıkları için ona tokat atar mıydım? Elbette. Ama sonrasında onu öperdim.”

“Kaos güçlerine hizmet etmesine rağmen mi?” Elfçeye geçtim ve taburemde öne doğru eğildim. “Noctis'i Konseye teslim etmeliyim. Bu benim görevim. Yemin ettim ki—”

“Görevin canı cehenneme.” Briseis kadehini kaldırdı ve içkisinin geri kalanını tek nefeste içti. Etkilendim; gözünü bile kırpmadı. “Ve onurun da canı cehenneme.”

Dolores, Ulyss'in perdenin arasından Elf'in küfürlerini duyduğunu görünce onu uzaklaştırdı.

“Bu yeminleri tutmaya çalışmanın sana sefaletten başka ne getirdiğini anlamıyorum?” Briseis yanıma geldi ve elini uzattı. “Eğer bu hayatta mutluluğa bir şans yakalarsak, onu iki elimizle birden yakalamalı ve asla bırakmamalıyız.”

Ona bakakaldım, düşüncelerim karmakarışık. Haklı olduğunu biliyordum. Ama bir yanımda, tüm hatalarımdan sonra, yaptığım her şeyden sonra mutluluğu hak etmediğime inanıyordu. Burada bulduğum huzur, hak

edilmemiş bir hediye gibiydi. Daha fazlasını ummaya kendime izin veremezdim.

Briseis'in alaycı ifadesi, düşüncelerimin yönünü sezdiğini gösteriyordu, ancak sonunda ayağa kalktığımda yorum yapmadı. Bunun yerine, "Varien'i aramamız gerek," dedi. "Onu ve Alona'yı tezgahımızda bıraktım. Umarım her müşterinin mallarımızı pazarlıkla almasına izin vermemişlerdir."

Underforges'a veda ettikten ve "o imkansız genç adam" için bolca pasta aldıktan sonra, tekrar pazar meydanına döndük.

"Yani, hayatını kurtardığım için bana kızgın değilsin, değil mi?" diye sordum, Briseis'in dağ sırtından topladığı kürkleri, otları ve diğer malları satmak için tezgahını kurduğu, belediye başkanının evinin yakınındaki meydanın kenarına doğru ilerlerken.

Başını salladı. "Bana söylemediğin için sana kızmıştım." Derin bir iç çekiş, mavi gözleri hoşgörölü bir eğlenceyle doluydu. "Her şeyi kendi başına halletmek zorunda olmadığını ne zaman öğreneceksin?" Özürümü eliyle geçiştirdi. "Hayatını bağışlamaya gelince—kardeşimin düğününde Yggdrasil'in ışığı altında onunla dans ettiğini gördüğümü unutuyorsun. Seni savaş sırasında tanıyordum." Elfçe konuşmasına rağmen sesini alçalttı. "Onun Uçuruma atıldığını düşündüğünde çektiğin acıya şahit oldum. Bazı şeylerden kaçamayacağını biliyorum. Kaçman gerekse bile."

Kalbinizdeki gerçeği bu kadar açıkça görebilen bir arkadaşına sahip olmak bazen hem bir lütuf hem de bir lanet gibiydi.

"Noctis'e güvenemeyiz. Tehlikeli biri," diye mırıldandım, muhtemelen ona değil bana daha çok gerekli olan bir hatırlatma. "Hatta buradaki son saldırılarla da bir ilgisi olabilir." Briseis'e Vultaron'la ilgili olanları ve Irwing çiftliğiyle ilgili korkularımı hızla anlattım ve şöyle bitirdim: "Kim bilir karanlık hizmetkarlarından hangisi sırada ortaya çıkacak?"

"Hım, öyle olabilir." Briseis'in ifadesi şüpheli bir şekilde masumlaştı. "Ama Noctis aynı zamanda Aron-Lyr'deki Kaos'un gücü hakkında en çok bilgiye sahip varlık. Ondan daha fazla bilgi edinmeye çalışabilirsiniz. Onu bize yardım etmeye ikna ederseniz, değerli bir varlık olabilir. Eğer onu gönderirseniz ve eski takipçileri onun güçlerini kullanmak için onu ele geçirirse—"

"Bu hepimizi daha da büyük bir tehlikeye atacaktır," diye bitirdim sözlerimi, zihnim karmakarışık halde. Noctis'e güvenemezdim, ama onun serbestçe dolaşmasına da izin veremezdim.

“Aynen öyle.” Briseis gerindi, erken yaz güneşi altın sarısı saçlarını aydınlatıyordu. “Ayrıca, bazıları senin Işığın işini yaptığını söyler,” diye ekledi arsız bir sırıtışla. “Kaos Tanrısını dikkatini dağıtarak kötü niyetli eylemlerini gerçekleştirmesini engelliyorsun.”

"İkisini birden yapamayacağını varsaymak cesurca bir davranış."

Kadın kıkırdadı ama hemen ciddileşti. "Sanırım Aramaz onu bağışladı."

"Nereden biliyorsunuz?"

“Eski sevgilini sevmeyebilirim ama kocan da ondan daha iyi değil.” Yüz ifadesi karardı. “Seni Noctis’in öldüğüne inandırarak kandırdı.”

“Ama neden?” Bu soru, Noctis’in mahkumiyetinden sonra olanları anlattığından beri kafamı kurcalıyordu. “Kardeşinin hayatını bağışlamasını anlayabiliyorum. O son çizgiyi geçmekte her zaman tereddüt etti. Ama neden bana gerçeği söylemedi?”

Briseis düşünceli bir şekilde parmağını dudaklarına götürdü. "Bu seni zayıflattı. Sonuç olarak, seni siyasi oyun alanından uzaklaştırdı. Artık Aramaz tek başına hüküm sürüyor."

Kocamın bu kadar acımasızca davranabileceğini göremeyecek kadar kör müydüm acaba? Eğer Noctis'in sözde ölümü beni paramparça etmeseydi—zihnim sadece parçalara ayrılmış, varlığım umutsuzluğa boğulmuş olsaydı—işler farklı sonuçlanabilirdi.

"Dünyayı yok etmek anlamına gelse bile onu bağışlar mıydınız?"

Aramaz'ın son korkunç kavgamız sırasında bana yönelttiği öfkeli sorulardan biriydi bu. Cevap vermemiştim. Ve bu ona gerçeği anlatmış olmalıydı. Yıllar boyunca kardeşini seçmeye ne kadar yaklaştığımı, onu terk etmeye ne kadar yaklaştığımı. Artık güvenilmez bir müttefik değil, kontrol altına alınması gereken bir tehditti.

“Noctis her zaman Aramaz’ın bensiz gücünü koruyamayacağını söylerdi.” Bir zamanlar ona inanıyordum. Ne yazık ki, gücümün onun beni kraliçesi yapmak istemesinin sebeplerinden biri olduğunu da biliyordum. Bugünlerde, hayatımdaki iki adamdan birinin beni gerçekten sadece kendim için isteyip istemediğini merak ediyorum.

“Peki kral bunu biliyor muydu? Seni tüm dünyanın önünde hain ilan etmekten hiç çekinmedi,” dedi Briseis, acı dolu düşüncelerimi bölerek. “Babamın sarayında öğrendiğim bir şey varsa o da erkeklerin kendi güçlerini ve önemlerini abarttıkları, bizim ise kendi gücümüzü ve önemimizi küçümsediğimizdir.”

Tezgahı görünür hale gelince duraksadı. Varien ve Alona'nın kahkahaları bize kadar ulaştı. İki çocuk bir müşteriyle konuşuyor, şakalarıyla mallarını satmaya çalışıyorlardı. Annesinden ve benden sadece bir kafa boyu küçük olan genç yarı Elf oğlan, diğer birçok özelliği olmasa da boyuyla insan babasına benziyordu. Briseis'in altın sarısı saçlarını ve parlak mavi gözlerini, ayrıca tutkulu mizacını da miras almıştı.

Ondan dört yaş büyük olan Alona, boyu neredeyse hiç ondan fazla değildi. Drakuul'un yüz hatları Varien'inkinden daha keskindi; yanaklarını ve şakaklarını küçük pullar kaplıyor, alnının üzerinde küçük altın boynuzlar şeklinde kıvrılıyordu ve saçlarının ve pullarının kırmızı ve turuncu renkleri, gümüşü teniyle canlı bir tezat oluşturuyordu. Varien, annesiyle birlikte yaptığı bir yayın nişan alma yöntemini gösterirken, daha büyük ve daha koyu kırmızı pullarla kaplı güçlü kuyruğunu dengesini sağlamak için kullanarak hızla geriye sıçradı.

Briseis çocuklara baktıkça yüzü sertleşti. "Eğer Noctis bizi tehlikeye atacak bir şey planlıyorsa..."

Hemen ellerine uzandım ve sarsılmaz bir kararlılıkla bakışlarına karşılık verdim. "Varien'e, sana ya da Dalath'taki herhangi birine asla zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Bu, asla bozmayacağım bir yemin." Zayıflığının bir daha kimseye zarar vermesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

Çocuklar bizi görünce Varien "Rada Teyze!" diye neşeli bir çığlıkla beni karşıladı. Onlar kollarımın arasına atılınca bir adım geriye sendeledim. Alona ise keskin köpek dişlerini göstererek bana sırıttı.

"En sevdiğim küçük yaramazlarım!" Onların saf sevgisi içimi ısıttı, onları koruma konusundaki güçlü inancım daha da derinleşti. Göz kırparak cebimden aldaticı derecede basit görünen bir taş çıkardım. "Periler sizin için bir şey bırakmış olabilirler."

Taşı ikiye ayırdığımda, kırılma noktasında ortaya çıkan indigo, turkuaz ve yeşil tonlarındaki ışıltılı renkleri görünce, mavi ve altın rengi gözler irileşti.

"Lapis lazuli," diye açıkladım, bir parçasını Varien'e, diğerini Alona'ya vererek. "Bir bütün oluşturan iki yarım, güzelliklerini içlerinde saklıyor. Kalıcı dostluğun sembolü olarak kabul edilir."

Varien, bana tekrar sarılırken "Vay canına!" diye haykırdı. "Sen en iyisisin."

Alona'nın minnettarlığı daha sessizdi, bir gülümseme ve pençe uçlu eliyle yaptığı hızlı bir hareketle gösterildi. Sessizliği duygusuzluğundan kaynaklanmıyordu; ailesini ejderha ateşinde kaybettiği o trajik günden beri, yani Kyree'nin kanadını kaybettiği günden beri konuşmamıştı. Zamanla, hepimiz onun ve Aerieth'in birlikte geliştirdiği işaret dilini yorumlamakta ustalaşmıştık. Yine de onu en iyi anlayan Varien gibiydi; Briseis ve oğlu Dalath'a her indiğinde ikisi ayrılmaz bir ikili oluyordu.

Varien beni tezgahlarına doğru sürükleyerek, "Rada Teyze, sizi ne zaman tekrar ziyaret edebiliriz?" diye sordu. "Annem, yaz sonundan önce gelemeyeceğimizi, çünkü çok iş olduğunu söylüyor ama..."

Tepedeki şirin kulübelerine taşındıktan sonra bile çiftliğime yaptıkları ziyaretler sık sık devam ediyordu. Ama bu, beklenmedik bir misafir ağırlamaya başlamadan önceydi.

"Göreceğiz." Briseis ile bakıştım, Varien'in saçlarını karıştırdım. "Ama her zaman burada buluşabiliriz," diye güvence verdim, yüzündeki hayal kırıklığını fark ederek.

"Alona ve benim bir müşterimiz var," dedi, tezgahın önündeki pelerinli figürü birden hatırlayarak. Heyecanla ona el salladı. "Bu hanımefendinin yeni bir fiyonka ihtiyacı var ve Lasgallen'deki en kaliteli fiyonkları bizim ürettiğimiz herkesçe biliniyor."

"Öyleyse elbette ona yardımcı olmalıyız," diye yanıtladı Briseis, müşteri için birkaç fiyonk seçmek üzere hareket ederken kıkırdayarak. "Lütfen oğlumu mazur görün; onun coşkusunun sınırı yok."

"Endişelenmenize gerek yok," diye yanıtladı kadın, kapüşonunun gölgesinin altında bile gülümsemesi belirgindi. "Bir çocuğun saf neşesi ve sarsılmaz dostluğunun gösterisi kadar sevimli bir şey yok."

Briseis ona farklı ağaç türlerinden yapılmış yaylar gösterirken onu dikkatle izledim.

"Bu doğru olanı gibi geliyor. Oğlunuz abartmamış, hanımefendi. Siz ahşabı konuşturuyorsunuz." Birkaç yay teli denedikten sonra birine karar verdi ve Briseis'ten onu paketlemesini istedi.

Onun nazık, melodik aksanı beni duraksattı ve onu tanımama neden oldu. Bar-ak-alein Ormanı'ndan bu kadar uzakta bir Dryad'a rastlamak nadirdi. Tanez'in çocukları ağaçlarından uzakta olmaktan nefret ederdi.

"Şiddetli fırtına tek bir ağacı eğebilir, ama orman ayakta kalır," dedim melodik Tri-telac dilinde.

Şaşkınlıkla arkasına döndü, kapüşonu düşerek koyu kahverengi kıvrıcık saçlarını ve sıcak, oval yüzünü ortaya çıkardı; ela gözleri ve pürüzsüz kahverengi teni en dikkat çekici özellikleriydi.

"Affedersiniz," dedim, vahşi kıvrıcık saçlarının arasında kırık bir boynuz parçası fark ederek. Bir Dryad'ın boynuzları ancak ağacı öldüğünde kırılırdı ve bu da çoğu zaman kendi ölümüne yol açardı. "Acı dolu anıları canlandırmak istememiştim."

Peri kızı kendini topladı ve başlığını düzeltti. "Bu sözleri duyalı çok uzun zaman oldu. Sanki başka bir hayat geçmiş gibi."

"Savaş, birçok insanın çok şeyini elinden aldı."

"Gerçekten de öyle oldu," diye yanıtladı, bakışları alışılmadık bir yoğunlukla benimkine kilitlenmişti. "Ancak aynı zamanda yeni başlangıçların da yolunu açtı. Bu güzel köyü ele alalım; Aron-Lyr'deki tüm varlıklar için bir sığınak. Burada yaşıyor olmanız bir şans."

Ani bir farkındalıkla ensemdeki tüyler diken diken oldu, omurgamdan aşağıya bir ürperti yayıldı. Zihnimin kenarlarında bir şey tıslayarak çekiştirdi, şakaklarımdan keskin bir acı yayıldı. İçimde derinlerde bir kıvılcım çaktı.

Peri kızının yüzü, duyulmayan bir ses duymuş gibi aniden sola döndü. İfadesi bir anda sakinlikten endişeye dönüştü. "Affedersiniz," diye mırıldandı, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Korkarım ki gitmem gerekiyor." Ve sonra gitti, kalabalığın içinde kayboldu, beni saran o tuhaf his de onunla birlikte yok oldu.

Müşterisi gittikten sonra, aldığı bir avuç gümüş parayı cebine koyan Briseis, "Şey, bu gerçekten tuhaftı," diye belirtti.

"Bugünlük bu tuhaflıklardan yeterince bıktım," diye homurdandım, düşüncelerim hızla akıyordu. Peri, zihnimi sihirle mi yoklamıştı? Eğer öyleyse, onu durduran neydi? Şüpheli bir şey mi bulmuştu?

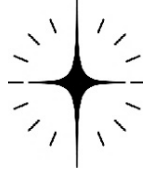
Bakışlarım gökyüzüne kaydı, saatin ne kadar geç olduğunu fark edince içimde bir endişe yükseldi. Güneş alçakta kalmış, pazar meydanına uzun gölgeler düşürüyordu. Gün batmadan çiftliğe dönmek istiyorsam acele etmem gerekecekti.

"Dikkatli ol," dedim Briseis'in elini sıkarak. "Bir süre sonra burada tekrar görüşeceğiz."

Endişeli bir bakışla bana baktı, gözleri benimkileri arıyordu. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

Gizemli büyücüler ve bilinmeyen saldırganlar—köye yaptığım ziyaret, karanlık önsezilerimi azaltmak bir yana, daha da kötüleşmişti. Artık geçmişe dair korkularımın eylemlerimi yönlendirmesine izin veremezdim.

“Haklısın,” dedim sesim sakın bir şekilde. “Noctis’in burada bulunmasının ne anlama gelebileceğini göz ardı edemeyiz. Ne bildiğini öğreneceğim. Ve eğer Kaos’un yıkıcı gücünü dizginlemek konusunda ciddiye... o zaman onu bize yardım etmeye ikna edeceğim.”

BÖLÜM

25

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ
Lyrheim'in kuruluşundan 1800 yıl sonra

İş

"Buraya gelmem için beni ikna etmene inanamıyorum," diye homurdandım arkadaşşıma, ay ışığıyla aydınlanmış bir açıklığa girerken yolumuzdaki dalları bir tutam Hava büyüşüyle savuşturarak. "Aramaz bunu öğrenirse..."

Burada gölgeler çok derindi, ağaçların tepeleri o kadar yüksekti ki gümüşi ışık yere zar zor ulaşyordu. Zarif elbisemin eteklerinin altında yapraklar hışırdıyor, ince terliklerim yumuşak toprağa batıyordu. Ziyafete dönmeden önce bu narin kumaşı temizlemek için daha fazla büyüye ihtiyacım olacaktı.

Elodia bu geceki kıyafetimle kendini aşmıştı. İncecik beyaz ipek, vücudumun her kıvrımına yapışıp arkamda bolca açılıyordu. Altın iplikler sadece gerekli yerleri örtüyordu. Elbisenin düşük kesimi nedeniyle sırtım neredeyse tamamen açıktaydı; ormana yapılacak bir gezi için hiç de uygun değildi.

"Ne zamandan beri bir şeyler yapmadan önce Aramaz'ın iznini istiyorsun?" diye sordu Tanez, parmak uçlarından bir ışık büyüşü kıvılcımı yükselirken. Ardıçtan deniz köpüğüne kadar yeşilin tonlarındaki saydam etekleri etrafında uçuşuyordu. Kıyafet, göbeğini açıkta bırakarak pürüzsüz, bronz tenini ortaya çıkarıyor, göğüsleri ise narin zincirlerle tutturulmuş dövme altınlarla sarılıydı. Sanırım M'tar bunları ona giydirmekten zevk almıştı.

Arkadaşımanın kışkırtıcı sorusunu görmezden geldim ve orman zeminine yayılmış, yumuşak büyüülü bir ışıkla yıkanmış, hareketsiz duran bir düzine

varlığa odaklandım. "Birbirimize danışmadan önemli kararlar almıyoruz," dedim, yaklaşıarak. "Ve bu, Yüce Baba tarafından onaylanmadı."

Tanez eğildi, ayaklarının dibindeki figürün parlak kızıl saçlarını nazıkçe geriye doğru itti ve genç bir geyiğinkine benzeyen küçük boynuzları ortaya çıkardı. Bana bakarak, "Bazen izin istemektense af dilemek daha iyidir," dedi. "Yüce Baba, hediyeni dilediğin gibi kullanmanı asla yasaklamadı, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim. Kontrol etme konusundaki bitmek bilmeyen mücadeleme rağmen, Yaratılış Alevi'nin gücünü bana emanet etmişti. Aramaz'ın sakinleştirici varlığı olmadan, içimde gizlenen şeyi dizginlememe yardımcı olmadan, onu serbest bırakmaya cesaret edemediğimden beri uzun zaman geçmişti. Ve sonra bir felaketle sonuçlanmıştı.

Şüphelerimden uzaklaşmak için, Aurealı arkadaşlarımın yarattığı yeni varlıkları inceledim. Orman, koyu maun kabuğundan kızıl kestaneye ve bazen yeşilimsi bir parıltıyla bezenmiş meşenin daha açık tonlarına kadar uzanan derilerinin altında yaşıyordu. Saçları, sonbahardaki ağaç yapraklarını yansıtıyordu: bronz, kırmızı, kahverengi ve sarı.

"Onları izci kızlarınızdan oldukça farklı yapmışsınız," diye yorum yaptım, uzun ve ince bedenlerinin adeta canlanıp ormanda koşmaya hazır gibi görüldüğünü belirterek.

"Doğanın güçlerinin farklı yönleri var," diye yanıtladı arkadaşım, dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrılarak. "Bir gün besleyen şey, ertesi gün yok edebilir." Gülümsemesi tehditkar bir hal aldı. "Kocam ve onun yarattığı o baş belası küçük yaratıklar yakında bunu anlayacaklar."

İçimden bir ah çektim. Tanez'in M'tar ile süregelen çatışması, son aylardaki neredeyse her Konsey toplantısını aksatmıştı. Kritak tehdidi hâlâ ortadayken, bu dikkat dağıtıcı bir unsur olamazdı. "M'tar'dan cücelerinin demirci ocakları için ağaçlarınızı kesmesini engellemesini isteyemez misin?" diye sordum ona.

Dünya'nın Aurea'sı öfkeyle başını salladı. "On iki kere sordum. Hepimizin daha büyük iyilik için fedakarlık yapması gerektiğini söyleme cüretini gösterdi. Ve..." Yeşil gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi, onu güneyin av peşindeki büyük kedilerinden birine benzetti. "Ağaçlarımın yeniden büyüyeceğini söyledi." Omuz silkti, kendinden memnun bir kahkaha attı. "Bıçağımla vücudunun herhangi bir parçasını kaybetmesinin

umurunda olup olmadığını sorduğumda, bunların da yeniden büyüyeceğini düşününce, bunu o kadar komik bulmadı."

Pekala, denemiştim. Arkadaşım öfkeliyken onu yatıştırmak asla kolay olmamıştı. Ayrıca, inatçı M'tar'a bir ders vermeye tamamen karşı değildim. Bunun, Demircinin yakın zamanda kavga ettiği diğer kişinin Karanlığın Aurea'sı olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Pekala," dedim Tanez'in ellerini tutarak. "Bana neye ihtiyacın olduğunu göster."

Yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. Gücümüzü topladık, etrafımızda parıltıyan yeşil ve altın dalgalar halinde sihir dönüyordu. Bu birleşme, Belekoro ve benim çatıştığımız zamankinden çok daha az şiddetliydi. Tanez'in varlığının bana dokunduğunu hissettim, beraberinde koyu toprağın zengin sıcaklığını ve açan çiçeklerin cezbedici kokusunu getirdi. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Arkadaşım hemen düşüncelerini bana açtı. Bir an için uyum sağlamak zorlandım, ayaklarımızın altındaki sayısız küçük böceğin tıktırısına, etrafımızdaki bunca yaşamın farkındalığına kapıldım.

"Ağaçları hissedebiliyor musun?" Tanez'in sesi, zihnimde yankılanırken melodik kuş cıvıltılarını andırıyordu ve beni yeniden merkezime oturttu. Etrafımızdaki dev ağaçlara odaklandım. Bu orman eskiydi—onun yarattığı ilk orman—gücünün istikrarlı nabızı her bitkide yaşıyordu.

"Zaten bir bağlantı kurdunuz," diye belirttim, her ağaç ile Tanez'in yeni doğan çocuklarından biri arasında güzel bir desen oluşturacak şekilde örülmüş Dünya büyüünün ince dallarını görerek.

"Evet," diye yanıtladı, bana ayrı ayrı telleri göstererek. "Ama yaratılış kıvılcımından, ona hayat verecek Alevden yoksun." İç çekti. "Kuru perilerimin bu gücü sadece hissetmelerini değil, ona hükmetmelerini de istiyorum."

"Ölümlü bir beden, böyle bir gücü uzun süre taşımaya uygun değildir," diye belirttim.

Tanez, "Ya güç ağaçlarda kalsaydı? Kalıcı bir bağlantı kurabilseydik?" diye sordu.

"Bu işe yarardı, ama aynı zamanda onları da sınırlardı." Büyü, Dryadlar bağlı oldukları ağaçların yakınında kaldıkları sürece onların elinde kalacaktı.

Tanez başını yana eğerek sözlerimi düşündü. Sonunda, "Belki de bu sınırlama akıllıca," diye yanıtladı. "Bu gücü yalnızca korunma amacıyla

kullanmalarını istiyorum."

"Eğer eminsen." Büyü gücümün derinliklerine uzanırken içimde yükselen endişeyi bastırmaya çalıştım. Belekoroza ile yaptığım eğitim dövüşünde kontrolümden nasıl kaydığı hâlâ zihnimde canlıydı. Ya tekrar olursa? Ya Tanez'in eserini istemeden yok edersen?

Tanez tereddüdümü fark etti ve sakinleştirici güvencesiyle aramızdaki bağ güçlendi. "Bunu başarabileceğini biliyorum. Sana güveniyorum."

Birdenbire her şey çok kolay, çok doğru geldi. Alev, emrimle büyürken parlak ve istikrarlı bir şekilde yanıyor, açıklığı uhrevi bir altın parıltıyla dolduruyordu. Tanez'in büyüünün her bir teli canlandı, bir kıvılcım uyandı, ince ışık telleri toprağın daha kalın tellerinin etrafına örülerek onları güçlendirdi. Kuruadlar ve ağaçları arasında kırılmaz bir bağ oluştu, onlara ormanın gücüne erişim sağladı. Doğruluk duygusunun beni yönlendirmesine izin verdim, büyü kuruadların derisine işleyip onları ağaçlara sonsuza dek bağlarken içimi rahatlatan bir sevinç dalgası geçti. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Başarmıştım.

"Ne zaman istersen onları uyandırabilirsin," dedim Tanez'e, ellerini bırakıp aramızdaki bağı kopararak.

Çocuklarının arasında zarıfçe dolaştı, bir yanağı nazikçe okşadı. Gözlerimi yakalayarak, "Çok güzeller," diye haykırdı. "Teşekkür ederim, Baradaz."

Perilerini uyandırmak için sabaha kadar beklemeye karar verdi. Etraflarına hızla koruyucu bir bariyer kurduktan sonra kolumu tuttu ve Lyrheim'e doğru yola koyuldu. Ruh formlarımıza kısa bir geçişten sonra, müzik ve kahkahaların bize doğru yükseldiği Kralın Salonu'nun yakınlarındaydık. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ziyafet tüm hızıyla devam ediyordu. Tanez daha önce bana yaklaştığında, ilk konuklar çoktan gelmeye başlamıştı. Yokluğumuz fark edilmiş olmalıydı.

Tanez'in endişeli olduğu söylenemezdi, adımlarında zafer dolu bir canlılık vardı. Ağaçlar arasındaki ateşin parıltısına doğru ilerlerken beni geri tuttu. "İsyankarlık sana çok yakışıyor dostum," dedi, Elodia'nın inci ve beyaz yasemin çiçeklerinden oluşan karmaşık saç modelinin içine dağılmış bir tutam saçımı yerleştirirken. "Işıl ışıl görünüyorsun."

Asi bir hale geldiğimi fark ettiğinde gülümsedim. Belekoroza'un bu gece katılıp katılmayacağını merak ederken midemde bir gerginlik hissettim.

Olağandışı olurdu ama son zamanlarda tek bir Konsey toplantısını bile kaçırmamıştı, bu da Kritak'la olan kavgadan sonraki düşüncesiz öpüşmemizden sonra ondan kaçınmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu. Tayshren Aramaz'a hiçbir şey bildirmemişti, ancak daha fazla şüphe uyandırmayı göze alamayacağımızı biliyordum.

Altın ve kahverengi giysiler içindeki kıkırdayan bir grup Brownie, Tanez ve beni görünce birden durdu. Hayranlıkla eğilerek "Hanımlarım" dediler. Kızarmış yanakları ve parlayan gözleri, cüceler tarafından cömertçe ikram edilen taze demlenmiş bal şarabından doyasıya içtiklerini gösteriyordu.

Kalabalığın arasından ilerlerken, saygılı selamlar ve fısıltılar bizi takip etti. Çocuklarımızı dünyanın her yerine yerleştirmek için Aron-Lyr'e gönderdiğimizden beri, Aurea'lardan birini canlı olarak görmek onlar için nadir bir durumdu. Hepsinin Lyrheim'da bizimle birlikte yaşadığı daha basit zamanları sık sık özlerdim, ancak kral, bağımsızlıklarını öğrenmelerini sağlamak için bunu gerekli görmüştü. Yüce Baba bizi yöneticiler değil, koruyucular olarak yaratmıştı.

Bu gece ise şenlik zamanıydı. Aramaz, yılın en uzun günü olan Yaz Ortası Bayramı'nı kutlamak için Aron-Lyr'in tüm ırklarından heyetleri davet etmişti. Aşur'un Nyx'inin mavi ve yeşil saçları, Kralın Salonu'nun önündeki çimenli meydanda kurulan büyük ateşin ışığında Zümrüt Denizi'nin dalgaları gibi parıldıyordu. Yanlarında, Şaam'ın Drakuul'ları vahşi savaşçı danslarıyla silahlarını döndürüyor, pulları ve altın boynuzları parıldıyordu. Birkaç Aerieth, büyük, renkli kuşlar gibi havada süzülüyor, kanatları rüzgarı yakalarken birbirlerini neşeli bir şekilde kovalıyorlardı.

"Geç kaldın."

Dans etmekten nefesi hızlanan Zamani, topluluğun kenarına katıldı. Kırmızı elbisesinin etekleri, suretinin titreyen alevleri gibi etrafında dalgalanarak her zarif hareketini daha da güzelleştiriyordu. Aurea'nın mor gözleri heyecanla parıldıyordu. Çocukları Djein gibi, dans ve müzik onun da kanında vardı.

"Yemin ederim," dedi başını sallayarak, "kral'a bir kez daha hâlâ hazırlandığınızı söylemek zorunda kalsaydım... Aramaz bile bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeye başlamıştı."

"Artık buradayız, değil mi?" diye yanıtladı Tanez, kız kardeşinin sözleri neşesini kaçırmamıştı. "Sadece hedefimize ulaşmak biraz daha uzun sürdü."

Zamani, çoktan yatışmış bir şekilde güldü ve geçen tepsideki üç kadehi kaptı. "Bu bal şarabını denemelisiniz. Çok lezzetli." Tanez'e ve bana birer kadeh uzattı. "Başarılarınız için," diye ilan etti. "Ve inatçı adamları alt etmenin zevki için."

Bal şarabı tatlıydı, sıcaklığı dilimde uzun süre kaldı. Birkaç yudumdan sonra başım dönmeye başladı. Şaşkınlıkla Zamani'ye baktım.

Bakır saçlı, her iki kolunda da birer Djein taşıyan ve yanımızdan dans ederek geçen Anima'ya göz kırptı. "Ah evet," diye kıkırdadı. "Birisi o fıçıya küçük bir sihirli dokunuş eklemiş."

Tereddüt ettim, sonra güçlerime hakim olmanın zaferi ve coşkulu atmosfer tüm şüphelerimi bastırdı. Zamani'nin çılgın tezahüratları kulağımda yankılanırken, kadehin geri kalanını tek seferde içtim. Güçlü bal şarabının sıcaklığı karnıma ve uzuvlarıma yayıldı, davul ve keman sesleri ayaklarımı dansa katılmaya davet etti.

Tam ilk adımı atmak üzereyken, havada şiddetli bir akım esti ve beni olduğum yerde dondurdu. Etrafımdaki yüzlerdeki gergin ifadelere rağmen, bedenim kimin geldiğini biliyordu. Midemde bir kasılma hissi, nefesim kesildi, tenimde enerji çatırdadı. Bir avcı yaklaştığında avın içgüdüleri gibiydi.

Ama ben bir av değildim. Ben onun kraliçesiydim. Bana karşı sahip olduğu tek güç, ona verdiğim güçtü.

Bu düşünce beni omuzlarımı dikleştirmeye ve Karanlığın Aurea'sına doğru dönmeye itti; bakışlarımız, alev alev yanan ateşin üzerinde buluştu.

Bu ışık için yaratılmıştı: Koyu renkli saçları, gecenin kendisini tellerinde yakalamış gibi omuzlarının etrafına dökülüyordu; alevler, dolgun dudaklarının ve yüksek elmacık kemiklerinin üzerine titrek gölgeler düşürüyor, sanki onu okşamak zorundaymış gibi. Yakasında gümüş işlemeler bulunan siyah bir tunik giymiş, uzun ve güçlü vücut hatlarını vurgulayarak bana doğru yaklaştı. Kalabalık önünde yol açtı, ardından fısıltılar yükseldi. Belekoro, bu anda hiç olmadığı kadar tehlikeli görünüyordu.

Ve hiç bu kadar cazip görünmemişti.

Seninle ne yapmalıyım, benim karanlık küçük sırrım?

Orada donakalmış bir halde, yüzüne bakarken davulların sesi kalbimin gümür gümür atışıyla eşleşiyordu.

“Kraliçem.” Şakacı gülümsemesi hiç beklemediğim bir şeydi. Direnmeden elimi ona uzattım ve o da elimi dudaklarına götürdü. “Yemeklik kadar güzel görünüyorsun.”

Parmak boğumlarıma yaptığı nazık öpücük, başkaları için yeterince kibar görünmüş olabilir, ama zihnimdeki o yumuşak mırıltı ve dilinin tenimi cüretkar bir şekilde tatması karşısında nefesimi tutmak zorunda kaldım. Bu, içimde yoğun bir arzu dalgası yarattı ve yanaklarımı bal şarabından daha çok ısıttı.

“Belekoro! Aramıza katıldığın ne güzel!” Neyse ki Tanez, cevap vermek zorunda kalmamı engelledi. Kardeşlerimizin en kötü şöhretlisine karşı gülümsemesi alışılmadık derecede coşkuluydu. Belekoro’z’un zihnime yönelttiği sorgulayıcı dokunuş karşısında dudağım seğirdi.

"Kocasına sataşmak istiyor," diye yanıtladım.

“O halde...” Eğlenmiş tonu, vicdan azabı duymadan ortalığı karıştırmak için bu fırsatı değerlendireceğinin bir işaretiydi.

Tanez ve Zamani’ye parlak bir gülümsemeyle bakıp, görünümlerini incelikle övüp onları ergen kızlar gibi kıkırdattığında, sadece şaşkınlıkla bakakaldım. Bana karşı hiç bu kadar çekici olmamıştı. Gölgelerinin Aurea kardeşlerimizin etrafında dans ediş şekline, onlara güçlerinin bir ipucunu bırakmasına gözlerimi devirdim; bu, hem M’tar hem de Sha’am’ın kesinlikle fark edeceği çocukça bir provokasyondur.

“Hanımlar, izninizle.” Kalabalığın içindeki bir şey Belekoro’z’un dikkatini çekmişti. Kendimi azarlamama rağmen, bize kibarca başıyla selam verip uzaklaşırken içimde bir hayal kırıklığı hissettim.

Bir an sonra, içeceğime bir nefes kaçırmak üzereydim. Kalçamda bir şey çimdiklemişti. Kafamdaki kahkaha bana kimin cüret ettiğini söyledi.

Belekoro’z bana şu cevabı gönderdi: "Üzülme küçük kraliçe, henüz işim bitmedi."

Bu küstahlık kanımı kaynattı. İçimdeki karmaşayı, görevim ve arzularım arasındaki savaşı hissetti mi acaba? İçimdeki vahşi, sorumsuz bir parça bu gece onunla kapışmayı arzuluyordu. Alevi kontrol altına almıştım; elbette kibirli bir adamı da kontrol altına alabilirdim.

"Hım, isterse çok hoş olabiliyor," diye belirtti Zamani, gözleri Karanlığın Aureası’nı takip ederken. "Genel tavrı hakkında ne dersiniz deyin, kesinlikle birkaç iyi yanı var." Tiz bir kahkaha attı. "Karanlıkla biraz oynamaktan da çekinmezdim."

Tanez sahte bir şaşkınlıkla nefes nefese kaldı. "Abla, Sha'am'ın bunu duymasına asla izin verme. Çıldırır."

Ateşin Aurea'sı pişmanlık duymadan omuz silktilti. "Ah, inan bana, bunun asla affetmeyeceği tek suçum olabileceğini biliyorum. Ama yasak olanın da bir cazibesi var, değil mi?"

Olması gerekenden daha fazla.

"Onun bir sevgilisi olduğuna dair hiçbir söylenti çıkmadı, değil mi?" Zamani'nin sorusu beni düşüncelerimden sıyırdı.

"Hayır," diye yanıtladım, ses tonumu kayıtsız tutarak. "Ama Animaların çoğu ondan korkuyor." Zamani'nin arkadaşlığından hoşlansam da, temkinli davrandım. O güzel mor gözlerin ardında kurnaz bir zihin vardı.

"Görünüşe göre hepsi değil," dedi, ateşin diğer tarafında, uzun boylu, yakışıklı Masir ile hararetli bir sohbele dalmış Belekoro'u gördüğümüzde. M'tar'ın ikinci komutanı, Belekoro'un söylediği bir şeye kahkahayla güldüğünden anlaşıldığı üzere, efendisinin Karanlığın Aurea'sına olan nefretini paylaşıyordu.

Zamani, muzip bir gülümsemeye, "Bu ikisinin bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum," diye ekledi. "Görölmeye değer bir manzara." Kız kardeşine doğru simsiyah bir kaşını kaldırdı. "Masir senin ve M'tar'ın en sevdiği çocuk değil mi?"

"Bu çok uzun zaman önceydi." Tanez bize taze bal şarabı kadehleri uzattı. "Zevk ve işi karıştırmanın çok karmaşık olduğuna karar verdik. M'tar'ın demirci ocağına ne kadar önem verdiğini biliyorsunuz." İçeceğinden bir yudum aldı, yeşil gözleri bana dikilmişti. "Ayrıca, kral bize ölümlülerin geleneklerine uymamızı, yatağımızı sadece bağlı olduğumuz kişiyle paylaşmamızı öğütlüyor."

"Varoluşumuzun her alanında düzen." Zamani, ince, altın kahverengi elinin arkasına abartılı bir esnemeyi gizledi. "Çünkü düzende amaç buluruz ve amaçta huzur buluruz. Tapınakta da öyle derler, değil mi?"

Bazen kralın bu yeni öğretileri teşvik edip etmediğini veya varlıklarını Tarikatın güçlerine adanmış sert yüzlü rahip ve rahibelerin bunları uydurup uydurmadığını merak ederdim. Birçok kuralıyla bizimkiler de dahil olmak üzere herkesin hayatını kontrol etmeye fazlasıyla hevesliydi. Aramaz'ın onların artan etkisinden rahatsız olduğu da söylenemezdi.

"Aramaz çok sıkıcı olabiliyor," dedi Zamani, beni dans eden kalabalığa doğru çekerken. "Lyr, bu sadece seks. Sana hiç özenmiyorum, Baradaz.

Umarım aranızdaki bağ güçlendikten sonra biraz yumuşamasını sağlayabilirsiniz."

Neden bir şey öğrenmeye çalıştıklarını hissettim? Yarısı dolu kadehimi geçen tepsiye koydum, başım zaten dönüyordu. Akıllıca bir karardı, çünkü tanıdık bir varlık kısa süre sonra dansımızı böldü.

"Baradaz, işte buradasın." Aramaz, elbisemle uyumlu altın işlemeli beyaz bir tunik içinde muhteşem görünüyordu. Uzun saçları, M'tar'ın onun için yaptığı taçla düzgünce toplanmıştı. Altın parçalar ışığı yansıtarak, sanki güneş ışınları üzerine vuruyormuş gibi bir görünüm veriyordu. "Seni her yerde aradım. İnsanlar dans etmemizi bekliyor." Sıcak gülümsemesi, beni şenliklerin merkezine götürürken sözlerinin aciliyetini yumuşattı.

"Öyleyse onları bekletmemeliyiz." Elini sıktım, müziğin beni alıp götürmesine izin vermeye hazırdım. Belki de bu, ihtiyacım olan görevimi hatırlatmak içindi.

Dansımızın tadını çıkarmaya pek fırsatımız olmadı. Aramaz beni döndürmeye yeni başlamıştı ki, uzun elbiseler giymiş bir Elf reisi bizi böldü.

"Kralım, affedersiniz," dedi derin bir reveransla, sesi öfkeyle titreyerek. "Ama o kaba saba vahşilerin davranışları dayanılmaz. Saygıdeğer Konsey onuruna yaptığımız tahta oymayı ne yaptıklarını hayal edebiliyor musunuz? Onu jambonları için kanca olarak kullandılar. Jambonlarını!"

Gülmemi zor tuttum. Şüphesiz cücelerden bahsediyordu. Elfler ve M'tar'ın çocukları meşhur bir şekilde düşmandı; Elfler cüceleri medeniyetsiz, cüceler ise elfleri kibirli buluyordu. Elf reisi son dilekçe veren değildi. Ziyafet alanındaki yolculuğumuz bir danstan çok bir izleyici kitlesini dinlemeye benziyordu. Her bir ileri gelene kibarca gülümsedim ve konuşma tanıdık konulara kaydığında ara sıra araya girdim.

"Ne yaptığını biliyorum."

Aramaz'ın nazik sözleri, nihayet yalnız kalabildiğimiz bir anda düşüncelerimin içine yerleştiği o rahatlatıcı sis perdesini paramparça etti. Nefes alamıyordum. Bunu kastetmiş olamazdı... Eğer benim ne demek istediğime dair en ufak bir fikri olsaydı bu kadar sakin olmazdı—

"M'tar çok öfkelenecek."

Nişanlımın sonraki sözleri neredeyse içimi rahatlatacak bir nefes almama neden oldu. Yüzüme hafif bir pişmanlık ifadesi yerleştirdim. "Tanez biraz alçakgönüllü olmanın kendisine iyi geleceğine inanıyor," diye yanıtladım.

Aramaz şüpheci bir ifadeyle baktı. "Onların anlaşmazlıklarına karışmak akıllıca mı?"

Güldüm, Dryadlarla yaptığım küçük numaradan dolayı üzülmekten çok eğlenmiş gibi görünmesine sevindim. "Biliyorsun, muhtemelen önümüzdeki on yılı barışmakla geçirecekler ve onları pek göremeyeceğiz."

"Aynen öyle." Merak, mavi gözlerinin parlamasına neden oldu. "Peki, işe yaradı mı? Tanez'in çocuklarına sihir armağan etmek?"

"Henüz söylemek için çok erken, ama öyle görünüyordu. Bir an vardı ki..." Güçlerimin kusursuz bir uyum içinde, bir kez olsun korkutucu olmadan içimden akmasının o harika hissini nasıl tarif edeceğimi bilemedim, tereddüt ettim. "Doğruluk. Büyünün tam olarak nereye gitmesi gerektiğini bilmesi."

Aramaz gülümsedi ve beni tekrar döndürmeden önce elimi güven verici bir şekilde sıktı. "Aşkı, Yüce Baba sana Alevi sebepsiz yere vermedi," dedi dans bizi tekrar bir araya getirirken. "İçgüdülerine güvenebilirsiniz."

"Ölümlülere kendi sihirlerini verme fikrine karşı çıkmıyorsunuz, değil mi?"

"Prensip olarak hayır. Kardeşimle aynı fikirdeyim, bunun faydaları olabilir. Sadece gücün cazibesinin onları alt etmemesini sağlamamız gerekiyor."

Bu şaşırtıcıydı. Aramaz'ın lir taşları ve bunların kullanımı konusunda M'tar'ın tarafını tutacağını varsaymışım. Ama sonra kralın tüm Konsey görüşmeleri boyunca sessiz kaldığını hatırladım.

"Yani henüz kararınızı vermediniz mi?" diye sordum.

Aramaz başını salladı. "Bu kolay bir karar değil ve tüm gerçekleri öğrenmek istedim." Beni müziğin ritmine göre sallarken elimi kaldırdı. "Ve senin fikrini de almak istedim."

"Emin değilim," diye itiraf ettim. "Bu taşları daha detaylı incelemeli, gerçekten ne işe yaradıklarını görmeliyiz. Belki de güvenilir birinin görevidir bu. Sonucu tüm Konseyin gözleri önünde olmadan." Hatta aklımda biri bile olabilir.

Önerim üzerine Aramaz'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Her zamanki gibi bilge, kraliçem." Dudaklarının elimin arkasına dokunuşu, gözlerindeki ifade kadar nazikti.

Gülümsedim. Tanez ve Zamani yanıliyordu, diye düşündüm. Aramaz benim için iyi bir eştı. Yüce Baba onu eşim olarak seçmekle, bana yol

göstermekle bilgece davranmıştı. Belekoro  ile olan o... ilişki, aptalca bir dikkat dağıtıcıdan başka bir şey değildi. Alevlendiğı kadar çabuk sönecek tutkulu bir ateşti.

Aramaz'ın bana olan tutuşu daha da sıkılaştı, üzerimize bir gölge düştü.

“Kardeşim.” O yumuşak sesi çok iyi tanıyordum. Belekoro  daha önceki sözünü unutmamıştı. “Korkarım gelininizi çalmak zorunda kalacağım.”

BÖLÜM

26

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ

Aron-Lyr'in yapımından 1800 yıl sonra

Noctis

Baradaz, Aramaz'ın kolunda ısııl ısııl parlıyordu. İkisi de öyleydi; Işığın kusursuz Kralı ve Kraliçesi.

Planlarıma odaklanmaya çalışmama rağmen bakışlarım sürekli onlara kayıyordu. Önemli planlardı bunlar. Bir noktada kardeşimin ateşli nişanlısını da içeriyorlardı, ama önce halletmem gereken başka meseleler vardı. Yaz Ortası Festivali'ndeki diğer eğlenenler arasında kardeşimi ve gelinini her gördüğümde içimde yükselen tuhaf öfkeyi gizlemek kolay olmalıydı. Gerçek duygularımı saklamaya alışmıştım. Ama nedense, akıllıca olmayan bir şey yapma dürtüsüne direnmek her zamankinden çok daha zordu.

Aman Tanrım! Onu adeta kendi malıymış gibi herkesin önünde sergiliyordu. Aramaz, onu sıkıcı bir şekilde, sanki dans ediyormuş gibi döndürürken Baradaz'ın kahkahası yankılandı. Saçları ateş ışığında parlıyordu; yüzü neşe doluydu.

Yeter artık. Bu gece Anima arasında destek toplamak istemiştim. Yüce Baba'nın bize koyduğu sınırlamalardan benim kadar rahatsız olan başkaları olup olmadığını anlamak için birkaç yerinde soru soracaktım. Ancak başka fırsatlar da olacaktı.

Kraliyet çiftine yaklaşmadan önce yanımda bulunan arkadaşlarımdan izin istemeyi zar zor hatırladım.

“Kardeşim, korkarım ki gelinini çalmak zorunda kalacağım.” Ses tonum niyetimden daha sertti. Onların şaşkınlığını, Baradaz'ın gözlerinin fal taşı

gibi açıldığını görünce ekledim: “Kritak hakkında bir ipucu bulmuş olabilirim ve onun yardımına ihtiyacım var.”

Aramaz yüzündeki anlaşılmaz ifadeyle bana baktı. "Hayır." Cevabının sert ve kesin oluşu beni duraksattı. Sonra, ağzı bir sırtışıla büküldü. "Ziyafetten bu kadar çabuk ayrılmayı planlıyorsanız, en azından bir dans etmelisiniz."

Omzuma dolanan o sinir bozucu kol geri döndü. Lanet olsun, böyle bir özgürlüğe asla izin vermemem gerektiğini bilmeliydim. Şimdi bunu sürekli yapacaktı.

Aramaz, bize gülümseyerek "Biraz eğlenin," diye seslendi, ardından sesini gizli bir fısıltıya indirdi. "Bu, güzel bir birlik mesajı verecektir."

Baradaz'la olan birliğimi nasıl göstereceğime dair pek çok fikrim olduğunu, ancak hiçbirinin kibar bir ortamda uygun olmadığını söyleyen alaycı yorumu yuttum. Tanrı aşkına, kardeşimin saflığının sınırı yok muydu? Resmen nişanlısını ve beni birbirimizin yanına itiyordu. Bana olan sarsılmaz güveni, daha önce hissettiğim tuhaf huzursuzluğu geri getirdi. Aramaz'ın, bu anın tüm zafer coşkusu, böylesine bir erdem timsali olarak yok etmesine şaşmamalı.

Baradaz, çaresiz bir ifadeyle elini uzattı. Durumdan benim kadar mutsuzdu. İlk defa, gerçek duygularını merak ettim. Benimle birlikte olmaktan pişman mıydı? Müzik yeniden hızlandığı anda pozisyon alırken adımlarını yavaşlatan şey suçluluk duygusu muydu?

Dansın gerektirdiği reveransı yaptı, ben eğilirken bakışları benden kaçtı. Bu beni tedirgin etti, ellerimiz havada birbirine değse de gözleri hâlâ yere bakarken duyduğum rahatsızlık daha da arttı.

"Bütün dans boyunca sessiz kalmayı mı planlıyorsun?" diye alaycı bir şekilde mırıldandım, yer değiştirirken birbirimizin yanından geçerken. "Kralı duydu; eğlenmemiz emredildi."

Sözlerim üzerine Baradaz sonunda bana baktı. Gümüş rengi gözlerinde vahşi ve umutsuz bir ifade belirdi, özgürlüğe kavuşmayı arzuluyordu. Hızla kendini toparladı, birbirimizin etrafında dönerken vücudu gergindi, yüzü bir maske gibiydi.

“Sakın yapma.” Zihnimde yankılanan bu uyarıcı fısıltı, onun dünyadan gizlediği tüm duyguları içinde barındırıyordu.

Onu görmezden geldim, ona en küstah gülümsememi sundum. Avucum onun avucuna değdi, teninin dokunuşu canlı bir alev gibiydi. "Neye cüret

edersin?"

“Sakin... rezalet sayılabilecek bir şey yapmaya kalkma.”

Arkasından yaklaştım ve bir sonraki dönüş için bileğini kavradım. "Kardeşıme istediğini vermeliyiz," dedim. "Biraz gösteri bekliyor."

Etekleri beyaz ve altın rengi bir girdap gibi uçuşuyor, kumaşın her kıvrımı ışığı yakalıyordu. Etrafımızdaki gölgelerim de karşılık olarak uyandı; kıvranıyor, kıpırdanıyor, heyecanlanıyorlardı. Sanki dans pistinde yalnızdık, etraftakiler sadece bir yüz denizi gibiydi. Mırıltılar arttı; gözler bize döndü. Zaten dikkat çekiyorduk, etrafımızdaki alan boşalmıştı.

Baradaz, "Bunu kontrol altına almalısınız," diye uyardı.

Güldüm, bakışlarım havada parıldayan ve karanlık güçlerimle karışan kıvılcımlara sabitlenmişti. Kaşımı kaldırdım. "Bunu dizginlemem mi gerekiyor?"

Dudaklarını ısırdı, gözleri titriyordu ama sönmüyordu. Tanrım, o dudaklar... Eğilip onları bir kez daha öpme dürtüsüne karşı koymanın ne kadar zor olduğunu biliyor muydu acaba?

Bu kez, ellerimiz birbirine değdiğinde, sihirimiz de onu takip etti ve kendi büyüleyici dansıyla etrafımızda dönmeye başladı.

“Küçük tapınmacılarınızın ne diyeceğinden mi korkuyorsunuz?” diye sordum, her kelime hesaplı bir provokasyondur. “Tapınaklarında sizin için oydukları heykelleri gördüm. Hiçbiri size benzemiyor.”

“Peki, nasıl görünüyorum?” diye karşılık verdi Baradaz, büyüünün bir parıltısı rahatsızlığını ele verirken. Davulların ritmi hızlandı, ayaklarımız ritme ayak uydurmak için yarışlıyordu.

Hiç beklemeden dansı kestim ve onu kendime, gerekenden çok daha yakına çektim. Kokusu burnumu gıdıkladı, saçları yanağıma ipek gibi değdi. "Sanki skandal bir şey yapsam çok hoşuna gidermiş gibi," diye fısıldadım kulağına, yüzündeki ürpertiye zevkle izleyerek.

Ani bir dönüşle onu benden uzaklaştırdı. Baradaz, hareketinin ani oluşunu birkaç zarif adımla gizledi, kolu yüzlerimizin arasında benimkiyle kenetlendi, ellerimizin sırtları birbirine değdi. Büyümüz coştı ve çatırdadı, etrafımıza kıvılcımlar yağdı. Kalabalığın telaşlı fısıltıları müziğin üzerinde yükseldi, ama Baradaz'ın gözleri sadece bendeydi. Meydan okuyabilecek tek kişi ben değildim.

Küçük kraliçeye kemirebileceği bir şeyler verelim.

Zihninde yankılanan sonraki sözlerim yumuşak, bir okşama gibiydi. Birbirimizin etrafında dönerken dansımızın dönüştüğü irade savaşının tam tersiydi bu, hava gerilimle doluydu. "Seni rüyalarımda gördüm."

"Kâbuslar mı?"

"Hayır, insanı utandıracak türden rüyalar."

"Beni utandırmak kolay değil," diye karşılık verdi, bakışlarındaki ateş yeniden alevlenmişti. Ah evet, işte buydu. Bir kez daha döndü, sırtı bedenime yaslanmış, tüm o baştan çıkarıcı, pürüzsüz teni parmak uçlarımdan ulaşabileceği mesafedeydi. Ona tekrar dokunmak, her santimini tatmak, sıcaklığında boğulmak istedim.

"Geçen sefer birlikte Öteki Dünyaya gittiğimizde verdiğin sözü düşündüm," diye mesaj gönderdim zihnine, ona duyduğum arzuyu hiç gizlemeden. Aylarca birbirimizin etrafında dolanmıştık. Sabrım tükenmişti. "O güzel dudakların penisimin etrafına sarılmasını çok isterdim. Beni olabildiğince derine alıp o zarif boğazından aşağı akmamı sağlamanı çok isterdim."

Kışkırtıcı sözler karşısında nefesini tutuşu, o muhteşem elbise içinde göğsünü kabarttı. Pantolonum birdenbire çok dar gelmeye başladı.

Keskin bir yanıt: "Halkın önündeyiz, sen imkansız adam!"

"Biliyorum." Bir elimi beline doladım, arsızca göğsünün alt kısmına dokundum. "Böylece daha da heyecan verici oluyor, değil mi?"

Onun fırtınalı duyguları tenimde kıvılcımlar saçıyordu. Zihnimin onunkiyle temas etmesine ve bu duyguları yakalamasına izin vermek artık ikinci doğam olmuştu. Tehlikeli bir bağımlılıktı bu, çünkü onun da benimkiyle aynı şeyi yapmasına olanak sağlıyordu, ama duramıyordum.

İki arada bir derede kalmıştı. Bir yanı bu danstan, her an bizi yakmakla tehdit eden bir ateşle oynanan bu heyecan verici oyundan zevk alıyordu. Kafesi beklenmedik bir şekilde açılmış bir kuş gibiydi; şimdi eşikte tereddüt ediyor, gökyüzünün davetkar özgürlüğüne kapılmış ama atlamaya cesaret edemiyordu.

"Hadi ama." Onu eğip kaldırırken, sıkıca tutarken alaycı sözlerim havada yankılandı. "Seni böyle bir korkak sanmadım."

Gel, kraliçem, kanatlarını aç ve uç.

Doğruldu, gözleri parıldadı. Sonra kayboldu. Birkaç hızlı adım onu kollarımın arasından alıp ateşe yaklaştırdı; ateşin ışığı, elbisesinin ince kumaşından vücudunun her baştan çıkarıcı kıvrımını ortaya çıkarıyordu.

İşleri fazla mı ileri götürmüştüm? Birdenbire tüm gözlerin üzerimizde olduğunu fark ettim: Aramaz dans pistinin yanında, Ashur ve M'tar'ın eşliğinde duruyordu—

"Yakala beni." Zihnimde yankılanan nefes nefese kalmış bu emir, aldığım tek uyarıydı.

"Ne?"

Müzik doruk noktasına ulaşırken, davullar ve kemanlar fırtına gibi yükselirken Baradaz bana doğru geri uçtu. İçgüdüsel olarak hareket ettim, zıplarken ellerimi beline koydum ve onu havaya fırlattım.

Dünya kayboldu. Sadece o vardı. Vahşi gülümsemesi, erimiş gümüş gözleri, etrafımızı saran, arkasındaki gece gökyüzünü aydınlatan ışığı. Özgür. Serbest.

Onu tekrar aşağı indirdiğimde, elim başını kavrayıp hızla suya batırırken, parmaklarım alev alev yanan saçlarına dolanırken, içimden bir dalga gibi bir şey geçti. Bütün varlığımı dolduran sıcak ve kaçınılmaz bir şeydi bu. Hiç tereddüt etmeden kendini bıraktı, başını geriye atarak boğuk bir kahkaha attı. Parmaklarımın bir hareketiyle saçlarını bıraktım, inci taneleri ve çiçek yaprakları beyaz ve gümüş bir şelale gibi aşağı döküldü.

Dudaklarındaki o kahkahayı öpmek istedim. O davetkar, savunmasız boğazına dişlerimi geçirmek ve onu tatmak istedim. İmkansız şeyler istedim...

Bunun yerine, onu nazikçe yukarı çektim ve geri çekildim, ellerim bir an fazla uzun süre orada kaldı. Dans bitmişti.

Yüzümde ifadesiz, kibar bir tebessüm belirdi. Gölgelerim tenime yapıştı. Nefeslerim düzenli ve ölçülüydü. Kontrol. Her zaman bunun ustası olmuştum. Peki neden onun yanında kendimi dizginlemek neredeyse imkansız gibi geliyordu?

"Rahibe." Onun statüsüne yakışır şekilde saygıyla eğildim. O da asil bir baş sallamasıyla bunu kabul etti ve zarif kraliçe rolüne geri döndü.

Büyüsünün son bir dokunuşu kulağımı gıdıkladı. "Yeterince cesur musun?" Dudaklarının kenarı gizli bir gülümsemeyle kıvrıldı; sadece bana özel bir gülümseme.

"Sen," diye yanıtladım, "çılgınsın. Ve son derece güzelsin."

Bakışlarım seyircilere kaydı. Sessiz bakışlar fısıltılara dönüştü. Cesaretimizin bir bedeli olacağından korktum. Sonra, yüksek sesli alkışlar. Kral, yüzünde geniş bir gülümsemeyle yaklaştı. Kalabalık işareti aldı ve

etrafımızda alkışlar yükseldi. Sanki bu, onları eğlendirmek için yapılmış hoş bir gösteriden başka bir şey değilmiş gibi.

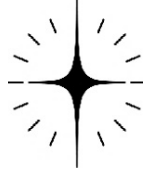
Kardeşimin yüzüne baktım. Gerçekten de hiçbir şeyin ters gittiğini fark etmemiş miydi? Yoksa sandığımdan daha kurnaz olup, bu durum bir skandala dönüşmeden önce müdahale mi etmişti? Şaşırtıcı bir şekilde, o parlak, gökyüzü mavisi bakışları okuyamadım. Şüphesini uyandırmak için ne gerekirdi acaba? Onu endişelendirmek için ne gerekirdi?

Ancak herkes Aramaz kadar saf değildi. M'tar ve Aşur alkışlara katılmamış, yüzlerinde onaylamayan ifadeler vardı. Bu gece onlarla uğraşmak istemiyordum.

Düzen ve Işığın merkezine çok yakın olduğum bu yerde, Perde çok kalındı; gerçekliğin dokusunu yırtıp bir kapı açarken gücümün bedeli çok ağırdı. Yine de buna değdi. Kardeşim haklıydı. Bu, bir mesaj göndermek için kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

Öteki'nin karanlık girişinin belirmesi ve havada hissedilen Kaos'un keskinliği karşısında yükselen şok çığlıklarını görmezden gelerek elimi davetkar bir şekilde kaldırdım. "Kraliçem," dedim Baradaz'a. "Bir kez daha benimle Karanlığa girmeye hazır mısınız?"

Elini benimkine koyarken bakışları hiç değişmedi.

BÖLÜM

27

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ

Aron-Lyr'in yapımından 1800 yıl sonra

İş

"Bu aptalcaydı, imkansızdı ve tamamen gereksizdi," diye çıkıştım, Öteki'ye açılan kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Belekoroza, elimi sert bir çekişle ondan kurtardım, büyüm etrafımızdaki uçsuz bucaksız ovaların loş pusunu aydınlattı.

Öfkemden etkilenmeden, bana eğlenmiş bir bakış attı. "Ah, inan bana, çok gerekliydi," dedi, kızgın bir şekilde homurdanmama rağmen bana daha da yaklaşarak. "Ayrıca, bana iyice bir azar çekme zevkinden seni mahrum etmek istemezdim."

Onun bu akıl almaz davranışları yüzünden ne kadar büyük bir incelemeyle karşı karşıya kalacağımızdan haberi var mıydı acaba? Üstelik ben bu davranışları durdurmamıştım. Hayır, ona müsamaha göstermiş, müziğin, dansın ve onun büyüleyici varlığının beni alıp götürmesine izin vermiştim.

"Sen-"

Sıcak dudaklar benimkine değdi, şikayetlerimi susturdu. Hemen ona açıldım, ağzına doğru iç çekerek. Tanrım, bunu saatlerdir, hayır, günlerdir özlüyordum. Dokunuşu altında tüm varlığım canlandı. Sinir bozucu bir şekilde kontrolü elinde tuttu, dilinin her hareketi derin ve kasıtlıydı, sanki bu tek temas noktasıyla beni sahiplenmek istiyormuş gibi.

Geri çekilen ve öpüşmeyi sonlandıran oydu. O koyu renkli gözler, ellerimin tuniğini çekiştirdiği yere kayd, gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı.

“Benden bir şey mi istiyorsun?” diye sordu. İşaret parmağının dudaklarıma dokunuşu, cevap olarak çıkardığım hırıltıyı susturdu. “İsteğin ne kadar hoş olsa da, önce bulduklarına bir bakalım. Daha sonra senden doyasya zevk almayı planlıyorum ve hiçbir şeyin dikkatimizi dağıtmasını istemiyorum.” Alaycı parmağı daha sonra burnuma dokundu. “Önce görev, sonra zevk, kraliçem.”

Isırmadan önce elini geri çekecek kadar akıllıydı. Ruh formuna dönüşürken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi, bu da beni öfkeden kudurmuş halde bıraktı. Bu imkansız adamı bırakıp ziyafete geri dönmeliyim. Beni boş yere beklerken yalnız kalmanın nasıl bir zevk olduğunu görmeliyim. Ya da daha iyisi, onu o kapının önünde öylece bırakıp elini tutmayı reddetmeliyim.

Ne yazık ki, ona gelince mantıklı davranamadım. Ben de yerimde kıpırdandım, ona yetişirken sinirimi gizlemedim. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun."

Onun karanlığı, etrafımda oyunbaz bir sarmal gibi dönüyordu. Onun bu neşesini en ufak bir şekilde bile sevimli bulmadığıma kendimi ikna ettim. "Elbiselerimi yırtmaya ramak kala böyle davranmak küstahlık değil," diye alay etti.

İşığımın bir patlamasını onun yönüne doğru gönderdim.

“Şimdi dikkatli ol.” Duyuları gelişti, ben karşılık veremedem bir şeyi kavradı. “Güçlerimizi tespit edebiliyorlar.”

Sanki her yerde sihir gösterisi yapan benmişim gibi. Tereddütlerime rağmen, yere yakın bir şekilde süzülürken onu takip ettim. İkimiz de Uçurumun kenarında, havanın Kaos büyüyle çatırdadığı yerde, cisimsel formumuza geri döndük. Belekoroza beni hızla karanlık, sivri kayaların arkasına çekti ve bizi gözden sakladı.

Saklandığımız yerden dışarı baktım ve Uçurum'dan çıkan beş büyük Kritak'ı görünce kaşlarımı çattım. Örümcek benzeri yaratıkların hareketleri garipti. Sanki trans halindeymiş gibi ileri geri sallanırlar, devasa bedenlerinde ara sıra titremeler oluşuyor ve dizginsiz Kaos büyüsi siyah kitin üzerinde zümrüt ve ametist parıltıları yaratıyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordum Belekoroza, bakışlarım düşmanlarımıza dikilmişti.

"Güç kazanıyorum," diye yanıtladı, yanımdan eğilerek. Bedeni benimkine değdi, sıcaklığı Öteki'nin soğukluğunu uzak tuttu.

Ona şöyle bir baktım. "Uçurum'u mu kullanıyorlar?"

"Bu seni şaşırttı mı? Bu, saf bir sihir kaynağı." Dudaklarında hafif bir seğirme oldu. "Bunu daha önce de kullandın."

Evet, nefes kesen ruh yarışlarımızdan birinde onu yenmek için. Ama bu sadece bir kıvılcımdı, Uçurumun gücünün sadece bir tadıydı.

Belekoro, Kritak'ı incelerken sesi düşünceli bir hal aldı. "Bunu nasıl kontrol edebiliyorlar acaba?"

Alaycı bir şekilde, "Öyle değil. Büyünün onları kontrol etmesine izin veriyorlar," dedim.

Gözlerindeki açgözlü bakış bende tuhaf bir huzursuzluk uyandırdı. Bunu daha önce bir kez görmüştüm; köyde birlikte kapıyı mühürlediğimizde.

Uzanıp eline dokundum. "Sen de kontrol edemezdin," dedim usulca.

"Muhtemelen hayır," diye yanıtladı, bakışları yarım yamalak bir gülümsemeyle bana kayarken, bu da sadece kısmen dinlediğini ve kurnaz zihninin hızla çalıştığını gösteriyordu. "Büyü, onların Perde'yi geçmelerine izin veriyor. En azından perdenin ince olduğu noktalarda."

Elbette, Yaratıcı. Bu çok mantıklıydı. "Ve Aron-Lyr topraklarında nerede ortaya çıkarlarsa çıksınlar, yakınlarda bulunacak kadar şanssız olan herkese saldırın," diye haykırdım, sesim gerçeği fark etmemle birlikte yükseliyordu. "Ama neden?" Uçuruma doğru işaret ettim. "Burada sihir bulunabilir."

"Ama doğru türden değil." Belekoro elimi çekiştirdi. "Bunu başka bir yerde konuşmalıyız."

Keşfini merak ederek onu takip ettim. Bu sefer çok uzağa gitmedik, sadece ruh formunda kısa bir uçuş yaptık, manzarayı saran sonsuz loşluğun içinde süzüldük. Öteki dünyanın bu kısmındaki zemini kaplayan çatlak obsidyen kayaların arkasına saklandık. Üzerimizde yükselen bu kayalar, uzun zaman önce unutulmuş terk edilmiş bir kalenin kalıntıları gibi görünüyordu, gölgeli silüetleri uğursuz bir şekilde beliriyordu.

Belekoro, sanki beni değerlendiriyormuş gibi gözlerini üzerimde gezdirerek, "Düzen ve Kaos güçleri hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. Bakışları sorgulayıcıydı.

Bu nasıl bir soruydu? Omuz silktim. "Herkesin bildiğini biliyorum. Yüce Baba, Kaosu uzak tutmak, yarattıklarımızı korumak ve gelişmesine izin vermek için Düzen güçlerini yarattı."

"Mmm," diye mırıldandı Belekoro, cevabımdan belli ki memnun kalmamıştı. "Ama Yüce Baba neden Kaos'u yok etmedi ki? Size bir şey

göstereyim.”

Büyü, parmaklarının arasında canlandı; Ateş, Su, Toprak, Hava, Karanlık ve Işık telleri büyüleyici bir dansla birbirine dolandı.

"Her şeyde bir denge vardır, kraliçem," dedi, sihir yüzüne büyüleyici gölgeler düşürürken, bakışları beni içine çekiyordu. "Tıpkı hiçbir yönümüzün birbirleri olmadan var olamayacağı gibi, Düzen de Kaos olmadan var olamaz."

Ötekinin büyüü etrafımızda canlandı, uzantıları Belekorozyun yarattığı girdap gibi dönen güç küresini yalamaya başladı. Ona hayranlıkla baktım, beklediğim gibi çözülmediğinde, aksine yenilenmiş bir enerjiyle titreştiğinde, gittikçe daha parlak parladığında, dansı artık vahşileştiğinde, garip bir aciliyet taşıdığında büyülenmişim. İçimdeki bir şey ona cevap verdi, ona dokunma isteği içimde neredeyse inkar edilemez bir şekilde kabardıkça elim yukarı kalktı.

"Sen de bu çekimi hissediyorsun, değil mi?"

Belekorozyun sesini kulağıma bu kadar yakın duyunca donakaldım. Hareket ettiğini bile fark etmemiştim. Elini bir hareketle sallayınca sihir kayboldu, gözleri benimkilerle buluşurken gülümsemesinde bir hüznün belirdi.

“Kritaklar Karanlık ve Kaos varlıklarıdır. Sahip olamayacakları şeye, Düzen ve Işığın özüne özlem duyarlar. Ona sahip olamayınca, onu yutmaya çalışırlar.”

Bu sözler beni ürpertici bir şekilde etkiledi. Acaba o da aynı şeyi mi hissetmişti?

“Pekala, onların devam etmesine izin veremeyiz. Konseyi bilgilendirmeliyiz.” Ani huzursuzluğumu kararlı bir tonla gizlemeye çalıştım. “Perdenin nerede ince olduğunu hissedebiliyorsun, değil mi? Belki Kritaklar Aron-Lyr'e geçmek için kullanmadan önce bu zayıf noktaları güçlendirebiliriz.” Belekorozy sessiz kaldı, ifadesi okunamazdı, ama ben ısrar ettim. “Köyde birlikte kapıyı kapattığımız gibi, ben de yardımcı olabilirim.”

Onun cevap vermemesine sinirlenerek uzaklaştığımda, bileğimi sıkıca ve tavizsiz bir şekilde kavradı. "Acele etme. Kardeşime ve Konseye aceleci aptallar gibi koşmadan önce bunu görüşmeliyiz."

“Belekorozy.” Yüzündeki ifadesizliği görünce içimde bir şaşkınlık yükseldi. Bana yardım etmeyecekti.

"Bana Konseye neden yardım etmem gerektiğine dair geçerli bir sebep söyleyin," diye talep etti, sesi soğuktu.

"Kritaklar Aron-Lyr'deki her canlı için bir tehlikedir," diye çıkıştım, hayal kırıklığım öfkemle karışmıştı. Kendi hırslarından başka bir şey umursadığını düşünerek nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

Alaycı gülüşünde hiçbir merhamet yoktu. "Peki, senin ve diğerlerinin yarattığı ölümlülerin kaderi neden umrumda olsun ki?"

Öfke dolu duygularımı kontrol altında tutmak için mücadele ettim, bunun bana hiçbir şey kazandırmayacağını biliyordum. Tenimde ılık kıvılcımları dans ediyordu. "Çünkü bu doğru olan şey. Çünkü sen Konsey üyesisin, hoşuna gitmese bile." Tereddüt ettim, aklımdan aniden bir fikir geçti. Köyde benim emrimle kendini tutmuştu. Onun üzerinde bir miktar gücüm vardı. "Çünkü senden bunu istiyorum."

Bu onu duraksattı. Başını neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe yana eğdi. Sonra, o meydan okuyan gülümseme geri döndü. "Yardıma karşılığında bana ne teklif etmeye hazırsınız?" diye sordu, yumuşak sesi imalarla doluydu.

"Gerçekten de yardımınız karşılığında cinsel ilişki teklif etmemi mi öneriyorsunuz?" diye tısladım, sesim öfkeyle titriyordu.

"Hayır. Bu senin fikrindi." Belekoro, böyle bir önerinin değerini düşünüyor gibi uzun, zarif parmağını dudaklarına dokundurdu. "Ama ilginç geliyor. Daha fazlasını anlat."

Bir an için, neden bununla uğraştığını merak ettim. Daha önce onunla yatmaya oldukça istekliydim ve bunu bildiğinden emindim. Ta ki...

Onun, Aramaz'la dans ederken beni böldüğü anı hatırladım. Ziyafette beni kardeşinin yanında görmekten hoşlanmamıştı. Daha da nefret ettiği şey ise kıskançlığının ortaya çıkardığı zayıflıktı. Belekoro yeniden kontrolü ele geçirmeye, aramızdaki bağın kardeşini ve beni alt etmek için oynanan bir oyundan başka bir şey olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu. Aramızdaki şiddetli çekimden etkilenmediğini göstermeye çalışıyordu.

Pekala. Oyun oynamak istiyorsa, ona eşlik ederim ve onun da benim dokunuşuma benim onun dokunuşuna duyduğum kadar özlem duyduğunu kanıtlayarak kazanırım.

"Kritak tehdidi konusunda Konsey'e yardım ediyorsunuz," dedim, sesim aldatıcı bir şekilde sakindi. "Karşılığında, istediğinizi elde ediyorsunuz."

“Ne istiyorum?” Birdenbire çok yaklaştı, soluk parmakları yanağıma değiyordu ama henüz avuç içine almamıştı, bir dokunuş vaadi beni ona doğru sallıyordu. Gülümsedi, gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı. “Korkarım daha açık olmanız gerekecek, küçük kraliçe.”

"Sana zevk vereceğim." Boğazım birden kurudu, yutkundum. "Ağzımla."

Yüzümü kendine doğru kaldırdı, gözlerindeki açık açlık alev alev yanarken başparmağıyla alt dudağımı tuhaf bir şefkatle okşadı; bu hareket tüm vücudumda ürpertiler yarattı. "Dizlerinin üzerine çök," dedi, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti ama karanlık vaatlerle doluydu.

“Bu fikir hoşuna gidiyor, değil mi?” diye zorlukla söyleyebildim; uzun boylu bedeninin, ham gücünün varlığı nefes almayı neredeyse imkansız hale getiriyordu. Bir şekilde hareket etmiştik, o yaklaştıkça arkamda Öteki'nin sivri, uğursuz taşı belirliyordu.

Yoğun bir duygu seline kapılıp göz bebeklerini koyu alevler kapladı. "Son derece."

Belekoroza aniden beni bıraktığında nefesim kesildi, yanımdan rahatça geçip kaba taş duvara kayıtsızca yaslandı. Bu anlaşmanın ona benim üzerimde güç vereceğini, sonsuz hakimiyet dansımızda üstünlüğün kendisinde olduğunu kanıtlayacağını düşünüyordu; kendinden memnun bir sırıtış ve rahat bir küçümsemeyle bana gelmemi bekliyordu. Ama ben ona aksini gösterecektim. Kendisi de itiraf etmişti: Karanlık, Işığı özlüyordu.

Yaklaştıkça o sinir bozucu gülümseme dudaklarında kaldı. Acaba fiyatı yeniden gözden geçirmesi için ona yalvaracağımı mı sanıyordu? Ben hiçbir zaman bir meydan okumadan geri adım atmazdım. Özellikle de ondan.

“Peki, nasıl buldun?” diye mırıldandım, elimi pantolonunun bağcıklarına uzatıp kararlı bir şekilde çekerek açtım. Bakışlarının karanlığında, aklımdan geçen bir düşüncenin parıltısı belirdi.

"Derin ve yavaş," diye yanıtladı usulca.

Bir anlık sessizlik. Aramızda canlı bir şey gibi kıvrılan bir beklenti. Her şeyi hissettim—Ötekinin buz gibi rüzgarlarının saçlarımla oynamasını, gücünün sağlam ritminin beni kendine çekmesini, bedeninin benimkine bu kadar yakın olan yoğun sıcaklığını.

Başka bir şey söylemeden dizlerimin üzerine çöktüm, bakışlarım ondan hiç ayrılmadı. Yüzünde önce şaşkınlık belirdi, ardından neredeyse umutsuz bir arzu geldi, sonra da bunu uyuşuk bir eğlenceyle gizledi.

"Buraya geldiğimizde bu artık bir alışkanlık haline geldi. Benim önümde diz çökmeyi bu kadar çok mu seviyorsunuz, kraliçem?" diye sordu Belekoro, sesi sakın ve sanki benim ne yaptığım umurunda değilmiş gibi.

Onun kibri, bende onun kontrolünü kırmak, onu tamamen yok edip geriye sadece kömürleşmiş kalıntıları bırakana kadar ortadan kaldırmak ve kendimi de o alevlerin içinde tüketmek için şiddetli bir dürtü uyandırdı. Lanet olsun, geri adım atan kişi olmayı reddettim. Şimdilik onun küstahlığını görmezden gelmeye karar verdim. İntikamımı almanın başka yolları vardı.

Pantolonunun fermuarını tamamen açtım.

"Baradaz." Elim kumaşın altına girip gergin karnının çizgisine doğru kayarken, ismim ağzından bir anlığına çıktı. Alıştığım alaycı tonda değil, tereddütlü bir şekilde, sanki bana ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi. Dudaklarını ısırırken uzun siyah kirpikleri titredi. "Dinle, eğer bunu yapmak istemiyorsan, ben..."

Teninin beklenmedik derecede yumuşak olduğunu, sadece aşağı doğru uzanan bir kıl izi olduğunu fark ettim. O izi takip ettim, nefesimi keskin bir şekilde keserek tekrar yukarı baktım ve gözlerindeki ifadeye, arzuyla kararmış ve inançsızlıkla bulanıklaşmış bakışlara kapıldım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Delilik olsa bile, bana teslim olmasına ihtiyacım vardı.

Parmaklarım aşağı doğru kaydı, ısınmış tenini okşadı. Aramızdaki bağı kaybetmek istemediğim için aşağıya bakmadım, beni yönlendirmesi için diğer duyularıma güvendim. Elim, penisinin gururlu uzunluğunu sıkıca kavradı. Boğuk bir inilti çıktı ağzından ve gözleri kapandı, parmakları arkasındaki taşa o kadar şiddetle saplandı ki, kırık parçalar etrafa saçıldı. Gülümsedim. Etkilenmemiş gibi davranmanın ne kadar da işe yaradığını anladım.

"Ama bunu gerçekten yapmak istiyorum," diye itiraf ettim.

İçimdeki gizli, şehvetli bir yanı, onun bana karşı ne kadar tavizsiz bir şekilde sertleştiğini hissetmenin tadını çıkarıyordu. Ve daha da önemlisi, aniden üzerinde sahip olduğum bariz güç, etrafımızda çılgınca kıvrılan gölgeleriyle birleşiyordu. Kararlılığımı kaybetmeden önce öne eğildim ve vücudunun her yerine ıslak bir iz bırakarak yaladım. Tadı duyularımı sardı, baharatlı karanlık, misk kokulu bir sıcaklıkla karışarak anında daha fazlasını istememe neden oldu. Dilimin bir başka hareketi bana yarım yamalak bir

küfür kazandırdı, etrafımızdaki sihir, içimde zonklayan şiddetli bir nabızla genişledi.

Bunu nasıl yapacağımı merak ediyordum. Temel bilgileri biliyordum ama daha önce hiç yapmamıştım. Belekoroza kesinlikle küçük biri değildi ve boğulmadan ağzıma çok fazla sığdırabileceğime şüphe ediyordum.

Ama o zaman, bir avantajım vardı, değil mi? Tam olarak neyden hoşlandığını, hayır, onu şehvetten çılgına çevirecek şeyin ne olduğunu keşfedebilirdim. Gücümle uzanıp zihnine dokundum—

Karşılaşılan tek şey azgın bir fırtına oldu. Ah, lir. Ne büyük bir ihtiyaç.

Dizlerim üzerinde kıvranıyordum, bacaklarımın arasında biriken arzu karşılık veriyordu. Tutkularımızın birbirine karışan ipliklerini ayırmaya çalışarak, onun ne dediğini hatırlamaya çalıştım. Derin ve yavaşça.

Dudaklarımda muzip bir gülümseme vardı ve tam olarak istediği gibi, onu santim santim ağzımın içine olabildiğince derine kaydırmama izin verdim.

“Lyr.” Eli saçlarımdan arasındaydı, titreyerek bana sürtündü, aramızdaki bağdan saf bir zevk kıvılcımları yükseliyordu. Şimdi kontrolü ele geçirip ağzımın içine zorla gireceğini bekliyordum, ama yapmadı. Hızı bana bıraktı, tüm vücudu kendini tutmanın gerginliğiyle kasılmıştı. Tamamen benim insafıma kalmıştı. Onunla zamanımı geçirdim, her tepkisinin tadını çıkardım, penisini emdim ve okşadım, dilim ucunda dönüyordu.

Tanrım, buna bayıldım. Dişlerimi hafifçe kullanırken, Belekoroza'nın boğuk sesiyle söylediği "Ah, lütfen, Baradaz, lütfen" sözleri, ondan duyduğum en tatmin edici şeydi. Zihninden benimkine yoğun bir heyecan dalgası geçti. Yukarı baktım. Gözleri açıktı, içlerinde ateşli bir parıltı vardı. Ah evet, bundan hoşlanmıştı. Bu yüzden tekrar yaptım, sonunda hızımı artırdım. Saçımdaki el sıkılaştı.

“Evet, sakın durma.” Sıkılmış dişlerinin arasından tısladı, ter hafifçe dağılmış saçlarını şakaklarına yapıştırmıştı. Sanki şimdi durabilirmişim gibi. Bu muhteşemdi. Tüm o küstah alaylarından, tüm o kibirinden sonra, işte buradaydı, dokunuşumu yalvarıyordu. Beni yalvarıyordu.

Her şey harika bir sis haline geldi. Sadece penisinin ağzımı doldurma şekli, dilim ve dudaklarımdan sert emmeler arasında onu tahrik etmesi vardı. Arzu içimde alev alev yanıyordu, onunkinden ayırt edilemezdi. Kalçaları istikrarsız, umutsuz bir ritimle yukarı doğru hareket etmeye başladı, bu da onu tamamen içime almak için mücadele etmeme neden oldu. Saçımdaki

tutuş daha da sertleşti, beni yerimde tuttu. Belekorozyun nefesleri hırıltılı hıçkırı indirgendi. Derin, son bir itiş. Zihinlerimiz çarpıştı. Onun ağzımın ıslak sıcaklığına dalması ve benim onu olabildiğince içime almak için mücadele etmemin ikili hissi, birleşmiş bir zevkin kaotik bir sarmalında karıştı.

"Yutmak."

Ağzımın içinde patladı, hafif tuzlu tadı duyularımı doldurdu. İnleyerek verdiği emrine karşı gelmeyi aklımdan bile geçirmemiştım, onun benim için kendini kaybetmesinin görüntüsü beni o kadar büyülemişti ki: başını geriye atıp ismimi vahşi bir iniltiyle haykırması, solgun yanaklarının kızarması, etrafımızda karanlığın vahşi bir fırtına gibi esmesi...

Nefes alışverişi sakinleşmesi uzun zaman aldı, gözleri hala kapalıydı. Yumuşayan penisini ağzımdan çıkardım, çömelerek geriye doğru yaslandım, onu izlemeye devam ettim. Nefesim düzensizdi, içimdeki yoğun uyarılma ve onu bu kadar altüst etmenin verdiği sarhoş edici zafer duygusu damarlarımda güçlü bir coşku yaratıyordu.

Gözleri aralandı. Belekorozyun alaycı bir şey söylemesini, aramızdaki çizgileri yeniden çizecek ve ona verdiğim fiziksel zevke rağmen üzerinde gerçek bir etkim olmadığını hatırlatacak bir şey söylemesini yarı yarıya bekliyordum.

Ama yapmadı. Büyük bir şaşkınlıkla, eli enseme uzandı ve beni kendine doğru çekti. Büyümüz uykudaydı, bekliyordu. Gözleri pusluydu, içlerinde hayranlığa yakın bir şey vardı. Sonra beni öptü. Daha önceki gibi sert, hesaplı ve talepkar değil, bir sevgilinin yapacağı gibi nazıkçe. Önce dudaklarımı okşadı, sonra dilini ağzımın içine kaydırıp beni keşfetti, az önce menisini yutmuş olmam onu hiç rahatsız etmedi.

"Yaratıcı," diye mırıldandı, "Ağzında kendimin tadını alabiliyorum." Memnuniyet dolu tonu, zihnimi saran o kibirli sahiplenme duygusu, beni duraksatmalıydı. Bunun yerine, ona karşı bu kadar şiddetli tepki veren karanlık yanımda bu sözler karşısında mırıldandı. Aramızdaki sihir yeniden uyandı, Karanlık ve Işık hevesle birbirine dolandı.

Güçlü kolları beni ona iyice yaklaştırdı, pozisyonumuzu değiştirdiğinde bacaklarım içgüdüsel olarak aralandı. Beni arkamdaki sert taşa bastırdı, bacaklarımın arasında hissettiğim kaslı vücudu içimde yeni bir arzu dalgası yarattı.

Dikkatimi dağıtmaya çalışarak, "Peki, Konseye yardım etmeyi kabul etmeye değdi mi?" diye sordum.

Bir an Belekoroza bana baktı. Sonra başını geriye attı, dizginsiz bir kahkaha attı. Yüzünde gerçek bir neşe belirdi, gözleri parıldıyordu, koyu saçları alnına dökülürken bana sırttı, çocuksu bir yakışıklılık sergiliyordu. İçimdeki sıcaklık neredeyse dayanılmaz hale geldi.

Fazla derine iniyordum. Bu farkındalık, bir tilkinin yuvasını tehdit ettiğinde karatavuk kuşunun verdiği uyarı ııııı kadar keskin bir şekilde yüzüme çarptı.

Bu düşünceye dalmadan önce, dudakları boynumda gezindi, bir eli saçlarımla arasındaydı. Hafif, bu çok iyi hissettirdi. Gözlerimi kapattım. Birkaç dakika daha kimseye zarar vermezdi, değil mi?

"Mmm," diye iç çekti Belekoroza. Kulağımın altındaki yere hafif bir ısırık, bacaklarımla arasında atan durmak bilmeyen ihtiyaca bir rahatlama arayışı içinde ona doğru kıvranmama neden oldu. "Bence bu küçük uzlaşmadan çok daha fazlasına değdi, kraliçem. O tatlı ağız bir kez daha etrafımda hissetmek için koca krallıkları yerle bir ederdim."

Sonsuz oyunumuzda birkaç değerli an için üstünlüğü ele geçirmiş olabilirdim, ama masaların tekrar tersine döndüğünü hissedebiliyordum; onun dokunuşuna olan lanet olası zaafım beni dibe çekiyordu. Elleri bacağımla üzerinde kaydı, elbisemi yukarı kaldırdı. Utanmazca kalçalarımla kavradı ve etimi yoğurdu. Artık yanmıyordum ama patlamaya yakındım, derim damarlarımda yuvarlanan kükreyen ateş için çok gergindi.

Onun durmasını istedim. Durursa ölürdüm.

Çelişkili duygularımla, o zarif parmaklar bacağımda acı verici bir yavaşlıkla yukarı doğru ilerlerken beni inlemeye itti.

"Şşş, endişelenme." Kulağıma sert bir fısıltı geldi. "Şimdi seninle ilgileneceğiz."

Parmakları iç çamaşırlarımın altına dalıp beni okşarken inlemem kırık bir tonda kaldı. Ah, bu kadar yanlışı bir şey nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi? Kalçalarımla yukarı kalktı, ihtiyaç vahşı bir canavar gibi beni kemiriyordu. Bana izin verdi, iki parmağını içime soktu. Ani giriş karşısında hafif bir inilti çıktı ağızımdan. Yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum, neredeyse çılgıncasına ona bastırıyordum. Beni doldurmasını, vücudumun bir şekilde özlediğı o amansız ritimle içime girmesini istiyordum.

“Ah, Baradaz,” diye hırladı Belekoro, parmaklarını bükerek, içimde zevk dalgaları yaratan bir noktaya bastırıyordu. “Benim için çok ıslaksın. Benim penisime çok isteklisin.” Aç ağzı çenemin çizgisinde gezindi. “Beni ne zaman becermeyi düşünmeye başladın?” diye fısıldadı tenime. “Dansımız sırasında mı?”

Gerçek, engelleyemeden dudaklarımdan döküldü: "Elimi öptüğünde."

“Ah.” Derin, memnun bir ses çıktı ağzından. Arzumu itiraf ederek beni alaya almadı, bunun yerine elleri elbisemi buldu, daha da yukarı itti, beni ona tamamen açtı. Diğerinin soğuk havası ısınmış tenime fısıldadı.

“Ah, lir.” Dizlerinin üzerine çökerken ateşli haykırışım neredeyse bir hıçkırığa dönüşmüştü, ellerim omuzlarını tırmalıyordu. Beni yine ağzıyla zevklendirecekti. O küstah dilin bacaklarımda arasında olacağı düşüncesi bile, kontrolümün son zavallı kalıntıları yakıp kül etti. Gücümün kıvılcıkları etrafımızda havada yükseliyor, parıldayan siyah taş üzerinde sonsuzca yansıyor.

Belekoro bunu fark etti, gözleri parıldarken karnıma bir öpücük kondurdu. "Lir taşları konusunda benim tarafımı tutacak mısın?" Pozisyonunu göz önünde bulundurursak, sesi aldatıcı bir şekilde günlük konuşma havasındaydı.

“Ne?” Sözleri bile anlamadım, zihnim şehvetle bulanmıştı.

Güldü, sıcak nefesinin ince iç çamaşıma çarpması kalçalarımı kıpırdattı. "Bence küçük anlaşmamızın her açıdan karşılıklı olarak faydalı olması adil olur," diye açıkladı, parmaklarını kumaşın altına daldırıp aşağı doğru çekerken. "Bir sonraki Konsey görüşmelerinde M'tar'a karşı bana yardım etmeniz paha biçilmez olurdu."

Ah, o alçak herif. Arzularımı bana karşı kullanmaya çalışıyor. Keşke onun tarafını tutmaya, hiçbir sebep yokken bile, çoktan plan yaptığımı bilseydi. Gerçi şimdi bunun meyvelerini toplamaktan da geri durmuyordum.

Parmaklarım ipeksi saç tellerinin arasından geçti. "Kraldan taşlarla ilgili bir soruşturma başlatmasını isteyebilirim," dedim tereddütle, sanki ona tam olarak ne teklif edeceğimi düşünmem gerekiyormuş gibi. "Belki de görevi Masir'e verebilirim? Özel bir görev. Tüm Konseyi bilgilendirmeye gerek kalmadan." Utanmadan başını kendime doğru ittim ve sıcak dudakları beni bulduğunda memnuniyetle iç çektim.

"Ah, bu çok hoşuma gitti. Ve senin inlemelerinin sesi daha da hoşuma gitti."

Her kelimesinin ardından uyluklarımın en üst noktasındaki küçük tomurcuğun üzerinde alaycı bir yalama hareketi geliyordu. Onu beni okşarken, dilinin tam da doğru noktada, mükemmel şekilde dönmesini izlerken içimdeki arzu neredeyse deliliğe varacak kadar arttı. Yanakları kızarmış ve işine tamamen odaklanmış yüzünün bacaklarımın arasına gömülmüş halini görünce içimde bir arzu dalgası daha yükseldi.

İnledi. "Bana karşı çok ıslak ve istekli görünüyorsun, Baradaz. Tanrım, tadın muhteşem. Ateşli ve tatlı."

O kurnaz ağzın karşısında kıvranıyordum, beni doruk noktasına ulaştırırken titreyen inlemelerim Öteki'nin sonsuz boşluğunda yankılanıyordu. Çok geçmeden, zihinlerimiz arasındaki davul gibi atan bağlantıda bile, kelimelerin ötesindeydim; tek bir düşünce her şeyi gölgede bırakıyordu: daha fazla, her zaman daha fazla.

Ah, bu oyunda iyi idim. Ve insanlar ona kurnaz diyorlardı. Özellikle de açıkça üstün geldiğim düşünülürse, onunla daha sık pazarlık yapmaktan çekinmezdim.

"Taşları araştırmayı hep planlamıştın." Bacaklarımı sonuna kadar açık tutan güçlü eller gerildi; Belekoro, benim neşeli zaferimin nedenini anladığında aramızdaki bağda kısmen inanmazlık, kısmen de sinirlilik parıltısı belirdi.

İnkâr etmek için değil, düşüncelerimi dağıtmak için başımı salladım. "Bu fırsatı değerlendirdiğim için beni suçlayamazsınız."

"Ha." Keskin dişleri uyluğumun yumuşak etine saplandı. "Seni cezalandırmalıyım, küçük yaramaz," diye hırladı. "Seni sınırın eşğine getirip kurtuluş için yalvartmalıyım."

Tekrar müdahale etmeye başladığında acımasızdı; beni gerilene kadar, neredeyse kendimi bırakacak noktaya gelene kadar alay etti, tam da son anda durdurdu. Zihnim üzerindeki kontrolünü, beni mümkün olan en zalim şekilde işkence etmek için kullanıyordu.

"Tekrar, tekrar ve tekrar," diye tehdit etti. İnledim. Gururumu bir kenara bırakıp yalvarmazsam bunu saatlerce yapacak mıydı? Cevabı bildiğimden korkuyordum. Yine de ondan sezdiğim o eğlenceli keyif, şüphelerimi tetikledi.

"Bekle," diye nefes nefese kaldım, saçlarını daha sıkı kavrayarak yüzünü bana doğru çevirdim. "Bize her zaman yardım etmek istedin, değil mi? Kritaklara karşı."

"Zeki küçük kraliçe," diye güldü Belekoro, beni süzdükçe bakışlarında keskin bir ifade belirdi. Sonra ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun?" Başka herhangi bir durumda, sesimin aldığı o panik dolu iniltiden nefret ederdim. Ama şimdi duramazdı.

O karşılık olarak beni öptüğünde neredeyse rahatlamadan hıçkırarak ağlayacaktım. Ağzımı, tüm dilini ve dişlerini, inceliğe yer bırakmayan amansız bir ihtiyaçla besleyerek, açgözlü bir şekilde sahiplendi.

"Senin içinde olmaya ihtiyacım var."

Zihnindeki boğuk sözler, etrafımızda güç telleri canlanırken aldığım tek uyarıydı. Karanlık değil, Toprak. Taş inledi ve toz yağdı. Düştim. Güçlü kollar beni yakaladı ve arkamdaki yeni yapılmış yüzeye bıraktı. Belekoro, sert siyah taşın bir kısmını kesip, taş duvarlarla çevrili, üzerine uzanabileceğim kadar büyük düz bir açıklık yaratmıştı. Pek rahat değildi. Ama umurumda bile değildi; elleri daha sonra elbiseme uzandı, bir sihir parlamasıyla elbisemi üzerimden yırttı. Kendi tuniği ve pantolonuyla daha da dikkatsizdi. Yüzüne baktığımda tüm itirazlarım sustu—en karanlık alevlerle parlayan gözler, parıldayan dişlerini gösteren aç bir gülümseme.

"Daha iyi," dedi, önünde bir sunak üzerinde sunulan bir kurban gibi serilmiş çıplak bedenimi incelerken. Uzun parmaklı bir eli başımın üstündeki bileklerimi kavradı, üzerime doğru bastırırken beni aşağı doğru bastırdı. Diğer eli ise sertleşmiş ve kasılmış penisini kavradı. Ah, evet. Onun altında kıvranıyordum, o kadar tahrik olmuştum ki, bir an için yavaşça içime girerken oluşacak ilk gerilmenin beni hemen orgazma ulaştıracağından korktum. Bu düşünce beni mahvetti. Onun tamamen içime gömülmesine, beni doldurmasına ihtiyacım vardı. Lanetli adam neden bir türlü hareket edemiyordu?

Bunun yerine, elini karnımın üzerine koyup bastırdı. İçimden bir sıcaklık yayıldı, zevk tüm vücudumu sardı.

"Lyr, çok yaklaştın," diye inledi Belekoro, gözlerini kısarak bana bakarken. "Şimdiden hissedebiliyorum."

Ben de öyle yapabilirdim, doruk noktamın ilk kasılmaları tüm vücudumda hoş küçük titremeler yaratıyordu. Hayır. Bana katılmalıydı, büyümüz ve zihinlerimiz birbirimizde boğulurken bir kez daha ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmeliydi.

"Lütfen." Bacaklarımı kalçalarına doladım, onu daha derine itmek için çaresizce çabaladım. "Beni al. Lütfen, Belekoro. Lütfen."

Gururum, bu sefer akli başında kalma kararlılığım tamamen kaybolmuştu. Geriye sadece ona duyduğum ihtiyaç kalmıştı.

Dudaklarındaki o küçük gülümseme, anlamlandıramadığım bir şefkat içeriyordu. "Madem bu kadar güzel yalvarıyorsun, çok istediğin şeyi sana vermemek gibi bir acımasızlık yapmayacağım."

Sonra kalçasını hareket ettirdi, derinden itti ve tüm düşüncelerim dağıldı. Evet. İhtiyacım olan buydu, o sert uzantı beni tekrar tekrar doldururken onun etrafında paramparça oluyordum. Çılgılık attım, zevkim taşı, Işığım tenimde ve onun teninde çatırdadı. Beni aşağıda tuttu, ne parmaklarımı omuzlarına gömmeme ne de büyümün onunkiyle karışmasına izin verdi.

"Benim için uç, kraliçem," diye hırladı BelekoroZ zihnimde.

Vücudum, sanki bunun için yaratılmış gibi, onun emrine itaat etti, birbiri ardına kasılarak doruğa ulaştı. O yavaşlamadı, her sert ve derin itişte kaslar baştan çıkarıcı bir şekilde kasılıyordu. Gözlerim kapandı, hisler beni altüst etti. Sıkı parmaklar çenemi kavradı, sitemle başımı salladı.

"Sakin gözlerini kapatmaya kalkma." BelekoroZ'un bakışları gözlerimi yakaladı, ifadesi vahşiydi. "Seni becerirken izlemeni istiyorum. Bunu sana yapanın sadece ben olduğumu ve başka kimsenin olmadığını bilmeni istiyorum."

Ses tonunda beni cezbeden bir şey vardı. Oyunlarımızın, birbirimize pençelerimizi geçirmekten, birbirimizi parçalamaktan aldığımız fiziksel zevkin çok ötesine uzanan bir şey. Kırılğan ve ham bir şey. Buna cevap vermeliydim, ellerimi serbest bırakan bir güç parıltısı.

Parmaklarım yanağına değdiğinde, bedenlerimiz hâlâ birbirine yapışıkken, BelekoroZ donakaldı. Dokunuşum çenesinden aşağı, dudaklarından tüy gibi hafif bir şekilde süzüldü. Güzelliği bana çoğu zaman kuzeyin buzları gibi kusursuz ve acımasız görünürdü. Bu gece ise zevk, onu sıcaklıkla, beklenmedik bir yumuşaklıkla süsledi ve içimi acıttı.

"Senin olduğunu biliyorum," dedim, içimde kabaran duyguya teslim olarak. Çok basit görünen kelimelerdi bunlar, ama çok şey anlatıyorlardı. Seni görüyorum. Seni istiyorum. Benimle burada ol.

Onunla birlikte tüm kalkanlarımı indirmek cazip derecede kolaydı. Bir teklif. Yeniden tamamen bir olmak, güçlerimizi ve zihinlerimizi paylaşmak.

Onun bunu kabul edeceğinden emin değildim. Henüz bana katılmamıştı, tek başına, kararlı bir şekilde kontrolünü elinde tutuyordu. O kadar zor kazanılmış bir kontrol ki, nefesi kesiliyor, vücudunun her gergin çizgisi

titriyor, göğsünün sert yüzeyinden ter damlaları akıyor, etrafımızdaki gölgeler esir bir canavar gibi kükrüyordu.

“Bana ne yapıyorsun, Baradaz?” Üzerimdeki o karanlık gözlerde beliren, zihninden benimkine sızan duygu, şaşırtıcı derecede korkuya yakındı. Korku ve özlem. Belki de o ilk adımı atmaktan ve gökyüzüne yükselmekten korkan tek kişi ben değildim.

"İkimizi de mahkum ediyor," diye dürüstçe cevap verdim; ölümsüzlerin bazen sahip olduğu o garip önsezilerden biriydi bu, ellerimi saçlarına gömüp dudaklarını tekrar kendiminkine doğru çekmeden önce.

Belekoroz, derin ve tutkulu öpüşler arasında, "Bazı şeyler uğruna canını feda etmeye değer," diye fısıldadı.

O nihayet büyüünün benimkiyle iç içe geçmesine izin verdiğinde ve bir kez daha içime daldığında mutluluktan çılgılık attım. "Ah, Işık, ah, Işık—"

“Hayır, kraliçem.” Daha fazla zevkin geleceğinin vaadiyle dolu, boğuk bir fısıltı. “Bu gece burada Karanlık hüküm sürüyor. Ve bunun her anından zevk alacaksınız.”

İnledim, bedenim içgüdüsel olarak yükseldi, onun bana duyduğu engin arzu, aramızdaki bağı uçurum kadar derin ve karanlık bir şekilde doldurdu.

“Taşa sıkıca tutun.”

Onun emrine uydum, bir elimle başımın üstünde çıkıntı yapan sivri bir taş kavradım, kalbim hızla çarpıyordu.

“Güzel.” Sıkı bir gülümseme, gözleri karanlık bir ateşin içinde kaybolmuştu. Sonra elini bıraktı.

Etrafımızı saran karanlık tüm ışığı çalarak hüküm sürüyordu. Dünyam sadece ondan ibaretti. Bana yönelttiği her şeyi açgözlü bir açlıkla karşıladım; taşa olan tutuşumu gevşetmekle tehdit eden her sert hamleyi, büyüümün karşılık olarak alevlenmesine neden olan her güç dalgasını, boğuk çılgılıklarımı yakalayan her sert öpücüğü.

Sonunda zihnim sakinleşti. Tüm düşünceler, tüm şüpheler gitti, geriye sadece zevk kaldı, her şeyi yakıp kül etti. Altımdaki taş toz olup dağıldığında bile irkilmedim, gölgelerin beni yakalayacağından, beni başka bir uçuruma doğru fırlatacağından ve ikimiz de oradan aşağı düşeceğimizden, öteki dünyanın kasvetli ovalarının Karanlık ve Işığın parıldayan bir girdabına dönüşeceğinden emindim.

BÖLÜM

28

Noctis

Çağlar boyunca, gizlice etrafı gözetleme sanatında ustalaşmıştım. Rada'nın gidişinden sonra, evi hemen aramaya başlamadım. Küçük kraliçem aptal değildi. Beni suçüstü yakalama ihtimali yüksekti. Bu yüzden önce çiftlik işlerine odaklandım, tavuklarla ilgilendim ve arakları otlaklara yönlendirdim. Onlar zahmetsizce itaat edip, yemyeşil bitki örtüsünün arasına yerleşip otladıklarında yüzümde bir gülümseme belirdi.

Sonra evin arka tarafına yöneldim. Rada'nın lir taşlarını nereye sakladığını biliyordum ama daha fazla sırrı olduğundan şüpheleniyordum. Ve bunların ne olduğunu öğrenmeye kararlıydım.

Misafir odasının özenle kapalı tuttuğu kapı yerine pencereyi seçtim. İyi bir karardı. Hançerimin ucuyla kolayca açtım.

Bir sürü kutu ve malzeme beni karşıladı. İlginç bir şey bulma umuduyla onları inceledim. İlk aramam sonuçsuz kalınca dikkatimi duvardaki ahşap dolaba çevirdim. İçeride, kutsal olmayan lir taşlarıyla süslenmiş bir sandık buldum. Sandığı açtığımda içinde saklı büyük bir metal kehanet kasesi görünce kaşlarımı çattım. Hava büyüyle dokunulduğunda, böyle bir kase çok uzak mesafelerden biriyle iletişim kurmak için kullanılabilirdi. Rada'nın bir Hava taşı vardı; acaba bunca zamandır gizlice bilgi alışverişinde mi bulunuyordu? Belki de Onlardan biriyle? Benim hakkımda?

Öfkemle karışmış bir kırgınlıkla kaseyi sertçe kenara ittim. Sorunlu geçmişimize rağmen, beni Konsey'e ya da kardeşime satacağını hiç beklemiyordum. Onun bunu asla yapacağını düşünmemiştim...

Beni bir daha ihanete uğratacak mı? Bunu sayamayacağım kadar çok kez yapmış olmasına rağmen mi? Tanrım, konu ona gelince hâlâ iflah olmaz bir

aptaldım.

Kaos Hançeri'nin keşfi, karanlık düşünce sarmalımı durdurmadı; sürekli tıslaması sadece öfkemi körükledi. Rada'nın etrafına sardığı bezi hiç düşünmeden yırttım. Elimde güç titreşti. Bir zamanlar kontrol ettiğim şeye kıyasla gülünç derecede zayıftı, ama hissi... Tanrım, bunu özlemişim.

Gözlerim kapandı. Kaos büyüünün telleri parmaklarımın etrafında dans ediyordu. Neden onu kullanmayayım ki? Ne yaparsam yapayım, ne kadar çabalarsam çabalayayım herkes beni kınıyordu ve...

O gücün bedelini ödemiştim. Kan ve acıyla ödemiştim. O benim gücümdü.

Dışarıdan gelen yüksek inlemeler, telaşlı düşüncelerimi böldü. Araklar. Aralarında bir huzursuzluk başlamıştı. Bu kargaşaya rağmen, gözlerimi hançerden ayıramıyordum. Kulaklarımdaki tıslama şiddetlendi. Beni cezbediyordu. Hançerin kabzasına yerleştirilmiş lir taşının içinde mor ve zümrüt tonları parıltıyordu. Kullanmamı istiyordu.

Havayı yırtan bir uluma sesi yankılandı, ardından hızla iki uluma daha geldi. Bu ürpertici ses sonunda beni içinde bulunduğum büyüünün etkisinden kurtardı. Elimde hâlâ sıkıca tuttuğum hançerle pencereye koştum.

Karşıma çıkan manzara beni şiddetle küfretmeye itti. Üç Serai—Kaos Kurtu. Elim kadar uzun köpek dişleri güneş ışığında tehditkar bir şekilde parlıyordu. Özellikle sürüler halinde avlandıklarında tehlikeli yırtıcılardı. Yine de, bir arak sürüsüne saldırmaya cesaret etmeleri tuhaftı. Dev, tüylü yaratıklar zor avlardı; çimenlerin üzerinde etraflarını saran saldırganlara sadece boynuzlarını doğrultarak saflarını sıklaştırıyorlardı.

Bir Serai tekrar uludu, ses sonsuza dek yankılandıktan sonra en yakın arak'a—yanılmıyorsam Selma'ya—atıldı ve pençeleri yanlarına saplanarak sırtına tırmanmaya çalıştı.

Tek bir hareketle pencere pervazını kavradım ve dışarı atladım; arakların ve saldırganlarının telaşlı sesleri kulaklarımda bir kakofoni oluşturuyordu. Rada, sevgili hayvanlarına bir şey olursa çok üzülecekti. Onları kurtarmam gerekiyordu.

Kaos büyüü yeryüzünü kavurdu, küçük patlamalar sonucu toprak parçalarını gökyüzüne fırlattı. Kaos Hançerini savurarak, Serai'yi daha az güçlü bir düşman aramaya zorlamak umuduyla gürleyen bir kükremeye çatışmaya daldım. Selma bu dikkat dağıtıcı durumdan faydalananak saldırganı sırtından attı; Kaos Kurdu yere düşerken bir çılgılık attı. Hızla

toparlandı, pençeleri üzerinde geri sıçradı ve arkadaşlarına katıldı. Birlikte ilerlediler, dişleri tehditkar bir şekilde hırıldayarak, gözlerinde Kaos'un çalkantılı parıltısı parlıyordu.

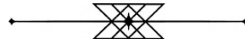
Bu da onların saldırgan davranışlarını açıklıyordu. Dizginlenmemiş Kaos büyüünün etkisi altındaydılar. Lanet olsun, kolay kolay pes etmeyeceklerdi. Hepsi birden saldırmadan önce harekete geçmeliydim.

Hançerin içindeki büyüü kullanarak, kurtların önündeki yere vurdum ve hassas burunlarına doğru zümrüt ve ametist alevlerden oluşan kırbaç gibi alevler gönderdim. Kurtlar ne kadar korkunç olsalar da, içgüdüsel bir ateş ve acı korkusuyla yönetilen hayvanlardı. Onları geri püskürtmeyi başardım, tiz ulumaları havayı delip geçerken üzerlerine alevler yağdı. Birinin kuyruğu alev aldı ve çılgınca bir hırsıyla pençeleyip ısırmaya başladı.

Kısa, korkunç bir an için, hiç durmamayı, onları yok etmeyi, her şeyi yakıp kül etmeyi özledim. Damarlarımda çılgınca bir güç dalgalandı, parmak uçlarımda sihir çıtırdadı. Evet, hayatta olmak böyle bir şeydi; o zavallı ölümlü varoluş değil, sadece günü gününe hayatta kalmak değil. Yaratma ve yok etme gücü ellerimdeydi, emrimdeydi. Güldüm. Ah, Baradaz'a gösterdiğimde...

Baradaz.

Büyünün baştan çıkarıcı etkisine nasıl kapıldığımı öğrenseydi çok kızardı. Hançeri tutan elim aşağı indi, büyü yavaşça dağılıyordu. Kurtlar korku içinde kaçışırken, onları durdurmaya çalışmadan hareketsizce durdum. Beni gerçekliğe geri döndüren tek şey Alma'nın burnunun diğer elime değmesiydi.

Birkaç saat sonra Rada, küçük arabasının üzerinde, yanında Bane ile geri döndü. O zamana kadar Selma'nın yaralarını tedavi etmişim—şükürler olsun ki sadece birkaç yüzeysel çizikti—ve arakları ahıra geri sokmuştum. Poppy, başı yorgun bir şekilde öne eğik, terden kararmış kestane rengi tüyleriyle avluya doğru koştu. Rada aceleyle geri dönmüş olmalıydı. Bana güvenmediği için miydi acaba?

“Ne oldu?” Çimenlerdeki yanık izlerini görünce gözleri faltaşı gibi açıldı, sonra bana döndü. Kaos Bıçağı'nın kayıtsızca tuniğimin kemerine

sıkıştırılmış olduğunu fark edince dudakları ince bir çizgi haline geldi. Onun hatırı için rol yapmaktan yorulmuştum.

“Serai saldırısı,” diye kısa ve öz bir şekilde yanıtladım; parmaklarım dalgın bir şekilde kılıcın kabzasındaki lir taşı üzerinde gezinirken, kaos büyüsunün küçük kıvılcımları titreşiyordu ve gücün tenimde yarattığı güven verici titreşim hissediliyordu.

"Kaç tane?"

“Üç.” Sesimi sakın tutmak, saatlerdir zihnimde dönüp duran ve moralimi bozan suçlamaları savurmaktan kendimi alıkoymak giderek zorlaşıyordu. “Raklar iyi durumda. Selma birkaç çizik aldı ama ciddi değiller.”

Rada başını salladı ve Poppy'ye döndü, yorgun küçük kısrağın koşum takımlarını çözmekle meşgul olduktan sonra onu ovma için ahıra götürdü. Bir anlık tereddüitten sonra onu takip ettim. Bu konuşmanın böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim.

Poppy ahırına geri götürölüp bakımı yapıldıktan sonra Rada tekrar bana döndü. "Bıçağı kullandın mı?" diye sorarken yüzündeki ifade anlaşılmazdı.

“Evet, hançeri kullandım,” diye homurdandım ona doğru ilerlerken. “Başka ne kullanabilirdim ki kadın? Sanki...”

Duraksadım. Onun karşılık vermemesi, yüzünde en ufak bir öfke veya sitem belirtisi olmaması gerçeği, ancak yavaş yavaş huzursuz zihnime ulaştı.

"Bana kızgın değilsin, değil mi?"

Yanımdan hızla geçip ahırın arkasından bir saman balyası alırken dudaklarının kenarında hafif bir eğlence ifadesi belirdi. “Şey,” diye seslendi, balyayı kaldırıp Poppy’nin ahırına fırlattı; kısrağ da memnuniyetle kemirmeye başladı. “Üç Serai’yi kılıçla kaçırmak zor olurdu. Su ve Hava ile ne kadar kötü olduğunu biliyorum, bir de Ateş kullansaydın... Kısacası, bu çiftliği yeniden kurmak istemezdim.” Gözleri kalçamdaki hançere döndü, alaycı bir tonda. “Ama o hançeri bu kadar kolayca elinin altında bulundurman ilginç. Yokluğumda etrafta dolanmışsın, değil mi?”

Onun tepkisine o kadar şaşırmıştım ki, ağır su fiçilerinden biriyle boğuşup onu devirmeye çalışırken çıkardığı iniltileri sessizce izlemekten başka bir şey yapamadım. Şaşkınlığımdan sıyrılıp ona yardım etmek için koştum. Öfkem neredeyse tamamen dağılmış, yerini alışılmadık bir suçluluk duygusu almıştı. Bu hissi nefret ediyordum; ulaşamadığım bir kaşıntı gibiydi.

"Bana kızgın değilsin," diye tekrarladım, hâlâ tam olarak inanamıyordum. Neden hiç beklediğim gibi davranmıyordu?

Rada, Nacin'in ahırının yanındaki tahta duvara yaslandı ve içini çekerek, Nacin merakla dışarı baktığında onu okşadı. "Hayır. Seni tanıyorum." Gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu, şimdi kasvetli bir ifade taşıyordu. "Hayvanlarımı kurtardığın için minnettarım," dedi, elimde tuttuğum silaha işaret ederek. "Ama şimdi, hançeri bana geri ver, Noctis."

İçimde yeniden bir şüphe dalgası yükseldi, kabulünün savunmamı zayıflatmak ve bana ait olanı ele geçirmek için bir oyun olabileceği düşüncesiyle daha da karardı. "O sandıkta bulduğum tek şey hançer değildi," dedim, onu duvara sıkıştırmak için su fiçisinin etrafından dolaşarak. "Kimlerle temas halindeydin?"

Beni yine şaşırttı. Sert ses tonum karşısında geri çekilmek yerine, sakın bir şekilde gözlerime baktı. "Tanez."

Ah, evet, elbette, sadık dost. Hasat Tanrıçası ile son karşılaşmam, yüzüme indirdiği tokat kadar canlı bir şekilde hafızamda kalmıştı; yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. Eğer M'tar onu sürükleyip götürmeseydi, daha fazlasının da olacağından emindim. Baradaz'a yaptıklarım yüzünden adımı lanetlemişti. Öfkeli bağırırları, hapsedildiğim Düzen Tapınağı'nın büyük salonunda yankılanmıştı.

Rada, "Lyrheim'den ayrıldığımdan beri onunla iletişim halindeyim," dedi. "Bana Konsey içindeki ve daha geniş dünyadaki olaylar hakkında bilgi veriyor. Ancak, tam olarak nerede olduğumu bilmiyor. Sadece bir çiftlikte yaşadığımı biliyor."

Hiçbir hile yoktu. Sadece soğuk, sert gerçekler. Buna rağmen, yoluma devam ettim.

"Ona hâlâ hayatta olduğumu ve seninle birlikte burada olduğumu söyledin mi?"

Nacin, ses tonumdan hoşlanmayarak homurdandı. Rada onu sakinleştirmek için elini uzattı. "Hayır. Tamamen aptal değilim. Seni kurtarmış olmam zaten yeterince kötü."

Lyr, tam bir aptal gibi davrandım, değil mi? Suçluluk duygusu, önceki halinden daha yoğun bir şekilde geri döndü; çünkü bu şartlar altında bana olan güvensizliğinden dolayı onu suçlayamayacağımı fark ettim. Az önce neden bu kadar öfkelenmişim? Güzel yüzündeki hüznü ifadeye bakarken, hatırlayamadığımı fark ettim.

"Bunun için ne kadar minnettar olduğumu söylemiştim, değil mi?" dedim sesim kısık bir şekilde.

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasıyla oluşan hafif bir gülümsemeydi. "Başka sorunuz var mı?"

Açılış cümlesi görmezden gelinemeyecek kadar cazipti. "Neden buraya geldin Baradaz? Neden bu ıssız yere?"

"Çünkü huzur ve unutulmayı arıyordum."

Oysa ikisini de ondan bir kez daha çalmıştım. Yüzündeki melankoli o kadar derindi ki, sorduğum soruya pişman oldum.

Yetersiz hissettirmeyecek bir cevap bulamadan önce, Rada bir kez daha hançere işaret etti. "Kiasma bunun aracılığıyla seni bulabilecek mi?"

"Muhtemelen. Hançerler benim büyümü içeriyor, ama aynı zamanda kullanıcılarının etrafımızdaki Kaos büyüsunü yönlendirmelerine olanak tanıyan kanallar. Onları ben yaptım, ancak onları on yıllarca kullandıktan sonra, Kiazma'nın tamamı büyülerine bağlandı. Önemli miktarda büyü açığa çıktığında bunu tespit edebilirler."

Rada başını salladı, bakışlarında kararlılık belirdi. "Benim de endişem buydu. Onu sandığa geri koymalıyız. Kutsal olmayan lir taşları en azından her türlü takip büyüsunü engelleyecektir." Bana buyurgan bir hareket yaptı, sesi sertleşti. "Hançer. Şimdi."

Komut üzerine elim seğirdi ama hançere uzanamadım. Gücümün en ufak bir parçasını bile bırakma düşüncesi içimde karanlık, sahiplenici bir güç uyandırdı.

Rada'nın yüzü, benim hareketsizliğim karşısında sertleşti ve acaba konuyu zorlayacak mı diye düşündüm. Ama sonra bakışları yumuşadı ve bana yaklaştı, bedeni benimkine değdi. O kadar yaklaştı ki, saçlarında her zaman kalan kardelen ve yıldız ışığı kokusunu alabiliyordum. Bu koku duyularımı alt üst etti.

"Büyüye kapılmışsın, Noctis. Geldiğimden beri ona tutunuyorsun," diye fısıldadı aramızdaki mesafeyi kapatarak, sesi yumuşaktı. Sözü beni hazırlıksız yakaladı; kendim bile fark etmemiştim. "Onu bırakmalısın," diye ısrar etti, eli nazikçe omzumda duruyordu. Başının tepesi bana o kadar yakındı ki, en ufak bir hareketle yüzümü tatlı kokulu saçlarına gömebilirdim. "Bu sadece bir yanılsama, bir gölge."

O her zaman nasıl görüyordu? Dünyadan saklamaya çalıştığım her zayıflığım, onun keskin, gümüş gibi bakışları altında açığa çıkıyordu. Tüm

maskelerimi nefesimi kesen bir kolaylıkla delip geçiyordu.

Ancak çarpıcı yüzünde hiçbir tiksinti izi yoktu. Bana bakarken, dokunuşu yavaşça kolumda gezinirken, yalnızca şefkat vardı. Kelimelerin asla ifade edemeyeceği kadar derin bir anlayış. Bu kez, bu beni öfkeyle karşılık vermeye itmedi.

"İnan bana, biliyorum," dedi, sıkıca hançerin kabzasını kavrayan elime uzanırken. "Bırak."

Derin, titrek bir nefes aldım ve burnumu onun kokusuyla doldurdu. Belki de kendimi onun kokusunda boğabilirdim. Onun içinde.

Bu bana itiraf etme cesaretini verdi. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Sadece bana odaklan. Her şey yolunda."

Gümüş sabit kaldı, nazik parmakları tenimde amaçsız desenler çiziyordu, nefeslerimiz senkronizeydi. Gözlerim kapandı. Bıçağı elimden aldığı anda neredeyse hiç hissetmedim. Ayak sesleri uzakta kaybolana kadar oyalandım, sonra onu takip etmek için dışarı çıktım.

Güneş batarken ahırın yanındaki çite yaslanmıştım, gözlerim batı tepelerindeydi. Rada yanıma döndüğünde sessizdi, bana dokunmadı ama sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı.

"Bundan asla kurtulamayacağım, değil mi?" dedim arkamı dönmeden.

"Öyle olmak istiyor musun? Bir zamanlar kaosun senin bir parçan olduğunu söylemiştin."

Gülüşümde buruk bir tat vardı. "Yani benim korkunç, canavarca yanıma kastediyorsun."

Yılmadan sözlerine devam etti: "Bana kaosun içinde de güzellik bulunabileceğini öğrettiniz. Düzenin güzelliğinden farklı olabilir, ama yine de güzelliiktir. Bunu unutmadım."

Onu geri kazanmaya, onu tekrar kendime ait kılmaya, o vahşi, güzel kraliçem yapmaya yemin etmiştim. Ama güneşin son ışınları ona altın öpücüklerini sunarken, saçları ve gözleri alev alev yanarken, yüzü bir daha asla şahit olmayı hayal bile edemeyeceğim bir incelikle doluydu... O anda, onu uyarma, ondan uzak durmasını söyleme, beni hafızasından sonsuza dek silme dürtüsüyle boğuştum; çünkü ikimiz de biliyorduk ki onu tekrar hayal kırıklığına uğratacaktım.

Ama ben bencil bir heriftim, bu yüzden sessiz kaldım. Ona çok ihtiyacım vardı, üzerime düşen bu kısacık ışık dokunuşu bile olsa.

Bana, kaosun içindeki güzelliği ona gösterdiğimi söyledi. Ama küllerin içinde de güzellik bulunabilir miydi?

"Ciddi miydin?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözleri yüzümden ayrılmadan. "Kaos güçleriyle başa çıkmanın daha iyi bir yolunu bulmaya çalışacağını söylediğinde?"

Yüzündeki ifade, içindeki yanışını görebildiğim umut, dayanılmazdı. Tekrar tepelere doğru döndüm, huzurlu manzara hiçbir teselli sunmuyordu.

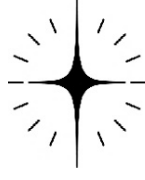
"Gitmemi istiyorsanız, giderim." Bu teklif, kendimi durduramadan dudaklarımdan döküldü.

Uzun süre cevap vermedi. Cevabını beklerken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu, ne olmasını istediğimden emin değildim. Sonra eli elime değdi, dokunuş o kadar hafifti ki, sadece hayal gücümün bir ürünü olabilirdi.

"Gitmeni istemiyorum," diye mırıldandı.

Ona bir kez daha bakmaya cesaret ettiğimde, gümüş rengi gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. Yine de bana, kırılgan olduğu kadar güzel bir gülümseme verdi.

"İçeri gel," dedi. "Dolores sana pasta gönderdi."

BÖLÜM

29

İş

Bella'dan geriye sadece birkaç beyaz tüy kalmıştı. Ya da Tilda'dan. Bu ikisini asla birbirinden ayırt edemezdim.

Tavukların tedirgin gıdaklamalarını görmezden gelerek, tüy izini takip ederek kümesin arkasına gittim. Gözlerim, ahşabın sıkıştırılmış toprakla birleştiği sıg çukura dikildi; keskin pençelerden kalma derin oyuklar, kayıp tavuğumun akıbetini ortaya koyuyordu. Demek lanetli tilki oradan girmişti. Ama uçurumun en derin çukurunda, dikenli çalılıkların bariyerini nasıl aşmıştı?

Neyse, önemli değildi. Bu kurnaz küçük yırtıcıyı alt etmeye çalışmaktan yorulmuştum. Artık bu işi bir kez ve sonsuza kadar halletmenin zamanı gelmişti.

Hayatta kalan beyaz tavuk Tilda'ya (bu ismi hep tercih etmiştim ve şikayet edecek bir yanı da yoktu) kararlı bir şekilde başımı salladım. "Merak etme. Ben halledeceğim. Yakında güvende olacaksın."

Tilda kanatlarını çırpı ve gıdakladı. Küçük tüylü kafasını yana eğme şeklinden, ikna olmadığı anlaşılıyordu. İçimden bir iç çekiş çıktı. Onu suçlayamazdım. Sonuçta, kimseyi ya da hiçbir şeyi korumakta, hele de kalbimi korumakta hiç de becerikli değildim.

Tüyleri temizleyip deliği tahta bir kalasla kapattıktan sonra kahvaltı için birkaç yumurta topladım. Noctis'in uyanık olup olmadığını merak ettim. Odaya sessizce geçtiğimde hâlâ yatağında uyuyordu; yatak odama geri dönmem yönündeki isteğine boyun eğdikten sonra orada uyuyordu.

Dün akşam tamamen bitkin düşmüştü, yemek boyunca neredeyse hiç konuşmamış, sadece gözlerinde ürpertici bir kırılganlıkla bana bakmıştı.

Gergin. Bekliyor. Sanki bir kısmı, Kaos Bıçağı ile yaptığı hatadan sonra, bana zayıf yönlerini gösterdikten sonra, onu her an dışarı atacağımı bekliyordu. Derin bir tedirginlik, varlığının her zamanki yoğunluğunu yumuşatmış, bende de tuhaf bir koruma dürtüsü uyandırmıştı.

Bu yüzden, biraz daha dinlenmesine izin vermiştim. Onu rahatsız etmemeye özen göstererek gizlice dışarı çıkmamın tek sebebi kesinlikle buydu. Uykuya dalmışkenki görünüşü yüzünden değildi. Dağınık koyu saçları, rahatlamış, son derece yakışıklı yüzü, bir kolu başının üzerindeki yastığın üzerinde, dolgun dudakları hafifçe aralık. Huzur içinde.

Onu hafif bir öpücükle uyandırabilirdim, gözleri bulanık bir ifadeyle aralanır, beni üzerine çektiğinde ise arzuyla yanardı...

Canlı hayal gücüm beni dışarıya sürüklemişti, serin sabah havası yanan yanaklarıma iyi gelmişti. Kendimi rahatsız edici bir şekilde kuşatma altındaki bir kale gibi hissediyordum. Noctis, Aron-Lyr'deki en zeki taktikçilerden biriydi ve bu sefer onun keskin zekasının yükünü zavallı, kuşatılmış bir şehrin değil, kendi zayıf savunmalarımın çekeceğinden korkuyordum.

Kaos Hançerini saklandığı yere geri koymuştum, çok geç kalmış olabileceğimin, onu kullanmanın tam konumumuzu Kiazma'ya ifşa edebileceğinin farkındaydım. Yine de köyde keşfettiğim şeylerden Noctis'e tek kelime etmemiştim. Eski hizmetkarlarıyla gizlice planlar yaptığından şüphelenmiyordum; en azından dönüşümde onu bulduğum halimle bu korkum ortadan kalkmıştı—büyüye umutsuzca tutunmuş, çalkantılı duygularıyla neredeyse boğulmuş haldeydi.

Bu bana, Kaos Üstadı'nın gücünü ilk kez tam olarak kullandığı zamanı hatırlattı. Lyrheim'ı kurtarmak, beni kurtarmak içindi. Ama tıpkı dünkü gibi, daha karanlık bir sebep de vardı. O gücü, getireceğini düşündüğü özgürlüğü özlüyordu. "Bir daha asla güçsüz olmayacağım," demişti bana çok uzun zaman önce, gözlerinde ateşli bir ışıkla.

Oysa onu güçsüz bırakmışım. İhanetimle onun sihrini elinden almıştım. Ellerim yumurta sepetinin sapını sıkıca kavramıştı.

Gitmeyi teklif etmişti. Ama eğer Kiazma onu arıyorsa, eğer Irwing'leri öldüren kişi onu arıyorsa, bu Dalath'ı korumaya yetmezdi. Onu Kraliyet Konseyi'ne teslim etmem gerekebilir.

Noctis ile burada yaşayan masum insanlar arasına gireceğime yemin etmiştim. Ama onları güvende tutmak için onu feda edebilir miydim? Tehdit

eden o olmasa bile? Değişmiş olsaydı, dünyada neden olduğu -bizim de neden olduğumuz- zararı iyileştirmeme yardım etmek isteseydi?

Görevden nefret ediyorum. Briseis'in sert sesi zihnimde yankılandı.

Yapmam gerekeni yapmayacaktım. Ona bir daha ihanet etmeyecektim. Tanrım, beni korusun, onu bir kez daha kaybetme düşüncesine katlanamazdım. Teslim olacaktım. Bunu hissedebiliyordum. Ve bu sefer gözlerim açık bir şekilde düşüyordum.

Önüme tıslayarak karanlık bir gölge indi. Tavuklar telaşlı bir şekilde tüylerini savurarak ve panik içinde gıdaklayarak çılgınca bir telaşa kapıldılar.

"Bane!" diye bağırdım, kediyi yakalamak için kaosun içine daldım. "Sana tavukları rahat bırakmanı söylemiştim!"

Bir süre sonra, bir kolumda hafifçe pişmanlık duyan bir kedi, diğer kolumda bir sepet yumurta ile tavuk kümesinden çıktım. Çiftlik evine girince donakaldım. Noctis uyanıktı. Hem de çok uyanıktı. Sadece siyah pantolonuyla mutfağında dolaşıyordu. Çiftlikteki yorucu iş ona iyi gelmişti, fark etmeden edemedim; dolaptaki yerinden bir süt şişesi almak için uzanırken kasları cezbedici bir şekilde geriliyordu.

"Uyanıksın."

Kahretsin, nefes nefese kalmış, bunalmış bir genç kız gibi konuşuyordum. Onu çıplak yakaladığım için birden utandım, yanaklarım kızardı. Üstelik onu sayamayacağım kadar çok kez çıplak görmüştüm ve üstelik burası benim evimdi.

Bana doğru dönerken Noctis'in gözlerinde yaramaz bir parıltı belirdi, dudaklarında hafif bir sırıtış vardı. İçimde bir endişe belirdi. Lanet olsun bu adama ve her zayıf noktamı yakalama yeteneğine. Ve tüm bunları acımasızca sömürmesine.

"Günaydın," dedi neşeli bir şekilde, iyi ruh halinin geri döndüğü belliydi. "Affedersiniz, geç uyandım."

Süt şişesini dudaklarına götürdü ve direkt olarak içti. Bana tüm o soluk tenini, yutkunurken boğazının hassas eğimini tüm çıplaklığıyla gösterdi. Bu imkansız adam gerçekten bunun beni etkileyeceğini mi sanıyordu?

Üzücü gerçek şu ki, kesinlikle öyleydi. Bane'in miyavlamaları beni sersemliğimden çıkarana kadar ne kadar süre hareketsiz durduğumu bilmiyordum. Gözlerim Noctis'in vücudunda dolaştı, sağ tarafındaki hâlâ kızgın kırmızı yara izini inceledi ve sol tarafındaki dövmenin siyah

işaretlerini görmezden geldi, çünkü şu anda bunlarla başa çıkamazdım. Göbeğinden aşağı doğru uzanan koyu saç izinde oyalandım, pantolonunun üst kısmına doğru kaybolmadan önce karnının sertliğini vurguladım.

Aniden içimde bir ihtiyaç dalgası yükseldi. Öyle şiddetliydi ki, ses çıkarmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım. Oraya doğru yavaşça yürüsem, arsızca gözlerinin içine baksam ve dizlerimin üzerine çöksem ne derdi? Parmaklarımı pantolonunun altına sokup yavaşça aşağı çeksem? Eğilip onu ağzıma alsam? Eminim ki çok tatmin edici bir "Lütfen" cevabı alırdım. Ona oral seks yapmamdan her zaman hoşlanırdı.

Eski Kaos Tanrısı ile mutfak masamda sevişmenin neden berbat bir fikir olduğunu hatırlamakta zorlandım. Belki de eski sevgilim olduğu ve ilişkimizin ne kadar kötü bittiğini bildiğim içindi. Onu atlatmamın yıllar sürdüğünü, hatta belki de hiç atlatamadığımı biliyordum. Bu farkındalık beni ayılttı.

"Biliyorsun, bardaklarımız var," diye tersledim, kıpır kıpır Bane'i yere, yumurta sepetini de mutfak tezgahına bırakırken, telaşımı gizlemeye çalıştım.

"Elbette." Noctis, numaramı kolayca anlayarak sütü bırakırken gülümsedi. "Kahvaltı hazırlayalım mı?"

Bu, her sabah sergilenen, iyi planlanmış, karmaşık bir dansa dönüşmüştü. İkimiz de mutfakta ve yemek masasında, yakın ama asla dokunmadan koşturuyorduk; Noctis, yardıma ihtiyacım olan yeri belirtmeme gerek kalmadan, bileğimdeki ağrıyı telafi ediyordu. Ancak bu sabah, çok fazla yakındı, her fırsatta bana sürtünüyordu; vücut ısısı, üzerindeki az giysiyi sürekli hatırlatıyordu. Ağır tencereyi ocağa koymak için arkamdan geldiğinde—ne kadar düşünceliydi, değil mi?—sinirlendim.

"Üzerine biraz kıyafet giyemez misin?" Gözlerimi kısarak çıplak gövdesine işaret ettim. "Bir gömlek ya da tunik?"

Dudakları seğirdi ama tereyağı eklerken gözlerini tavadan ayırmadı. "Seni tedirgin mi ediyorum?"

"Hayır." Önümdeki tencerenin kenarına birer birer yumurtaları kırdım, çıkan sesler sözlerimin kesinliğini vurguluyordu. "Ama beni çıplak görmüş gibi davranmayı bırakırsanız memnun olurum."

Bu tuhaf birlikteliğin yürümesi için bazı temel kurallar koymam gerekiyordu. Artık düşman olmayabilirdik ama her şeyden çok uzaktık. Çünkü Briseis ne derse desin, artık daha akıllıydım.

“Ama seni çıplak gördüm.” Noctis kibirli bir şekilde gülümsedi, tencereyi elimden alıp yumurtaları çırttı. “Muhteşem göğüslerinin anıları birçok yalnız gecemi atlatmama yardımcı oldu.”

Ah evet, yıllarca süren bekaretinin hikayesi... İnanıp inanmadığımdan emin değildim. İnanmak istemediğim bir hikayeydi bu; çünkü tıpkı vücudundaki izler gibi, beni hazır olmadığı bir gerçeği kabullenmeye zorlayacaktı.

“Şimdi o anıları aklınızda tutun.” Tabaga iki domates, bir soğan ve parlak kırmızı bir biber koyduktan sonra büyük bir bıçağı bıçak bloğundan çıkardım. “Size söylediğim gibi, bir daha asla olmayacak.”

Sebzeleri hızla doğradım. Noctis’in gülümsemesi sert sözlerime ya da bıçağı savuruş şeklime aldırış etmedi. Ama muhtemelen beni silahla görmek kanını kaynatmıştı. Bıçağı elimden alıp sebzeleri iki kat daha hızlı doğradığında elleri çok sıcaktı. Geri çekilme isteğime karşı koydum; kendi mutfağında geri adım atmayacaktım.

Hafif bir cızırtı duyuldu. Ardından, sebze dilimlerini tavaya koyarken ağız sulandıran bir koku havayı doldurdu. Yumurtaları eklerken, "Öyle mi?" dedi usulca. "Az önce içeri girdiğinde yaramaz bir fanteziye kapılmış olduğunu sandım."

Ah, o kibirli...

Alışlagelmiş, pervasızca bir şey yapma, onu biraz kızdırma, yapmamam gereken yerde karşılık verme dürtüsü içimde bir fırtına gibi yükseldi.

“Mmm.” Noctis ile soba arasına kaydım, vücudunun sıcaklığı beni bunaltıyordu. “Biliyorsun, sabahları bazı aktivitelerden hoşlanırım.” İkimiz arasındaki mesafeye baktım, üzerimdeki etkimin görünür kanıtına gülümseyerek. “Yalnız gecelerde bana yardımcı olan bazı anılar var.” Ve sonra yavaşça dudaklarımı yaladım.

Bir an için, Noctis'i sonunda kırılma noktasına getirip getirmediğimi merak ettim. Koyu renkli gözleri, gizlenemeyen bir ihtiyaçla bana dik dik bakıyordu, nefesleri sık ve düzensizdi. Kalbim buna karşılık hızla çarpıyordu. Bahar güneşi, burnunun köprüsüne ve yüksek elmacık kemiklerine bir düzine çil çizmişti, onu kontrol için verdiği umutsuz mücadelede titrerken dalgın bir şekilde fark ettim.

"Yumurtaları yakıyorsun," dedim, umursamaz tavrımdan gurur duyarak.

Noctis bana sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi baktı. Sonra derin bir nefes aldı ve kahvaltımızı kurtarmaya çalışırken hafifçe küfrederek

yanımdan geçti. Onun dikkat dağılmasını kendi hızla atan kalbimi sakinleştirmek için kullandım. İçimden bir ses, iki mavi lirin taşıyla çalışan o harika, serin taş soğutucunun içinde kalıp içinden tereyağı ve peynir toplamayı istiyordu.

Arkamdan gelen hareket sesi beni gerdi, beklenti vücudumu baş döndürücü bir hızla sardı. Ona sürtünme isteğine karşı koyamadım ve hissedebiliyordum...

Ah. Kalçama sert ve talepkar bir şekilde bastıran şeyin ne olduğunu fark ettiğim anda, tatlı bir yoğunlukla içimi bir uyarılma hissi kapladı.

"Kahretsin, Baradaz." Sıkı eller kalçalarımı kavradı, hareketlerimi durdurdu. "Bu çok tehlikeli bir oyun." Noctis'in boğuk nefesi kulağımı gıdıkladı. Dudaklarının bu kadar yakınımda olmasının bana neler yaptığını biliyor muydu? Dişlerinin? Biliyor olmalıydı. Vücudumdaki titreme o kadar güçlüydü ki neredeyse tereyağını düşürüyordum.

"Bana bir keresinde bunların oynanmaya değer tek oyunlar olduğunu söylemiştin," diye zar zor söyleyebildim.

Dudakları ensemdaki hassas noktaya değdi. Çok küçük bir temas noktasıydı ama sanki tüm vücudum yanıyormuş gibi hissettim, bu hisle gözlerim kapandı.

"İnanılmaz bir baştan çıkarıcısın," diye fısıldadı tenime, sakalının sürtünme sesi o kadar hoştu ki, başka yerlerde nasıl bir his vereceğini merak ettim.

"Bende en çok bu özelliğimi seviyorsun."

Damarlarımda kaynayan çılgınlığa teslim oldum. Parmak uçlarım, onun çıplak kolunda uyuşuk bir şekilde gezindi, neredeyse onun sıcaklığından yanıyordum. Aniden kasılıp hafif bir tıslama sesi çıkarmasını zevkle izledim.

Keskin dişler enseme saplandı. Bir uyarıydı. Bu his, dudaklarımdan çaresiz bir inilti çıkmasına neden oldu. "Hem şaşkın hem de daha fazlasını isterken seni seviyorum."

O son boğuk fısıltıyla gitti, beni ise yüzüm kızarmış ve şaşkın bir halde, hain bedenimi dizginlemeye çalışırken bıraktı.

Noctis'in, nefis görünen omletlerimizi masaya getirirken yüzündeki o kendini beğenmiş memnuniyet ifadesi, sinir bozucu derecede tanıdık. Hatta paletinden basit bir siyah gömlek alıp başının üzerinden geçirdikten

sonra oturdu. Aramızdaki çizgiyi tekrar benim aşmamı, onu hala istediğimi itiraf etmemi istiyordu.

Kahvaltımızın geri kalanıyla birlikte masaya doğru onu takip ettim ve oturdum. Göz temasını koruyarak, abartılı bir iniltiyle omletimi tattım. "Mmm, bu çok lezzetli. Mutfakta bu kadar yetenekli olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Kimin önce pes edeceğini görecektik. Gerçi ben hiç pes etmeyi planlamıyordum.

Noctis'in dudağı seğirdi. "Beni tanıyorsun. Yaptığım her işte yetenekliyim."

"Şey..." diye tatlı bir gülümsemeyle ekledim. "Çiftliği hazır hale getirdiğimizde bu becerilerinizi kullanabilirsiniz. Önümüzdeki günler uzun ve yorucu olacak."

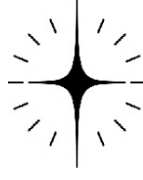
Gözlerinde keskin bir farkındalık belirdi. "Çiftliği neye hazırlayacağım?"

Lanet olsun, onu Dalath'a benimle gelmeye ve köyü savunmaya yardım etmeye nasıl ikna edeceğimi hiç bilmiyordum. Bir şekilde, Kaos'la başa çıkmanın bir yolunu bulmak istediğini söylediğinde, yerel çiftçileri asker olarak eğitmekten bahsetmediğinden oldukça emindim.

"Yaz için," dedim ses tonumu koruyarak. Adesh ve diğerlerinin köye gelmemi beklemesinden önce bir plan hazırlamak için birkaç günüm daha vardı. Umarım.

Noctis uzun, soluk parmaklarıyla bir parça ekmek kopardı, gözlerinin kenarlarında eğlence kırışırken beni izlemeye devam etti, ani huzursuzluğumu açıkça fark etmişti. "Dört gözle bekliyorum."

Kendine güvenen o adi herif.

BÖLÜM

30

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ
Lyrheim'in kuruluşundan 1800 yıl sonra

İş

Gözlerimi karanlığın tam kalbine diktim.

Gökyüzü, üzerimde engin bir simsiyah, bulutsuz, uçsuz bucaksız bir enginlikti; ay bile otuz günlük yolculuğunu tamamlamış, ışığını yansıtmıyordu. Bu gece, yeni bir yılın şafağı, en uzun gece olan Lyrnight'tı. Bu gece yol gösterici ışıklarımı yaratmaya çalışmak, tüm yeteneğimi, Işığımın tüm gücünü, Karanlığın meydan okumadan hüküm sürdüğü bir dönemde ona karşı kullanmak benim fikrimdi. En karanlık gecelerde bile ışık saçamazlarsa, işaret fenerlerimin ne faydası olurdu ki?

Şimdi, Kralın Sarayı'nın gölgesinde dururken, buz gibi esinti serbest bırakılmış saçlarımı dağıtırken ve ayaklarımın altında buz kristalleri çıkırdarken, bu cesaretimi sorguladım.

“Vakit geldi.”

Kralın kararlı sesi beni arkamdaki parlak ışıklı girişe doğru döndürdü. Sıcak ışık, nöbetime katılan Aramaz'ın geniş omuzlu bedenini aydınlattı. Kendimi hazırlamak için bir anlık yalnızlık istemiştim, ancak yüzlerce farklı sesin giderek artan gürültüsü beni yanıltmamıştı. Dinlenme sürem sona ermişti.

Kral da benim gibi, kış soğuşundan korunmak için omuzlarına kalın beyaz bir kar kurdu postu atmıştı. Elimi tutup beni içeriye götürürken dudaklarında güven verici bir gülümseme belirdi. Bana göre, gülümsemesi salonun dışındaki yeşil çimenleri kaplayan kırağı kadar kırılğan görünüyordu. Aramaz, güçlerimi kontrol etme yeteneğimin ne kadar önemli

olduğunu biliyordu ve bu onu da benim kadar gerginleştiriyordu. Bu gece sadece benim en büyük zaferim değil, aynı zamanda onun da en büyük zaferi olacaktı. Ölümlülere korktukları karanlık gecelerde rehberlik etmek, Aurea olarak elde ettiğimiz bir dizi zaferin doruk noktası olacaktı.

Kritak tehdidi nihayet kontrol altına alınmıştı. Birkaç kanlı savaştan sonra, Anima'mızla birlikte Aron-Lyr topraklarındaki tüm örümcek benzeri varlıkları öldürmüştük. Savaşlar arasında, Belekoro ve ben, Perdenin ince olduğu yerleri koruyarak diyor diyor dolaştık. Yeni bulduğumuz birlik, Düzenin yönetimini güçlendirmişti ve ölümlüler, barışın doğuşunu, Altın Çağı, kutluyorlardı.

Bir yanım katılıyordu. Günlerimi sarayın görev ve yükümlülüklerinden uzakta, ya savaşarak ya da keşif yaparak geçirmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ve gecelerim... gecelerim tutkuyla doluydu. Belekoro ve ben genellikle baştan çıkarıcı şeylere teslim olmadan önce Öteki'ne doğru yol alırken, meraklı gözlerden uzakta olmanın avantajını tam anlamıyla kullanarak aramızdaki fiziksel çekime kendimizi kaptırdık.

En güzel anılarımdan biri, Zümrüt Denizi'ndeki uzak bir adada gizemli bir kapıyı arayışımızdı. Gerçeklikten Öteki'ye açılan yırtığı kapatmamız on günden fazla sürdü, çünkü günlerimizi ince kumlu plajlarda eğlenerek, sıg ve ılık sularda sanki dünyada hiçbir derdimiz yokmuş gibi sevişerek geçirdik. Mutluluk böyle bir şey miydi acaba? Bunun sadece bir yanılsama, kalıcı olamayacak geçici bir kaçış olduğunu biliyordum.

Şimdi görevim beni bekliyordu. Büyük salonda toplanan kalabalığı, gürleyen şömineleri ve üzerimize uzanan yüksek ahşap tavanı görünce midemdeki gerginlik daha da arttı. Herkes, Konsey ve benim yol gösterici fenerlerime verdiğimiz isim olan Iyaureny'nin doğuşuna tanık olmak için can atıyordu; bu isim, Karanlıktan doğan Işık anlamına geliyordu. Ölümlüler onlara Yıldız diyordu.

Bütün Aurealı arkadaşlarım buradaydı, Anima'ları ölümlü bedenlerinde etraflarında toplanmıştı, ancak tüylerin ve pulların izlerini de görebiliyordum. Aramaz ayrıca Aron-Lyr'ın tüm ırklarından elçiler davet etmişti: uzun boylu, zarif Elflerimiz yanlarındaki güçlü Cücelerin üzerinde yükseliyordu; küçük, yuvarlak yanaklı Browniler çevik Dryadlarla dostça sohbet ediyordu, vahşi Drakuul savaşçıları ise altın gözlü Djein grubunun sunduğu güzel müziği hayranlıkla dinliyordu. Kanatlı Aeriethler bu gece

kendilerini yere kapatmışlardı, tıpkı mavi saçlı Nyx gibi içeride huzursuz görünüyorlardı, solungaçları telaşla çırpınıyordu.

Bütün gözler üzerimdeydi, her yüzde beklenti vardı. Ama bir yüz eksikti, alıştığım o büyüleyici Karanlık fısıltısı havada yoktu. Hayal kırıklığımı yuttum. Belekoroş dün, son gezimizden sonra tören hakkında sorduğunda, gelmesini umduğumu söylememiştim. Fiziksel yakınlığımıza rağmen, ilişkimiz karmaşık bir dans, her yanlış adımın, her ortaya çıkan zayıflığın kimin kazanıp kimin kaybettiğine karar verebileceği sonsuz bir oyun olmaya devam ediyordu.

Aramaz herkese bizimle dışarı çıkmasını söyledi. Yükselen gerginliğimi kontrol etmeye çalıştım, kalbim hızlı hızlı atıyordu. Kralın elime dokunuşu sıcak ve istikrarlıydı, kalabalığı salonun önüne götürürken tenim buz gibiydi. Sadece birkaç meşale titriyordu, herkesin geniş bir daire şeklinde toplandığı yerde uzun gölgeler oluşturuyorlardı ve bu da bana sihrimi çağırmanın için bolca alan bırakıyordu. Aramaz elini sallayarak o birkaç ışığı da söndürdü ve bizi karanlığa gömdü.

Herkesin beklediği gösteriden dikkati dağıtacak hiçbir şey yoktu. Elodia'nın beni aldatıcı derecede sade beyaz bir elbiseyle giydirmesinin ve saçlarımı açık bırakmasının sebebi de aynıydı. Kralın başıyla işaret etmesiyle kürklerimi yere bıraktığımda ve öne doğru adım attığımda, uçuşan kumaş soğuşu uzak tutmaya yetmedi, soğuk tenimi ısıırıyordu.

Kalabalığın üzerinde bir sessizlik çöktü.

İşaretçi bir hareketle güçlerimi çağırdım. Işık parıldayarak parmaklarımın etrafında ışıldayan bir yay çizdi, o kadar parlaktı ki bazı izleyiciler gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Derin bir nefes aldım, serin gece havası ciğerlerimi doldurdu. Belekoroş'a yol gösterici ışıklarımı nasıl yaratacağımı bildiğimi söylediğimde, bir sonraki adım çok basit görünmüştü. Ama şimdi tereddüt ediyordum, nerede kararlı olmam gerektiğinden emin değildim.

"Karanlığın ve Işığın birlikte dans etmesinden ne kadar keyif aldığınızı hatırlayın."

Zihnindeki yumuşak ses beni ürküttü. Işıklarım parladı. Kalabalığın içinde onu arama dürtüsüne direndim, bunun istenmeyen dikkat çekeceğinin farkındaydım. Karanlığın telleri Işığım ile iç içe geçti, kendi suretim kadar istekle emrime itaat ettiler. Görüntü büyüleyiciydi. Büyü tekrar tekrar birleşip ayrılırken, izleyiciler arasında hayranlık dolu bir mırıltı yayıldı.

“Dans mı? Buna mı dans diyorsunuz?” Dışarıdan kayıtsız görünsem de, zihnimin onunla olan temasıyla içimdeki baş döndürücü heyecanı gizleyemedim. Gelmişti. Kararlılığımı toplayarak, içimdeki alevin öfkeli gücüne uzandım.

"İstediğin gibi adlandırabilirim." Belekoroğ'un zihin sesi eğlence doluydu. "Dans et, dolan, al, yut, sık..." Bir duraklama. Alaycı ses tonuna tanımlanamaz bir şey girdi. "Ya da seviş."

Alevi tutuşum zayıfladı, içimden bir şaşkınlık dalgası geçti. Ona karşı duyduğum yanlış hisleri anlamış mıydı? Adını koymaya cesaret edemediğim hislerdi bunlar, çünkü imkansız olduklarını biliyordum.

Kontrolümü kaybediyordum. Karanlık ve Işık daha hızlı dönüyor, küçük patlamalarla çarpışıyor ve o kadar parlak patlamalar oluyordu ki birkaç kişi korkudan çığlık attı. Üzerimdeki tüm o gözlerin ağırlığı ezici geliyordu. Aramaz'ın mavi bakışları, bir şeylerin ters gittiğini fark edince endişeyle doldu. Yükselen paniğimi bastırmaya çalıştım, bunun sadece işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum.

"Bana bakın. Sadece bana bakın."

Bakışlarım, kalabalığın kenarında siyah kıyafetleriyle neredeyse görünmez olan Belekoroğ'a karşı konulmaz bir şekilde takıldı.

"Derin nefesler al." Zihni benimkine yaklaşırken aramızdaki fiziksel mesafe önemsiz gibi geliyordu. "Bunu başarabilirsin. Ben buradayım. Seni destekleyeceğim."

Korkum yatıştı. Karanlığa ilk dokunduğumda, onun beni yutmasına izin verdiğimde fark ettiğim şeyi hatırladım.

Bazen bir şey üzerinde kontrol sahibi olmak için ona boyun eğmek gerekiyordu.

Derin bir nefes vererek, alevi tutuşumu gevşettim ve özgürce, engelsizce parlamasına izin verdim. Güç, heyecan verici bir sel gibi içimden geçti, beni çılgın bir heyecan ve Tanez'in perilerini yaratmasına yardım ederken hissettiğim aynı inançla doldurdu. Büyü nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Benim sadece ona güvenmem gerekiyordu.

Işık ve karanlık iç içe geçmişti, etrafımda zarif bir yay çizerek akan, saf enerjinin alevli bir akıntısı saçlarımı ve elbisemi dalgalandırıyor. Onu zihnimle ve ellerimle yakaladım, titreşen küreler haline getirdim. Komutumla, her geçen an sayıları artarak, gökyüzünü aydınlatan güzel bir

ateşböceği halısı gibi görünene kadar, parıldayan bir dalga halinde gece gökyüzüne yükseldiler.

Birdenbire, onları nasıl düzenleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Zihnimde sayısız olasılık canlandı: sabah güneşinde parıldayan bir örümcek ağı, dalgaların kıyıya deniz kabukları bırakması, rüzgarda süzülen bir kuş sürüsü.

Sonra, canlı bir anı zihnimde canlandı: parmak uçlarımın altında soluk ten, dudaklarımın kaslı bir omuzun sert etini okşaması. Belekoroğlu'nun vücudu küçük doğum lekeleriyle süslüydü, bu kusur beni sonsuz derecede cezbediyordu. Ama bu desen beni en çok cezbediyordu: birbirini kavrayan eller gibi uzanan iki kavisli koyu leke çizgisi. Beni her zevkten çılgına çevirdiğinde, dişlerimi onlara batırmak için beni baştan çıkarıyorlardı.

Bunun akıllıca olup olmadığını düşünmeye fırsat bulamadan, yıldızlarımın ilki, en parlak olanları, tanıdık düzene yerleşmişti bile. Diğer ışıklar da onları takip ederek, bazen tek başlarına, bazen gruplar halinde gökyüzündeki yerlerini buldular. Karanlık, parıldayan yıldızlarla altın rengine büründü, onların gücüyle alt edilmedi, aksine güçlendi.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Etrafımda bir kükreme koptu, her yüzünde hayranlık ve sevinç vardı. Bana ilk ulaşan Aramaz oldu, nişanlım gururla parıldayarak yanağımı öptü.

"Işık Leydisi ve Yıldızların Kraliçesi," diye ilan etti ve sözleri yüzlerce ses tarafından yankılandı.

Birçok kişi kralı takip etti. Tanez ve Zamani sevinç çığlıklarıyla bana sarıldılar, Namtaz sıcak bir gülümsemeyle elimi tuttu, M'tar ve Sha'am ise saygıyla başlarını salladılar. Kısa süre sonra yüzler sonsuz bir sel gibi çoğaldı ve ben de herkese sadece başımı sallayıp gülümsedim.

Belekoroğlu ortadan kaybolmuştu, karanlık varlığı son, cılız bir fısıltıyla yok oldu: "Aferin küçük kraliçe."

Bunu umursamadım. İkimiz zaferimi kutladığımızda, meraklı gözlerden uzakta olacaktık.

Ziyafet hızla içeriye taşındı, gece havası rahatsız edici derecede soğuktu. Tanez'in M'tar ile dansını izlerken sııttım; etekleri dönüyor, koyu saçlarını süsleyen muhteşem altın çiçek tacı dikkat çekiyordu. Bu, Demirci'nin onun affını kazanmak için ne kadar yalvarıp yakardığını gösteriyordu. Ama sonra son çatışmayı kendi lehine çevirmişti: Orman perilerinin ormanlarını korumada çok cesur olduklarını duymuştum.

Zamani ateşin yanında oturmuş, zarif parmaklarıyla Evanna'nın parlak koyu kızıl saçlarını okşuyordu. Hizmetçisi ise Sha'am ve savaşçıların özlem ve tutku dolu bir şarkıyla eğlendiriyordu. Zamani, havaya kıvılcımlar saçan buyurgan bir parmak hareketiyle, Ateşin Aurea'sı olan arkadaşı ve ikinci komutanı Dhustan'ı yanına çağırdı. Sonra, ikisine de meydan okuyan bir bakış atarak Evanna'nın dudaklarını derin bir öpücükle yakaladı. Anlaşılan arkadaşım bu gece yalnız uyumayı planlamıyordu.

Ziyafet kısa sürede çılgın bir hal aldı, herkes zaferlerimizin ve yenilmezlik duygusunun sarhoşluğuyla coşmuştu. Aşur, kıkırdayan Nyx'i kucağına aldı, elbisesini aşağı çekerken dolgun göğüslerinin mavimsi teni inci gibi parlıyordu. Enlial, eşi Ranon ile bir kadehi paylaşıyordu; Kahin, uzun boylu, koyu saçlı Anima'ya hayranlıkla gülümserken bir kez olsun kaygısızdı. Aramaz bile gürültülü atmosferden rahatsız görünmüyordu, önlerindeki lezzetli yemeklerden bir grup cüceyi uzaklaştırmaya çalışan dans eden bir çift Djein'den kaçarken kahkahalarla gülüyordu. Kralın keyfi yerindeydi, şakalaşüyor ve gülüyordu, salonda ilerlerken mavi gözleri parıldıyordu.

Ben de aynı şeyi hissetmeliydim. Alevi kontrol edebildiğimi kanıtlamış ve Yüce Baba'nın bana verdiği görevi tamamlamıştım. Yine de garip bir huzursuzluk beni rahatsız ediyordu. Kimsenin yokluğumu fark etmeyeceğini bildiğim ilk fırsatta—Aramaz'ın elinde bir kadeh bal şarabıyla ileri gelenlerle bir masaya oturduğu sırada—salondan sessizce çıktım.

Acelemden kürklerimi unuttum ve ruh formunda kısa bir uçuşun ardından yer değiştirdiğimde buz gibi gece havası tenimi dondurdu. Belekoro'z'un kulesinin soğuk, karanlık taşlarının üzerine indiğimde ayaklarım hiçbir ses çıkarmadı.

Geleceğimi biliyordu. Yastık ve battaniyelerden oluşan gösterişli yuvasına yayılmış halde, sadece bir kuşakla gevşekçe bağlanmış ipeksi siyah bir sabahlık giymişti ve bu da teninin cezbedici bir kısmını ortaya çıkarıyordu.

"İyi geceler efendim?" diye sordum, utangaç bir gülümsemeye. Kalbim, henüz yaklaşmamış olsa da, uçuşa geçen bir kuş gibi çırpınıyordu.

"Şimdi daha parlak." Oturdu, koyu bakışları üzerimizdeki parıldayan yıldızlar kümesine değil, bana dikildi. Uzun parmakları havada kıvrıldı, gölgeli uzantılar etrafımda uyanıp bacaklarımı okşadı. "Buraya gel."

Aniden içimde yükselen bir gerginlikle bakışlarım başka yöne kaydı. "Bu iyi bir fikir değil. Eğer biz..."

Bu gece gökyüzünde yaktığım tüm ateşlerden daha karanlık bir ateş gözlerinde parladı. "Buraya gel, Baradaz."

Boğuk sesli emre hemen uymadığımda, ayak bileğimin etrafındaki gölgeler aniden katılaştı. Sert bir çekişle yere düştüm, şaşkın çılgılıma alaycı bir gülümsemeyle karşılık veren keskin dişleri parıldıyordu. Belekorozen beni yakalayıp yatağa yatırdı, koyu gözleri üzerimdeydi, başımın iki yanına birer kolunu koyarak beni kafese kapatmıştı, simsiyah saçları dünyayı dışarıda bırakan bir perde gibiydi. Dudakları çeneme değdiğinde gözlerim kapandı.

"Dikkatli olmalıyız," dedim. Sesimdeki kararsızlığı ben bile duyabiliyordum. Kıkırdadı, sesi içimde titreşti ve boynuma öpücükler kondurdu. Dokunuşu soğuk tenimde ateşli bir damga gibiydi. Bu kadar sıcak kalmak için sihir mi kullanmıştı?

"Ben her zaman çok dikkatliyim. Hatta bazıları Aron-Lyr'deki en dikkatli adam olduğumu söyler," diye yanıtladı, elbisemi aşağı doğru çekerken.

Göğüslerimi dondurucu kış havasından yalnızca ince bir ipek tabakası koruyordu. Ancak, o başparmağıyla kumaşın üzerinden bir meme ucumu okşarken, dudaklarımdan hafif bir inilti kaçarken, çok farklı nedenlerden dolayı titriyordum.

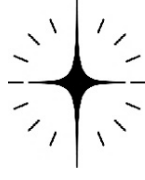
"Bu gece nasıl görüldüğünün farkında bile değilsin, değil mi?" Yüzünde saygılı bir ifade belirdi ve elini göğsüme koydu. "Güç ve güzellikle nasıl da ışıldıyordun."

Gerçekten de, tenim, yeni yaptığım Iyaureny'nin ışığı altında uhrevi bir parıltıyla ışıldayarak, sahip olduğum gücün bir kısmını korumuştı. Karanlığın Aurea'sı beni tamamen soyarken her santimimi tatmaya kararlı görünüyordu.

"Yıldız Işığı Tanrıçası. Karanlıkta bir yol gösterici. Sana tapınmayı nasıl istemeyeyim ki?" diye mırıldandı. Kısık, samimi bir fısıltıydı, sanki paylaşmaktan kendini alamadığı bir sır gibi. Yine de sözleri, bu gece aldığım diğer tüm övgülerden daha çok heyecanlandırdı beni. Cübbesi üzerinden düştü. "Kraliçem."

Bedenimi kendi bedeniyle örterken gözlerinde açlık alev alev yanıyordu. Uçurumun gücüyle karşılaştığımız her seferinde fark ettiğim aynı açlıktı bu; beni alarma geçirmesi gereken bir açlık. Bunun yerine, ona aynı şekilde

karşılık verdim, dudaklarını derin bir öpüşle ele geçirdim ve ateşin beni tüketmesine izin verdim.

BÖLÜM

31

İş

Bir zamanlar altın sarısı olan tahıl tanelerinin parmaklarımın arasından süzülmesine izin verdim, yüzümde bir somurtma vardı. Siyah bir madde tanelere yapışmıştı, cildime yapışan yapışkan his beni tiksintiyle ürpertti. Elimle temizledim ve depomdaki bir sonraki kasaya geçtim. Dudaklarımdan bir küfür döküldü; manzara aynıydı. Çürüme. Tüm tahıl stoğum bozulmuştu.

“Sorun ne?” Noctis, depo odasının kapısından içeri eğildi, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı. Ona çürümüş tahılları gösterince ifadesi daha da karardı. “Bu sık sık oluyor mu?” diye sordu, gözlerinde endişeli bir parıltı vardı.

“Zaman zaman oluyor,” diye iç çekerek cevap verdim. “Tahılın çoğunu kışın başında aldım. Bazen bir teslimatın bozuk olup olmadığını anlamak zor oluyor.”

Dudakları ince bir çizgi halinde büzülmüştü, şimdi işe yaramaz hale gelen depolarıma bakıyordu. “Sorun olur mu? Araklar çiftliğin arkasındaki tüm otlakları otlatmışlar.”

Haklıydı. Sürü tam on gündür tarlalarımda dışarıdaydı. Noctis'i ahırın orta bölümüne doğru bana eşlik etmesi için işaret ettim, havada saman ve arak gübresinin yoğun kokusu vardı. Alma'nın kocaman kafasını okşamak için yanına giderken, “Onları tepelerdeki yazlık otlaklara götürebiliriz,” dedim. “Yılın en uygun zamanı. Sadece...”

Sözüm yarım kalınca Noctis bana baktı. “Sadece mi?”

Tereddüt ettim. İçimden bir ses, bölgedeki son gizemli saldırılardan ve köyü korumak için Dalath'a gitme planımdan ona bahsetmek istemiyordu.

Önce onun ne bildiğini öğrenmeliydim.

“Onları orada yalnız bırakmak konusunda biraz endişeliyim,” diye konuyu değiştirmeye çalıştım. “Serai’ler etrafta pusuda beklerken...”

“Mmm,” diye mırıldandı Noctis, parmaklarının arasında bir saman bıçağını çevirirken, gözlerini düşünceli bir şekilde kıstı. “Senin de bir Hava taşın var, değil mi?” dedi bir an sonra. “Benimkiyle birlikte, arakların etrafına, her türlü yırtıcıyı uzaklaştıracak büyü bir alan kurabiliriz.”

Ona bakakaldım, zihnimde olasılıklar uçuşuyordu. Gerçekten işe yarayabilirdi. Belediye Başkanı Brim daha fazla tahıl temin edeceğine söz vermişti, bu yüzden sadece bir iki gün daha idare etmemiz gerekiyordu. Ayrıca, Adesh ve askerleri bakımlarını devralmadan önce arakların bir süre dışarıda, otlaklarda vakit geçirmeleri de iyi gelecekti. O süre boyunca onları çoğunlukla ahırda tutmamız gerekecekti. Ayrıca, onları tepelere çıkarmak, önümüzdeki günlerde bilinmeyen saldırganlara karşı tetikte olmam için mükemmel bir bahane olacaktı. Mızrağımı ve Ateş taşını yanıma alacak, her ihtimale karşı hazır olacaktım.

"Bu harika bir fikir," dedim Noctis'e, yüzümde geniş bir gülümseme belirirken.

Birkaç saat sonra yola koyulduk. Nacin'in kaslı vücudu altımda kıpırdanırken, siyah aygırı araklarımın sırası boyunca, tepelere doğru kıvrımlı patikada ağır ağır ilerliyorduk. Noctis'in yüksek sesle alkışlaması, bakışlarımı sıranın sonundaki ona çevirdi. Muhtemelen, yolun kenarındaki cazip kır çiçeklerinden koparmak için yanından gizlice geçmeye çalışan Itzi'yi azarlıyordu. Önde giden Alma, büyük kahverengi başını sallayarak yüksek sesle inledi. Itzi öndeki anaçın yanına katılmak için hafif bir tırısla yola koyulunca sürüde hafif bir huzursuzluk oluştu.

Kısa süre sonra araklar sakinleşti, uzun bir sıra halinde devasa, karanlık şekiller yolda istikrarlı bir şekilde ilerlemeye başladı. Sırıttım ve Nacin'i onları geçmesi için teşvik ettim. Bu, önceki yıllara göre çok daha kolaydı. Noctis'in kalbimde yarattığı kargaşaya rağmen, birlikte iyi çalışıyorduk.

Araklar, yaz otlaklarının tanıdık yeşil yamaçları görünür hale geldikçe hızlarını artırdılar, heyecanlı sesleri ılık havayı doldurdu. Güldüm, onların sevinci içimi ısıttı ve önceki endişelerimi bile bastırdı. Nacin'den indim ve onlar için açtığım kapıdan geçerken tüylü yanlarını sevgiyle okşadım.

Nacin'in eyerinden mızrağımı aldıktan ve atı içeri soktuktan sonra Noctis kapıyı kapatmama yardım ederken yüzümde gülümseme kaldı. Gururlu

aygır, otlak alanını araklarla, kısa bir süreliğine bile olsa paylaşma ihtimaline karşı başını tiksintiyle salladı.

"İşte bu da iyi gitti," dedim, küçük sürümü buraya sorunsuz bir şekilde getirdiğimiz için rahatlamıştım.

Noctis elini saçlarının arasından geçirdi, koyu renkli saç telleri parlak güneş ışığını içine çekiyormuş gibiydi. "Çoğunlukla evet. Ama yemin ederim, Itzi beni bir daha ezmeye kalkarsa..."

Şakayla karışık omzuna hafifçe vurdum. "Başını belaya sokan bir başkasından mı rahatsız oldun?"

Noctis'in dudağı seğirdi ama alaycı sözlerime karşılık vermedi. Bunun yerine, bir düzine farklı renkte yaz çiçekleriyle cıvıl cıvıl yeşil tepeleri inceledi. Ben de onun bakışlarını takip ettim. Şimdiye kadar şüpheli hiçbir şey tespit edememiştim ve hava açıktı, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Karanlık tehditler ve Kaos'un yeniden canlanmasıyla ilgili tüm düşünceler çok uzakta görünüyordu.

"Çiftliğe dönmeden önce bir süre onları gözlemlemeliyiz, yerleştiklerinden emin olmalıyız." Çitin yanındaki yumuşak bir çimenliğe oturdum, mızrağım yanımdaydı ve yanıma davetkar bir şekilde elimle vurdum. Noctis tek kelime etmeden oturdu ve sürü otlarken aramızda rahatlatıcı bir sessizlik oluştu. Son on günün yorgunluğu beni yakalamıştı, bir esneme kaçtı ağızımdan.

"Biraz dinlen," diye önerdi Noctis. "Ben nöbet tutacağım."

O kadar yorgundum ki teklifini kabul ettim. Arkama yaslandığımda çimenler yumuşacıktı; arakların tanıdık sesleri ve tenimi okşayan hafif esinti beni hızla uykuya daldırdı.

Karanlık. Suyun şırıltısı. Tenime ilk dokunuş dayanılmaz bir acıyla inlememe neden oldu. Rahatlatıcı şifa büyüsü yavaş yavaş acıyı azaltırken, derin bir rahatlama nefesi ağızımdan kaçtı. Şefkatli eller beni suyun üzerinde tuttu, tüm vücudum harika derecede serin bir sıvının içindeydi, zihnime sadece bulanık görüntüler ulaşıyordu.

Karanlık, acı dolu gözler. Bir mağaranın yontulmamış kayalık tavanı. Hafif bir esintiyle sallanan tüylerden ve parıldayan taşlardan oluşan bir süs

eşyası. Yanmış deri ve küllerin rahatsız edici kokusu.

"Saeraery, çok özür dilerim, gerçekten çok özür dilerim."

Boğuk fısıltı, bedenimdeki acıyı önemsiz gösteren bir ıstırap getirdi. Yaptıklarımın sonra biri bana nasıl olur da en ufak bir merhamet duygusu besleyebilirdi ki?

"Canavar, canavar," diye zorlukla fısıldadım kurumuş, kanayan dudaklarımdan, sesim çatlıyordu. Tenime dokunuş durdu.

Nefesim kesilerek uyandım. Kalbim hızla çarpıyordu, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyordu. Beni saran karanlık dehşet yavaş yavaş kayboldu. Duygular birer birer gerçekliğe döndüler: ılık yaz havası, çiçek kokusu, yanağıma değen o sağlam, güven verici sıcaklık.

Yeşil çimenlerin parlaklığına, yukarıdaki masmavi gökyüzünün neredeyse başka bir dünyaya aitmiş gibi yoğunluğuna gözlerimi kırıştırdım. Gözümün önünden kocaman, koyu kahverengi bir şekil geçti. Alma, keyifle otliyordu.

Uzun parmaklar, hafif bir mırıltı eşliğinde saçlarımı nazikçe taradı. "Şşş. Kabus gördün."

Yanımda hissettiğim o rahatlatıcı sıcaklık Noctis'in bacağıydı. Kendime doğrulup uzaklaşmamı, aramızda çok ihtiyaç duyulan mesafeyi yaratmamı emrettim. Bedenim zihnimin yarım yamalak emirlerine itaat etmedi. Tam tersine. Hızla atan kalbim onun dokunuşuyla sakinleşmemeliydi. Ama sakinleşti. Gözlerimi kapatıp onun varlığında huzur bulmamalıydım. Ama buldum. Bana kendimi güvende hissettirmemeliydi. Ama hissettirdi.

"Ne kadar zamandır uyuyorum?" diye fısıldadım, sesim uzun otların arasında cırcır böceklerinin cıvıldaması ve arada sırada duyulan arak seslerinin sakinliğine karşı fazla yüksek çıkmıştı.

"Bir saatten az kaldı," diye mırıldandı Noctis, huzurlu atmosferi bozmak konusunda benim kadar isteksiz görünüyordu. "Dinlenmeye ihtiyacın vardı. Seni sadece üzgün görüldüğün için uyandırdım."

Bu, beni bu kadar rahatsız eden şeyi paylaşma teklifiydi. Rastgele çimenlerden küçük bir leylak çiçeği kopardım. "Rüyamda ne gördüğümü bile hatırlamıyorum." Tamamen yalan değildi; gerçekten hiçbir ayrıntıyı hatırlayamıyordum. Yine de kabuslarım hep aynı şeylerle ilgiliydi: Yggdrasil'in düşüşü, savaş, onun mahkumiyeti. Noctis daha fazla kurcalamadı, saçımı okşamaya devam etti. Ama muhtemelen biliyordu.

“Haklıydım. Burası çok güzel. Huzurlu,” dedi, sesi alışılmadık bir hüznle doluydu. Başımı çevirdim, yüzünde bir kırılma belirtisi yakaladım. Huzur özlemi çekiyor musun? diye sorabilirdim. Kabuslardan da muzdarip misin?

Sha'am ve Düzen tarafında yer alan birçok kişi, canavarların kabus görmediğini söylerdi. Ne de huzuru hak ederler. Belki de her şeyi ve herkesi siyah ve beyaz gibi küçük kategorilere ayırabilseydim hayatım daha basit olurdu. Işık ve Karanlık, Kaos ve Düzen, İyi ve Kötü. Ama daha iyisini biliyordum. Karanlığın kalbine dokunmuş ve gölgelerin arasında en parlak Işığın kıvılcımlarını görmüştüm. Noctis, hayal edebileceğimden çok daha fazla hayalet tarafından rahatsız ediliyordu. Hak ettiği şeye gelince... Tüm yaptıklarına rağmen, onu asla tamamen kınamamıştım. Her şeye rağmen son bir umut kırıntısına tutundum.

Aramızda yargılama yok. Bu, şimdi bile geçerliliğini koruyor.

Elimi yüzüne doğru uzattım, dudaklarımda muzip bir gülümseme belirirken küçük çiçeği kulağının arkasına yerleştirdim. "Çok güzel bir çiçek kıız olurdun."

Noctis bana gözlerini kısarak öyle bir bakış attı ki, muhtemelen askerleri kör bir panikle dağılırdı. Ben onu görmezden geldim, elim orada oyalandı, dalgın dalgın saç tutamlarıyla oynadım.

“Saçların çok uzamış,” dedim. Yumuşaklığı ve soluk tenine olan keskin zıtlığı beni her zaman büyülemişti. Sanki canlanmış gibi, parmaklarımdan etrafına canlı gölgeler gibi dolanıyordu. Tanrı olduğu zamanki halinden daha kısa kestirmesinin nedenini anlayabiliyordum. Büyü olmadan, bakımı zahmetli bir işti.

"Benim için kesmeyi mi teklif ediyorsun?" Noctis'in sesindeki hafif hırıltı, dokunuşumun onu ne kadar etkilediğini ele veriyordu.

İyi bir fikirdi. Dalath'ta kimsenin onu tanıyacağını düşünmesem de, eski haline ne kadar az benziyorsa, bu olasılık o kadar düşüktü.

Parmak uçlarımdan şakaklarımdan aşağı, elmacık kemiğine doğru kaydı ve sonunda çenesinde durdu; parmaklarımdan altında sakal izleri pürüzlüydü. "Evet, eve döndüğümüzde." Gözlerinde böyle bir özlem uyandıran, kalbimi de acıtan şey, keşiflerim miydi yoksa sözlerim miydi?

"Ev mi?" diye sordu.

Yarattığım her şeye savaş açmış, dünyayı neredeyse yok etmiş, kalbimi kırmış bir adamın çiftliğimde kalmasına gerçekten izin vermeyi mi

düşünüyordum? Ona, değer verdiğim her şeyi savunmamda bana yardım etmesini isteyecek kadar güvenmeyi mi düşünüyordum?

Zihnim her şeyi tarttı: iyiyi ve kötüyü, acıyı ve sevinci, korkularımı ve umutlarımı. Kararı kalbim verdi.

"Ev." Gözlerimi ondan ayırmadan, yumuşak bir onaylama sesi. Yüzündeki inanmaz şaşkınlık beni neredeyse mahvetti.

Bu sefer aramızdaki artan gerilimi görmezden gelmek mümkün değildi. Nacin'e birlikte binme isteğini tartışmadan kabul ettim. İki Hava taşı kullanarak sihirli bir bariyer kurduktan sonra, aygırın sırtına arkasından tırmandım ve arakları son bir kez kontrol ettik. Sabah sürüyü sağlamak için geri dönecektik. Kollarımı Noctis'in etrafına sarıp yüzümü tuniğinin kumaşına bastırdığımda, kokusu beni sardı. Öyle derin bir nefes aldı ki, içimde yankılandığını hissettim. Çiftliğe yolculuk hem çok çabuk hem de yeterince çabuk bitmemişti.

Nacin'le ilgilenirken göz temasından kaçındım ve eve girdim. Hafif bir titreme beni sardı. Varlığının gerçekliği, her an aramızdaki mesafenin tam olarak farkında olan bir yanımdı, eziciydi. Mutfığa gittim ve bir bardak suyu hızla içtim, çok fazla şey açığa vurduğumu umursamadım.

Boş bardağı yere bıraktıktan sonra, "Tuvalete gitmeliyiz," diye ağzımdan kaçırdım.

Noctis bana şaşkınlıkla baktı. "Şimdi saçımı mı kesmek istiyorsun?"

"Evet, neden olmasın?" diye cevap verdim, sesimin çok tiz olduğunu ve eve çekilmek için çok erken olduğunu bilerek, yanından aceleyle geçip gittim.

"Nasıl isterseniz." Beni takip ederken yüz ifadesini özenle kontrol ediyordu. Ama boynunun yan tarafındaki hızlı nabızı fark ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye hayretle düşündüm onu banyoya götürürken. Bilmiyordum. Ama kendimi durduramadım. Küçük bir tabure aldım ve lavaboya doğru işaret ederek, saçını ıslatmanın işleri kolaylaştıracağını kısaca açıkladım.

Noctis koluma elini koyarak beni durdurdu. "Bunu kendim yapabilirim."

Başımı salladım. "Hayır, bırak ben yapayım."

Ben gerekli tüm eşyaları lavabonun kenarına dizerken itiraz etmeyi bıraktı: bir havlu, bir tarak, makas ve şampuan. Ama önce biraz keyif yapacaktım.

"Üzerindeki tuniği çıkar."

Büyük bir memnuniyetle, Noctis emrimi yerine getirdi. Hiç tereddüt etmedi, soyunmasını istediğim gerçeğine dair tek bir alaycı tavır bile göstermedi. Sadece hızlı ve etkili hareketler. Tunik yere düştü. Birdenbire banyom, Aron-Lyr'deki en küçük alan gibi geldi. Yavaşça hareket ettim, her bir duyuma odaklandım. Başını lavabonun üzerine doğru eğdiğimde parmak uçlarımın altında teninin pürüzsüzlüğü; lirin taşlarını aktive ettiğimde suyun aşağı doğru akmasının sıcaklığı; saçlarını köpürtürken, parmaklarımla kafa derisine bilinçli bir baskı uygularken ondan çıkan hafif inilti; duyularımı dolduran kardelen kokusu.

"Hâlâ aynı şampuanı kullanıyorsun, değil mi?" diye mırıldandı Noctis, sesi rahatlamış, gözleri kapalıydı. "O kokuyu hep sevmişimdir."

Aradan geçen bunca yıla rağmen hatırlıyordu. "Tam olarak aynı değil," diye yanıtladım. "Tanez bunu Lyrheim'da benim için yapardı."

Ona bu kadar yakın olmak hem iyileşmemiş bir yara gibi acı veriyordu hem de tüm acılarımı dindiriyordu. Uzun kirpiklerinin elmacık kemiklerine düşen gölgelerini görebiliyor, her nefes verişini hissedebiliyor, vücudunun sıcaklığını tadabiliyordum. Sabunlu suyu durularken, koyu renk saç telleri ipek gibi parmaklarımın arasında kayıyordu.

"Bu çok hoş geliyor," diye mırıldandı. Çok çabuk bittiği için, utanmadan bu işi uzatarak saçını ikinci kez yıkamaya karar verdim. Noctis şikayet etmedi, gerçi boynu tutulmuş olmalıydı. Dokunuşuma yaslandı, parmaklarım yeni bir hassas nokta bulduğunda hafifçe inledi. Rüya gibi atmosferin etkisiyle, bakışlarımı ve ardından ellerimi boynunun yan tarafına doğru kaydardım, aramızdaki bağın görünür kanıtına karşı koyamayana kadar. Parmaklarım derisine kazınmış kelimelerin üzerinden geçerken ve üzerlerindeki zarif kıvrımları takip ederken Noctis donakaldı.

"Bunu ne zaman aldın?" diye tereddütle sordum.

"Mahkumiyetimden kısa bir süre sonra. Triannon'daki bir Aerieth kahininden." Dokunuşum tehlikeli bir şekilde meme ucuna yaklaştığında titredi, ama gözleri kapalı kaldı. Merakım derinleşse de kurcalamadım. Neden beni kalıcı bir hatıra olarak derisine kazımayı seçmişti? Ve neden, ihanetimin yarası hala taze iken? Beni, Onların geri kalanından daha çok olmasa bile, en az onlar kadar nefret etmesi gerekirken?

Peki o zaman, neden Lyrheim'ı terk edip ıssız bir yerde saklanmışım? Neden geçmişimi silmeye ve sıradan bir ölümlü gibi davranmaya çalışmışım? Neden o yalnız gecelerde, onun çok sevdiği o berbat çaydan

kendime bir fincan demlemeye alışmıştım, ondan kalan en ufak bir hatırayı bile özleyerek?

Çünkü ne kadar aptalca ve mantıksız olsa da unutamıyordum. Ve görünüşe göre o da unutamıyordu.

Uzandım ve Noctis'in yarasının öfkeli kırmızı çizgilerini takip ettim; bu, onu hayatıma geri getiren fırtınalı gecenin acımasız bir hatırlatıcısıydı; kabarık, pürüzlü dokusu, etrafındaki pürüzsüz deriyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. "Bu gerçekten nasıl oldu? Tharion bunca yıl sonra seni nasıl buldu?"

Artık sırlarını saklamasına izin veremezdim. Tam o sırada Chiasma ve Galator'un tekrar aktif hale gelmesi tesadüf olamazdı. Ne planladıklarını biliyordu.

"Baradaz..." Noctis'in gözleri aralandı, yüzünde çelişkili bir ifade vardı.

"Hayır," dedim, parmağımı dudaklarına götürerek onu susturdum. Artık daha fazla yalan ve hile duymaya tahammül edemiyordum. "Beni oyalamaya çalışma. Gerçeği istiyorum."

Bakışları gözlerime kenetlendi, nefesi tenime fısıltı gibi değdi.

"Eskiden, senin mağaranda olduğumuz zamanlarda kurduğumuz o küçük hayali hatırlıyor musun?" diye mırıldandı. "Her şeyi geride bırakıp, sadece sen ve ben olacağımız hayalini?"

Evet, hatırladım. Aramaz'ın Kaos'la yapılan ilk savaştan sonra onu affetmesinden sonra, iki asırlık hapis hayatından sonra özgürlüğün tadını yeniden tattığı zamandı. Onun düşüncelerimi herkese karşı zehirlemesine izin verdiğimde, zaafım bir felakete yol açmıştı.

"Artık bir oyun olmak zorunda değil. Sonunda birlikte olma şansımız var." Noctis'in sesi yalvarır gibiydi, neredeyse umutsuzdu.

Ama bunlar asla onun gerçek arzuları değildi. Her zaman Aron-Lyr'ı yönetmeyi, beni yanında tutmak için benim sevgimi kullanmayı hayal etmişti. Bir piyon. Hırslarını gerçekleştirmek için gerekli bir piyon.

Elim teninden çekildi. "Çünkü her kadın, her şey başarısız olduğunda son çare olmayı sever. Bunu kendin söyledin. Gidecek başka yerin yoktu. Bu yüzden buraya geldin. Neredeyse kendini öldürüyordun ve başka hiç kimse seni yanına alacak kadar aptal değildi."

"Hayır, öyle değil..." Noctis kalkmaya çalıştı ama ben onu sıkıca geri bastırdım ve havluyla saçlarını kuruladım. İşimi bitirip makası aldığımda bana kaşlarını çatı. Bu ruh halindeyken boynuna keskin bir cisim tutmam

onu endişelendiriyor olmalıydı. “Nerede olduğunu bir süredir biliyordum,” dedi. “O Hava taşını bana dövme yapan aynı kahinden aldım.”

“Bu çok uygun.” Makasın şakırtısı kalbimin öfkeli ritmini yankıladı. Siyah saç telleri yere düştü.

Noctis homurdandı. "Sanırım sevgili Enlial'ın bununla bir ilgisi var. O koca kuş, gagasıyla başkalarının işine burnunu sokmaktan asla vazgeçemez."

Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere bir kenara not ettim. Gizemli Hava Varlığı ile yaptığım son görüşmeyi göz önünde bulundurursak, bu bilgi oldukça ilginçti.

Noctis iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, daha önce buraya gelmememin tek sebebi, beni görür görmez kazığa geçirmeyeceğinizden emin olamamamdı."

Harika. Ona karşı duyduğum bu bitmek bilmeyen zaafın boyutuna o bile şaşırdı.

"Benimle birlikte çiftliğimde kalmaktan memnun olacağınıza gerçekten inanmamı mı bekliyorsunuz?" diye çıkıştım ona, sinirim giderek artıyordu. "Kaos büyüündeki herhangi bir artışı kendi çıkarınız için kullanmayacağınıza mı inanacaksınız?"

"Eğer böyle bir şey olursa, o kapıdan içeri girip dünyayı kurtarmaya çalışacak bir kahraman gibi davranmayacağına gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" Noctis'in sesi de benimki kadar sertti.

Kendisinden başka kimseye yardım etmekten bahsederkenki küçümseyici tavrı sinir bozucu derecede tanıdıkta. Saçını son bir kez kestim ve elimde hâlâ sıkıca tuttuğum makasla öfkeli bir şekilde inanmazlıkla alay ettim. "Yani bu kadar mı? Başka bir çatışma çıktığı anda yine düşman mı olacağız? Sence bu nasıl işleyecek?"

Sözlerim onda bir şeyleri tetikledi, başını geriye yaslayıp bakışlarımı yakalarken koyu renkli gözleri bana doğru alev alev yanıyordu. "Ben senin düşmanın değilim, Baradaz."

Ona doğru eğildim, gözlerimi bir an bile ondan ayırmadım. Makası tutuşumda ani bir değişiklik yaptım ve sivri uç, açık bir tehdit gibi, boynunun yan tarafında kaydı. Gözle görülür bir şekilde yutkundu.

“Öyle mi? Oysa benden o kadar çok sır saklıyorsunuz. Bana, çiftliğe ve burada yaşayan insanlara tehlike getiren sırlar bunlar.” Sözlerimin gerçekliği içime işledikçe sesim titredi. “Size güvenmem için tek bir sebep

söyleyin. Sadece bir tane.” Bir yanım onun şüphelerimi gidermesini, çok ihtiyaç duyduğum müttefik olmasını istiyordu. Çok yalnızdım. Çok uzun zamandır yalnızdım ve...

Noctis'in ani hareketiyle tabure yerde gıcırdadı, tek bir keskin hareketle makasım fayansların üzerinde şangırdayarak yere düştü.

“Anlamıyorsun,” diye haykırdı. Ayağa kalkıp bana doğru dönerken gözlerinde vahşi bir ışık parladı. Kollarımı kavrayıp beni kendine doğru çekti. “Çok uzun zamandır aptal olduğumu biliyorum. Çok, çok fazla hata yaptığımı biliyorum. Ama artık benim için tek bir taraf var.”

"Çok yakınımda," diye haykırdı zihnim.

“Sizin tarafınız.”

Onun daha da yakınımda olmasını özledim. Ona inanmayı özledim.

“Sana kızgın olmaktan çok yoruldum.” İstemedен ağzımdan kaçan bir itiraf. Sıcak parmaklar yanağıma dokundu. Gözlerim kapandı. Her zerrem teslim olmayı, savaşmayı bırakmayı özlüyordu. “Ama kızgın olmamaktan çok korkuyorum.”

“Baradaz...” Nefesi dudaklarımın üzerinde fısıldadı. Lyr, lütfen...

Bum!

Ev, gök gürültüsü gibi bir kükremeye sarsıldı ve bir an için, aklımı kaybetmeye başladığımın son uyarısı olduğuna inandım. Saniyeler sonra bir patlama daha oldu. İçimde bir korku dalgası yayıldı. Hayır, bu olamazdı.

Tek kelime etmeden kapıdan fırladım, evin içinden dışarı doğru koştum. Karşıma çıkan manzara karşısında kalbim acı verici bir şekilde çarpıyordu.

Dünya sadece bir saat içinde nasıl bu kadar tamamen değişebilir?

Sabahın berrak mavi gökyüzü kaybolmuş, yerini ufuk boyunca uzanan koyu, yüksek bulutlar almıştı. Uzakta, uğursuz mor ve zümrüt yeşili tonlarında bir şimşek çaktı. Ardından bir gök gürültüsü daha duyuldu. Rüzgar, örgülü saçlarımı şiddetle savurdu.

“Kaos fırtınası.” Noctis, tünüğünü başının üzerinden geçirerek beni dışarıya kadar takip etti. Gökyüzüne bakarken sesi endişe doluydu.

“Ama hiçbir uyarı yoktu,” diye bağırdım. “Üstelik yılın bu zamanında bunun için çok geç. Hiç düşünmemiştim ki...”

Araclarım tepelerdeydi, hiçbir korumaları yoktu. Hızlı hareket etmezsek öleceklerdi.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Noctis. Kolumu sıkıca kavraması beni yere sabitledi.

Artan paniğimi yatıştırmaya ve bir strateji geliştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Sürüyü olabildiğince hızlı bir şekilde alt etmeliyiz. Tek yol bu."

Noctis kararlı bir şekilde başını salladı ve Nacin'i eyerlemek için ahıra koştu. Ben de Chaosdagger'ı almak için içeri koştum ve pantolonumun arkasına sakladım. Kullanmanın tehlikesine rağmen, ona ihtiyacımız olabilir.

Noctis, Nacin'in sırtına binmeme yardım ederken gözlerinde benim hissettiğim aynı derin endişeyi taşıyordu. Hiç vakit kaybetmeden atı ileriye doğru sürdü ve doğruca karanlık tepelere yöneldi.

Yaklaşmakta olan fırtınanın tam kalbine.

BÖLÜM

32

Noctis

Bu tam bir çılgınlıktı.

Nacin'i fırtınanın içine sürmeden önce bile bunu biliyordum. Rüzgar bizi öyle bir şiddetle savuruyordu ki, dizginleri sıkıca tutmak zorunda kaldım, at korkmuş bir şekilde kişnerken onu sakinleştirmeye çalıştım. Isırıcı yağmur yüzlerimize çarpıyor, yolu kapatıyor ve kıyafetlerimizi ve saçlarımızı saniyeler içinde ıslatıyordu. Böyle bir Kaos fırtınasında, azgın unsurlardan hiçbir koruma olmadan dışarıda olmak tehlikeliden de öteydi; intihara yakındı. Yine de arakları kaderlerine terk etmek bir seçenek değildi. Benim için değil, Rada için de kesinlikle değildi.

Nacin'i yavaşlatıp tırıs hızına indirdim, havada ölümcül oklar gibi savrulan kırık dallardan kaçınmaya çalıştım. Rada canı pahasına bana tutundu, kolları belime adeta mengene gibi yapışmıştı. Yağmur görüşümü bulanıklaştırıp gözlerimi kamaştırıyordu. Havada kaos cızırdıyordu, tenimde ağır bir his bırakıyor, nefesimi kesiyordu.

Bir yıldırım çaktı. Tehlikeli derecede yakındı. Çevremizi tamamen alt üst eden yıldırım, yolumuzda devrilmiş bir ağacı ortaya çıkardı. Çarpışmayı önlemek için nafile bir girişimle Nacin'in dizginlerini sertçe çektim. At tiz bir kişnemeyle şaha kalktı ve aniden dünya altüst oldu.

Rada'nın tutuşu koptuğunda ve çılgılık atarak benden koptuğunda, dehşet içimi yakıp kavurdu. Yola çarpmanın etkisiyle dişlerim titredi, toprak zaten çamura dönüşmüştü. Ayağa kalkarken ellerime yapıştı ama şükürler olsun ki yaralanmamıştım. Nacin, muhtemelen korkudan ahıra çekilerek, geldiğimiz yoldan geri koştu.

“Rada!” Sağanak yağmurun arasından gözlerimi zorlayarak arkamdaki yola baktım. Aman Tanrım, neredeydi o? Onu bulamayınca nefesim kesildi.

"Buradayım."

Sesini duyduğumda, tatlı bir rahatlama dalgası başımı döndürdü. Karanlıktan ve yağmurdan sendeleyerek çıktı. İçgüdüsel olarak onu dengelemek için elimi uzattım. Bir şimşek çakması yüzünün solgunluğunu, vücudunun sağ tarafının tamamını kaplayan çamuru ortaya çıkardı.

Gök gürültüsünün uğultusundan duyulabilmek için kulağına "Yaralandın mı?" diye bağırarak zorunda kaldım.

“Hayır, sadece biraz sarsıldım,” diye bağırdı. “Ama Nacin nerede?”

"Bu hızla giderse, muhtemelen çoktan çiftliğe geri dönmüştür. Biz yürüyerek devam etmek zorundayız."

Sanki doğa olayları bize karşı komplo kurmuştu. Isırıcı rüzgar yüzümüze yağmur yağıyor, botlarımız çamura batıyor, etrafımızda gök gürültüsü ve şimşek çakıyordu. Düşüşümüzden beri Rada'nın elini bırakmamıştım. Birbirimize sıkıca tutunmuştuk, soğuk ve nemli teni gerçekliğe olan tek bağlantımdı. Tepelere doğru yol, bitmek bilmeyen bir savaşa dönüşmüştü; bizi ileriye iten tek şey inatçı irademizdi.

Ağaçların arasından nihayet çıktığımızda, ikimiz de olduğumuz yerde donakalmıştık.

Her şey yok olmuştu. Saatler önce yan yana dinlendiğimiz, çiçeklerle süslü o cennet gibi otlaklar artık yoktu. Geriye sadece çamurdan, parçalanmış ağaçlardan ve sivri taşlardan oluşan harap bir alan kalmıştı.

Bir toprak kayması. Arakların ortada olmadığını fark ettiğimde midem aniden ve korkunç bir şekilde kasıldı.

Sonra kapıda, korkudan birbirine yapışmış, devasa, kümelenmiş bir grup gördüm. Şükürler olsun! Bazıları hayatta kalmıştı. Rada rahatlama çığlığı atıp onlara doğru koşmaya çalışırken onu tam zamanında durdurdum.

“Dikkatli olmalıyız,” diye uyardım. “Panik içinde bizi ezmelerine izin vermemeliyiz.”

Hayvanlar genellikle uysal olsalar da, korkudan akıllarını kaybetmişlerdi; yüksek sesle inliyor, büyük, kıvrık boynuzlarını birbirine ve çite çarpıyorlardı. Nasıl devam edeceğimi bilemediğim için tereddüt ettim.

Alma bizi kurtardı. Kapıya yaklaşırken, sürünün anaç dişisi öne doğru hamle yaptı ve devasa başını, tahtadaki bir aralıktan Rada'nın uzattığı eline sürttü. Rada onu okşadı ve hayvanın kulağına yatıştırıcı sözler fısıldadı.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu tüm sürüyü sakinleştirdi; hâlâ tedirginlerdi ama artık panik halinde değillerdi. Bana kısa bir bakış attıktan sonra Rada kapıyı açtı. Araklar, Alma'yı takip ederek dışarı çıktılar, toynakları çamurlu yola batıyordu. Rada, hayvanlar birer birer yanından geçerken yüzünde bir umutsuzluk belirdi ve sonunda onları sayabildi.

"Üç kişi kayıp!" Tehlikeyi görmezden gelmeye kararlı bir şekilde, fırtınanın harap ettiği tarlaya doğru ilerledi.

"Rada, hayır." Bir kez daha onu tuttum, bileğini sıkıca kavradım. Onu kendime çektiğimde, gözleri fal taşı gibi açılmış, ıslak saçları yanaklarına yapışmış, çılgın bir çaresizlik içindeydi. Yüzünü ellerimle kavrayıp bana bakmaya, gerçeği kabul etmeye zorladım. "Gittiler, Rada."

"Hayır," diye itiraz etti, başını çılgınca sallayarak. "Bizim yapmamız gereken—"

"Geride kalanları ve kendimizi kurtarmalıyız."

Onun ısrarcı olmaya devam edeceğini, vücudunun gergin kalacağını yarı yarıya bekliyordum. Ama aniden yumuşadı, bana yaslandı ve gözlerini kapattı. Tek ve kararlı bir şekilde başını salladı.

Tepelerden iniş bitmek bilmeyen bir kabustu. Alma önden gidiyordu, içgüdüleri hâlâ yerindeydi. Tehlikeli anlar o kadar çoktu ki sayısını unuttum. Her defasında bir toynak yoldan çıktığında, kavisli bir boynuz neredeyse bana veya Rada'ya değdiğinde ya da bir yıldırım çarpması sürüyü yeni bir kargaşaya sürüklediğinde kalbim hızla çarpıyordu.

En sonda oldu. Çiftliğe o kadar yakındık ki, fırtınanın dindiğine, hepimizin sağ çıkacağına kendimi inandırmıştım. Şimşek ve gök gürültüsü aynı anda, o kadar şiddetli bir şekilde çaktı ki, içgüdüsel olarak eğildim. Ardından devrilen bir ağacın sağır edici gürültüsü ve acı çeken bir hayvanın tiz çığlıkları geldi.

Gözlerim tekrar görmeye başladığında, kulaklarım hâlâ çınılıyordu, Kaos etrafımızda kükredi. Büyü, fırtınayı açgözlü bir şekilde bana doğru uzanan bir kasırgaya dönüştürdü.

Alaycı bir tıslama tenime sinsi sinsi yayıldı. "Efendim, Efendim, Efendim..."

Nefesim kesildi. Hayır, olamazdı. Kiazma, hançerlerin yardımıyla bile böyle bir fırtınayı yaratacak güce sahip değildi.

Rada sendeledi ve çaresizce beni yakaladı. Elime bir cisim tutuşturdu; elimde çılgınca titreşen pürüzsüz bir şeydi bu. Vultaron'dan aldığımız Kaos

Hançeri.

"Fırtına hançerin ardından mı geliyor?" diye bağırdı.

"Hayır," diye yanıtladım. Ama hançer kurtuluşumuzun tek şansı olabilirdi. "Fırtına bana doğru çekiliyor," diye itiraf ettim. Bir şekilde eski hizmetkarlarım onu peşimden göndermişti. Ve eğer onu evcilleştirmenin bir yolunu bulamazsam, dizginsiz gücü bizi yutacaktı.

Kendimi hazırlayarak hançeri kaldırdım. Büyü, bizi tanırcasına kükredi ve etrafımızda parıldayan ametist ve zümrüt bir akıntı halinde dönmeye başladı.

Rada'nın bakışları endişeyle doluydu, ama bana olan tutuşu hiç gevşemedi. "Noctis! Emin misin?"

Bir başka yıldırım tehlikeli derecede yakına düştü ve arakları yeniden paniğe sürükledi. "Tek yol bu," diye mırıldandım, Rada'nın beni duyup duymadığından emin değildim.

Elimdeki hançer, etrafımızı saran büyüye uzanırken düşmüş bir yıldız gibi parladı. Bana hevesli bir sevgili gibi geldi, tenimi okşadı, varlığımı doldurdu. Her şeyi hissedebiliyordum—fırtınanın azgın gücü, yıkıcı ama muhteşem, uzanıp onu kontrol altına almamı bekliyordu. Hançeri Serai'ye karşı kullandığım günün aksine, o zaman sadece lir taşındaki büyü benim emrimdeydi, şimdi hançer bir kanal görevi görüyordu, fırtınanın tüm gücünü bana aktarıyordu.

Diğer her şey kayboldu. Artık üzerime yağan yağmuru ya da bizi hırpalayan rüzgarı hissetmiyordum. Sadece damarlarımda akan güç, benden yayılan nabız gibi atan sihir vardı.

"Bunu paylaşmalısın!"

Kulağımda uzaktan gelen bir ses, kolumu tırmalayan parmaklar. Onları görmezden geldim. Son seferinde, sihir beni hayata döndürmüştü. Bugün, kısacık, heyecan verici bir an için, kendimi yeniden bir tanrı gibi hissettim.

Sonra acı vurdu. Sanki kanım alev almış, beni diri diri kaynatıyormuş gibi, yakıcı bir his tüm vücudumu sardı. Çaresizce büyüye uzandım, onu kontrol etmeye çalıştım ama emrimi reddetti. İçimde korku uyandı.

Yanılmıştım, hem de fena halde yanılmıştım. Bu fırtınayı kontrol edemeyecek kadar güçsüzdüm.

"İçeri girmeme izin ver!" Rada kendini kollarımın arasına attı. Bedeni benimkine yapıştı, eli hançeri kavradı, zihni zihnime değdi.

Parlak bakışları altında ensemdeki her bir tüy diken diken oldu, kalbim acı verici bir şekilde gümbür gümbür atıyordu. Şimşek çakmadan hemen önce fırtınanın tam ortasında duruyordum.

Ve sonra, yıldırım çarptı.

Dudakları benimkilerle birleşti.

Dünya, ıslıl ıslıl parlayan renklerin kaleydoskopuna dönüştü. Yağmur ve sihir gibi bir tadı vardı. Kaybettiğim ve bir daha asla bulamayacağımı sandığım her şey gibi. Ev gibi bir tadı vardı.

Dudakları benimkine ısrarla bastırıldı, dili ağzımın içine girdi. Hiç tereddüt etmeden ona açıldım, keskin arzu dalgasıyla ona doğru hücum ettim, bu duygudan, ondan daha fazlasını istiyordum.

Sunduğum şeyi o kadar eksiksiz kabul etti ki, duyularımı altüst etti; sanki beni yutmak, benden hiçbir şey kalmayana kadar her şeyimi almak istiyormuş gibi ağzımı keşfetti. Ve Işık, ona izin verecektim. Beni yok etse bile, her şeyi ona verecektim.

Büyü, aramızda canlı bir şey gibi titreşiyordu; bizi saf, sınırsız bir güçle birbirine bağlayan kırılmaz bir bağdı.

“Birlikte.” Rada’nın sesi, öpüşü kadar şiddetli ve amansız bir şekilde düşüncelerimde yankılandı. “Bunu başarabileceğini biliyorum.”

Zihnimde bir anılar seline kapıldım.

Altın bir tahtta oturan Rada, ıslıl ıslıl beyaz bir elbise giymiş, kızıl saçlarını yıldız ışığından yapılmış bir taçla taçlandırmıştı. Yüzü çarpıcı ve kusursuzdu, ama bir o kadar da soğuktu.

Yumuşacık kumsalda koşarken boğuk kahkahası yankılanıyordu, davetkar turkuaz dalgalara çıplak bir şekilde dalıyor ve güneş ışığına binlerce pırıltılı su damlası saçıyordu.

Yanaklarından durmaksızın akan gözyaşları, bana doğru uzanırken yüzündeki kederli ifade, pelerininin gölgesinde gizlenmiş saçlarının alev gibi parıltısı...

Gümüş rengi gözlerinde öfkeli bir ışık parlıyordu; Starfire’i çelik ve büyüünün parlak bir yayı içinde savururken, düşmanlarının karanlık kanı yüzüne sıçramıştı.

Vahşi, güzel kraliçem. Benim için gelmişti. Yanımdaydı ve birlikte her şeyi başarabilirdik.

Ellerimiz hançerin kabzasını kavradı, birbirine kenetlendi. Zihinlerimiz de aynı şeyi yaptı ve Kaos büyüü, ham ve dizginsiz bir şekilde,

bağlantımızdan kükredi. Sonsuz bir an için, her şeyin içinde boğuldum. Onun içinde, gücün içinde, mutlak doğruluğun hissinin içinde. Bunun için yaratılmıştık: fırtınaya binmek, gücünü kontrol etmek.

Ancak ölümlü bedenlerimizin sınırlarını, damarlarımdaki ateşin yeniden yakıcı etkisini şimdiden hissedebiliyordum. Büyüyü dizginlemeliydim, yoksa ikimizi de tüketecekti. Zayıflığım yüzünden ona zarar gelmesine asla izin vermeyecektim.

Bu sefer, sihir çağırma uydu ve hançere aktı. Öpüşmemizi derinleştirdim, dilimi Rada'nın ağzının tatlı sıcaklığına derinlemesine sokarken aynı anda ellerimizi de indirdim. Sihir patlak verdi, içimizden ve yerden alev alev yandı, çamur ve yağmur suyunu yankılanan bir şok dalgasıyla gökyüzüne fırlattı. Bağlantımız bu saldırının altında koptu ve ben geriye doğru sendeledim, Rada'yı ve hançeri bırakmak zorunda kaldım.

Patlamanın ardından gelen ışık gözlerimin önünde dans ediyordu. Tekrar görebildiğimde, içimi bir rahatlama kapladı. Başarmıştık. Kaos fırtınası dinmişti.

Yanımda duran Rada'ya döndüm, solgun yüzünü, davetkar dudak kıvrımlarını, keskin bakışlarını süzdüm. İçimde yeniden uyanan, yoğunluğu inkar edilemez bir ihtiyaç hissettim. İçgüdüsel olarak ona uzandım, elimi ensesindeki saçlarına doladım ve başını sertçe çekerek geriye doğru eğdim. Keskin bir nefes aldı.

Bir hayvanın acı ılgılığı, aramızdaki mesafeyi tekrar kapatamadan gerginliği böldü. Rada, çoktan koşmaya başlamışken, kollarımın arasından sıyrılıp çamura düştü; kırık bir ağacın gölgesi üzerine çökmüş, aşağıda ise yaralı bir arakın daha karanlık silueti acı içinde kıvranıyordu.

Kaos Hançerini aldıktan sonra, giderek artan bir endişeyle onun arkasından yürüdüm. Canlı ve hareketli arak Itzi, ağacın ağırlığı altında sıkışmış, kendini kurtarmak için boşuna çırpınırken bacakları havada nafile bir şekilde çırpınıyordu. Sadece bir bacağı hareketsiz kalmıştı, kırık kemik loş ışıkta beyaz beyaz parlıyordu, kanı koyu renkli kürkü ve altındaki çamuru ıslatıyordu.

"Onu oradan çıkarmamız gerek." Rada, hayvanı ve ağacı çılgıncasına çekmeye çalıştı.

"Baradaz..." Yaklaştım ve koluna dokundum, yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını biliyordum. Ağacı yerinden oynatsak bile, bu büyüklükte ve

ağırlıkta bir hayvanı taşımak imkansızdı. Itzi'yi iyileşebileceği bir yere götürmenin hiçbir yolu yoktu.

Rada'nın elleri aşağıya indi. Gözleri gözlerimle buluştu, aynı umutsuz gerçek gözlerinde parlıyordu.

"Diğerlerini ahıra götürün," dedi sesi kısık bir şekilde. "Ben onunla kalacağım."

Bir an için onun önerisine karşı çıkmayı düşündüm. Fırtına üzerimize çöktüğünde hissettiğim şeyi biliyordum. Biri onu bize göndermişti. Kim olursa olsun, dikkatimizin dağılmasından faydalanarak sonrasında bize saldırabilirdi.

Itzi acı içinde inledi ve kasıldı, iri, kahverengi gözleri korku doluydu.

"Git!" Rada bana umutsuz bir bakış attı. Ve anladım. Arak için hiçbir umut yoktu. Yine de Rada, bu son anlarında onu terk etmeyecekti.

Tereddüt ederken, elimde Kaos Hançeri'nin nabzını hissettim. Lanet olsun, bu kahrolası şey Kiazma'yı doğrudan bize getirecekti. Onu olabildiğince çabuk lir taşı sandığına geri götürmeliydim.

"Hemen gideceğim," diye söz verdim, Rada'nın elini sıktıktan sonra kendimi zorlayarak uzaklaştım.

Alma endişeyle bize doğru döndü ve ben de yan tarafına hafifçe vurarak onu rahatlattım. Çiftliğe ulaşana ve arakları ahıra sokana kadar zaman çok yavaş geçti. Umduğum gibi, Nacin çoktan oradaydı, girişte homurdanıp titriyordu. Hayvanları hızla emniyete aldım ve eve geri koştum. Neyse ki, Rada diğer günkü araştırmamdan sonra misafir odasının kapısını açık bırakmıştı. Hançeri sandığa geri attım ve Rada'nın daha önce bıraktığı mutfaktan mızrağını aldım. Yağmura rağmen yanına dönerken mızrak ellerimde ağırdı.

Neyse ki, o ve Itzi tam bıraktığım yerdeydiler. Arak sakinleşmişti, nefesleri yavaş ve zorluydu. Rada, Itzi'nin kocaman başını kendi çok daha küçük bedenine yasladı, üzerlerine hafif yağmur çiseliyordu. Kızarmış gözleri benimkilerle buluştu, elimdeki silahı görünce yüzündeki endişe daha da arttı. Sessiz kaldı, yaralı hayvanı okşamaya devam etti.

"Sürünün geri kalanı ahırda güvende," dedim, yanına çömelerek. Cevap alamayınca Itzi'ye doğru işaret ettim. "Belki de çiftliğe giden yolda beni beklemeniz daha iyi olur."

Şaşkınlığıma rağmen, Rada bir an yüzünü Itzi'nin kürküne bastırıp kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra hemen ayağa kalktı; her hareketinde

yorgun bir teslimiyet vardı.

Yaşlı Baradaz benimle tartışır, arak'ı kurtarmak için imkansız bir plan uydururdu. Bunu yapmaması, çiftliğine geldiğimden beri bana her şeyden çok, Rada'nın bu savaştan yara almadan çıkmadığını gösterdi. İnatçı iradesinin ve iyiliğin her zaman sonunda galip geleceğine olan sarsılmaz inancının bir kısmını kaybetmişti.

Hatırladığımdan daha sert, daha az idealistti. İçinde bir şey kırılmıştı. Korkarım ki ben kırmıştım. Lanet olsun bana, uçurumun en karanlık köşelerine!

Itzi'nin yan tarafını son bir kez okşadım, arakın kahverengi gözleri rahatsız edici bir şekilde güven doluydu. "Elveda, küçük baş belası."

Hedefim tam isabetti. Her şey bir anda olup bitti, devasa bedenden son bir titreme geçti.

Mızrağın ete saplanmasıyla ıslak sesi, taze kan kokusu; bunlar, arkamdan yankılanan boğuk hıçkırığa kıyasla önemsizdi. Öylesine tam bir umutsuzluk dolu bir sestir ki, duymak bile acı vericiydi. Rada benim tavsiyelerimi dinlememişti. Tabii ki dinlememişti.

BÖLÜM

33

Noctis

Rada, düşüncelere dalmış bir şekilde, çiftliğe doğru ağır ağır yürürken sessiz kaldı. Fırtına nihayet dinmişti, ancak kalıntıları hala duruyordu. Alçak bulutların arasından sızan kasvetli, loş ışık, avluya ürkütücü bir hava katıyordu. Yer çamur ve kırık dallarla doluydu, çatıdan birkaç kiremit düşmüştü ve tavuk kümesinin girişindeki iki çalı yoktu, ama genel olarak şanslıydık. Büyük bir hasar olmamıştı. Yine de, temizlik göz korkutucu olacaktı.

Rada, "Cesede iyi bakmamız gerekiyor," diye belirtti. "Çiftliğe çok yakın. Serai'ler hâlâ buralarda dolaştığı sürece, bu durum yırtıcıları bize çekecektir."

Sözleri beni dalgınlığımdan uyandırdı. Bunca zamandan sonra bile beni şaşırtma gücüne sahipti. Solgun ve bitkin, yaşananlardan sarsılmış olmasını bekliyordum. Ama çarpıcı yüzünde hiçbir kargaşa belirtisi yoktu, sadece çelik gibi bir kararlılık vardı.

Gözlerine bakmaktan kaçınarak boğazımı temizledim. "Bunu yapabilirim. Sen burada, çiftlikte kal."

"Hayır. Size eşlik edeceğim," diye hemen yanıtladı Rada, kararlı sesi, dile getirebileceğim iyi niyetli her türlü itirazı bastırdı. "Ateş taşı ve diğer silahlarımızı alacağım. Fırtına bazı yırtıcı hayvanları yuvalarından çıkarmış olabilir. Dikkatli olmalıyız."

İçimden bir ah çektim ve ihtiyacımız olan diğer malzemeleri almak için ahıra doğru ilerledim. Bu onun vereceği bir karardı. Onun gücünü asla hafife almamam gerektiğini çoktan öğrenmiştim.

Alma, ahırından başını uzatarak hüznü bir iniltiyle selam verdi. Ben depoya doğru ilerlerken, gözleri yanındaki dört boş ahıra kaydı. Arakların ana kraliçesi, kayıplarımız için efendisi kadar derinden üzülmüyordu.

“Elinden gelenin en iyisini yaptın,” diye mırıldandım, ahırının önünde durup kıvrık boynuzlarının üzerindeki koyu renkli kürkü okşayarak. “Bazen yapabileceğimiz tek şey bu.” Dudaklarımdan acı bir kahkaha döküldü. “Lyr bunun benim başardığımdan çok daha fazlası olduğunu biliyor.”

Malzemeleri (bir testere, bir branda ve bir yığın kuru odun) paketledikten sonra avluya geri döndüm. Rada zaten evin önünde beni bekliyordu. Hiçbir şey söylemeden, mızrağını sıkıca kavrayarak bana kılıfımı ve kılıcımı uzattı. Daha fazla gecikemeyeceğimizi anladığımızda, sonunda çamurlu tehlikeli yoldan yola koyulduk.

Bir süre sonra Rada, devrilmiş bir ağacın yanından ustaca sıyrılıp, kaşlarını endişeyle çatarak, "Sence fırtına köyü de vurdu mu?" diye sordu.

“Umarım öyle değildir. Sanki bu bölgede yoğunlaşmış gibiydi,” diye yanıtladım, sesim suçluluk duygusuyla boğuklaşmıştı. Fırtınada hissettiğim uğursuz varlığı ona anlatmam gerektiğini biliyordum ama tereddüt ettim. Kendisi de söylemişti: Varlığım, değer verdiği her şeyi tehdit ediyordu. Eski hizmetkarlarımın hâlâ beni avladığı için araklarının muhtemelen öldüğünü bilseydi nasıl tepki verirdi? Ve yine her şey benim suçum olsaydı?

Olayın ardından ağır ağır ilerlerken, Kaos fırtınasının doğası üzerine düşünme fırsatım oldu. Bana yapışmış olsa da, Rada ve ben gelmeden önce bile tepeleri kasıp kavuruyordu. Sanki amaçsız ve kontrolsüz bir şekilde serbest bırakılmıştı. Zihnim endişe verici tüm işaretleri birleştirirken, bunun gücümüzü ölçmek, bizi zayıflatmak için bir araç olduğunu fark ettim. Kaos Kurtlarının saldırısı. Bozulan tahıl.

Birileri bizimle oyun mu oynuyordu? Sonunda saldırmaya karar verdiklerinde savunmasız kalmamızı mı sağlamaya çalışıyorlardı?

Buz gibi bir korku omurgamdan aşağı süzüldü. Hizmetkarlarımdan biri bu taktiğe özellikle düşküncü ve yıllarca bana hizmet ederken en güçlü direnişi bile kırmak için kullanmıştı. Tanrım, eğer Deira yakınlardaysa...

Bakışlarım Rada'ya kaydı. Ne pahasına olursa olsun onu korumalıydım.

Ölü arak'a vardığımızda onun varlığına minnettar kaldım. Itzi küçük bir dağ kadar büyük görünüyordu ve onu yakmak için parçalara ayırma ihtimali beni bunaltıyordu. Küçük kraliçem gerçekten de cesaretini gösterdi; testereyle kestiğim parçaları brandanın üzerinde kararlılıkla taşıdı ve

yanımızda getirdiğimiz dallar ve odunlardan oluşan hızla bir yığın oluşturdu.

Bu korkunç bir işti. Kan ve ölüm kokusu havada ağır ağır asılıydı, ikimiz de kısa sürede kan içinde kalmıştık. Baş kısmına geldiğimizde, testerenin kalın boynu beceriksizce kesmesi ve yüzüme sıçrayan kanla birlikte sert küfürlerim havayı yakana kadar Rada'nın sabrı tükenmemişti. Birkaç adım yana kaydı ve eğilerek, ellerini dizlerine koyup kuru kuru kusmaya başladı.

Biraz sakinleştikten sonra, "Birkaç dal daha toplayabilirsin," diye önerdim. "Geri kalanını ben hallederim."

Önerimi hiç itiraz etmeden, yüzü solgun, ifadesi boş bir şekilde kabul edişi içimde bir endişe uyandırdı. Rada bir süre sonra geri döndüğünde sessiz kaldı ve bana Ateş taşını uzattı. Ben de onun büyüsünü kullanarak bir alev yaktım.

Alevler bir zamanlar canlı olan Itzi'yi yutarken, eli benimkini buldu. Geriye doğru bastırdım, bırakmadım, kan tenlerimizi birbirine yapıştırdı.

Her yer kan içindeydi.

Giysilerimizi sıırıslıklam etti, ıslak kumaşlar çiftliğe doğru yürürken tenime rahatsız edici bir şekilde yapıştı, bakır kokusu dayanılmazdı. Botlarımızı kirletti, her adımımız çamurlu yolda korkunç izler bıraktı, hâlâ dumanı tüten ateşten uzaklaşırken. Hatta Rada'nın yüzüne korkunç bir boya gibi sıçramıştı, yorgunluktan lekeli parmaklarıyla şakağını sildiği kirpiklerinden birine tek bir damla yapışmıştı.

Çiftliğe vardığımızda, "Yıkanmamız gerekiyor," dedim.

Hiçbir şey söylemedi, onu evin arkasındaki açık hava duşuna doğru çekerken beni takip etti. Orada öylece durup, soyunmak için hiçbir hareket yapmaması ve yüzündeki ifadesiz, endişe verici bakışlar içimde kabardı.

"Şunları çıkaralım." Kirli kıyafetlerini işaret ettim. Diz çöküp botlarının bağcıklarını çözerken beni durdurmadı. Ben de soyunmaya başlayıp tuniğimi, pantolonumu ve iç çamaşırlarımı yere düşürürken ağzından tek kelime çıkmadı.

Elimi bluzuna uzatıp "İzin verir misiniz?" diye sorduğumda başıyla verdiği hafif tepki o kadar azdı ki neredeyse fark edilemiyordu.

Onun gömleğinin bağlarını dikkatlice çözdüğümde, hatta pantolonunu aşağı çekip onu tamamen çıplak bıraktığımda bile tepki vermemesi endişemi daha da artırdı. Örgüsünü çözdüm. Vücudunu bakışlarımdan koruyan tek şey, alev alev yanan saçlarının şelalesiydi. Beni, adeta şekillendirilebilir küçük bir kukla gibi soymama izin vermişti. Şok. Zihninin hangi köşesine çekilmiş olursa olsun, onu takip edemedim. Yapabileceğim tek şey, ne kadar yetersiz olsa da, elimden gelenin en iyisini yaparak ona bakmaktı.

Giysilerimizi kurtarılamayacak durumda olduklarına karar verip düşün dışındaki yere attım. Daha sonra yakmak için zaman olacaktı. Sonra Rada'ya döndüm.

Daha iyi bir adam olsaydım, duşu açtığımda suyun onun muhteşem kıvrımlarının üzerinde nasıl inci gibi parladığını, kanla nasıl karışıp incecik akıntılar halinde aşağı indiğini ve vücudunu pas kırmızısı çizgilerle boyadığını fark etmezdim. Ama ah, çok uzun zaman geçmişti ve o çok güzeldi ve çok yakındı. Biraz kan yüzünden vazgeçmeyecek kadar çok korkunç şey yaşamıştım, yapmıştım.

Fırtınanın ortasında paylaştığımız öpücüğü dile getirmemiştim, anlamsız olabileceğini, zorunluluktan doğmuş ani bir hareket olabileceğini biliyordum. Yine de, onun tadının nasıl olduğunu, onda boğulmanın nasıl bir his olduğunu ve aramızda akan büyüğü hatırlamak, damarlarımda baş döndürücü bir hızla dolaşıyordu. İçimdeki karanlık bir parça, onu düşün ahşap duvarına yaslamak istiyordu. Suyun ikimizi de temizlediği sırada, hâlâ hayatta olduğumuzun, her şeye rağmen onun benim olduğunun, sahip olup koruyabileceğimin muhteşem bir hatırlatıcısı olarak, onun sıcaklığında kaybolmak istiyordum.

Beni geri tutan şey sağduyu ya da ahlak değildi; Rada'nın hâlâ uyuşuk kalması, belirgin uyarılmam için beni ne kızdırması ne de azarlamasıydı. İçindeki tüm ateş, tüm hırçınlık sönmüştü, geriye sadece küllerinde rahatsız edici bir kırılğanlık kalmıştı.

Ve bana güvendi. En zayıf anında yanında olacağıma güvendi. Bu farkındalık, her hareketimi sıkı bir şekilde kontrol etmemi sağladı; onu sabunlamak ve köpükleri ve kanı temizlemek için hızlı, kısa dokunuşlar yaptım, bacaklarını ve ayaklarını yıkamak için diz çöktüğümde bile bir yerde çok uzun süre kalmadım.

Kendimi iyice temizlerken daha da hızlandım, havlu getirmem gerektiğini fark edince de lanet ettim. Geri döndüğümde Rada hâlâ sıcak duşun altındaydı, gözleri kapalı ve hareketsizdi. Suyu kapattığımda titredi ama havluyu etrafına sarıp kucağıma aldığımda hiçbir şey söylemedi.

Bana sokulmuş, eli çıplak göğsümde dururken her zamankinden daha küçük ve narin görünüyordu. İçimde şiddetli bir koruma duygusu yükseldi, onu zarardan koruma dürtüsü yoğunluğuyla şaşırtıcıydı.

"Şu an bu fırsattan yararlanmaya mı canınız çekiyor?"

Yumuşak sorusu beni gerçekliğe geri döndürdü. Sandığım kadar kendinden geçmiş değildi. Fiziksel yakınlığın getirebileceği o muhteşem rahatlığa kapılma riskini sezmişti. Eli göğsümde yavaşça yukarı aşağı hareket etti, neredeyse hissedilmeyecek bir okşama gibiydi, gözleri kısılmıştı. Tüm tedbirleri bir kenara bırakmayı düşündüm. İçimdeki kurnaz manipülatör, yüzyıllardır keskinleşmiş içgüdülerle onu daha sıkı bir şekilde kontrolüm altına alma fırsatını gördü.

Ama... ona bu sefer farklı olacağına söz vermişim. Bu, sözlerin sadece güzel laflardan ibaret olmadığını kanıtlamam gereken andı. Hem ona hem de kendime karşı, en çok korunması gereken kişinin ben olmadığımı göstermem gerekiyordu.

"Beni hep baştan çıkarıyorsun, küçük kraliçem." Alnının tepesine bir öpücük kondurdum, ıslak saçları dudaklarımın altında serinledi. "Ama söz veriyorum, benden istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

Rada, onu odasına taşıyıp dikkatlice yatağına yatırırken, kocaman gümüş rengi gözleriyle beni izledi. Battaniyelerin altına sessizce sokulurken bakışları benden hiç ayrılmadı.

Geri çekilip, "Bize biraz kıyafet almalıyım," diye mırıldanırken, o şaşırtıcı bir hızla hareket etti. Eli bileğimi kavradı ve beni esir aldı.

"Lütfen, beni yalnız bırakma."

Çaresiz bir yalvarıştı, karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm. Mantığıma aykırı olsa da, boyun eğdim ve beni yatağa çekmesine izin verdim.

"Yapmayacağım." Yanına uzandığımda çarşaflar inanılmaz derecede yumuşaktı. Ama teni kadar yumuşak değildi; hemen bana yaklaştı, başını göğsüme yasladı, biçimli vücudunun tamamı bana yapıştı.

Dokunduğumuz her noktayı hissediyordum. Aldığım her nefes yavaş, derin ve özenle ölçülmüştü. Bakışlarım tavana sabitlenmişti, batan güneşin

odayı altın ve kırmızı renklere boyamasını izliyordum; renkler o kadar canlıydı ki, alev alev yanan bir ateşi andırıyordu.

Ne kadar da uygun. Dokunuşu beni diri diri yakıyordu.

Dünya birdenbire karanlık ve sessizleşti, tek duyulan ses Rada'nın düzenli nefes alışverişiydi. O kadar düzenliydi ki uyuyakaldığımı sandım. Sonra dudakları boğazımın derisine fısıldadı, sesi o kadar yumuşaktı ki kalbimin uğultusunun gürültüsü arasında zar zor duydum.

“Böyle olmamam gerektiğini biliyorum.” Nabzımın üzerinde açık ağızlı bir öpücük, titreyen dili beni tattı. “Ama burada olduğun için mutluyum. Benimle birlikte.”

Ey kutsal ışık, bana merhamet et. O benim ölümüm olacaktı.

Pozisyonlarımızı tek bir hamlede tersine çevirip o baştan çıkarıcı ağzı sahiplenmemek belki de hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ama onu tanıyordum. Rada'nın son adımı atmamasının, beni alaylarıyla eziyetinin, aklımı kaybetme noktasına getirmesinin ve başka hiçbir şeyin bir sebebi yoktu. Hala bunun korkunç bir hata olduğundan korkuyordu.

Aramızda çözülmemiş çok şey kalmıştı. Ve bunları konuşacak ruh halinde değildi. Bir yanı beni istiyordu, evet, ama aramızda kalan tüm şüpheler, tüm acılar bu arzuyu gölgede bırakmıştı.

Onun sadece bir kısmıyla asla yetinmezdim.

Her şeyini istiyordum. Bedenini, kalbini, ruhunu. Onun bana olan ihtiyacının, benim ona olan ihtiyacım kadar çılgınca, her şeyi kapsayan, hiç bitmeyen bir ihtiyaç olmasını istiyordum. Ya hep ya hiç. Şimdi ve sonsuza dek. Karar onun olmalıydı. Binlerce ölümlü ömrü beklemem gerekse bile.

Kollarımı onun etrafına sardım ve saçlarına bir öpücük daha kondurdum. Uzun bir gece olacaktı. "Şimdi uyu, sevgilim. Buradayım. Buradayım."

Alacakaranlığın ışığı yerini gecenin tanıdık gölgelerine bırakırken, Rada'dan dikkatlice ayrıldım ve yataktan çıktım. Bir an durakladım, bakışlarım uyuyan bedenine sabitlenmişti. Kızıl saçları yüzünün etrafına karmakarışık bir halde, ürkütücü derecede huzurlu görünüyordu. Birinin ona zarar verebileceği düşüncesi kalbimi acı verici bir şekilde sıkıştırdı.

Tüm cesaretinin altında, korumayı şiddetle arzuladığım bir kırılganlık yatıyordu.

Ve onu korumalıyım. Hızlıca temiz bir pantolon ve tunik giydim, sonra Hava taşlarımızdan birini alıp tekrar dışarı çıktım. Hava üzerindeki kontrolüm en iyi değildi, ama çiftliğin her kenarına bir çevre büyüsü kurmayı başardım. Bu gece biri bize gizlice yaklaşmaya çalışırsa, en azından bir uyarı alırdık. Ardından, evin ana odasına döndüm ve fırtınayla birlikte gelen ani soğuğu savuşturmak için titrek bir ateş yaktım. Zihnim henüz uyuyamayacak kadar huzursuzdu.

Kısa bir süre sonra, hafif bir nefes sesi bakışlarımı dans eden alevlerden ayırdı. Rada, rahat bej bir tunik ve pantolon giymiş, omuzlarından aşağı dökülen dağınık saçlarıyla odanın eşliğinde duruyordu, ifadesi kederliydi.

“Gittiğini sandım,” diye mırıldandı sesi titreyerek, gümüş rengi bakışları bana sabitlenmişti. “Uyandığımda yanımda olmadığını görünce, gerçekten gitmiş olabileceğini düşündüm...”

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, ardından bir düzine daha gözyaşı geldi ve durdurulamaz bir sele dönüştü. Ağlıyordu; Itzi'nin ölümünden sonra şahit olduğum çaresizlikle değil, tüm bedenini sarsan sessiz bir yoğunlukla ağlıyordu.

Oturduğum koltuktan fırladım ama onu nasıl teselli edeceğimi bilmediğimi fark edince adımlarım sendeledi. Acaba o bile benim yanımda olmak istiyor muydu?

Ben karar veremedim, hareket etti ve kendini öyle bir güçle kollarımın arasına attı ki, bir adım geriye sendeledim.

Bu beni şaşırttı. Son birkaç günde bana karşı oldukça yumuşamıştı. Yine de bunun muhtemelen sadece birbirimizin yanında her zaman hissettiğimiz o tanıdık fiziksel çekimden kaynaklandığını biliyordum. Uzun yaşamımız boyunca ne kadar yakınlaşmış olsak da, ona hiç teselli sunmamıştım.

Tuhaf hissedeceğimi bekliyordum, çünkü birini kucaklamak alışık olduğum bir şey değildi. Ama o, sanki oraya aitmiş gibi kollarımın arasına yerleşti. Başı göğsüme yaslandı, kollarımız birbirimize sıkıca sarılmıştı ve kokusu, varlığı, tüm duyularımı sarmıştı. Ağlarken onu uzun süre kucakladım, elimle sırtında küçük daireler çizerken, ağzımdan kısık bir mırıltı çıkıyordu.

Yaşananların gerçeği, yırtıcı bir canavar gibi dişlerini içime geçirdi. Kiazmayı buraya getiren bendim. Karanlık emellerini beslemek için onlara

Kaos büyüsunü kullanmayı ben öğrettim. Onlar benim sorumluluğumdaydı, başkasının değil. Rada'nın korkunç kayıplar yaşaması benim hatamdı. Neredeyse ölmesi benim hatamdı. Yine.

"Baradaz," dedim boğuk bir sesle. Tepki vermedi, sadece kollarımda titredi, nefes alışverişi hızlı ve zorluydu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Bir yanım neredeyse onun bana lanet okumasını, ona ve dünyaya sadece sefalet getirdiğim için beni suçlamasını diledi. Lyr bunu hak ettiğimi biliyordu. Yine de tek kelime etmeden yanımda kaldı, parmakları umutsuzca tuniğimin üzerinden tenime saplandı. Ve ben, her zaman olduğu gibi bencil bir herif olarak, onun dokunuşuna o kadar çok özlem duyuyordum ki, ondan vazgeçemiyordum.

Rada sonunda sakinleşip, vücudunu sarsan düzensiz nefes alışverişleri daha düzenli hale geldiğinde, nihayet ondan ayrılmaya ve geri çekilmeye cesaret ettim. Hâlâ iliklerine kadar üşümüş halde, bir koltuğa kıvrılırken şiddetli bir şekilde titriyordu. Renkli bir battaniye alıp onu etrafına sardım.

"Size biraz çay yapayım mı?" diye usulca sordum. Başını sallaması zar zor fark edildi, ama ona destek olmak, hatta sadece sıcak bir içecek bile olsa, kararlılıkla mutfağa koştum.

Aşirai çayı hazırlamanın tanıdık ritüeli, yaprakların tam miktarını ölçmek ve kaynayan suyu fincanlara dökmek bana teselli verdi.

Odayı saran yoğun kokuyla birlikte Rada boğazını temizledi. Soluk yüzünde çok büyük duran gözleri, koltuğunun üzerinden bakarken adeta yansıtıcı havuzları andırıyordu. "Benimkine biraz bal ekleyebilir misin?" dedi sesi boğuk ve tereddütlü bir şekilde. "Sağdaki ilk dolapta, ocağın yanında."

"Canım mı?" Bu tek kelime, ihanete uğradığını hisseden bir adamın tüm şaşkınlığını barındırıyordu. "Ciddi misin? Çayın zamanla sana daha hoş gelmeye başladığını sanıyordum."

Rada'nın ifadesi mahcup halinden savunmacı bir hale dönüştü. "Gerçekten mi? Tadı korkunç derecede acı. Aron-Lyr'de bundan zevk alan tek kişi sen olmalısın."

Balı alırken ciddi bir ifade takınmaya çalışarak başımı salladım. "Bir kaşık mı?" diye alaycı bir şekilde kaşımı kaldırdım. "Yoksa iki?"

Rada yutkundu ve sandalyesinin arkasına saklandı. "Aslında üç."

İçimden tiksintiyle bir ürperti geçti ama istediği gibi bal ekledim. "Bu çay değil. Bu bir rezalet," diye yorum yaptım ve Rada'ya o muhteşem mavi

sırlı fincanlardan birini uzattım, kendi fincanımla karıştırmamaya özen gösterdim.

Dudaklarındaki hafif gülümseme, yudumunu alırken içimi ferahlattı. Biraz rahatlamak için onun karşısındaki koltuğa oturdum. İçeceğimin kendine özgü aromasıyla gözlerim kapandı. Minnettar olmayan küçük şey. Tadı tam olması gerektiği gibiydi.

Rada, yanaklarındaki gözyaşı izleri kururken, fincanının kenarından bana bakarak, "Sanırım beni çok güçsüz sanıyorsun, sıradan hayvanların ölümüne dayanamıyorum," dedi usulca.

Sözlerini düşündüm. Bir zamanlar, ben de öyle düşünürdüm. Acımasız bir aptalken, merhametin tüm izlerini terk etmiş, içimdeki tüm şefkati yok etmeye, nihai fatih olmaya kararlıyken. Eğer mümkün olsaydı, zayıf insan kalbimi söküp yerine soğuk ve yanılmaz, yalnızca gücün yönlendirmesiyle atan, tereddüt veya şüpheyle engellenmeyen bir şey koyardım.

Ama bu daha önceydi.

Ne kadar uğraşırsan uğraş, yok edemeyeceğin bazı duygular olduğunu fark etmeden önce. Gözlerimi açmadan önce. Onu neredeyse sonsuza dek kaybetmeden önce. Baradaz, hayatıma en cesur fırtına gibi girmiş, tüm kesinliklerimi yerle bir etmiş ve tüm dünyamı altüst etmişti. Uzun süre, onun sadece eğlenceli bir oyalama, bir amaca ulaşmanın aracı olduğunu sanmıştım. Ama çok uzun zamandır varlığımı yöneten tüm yalanlardan, hatta kendime söylediğim yalanlardan bile bıkmıştım.

Ona sadece gerçeği sunabildim.

"Tanıdığım en güçlü insan sensin, buna inanıyorum."

O, kıvılcımının sönmesine asla izin vermemişti; ne yıkıcı kayıplarla, ne bu korkunç savaşla, ne de benimle. Ona yaptığım her şey için bana lanet olsun. Karanlığın ne olduğunu bana göstermemi isteyen o pervasız, vahşi tanrıça hâlâ oradaydı. Ve ben, ilk anda olduğu gibi, ona hâlâ şiddetle hayran kalmıştım. Parlak ışığına, karanlığı yıldızlarından biri gibi aydınlatma biçimine, bana umut verme biçimine kapılmıştım.

Zamanı geri çevirebilseydim, ona elimi uzatır mıydım?

Her zaman.

Cevabım onu etkilemişti. Parlak gözleri tekrar yaşlarla doldu. Bir şekilde havayı yumuşatmalıydım. "Çay konusundaki berbat zevkine rağmen," dedim alaycı bir gülümsemeyle.

Gözlerindeki kederin yerini neşeli bir parıltı alarak kıkırdadı. "Peki ya benim berbat erkek zevkim?"

Şükürler olsun, yine benimle dalga geçmeye başlamıştı. Kupamı kaldırıp ona kadeh kaldırdım. "Bana kalırsa, özellikle de şüpheli bir adama olan berbat zevkin her zaman en sevimli özelliğın olmuştur, Saeraery."

Onun kahkahası, herhangi bir çayın verebileceğinden daha çok içimi ısıttı.

Bir an sonra Rada'nın yüzü tekrar asıldı. "Üzgünüm, biliyorsun," dedi. Sorgulayan bakışım karşısında açıklamaya devam etti. "Itzi'ye bakmayı sana bıraktığım için. Ben yapamadım... Ama yine de, böyle bir varsayımda bulunmamalıydım..."

Binlerce insanın ölümünü zaten omuzlarında taşıyan biri için bunun ek bir yük olmayacağı düşüncesi mi? Belki de değil. Benim duygularımı önemsemesi bile, kalbimi o aldatıcı derecede şefkatli kavrayışında neden tuttuğunun canlı bir hatırlatıcısıydı.

"Sendense ben," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Ona daha fazla acı çektirmemek için, hırpalanmış ruhumu yüz kere daha mahkum etmeye razı olurum. "Böyle bir seçimle ilk kez karşılaşmıyorum," diye ekledim. "Yüce Baba, ejderhalarımı yaratma girişiminden sonra onları yok etmemi emrettiğinde..." Sözümü yarım bıraktım, daha fazlasını bilmesini isteyip istemediğimden emin değildim.

"O zamandan hiç bahsetmedin," dedi Rada, sesinde belirgin bir öfke vardı. Onu suçlayamazdım. Yüce Babaya duyduğum nefret, Aramaz'a duyduğum kıskançlıktan bile daha çok, her zaman aramızda bir engel olmuştu.

"Bir kâbustu," diye itiraf ettim, ateşe bakarak, gözlerine bakamadan. "Beni sadece yaratıcıları olarak tanıyorlardı. Bana tamamen güveniyorlardı. Onları sakın tutabilirsem ve sihrimi kullanarak acıyı olabildiğince hafifletebilirsem..." Durakladım, derin bir nefes aldım ve çaydan bir yudum daha içtim. "Kırılan boyunların sesi unutulmaz. Ve o bakış—acılarına sebep olanın ben olduğumu anladıkları o derin şaşkınlık anı."

Rada'ya şöyle bir baktım ama o sessiz kaldı, sıcak gümüş rengi gözleriyle beni izliyordu.

"Babam her zaman kendi hatalarımızın bedelini kendimiz ödememiz gerektiğini söylerdi. Sanırım beni bunu kendim yapmaya zorlamanın, bir daha asla denemememi sağlayacağını düşünüyordu." Soğuk, acımasız bir

karar. Uzun süre bunun ne kadar acımasız olduğunu anlamamıştım. “Bu sadece ondan daha çok nefret etmeme ve sırf inat olsun diye bile olsa asla pes etmeme kararlılığımı güçlendirmeme neden oldu.”

Rada'nın yüzünde dehşet ve şefkat karışımı bir ifade belirdi. Dehşeti anlayabiliyordum; şefkati ise hak etmediğimden korkuyordum.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedi nazikçe, çaresizliğimin beni en çok rahatsız eden şey olduğunu içgüdüsel olarak anlayarak. "Yüce Baba kararını verdikten sonra."

“Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi?” Elimdeki kupayı unutup, telaşla öne eğildim. “Eğer isyan etmeseydim, bu durum yaşanmazdı. Ve o zaman bile, inatçı olmak yerine, ondan af dilemeliydim. Merhamet göstermesi için onu ikna etmeliydim.” Onu, cesur ve gözü pek kraliçemi, süzdüm. “Öyle yapardın. Onları kurtarmanın bir yolunu bulurdun.” Bu bir iltifat değildi; gerçekten inanıyordum.

"Beni sandığınız kadar iyi bir insan değilim," dedi Rada, sesi titreyerek, bakışlarını karartan çok tanıdık gölgelerle.

"Sen benden çok daha iyi bir insansın," dedim. "Gerçi bunu başarmak da zor değil."

Ağzından hafif bir iç çekiş çıktı. "Belekoroz..."

Dudaklarından gerçek ismimi duyduğumda kalbim bir an durdu. Ondan bu ismi en son duyduğumdan beri on yıllar geçmişti—sonsuz, sefil, yalnız on yıllar. Kimse onun gibi söylemiyordu. Zaten çok az insan bu ismi kullanıyordu. İlk heceyi uzatarak söylüyordu, sanki ona tutunmak istiyormuş gibi, sanki sadece ona ait kıymetli bir şeymiş gibi.

“Ejderhalarınız... Yüce Baba'nın yaptığı haksızlıktı.”

Onu dikkatle izledim, yüzündeki gerginliği fark ettim. Yaratıcımıza karşı böyle konuştuğunu ilk kez duyuyordum.

Derin bir nefes aldı, sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Çok acımasızdı."

Bu kabulleniş, her ne kadar yüzyıllarca geç kalmış olsa da, içimdeki eski, kangrenleşmiş acıyı bir nebze olsun hafifletti. Yüce Baba'nın eylemleri acımasızdı. Her şeyden her zaman ben sorumlu değildim.

Tesadüfen, bu aynı zamanda Aramaz'ın benim tarafımı tuttuğu tek zamandı. Desteği beni o kadar şaşırtmıştı ki, kuzeydeki kendi isteğimle kurduğum sürgünden ayrılıp onunla Lyrheim'e gelmem konusunda beni ikna etmesine izin verdim ve böylece kaderlerimiz sonsuza dek değişti.

"Ejderhalarınızın sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," dedi Rada, hâlâ bana bakarak. "Onları yeniden yarattığınızda."

Ama bir kez daha yok oldular. Dudaklarımda hüznü bir gülümseme belirdi. "Onlar senin için de çok şey ifade ediyordu."

Rada'nın bakışları içeceğine düştü. "Çok zekilerdi," diye mırıldandı. "Belki de bazı ölümlülerden bile daha zekiydiler."

Birden dikkatim dağıldı, doğruldum. Ses tonunda garip bir şey vardı.

Bakışlarımdan kaçınmaya devam etti ve bardağının kenarını kayıtsızca okşadı. "Eğer birisi onlara saklanmalarını söyleseydi," dedi yavaşça, "bence saklanırlardı."

Acaba şunu mu demek istiyordu...? İçimde neredeyse acı verici derecede yoğun bir umut uyandı. "Eminim öyle düşünmüşlerdir," diye yanıtladım, sesimi titretmemeye çalışarak. "Şarith her zaman sonsuz yeraltı tünelleri ve aşılmaz gölgelerle dolu bir yer olmuştur."

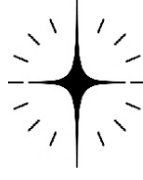
Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Konsey hiçbir zaman tüm sırlarını ortaya çıkarmadı."

Ejderhalarımı kurtarmıştı. Bir şekilde, benim cesur küçük kraliçem imkansızı başarmış ve ejderhalarımı kurtarmıştı. Belki de henüz bana tamamen güvenmediği için bunu doğrudan açıklamak istemese de, Konseyi alt ettiği açıktı.

Ona soru sorma, daha fazla bilgi edinme isteği neredeyse dayanılmazdı. Ama bu gece onu zorlamamaya karar verdim.

O an ikimiz de sessiz kaldık, yorgunluk ve kalp kırıklığı kelimelerimizi çalmıştı. Bu garip bir sessizlik değildi; aksine, birbirimizin varlığında, sıcak bir ateşin önünde bir fincan çay paylaşmanın rahatlatıcı atmosferinde teselli buluyorduk.

Rada sonunda battaniyesinin altında kıvrılmış halde uykuya daldığında, elinden düşmeden önce bardağını yakaladım. Yanına, yatağıma uzandım ve ateş köz haline gelene kadar yüzünü izledim, uykusunu korudum.

BÖLÜM

34

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ

Aron-Lyr'in kuruluşundan 1800 yıl sonra

İş

Yalanlar sadece daha fazla yalan doğurdu. Çok çabuk öğrendiğim acı bir dersti bu. Başkalarının iyiliği için söylediğime kendimi ikna ettiğim yalanlar bile. Belki de en çok onlar. İçten içe yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum, Aramaz'la her etkileşimimde yeni bir temkinlilik duygusu belirliyordu. Gerçeği ortaya çıkarmasının an meselesi olduğundan korkuyordum ve tepkisinden dehşete düşüyordum.

İronik bir şekilde, şüphe uyandıran benim davranışlarım değil, Belekoroş'un davranışlarıydı. Ancak, her zamanki huysuz yapısı göz önüne alındığında, sürekli dik dik bakışlarının ve iğneleyici yorumlarının olmaması bile alışılmadık bir durumdu. Özellikle de onu en iyi tanıyan kişi için -kardeşi için-.

Bir gün, Konsey toplantısından sonra çalışma odasında yalnız kaldığımızda Aramaz, "Belekoroş'u seninle birlikte çalıştığından beri hiç bu kadar mutlu görmemiştim," dedi. Oda, öğleden sonra güneşinin sıcak, altın sarısı ışığıyla aydınlanmış, cilalı ahşap zemine uzun gölgeler düşürüyordu. "Sevgilim, sen bir büyüleyicisin. Kardeşimin sana bu kadar hayran kalacağını kim düşünürdü ki?"

"Dediğin gibiydi," diye zorlukla ağızından kelimeler çıktı, aniden kuruyan boğazımda takılı kaldı. "Birinin ona şans vermesinden dolayı minnettardı." Sesim kendi kulağıma bile zorlanmış geliyordu.

Nişanlığımın mavi gözleri, bana bir kadeh şarap uzatırken iyi niyetle parılıyordu. Bu, Elflerin güney Lyrheim tepelerinde yetişen tatlı

üzümlerden yaptığı yeni bir içkiydi. Düşüncelerimi toplamak için kırmızı sıvıdan bir yudum aldım. Tadı nefisti, dilimde yazın özünün karıncalanması gibiydi.

“Gerçekten de öyle. Ama kim senin cazibene uzun süre karşı koyabilir ki?” Aramaz masasının etrafından dolaşırken gülümsemesi daha da derinleşti, saçımın bir tutamını alıp parmağının etrafında çevirdi. Bu hareket samimi, neredeyse sahipleniciydi ve tüylerimi diken diken etti. “Onları bir kez daha kullanmanızı rica etmeliyim. Diğerine açılan kapıların kalan yerlerini bizimle paylaşmak konusunda biraz isteksiz görünüyordu.”

“Onlar kuzeydeler. Orayı kendi bölgesi sayıyor,” diye yanıtladım usulca, şarap kadehimi yere bırakırken. Midem aniden bir huzursuzlukla alt üst olmuştu, midemde soğuk bir düğüm oluşmuştu.

“Mmm.” Aramaz’ın eli kolumdan aşağı doğru kaydı ve beni kendine çekti. Başım onun göğsüne yaslandı.

Başka zamanlarda, onun bana olan o sağlam, güven verici sıcaklığını çok severdim. Bugün ise, kafese hapsolmuş bir kuş gibi, kaçış imkanım yokmuş gibi mide bulandırıcı bir his beni sardı. Çam ve daha keskin bir şeyin karışımı olan kokusu, fırtına öncesi havada hissedilen keskinliğe benziyordu ve beni sarıp sarmalıyordu.

“Belki de daha ikna edici olmanız gerekiyor. Sizi reddedemeyecek.”

İçimde panik kabardı. Bunu kastediyor olamazdı...

Kollarının arasında gerildim, istemsizce kaçma isteğiyle kaslarım kasıldı. "Sanırım o gerçekten..." diye başladım, Aramaz'ın tam olarak neyden şüphelendiğini merak ederken sesim titriyordu.

Kralın sonraki sözleri kalbimi demir bir yumrukla sıkılmış gibi acı verici bir şekilde dondurdu.

"Ah, biliyorum ki o seni arzuluyor."

Dudaklarımdan inanmaz bir ses çıktı.

Aramaz, konuşmasına devam ederken ürkütücü derecede sakın bir tonda konuştu: "Sanırım ikiniz de görüldüğünden daha çok benziyorsunuz. İkiniz de... tutkulusunuz."

Ah, Lyr. Biliyordu. Gözlerimi kapattım, ardından gelecek öfkeye, acıya, suçlamalara hazırlanıyordum. Ama bedeni benimkine yaslanmış halde rahattı, nefesleri düzenli ve ölçülüydü. Ona bakmak için tüm cesaretimi toplamam gerekti. Şaşkınlıkla, ifadesinde hiçbir kınama bulamadım, sadece hafif bir eğlence vardı.

"Kızgın değil misin?" diye sordum, sesim zar zor duyuluyordu. Yüzüne baktım, düşüncelerini okumaya, beklediğim fırtınanın herhangi bir izini bulmaya çalışıyordum.

"Neden üzüleyim ki? İkinizi de seviyorum. Ve ikiniz de bundan mutluluk duyuyor gibisiniz." Aramaz büyük eliyle yüzümü kavradı, dokunuşunun sıcaklığı neredeyse yatıştırıcıydı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, ama bunun ardında bir karanlık, daha kötü bir şeyin izi vardı. "Ve bu aramızdaki şeyleri değiştirmiyor."

Çok iyi tanıdığımı sandığım o mavi gözlere aniden bir keskinlik girdi ve onları buz parçalarına çevirdi. Çenemi tutuşu acı verecek kadar sıkılaştı. Bir rüzgar esintisi eteklerimi hışırdattı.

"Bu sadece fiziksel bir şey, değil mi?" Dudakları seğirdi. "Geçici bir merak."

Tamamen kendimi kaptırdığım bir merak. Daha dün Belekoroza'la Öteki'ye gitmişim ve o beni ağzıyla neredeyse kendimden geçene kadar zevklendirmişti. Sonrasında çamurda beni aldığında parmakları terli saçlarıma dolanmıştı, kontrolüm o kadar dağılmıştı ki güçlerim etrafımızda yanık izleri bırakmıştı. Kendi boşalmasını aramadan önce benim zevkimi sağlamayı şaşırtıcı bir şekilde seviyordu. Bunun bencilce bir nedeni yoktu, diye tahmin ettim. Hayır, beni kontrol etme, beni her dokunuşuna can atan, yalvaran, inleyen bir karmaşaya dönüştürme hissini arzuluyordu. Ve ben bunu seviyordum. Tüm kısıtlamaların ortadan kalkmasını, tüm engellerin duman gibi buharlaşmasını, geriye sadece ateşin kalmasını seviyordum. Bu merak bir bağımlılığa dönüşmüştü.

Aramaz'a cevap verirken yüz ifademi kontrol altında tutmakta zorlandım. "Elbette. Hiçbir şeyi değiştirmez." Sözlerim havada asılı kaldı, içimde kaynayan fırtınayı tutan kırılğan bir kalkan gibiydi.

Yeterli gibi görünüyordu. Aramaz, memnuniyetle başını sallayarak beni bıraktı ve masasına geri döndü. Şarap kadehini yeniden doldururken, "Bu konuşmadan Belekoroza' bahsetmemeliyiz herhalde," dedi. "Yanlış yorumlayabilir." Bakışları tekrar beni buldu, ifadesi ciddiydi. "Kasıtlı bir aldatmaca olarak."

Orada, onun önünde yalvaran bir dilenci gibi durdum, zihnim sözlerini anlamlandırmaya çalışırken o sakince şarabını yudumluyordu. Öfke, hayal kırıklığı, tiksinti – her şey bekliyordum ama bu değildi. Tepki vermekte zorlanırken, ne yapacağımı bilemedim.

Elbette haklıydı. Hiçbir şey değişmedi. Hala onun nişanlısıydım. Yüce Baba'nın iradesiyle, onun kraliçesi olup yanında hüküm sürecektim. Ama Belekoroğlu'nun, paylaştığımız tutkunun düşüncesi içimi kemiriyordu. Bu kadar gerçek hissettiren bir şey nasıl önemsiz, sadece bir dikkat dağıtıcı olarak görülebilirdi?

"Onunla sadece bedenini değil, daha fazlasını paylaştın," diye suçlayıcı bir fısıltı içimde yankılandı. Aramaz'a karşı dürüst olma, cömertliğinin karşılığını her şeyi açıklayarak ödeme zamanı gelmişti. Yine de içimde bir parça direniyordu, ısrarcı bir içgüdü beni temkinli olmaya çağırıyordu. Sırlarımın ağırlığı üzerime çökmüş, nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Yani Belekoroğlu'la çalışmayı bırakmamı istemiyorsunuz, değil mi?" diye sordum, sesim zar zor titreyerek. Konuyu saptırmak ve kendime zaman kazandırmak için bir girişimdi bu.

Aramaz, bana bakmadan masasının üzerindeki bir yığın parşömeni karıştırırken, "Durum oldukça hassas," diye yanıtladı. Sesi, Konsey meselelerinde onun görüşünü benimsemem için beni ikna ederken kullandığı aynı kararlı ve kendinden emin tondaydı. "Son başarılarımız tatmin edici olsa da, Yüce Baba'nın iradesini yerine getirmek için yapılacak çok iş var. Kritak tehdidi ortadan kaldırılmalı. Kalıcı olarak. Ve bu, Belekoroğlu'nun her adımda bize engel olmak yerine yardım etmesiyle çok daha kolay olurdu."

Aramızdaki gerilim arttıkça oda adeta üzerime kapanıyordu. Bir an için tek duyulan ses parşömenlerin hışırtısıydı. Artık dayanamıyordum; tüm bu imalar, göndermeler, benden gerçekten ne istediğiyle ilgili bu dolambaçlı konuşmalar...

"Kardeşinle yatmaya devam etmemi mi istiyorsun?" Masaya doğru yaklaşırken, gözlerinin içine bakmak için masaya doğru eğildim ve sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye bile çalışmadım. "Aklını isyan düşüncesinden uzak tutmak için mi?"

İsteğin büyüklüğü, ardındaki soğuk mantık, kalbimi endişe ve öfke karışımıyla hızla çarptırdı. Sözler havada asılı kaldı, geri alamayacağım bir meydan okuma gibiydi.

O mavi gözler, donmuş bir gölün yüzeyi gibi sakın bir şekilde, gözlerimle buluştu.

"Bu en akıllıca hareket tarzı gibi görünüyor, değil mi?" Sarı saçlı kaşlardan biri kayıtsız bir eğlenceyle kalktı. "Küçük sırrınızı ne zaman

öğrendiğimi sormamanıza şaşırdım.”

Dudaklarımı ısırdım, sonunda Belekoroğlu'nun kardeşinin üstünlük taslayan tavrını neden bu kadar sinir bozucu bulduğunu anladım.

Kralın sonraki sözleri beni yeniden dehşete düşürdü.

“Lyrnigh'tan sonra seni aradım. Kaybolduğunda önce biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm. Ama sonra geri dönmedin ve endişelenmeye başladım. Nereye gittiğini anladığımda ne kadar şaşırdığımı tahmin et.”

Ama bu demek oluyordu ki... O parlak gözlerin büyüüne kapılmıştım, nefes almakta zorlanıyordum. Gözlerinde aniden şiddetli ve yakıcı bir öfke belirdi, yoğunluğu beni neredeyse korkuttu. Aklımdan binlerce soru geçti. Ne görmüştü? Neden benimle yüzleşmek için bu kadar uzun süre beklemişti?

Aramaz, gözlerindeki ateşin derinleşmesi ve alaycı tonunun bana rahatsız edici bir şekilde kardeşini hatırlatmasıyla sözlerine şöyle devam etti: "Kardeşimle yatmanın senin için o kadar da zor bir iş olduğunu sanmıyorum. Aslında, ikiniz de oldukça keyif almış gibiydiniz."

İşte soruma cevap geldi. Ne görmüş olursa olsun, fazlasıyla yeterli olmuştu. Aramaz'ın o gece Belekoroğlu ile aramdaki her anı izlemiş olabileceği düşüncesiyle yanaklarım kızardı. Beni alırken nasıl inlediğimi, nasıl çığlık attığımı, daha fazlasını nasıl yalvardığımı...

Aklımdan bir soru daha geçti ve midem bulanmaya başladı. "Bunu Yüce Baba ile konuştun mu?" diye kendimi zorlayarak sordum, sesim neredeyse kısık çıkıyordu. Eğer Yaratıcımız ne kadar düşüğümü bilseydi ne derdi acaba?

“Hayır. Sanırım ikimiz de Yüce Babayı böyle önemsiz meselelerle rahatsız etmememiz gerektiği konusunda hemfikiriz.”

“Hayır. Elbette hayır.” Kral konuyu ustaca değiştirip, sakın maskesini tekrar yerine takarak, planlarına sessizce razı olduğumu varsayarken, rahatlamam o kadar büyüktü ki daha fazla itiraz edemedim. Ama gerçekten bir seçeneğim var mıydı? Hayır. Aramaz'ın görünürdeki anlayışına minnettar olmalıydım. Bu yüzden dilimi tuttum, bunun henüz bitmediğinin farkındaydım, bana verdiği nedenlerden daha derin bir şeyin uğursuz bir akıntısını seziyordum.

Çok sonraları, kendi odamın güvenli ortamında, Aramaz'a kardeşinin beni öldürmeyi planladığını söylemeyi hiç düşünmediğimi fark ettim. Bir

kere bile. Öğrendiğim bir başka aldatma biçimi daha: bilgi gizleme yalanı.

BÖLÜM

35

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ

Aron-Lyr'in yapımından 1800 yıl sonra

Noctis

"Bu odaya bir yatak lazım." Baradaz'ın sesinde, sıkıldığını ve kulemin duvarlarını kaplayan birçok rafın yanından geçerken benden bir tepki almaya çalıştığını gösteren o oyunbaz ton vardı. Parmakları orada bulunan parçaların üzerinde geziniyor, ara sıra ilgi çekici bir şey buluyordu.

"Ne gerek var?" diye sordum şöminenin yanındaki koltuğumda otururken, dudaklarımda beliren gülümsemeyi gizlemek için çayımdan bir yudum alarak. "Yukarıda bir yatak var ve uyumanıza gerek yok."

Onu izlerken göğsümde bir sıcaklık yayıldı. Tek pencereden süzülen benekli güneş ışığıyla aydınlanan parıldayan nesnelere çekilen küçük bir saksagan gibiydi. Büyüsü, sahibinin ruh halini yakalamış, etrafında parıldayan bir girdap gibi dans ederek, ateşli saçlarını ve ışıldayan tenini parlatıyordu. Daha önceki aktivitelerimizden sonra giyinme zahmetine girmemişti, kendi teninde son derece rahat ve çekiciydi. Gözlerimi diğer elimdeki parşömen kağıdına çevirdim, sahte kayıtsızlığımın, onu çıplak ihtişamıyla çok uzun süre izlersem paramparça olacağının farkındaydım. Daha önce onu o raflardan birine yaslamış, elleri saçlarımda, ağzım muhteşem yumuşak uyluklarının arasında, onu nefes nefese bir doruk noktasına ulaştırmıştım.

Mantıklı itirazım, küçük ve sevimli ziyaretçimden uzun ve sabırlı bir iç çekişe neden oldu. "Yatak sadece uyumak için değil, başka şeyler için de kullanılabilir."

“Öyle mi?” Pes ettim ve parşömeni yere bıraktım, isteklerini yerine getirene kadar bu konuyu bırakmayacağını anladım. Hiçbir zaman da bırakmadı. “Bir gün bana bu konularda bilgi vermek zorunda kalacaksın.”

Alaycı sözlerime rağmen, güçlerime uzandım ve Toprak, Hava ve Karanlık tellerinin içimde yankılanmasına izin verdim. Odayı, yuvarlak ahşap bir çerçevenin yerden yükselmesiyle dolduran hafif bir gıcırta sesi duyuldu; sert yüzeyi kaplayan yumuşak yosun parçaları, rahat bir yuva oluşturdu.

Baradaz, gözleri mutluluktan açılmış bir şekilde, neşeli bir kahkahayla ellerini birbirine vurdu. "Ah, bu harika!" diye haykırdı ve yatağa doğru yavaşça yürüdü. Yosunların üzerinde memnun bir kedi gibi uzanışı, bana sıkı kalçalarının ve o muhteşem dolgun göğüslerinin cazip görüntülerini sunuyordu.

"Artık beni kışkırtmayı bırakacak mısın?" diye sordum, cevabı zaten biliyordum.

Kolunun üzerine yaslandı ve sevimli küçük burnunu buruşturdu. "Yine o berbat çayı mı içiyorsun?"

“Bu çayı seviyorum,” diye karşılık verdim gözlerimi kısarak. Çayın acı tadı, en hoş olmasa da, garip bir şekilde sevdiğim bir şey haline gelmişti.

“Şaam’ın sana hediye ettiği günden beri bunu beklediği için acı olduğunu itiraf etmekten çok gururlusun.” Baradaz’ın dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “Ayrıca, bu senin kendi hatan. Daha önce iyiliğin karşılığını vermeme izin vermeliydin. O zaman şimdi bu kadar huysuz olmazdın.”

“Bazen,” diye yanıtladım, “bekleyişte de bir zevk vardır.” Parşömeni aramızda bir kalkan gibi kaldırdım. “Sabır bir erdemdir, kraliçem. Bunu denemelisiniz.”

Önümdeki yüzeyde renkler belirdi, mavi ve beyaz dağlar ve dereler oluştu. Baradaz'a verdiğim sözü tutmuş ve Öteki'ye açılan Perde'nin ince olduğu yerleri güçlendirmesine yardım etmiş olsam da, kuzeydeki birçok yer hala Kritak'ın bu dünyaya geçmesine izin veriyordu. Oradaki Perde farklıydı, Öteki asla bir adım ötede değildi.

Konsey, durumu değerlendirmek için ıssız bölgeye bir keşif gezisi göndermeye karar vermişti. Ben de kendim giderdim, ama Aramaz, Aurea'nın Lyrheim'da kalmasını emretmişti. Görünüşe göre, Yüce Baba'nın planladığı büyük ve gizemli bir yaratılış işi için hepimize ihtiyaç vardı.

Kuzey, bu dünyaya karanlık, korkunç ve muazzam bir güç dalgasıyla geldiğim yer olduğundan, bölgeyi en iyi ben biliyordum ve oraya gidecek olan Anima'ya anılarımdan oluşturulmuş birkaç harita vermem istenmişti. Başlangıçta bunu yapmak konusunda isteksizdim. Kuzeyde kimsenin bulmasını istemediğim şeyler vardı. Ama bir şekilde baştan çıkarıcı küçük kraliçem beni iyi davranmaya ikna etmişti.

“Bu nedir?” Baradaz’ın sesi bir kez daha işimi böldü. Sırtüstü uzanmış, eli kadar büyük bir nesneyi inceliyordu; nesnenin kırmızı ve altın renkleri ışıktaki parıltıyordu.

“Bir ejderha pulu,” diye kısa ve öz bir şekilde cevap verdim, ilk ejderha Silvestri’den geriye kalan tek şeyi görünce kalbimde yankılanan keskin acıyı gizlemeye çalışarak. Dikkatimi kararlılıkla önümdeki haritaya odakladım. O dağlar daha yüksekti, emindim; Aron-Lyr topraklarında ilk uyandığımda, soğuk ve yalnızken, o dağların engebeli zirveleri gri gökyüzünü karartıyordu. Çünkü isyan etmişim. Çünkü isyan ettim, savaştım ve yenilgimden sonra dışlandım.

“Peki ejderhalar nedir?”

Baradaz’ın sorusu içimde uyanan yakıcı öfkeyi dindirdi. Sesi yumuşaktı, neredeyse tereddütlüydü, sanki içimdeki karmaşayı hissetmiş gibiydi. Bir gün tekrar deneyeceğim. Tekrar deneyeceğim ve başaracağım.

Bakışlarım ona kaydı. Olanları anlatsam anlayacak mıydı? Benim tarafımı tutacak mıydı? Onun arzusuna sahiptim, ama desteğini kazanmak için ne gerekiyordu?

Düşüncelerim dağıldıkça parşömen üzerindeki renkler değişti; sıcak ten ve parıldayan gümüş gözler, uğursuz dağlar cazip kıvrımlara, nehirler ise alev alev yanan saçlardan oluşan bir akıntıya dönüştü. Bu görüntü Baradaz'a çok benziyordu. Ne yazık ki, bunu Konseye bir harita yerine sunmam mümkün değildi.

Haritayı ve çayımı bir kenara bıraktım, onun burada olduğu sürece bu işi asla bitiremeyeceğimi anladım. "Hem korkunç hem de güzel, hayranlık uyandıran yaratıklar," dedim, sesimde hafif bir hüznü vardı. Onunla dikkatli adımlar atmalıyım.

Yatağa yaklaşırken Baradaz'ın dudakları memnuniyet dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı, ancak bakışları ejderha pullarında kaldı. "Bunları kim yarattı? Her Şeyin Babası mı?" diye sordu, gözleri merak ve belki de hayranlıkla parıltıyordu.

“Hayır. Ben yaptım.” Ama Yaratıcımız onları bu dünyaya layık görmedi ve bana onları yok etmemi emretti. “Birçok günahımdan biri.” Yok edilmelerinin anısı beni rahatsız etti, başarısızlığımın sürekli bir hatırlatıcısı oldu.

“İlginç.” Baradaz teraziyi bıraktı, ben ona doğru eğilirken gözleri parıldıyordu. “Öyleyse bana günahların hakkında daha fazla şey anlat.”

Bana karşı şüpheleri olduğunu biliyordum, ama asla dile getirmedi. Ondan habersiz, daha önce hiç olmadığı kadar kararlı bir şekilde, Öteki'nin gücünü kontrol etmenin bir yolunu bulmak için defalarca oraya gitmiştim. Şimdiye kadar, dönüşümde üzerime yapışan Kaos büyüünün izini gizlemeyi başardığımı sanıyordum, ama bu bir yanılsama olabilirdi. Heyecan verici oyunumuzda kimin üstün olduğunu anlamak asla kolay değildi. Ve kaybetmeyi göze alamazdım.

"Bütün günahlarımı affedecek misin?" diye sordum, kollarımı ona dolayarak, yüzlerimiz birbirine çok yakın, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. "Yoksa birkaç günah daha işlememe yardım mı edeceksin?"

Onu öpmedim, aramızdaki gerilimin inanılmaz derecede keskinleşmesine izin verdim. Beklentide, bedenimin ona duyduğum özlemle yanışında, o kadar yakın ama bir o kadar da uzak olmanın verdiği bir zevk vardı. Dudakları küçük, davetkar bir iç çekişle aralandığında, elimi saçlarına gömdüm ve onu sakinleştirdim.

"Benimle ne oyun oynuyorsun, Baradaz?" diye sordum, sesim kısık bir hırıltıydı.

Yutkundu, gözleri dudaklarıma kayarken gözlerinde neredeyse umutsuz bir ifade belirdi, ardından gelen nefes verişinde tenime titrek bir okşama oldu. "Arzu ve ihtiyaç oyunu."

Ondan vazgeçip, aramızda mesafe yaratmak için kendimi toparlamak, rahatsız edici derecede pahalıya mal oldu. Ama ona çok kolay teslim olmak da asla akıllıca değildi. O, talepkar bir sevgiliydi. Ve bazen onun bana gelmesine ihtiyacım vardı.

“Çok fazla risk alıyoruz,” dedim gayet sakin bir şekilde. Doğruydum. Kulemin gölgelerine pek az kişi cesaret etse de, bir kişi daha cesaret etmişti. Tüm kışkırtmalarıma rağmen, Aramaz'ın böyle bir anda içeri girmesi düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Baradaz gözlerini kırpıştırarak bana baktı, çarpıcı yüz hatlarında hayal kırıklığı vardı, kırmızı dudakları büzülmüştü. "Çok fazla endişelenme."

"Kardeşimin nişanlısıyla yatıyorum," diye karşılık verdim, onun umursamaz tavrına birden sinirlenmişim. Onun bu olağanüstü suçluluk duygusundan yoksun oluşunu takdir etsem ve çoğu zaman hayran kalsam da, bazen bu konuda garip bir endişe duyuyordum. "Endişelenmemin oldukça anlaşılabilir olduğunu düşünüyorum."

Sözlerim onu sinirlendirdi. Kardeşimden bahsetmek, aramızdaki hoş küçük anlaşmanın kurallarına aykırıydı. Ama öte yandan, "Öteki"nin dışında buluşmak da öyleydi ve o bu kuralı sürekli çiğniyordu.

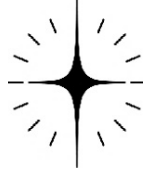
Onun kardeşimin kaderindeki eşi olduğunu, Aramaz'ın sürekli yanında olduğunu, ikisinin de kral ve kraliçe gibi her Konsey toplantısına başkanlık ettiğini asla unutamazdım. Aramızdaki her an, çalınmış bir zaman diliminden başka bir şey değildi. Ve ben de lanet olası bir hırsızdan başka bir şey değildim. Yaptıklarımın kaynaklanan tuhaf huzursuzluk hissi sürekli bir yoldaşım haline gelmişti. Kardeşimin desteğine her zamankinden daha çok güvenmesi, Konseyinin güvenilir bir üyesi olmam durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Aramaz'la olan bağım beni ilgilendiriyor, seni değil," diye belirtti Baradaz, yüzünde sert bir ifadeyle. Gözlerini kısa bir süre kapattı, derin bir nefes aldı. Bir parmağı dudaklarıma dokunarak, söyleyebileceğim herhangi bir itirazı bastırdı. "Ve şimdi bunu unut. Hepsini unut."

Ayağa kalktı, dudaklarımı öptü, elleri saçlarımin arasındaydı.

"Önemli olan şu an burada olmam," diye mırıldandı, beni de yatağa doğru çekerken. "Seninle birlikte."

Her zaman olduğu gibi, onun tatlı sıcaklığı, derin ve uzun öpüşler arasında üzerimdeki kıyafetleri çıkarırken tüm şüphelerimi yutmama neden oldu. Haklıydı. Önemli olan tek şey buydu.

BÖLÜM

36

İş

İssız bir yerde bulunan küçük çiftliğimde kendimi asla yalnız hissetmedim.

Başlangıçta sessizliği çok sevdim. Lyrheim'in baskıcı atmosferinden kaçmak – kaybettiğim her şeyin ve hayal kırıklığına uğrattığım tüm insanların sürekli bir hatırlatıcısı olan o ortamdan – bir rahatlamaydı. Sonunda sahtekarlıktan, tüm yalanlardan kurtulmuştum. Damarlarımda dolaşan yangın nihayet dinmişti.

Geceleri farklı bir hayatın hayalini kurmazdım. Bunun yerine, uzun bir iş gününün ardından yorgun ama huzurlu bir şekilde yatağa uzanırdım. Sabahları, şafağın ilk ışıkları ufku okşadığında, uyanmadan önceki o puslu anlarda, imkansız olan şey cezbedici bir şekilde ulaşılabilir görünüyordu. Yarısı hatırladığım, yarısı hayal ettiğim anlarda. Onu.

Bu, güzel rüyalardan biriydi. Zihnimin her duyumu mükemmel bir netlikle canlandığı bir rüyaydı; uzun boylu bedeninin rahatlatıcı sıcaklığı benimkini sarıyordu, baştan çıkarıcı derecede koyu kokusu duyularımı tahrik ediyordu, nefesinin nazik ritmi kulağımın kenarını gıdıklıyordu; keşke bu yanılsamaya sonsuza dek tutunabilseydim diye düşündüm.

Her bir his. Kalçama sert bir şeyin bastığını hissettiğimde gülümsedim. Karnımda arzu dalgalanıyor, beni sıcak ve karıncalanmış hissettiriyordu. Daha fazlasını isteyerek hemen geri ittim. Kulağımdaki nefes alışverişi hızlandı, büyük bir el kalçamın üzerinden kayarak uyurken tuniğimin yukarı kalktığı boşluğu buldu ve bir parça tenimi ortaya çıkardı.

Kalçalarımı ona doğru yavaş bir ritimle yuvarladığımda bir inilti çıktı ağzından. Dokunuşu daha da cesurlaştı, iç çamaşırımın kumaşının altına doğru indi. İçgüdüsel olarak bacaklarımı araladım, tüm vücudum binlerce

hatırlanan okşamanın kas hafızasıyla titreşiyordu. O, sözsüz daveti kabul edip elini bacaklarımın arasına kaydırduğında tatlı bir beklenti beni ürpertti. Beni yavaşça keşfederken ihtiyaç dolu bir inilti ağzımdan çıktı. Kalçalarımı hareket ettirdim, sessizce devam etmesini istedim. Lyr, onun içime girmesinin o ilk muhteşem anını şimdiden hissedebiliyordum. Beni tam da doğru şekilde dolduruyordu. Çünkü dehşetlerden sonra tam da ihtiyacım olan şeydi—

Ve bu tamamen gerçektir.

Donakaldım, mutfak penceresinden içeri süzülen güneş ışığına bakakaldım, kaslarım kasılmıştı, aniden sıkıştığım dişlerimden nefesim hırıltılı bir şekilde çıkıyordu.

Yatağında, keyifli bir rüyaya dalmış değildim; ana salondaydım, Noctis şöminenin önündeki dar karyolada bana sarılmıştı. Gece yarısı onunla birlikte battaniyelerin altına girip ona sarılmanın silik anısı hafızamda yeniden canlandı.

“İyi misin, Baradaz?” Noctis’in sesi boğuktu, uykulu bir arzuyla doluydu. Vücudumdaki gerginlikten dolayı hareket etmeyi bırakmıştı.

Uzun, kararsız bir an için, bunu yapmaya çok heveslendim. Büyümüz sonsuza dek yok olsa bile, bedenlerimizin birleşmesine izin vermek. Çok kolay olurdu. Ona bunu istediğimi garanti etmek için basit bir "Evet", kalçalarımı biraz yukarı kaldırıp, birbirimizin sıcaklığında kaybolabilirdik.

Ama nedense yapamadım. İkimizi de uçurumun kenarına sürükleyecek, aramızdaki şeyleri geri dönülmez bir şekilde değiştirecek o son adımı atamadım. Bunun yerine, orada titreyerek, konuşmadan yattım.

“Kahretsin, özür dilerim.” Noctis benim telaşımı fark etti ve hızla uzaklaştı. “Kendimi kaptırdım...”

Ayaklarını battaniyemize dolarken sesi kısıldı ve aceleyle, bu kez de beceriksizce, karyoladan neredeyse düşüyordu. Ve şimdi onun dokunuşunu özleyip olmam ne kadar da berbat bir şeydi? Geri dön, diye fısıldadı içimdeki küçük, yalnız bir parça. Neredeyse sesli söyleyecektim. Sinir bozucu adam başladığı işi bitirmeye niyetli değildi.

“Özür mü diliyorsun?” Gereğinden fazla sert, suçlama ve eski kırgınlıkla dolu bir ses tonuyla doğruldum. “Ne kadar düşünceli. Geçmişte hiç umursamamıştın.”

Onun bana verdiği duygusal yıkımı umursamadan, bencilce benden zevk aldığı on iki anı hatırlayabiliyordum. Sözlerim Noctis'in mutfığa giderken

durmasına neden oldu, ancak tezgaha yaslanırken tamamen arkasını dönmedi. Gece boyunca bir ara tünüğünü çıkarmış olmalıydı ve sabahın erken saatlerindeki ışık ona haksız yere iyi vuruyordu. Bakışlarım o soluk tenine takıldı. Bu görüntünün bende ona karşı bir özlem uyandırması, öfkem ve hayal kırıklığımı daha da artırdı.

“Hatalarımdan ders çıkardığıma inanmak bu kadar mı zor?” Yüz ifadesinden de anlaşıldığı üzere, hayal kırıklığım aynıydı. “İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağıma söz vermiştim. Ve dediğim gibi, sözlerimi tutarım. Dün olanlardan sonra şu anda en son isteyeceğin şeyin benim dokunuşum olduğunun gayet farkındayım.”

“Ne?” Çaresizliği öfkemi bıçak gibi kesti. Yüz ifadesini karartan şey kendinden nefret miydi? Ama neden? Beni kurtarmış, en zayıf anımda bana bakmıştı. Dünkü olaylar yüzünden duyduğu suçluluk duygusu çok yersiz görünüyordu.

Noctis keskin bir nefes aldı, nefesi kesik kesikti. "Olabilecekleri düşünmek bile..." Elleri yumruk olmuştu, tüm vücudu öfke ve kederle gerilmişti. "Varlığımdan iğrenmeye, sizi tehlikeye attığım için adımı lanetlemeye hakkınız var."

“Dün bir kabustu. Ama seni suçlamıyorum,” diye yanıtladım. “Kaosun sana çekilmesinin senin suçun değil.”

Noctis başını salladı, yüzünde pişmanlık ve kararlılık karışımı bir ifade vardı. "Bu o kadar basit değil. Yüzyıllar boyunca Kaos'un Üstadıydım ve onun gücünü kendi hırslarımı ilerletmek için kullandım. Yggdrasil'in yok edilmesinin sorumlusu bendim. Hayalperest değilim; Kaos'un yeniden özgürce yayılmasına izin vermede oynadığım rolü kabul ediyorum."

“Bekle, bu öyle değil—”

“Duygularımı incitmenize gerek yok,” diye araya girdi, yüzünde kederli bir ifade vardı, gözleri hala başka yöne bakıyordu. “Az önce kasıldığınızı hissettim. Dokunuşuma zar zor dayanabildiniz.”

Farklı olduğunu fark ettim. Daha açık, daha... ölümlü. Güçlerimi kaybetmenin etkisiyle değişen tek kişi ben değildim.

Battaniyeyle oynayarak cevabımı düşündüm. Geçmişte yaptıklarının sorumluluğunu daha fazla üstlenmesini, bana verdiği yaraları iyileştirmeme yardım etmesini istediğim doğrudu. Ama yüzündeki o korkunç acı pahasına değil. Aramızdaki bağı onu manipüle etmek için

kullanmayacaktım. Artık asla. Eğer yaptıklarının kefarecini ödemeyi seçerse, bu kendi özgür iradesiyle olmalıydı.

"Beni durduran şeyin dünle hiçbir ilgisi yoktu," dedim dürüstçe. "Eski alışkanlıklara geri dönmenin ne kadar kolay olacağını fark ettim sadece."

Bu sözler üzerine Noctis'in gözleri birden bana döndü, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Demek ki ben de senin kötü alışkanlıklarından biri oldum?"

"Ne yazık ki, bir türlü bırakamadığım bir alışkanlık bu." Ben de karşılık olarak gülümsedim. "Ama sana olan zaafımın devam etmesi şaşırtıcı olmamalı. Aradan epey zaman geçti ve sen hala buradasın."

Bu gerçeği açıkça kabul etmem üzerine Noctis'in ruh hali gözle görülür şekilde iyileşti, gülümsemesi daha da kibirli bir hal aldı. "Yani, hâlâ beni arzuladığını itiraf ediyorsun?" diye sordu bana dönerek.

Aklımdaki sorumsuz, hâlâ tahrik olmuş kısım, "Belki de hafızam onu her açıdan hakkıyla hatırlamamıştır," diye düşündü. Pantolonunun altından gerilmiş, gurur verici uzunluktaki penisini görünce istemsizce bir nefes kesildi, önceki arzusu yeniden alevlenmişti.

"Yatağa geri dönebilirim." Noctis'in gözlerindeki parıltı, bu kurnaz herifin beni dikizlediğini fark ettiğinin bir işaretiydi. "İstersen."

Hayır, hayır. Onu yatağıma ve hayatıma geri almam için birkaç güzel söz yetmezdi. O kendini beğenmiş sırtışı yüzünden silmenin zamanı geldi.

"Ya sadece arkadaş kalmak istiyorsam?" diye sordum, hiç etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak.

"Arkadaşlar," diye tekrarladı Noctis, bir kaşını inanmazlıkla kaldırarak. Onu suçlayamazdım. Bizim bir gün arkadaşlar gibi basit, masum bir şey olabileceğimiz fikri tamamen saçmaydı.

"Ya da daha doğrusu, müttefikler." Ses tonumu sakın ve kararlı tuttum. "Az önce kendin söyledin. Sen Kaos Ustasısn. Bu da demek oluyor ki, onun tehdidiyle nasıl başa çıkılacağını en iyi sen biliyorsun. Kaynaklarımızı birleştirebilir, gerçekte neler olup bittiğini birlikte öğrenebiliriz."

O, Kaos fırtınasıyla nasıl başa çıkılacağını biliyordu, beni Vultaron'un saldırısından kurtarmıştı, en savunmasız anımda bana sahip çıkmıştı. Birlikte, güçlerimiz olmadan bile müthiş bir kuvvettik. Belki de ilerlemenin yolu buydu. Bir ittifak teklif edip, aramızda kaynayan tüm sakıncalı duyguları bir kenara bırakarak, etrafımızdaki yaklaşan tehditlere odaklanabilirdik. Fırtınanın ortasında paylaştığımız öpücüğün anısını

kararlılıkla bir kenara bıraktım; uzun zamandır taşıdığım bir acıyı nasıl dindirdiğini, derinliğini ancak yok olduktan sonra fark ettiğim bir acıyı.

Noctis doğruldu, sessiz bir meydan okumayla bakışlarımı karşıladı. Beşiğin kenarına doğru yavaşça ilerledi, her adımda kasları geriliyordu, bu da gözlerimi yüzünden ayırmamı zorlaştırıyordu.

"Bunu düşündün."

Sıcak parmakları çenemi kavradığında titredim. Onun küstahlığına. Parmaklarının bileklerimi sarıp, beni o dar karyolada yere sabitleyerek bedenimi kendi bedeniyle örtmesi düşüncesine değil.

"Ve siz beni zamanınıza layık gördünüz mü, kraliçem? Ne kadar nazıksınız."

Elini daha sıkı kavradı; bakışlarımız kilitlendi.

"Unutma Baradaz," diye mırıldandı, sesi alçak ve tehlikeli bir hırıltıydı. "Ben tasmayla tutulacak bir köpek değilim."

Bir uyarı. Bunu dikkate almamak aptallık olurdu. Briseis ve ben, Noctis'in Kaos ile olan bağlantısını nasıl kullanabileceğimizi tartışırken gözden kaçırdığımız tek şey buydu: o her zaman kendi gündemini takip edecekti. Güçlerini geri almak için ilk fırsatı değerlendirmemesini beklemek saflıktı. İsyan onun kanında vardı.

Bu düşünce beni endişelendirmeliydi. Bunun yerine, içimde çok tanıdık bir heyecan uyandırdı: onun karanlığıyla bir kez daha boğuşma, onunla aynı şekilde karşılaşma arzusu.

"Elbette hayır," diye yanıtladım sakın bir şekilde, üzerimdeki etkisini gizlemeye çalışarak. "'Müttefikler' kelimesi, ortak bir hedef doğrultusunda birlikte çalışan eşitler arasında bir ortaklığı çağırıyor."

"Eşitler," diye tekrarladı Noctis, kelimeyi sanki gizli bir anlam arıyormuş gibi uzatarak. "Sadece söylemen yeterli, saeraery." Çeneme dokunuşu bir okşamaya dönüştü, yavaşça boğazıma doğru kaydı. "Ve seve seve önümüzdeki birkaç saati senin için diz çökerek, yüzüm o yumuşak uylukların arasında geçireceğim."

Gökyüzünde yıldızlar. Bu sözler ve onlara eşlik eden anılarla birlikte içimde nabız gibi atan şiddetli ihtiyaç dalgası beni neredeyse mahvetti. Ellerimi saçlarına gömüp onu üzerime çekmemek tam bir işkenceydi.

"İlişkimizi dikkat dağıtıcı şeylerden uzak tutmak en iyisi," dedim, parmak uçlarının altında nabzımın çılgınca attığını hissedebileceğini biliyordum. "Önemli olan şeylere odaklanalım."

“Pekâlâ,” dedi Noctis, kararlı bakışımı görünce ses tonunda bir eğlence seziliyordu. Benim aksime, bakışlarını üzerimde gezdirmekte hiç tereddüt etmedi; eminim ki göğüs uçlarımın arsızca dikleştiğini ve tuniğimin kumaşına sürtündüğünü fark etti. “Öyleyse, sonraki adımlarımızı konuşmalıyız.”

Beni aniden bıraktı ve mutfak penceresine doğru geri çekildi; dışarıya bakarken önceki yoğunluğunun yerini alışılmadık bir tereddüt almıştı.

"Size söylemem gereken bir şey var," diye devam etti, kelimeleri sanki kendini zorlayarak söylüyormuş gibi uzatarak. "O fırtına doğal bir olay değildi."

“Ne demek istiyorsun?” Anlamını tam olarak kavrayamadan onu izledim. Fırtına Kaos tarafından körüklenmişti, ama bu alışılmadık bir şey değildi; Yggdrasil'in düşüşünden beri her bahar tepelerde bu tür fırtınalar esiyordu. Sadece zamanlaması garipti.

“İçinde bir şey hissettim. Tanıdık bir varlık.” Gözleri gözlerimle buluştu, yüzündeki çizgiler belirgin bir gerginlikle sertleşti. “Bana iyilik dilemeyen bir varlık.”

"Sence bu Kiazma'lardan biri miydi?" diye haykırdım, içimden dehşet geçiyordu. "Böyle bir şeye kadirler mi?"

“Öyle düşünmemiştim.” Noctis derin bir nefes aldı, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Ama yüzyıllar boyunca yarattığım birçok eser, yenilgimden sonra muhtemelen onların ve Galator'un eline geçti. Silahlar. Lir taşları. Karanlık güç nesneleri.” Bakışlarında derin bir endişe belirdi. “Onlarla ne yapacaklarını kimse bilemez.”

“Sizce Kaos Tacı onlarda mı?”

Noctis alaycı bir şekilde, “Eğer taş sahibi olanlar yakınlarda olsaydı, fırtına göndermekle uğraşmazlardı. Doğrudan bizimle ilgilenirlerdi.” dedi.

Aniden tenime çöken soğukluğu savuşturmak için battaniyeyi üzerime sardım. "Tacın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum, onun yeni bulduğu açıklığından faydalanmaya kararlıyım.

“Hayır.” Noctis’in sesi ifadesizdi. “Bıraktığım yerde değil, bu çok açık.”

"Yani onu aradınız."

Yüzündeki kapalı ifade geri geldi. "Bir noktada."

Yaralanmadan önce neler olduğuna dair hiçbir cevap alamayacağımı fark edince stratejimi değiştirdim. "Bu onlara Usta'nın gücüne erişim sağlayacak mı?"

“Hayır. Yaşadığım sürece asla.” Noctis’in hafifçe küstah gülümsemesi, durum göz önüne alındığında tamamen yersizdi. Ama zaten her zaman yarattıklarıyla aşırı gurur duymuştu. “Taç çok fazla güç barındırsa da, Usta’nın gücünü içermez. Sadece Kaosu kontrol etmeyi kolaylaştırır.”

Gözlerimi ona diktim. “Çünkü içinde o lir taşını kullandın.”

Suçlayıcı tonum onu caydırmadı. Aksine, gülümsemesi daha da derinleşti. “Evet, o lir taşını kullandım.” Gözleri parıldayarak bir kahkaha attı. “Yıldızlar, nasıl yaptığımızı hatırlıyor musunuz? İkimiz de büyüün ve birbirimizin sarhoşuyduk. Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.”

O yakıcı bakış, bir okşama gibi beni sardı ve birbirimizin kollarında nasıl uyandığımızı derinden hatırlattı. Ve aramızda acı dolu anılar kadar güzel anılar da olduğunu. Kuzey dağlarındaki kalesinin buz gibi, güzel salonlarında geçirdiğimiz o günleri ve geceleri, hem büyümüzün hem de bağımızın sınırlarını keşfettiğimiz, kendimizi ezici bir güç ve zevk girdabında kaybettiğimiz anları...

“O zaman gitmene izin vermemeliydim.” Noctis’in sesindeki pişmanlık beni şaşırtıcı bir güçle yaraladı. Belki de çünkü ben de aynı pişmanlığı paylaşıyordum. O zamanlar mutluyduk, her ne kadar bu mutluluk geçici bir yanılsamadan ibaret olsa da.

"Bu senin vereceğin bir karar değildi," dedim, sözlerinin beni ne kadar etkilediğini gizlemeye çalışarak.

“Hayır. Öyle değildi, değil mi?” Noctis bana hüzünlü bir gülümseme verdi, ama bu gülümseme kalbimdeki acıyı dindirmeye yetmedi.

Derin bir nefes aldı, sanki aramızda yankılanan söylenmemiş tüm sözleri toplayıp bir kenara iterek yeniden ana odaklanmak istiyordu.

“Peşimden gelecekler. Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım, ölene kadar rahat durmayacaklar, çünkü ben onların o güçle arasında duran tek şeyim—eğer krallığın sınırlarında birkaç verimsiz toprak parçasından fazlasını istiyorlarsa, o güce ihtiyaçları var.” Daha önceki suçluluk duygusu yeniden yüzeye çıktı, gözleri bir kez daha gözlerimden kaçtı, sesi duygudan boğuktu. “Gitmeliyim. Kapınıza sadece tehlike getiriyorum.”

Ona uzanma içgüdümü bastırarak başımı salladım. "Gidemezsin. Artık sana sığınak sağladığımı biliyorlar. Seni burada bulamazlarsa, nerede olduğunu benden öğrenmeye çalışacaklar."

Bakışları birdenbire alev alev yanarak gözlerime kilitlendi. "Seni bana karşı kullanacaklar."

Yatağın kenarına doğru ilerledim, ses tonum aldatıcı bir şekilde hafifti. "Sizi Onlar'a teslim etmeliyim. Aramaz'dan ve Konsey'den Kiazma ile ilgilenmelerini isteyin." Yerine getiremediğim bir görevdi bu.

Gözleri bir an bile gözlerimden ayrılmadı, o ateş fırtına gibi alev alev yanıyordu. "Neden yapmıyorsun, Baradaz? Neden?"

Sıra bana gelmişti, onun bakışlarından kaçınmalıydım. Ellerimde sıkıca tuttuğum battaniyeye bakarak, çok fazla şey ele vermeyecek bir cevap arıyordum. Sonunda, onun sık sık kullandığı o küstah meydan okumaya sığındım. "Duymadın mı?" dedim, başımı kasten sallayarak. "Ben Işığa ihanet eden biriyim."

Noctis, kendini tutamıyormuş gibi bir adım daha yaklaştı, ama aniden durdu. Sesinde hiçbir neşe yoktu, sadece derin bir hüznün vardı. "Demek Karanlığa karşı gösterdiğin iyilik seni buraya getirdi kraliçem? Yalnız ve sürgün edilmiş, güçsüz ve müttefiksiz, her tarafın tehdit altında."

Sözleri beni en ufak bir şekilde bile caydırmadı. "Bir müttefikim olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdim, yataktan kalkıp ona doğru ilerlerken. "Bana yardım et." Anlamasını umarak sıcak elini sıkıca kavradım. "Kiasma'nın bu köyü tehdit etmesini engellememe yardım et."

Başını yana eğdi, gözlerinde sorgulayıcı bir ifade vardı. "Bu köyü tehdit mi ediyorsunuz?"

"Yakındaki bir çiftliğe saldırı oldu," diye açıkladım. Yaşanan her şeyden sonra, keşfettiğim şeyi onunla paylaşacak kadar ona güveniyordum. "Aileyi ve oradaki tüm hayvanları ölü bulmuşlar. Sanki birileri onların yaşam enerjilerini emmiş gibi, bir tür daire şeklinde dizilmişlerdi."

Yüzündeki endişeli ifadeyi görünce ellerini bıraktım ve hızla ocağın yanındaki dolaba doğru koşup içini karıştırmaya başladım.

"Ve bunu bana şimdiye kadar söylemeyi bekledin çünkü..." Noctis'in ses tonunda belirgin bir rahatsızlık vardı. Omzumu çevirip ona baktım, bir kaşımı kaldırdım. Dudakları seğirdi. "Haklısın."

Elimle Adesh'in bana verdiği küçük, kararmış nesneyi kavradım. Noctis'in yanına dönerken avucumda uğursuz, kıvrılmış bir yılan gibi duruyordu. "Kurbanlar bununla bağlanmıştı. Bunun ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Onu görür görmez donakaldı. Sonra o kadar hızlı hareket etti ki tepki vermeye vaktim olmadı, kolumu yakalayıp beni yatak odama sürükledi. "Eşyalarını al."

"Ne?" O kadar şok olmuşum ki itiraz edememiştim, ama şimdi kolumu sert bir hareketle kurtardım.

"Gidiyoruz." Cevabımı beklemeden Noctis dolap kapağını hızla açtı, kıyafetleri çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. "Haklısın," diye mırıldandı, sesi alçak ve kederliydi. "Kiasmalar korkunç bir tehdit. Ama benim yüzümden sana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim."

Bir sonraki bluzu almak için uzandığında, onunla dolap arasına girdim ve onu durdurdum. "Hayır," diye ilan ettim, taviz vermeye niyetli değildim. "Dalath halkını geçmişimizin bedelini ödemek için yalnız bırakmayacağım."

Noctis bana doğru eğildi, üzerimde yükseldi, gözleri sert bir kararlılıkla doluydu. "Baradaz," diye hırladı. "Üzerini giy. Yoksa, bana ne kadar kızarsan kız, seni omzuma alıp buradan dışarı taşıyım."

Bakışlarında korku da vardı ama. Tahmin edebileceğimden çok daha fazla korku. " 'Sadece benden istediğinizi yapacağım' sözüne ne oldu?" dedim çok yumuşak bir sesle.

Sözlerim onu durdurdu. Nefesi kesik kesikti. "Benim demek istediğim bu değildi—"

"Bunu başarabiliriz," diye sözünü kestim, elini tekrar tutarak. "Birlikte. Lir taşlarım var. Ve hançer. Gözlerini üzerimize dikmiş olan hangi Kiazma olursa olsun, onunla başa çıkmak için bir plan geliştireceğiz ve—"

Vücudundan şiddetli bir titreme geçti, yüzü buruştu. "Neyle, kimle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikriniz yok," diye ısrarla söyledi, sesi gergin bir şekilde. "Vultaron, onların en kötüsü olmaktan çok uzaktı. Kiazma'nın bazı üyeleri, hayal bile edemeyeceğiniz kadar karanlık sihir kullanabiliyor."

"Onlara öğrettiğin sihir. Sadece senin karşı koymayı bildiğin sihir," diye belirttim. Bu konu onu açıkça rahatsız ederken üzerinde durmaktan ne kadar nefret etsem de, başka seçeneğim yoktu. Dalath'ı ve halkını terk etmeyecektim. Ve ona ihtiyacım vardı.

"Ve bunlar benim sorumluluğum." Noctis'in sesi zar zor duyuluyordu, bana bakarken yüzündeki ıstırap neredeyse dayanılmazdı.

"Beni dinle." Elimle yanağını okşadım, bir şekilde umutsuzluğunu kırmaya çalışıyordum. "Bunu tek başımıza yapamayacağımızı biliyorum. Yardıma ihtiyacımız var. Köyün ileri gelenleri benden yerel milisleri eğitmemi istediler. Eğer bana yardım edersen—"

Acı dolu kahkahası, dokunuşumuzun kırılğan bağlantısı üzerinden yankılandı. "Birkaç ölümlü köylü, eski müritlerimi kolay kolay korkutamaz."

"Öyleyse ne öneriyorsun?" diye sordum ona, aklım başımdan gitmişti. "Kaçıp, Kiazma'nın buradaki her şeyi yok etmesine izin vermek mi, onlara karşı koymaya bile çalışmamak mı? Ömrümüzün geri kalanını saklanarak geçirmek mi? Dediğin gibi, pes etmeyecekler. Bir noktada onlarla yüzleşmek zorunda kalacağız. Öyleyse neden şimdi olmasın?"

"Biz?"

Onun boğuk sesli sorusuna cevap veremedim, midemin yüksek sesle guruldaması bizi böldü. Noctis'in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Belki de bunu aç karnına tartışmamalıyız," diye yorum yaptı. "Yıldızlar, en son ne zaman yemek yediniz ki?"

Yemekten bahsettiğine göre, ne kadar aç olduğumu fark ettim. "Dün." Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamaya çalıştım. "Sanırım."

"Kahvaltı hazırlayacağım." Noctis, ben bir şey söylemeden önce elimi kaldırarak beni durdurdu. "Bu, o çiftçileri eğitmenize yardım etmeyi kabul ettiğim anlamına gelmiyor."

Gülümsememi gizledim. O tonu biliyordum. Yüzündeki somurtkan ifadeye rağmen, bana yardım etmesi konusunda onu yarı yarıya ikna ettiğimden emindim.

"Belekoro." Gerçek adı dudaklarımdan döküldü ve odadan çıkmadan önce onu durdurdu.

"Evet?"

Görölmeye değer bir manzaraydı, değil mi? Yatak odamın kapısında, beni memnun etmek için can atarak bekliyordu. Belki de çok sert davranmıştım. Fırtına ve Itzi'nin ölümüyle ilgili anılar zihnimde canlandı. Noctis, hiçbir çıkar gözetmeden, karşılıksız olarak bana yardım etmişti. En çok ihtiyacım olduğu anda yanımda olan, beni en zayıf halimde gören, beni teselli eden, sonrasında çıplak bir şekilde yatakta benimle sarılan bir müttefike ne diyebilirdim ki?

"Teşekkür ederim." Bu yeterince zararsız görünmeliydi. "Bana destek olduğunuz için." Sesim titredi.

"Ben de aynısını söyleyebilirim." Noctis benim bocalayışımla ilgili yorum yapmadı. "Hem zaten müttefikler böyle yapar, değil mi?"

Giderken yüzündeki hafif eğlence ifadesi, bana müsamaha gösterdiğinden şüphelenmeme neden oldu. Mutfaktan tıkırtılar geliyordu. Savunmalarımın ne kadar zayıfladığını mı tahmin ediyordu? Beni hâlâ etkileyebilecek güce sahip olduğu için gizlice seviniyor muydu?

O, istememem gereken her şeydi, ama tek bir tadından sonra her şeyine özlem duymaya başladım.

Her zaman neredeyse aşırıya kaçan bir şeydi bu: sert dokunuşu, ezici varlığı, beklenmedik kırılğanlığı.

Ve bu asla yeterli değildi; çünkü zayıf kalbim onun bedeninden veya bağlılığından daha fazlasını istiyordu.

Onun her şeyini istiyordum, saplantıya varan tek bir amaca odaklanmış bir kararlılıkla. Arkadaşlığı, zevki, meydan okumayı. Ve evet, karanlığı da —içinde boğulmak istiyordum. Ama imkansızdı. Her zaman imkansız olmuştu.

Tek istediğim, onun da beni benim onu sevdiğim kadar sevmesi. Bu düşünceyle kalbim hızla çarpmaya başladı.

Hayır, neredeyse panik içinde kendimi düzelttim. Aşk değil, ona aşkıttım. Noctis'e duyduğum mahkum duyguların, yaşananlardan, onunla yaptığımız her şeyden sonra ayakta kalmasının imkanı yoktu. Onu kalbimden atmak için çok uğraşmışken, bıraktığı yaraları iyileştirmek yıllarımı almışken, bu mümkün değildi.

Teslim olmak bir felaket olurdu. Enlial'ın çok uzun zaman önce dile getirdiği karanlık kehanet hâlâ üzerimizde bir gölge gibi duruyordu: Eğer savaş kaçınılmazsa, kalıcı bir barış ancak Kaos Üstadı Aron-Lyr'den sonsuza dek sürülürse sağlanabilir.

Noctis bunu kendi ağzından söylemişti. Yaşadığı sürece Kaos'un Üstadı olarak kalacaktı, gücü kullanamasa bile ona çekiliyordu. Bana karşı hisleri değişmiş olabilirdi, ama korkarım ki güç hırsı hâlâ devam ediyordu. Kaos Tacı'nı ararken tam olarak ne olduğunu bana hâlâ anlatmamıştı. Bir yanım hâlâ Aramaz'ı devirmek için planlar yaptığının emindi. Eski hizmetkarlarının oluşturduğu tehdide karşı birlikte çalışırken her hareketini izlemem gerekiyordu. Bir hamle yaparsa, onu durdurmam gerekecekti.

Ama belki de güzel bir felaket olurduk.

Zihnindeki karşı konulmaz fısıltı sonunda beni harekete geçmeye zorladı ve yeni kıyafetler seçmek için bir çekmeceyi açtım. Tam onları giymiştim ki, ön kapıya gelen yüksek sesli bir vuruş evin içinde yankılandı.

Noctis kapıyı açmaya giderken tahta zemin gıcırdadı. Ardından tanıdık bir ses duyuldu; Tristan'ın ses tonunda endişe ve şaşkınlık karışımı vardı.

“Rada nerede? Onun yardımına ihtiyacımız var.”

BÖLÜM

37

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ

Aron-Lyr'in yapımından 1800 yıl sonra

Noctis

Kardeşimin emriyle Düzen Tapınağı'ndaki diğer Aurea'lara katıldığımda içimde bir huzursuzluk yükseldi. Saf Işık ve Düzenin mekanı olan bu görkemli bina, her zaman kendimi yabancı hissetmeme neden olmuştu. Tertemiz beyaz mermerden oyulmuş yükselen sütunları, pencerelerden süzülen altın ışığı yansıtarak gökyüzüne doğru uzanıyordu. Ayaklarımızın altındaki zemin, Yüce Baba'nın dünyayı yaratışını tasvir eden renkli bir mozaikle kaplıydı.

Yaratıcımızın bize verdiği görev, sihirlerimizi birleştirmemizi gerektiriyordu; bu düşünceden nefret ediyordum. Başlangıçta her şey şaşırtıcı derecede iyi gitti. Aramaz önderlik etti, varlığı etkileyici ve kendinden emindi. Tüm güçlerimizi çağırdı, onları büyüleyici bir uyum içinde dönen ve dans eden çok renkli bir halıya dokudu. Tapınağın geniş salonu, birleşmiş sihrimizin yumuşak uğultusuyla yankılanıyordu, hava enerjiyle doluydu. Yaz ortası bayramından sonra Öteki'ne gittiğimizde Baradaz'a gösterdiğimden çok farklı değildi, sadece çok daha güçlüydü, gerçekliği yeniden şekillendirebilecek bir güçtü.

İlk baştaki isteksizliğime rağmen, böylesine büyük bir şeyi birlikte denemenin heyecanı beni alıp götürdü. Büyüyü şekillendirerek bedenler ve zihinler yaratmak muhteşem bir duyguydu. Baradaz'a gülümsedim, onun alevini hissettim, diğerleriyle birlikte: kardeşimin sabit ışığı, Zamani ve Şaam'ın alev alev yanan ateşi, Aşur ve Nemez'in serin seli, Tanez ve M'tar'ın sağlam taşı, Hiraz ve Enlial'ın akan rüzgarları. Beyaz mermer

zeminde büyümüz parıldarken bir daire oluşturduk. İlk kez, onlarla birlikte olduğumu, hayal gücünün ötesinde harikalar yaratabileceğimizi hissettim. Birlikte.

Baradaz, yeni yaratımlarımız olan İnsanlara yaşam kıvılcımını bahşetmek için Alev'e uzandığında her şey ters gitti. Tıpkı yıldızları yarattığı gün olduğu gibi, onun gücüne duyduğum arzuyu, onu kendim kullanma açlığını bastıramadım. Bu sefer içimdeki bir şey karşılık verdi.

Ama yapabilirsin, diye fısıldadı sinsi bir şekilde. Sen de aynı derecede büyük bir güç keşfettin: Uçurumun gücü, Kaosun gücü.

Yaratılış Alevi, çemberimizin merkezinde yatan hareketsiz bedenlere akarken, içimde karanlık bir nabız uyandı. Daha önce de hissetmiştim, ama hiç bu kadar cezbedici olmamıştı. Düşünmeden hareket ederek, içimden akmasına izin verdim; Baradaz'ın ve kardeşlerimizin gücüyle sarılan karanlık bir dalga. Düzen ve Kaos, Alev tarafından bağlanmış. Eterik, sonsuz bir dansa bir araya gelip ayrışıyorlar. İnsanları dolduruyor, derilerinin altında nabız gibi atıyor ve onlara hayat veriyor.

Zafer duygusu içimi kapladı. İşte buydu. Başından beri haklı olduğumun kanıtı. Kaos sadece yok etmekle kalmaz, aynı zamanda yaratabilir de. Bizim sadece onu doğru şekilde kontrol altına almamız gerekiyordu.

Birleşik gücümüzün akışı aniden durdu. Sessizlik. Ardından, şok olmuş mırıltılar ve öfkeli haykırışlar havayı doldurdu. Kardeşim ve Baradaz dehşet içinde bana baktılar.

"Kaosa bulaştın!" Zamani beni suçlayan ilk kişi oldu. "İnsanların yaratılışını kirlettin!"

"Bunun olmasını istememiştim," diye itiraz ettim, sesim yükselerek. "Büyü, sadece..." Bakışlarının ağırlığı üzerime çöktü ve bir pişmanlık hissi duydum. "Sadece içimde uyandı."

Hiç kimse açıklamalarımı dinlemeye hazır değildi, Aramaz bile. Kral hemen tapınağı mühürledi ve bizi Konsey odasına gönderirken kendisi de Yüce Baba ile görüştü. Kendi kendime, gözlerindeki hayal kırıklığının canımı yakmadığını söyledim.

"Ne yaptığının farkında mısınız?"

Sha'am'ın sesi Konsey salonunda yankılandı; Ateşin Aurea'sı büyük masada oturamayacak kadar huzursuzdu. Lyrheim'in yemyeşil tepelerinin güzel manzarasına aldırmadan, büyük pencerenin önünde bir aşağı bir yukarı yürürken ardında ateş bulutları bırakıyordu.

Bana öfkeyle veya şokla bakan tek kişi Savaşçı değildi. M'tar'ın altın rengi gözleri bana dik dik bakıyordu, elleri yumruk olmuştu. Diğerlerinin tepkisi daha az agresif olsa da, üzerimdeki her onaylamayan bakışı hissedebiliyordum, hava çok fazla sihirle çatırdıyordu. Dikkat çekici bir istisna dışında. Baradaz'ın gözleri yere bakıyordu, dikkati kendisi ve Aramaz'ın mührünü tasvir eden mozağe sabitlenmişti, yüzü soğuk ve hareketsizdi, tıpkı aramızdaki bağ gibi sessizdi.

Koltuğuma yayılmış, kardeşlerimin birleşik düşmanlığına kayıtsızmış gibi davranıyordum. Normalde bu beni rahatsız etmezdi; buna alışmıştım. Ancak kardeşimin saatler sonra bile bize dönmemiş olması iyiye işaret değildi. Yaratıcımızın bize İnsanları yok etmemizi emredeceğinden endişeleniyordum. Onları bu dünyaya layık görmeyecek, yozlaşmış bulacak mıydı? Tıpkı ejderhalarım gibi. Bu düşünce bile içimde şiddetli bir öfke ve inkâr dalgası yarattı. O ölümlülere ne olacağı umurunda olmamalıydı. Yine de onlarla garip bir bağ hissediyordum. Onları en azından kısmen ben yaratmıştım. Yok edilmelerini istemiyordum.

“Dediğim gibi.” Sha'am'a soğuk ve meydan okuyan bir sesle baktım. “Öylece oldu işte. Büyü—”

“Kendi kendine mi hareket etti?” Ateşin Aurea'sı alaycı bir şekilde güldü, gözleri küçümsemeyle parlıyordu. “Ve biz buna inanmalı mıyız?”

“Bu ani iş birliği de ne böyle?” M'tar'ın sesi Savaşçı'ninkinden daha az sertti ama suçlayıcılığı da bir o kadar fazlaydı. Yüzündeki keskin çizgiler, beni incelerken sanki karanlık, acımasız bir taştan oyulmuş gibiydi. “Bu sadece bir hileydi, değil mi? Zamanı geldiğinde bizi sırtımızdan bıçaklamak için.”

Burada, aralarında kendime bir yer bulabileceğimi düşünmek ne kadar da boş bir hayaldi. Bana asla güvenmemişlerdi. Uyum sağlamak için gösterdiğim tüm çabalar, fikirlerimin defalarca reddedilmesine katlanmam, hepsi boşa gitmişti. Yaptığım bir şey onların gözünde yanlış olduğu anda bana karşı döndüler. Burada asla hoş karşılanmayacaktım.

Khiraz, içimdeki çalkantılı duyguları hissederek, beni teselli etmek için yaklaştı. Gölgelerimin bir dalgasıyla onun büyüsunü savuşturdum. Bu

sadece bana hiç destek sunmayan kişinin kim olduğunu hatırlattı. Baradaz, Konsey odasına girdiğimizden beri bana hiç bakmamıştı. Bir kez bile.

Khiraz içini çekti, yüzünde kabullenmiş bir sabır ifadesi vardı. "Sanırım kralın Yüce Baba ile görüşmesinden dönmesini beklemeliyiz. Belki de durum görüldüğü kadar kötü değildir."

Gerginliği azaltma girişimi diğerlerinden birer onay mırıltısıyla karşılandı. Ancak Şam yatışmadı. Masaya doğru hışımla yürüdü ve kor gibi yanan gözlerle bana baktı.

"Baba ne karar verirse versin," diye homurdandı, "hepimiz bunun senin suçun olduğunu biliyoruz."

Ona cevap vermeye tenezzül etmedim, çünkü bunun sadece zaman kaybı olacağını biliyordum.

Odadaki gerilim azalmadı. Kısa bir süre sonra kapının açılma sesi, aramızda çöken sessizliği şiddetle böldü. Aramaz odaya girerken, yüzünde hiçbir düşünce belirtisi yoktu; altın tacı ve beyaz tuniğiyle ışıldayan, yanılmaz Işık Kralı'nın ta kendisiydi.

"Devam edeceğiz. Beklenmedik komplikasyonlara rağmen," dedi Baradaz'ın yanına otururken. Baradaz gözle görülür şekilde irkildi, elini masanın kenarına o kadar sertçe kavradı ki parmak boğumları bembeyaz oldu.

Şaam ilk tepkiyi verdi, yüzünde öfke ve inanmazlık ifadesi vardı. "Ne?"

Aramaz, Savaşçı'nın etrafında yükselen alevleri umursamadan sakinliğini korudu. "İnsanlar, tüm yönlerimizin birer izini taşımak için yaratılmıştı. Belki de Düzen'in tüm gücünü dengelemek için biraz Kaos'a ihtiyaç vardı. Onların başına ne geleceğini göreceğiz ve gerektiğinde onlara rehberlik edeceğiz."

Diğerleri kadar şaşkın bir şekilde ona baktım. Bu mümkün müydü? Benden daha büyük güçler tarafından müdahale etmeye mi zorlanmışım? Yüce Baba'nın merhametli olmasının sebebi bu muydu?

"Ne kadar da uygun," diye yorumladı Aşur, masmavi gözlerinde bir şüphe parıltısı vardı.

Aramaz sofrada şüpheye yer vermedi, sert bakışları kardeşlerimizin üzerinde dolaşarak itaat talep etti.

"Bir başka mesele daha var." M'tar'ın sesi kralınki kadar ölçülüydü, ama sözleri açık bir meydan okumaydı. Parmağını bana doğru uzattı, hafif bir titreme binayı sarstı. "Onun Konseyde kalmasına izin vermemizi

bekleyemezsiniz. Ondaki kirliliği hissetmiş olmalısınız. Kaosun dokunuşunu.”

Ah, hepsi bu günü ne kadar da beklemiş olmalı. Beni suçlamak için bu altın fırsatı. Dışarıdan sergilediğim umursamaz tavrımı bir kenara bırakıp masanın üzerine eğildim, gölgelerim etrafımda kıvrılırken Dünya'nın Aurea'sının sert bakışlarıyla karşılaştım. İnatçı herif. Sınırlı hayal gücünün ötesindeki her şeyi kınamaya her zaman çok çabuk.

"Öteki'nin derinliklerine çok fazla daldınız, değil mi?" diye araya girdi Şa'am sağdan. "Onun gücünü bize karşı kullanmaya çalışıyorsunuz."

"Asılsız suçlamalarını kendine sakla, Sha'am," diye çıkıştım, etrafımdaki karanlık daha da derinleşiyordu. Masadaki şarap kadehleri, ani güç patlamasıyla birbirine çarptı.

"Ama bunlar asılsız mı?" Zamani'nin sesi aldatıcı derecede tatlıydı, mor gözleri benden kraliçeye doğru keskin bir şekilde bakışlarını gezdiriyordu. "Onunla birlikte gittin, Baradaz. Kaos gücünü kullanmaya çalışıp çalışmadığını, onu yozlaştırıp yozlaştırmadığını bilmelisin."

Baradaz başını kaldırmadı, eli hâlâ masanın kenarını sıkıca kavramıştı. "Her zaman gezilerine onunla birlikte gitmiyorum," diye mırıldandı.

Bir an için, aklımla ona ulaşma isteği duydum. Ama ne için? Acınası bir aptal gibi benden yana olmasını mı yalvaracaktım? Her şey alevler içinde kaldığında hissettiği dehşet açıktı; benim suçlu olduğuma inanıyordu.

"Yeter artık!" Aramaz'ın ani çıkışı herkesi ürküttü. Gök gürültüsü havayı doldurdu. Sesi odada yankılanarak tüm itirazları susturdu. "Belekoro'z'un Konsey'deki yeri tartışma konusu değil. Ne bugün ne de başka bir gün." Ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi, hareketleri keskin ve kararlıydı. "Konsey'in bu oturumu sona ermiştir."

Kralın sabrının tükendiğini hisseden Aurealı arkadaşım, biraz homurdanarak sessizce ayrıldı. Sandalyemi geri ittim, ayakları mermer zemine sert bir sesle sürtündü.

Aramaz alçak bir hırıltıyla, "Sen burada kal, kardeşim," diye emretti. "Sen de, Baradaz," diye eklerken sesi biraz yumuşadı.

Masanın yanında garip bir rahatsızlıkla oyalandım, gözlerim ikisi arasında gidip geliyordu. Aramaz benim tarafımı tutmuş, diğerlerinin alaylarına karşı beni bir kez daha savunuyordu, ancak inatçı duruşu ve güçlerinin hâlâ havada asılı duruşu bana bunun o kadar basit olmadığını

söylüyordu. Baradaz da benim huzursuzluğumu paylaşıyordu, yüzü solgun ve endişeliydi, bakışları kralın sırtına sabitlenmişti.

Aramaz sonunda konuştuğunda sesi zorlukla kontrol ettiği duygularla boğuşuyordu. "Bunu bilerek mi yaptın?"

Sözleri beni şaşkınlıkla kaşlarımı çatmaya itti. "Ama az önce şöyle demiştiniz..."

"Ben Yüce Baba ile konuşmadım." Kardeşim arkasını döndü, yüzünde nadiren gördüğüm bir öfke vardı. "Ya bize İnsanları yok etmemizi emrettiyse? Umarım işlerimize karışmaz ve dikkati kendi aleminde kalır."

Ona şaşkınlıkla bakakaldım. Her şey zekice bir oyundu. Her sözü ve hareketi, kardeşlerimizin ona doğrudan Yaratıcımızdan emir aldığına inanmalarını sağlamak için özenle seçilmişti. Kendini beğenmiş kardeşimin, özellikle de benim için böyle bir aldatmacaya kalkılabileceğini hiç düşünmemiştim. Hele ki ben ona sadece aşığılama ve -bakışlarım Baradaz'a kaydı- en kötü türden bir ihanetle karşılık vermişken.

Bana olan inancının ne kadar aptalca olduğunu neden göremiyordu? Denesem bile hep başarısız oluyordum. Çok kolay baştan çıkıyordum. Çok güçsüzdüm.

"Yani benim için yalan söyledin? Ne kadar cömertsin." Aniden, mantıksız bir öfke sesimi alaycı bir tona büründürdü. "Öyleyse minnettar olmalıyım herhalde."

Beni en yakın duvara fırlatan o ani güç patlaması beklenmedik bir şey değildi. Hayır, bir yanımdan zevk alıyordu. Aramaz'ın odanın karşısına geçip tuniğimin yakasını kavrayarak yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdığı an yüzündeki öfkeden zevk alıyordum.

"Sence senin günahlarını örtbas etmekten zevk mi alıyorum, kardeşim?" diye hırladı. "İnsanları yok etmek zorunda kalmaktan hoşlanır mıydın? Tıpkı yıllar önce ejderhalarını yok ettiğin gibi?"

Son kez Tanrı'nın isteklerine açıkça karşı geldiğim anın hatırası içimi kemiriyordu. Yine güçsüzdüm. Tamamen başkalarının merhametine muhtaçtım.

"Demek bu kadar," diye kışkırttım Aramaz'ı. Patlamasını, her zaman kendini gizlediği bu lanetli erdem maskesini yıkmasını istiyordum. "Zor kararları veremezsin. Bazı şeyler asla değişmez."

Yakama dolanan yumruk sıkılaştı, neredeyse beni boğuyordu. Gözlerime çok yakın olan o parlak mavi gözlerde buz gibi bir parıltı belirdi. "İnan

bana, gerektiğinde zor kararlar verebilirim," dedi, gücü tenimi yakıyordu.

Aramızdaki gerilim şimşek gibi çakıyordu, hava söylenmemiş sözler ve çözülmemiş öfkeyle doluydu. Öfkesinin sıcaklığını, hayal kırıklığının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Ama tüm bunların altında, bir korku kıvılcımı vardı—yaptıklarımın ve bundan sonra yapabileceklerimden duyduğum korku.

“Aramaz.”

Baradaz'ın sesi yumuşaktı; yine de kardeşimin hemen pes etmesine neden oldu. Yanımıza koştu ve koluna engelleyici bir el koydu. Aramaz beni bıraktı ve geri çekildi, büyüü bastırılmıştı ama yüzünde hala öfke vardı. Duvara yaslanmış nefesimi tutarken, gümüş rengi gözleri sert bir bakışla gözlerimle buluştu.

“Dur artık. Hemen.” Baradaz'ın zihnindeki ses sertti, aramızdaki bağlantı buz gibi kontrollüydü ve gerçek duygularını gizliyordu.

"Sen beni savunmak konusunda ondan daha az istekliydin," diye suçladım onu.

"Belekoroz, her defasında tek başına Öteki'ne gittiğinde ne yapıyorsun?" diye yüksek sesle sordu. Aramaz yanına geldi, ikisi de bana aynı hayal kırıklığı ve üzüntü ifadeleriyle bakıyordu. İçimde öyle büyük bir öfke uyandı ki, beni boğdu.

"Bana güvenmiyorsun," diye dişlerimi sıkarak zorlukla söyledim.

"Sen benden bu kadar çok sır saklarken nasıl saklayabilirim ki?" Baradaz yaklaştı, gözlerinde umutsuz bir ışık vardı, sessizliğinin ardından duyguları aramızdaki bağda ani bir fırtına yarattı.

"Onların haklı olduğunu düşünüyorsunuz."

Bazen ona gerçeği söylemeyi düşünmüştüm; doğru kullanıldığında Kaos'un Düzen kadar değerli olabileceğine inandığımı. Hayallerimi, vizyonlarımı onunla paylaşmayı düşünmüştüm. Artık değil. Böyle değil. Suçlanan birinin af dilemesi gibi.

“Hayır. Anlamak istiyorum. Bana anlatabilirseniz—”

“Karanlıkla çok fazla iç içe geçtiğinizden mi korkuyorsunuz kraliçem? Onun sizi de yozlaştırmasına izin verdiğinizden mi korkuyorsunuz?” diye sözünü kestim, tüm öfkem ve acım aramızdaki bağdan fişkırdı. Kelimeler, yaralamak için tasarlanmış bir silahtı. Sırlarıma sahip olma hakkı varmış gibi yalvarmasına kulak asmak istemiyordum. O sadece eğlenceli bir oyalama aracıydı. Başka bir şey değil.

Baradaz saldırı karşısında irkildi ama geri adım atmadı. "Belekoroz, lütfen." Aramızdaki mesafeyi kapatarak elini koluna uzattı—

“Baradaz.”

Kardeşim onun adını söylediğinde donakaldı. Bakışları ona kaydı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Sonra, gözleri yere bakarak tekrar yanına döndü.

Zihinden zihne konuşuyorlardı. Gergin duruşlarından, birbirlerine attıkları hızlı bakışlardan belliydi. Bir ihanet gibi hissettim. Ona defalarca aynı şeyi yapmış olmam umurunda değildi. Aramaz'ın onunla, görevden öte bir bağa sahip olduğu hatırlatıldığında, öfkem bir fırtınaya dönüştü. Sonuçta, Baradaz kardeşimi seçiyordu, beni değil.

Onları birlikte görünce, Aramaz'ın yüzüne gerçeği vurmak istedim; nişanlısıyla birlikte olduğumu ve onun her anından zevk aldığını söylemek. Kelimeler dilimde yanıyordu, özgür kalmak için can atıyordu. İkisini de incitmek ne kadar kolay olurdu.

Baradaz, içimdeki öfkeyi fark etmiş, gözleri korku dolu ve iri bir şekilde bana baktı. Daha bir gün önce bana arzuyla, hatta bazen şefkatle bakmıştı.

Hayır, diye karar verdim, sırrımızı açığa çıkarmayacaktım. Bu sadece hepsinin haklı olduğunu, benim bir başarısızlık olduğumu, her zaman suçlu olanın ben olduğumu kanıtlayacaktı. Yine de, onların varlığına daha fazla katlanamıyordum. Gölgelemleri çağırarak, kral ve kraliçeye hitap ederken sesimi kontrol ettiğim gibi, etrafımda dolaşmalarına izin verdim.

“Biliyor musun? Bu zor kararı vermekten seni kurtaracağım kardeşim ve can sıkıcı varlığımdan da seni özgür bırakacağım.” Acı bir kahkaha attım. “Konseyden istifa ediyorum.”

Baradaz'ın nefesi kesildi. “Belekoroz, bekle...”

Aramaz ise bana soğuk, anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. "Şimdilik bu en iyisi olabilir," dedi, ses tonunda hiçbir duygu belirtisi yoktu. Görünüşe göre sonunda onun da, benim de sabrımın sınırını bulmuştum.

Tam ayrılmak üzereyken, Baradaz'ın büyüü son bir kez daha uzandı, kendi acımı yansıtan umutsuz bir yalvarış. İçime işledi, geri dönmeye, kendimi onda kaybetmeye ve af dilemeyi düşünmeye teşvik etti.

Onu vicdan azabı duymadan dışladım. Zihnim aşılmaz bir kaleye dönüştü, her kapı gürültüyle kapandı, aramızdaki her bağ acımasız bir kesinlikle koptu. Kardeşimin gelinine duyduğum bu lanetli zaafın beni çok uzun süre yönetmesine izin vermiştim.

Kuzey, uçsuz bucaksız buz ve kar ovalarıyla beni bekliyordu; ufka kadar uzanan engin bir beyazlık. Soğğun tenime işlemlerini memnuniyetle karşıladım, gerekenden daha erken bedensel forma büründüm ve hedefime doğru kar yığınlarının arasından ağır ağır ilerlerken fiziksel zorlanmanın zihnimi nasıl temizlediğinin tadını çıkardım. Burası Aron-Lyr'in ilk kez gördüğüm kısmıydı ve belki de bu yüzden bu kadar tanıdık geliyordu. Ya da belki de sert, affetmeyen manzara kendi doğamla yankılanıyordu ve beni az yerin verebileceği bir şekilde evimde hissettiriyordu. Burada, bu donmuş çorak arazide, garip bir huzur duygusu buldum. Burada unutulabiliyordum.

Kalem, kuzeydeki isimsiz dağların derinliklerinde gizliydi; bu sırrı Baradaz'dan bile saklamıştım. Sivri zirveleri gökyüzünü delip geçiyor, sürekli bir kar ve buz örtüsüyle kaplıydı. Aurea halkının Lyrheim dışında yerleşim yerlerine sahip olması alışılmadık bir durum değildi; çoğumuz kendi bölgelerimizde zaman geçirirdik. Ama biliyordum ki, faaliyetlerim Konsey'in istenmeyen incelemesini çekecekti; her gölgede tehlike gören o kısa görüşlü aptalların dikkatini çekecekti.

Yeraltı kalemin girişini koruyan büyük demir kapının bulunduğu karanlık taşın üzerindeki parlayan Kaos damarlarını Sha'am'ın nasıl karşılayacağını hayal ederken içimde soğuk bir eğlence uyandı. Önünde durdum, gücümü topladım; etrafımdaki gölgeler, hafif bir fısıltıdan saf karanlığın tehditkar bir fırtınasına dönüştü. Çok uzun sürmeyecekti. İçeridekiler efendilerinin büyüsunü iyi biliyorlardı.

Dev bir adam benim için kapıyı açtı.

Diğer birçok Anima'nın aksine, bana hizmet eden en güçlü ruh olan Galator, güzel bir görünümün hiçbir zaman gerekliliğini görmemişti. Güzellikten çok güce değer veriyordu; büyük kapıları iterek açarken kasları belirgin bir şekilde şişiyordu. Dışarı adım attığında başı neredeyse tavana değiyordu; sade koyu bir tünün üzerine sıcak kürkler giymişti. Kaba saba yüzündeki tek çekici özellik gözleriydi. Sıcak kahverengi gözleri, kaba, koyu saçlarının altında parlıyordu.

“Efendim,” dedi, düşen taşlar gibi bir hırıltıyla, iri, kare dişleri nadir görülen bir gülümsemeyle parlayarak. “Sizi tekrar burada görmek güzel.”

Kritakları yok etme görevine ve güzel yoldaşıma o kadar odaklanmışım ki, kuzeydeki halkımı ihmal etmişim. Bu ihmali düzeltmenin zamanı gelmişti.

Galator'un bakışları, onu selamlamama fırsat vermeden önce benden uzaklaştı; içinden bir başka kükreme yükseldi, ses tehdit doluydu. Gözleri kısıldı, bir yırtıcı hayvanın yoğunluğuyla ufku taradı. "Birisi sizi takip etmiş, efendim," dedi ve yanındaki büyük savaş çekicine uzandı.

Sözleri üzerine kalbim birdenbire aptalca bir umutla sıkıştı. Olabilir miydi? Beni takip etmeye mi karar vermişti? Karla kaplı havada kırmızı bir parıltı aradım, sürekli zayıflığım için kendime lanet ettim.

Ancak soğuktan ortaya çıkan Baradaz'ın zarif yüz hatları ve kendine özgü saçları değildi. Bunun yerine, kalın kürklerle tamamen örtünmüş, omzuna ağır bir çuval atmış uzun boylu bir figür belirdi. Varlığımızı fark edince durdu ve pelerinini indirdi, kararlılıkla parıldayan tanıdık altın-yeşil gözleri ortaya çıktı.

"Lord Belekoro." Masir önümde tek dizinin üzerine çöktü, altında kar çıkırdıyordu. "Size bağlılığımı bildirmeye geldim." Sesi boğuktu ve yakışıklı yüzünde neredeyse ateşli bir ifade vardı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Anima, Aron-Lyr'e gönderildikten sonra hangi Aurea'ya hizmet edeceğini özgürce seçmişti, bu yüzden birinin bağlılığını değiştirmesi nadirdi. Ateşli Evanna, doğasına daha uygun olan Ateş Aurea'sı Zamani için Khiraz'ın hizmetinden ayrıldığından beri, geçen yüzyılda bunu yapan kimseyi hatırlayamıyordum. Masir'in M'tar'ın demirhanesinden ayrılmasının sonuçları aklıma yattıkça, damarlarımda tatlı bir zafer kıvılcımı çaktı. Dikkatli planlamam meyvesini vermişti. Ve bana değerli bir müttefik kazandırmıştı.

Gözleri meydan okuma ve umutla parlayan Anima, getirdiği çuvala uzandı. "Elim boş gelmedim," diye ilan etti sesi vaatlerle dolu.

Görkemli bir hareketle çuvalı açtı ve içinde lir taşlarıyla dolu bir sandık ortaya çıktı. Taşlar yumuşak, uhrevi bir ışıkla parıldıyor ve karların üzerinde büyüleyici bir parıltı oluşturuyordu. Bu manzarayı görünce içimden kontrolsüz bir kahkaha koptu.

Ah, bu her şeyi değiştirdi. Gerçekten de her şeyi değiştirdi.

Eğildim, Masir'in ellerini kavradım ve onu ayağa kaldırdım. "Kalk Masir, dostum," dedim. "Yapacak çok işimiz var."

BÖLÜM

38

Noctis

Sommerhalt çiftliği, Rada'nın küçük sığınağına tam bir zıtlık oluşturuyordu. Bakışlarım, koyu kırmızıya boyanmış heybetli iki katlı bir çiftlik evinin hakim olduğu büyük bir avlunun etrafına kümelenmiş binalar üzerinde gezindi. Yukarıdan acımasızca vuran güneşe rağmen, binalar arasındaki alan ürkütücü derecede sessiz ve ıssızdı, bu büyüklükteki bir çiftlikte beklenebilecek olağan hareketlilikten yoksundu. Nacin, dizginleri gergin bir şekilde tutmama karşılık homurdandı ve sinirli bir şekilde yana doğru adımladı. Havada çok tanıdık bir ağırlık asılı kaldı, tenimde istenmeyen bir karşılama gibi cızırtı yaptı. Çok uzun zaman önce burada kaos büyüğü serbest bırakılmıştı - hem de büyük miktarda.

Tristan Sommerhalt yanıma geldi, sesi alçak bir mırıltıydı, sanki içgüdüsel olarak dikkat çekmemesi gerektiğini biliyordu. "Bu sabah eve girdik," dedi, sesinde şaşkınlık ve korku karışımı vardı. "Her şey bıraktığımız gibiydi. Hiçbir şey çalınmamış, bir mücadele izine rastlanmamış. Ama Khendrik, çiftlik işçilerimiz... Hepsi gitmiş."

Genç çiftçinin durumuna acımalıydım belki de; hüzünlü kahverengi gözleri sessiz bir umutsuzlukla doluydu. Yine de bu sabah çiftlik evinin kapısını çaldığında kim olduğunu çabucak anlamıştım. Sadece pantolonumla kapıyı açtığımda, Tristan'ın bakışlarının çıplak göğsümde nasıl oyalandığını, gözlerinin onaylamaz bir ifadeyle nasıl kısıldığını fark etmeden edemedim. Belli ki, o da benimle tanışmaktan benim kadar heyecan duyuyordu.

Ben yavaşça tuniğimi giyerken, endişeli Rada aceleyle yatak odasından çıkmıştı. Çiftlik Çocuğu bizi tanıştıırken elimi sıktı, kibar gülümsemesi

gözlerine yansımamıştı—gerçi kayıp kardeşi ve ailesinin çiftliğinin durumuyla ilgili endişesi moralini bozmuş olabilir. O ve annesi, Dalath'a yaptıkları kısa bir geziden döndüklerinde çiftliği boş bulmuşlardı; bir gün önce kasıp kavuran Kaos fırtınası onları geceyi orada geçirmeye zorlamıştı. Tristan, annesi köyde yardım ararken Rada'yı almaya karar vermişti.

Tabii ki Rada, bunun tam bir delilik olduğuna dair öfkeli fısıltımı umursamadan, Çiftlik Çocuğu'nun peşinden giderken, lir taşlarımızı gizlice almam için bana zar zor zaman bırakarak soruşturmada ısrar etmişti. İlk yeşil buğday ve mısır saplarının karanlık, verimli topraktan fışkırdığı uçsuz bucaksız tarlaların yanından geçtik. Rada'nın ölümlü bedeni zengindi - en azından bir köylü için. Bu farkındalık, zaten berbat olan ruh halimi iyileştirmek için pek bir şey yapmadı.

Buraya gelmemeliydik.

Kiazma'nın hangisinin bundan sorumlu olduğunu tam olarak biliyordum. Rada bana yanmış çiftlikten kalan kararmış küçük nesneyi gösterdiği anda kimin peşimde olduğunu anlamıştım.

Deira. Eski hizmetkarlarımın en tehlikelisi olmasa da, kesinlikle en acımasızıydı. Bu peri kızı, fethettiğim topraklardaki muhalefeti bastırmada paha biçilmez bir varlıktı. Görünüşte iyi huylu tavrıyla zihinlere sızabiliyor, ardından da tıpkı sarmaşık gibi onları yavaş yavaş boğuyor, topladığı her bilgiyi kurbanlarına karşı kullanıyordu. Bu taktiği benden mükemmel bir şekilde öğrenmişti. Ve korkarım ki yalnız değildi.

“Yine de önce evden başlayalım. Olağandışı bir şey bulur muyuz bakalım,” diye önerdi Rada. Küçük kahverengi kısırağının çektiği arabayı yanımıza park etmişti. Yaralı ve yardıma ihtiyacı olan birini bulma ihtimaline karşı önlem olarak arabayı da yanımızda getirmeye karar vermiştik.

İçimi kemiren uğursuz hissi bastırmaya çalıştım ve Nacin'i ana binaya doğru yönlendirdim, kapıya çıkan ahşap merdivenlerin dibinde durduk. Üçümüz de atlardan indik ve silahlarımızı aynı anda çektik. Tristan'ın kılıcı eskiydi ama iyi bakılmıştı, bunu fark ettim. Belki de savaştan kalma bir mirastı.

Rada'nın daha küçük evinin aksine, geniş bir giriş holü oturma odasını ayırıyordu. Sağlam ahşap mobilyalar ve görünüşe göre Ammar'da el dokuması olan renkli bir halı, tüm mülkün yaydığı aynı mütevazı zenginliğe işaret ediyordu. Tristan sola, ana odaya doğru ilerlerken, Rada ve ben

temkinli bir şekilde mutfağa girdik. Tüm duyularım tetikteydi, ezici sessizlikte her gıcırdayan tahta sesi çok yüksek geliyordu, sadece hızlanan nefeslerimizle bozuluyordu. Bu bir tuzak kokuyordu.

Mutfakta şüpheli hiçbir şey yoktu; dolaplardaki yiyecekler bile yerinden oynatılmamıştı. Kapıya doğru dönerken, yerde aniden bir parıltı dikkatimi çekti. Eğilip nesneyi aldım.

Parmak uzunluğunda, muhtemelen yaban domuzuna ait, üzerine kaba runik yazılar kazınmış kıvrık bir diş. Kabileler arasında savaşçıların uğurlu tılsımı olarak kabul edilir.

"Rakash," diye mırıldandım, küçük süs eşyasını kaldırıp Rada'ya gösterirken.

"Onları esir aldıklarını mı düşünüyorsun? Hâlâ yakınlarda olduklarını mı?" diye sordu Tristan, ana odayı kontrol ettikten sonra kapıdan bize katılarak. İfade dolu yüzü, zorlukla bastırıldığı duygularla seğiriyordu. Adam bana aşırı hevesli bir yavru köpeği hatırlattı – şu anda üzgün, suçlu bir yavru köpeği. "Yıldızlar aşkına, Rada, seni tehlikeye atmak istemedim."

Dudaklarımın arasındaki kıvrık ifadede hiçbir eğlence belirtisi yoktu. "O halde, tehlikeli olabileceğini bildiğiniz halde ondan yardım istememeniz gerekirdi belki de."

"Bele!" diye çıkıştı Rada. "Kendimi koruyabilirim. Bunu çok iyi biliyorsun."

Sözlerini kısaca başımı sallayarak onayladım ama bakışlarımı Tristan'dan ayırmadım. Yüzündeki çizgiler sertleşti; mesajımı anlamıştı. İyi.

Nacin uyarıcı bir şekilde kişnedi ve aramızdaki ani gerginliği dağıttı. Elim içgüdüsel olarak kılıcımın kabzasını kavradı.

"Biri geliyor," diye tısladım kapıya doğru ilerlerken. Kalp atışlarım göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Hiçbirimizin burada olmaması gerekiyordu. Rada'yı tehdit ettiğim gibi omzuma alıp, peşimizde kimin olduğunu anladığım anda buradan uzaklaştırmalıyım. Evet, bana çok kızardı. Ama en azından hayatta olurdu. Deira'nın şu anda bizi izlemediğini, saldırmak için mükemmel fırsatı beklemediğini kim söyleyebilir ki? O her zaman gölgelerden hareket etmeyi, hamle yapmadan önce üstünlüğü tamamen ele geçirdiğinden emin olmayı tercih ederdi. Sabırlı ve acımasız, tıpkı bir örümcek gibi.

Rada ile ön kapıdan gelen sesleri duyunca rahatlamış bir şekilde birbirimize baktık. En azından istenmeyen bir misafir değildi. Yeni gelenleri

karşlamak için dışarı çıktığımızda gözlerim onları hızlıca süzdü. Yerel milislerin koyu bordo tuniklerini giymiş dört asker, önlerindeki keskin bakışlı kızıl saçlı kadın kesinlikle liderleriydi. Sağındaki uzun boylu Kuzeyli kadın, sakın tavrını hiçbir şeyin sarsamayacağı izlenimini veriyordu; yanındaki minyon esmer kadınla tam bir zıtlık oluşturuyordu. Esmer kadının kahverengi gözleri etrafta dolaşıyor, parmakları gergin bir şekilde yay kirişini titreştiriyordu.

Soldaki koyu saçlı genç insan daha da sinirlenmişti, sesi titreyerek, "Bu tıpkı geçen seferki gibi. Kahrolası Rakash!" diye bağırdı ve avlunun tozlu zeminine tükürdü.

Son binici, kanatları sırtında katlanmış bir Aerieth'ti. Bu Kyree olmalı. Kaslı yapısı bir şifacıdan çok bir savaşçıya benziyordu. Bakışlarım sol kanadında oyalandı. Parçalanmış ve kırık olan bu kanat, sağ kanadının zarif hatları ve parıldayan tüyleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Rada, savaşta aldığı yaradan bahsetmişti ama ejderha ateşinin buna neden olduğunu belirtmemişti.

"Güzel. Zaten buradasınız," diye haykırdı kızıl saçlı adam Rada ve Tristan'ı görünce. "Bir şey buldunuz mu?"

Tanışmalar yapılırken sadece yarım kulakla dinledim, herkese dalgın bir şekilde başımı salladım. Tenimde duyduğum hafif bir fısıltı dikkatimi çekti, Kaos büyüünün aralıksız tıslamasıyla beni kendine doğru çağırırdı.

"Ahır kontrol etmeliyiz," dedim yüksek sesle, kimsenin beni takip edip etmediğini beklemeden avlunun kenarındaki büyük ahşap binaya doğru adımlarla ilerlerken. Havada hissedilen baskıcı sihir duygusu her adımla daha da güçleniyordu. Elim tuniğimin cebine kayd, parmaklarım orada sakladığım Ateş taşını kavradı. Arkamdan adım adım gelen Rada da aynısını yaptı, diğer elinde mızrağını sıkıca tutuyordu. Onunla kısa bir bakış alışverişinden sonra, büyük çift kapılara doğru uzandım. Bunu uzatmanın bir anlamı yoktu.

Kapıyı hızla açtığımda, dökülmüş kanın metalik kokusu bizi karşıladı. İlk kurban, kapının hemen arkasındaki ahırda yatıyordu. Kahverengi gözleri geriye doğru dönmüş, burnundan kırmızımsı köpükler damlıyordu ve içeri girdiğimizde atın yan tarafındaki derin yaralardan bir sinek bulutu uçuşuyordu. Ölüydü.

"Onlar aşkına!" diye öfkeyle küfretti askerlerden biri arkamdan, ahırın derinliklerine doğru uzanan sıraların arasından ilerlerken; her birinde aynı

korkunç manzarayla karşılaşıyordum. İki ölü at, birkaç domuz ve yarım düzine koyun, beyaz yünlü postları koyu kırmızıya boyanmıştı. Etleri için değil, yıkımda, hayatlara son vermede bulunan saf karanlık zevk için öldürülmüşlerdi. Görünüşe göre Deira, Rakash'larının doğalarının en aşağılık yönlerine teslim olmasına izin vermişti.

İlerlerken solumda Rada'nın varlığını hissedebiliyordum, içgüdüsel olarak daha zayıf tarafımı koruyordum. İlk başta biraz şaşırdıktan sonra sessiz kaldı. Ahırın diğer ucundaki geniş, açık alana ulaştığımızda beni geçmeye çalışan Tristan oldu.

Onu durdurmak için kolumu uzattım. "Yavaş ol. Gerçekten gitmiş olup olmadıklarını bilmiyoruz."

Yüzü hoşnutsuzlukla seğirdi ama emrime uyarak kısa bir baş sallaması yaptı. Ahır zeminindeki koyu renkli, yuvarlak bir leke dikkatimi çekti. Yanına diz çöktüm ve parmaklarımı sıvıya dokundurdum. Elimle ışığa doğru uzattığımda tenim canlı bir kırmızıya boyandı.

Gözlerim içgüdüsel olarak yukarıdaki tavana kaydı ve tam zamanında bir sonraki damlanın düştüğünü, beni kıl payı ıskalayarak yerdeki diğerlerinin arasına karıştığını gördüm.

Kahretsin. Kayıp çiftlik işçilerini bulmuştuk.

"Gökyüzü Tanrısı bizi korusun!" diye bağırdı Tristan, çaresizce bir aşağı bir yukarı yürürken, bakışları tavana sabitlenmişti.

"Aramaz burada size yardım etmeyecek," diyebilirdim, gözlerim acı ve dehşet içinde kıvranan solgun yüzlerde, bizi alaya almak için garip bir şekilde bükülmüş kaskatı uzuvlarda gezinirken. Beş İnsanı tavana bağlamışlardı, bedenleri çarpık bir yıldız oluşturuyordu. Sonuncusu, görünüşe göre Tristan'ın kardeşi, ortada asılıydı; Rada'nın bana gösterdiği aynı siyah sarmaşıklar kollarını ve ayak bileklerini delmiş, kanı damlarken onu havada asılı tutuyordu.

Deira'nın espri yapma girişimlerinin hiç gelişmediği açıkça görülüyordu.

"Tavanı neden kullandınız?" diye sordu Rada kısık bir sesle, diğerleri de yüksek sesle haykırışlar ve küfürlerle bize katıldı.

Kimsenin duymasını istemediğim için cevabımı aynı sessizlikte verdim. "Gökyüzüne daha yakın."

Yüzündeki dehşet ifadesi, durumun sonuçlarını hemen kavradığını gösterdi. Haklıydım. Deira, Kaos fırtınası yaratma gücüne sahip değildi. Ancak hançeriyle ve -yukarıdaki ürkütücü manzara tekrar dikkatimi çekti-

doğru türden bir fedakarlıkla, Örtüyü yırtmayı başarmış, Öteki'nin büyüünün içeri sızmasına ve tüm topraklara yayılmasına izin vermişti.

"Hâlâ hayatta!"

Şifacının telaşlı çılgılığı beni düşüncelerimden sıyırdı. Gerçekten de, Khendrik'in göğsü neredeyse hiç kalkmamıştı, dudaklarından hafif bir nefes sesi çıkıyordu. Bir anda Tristan harekete geçti, uzun boylu Kuzeyli ile birlikte dışarıya, kulübeye koşarak bir merdiven aldı.

Tırmanmaya hazırlanırken kolundan tuttum. "Havada hâlâ Kaos büyüü var. Onu dikkatsizce serbest bırakmak, faydadan çok zarar verebilir."

Tristan'ın gözleri karardı, kararlılıkla parladı. "O benim kardeşim," diye hırladı, sesinde zehir vardı. "Onu gerekenden bir an bile fazla orada bırakmayacağım."

Kim tahmin ederdi ki? Çiftlik çocuğunun sandığımdan daha fazla çelik gibi bir yapısı varmış.

Başımı salladım. "Hemen arkamda kal. Bağları kestiğimde onu yakalaman gerekecek."

Hiç vakit kaybetmeden kılıcımı kınına soktum ve iki askerin desteğiyle hızla merdivene tırmandım. Tristan hemen arkamdan geldi. Yaklaştıkça Kaos'un varlığı daha da yoğunlaştı; rahatsız edici bir karıncalanma keskin bir acıya dönüştü. Merdivenin tepesine ulaştığımızda Tristan bile bunu hissetmiş gibiydi, nefesi kesildi. Dikkatlice uzanıp parmaklarımı kararmış sarmaşıklara dokundurdum.

Kaos tenimde cızırtılar çıkarırken, anılar bir anda zihnimi doldurdu.

Havayı delen siyah sarmaşıklar, iğrenç ıslak seslerle ölümlü beden in yumuşaklığına saplanıyor, çılgınlıklar soğuk taş duvarlardan yankılanıyor. Kendi sesim, buz gibi ve duygusuz, zihnimde yankılanıyor: "Aferin Deira. Buradaki çalışman olağanüstü."

Koyu renkli kapüşonun altında ateşli bir bağlılıkla parlayan ela gözlerine onaylayarak çenesini yukarı kaldırdım.

Ani bir mide bulantısı dalgası beni sardı ve kendimi toparlamak için merdivene tutundum.

"Onu serbest bırakabilir miyiz?" diye sordu Tristan aşağıdan, benim tereddüdümü fark edince endişeyle.

"Bu sadece büyüünün kalıntısı," diye yanıtladım, geçmişin gölgelerini uzaklaştırmaya çalışarak. Hançerimi çektim. "Onu serbest bırakmak güvenli olmalı."

Söylenmesi kolay, yapması zor. İlk sarmaşığı kestiğim anda, Khendrik'in tuniğinin üzerinde koyu kırmızı çiçekler gibi kan belirdi, çatlamış dudaklarından kısık bir inilti çıktı. Daha hızlı çalışmalıydım; şifacının ona hemen müdahale etmesi gerekiyordu.

Önce bacaklarını serbest bıraktım. Tristan eğilip kardeşinin alt bedenini kucakladı. Kyree ve aşağıda bekleyen iki asker olmasaydı Khendrik'i güvenli bir şekilde yere indiremezdik. Onun cansız bedenini yakalayıp nazikçe yere yatırdılar.

Şifacı yaralarının ciddiyetini değerlendirmek için üzerine eğildiğinde, Khendrik aniden uyandı. Şaşırtıcı bir hızla hareket etti, elleri yukarı fırlatarak Kyree'nin tuniğinin önünü pençeler gibi kavradı.

"O burada!" diye bağırdı, Aerieth'i kendine doğru çekerken yüzü korkudan hayalet gibi bir maskeye bürünmüştü. "O burada. Zihnimde." Yanaklarını tırmaladı, tırnakları derisinde kanlı izler bıraktı.

"Çabuk! Onunla ilgilenin!" diye bağırdı Kyree askerlere. Askerler de hemen Khendrik'in kollarını yakalayarak kendine daha fazla zarar vermesini engellediler.

"Khendrik!" Tristan, kardeşine ulaşmak için telaşla merdivenden neredeyse düşüyordu. Perişan haldeki İnsan, onun varlığına bile tepki vermedi. Karanlık gözleri, onu tutan pençelere karşı şiddetle çırpınırken hiçbir şey görmüyordu.

Sıcak yaz gününe rağmen titreyerek defalarca "Soğuk, soğuk, çok soğuk" diye inledi.

Kyree, etrafını saran hava büyüsi telleriyle, "Biraz alana ihtiyacım var," diye emretti. "Rada, bana yardım edebilir misin? Bele, büyüünün etkisini gösterene kadar onu tut ve zapt et."

Şifacının otoriter sesi itiraza yer bırakmadı. Herkes itaat etti, ancak Tristan'ın yüzünde açıkça isteksizliği belli oluyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, Rada diğerleri gittikten hemen sonra Su taşını çıkardı. Kyree yorum yapmadan taşı aldı, bu da onun elinde olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Hızlı bir büyüyle, İnsan bir kez daha baygın hale geldi.

Rada ve Kyree, Khendrik'in kalan yaralarını tedavi ederken lir taşını ustaca birbirlerine geçirdiler. Yaralar ilk bakışta görüldüğü kadar ciddi değildi; ikili birkaç şifa büyüünden sonra Khendrik'i sargı beziyle sardığında kanama durdu. Yine de çiftçiyi gerçekten rahatsız eden şeyin,

Deira'nın sarmaşıklarının verdiği fiziksel yaralardan çok daha sinsi bir şey olduğundan şüpheleniyordum.

Khendrik'i dışarıya, arabaya çıkardıktan sonra, Tristan için yer açtım ve o da hemen kardeşinin yanına koştu.

“Öteki tarafından dokunulmuş. Büyüsü zihnine işlemiş,” diye mırıldandım, Kyree ve Rada yaralı İnsanı Dalath'a dönüş için hazırlarken. Su taşı fiziksel yaralarının bir kısmını iyileştirebilmiş olsa da, ölümlü bedeninden çok fazla büyüünün akmasının ardından gelen etki bambaşka bir şeydi. Namtaz bile savaş sırasında bu şekilde kırılmış bir zihni onaramamıştı.

"Böyle şeyleri daha önce de gördün," diye bir ses geldi yanımda. Askerlerin komutanı Adesh'ti, keskin yeşil gözleri etrafı değerlendiriyordu.

"Savaşta birçok şey gördüm," diye sakince yanıtladım.

“Rada bunu daha önce dile getirdi mi bilmiyorum ama belediye başkanı ondan askerlerimizi eğitmesini istedi.” Sade koyu renk tuniğime ve yanımda duran geniş kılıca baktı. “Ona yardım eder misin?”

Şaşkınlıkla homurdandım. "Beni tanımıyor bile."

“Rada senin kefil olursa, bana yeter. İkiniz de savaşta savaştınız, değil mi? Gerçek savaş tecrübesi olan birine ihtiyacımız var.” Yakındaki üç askere işaret ederken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Bu grubun en yaşlısı benim ve savaş bittiğinde kılıç kullanmayı bile zar zor biliyordum.”

Rada'ya şöyle bir baktım, seçeneklerimi tartıyordum. Bir yanım hâlâ bölgeden hızla ayrılmanın en güvenli strateji olduğuna inanıyordu. Ama haksız da değildi: Eninde sonunda Kiazma ile yüzleşmek zorundaydık. Ve... onun bana müttefik olmam için yalvarışından etkilendiğimi inkar edemezdim. Yanında savaşmak, dünyanın bize ne getirirse getirsin, ne olursa olsun birlikte yüzleşmek için.

"Onunla birlikte antrenman yapmamız ilk defa olmayacak," dedim yavaşça.

“Öyle mi?” diye sordu sivri kulakları Elf soyundan geldiğini düşündüren ufak tefek esmer kız Ria. “Bu harika olurdu. Dolores yıllardır paralı asker olduğunu söyledi. Eminim birçok numaran vardır. Ve Rada dövüşmeyi biliyor. Son çiftçi pazarında o Mağara Trolünü tek başına alt etti—”

"Ne yaptı o?"

Sert ses tonum Ria'yı aniden susturdu, kahverengi gözleri irileşti. Aman Tanrım! O imkansız kadını boğmak isterdim. Bu küçük ayrıntıyı tesadüfen unutmamıştı.

“Ah, neyse ki Dalath’a gelmemizden zaten bahsetmişsiniz.” Rada, yükselen öfkemden habersiz bir şekilde bize yaklaştı.

"Biraz izin verir misiniz?" diye dişlerimi sıkarak sordum, kolundan tutup onu kenara çekmek için. Birkaç adım benimle geldi, sonra topuklarını yere saplayıp tutuşuma karşı direnmeye başladı.

"Sen nesen-"

Ona şikayet etme fırsatı vermedim. "Hayatını böyle riske atmana izin vermemi gerçekten bekliyor olamazsın," diye çıkıştım, sesimi alçak tutmayı zar zor hatırlayarak. "Tekrar ediyorum, eğer az önce Trollerle tek başına savaştığınla ilgili duyduklarım doğruysa..."

Rada'nın yüzü öfkeyle kızardı, bana döndü. "İzin mi veriyorsunuz?" diye haykırdı, gümüş rengi gözlerinde sert bir ışık belirdi. "Kendi kaderimin efendisiyim. Bunun için savaştım ve kan döktüm, artık kimsenin yolumu dikte etmesine izin vermeyeceğim." Derin bir nefes aldı, dudakları ince, tavizsiz bir çizgi halindeydi. "Sen bile."

O bakışı tanıyordum. Ne söylesem ya da yapsam da geri adım atmayacaktı. Bu kanlı köyü kurtarmaya kararlıydı, hayatı pahasına bile olsa. Ve ben onu terk etmeyeceğim için, beni iyice köşeye sıkıştırmıştı. Bağlılık teklifinin şartı buydu. Müttefikim olacak ve benimle birlikte Kiazma'ya karşı savaşacaktı, ama sadece kendi şartlarıyla.

"Aron-Lyr'deki en inatçı yaratık sensin," diye homurdandım, çaresiz hayal kırıklığım öfkemi daha da körükledi.

Yüz ifadesi sertleşti, öfkem onun kararlılığını zayıflatmaya yetmedi. "Bunu bilmelisin," diye karşılık verdi.

Uzun, nefes kesici bir an boyunca, gümüş ve siyah gözler amansız bir mücadele içinde birbirine kilitlendi, ikimiz de geri adım atmaya niyetli değildik. Neden kendim için korkmadığımı, sadece onu korumak istediğimi anlayamıyordum? Çünkü geçmişimin gölgeleri onu tüketirse, daha önce hiçbir şeyin yapamadığı bir şeyi başararak beni tamamen yok edecekti.

Aniden, Rada'nın sert ifadesi yumuşadı, sanki düşüncelerimden bir ipucu yakalamış gibiydi. Yaklaştı, eli nazikçe sıkılmış yumruğumu kavradı, parmakları eklemlerimin üzerinde okşadı. "Hatırlıyor musun," diye

fısıldadı, diğerleri duyamayacak kadar alçak sesle, "her zaman birlikte muhteşem olabileceğimizi, imkansızı başarabileceğimizi söyledin."

Lanet olsun, çok iyiydi.

Umut dolu yüzünün tatlı cazibesinden bakışlarımı zorla ayırdım ve bekleyen askerlere baktım. O hâlâ en büyük zaafımdı ve her zaman da öyle kalacaktı. Bunu bilmek, ona karşı koyma yeteneğimi artırmıyordu.

"Pekala," diye yanıtladım, ellerimi onunkilerden kurtarıırken hoşnutsuzluğumu gizlemedim. "Senin istediğin gibi olsun. Ama kimseye karşı yumuşak davranmamı bekleme."

"Elbette hayır. İstedığınız kadar huysuz olabilirsiniz."

En azından Rada, Adesh'e doğru ilerlerken zafer dolu gülümsemesini çabucak bastıracak kadar akıllıydı. Ona, çiftliği başkasının devralması için hazırladıktan sonra yarın Dalath'a geleceğimizi söylediğinde, ben sadece yarım yamalak dinledim. Bunun yerine, Nacin'i getirmek ve eyerinin kayışlarını yeniden ayarlamakla meşgul oldum, bunun korkunç bir hata olmadığına kendimi ikna etmeye boşuna çalıştım.

Rada'nın Tristan'a veda edişini izlerken midemde bir şeyler bulandı. Genç adam ona bariz bir samimiyetle sarıldı ve bir süre sonra bırakmayıp yüzünü saçlarına gömdüğünde boğazımı temizledim.

"Gitmemiz gerekiyor. Yarın Dalath'a gitmek istiyorsak çiftlikte yapılacak çok iş var."

Çiftlik Çocuğu sözlerim üzerine sonunda geri çekildi, ancak ellerinden biri hâlâ Rada'nın omzundaydı ve yine üzgün bir köpek yavrusu suratı yaptı.

"Atınız eksik olmayacak mı?" diye sordu, kardeşinin şimdi dinlendiği arabaya bir bakış atarak. "Belki ikiniz de bizimle köye gelmelisiniz. Daha güvenli olabilir. Kyree ve ben Khendrik ile birlikte hemen yola çıkacağız, Adesh ve diğerleri ise ölüleri gömmekle ilgilenecekler."

"Benimle birlikte binebilir," diye sertçe araya girdim. Rada ile köylülerin duymayacağı bir yerde, hiçbir kesinti olmadan konuşmamız gerekiyordu. Belki hâlâ onu ikna edebilirdim.

Rada, sıcak bir gülümsemeyle Tristan'ın elini sıktı. "Teşekkür ederim, ama Bele haklı. Çiftliğe geri dönmeliyiz. Hayvanları çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum. Ama merak etme. Dalath'ta görüşeceğiz."

Gerçekten sabırsızlanıyordum.

Neyse ki Tristan kardeşinin yanına döndü. Ama yine de ayrılamadık, çünkü Kyree bize yaklaştı. "Köye geldiğinizde Su taşını size geri vereceğim," diye mırıldandı bana ve Rada'ya yaklaşıp. "Umarım diğerleri onu kullandığını görmemiştir."

"Lir taşı sahibi olmak yasak değil," dedim kaşlarımı çatarak.

"Hayır, bizim gibi sıradan insanlar için pek olası değil," diye yanıtladı Kyree. "Ekstra bir incelemeye maruz kalmak istemiyoruz."

"Hayır," dedi Rada usulca elini tutarak. "Teşekkür ederim, dostum."

Aerieth bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Onunla burada olmana sevindim. Kaderinin efendisi olabilir, ama arkadaşlığından memnun."

"Kyree!" diye bağırdı Rada, hafif bir rahatsızlıkla başını sallayarak.

Şifacı kıkırdadı. "Şikayet etmeyin. Dolores abartmıyordu. Gerçekten de şanslı bir kadınsınız."

Rada, tehlike dolu bir tonla, "Biz sadece arkadaşız," dedi.

"Elbette. Şimdi git. Dalath'a ne kadar erken gelersen o kadar iyi." Rada, Nacin'in dizginlerini aldığı anda, Kyree bana döndü. "Sevindim," diye fısıldadı, "türünüzün tamamının sadakatsiz ve başkalarının kaderine kayıtsız olmamasına."

Koşarak arabaya doğru geri dönerken bakışlarım onu takip etti. Ne garip bir yorumdu bu. Rada'nın ve benim gerçek kimliğimizden şüpheleniyor olabilir miydi?

Bunu daha sonra ona sormaya karar vererek, Nacin'e bindim ve Rada'nın da kalkmasına yardım etmek için eğildim. Arkama rahatça yerleşip kollarını belime doladığı anda, atımı ileri doğru sürdüm; çiftliğe giden yol önümüzde uzanıyordu.

"Khendrik nasıl hayatta kaldı?" Rada, birbirimizi duyma mesafesinden çıkar çıkmaz ilk soruyu sordu, sesi gergindi. "Kiasma, Öteki'ye bir geçit açmak için İnsan yaşam gücünü kullandı, değil mi?"

"Doğrudan değil," diye yanıtladım, gözlerimi yoldan ayırmadan. "Kapıyı açmak için bir veya daha fazla Kaos Hançeri kullandılar. İnsanlar sadece dizginlenmemiş Kaos büyüsünün taşmasını yönlendiren kanallardı. Yggdrasil'in düşüşüyle birlikte, her zamankinden daha tahmin edilemez

hale geldi. Başkalarının yaşam gücünü kullanmak, tükenmeyi önlemenin kaba ama etkili bir yoludur.” Omuz silktim. “Bu Vultaron'un hatasıydı. Baş edebileceğinden daha fazla güç kanalize etti ve bu onu yok etti. Kaos affetmeyen bir güçtür; bir anlık zayıflık yıkıma yol açabilir.”

"Bu, Khendrik'in diğer İnsanlar gibi ölmemesinin nedenini açıklamıyor," diye ısrar etti Rada.

“Hım. Sanırım içinde gizli bir sihir yeteneği var. İnsanlar arasında nadir değil. Küçük de olsa, diğerleri yok olurken onu hayatta tutmaya yetecek kadar.” Ağzım alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Belki de bu yüzden kardeşine ilgi duydun. Kaosa olan bu eğilim muhtemelen aileden geliyor.”

Arkamdaki Rada, yorumumdan açıkça şaşırılmış bir şekilde, keskin bir nefes aldı. Sonra kararlı bir şekilde, "Tristan'ı öldürmeyeceksin," dedi.

"Sıradan bir çiftlik çocuğunun kaderiyle neden ilgileneyim ki?" diye yanıtladım, masummuş gibi yaparak.

İnanmazlıkla homurdandı. "Az önce gözlerindeki o ifadeyi gördüm. Ona veda ettiğim sırada hayatına son vermenin bir düzine yolunu düşünüyordun."

Ne yazık ki, onun beni takip edemeyeceği bir yöntem bulamamıştım. "İnan bana," dedim, onun hakkında konuşmaktan bile nefret ederek. "Çocuğun önemsiz olduğunu biliyorum."

Arkamda kıpırdandı. “Tristan çok iyi kalpli bir adam. Kendimi... yalnız hissettiğimde yanımda oldu. Karşılığında hiçbir şey istemedi ve her şeyini Kaos güçlerine kaybetmekten çok daha iyisini hak ediyor.”

Aman Tanrım, o lanetli adam onunla yatarak ona bir iyilik yapmış gibi gösterdi. Oysa adam, onun eline bile dokunmasına izin verildiği için kaderine diz çökmeliydi. Sonra kekeleyen ses tonu aklıma kazındı. Bu konuda görüldüğü kadar kendinden emin değildi.

"Kendini suçlu hissediyorsun," dedim, bunun onu kızdıracağını bilerek.

"Kendimi suçlu hissetmiyorum," diye karşılık verdi, öfkesinden yerinde duramıyordu; bu tepki neredeyse beni güldürecekti. "Çünkü suçlu hissetmem için hiçbir sebebim yok. Öldüğüne inanıyordum. Ayrıca, ölmediğini bilseydim bile, benim üzerimde hiçbir hakkın yok."

Birdenbire onu kızdırmak artık eğlenceli gelmemeye başladı.

"Hayır. Senin üzerinde hiçbir zaman hak iddia etmedim, değil mi?" dedim ifadesiz bir şekilde.

“Böyle bir ima etmek istememiştim—”

"Ne yani? Can sıkıntısından mı, yoksa meraktan mı birlikte olduğun diğer erkeklerden hiçbir farkım yok mu benim için?"

O şeyleri söylememem gerektiğini, söylemeye hakkım olmadığını biliyordum. Yine de onun hayatına devam etmesi, başkasıyla mutluluğu bulması düşüncesi bile dayanılmazdı. Yaratıcım, Aramaz haklıydı. Kalbim o kadar karanlığa gömülmüştü ki, birini nasıl seveceğimi asla anlayamadım.

Rada'nın belimdeki tutuşu sıkılaştı, sesi titreyerek fısıldadı: "Saçmalama Belekoro. Benim için ne ifade ettiğin... Aramızdaki bağı tarif edecek ne ölümlülerin ne de ölümsüzlerin dilinde bir kelime yok."

Bana böyle bir fırsat verip de bundan faydalanmayacağımı bekleyemezdi. "Benim için ne ifade ediyorsun? Eskiden ne olduğum değil mi?"

Sinirli bir nefes üfleme, tuniğimin yününden bile sırtımı ısıttı. "Öyleydi."

Ardından bacağımdan geçen keskin bir acıyla çığlık attım. "Beni mi çimdikledin?"

"Bunu hak ettin." Cevabında hiçbir pişmanlık belirtisi yoktu. "Her zaman benimle bu lanet olası oyunlarını oynuyorsun."

"Benimle oyun mu oynuyorsunuz? Bana kalırsa siz beni oldukça zekice alt ettiniz ve küçük köylü grubunuza yardım etmeyi kabul etmemi sağladınız," dedim, omzumun üzerinden ona kaşımı kaldırarak.

Bana kaşlarını çattı. Konuşmayı başka bir konuya taşımanın zamanı geldi.

"Kyree senin lir taşına sahip olduğunu nasıl öğrendi?" diye sordum, bakışlarımı tekrar yola çevirerek.

Rada iç çekti. "Kanadı hasar gördüğünde onu iyileştirmek için kullandım."

"Ejderha ateşiyle mi?"

"Doğru." Arkamda tekrar kıpırdandı, belli ki şakaklarını ovuyordu. "Yaratıcı, gerçek kimliklerimizi öğrenirse beni asla affetmeyecek. Onlar'a pek saygı duymuyor, Anima'ya ise daha da az saygı duyuyor ve o..."

"Benden nefret mi ediyor?" Tahmin edebiliyorum. "Ama bir şeylerden şüpheleniyor. Gerçekte kim olduğun hakkında."

"Evet, ama şüpheleri onu sizin hakkınızda yanlış bir varsayıma yöneltmiş olabilir. Ve bugün, istemeden de olsa bu inancı pekiştirmiş olabilirsiniz."

Kyree'nin gizemli yorumları ve Rada'nın sözleri üzerine düşününce, haklı olduğunu fark ettim. "O, benim senin Anima'larından biri olduğumu düşünüyor."

"Bu arada, tamamen abartılı olan bana karşı koruyucu tavrınızı açıklıyor."

Yolun iki tarafındaki tepeleri taradım. Tehlike belirtisi yoktu, ama yine de bir yerde çok uzun süre kalmamalıydık. Çiftliğe geri dönüyor olmamız zaten yeterince kötüydü. Nacin'i hızlandırdım, bu da Rada'nın nefesini keserek bana daha sıkı sarılmasına neden oldu.

"Bir zamanlar size, kraliçem, bağlılık yemini etmiştim," diye hatırlattım ona, hızlanan tempoya alışınca. "Ve yeminlerimi ciddiye alırım."

"Gerçekten mi?" diye sordu şüpheyle. "Yani bütün emirlerime itaat edeceksin?"

"Bana emir vermek mi istiyorsun, Baradaz?"

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Konuşmaktan kaçınacağım. İkimiz de biliyoruz ki sözlerimi kendi çıkarına çevireceksin." dedi.

Şimdi, bu haksız bir şüphecilikti. "Biliyorsun, biraz üzgünüm. En az on iki on yıl boyunca hatıramı yas tutmanı bekliyordum," dedim acı dolu bir ses tonuyla. Bana doğru gerildi. "Sonuçta, sahip olduğun en iyisi bendim ve —"

Küstahlığım bana bir çimdik daha kazandırdı, ama aynı zamanda vücudunun benimkine karşı titrediğini de hissedebiliyordum. "Bu komik değil," diye ısrarla söyledi, eğlence ve sinir arasında gidip geliyordu.

"Gülüyorsun; bunu inkar edemezsin." Sesim kibirli bir tona büründü. "Ayrıca, Çiftlik Çocuğunu yatağına sadece bir kez davet edip bir daha asla davet etmemen de oldukça anlamlı."

Omzuma vurdu. "Onun duygularını incitmek istemedim."

"Pekala. Söz veriyorum, bu konuyu sonsuza dek kapatacağım." Duraksadım. "Sadece berbat olduğunu kabul et yeter."

"Peki bunun yerine ne diyeceksin? Beni tatmin eden, bana öyle büyük bir zevk yaşatan, kendi adımları bile hatırlayamayacak hale getiren tek adamın sen olduğunu mu?"

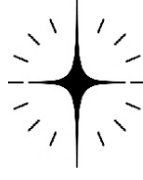
Belime sarılı koluna hafifçe vurdum. "Bak, o kadar da zor değildi."

"Ne? Ben bunu kastetmedim..."

Hâlâ en az dört farklı dilde bana küfredabiliyordu. Etkileyici.

"Bizi eve götür, sen imkansız adam."

Sessiz kaldım ve itaat ettim. Başı sırtıma yaslandı, sıcaklığı giysilerimin içinden ruhuma kadar işledi. Birçok konuda aptaldım, ama ben bile içimdeki bu alışılmadık ama harika huzur duygusunu bozmak istemezdim. Huzurlu zamanımız yakında sona erecekti.

BÖLÜM

39

İş

Noctis, Nacin'i çiftliğin avlusunda durdurduğu anda, ben de aygırın sırtından indim ve ahıra doğru yürüdüm.

Beklendiği gibi, Noctis arkamdan seslendi, sesinde hafif bir hayal kırıklığı vardı. "Nereye gidiyorsun?"

"Dediğin gibi, yapılacak çok şey var," diye ekledim arkamı dönmeden. "Mümkün olan en kısa sürede işe koyulmalıyız."

Dalath'a gitme konusunda daha önce anlaşmış olmasına rağmen, beni tekrar vazgeçirmeye çalışacağını biliyordum. Bu kaçınılmaz savaşa girmeden önce gerekli görevleri halletmek daha iyiydi.

Ahıra girer girmez miyavlayarak yanıma koşan Bane'i kucağıma aldım. Yumuşak, koyu renkli tüylerini okşayarak, "Benimle kal küçük," diye mırıldandım. "Garanti ederim ki günün geri kalanında huysuz olacak."

Tahminim doğru çıktı. Çiftlikte hayvanlarla ilgilenirken ve fırtınanın geride bıraktığı küçük hasarlarla uğraşırken, Noctis'i her gördüğümde yüzü daha da kararıyordu.

Ahırdaki işimi bitirip eve doğru ilerlerken güneş batmaya başlamıştı bile. Güneşin kızıl parıltısı, Noctis'in yüzüne uğursuz bir ifade yansıtıyordu; o da benimle ön kapı arasına adım attı.

"Rada," dedi, sesi kararlıydı. "Gerçekten, yapmamız gereken şey..."

"Su bidonlarını sana söylediğim yere koydun mu?" diye sordum, yolundan çekilip evin arka tarafına doğru yönelerek.

"Evet, ama..." Noctis sinirli bir homurtuyla peşimden geldi.

Homurdanmalarını görmezden geldim ve ona aşırı parlak bir gülümseme verdim. "Hızlıca duş alacağım, sonra da evdeki eşyaları toplamaya

gidebiliriz. Bana temiz bir elbise getirerek yardımcı olabilirsin."

Büyük bir şaşkınlıkla, sadece başını salladı ve ellerini yumruk yaparak yanlarında sıkıca kenetlenmiş halde eve dönmek için arkasını döndü.

O gittikten sonra, ustaca bluzumun bağlarını açtım ve terli giysiyi tahta kalasların üzerine bıraktım, ardından pantolonum ve gömleğim de düştü. Sıcak bir yaz akşamıydı, düşün altına girdiğimde serin su tenimde hoş bir rahatlama sağladı. Noctis'in yanında umursamaz bir tavır sergilemiş olsam da, bu sabah yaşananlar beni onun görmesini istediğimden daha fazla sarsmıştı ve küçük sığınağımıza geri dönmeme rağmen dağıtamadığım kalıcı bir dehşet ve korku hissi bırakmıştı.

Başımı geriye doğru eğdim, gözlerimi kapattım ve suyun beni temizleme şeklinin tadını çıkardım. Sadece günün yorgunluğunu değil, aynı zamanda Kiazma'nın korkunç eserini bulduğumuzdan beri cildime yerleşmiş olan yağlı hissi de temizledi.

Düşün dışındaki tahta gıcırdadı, Noctis'in döndüğünü işaret ediyordu. "Elbiseni havluların yanına koyuyorum," dedi sert bir sesle.

Birdenbire tamamen çıplak olduğumu ve aramızda sadece tahta bir duvar bulunduğunu fark ettim. Aceleyle havluyla kurulanıp, getirdiği elbiseye uzandım.

Elbiseyi açıp içinde çiftlikte giydiğim kısa pamuklu elbiselerden biri olduğunu, başka bir şey olmadığını görünce yüzümde bir somurtma belirdi.

"Bir şey eksik değil mi?" diye sordum.

Noctis'in sesi zorlukla bastırılmış bir kahkahayla doluydu. "Sen sadece elbise istedin."

Alaycı bir şekilde güldüm ve ince kumaş hâlâ nemli olan tenime yapışarak onu başımdan geçirdim ve sonunda duştan çıktım. Kısık gözlerimle attığım bakış, onun küstah gülümsemesini daha da derinleştirdi, ama yorum yapmamayı tercih ettim.

"Pekala," dedim, bu tartışmayı daha fazla erteleyemeyeceğimin farkında olarak. "Bana şu Kiazma'dan bahset. Hangisi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Noctis başını salladı, yüzündeki neşeli ifade anında ciddileşti. "Adı Deira. Eski hizmetkarlarım arasında en tehlikelilerinden biri, hem Kaos büyüsünü hem de Dryadların Toprak büyüsünü kullanabiliyor."

"O bir Dryad mı?" diye nefes nefese sordum, on gün önce Dalath'ta yaşadığım tuhaf karşılaşmayı hatırlayınca içimi bir korku kapladı.

"Kahretsin. Sanırım onunla tanıştım."

"Gerçekten mi?" Noctis bana şaşkın bir bakış attı. "Savaş sırasında hep gölgelerden hareket etmeyi tercih ederdi, ama—"

"Hayır," diye sözünü kestim, telaşla yanından hızla geçerek. "Son zamanlarda. Köyde."

"Ne?"

Aniden durdum, düşüncelerim hızla akıyordu. "Son çiftçi pazarında. Briseis'in tezgahından bir yay aldı. Onunla konuştum ve bir şey..." Aniden gelen üşümeyi savuşturmak için kollarımı ovdum. "Garip bir şeydi." Chiasma'nın zararsız bir müşteri gibi davranması düşüncesiyle öfkeli bir homurtu çıktı ağızımdan. "Sanırım beni gözetliyordu."

"Şanslısın ki sadece casusluk yaptı." Noctis'in yüzü kederliydi. "Deira tam bir acımasız. Umursadığı tek şey güç. Daha fazla büyüye erişmek için kendi kalp ağacını yok etti. Kendi deyimiyle 'kendini özgürleştirdi.'"

"İşte bu yüzden boynuzları kırılmış. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

"Bu durum onu eskisinden de delirtmiş oldu. Dünyaya sunduğu dostane maskenin altında karanlıktan başka bir şey gizlemiyor."

Alaycı bir şekilde, "Eski takipçilerinizin hepsi inanılmaz derecede çekici." dedim.

Noctis yorumumu görmezden geldi. "Onu şüphelendirecek bir şey söylemiş veya yapmış olmalısın. O her zaman kurnaz bir taktikçi olmuştur."

Peri kızının aniden ayrılmadan önce gözlerindeki neredeyse korku dolu ifadeyi hatırladım. Tek bir olası açıklama vardı: "Hâlâ güçlerimizin bir kısmına sahip olduğumuzu düşünüyor."

"Tharion ve Vultaron'dan kurtulmamız, Kiazma'nın böyle düşünmesine neden olmuş olmalı, evet," dedi Noctis. "Muhtemelen bu yüzden çiftliğe doğrudan saldırmadı. Orası bizim bölgemiz. Tüm o Kaos büyüü dalgalanmaları: kurtların saldırısı, bozulan tahıl, fırtına—bunlar, niyetini belli etmeden bizi ortaya çıkarmaya yönelik girişimlerdi." Omuzlarımdan tuttu, bakışlarında ısrarcı bir ışık vardı. "Gitmeliyiz. Nasıl devam edeceğimize karar verecek kadar bilgi toplayana kadar başka bir yerde toplanmalıyız."

Başımı salladım, vardığım sonuç onunkinden çok farklıydı. "Kendin söyledin. O zeki. Artık Dalath'ın ve halkının benim için ne kadar önemli olduğunu tam olarak biliyor. Aptal gibi peşimizden koşmayacak. Sadece

korumasız bıraktığımız kişilere saldıracak, eğer ölmelerini istemiyorsak bizi buraya geri çekeceğini biliyor."

Noctis'in yüzündeki teslimiyet ifadesi, haklı olduğumu gayet iyi bildiğini gösteriyordu. "Baradaz, beni dinle," diye tekrar denedi, sesinde bir umutsuzluk sezgisiyle. "Deira, Tharion veya Vultaron gibi kendi büyülerinin kontrolünde değil. Şu anda Aron-Lyr'deki en güçlü Kaos kullanıcılarından biri."

"Ve o, daha da fazla güç elde etmek için senin ölmeni istiyor," dedim. Kalbim sıkıca kenetlenmişti. Yine kapana kısılmış gibi hissediyordum, önümde doğru bir karar yoktu. Noctis'i hayatını riske atmaya zorlamak istemiyordum, ama kendime kurduğum yuvayı terk etmek de bir seçenek değildi.

Noctis'in asıl endişesi kendisine yönelik tehditten çok uzaktı. Sabrı tükenmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Endişelendiğim ben değilim," diye haykırdı. "Sensin. Eğer o sana dokunursa dayanamam. Tanrım, sana neler yapabileceğini tahmin bile edemezsin!"

Onun bu apaçık çaresizliğiyle yüzleşmek tahmin ettiğimden daha zordu. "Bu benim kararım, senin değil," diye tekrarlardım, kararlılığımı korumaya çalışarak.

Onun beni ikna edemeyeceğini anladığı anı tam olarak gördüm, gözleri donuk bir obsidyen rengine büründü. "Bu insanları kurtarmak için ölmenin, tüm dünyaya karşı olan başarısızlığından seni kurtaracağını mı sanıyorsun?" diye sordu, sesi soğuktu.

Sanki bana vurmuş gibi sendelerken istemsizce bir nefesim kesildi. Ne kadar aptaldım, değil mi? Bana tekrar zarar vermeyeceğini düşünerek, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu bildiğim halde tüm savunma mekanizmalarımı indirmiştım.

"Baradaz, özür dilerim. Bunu söylememeliydim..." Noctis, tepkimi görünce hemen bana doğru uzandı, sesinde pişmanlık vardı. Ancak onu dinlemeye hazır değildim, dokunuşundan kaçınarak evin önüne doğru ilerledim.

"Senin bu dünyada kendinden başka kimseyi umursamaman, benim de aynı şeyi hissettiğim anlamına gelmez," diye çıkıştım ona.

Bu sefer iğnem hedefi buldu. Noctis'in yüzünde beliren acı ifadesi bana hiç tatmin vermedi. "Şey," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "En azından

önemsediğim başka bir varlık daha var, değil mi? Bazen ne kadar rahatsız edici olsa da."

Belki de her zaman bu duruma geri dönmeye, birbirimizi kanlar içinde bırakana kadar parçalamaya mahkumduk.

"Tavukların suya ihtiyacı var." Yüzümü ona çevirmeden çıktım, acımı görmesini istemiyordum. Kümesin içinde güvenli bir şekilde saklandıktan sonra, sonunda kendimi bırakmama izin verdim; öfke ve hayal kırıklığıyla dolu sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı akarken boğuk bir hıçkırık çıktı ağzımdan. Kahrolası! Tüm savunmalarımın ardına geçtiği için kahrolası! Beni herkesten daha iyi tanıdığı ve duymak istemediğim gerçekleri söylediği için kahrolası!

Sonunda sakinleştiğimde acı bir kahkaha ağzımdan kaçtı. Yüce Baba'nın yarattığı bu topraklarda yürümüş hiçbir insan, eski Karanlık Tanrısı kadar beni hem cezbetmemiş hem de sinirlendirmemişti. Bunun değişeceğini gerçekten beklemiş miydim?

Bane, tavukları kovalama oyununun bir başka turunu oynamak umuduyla beni takip etmişti. Onu uzaklaştırdım ve yemlikleri taze suyla doldurdum.

Hava taşıma kullanarak Tanez ile iletişime geçip yardım isteyebilirdim. Ama ya o, Konseyin diğer üyelerine söylerse? Onlar'ı çağırmak söz konusu bile değildi. Dünya'nın Aurea'sının bana diyardaki huzursuzluk hakkında anlattıklarını göz önünde bulundurursak, Aramaz birkaç saldırıya uğramış çiftlik yüzünden orduları bir araya getirmeyecekti. Ve Kaos'un tekrar harekete geçtiğini nasıl bildiğimi açıklayamıyordum. Gerçekten de seçeneklerim tükenmişti ve...

Kümesin içinde beyaz tavuk yoktu.

Birkaç telaşlı an için, Tilda'yı diğer tavukların arasında gözden kaçırdığımı sandım. Şansım yaver gitmedi. Kümesin arkasında sadece taze pençe izleri bulunca içimde şiddetli bir öfke yükseldi. Bu sefer, geceki ziyaretçimiz suçunu işaret edecek birkaç tüy bile bırakmamıştı. Bane peşimden gelirken, öfkeyle dışarı fırladım.

Noctis'in evde olması ve bizim için akşam yemeği hazırlamış olması, farklı koşullar altında muhtemelen beni yatıştırırdı. Ama şimdi, şaşkın çığlığına cevap vermeye bile vakit ayırmadım, aceleyle yatak odama gidip yayımı aldım ve ok kılıfını omzuma astım.

Ana odaya döndüğümde beni bekliyordu, yüzü gergin bir ifadeyle yolumu kesti.

Elimdeki silahı görünce, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Lanetli canavar yine yaptı yapacağını," diye homurdandım. "Bu tilki sorununu kalıcı olarak çözmem gerek."

Ağzımdan dökülen sözlerle inanamıyormuş gibi bana baktı. "Geceyi dışarıda geçirmek istiyorsun," dedi, her kelimeyi sanki böyle daha anlamlı olacakmış gibi vurgulayarak. "En ölümcül Kiazmalardan biri, bir sürü Rakash ve kim bilir başka neler etrafta pusuda beklerken, tilki avlamak için geceyi dışarıda geçirmek istiyorsun."

"Başka seçeneğim yok," diye homurdandım. "Yoksa bütün tavuklarım ölecek."

Noctis gözlerini kapattı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Derin bir nefes alarak, yoğun bakışlarını tekrar bana yöneltti ve elimdeki silaha uzandı. "Şu yayı bana ver."

Etrafından dolaşmaya çalıştım. "Hayır."

O şerefsiz beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı ve tekrar önüne bıraktı. Kollarımı bırakmadan bana doğru eğilirken gözlerindeki ateş o kadar şiddetliydi ki, henüz tanrı iken gözlerinde yanan karanlık alevle yarışıyordu. "Yayı ver bana, Rada," diye homurdandı. "İkimiz de berbat bir nişancı olduğumu biliyoruz."

"İdare ederim," diye karşılık verdim, onun amansız tutuşuna karşı boşuna mücadele ederek.

Noctis yüzüme güldü. "Eğer o canavar bir ahır kapısı kadar büyük değilse, karanlıkta onu vuramazsın." Keskin bir hareketle yayımı elimden kaptı. Ona küfretmek için ağzımı açtım, ancak birdenbire tahmin ettiğim gibi yatak odasına değil, ön kapıya doğru ilerlediğini fark ettim.

"Benimle mi geliyorsun?" diye sordum, onu dışarıya doğru takip ederken.

Evin önünde aniden durdu. "Seni bir şekilde ikna edip benimle eve dönmeni sağlayabilir miyim?" Cevap vermeyince iç çekti ve yürümeye devam etti. "Öyle sanmıyordum."

"Peki, nerede gözcülük yapmalıyız?" diye sordum, aramızdaki gerginliği gidermeye çalışarak. Güneş çoktan batmış olmasına rağmen, avluda ilerlerken hava hâlâ ılıktı.

"Tavuk kümesinin arkasındaki tarlada bir yükselti var," diye yanıtladı Noctis, ifadesiz yüzü uzlaşma girişimimi kabul ettiğine dair hiçbir işaret vermiyordu. "Ama rahat bir yer olduğunu sanmıyorum."

Sinir bozucu adam, benim daha kısa adımlarıma aldırış etmeden hızını yavaşlattı ve beni peşinden koşmaya zorladı. İşaret ettiği noktaya vardığımızda sessizlik çöktü. Noctis benden bir ok aldı ve onu tepenin üzerine, tavuk kümesinin tam görüş alanına yerleştirdi. Dolunay çimenlerin üzerine yumuşak bir ışık saçıyordu.

Aramızdaki sessizlik dayanılmaz bir hal alınca sonunda dayanamadım.

"Gerçekten de önemsedığım insanları korumama yardım etmeni istediğim için bana kızıyor musun?" diye çıkıştım.

"Kızgın değilim," diye yanıtladı Noctis, gözleri önümüzdeki çimenli alana, sanki orada sonsuza dek heyecan verici bir şey oluyormuş gibi sabitlenmişti. "Hayatımı kurtardınız. Bana kalacak yer ve yiyecek sağlıyorsunuz. Bu, on yıl önce beni ölüme mahkum eden birinden beklemem gerekenlerden çok daha fazlası."

Hâlâ onun kaderini belirleyen oyu benim verdiğimi düşünüyordu. Birdenbire, bu yanlış algının daha fazla devam etmesine izin veremezdim.

"Senin ölümüne oy vermedim," diye itiraf ettim.

Bana baktı, yüzü gölgeler ve ay ışığıyla dokunmuş sırlar mozaïği gibiydi. "Bana yalan söyleme, Baradaz," diye emretti. "Düzen Tapınağı'nda, ceza kararımı beklerken kardeşimin sözlerini çok iyi hatırlıyorum. Onlar'ın kararı oybirliğiyle alınmıştı."

"Öyleydi," diye dürüstçe yanıtladım. "Ama oy kullanmaktan muaf tutulmayı istedim."

Şaşkınlıkla nefes kesildi, ardından uzun ve ağır bir sessizlik geldi. "Anlıyorum," dedi Noctis sonunda, sesi daha yumuşaktı. Sonra acı bir kıkırdama ağzından kaçtı. "Sha'am çok öfkelenmiş olmalı."

"Evet, itirazlarını oldukça yüksek sesle dile getirdi. Konsey önünde beni açıkça suçlamaya en çok yaklaştığı an buydu."

Noctis homurdandı. "Bu aptal tam bir bela. Onu çoktan yok etmeliydin."

"Bazılarımız sabrımızı sınavan herkesi öldüremez. Bazılarımızın görevleri ve sorumlulukları var. Bazılarımız—"

Noctis'in koluma dokunuşu öfke patlamamı durdurdu. "Şimdi sessiz ol," diye fısıldadı. "Çalıkların arasında bir şey var."

Kalp atışlarım hızlandı. Birden bunun akıllıca bir fikir olup olmadığını sorgulamaya başladım.

Birkaç dakika sonra, arazimin sınırındaki derenin kenarındaki yeşilliklerin arasından küçük, tüylü bir kafa uzandı. Tilki, çevik patileriyle çimenlerin üzerinden atlayarak hızla kümesin yanına gitti. İtiraf etmeliyim ki, küçük yırtıcı hayvan oldukça sevimli görünüyordu: yumuşak kırmızı kürkü, büyük sivri kulakları ve kabarık kuyruğunun ucundaki parlak beyaz kısım.

Tanrı aşkına, bu hayvan kümesin etrafındaki dikenli bariyeri nasıl aşmayı başardı? Keskin dikenler ay ışığında parıldıyordu, bulunduğumuz yerden bile görünüyordu. Ama kısa süre sonra nasıl olduğunu anladım. Hayvan büyük bir dalı çite dayamış, dikenleri bastırarak bir boşluk yaratmıştı.

"Zeki küçük yaratık," diye güldü Noctis.

Ona katılmaya çok heveslendim ama tilki yumuşak toprağı kazmaya başlayınca, tavuklarım için duyduğum korku ağır bastı.

"Başka bir tavuk daha gerekecek!" diye bağırdım. "Bir şey yapın!"

Yanımda Noctis gerildi, yayını tilkiye doğrulttu. Derin bir nefes aldı ve ardından küçük yırtıcıya doğru bir ok fırlattı; ancak ok birkaç santimle ıskalayarak karanlığa doğru dağıldı. Tilki telaşla bağırdı ve çitten geçerek çalılıkların arasına kayboldu, beyaz uçlu kuyruğu son bir kez sanki bize meydan okuyormuş gibi savruldu.

"Kaçırдын!" dedim inanmaz bir şekilde. Noctis yetenekli bir okçuydu; kazara ıskalamanı istemiyordu.

"Sırf zeki olduğu için, türünün diğerlerinden daha cesur olduğu için, doğasına uyduğu için canlı bir varlığı öldürmek mi istiyorsun gerçekten?" Sırtüstü yere yığılmıştı, yayı yanındaki çimenlerin arasında unutulmuştu, bakışları gece gökyüzüne sabitlenmişti. Sesi boğuktu, tüm kırılganlığını ortaya koyuyordu.

Her şeye rağmen, verebileceğim tek yanıt şuydu: "Hayır."

Sözler yumuşaktı, etrafımızı saran hafif gece gürültüsü, cırcır böceklerinin cıvıltısı ve hafif esintiyle ağaçların hışırtısı arasında neredeyse duyulmuyordu.

"Hayır," diye tekrarladı Noctis, sanki cevabımı önceden tahmin etmiş gibi, tatmin olmamış bir şekilde.

Yanına uzandım, gözlerim gökyüzüne dikilmişti. "Az kalsın vurulacak olması onu bir süreliğine uzak tutabilir."

“Belki. Ama o küçük canavarın bu kadar kolay vazgeçeceğinden şüpheliyim.”

“Peki... yarın ayrılmadan önce çiti güçlendirmeme yardım edecek misin?” diye sordum, aramızdaki gerginliğin yeniden arttığını hissederek.

Noctis kıkırdadı. "Elbette."

Bugünkü olaylardan sonra, etrafımızdaki tüm tehlikeler göz önüne alındığında, gergin olmam gerekirdi. Ama nedense, yıldızlarla dolu gökyüzünün altında, onun yanımda olmasıyla huzur buldum. Belki de gardımı indirme zamanı gelmişti; belki de güçlü kalmaya çalışarak kendime işkence ediyordum. Her zaman güçlü olmaktan çok yorulmuştum.

“İlginç değil mi? Onları yarattığımdan beri geçen yıllara rağmen, yıldızlar hep aynı kalmış,” diye düşündüm.

"Üzerimize doğru parlıyor." Noctis'in sesinde hüznü bir acı vardı. "Tüm bunlardan etkilenmemiş."

“Bazı günler bu kadar güce sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlayamıyorum. Nasıl hissettiğimi. Tamamen farklı bir hayat olabilirdi.”

“Sanki geçmişimiz, çoktan unutulmuş tanrıların kadim öykülerinden başka bir şey değilmiş gibi mi?” diye mırıldandı Noctis. “Ve biz, iki sıradan ölümlü, gökyüzüne bakıp kaderin bizim için ne sakladığını merak ediyoruz?”

Onun özlemi, kalbimdeki tüm gizli arzuları harekete geçirdi.

“Baradaz, güçlerinden nasıl mahrum kaldın?”

Noctis'in nazik tonu beni kandırmadı. Gece karanlığında sorduğu sorunun ardında bir amaç vardı; sırlarımı onunla paylaşmak son derece kolay ve cazip görünüyordu.

Sonraki sözleri beni dondurdu. "Büyümü almak için senin de dahil olmak üzere Onlar'ın tamamı gerekti. Kardeşimin seninle aynı şeyi nasıl başardığını merak ediyorum. Sen aramızdaki en güçlülerden birisin."

Bir şeylerden şüpheleniyordu. Zekiydi ve hikayemde çok fazla tutarsızlık vardı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim, onu vazgeçirmeye çalışarak.

“Bunu o mu yaptı?” Noctis'in tavrı birdenbire değişti, sesinde inanmazlık ve dehşet açıkça belliydi. Hafif bir hışırtı bana baktığını gösterdi. “Yüce Baba seni cezalandırdı mı?”

“Hayır,” diye kısa ve öz bir şekilde yanıtladım, bakışlarım hala yıldızlara sabitlenmişti. Onunla olan konuşmalar neden hep rahatsız edici konulara kayıyor, unutmak istediğim gerçeklerle yüzleşmeme neden oluyordu? “Onunla benden daha çok etkileşimde bulundun. Beni Aron-Lyr'e gönderdikten sonra benimle hiç konuşmadı. Onun varlığını en son ne zaman hissettim...”

"Aramaz'la evlendiğinizde," diye tamamladım sözümü, ben yarım kalınca Noctis.

“Evet.” Eski acıyı gizleyemeden derin bir nefes aldım. “Sanırım benden o kadar hayal kırıklığına uğradı ki, varlığıyla beni onurlandırmak istemiyor.”

“O zaman ortak noktamız bu,” dedi Noctis, sözleri garip bir şekilde rahatlatıcıydı. “Neden buraya geldin?” diye sordu, bir anlık sessizliğin ardından, istediğim gibi konuyu değiştirerek. Ancak yeni sorusuna cevap vermek daha kolay değildi. “Lyrheim'da müttefiklerin vardı. Orada ya da daha büyük şehirlerden herhangi birinde daha rahat bir hayat yaşayabilirdin.”

Sensizdim. Nereye gidersem gideyim. Bu düşünce istemsizce aklıma geldi, ama inkar edemedim. Her şeyin kalbindeki yıkıcı gerçek buydu.

"Kim diyor ki ben burada mutlu değilim?"

“Bundan hiç şüphem yok. Çok başarılı görünüyorsunuz. Burada inşa ettiğiniz şey etkileyici.” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Bu yanılsamayı o kadar iyi canlandırmıştım ki, beni en iyi tanıyanı bile kandırmıştım.

"Küllerim var," dedim, artık rol yapmaktan yorulmuştum. "Elimi açtığım anda rüzgârda savrulacaklar."

"Bu gerçeğin tamamı değil," diye yanıtladı Noctis, hiç de ikna olmamış bir şekilde.

"Tharion seni nasıl buldu?" diye karşılık verdim.

Sessizliği o kadar uzadı ki, cevap vermeyeceğini sandım. Sonunda, "O beni bulmadı," dedi. "Ben onu buldum."

Bir anda şaşkınlık hissettim. Vultaron'un saldırısından sonra Noctis, Kiazma'ya asla güvenilemeyeceğini her zaman bildiğini söylemişti. Onları aramak, onun karakterine hiç uymayan aptalca bir hareket gibi görünüyordu.

Yanımda kıpırdanarak yavaşça sözlerine devam etti: "Kiasmanın yeniden hareketlendiğine dair söylentiler duymuştum."

"Peki ne bulmayı umuyordunuz?" diye ısrar ettim, artık açılmaya başlamışken konudan kaçmasına izin vermek istemiyordum.

"Söylentilere göre beni diriltmeye, Kaos Tacı'nın yardımıyla Kaos Üstadı'nın gücünü geri getirmeye çalışıyorlarmış." Sözler şimdi daha hızlı, aceleyle yapılmış bir itiraf gibi dökülüyordu. En kötü korkularımı doğruladı. O, Kaos'tan hiçbir zaman tamamen uzaklaşmamıştı.

"Ne amaçla?" diye sordum, içimde büyük bir hayal kırıklığı ve şaşkınlık vardı. Noctis derin bir nefes aldı, bakışlarımdan kaçındı. "Belekoro! Ne amaçla?"

"Baradaz..." Bu tonu çok iyi tanıyordum, beni yatıştırmak için kullandığı tondu.

"Hayır!" Onun oyunlarına tekrar mı kanmıştım? Bana, kahrolası hırsından, doymak bilmez iktidar arzusundan daha çok değer verdiğine mi inanmıştım? Noctis'e öfkeyle sorular yağdırırken doğruldum. "Ya Tharion ve Vultaron seni öldürmeye çalışmasaydı? Ya Chiasma sana bir kez daha bağlılık yemini etseydi? O zaman ne yapardın?"

Sıcak bir el dizimi kavradı. Vücudum onun dokunuşu altında gergin kaldı.

"Bilmiyorum." Onun keskin dürüstlüğü, sesindeki açık güvensizlik beni olduğum yerde tuttu. "Lanet olsun. On yıldır ölümlüydüm. Kırıntılarla hayatta kalıyordum. Çaresizdim. Gidecek hiçbir yerim yoktu..." Ay ışığı, Noctis de doğrulurken yüzündeki acıyı ortaya çıkardı.

Ona acımamak için kendimi zorladım. "Ve bu bile işe yaramayınca, bana yöneldin."

"Hayır! Hayır!" Artık o kadar yakındı ki, nefeslerimiz durgun gece havasında birbirine karıştı. Midemde bir şeyler canlandı, kalbim hızlandı. "Seni bulabilecek o lir taşını yıllardır elimde tutuyorum. Sadece seni yalnız bırakmanın daha iyi olacağını biliyordum. Huzuru hak ediyordun."

Neden herkes benim neyi hak ettiğimi bildiğini sandı?

"Ama sonra öleceğimi sandım. Ve... daha fazla uzak kalamazdım," dedi, sesi kadim bir acıyla dolu, kısık bir fısıltıydı. "Seni son bir kez görmek istediğimi söyledüğimde doğruyu söylüyordum."

Elim boğazının hassas derisine hafifçe dokundu, parmak uçlarımla kalbinin hızlı atışını yakaladım. Keşke bir zamanlar düşüncelerini

okuyabildiğim gibi nabzının ritmini de okuyabilseydim. Doğruyu yalandan ayırt edebilseydim.

"Hayatım boyunca başıma gelen tek güzel şey sensin," dedi Noctis, kahkahası vahşi ve acı doluydu. "Uygun değil mi? Çünkü o senin benim olmanı hiç istememişti. En karanlık saatlerimde en parlak şekilde parlayan tek yol gösterici yıldızım sensin."

Bu sözler içimde bir şeylerin kanatlarını açıp uçuşmasına neden oldu. Onları dudaklarından öpmeyi, açgözlülükle yutmayı ve sonsuza dek kalbimde saklamayı çok istedim.

Çimenlerin üzerine uzanırken yıldızlar, sonsuz kayıtsızlıklarıyla mücadelelerimle alay ediyordu. Noctis yanımda oturmaya devam etti, eli hâlâ bacağımdaydı. Dokunuşu içimi yakıp kavuruyor, beni delirtiyordu.

"Şimdi de burada, ıssız bir yerde kalmak mı istiyorsun?" diye zoraki bir kayıtsızlıkla sordum. "Arak pisliğini küremekten bu kadar zevk mi alıyorsun?"

Noctis güldü. "Aman Tanrım, bu yaratıklar ne kadar çok bok üretebiliyorlar..."

Uzun, zarif parmakları hassas cildimde küçük daireler çiziyordu. Sanki çığlık atacakmışım gibi hissettim. Kahretsin kadın, diye kendimi azarladım. Bu senin lanet olası dizin. Seni bu kadar etkilememeliydi. Yine de vücudumda onun dokunuşunun beni yakmayacağı hiçbir yer yoktu herhalde.

"Duruma bağlı," diye devam etti. "Deira ile başa çıkmayı başarsak bile, burada, ıssız bir yerde mi kalacaksınız? Yoksa Aron-Lyr'in huzuruna yönelik bu tehditle ilgili bir şeyler yapmayı mı planlıyorsunuz?"

"Sence bu konuda bir şey yapabilir miyiz?" diye sordum. "Güçlerini kaybetmiş iki düşmüş tanrı mı?" Saçma olmalıydı. Ama bir şekilde değildi.

"Belki de kırıları onarmak için kırıları ihtiyacı vardır," diye yanıtladı.

Benimle birlikte olmak istediğini söylememişi. Ben de ona benimle birlikte olmak isteyip istemediğini sormamıştım. Yani ikimiz gibi, hep gerçek sorulardan kaçınıyorduk. Parmakları biraz daha yukarı kayd, elbisemin etek ucuyla oynadı. Üşüdüm.

"Durmalı mıyım?" diye fısıldadı boğuk bir sesle, eli tenimde dururken. İstersem bir çıkış yolu.

Yapmadım. Teslim olmak çok kolaydı. Bedenimin gevşemesine, bacaklarımın davetkar bir şekilde hafifçe aralanmasına, dudaklarımdan tek

bir kelimenin dökülmesine izin vermek çok kolaydı.

"HAYIR."

İç çekti ve sonra, şükürler olsun ki, eli vücudumu yavaşça keşfetmeye devam etti. Her şeyin içinde boğuldum. Her narin okşama, parmaklarının her uyuşuk hareketi onu kaçınılmaz bir şekilde, dokunuşuna en çok ihtiyaç duyduğum yere yaklaşıyordu. Yukarıdaki yıldızlara olan sarsılmaz odaklanmam, aklımı koruyan tek çapaydı. Eğer Noctis'e bakıp onun da benim kadar perişan olduğunu görseydim, tamamen dağılırdım.

Bütün süre boyunca sessiz kaldım, alt dudağımı dişlerimle kenetleyerek, dışarı dökülmek üzere olan her inilti ve iç çekişi bastırdım. Tek sesler, düzensiz nefeslerimiz ve tenimize değen kumaşın hafif fısıltısıydı; sanki ikimiz de en yumuşak kelimenin bile üzerimizdeki kırılgan büyüyü bozabileceğini biliyorduk.

Parmakları klitorisime değdi, içimde bir başka uyarılma dalgası daha yükseldi. Kontrolüm paramparça oldu. Hafif bir inilti ağzımdan kaçtı, kalçalarım daha fazlasını isteyen sözsüz bir istekle yukarı doğru kalktı. Ondan bir nefes daha geldi. Sonra zarif bir parmak nihayet tek bir muhteşem itişle içime girdi. Hiçbir direnç yoktu, sadece karşı konulmaz bir açlık vardı. Altımdaki çimleri tırmaladım, umutsuzca kıvranarak, lanetli adamın hareket etmesini, bana bu hissin daha fazlasını, onun daha fazlasını vermesini sağlamaya çalıştım. Neden bir kez olsun istediğimi almayayım ki? Belki de haklıydı ve doğrudan ölüme doğru gidiyorduk. Bırakın bir kez daha bencil olayım.

Yoğun özlemimden bunalmış bir halde başımı bir o yana bir bu yana salladım. Okşamaları beni çıldırttı, o kadar iyi hissettiren ama asla yeterli olmayan yüzeysel dokunuşlardı bunlar.

Noctis duyulur bir şekilde yutkundu, adımları daha da yavaşladı. Hayal kırıklığıyla inledim. Beni işkenceye mi maruz bırakmak istiyordu? Onu her reddettiğimde beni cezalandırmak mı? Arzum, orman yangınında kuruyan yapraklar gibi gururumu paramparça etti. Eğer yalvarmamı istiyorsa, bu gece yalvaracaktım.

"Baradaz. Bunu yapmamalıyız..." Vücudundan öyle şiddetli bir titreme geçti ki, bunu ta içimde hissedebiliyordum. Kontrolünü ince bir iplikle tutuyordu. Lanet olsun benim duygularıma gösterdiği bu yeni duyarlılığa. Konuşmak, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi, bu ittifakın bizi nereye götürebileceğini tanımlamak istiyordu.

Keşke yapsaydım. Sadece hissetmek istedim.

Elim onun bileğini sıkıca kavradı, parmağını içimde derinden tutarken onu aşağı doğru ittim ve tek bir akıcı hareketle üzerine çıktım.

“Işık.” Elbisem belime kadar edepsizce sıyrılmış halde, Noctis'in üzerine oturduğumda yüzündeki şaşkınlık ifadesi neredeyse komikti. Kalçalarımı eline sürttüğümde, o enfes sürtünme beni inlettirince, şaşkınlığın yerini hızla arzu aldı. Yıldızlar, evet, buydu. İçimde ilkel bir şey uyanmıştı, reddedilemeyecek bir şey.

Noctis bana izin verdi, üzerinde yukarı aşağı hareket ederken bir parmağını daha içime soktu, amansız bir ritimle elinin üzerinde kendimi beceriyordum. Bakışlarım yine gökyüzünü, uzayın rahatlatıcı enginliğini aradı. Bu acı verici derecede samimiydi. Çünkü üzerimde, içimde olan ve bana zevk veren onun elleriydi. Yine de garip bir şekilde kopuk hissettiriyordu. Gölgeler yüzünü gizliyordu, bu da bunun sadece zararsız bir fantezi, uyanmak istemediğim bir rüya olduğunu düşünmeme izin veriyordu.

Zirveye hızla ulaştım, ama ne yazık ki bir türlü ulaşamadım. Hareketlerim hızlanırken şakaklarımdan terler süzülüyordu. Çok yakındım, çok yakındım, sadece biraz daha fazlası beni doruk noktasına ulaştıracaktı

"Lütfen." Kırık dökük yalvarış dudaklarımdan döküldü.

Bir bakıma Noctis merhametli olabiliyordu. Tam olarak istediğimi verdi. Çaresizce inledim, başımı geriye attım, o da üçüncü parmağını içime soktu. İlk gerilme harikaydı. Keyifli kıvılcımlar uzuvlarımdan, parmaklarımdan ve ayak parmaklarımdan aşağıya doğru yayıldı. Parmakları içimde kıvrıldı, sonra onları çıkardı, bu kayıp beni nefes nefese bıraktı—sadece bir kez daha içime girdi, o kadar sert ve derinden ki, yeniden canlanan bir ecstasy içinde titreyerek çılgılık attım. Hızlı ve sert bir ritim tutturdu, parmakları ulaşabildiği kadar derine her girdiğinde başparmağı klitorisime bastırıyordu.

Parçalanıyordum, adeta bir duygu fırtınası içindeydim, tıpkı kayan bir yıldız gibi çılgınca yanıyordum. Tüm düşüncelerim gitmişti. Tamamen, muhteşem bir özgürlük içindeydim.

Noctis boşta kalan eliyle elbisemi aşağı çekti. Göğüslerim dışarı fırladı, serin gece havası hassas tenimi okşadı. Becerikli parmaklar meme ucumu büktü. İçimde biriken tüm gerilim, muhteşem ve yoğun bir patlamayla dışarı aktı.

O an utanmazca yüksek sesle bağıırıyordum, onun üzerinde doruk noktasına ulaşırken gece gökyüzüne haykırıyordum. Altın rengi kelimeler ve onun adının kırık bir karışımıydı, ne açığa çıkardığımı umursamayacak kadar kendimden geçmişim. Parmakları içimde kaldı, ben de onları sıkıca kavradım, benden çıkardığı her titremeyi yakaladım. Yüksekten inmemi engellemedi, yorulmak bilmeyen hizmetlerine devam etti ve arzularımı anında yeniden alevlendirdi.

"Yine saeraery. Bırak beni."

Bedenim onun emrine itaat etti, dokunuşuna susamıştı, sanki bana sunduğu saf mutluluğa doyamıyormuş gibi, sanki ustaca çaldığı bir enstrümandan başka bir şey değilmişim gibi bir zirveye daha ulaştı, ta ki artık alınacak hiçbir zevk kalmadığından emin olana kadar.

Sarsıntıların etkisiyle titreyerek, tamamen bitkin bir halde onun üzerine yığıldım.

"Aman Tanrım, evet, kraliçem," diye inledi Noctis, eliyle ensemdeki saçlarımı kavrayıp yüzümü ona doğru kaldırdı. "Sonunda tekrar benimsin."

Tutkulu halimi dağıtan sözler değil, ses tonuydu; kinci, zafer dolu ve acımasızca sahiplenici. Dudakları boğazımda, çenemde gezindi, ağzımı aradı.

Dudaklarımız birleşmeden hemen önce arkamı döndüm. Ondan hızla uzaklaşırken, gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve titreyen ellerimle elbisemi hızla aşağı çektim. Onun değiştiğine inanacak kadar nasıl bu kadar aptal olabilmişim? Bu, beni tekrar kendine çekmek için arzuyu kullanma girişimlerinden sadece biriydi.

"Bırak beni!" Noctis bileğimi yakaladığında onun elinden kurtulmaya çalıştım.

"Hayır," diye hırladı, tutuşu kırılmazdı. "Bana öfkelen, bana lanet et, ama bundan, bizden kaçmana izin vermeyeceğim. Artık asla."

"Bu senin suçun," diye hırladım; kaçma içgüdüm, kalbimin dönüştüğü kırılğan kabuğu koruma isteğim her zamankinden daha güçlüydü.

"Bunu bildiğimi sanmıyor musun?" Yüzümü ellerinin arasına aldı, alnını benimkine dayadı, o koyu gözleri beni kendine çekti. "Bunu yine berbat ettiğimi biliyorum, çünkü her zaman yapıyorum ve bu beni öldürüyor. Lyr, Baradaz..." Sesi acı dolu bir fısıltıya dönüştü. "Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Seni her zaman ne kadar çok istediğimi? Her gün bu kadar yakınımda olmana rağmen sana dokunmama, öpmeme, seninle sevişmeme

izin verilmemesinin bana neler yaptığını biliyor musun? Canlı canlı yanıyorum ve sen daha fazlasını istediğim için beni azarlıyorsun. Bana karşı dürüst olmamı istedin. İşte gerçek. Delilik olup olmaması umurumda değil. Tanrıça, kraliçe ya da ölümlü bir çiftçi olman umurumda değil. Benim olmanı istiyorum. Sadece benim. Ve bu asla değişmeyecek.”

Ona baktım, içindeki saf çaresizliği hissettikçe panikim yavaş yavaş azaldı. Bu bir manipölasyon değildi, arzularımı kullanarak beni tekrar sahiplenmeye yönelik zekice bir girişim de değildi. O da benim kadar kaybolmuştu, hata yapmaktan benim kadar korkuyordu.

Elim yukarı kalktı, çenesini kavradı ve yavaşça dudaklarına doğru ilerledi. "Canlı canlı yanıyorsun, değil mi?" Aramızda alev alev yanan o yakıcı ateş için oldukça uygun bir tanımlama.

Parmaklarımın altında dudakları hafifçe kıvrıldı. "Şunu garanti ederim ki, küçük kraliçem, bir yanım kesinlikle acıyor."

“Zavallı adam,” diye yanıtladım. “Çok acı çekiyor olmalı.”

Güldü. "Böyle acımasız bir metres seçtiğim için müstahak." Beni kollarına çektiğinde karşı koymadım. "Gitme, Baradaz," diye fısıldadı saçlarıma. "Hiçbir şey olmak zorunda değil. Bu gece benimle kal yeter."

Göğsüne yaslanmış, kalbinin atışını dinledim; o düzenli ritim, şimdiye kadar duyduğum en yatıştırıcı sestti.

"Keşke bu sonsuza dek sürseydi." Tek bir gözyaşı yanağımdan süzülerek serin bir iz bıraktı.

"Sürebilir," diye yanıtladı Noctis, kollarını bana daha sıkı sararak. "Sürmesini sağlayabiliriz."

Umut. Tehlikeli bir şey. Krallıkları ateşe verip tüm diyarları yıkmaya yetecek kadar. Ölümsüzleri bile öldürebilecek kadar.

Tüm o acı ve umutsuzluk içinde beni hayatta tutan tek şey buydu.

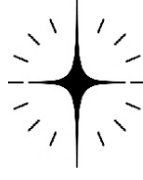
"Yani, yarın bana eşyalarımı toplamada yardım edeceksin, değil mi?" diye sordum.

Noctis kıkırdadı. "Biliyorsun, saeraery, ne zaman ihtiyacın olsa sana yardım etmekten çok hoşlanıyorum."

İma ettiği söz üzerine benden kısık bir hırıltı yükseldi. "Gerçekten ne zaman duracağını bilmiyorsun, değil mi?"

Başımın tepesini öptü. "Bunun neresinde eğlence olurdu ki?"

Böylece uykuya daldım: yıldızların altında, onun kollarında güvende, dünya ve tehditleri en azından bir süreliğine uzaktaydı.

BÖLÜM

40

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ

Aron-Lyr'in yaratılmasından 2400 yıl sonra, İnsanların yaratılmasından 600 yıl sonra

İş

Onu özledim.

Yapmamam gerektiğini biliyordum. Belki de yokluğu, beni kardeşlerimin en karanlık olanına duyduğum bu garip takıntıdan kurtaran, gizli bir nimetti. Görevlerime yeniden odaklanmamı sağladı. Bazı günler, kraliçelik görevlerime dalmışken neredeyse kendimi buna ikna ediyordum. Meşgul kaldığım sürece, çok fazla düşünmekten kaçınabilirdim. Hatırlamaktan kaçınabilirdim.

Konsey toplantılarında Belekoro'z'un her anılması, zorlukla kazandığım huzurumu tehdit ediyordu. Başkaları onun adını karaladığında kraliçe maskesinin ardına saklanıp, mesafeli görünmeye çalışıyordum. Kimse, on yıllar yüzyıllara dönüşmüş olsa bile, her seferinde bunun beni bıçak gibi yaraladığını tahmin edemezdi. Ay ışığı olmayan, yıldızların en parlak parladığı gecelerde saatlerce balkonumda oyalanıp, onlara bakıp merak ediyordum. Bunların herhangi biri gerçek miydi? Bana karşı herhangi bir şey hissetmiş miydi? Yoksa hepsi bir aldatmaca, şüphelerimi gidermek için zekice bir oyun muydu?

“Hanımım?” Elodia'nın sesi beni dalgınlığımdan çıkardı. Hizmetçi, şöminenin sıcak ışığıyla aydınlanan çalışma odamın kapısında duruyordu. “Tapınağın yardımcıları geldiler.”

Başımı salladım, yüzüme zoraki bir iyiliksever gülümseme yerleştirdim. Genç kızlar, uçuşan beyaz elbiseler içinde odaya doluşup derin reveranslarla beni selamladılar. Çoğu Elf soyundan, uzun boylu ve zarıftı,

ama aralarında Dryadlar ve Djeinler de vardı. Hatta gözleri hayranlıkla parlayan, varlığım karşısında sessizliğe bürünmüş bir İnsan kızı bile vardı. Yılın en uzun gecesi olan Lyrnight'ın bu yılki kutlamasını konuşurken hızla sesini buldu. Acolyte'lerin ilki ve kraliyet Elf ailesinden doğan Cassia, yıldızlarını tasvir eden parlak gümüş tabağı getirip kuzey gökyüzünde yüksekte parlayan en belirgin takımyıldızı, Yıldız Kraliçesi'nin Kasesi diye adlandırdığında, inanmaz bir kahkaha attı.

“Bu bir kase değil,” diye haykırdı insan kızı, aksanı oldukça belirgindi. “Her çocuk bunun eller olduğunu bilir. Birbirine uzanan eller.”

Bakışlarım ona çevrildi. Diğer müritler gülüyor, birbirlerine bakıp narin ellerinin arkasında fısıldaşıyorlardı. İnsan kız kıpkırmızı olmuştu ve sözlerinin onların alaylarına neden olduğu ilk olay olmadığını hissettim.

“Yıldız Kraliçesi'nin Kasesi...” diye başladı Cassia, sesi yumuşak ve otoriterdi, ama ben elimi kaldırıp onu durdurdum, gözlerim insan kıza dikilmişti.

"Adın ne, evlat?" diye nazikçe sordum. O, yakın zamanda benim müritlerime katılmıştı; bu da halkının artan etkisinin bir simgesiydi.

“Sorcha.” Yutkunarak, beyaz alın bandının sınırlarından kurtulmuş koyu, asi bir saç tutamıyla gergin bir şekilde oynadı. “Hanımım, ima etmek istemedim...”

Ona güven verici bir gülümseme verdim. “Endişelenme Sorcha. Lyaureny'lerin neyi tasvir ettiğine dair doğru ya da yanlış bir cevap yok. Onlarda gördüğün her şey, gecenin karanlığında sana yol gösteren her şey anlamına gelebilir. Aslında...” Sesim daha da yumuşadı. “Açıklamanı oldukça beğendim.”

Parmaklarım önce yaptığım sekiz yıldızın üzerinde gezindi, hâlâ aklımdan çıkmayan yıldızlar. Belekorozyun anıları, buruk ve acı bir şekilde, zihnime doldu.

"Sence birbirlerine hiç dokunuyorlar mı?" diye sordum. "O eller mi?"

Sorcha, sesinde hüznü bir özlemle, "Eski öykülerde onlar sevgililerdir," dedi. "Kader tarafından ayrı tutulmuşlardır. Gece gökyüzünde birbirlerine özlem duyarlar, her zaman yakındırlar ama sonsuza dek ayrıdırlar."

"Ama bu çok üzücü," diye haykırdı Cassia, diğer yardımcıları da ona katılarak. "Ben, Meryem Ana'nın lütfunu tüm varlıkların üzerine dökmek için yapılmış olan kase hikayesini tercih ederim."

Sözlerini ya da ardından gelen saygılı reveransları neredeyse hiç fark etmedim. Bakışlarım yıldızlara kilitlenmişti. "Bazen hayat üzücü oluyor," diye mırıldandım, genç kızlardan çok kendi kendime.

Lyrnigh hazırlıklarının geri kalanını onlarla birlikte tamamladım, doğru noktalarda gülümsedim ama aklım başka yerlerdeydi. Yüce Baba, Aramaz ve benim evlenmemizin zamanının geldiğini ilan etmişti. Kral, bu yılki kutlamayı özellikle görkemli kılacak şekilde, evlilik törenimiz için nihayet bir tarih açıklayacaktı. Bu ihtimal karşısında hiçbir heyecan duyamamıştım.

Yardımcı rahipler ayrıldıktan sonra, odamın özel bölümüne çekildim ve Elodia'ya geceyi burada geçireceğimi söyledim. Gece elbisemi getirip elbisemin bağlarını açarken yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Elbiselerim daha gösterişli, zarif sanat eserleri haline gelmişti; işlemeler ve parıldayan değerli taşlarla ağırlaşmışlardı. Bunlar, Elodia'nın başımdan kaldırdığı ve artık tanıdık gelen ağırlığıyla makyaj masama özenle yerleştirdiği parıldayan taç gibi, konumumun bir işaretiydi.

"Biraz dinlenmen sana iyi gelecek kraliçem," dedi saçlarımı tarayıp basit bir örgü yaparken. Nazik dokunuşu küçük bir teselliydi, bana her zaman gösterdiği özeni hatırlatıyordu. Uzun boylu, zarif Anima, içimdeki melankoliye yorum yapamayacak kadar içine kapanık olsa da, bunu mutlaka fark etmişti—Aurea'lardan biri için bile alışılmadık bir şekilde, yatağımın dokunulmadan kaldığı o huzursuz gecelerin hepsini.

Yatağa uzanmadan önce, odada yankılanan yüksek bir kapı çalma sesi duyuldu. Elodia kapıyı açmaya gitti. Dışarıdaki kişiye, "O çoktan yatağına çekildi," dediğini duydum.

Nişanlımın sesini tanıyarak, "İçeri alsın," diye sözünü kestim.

Aramaz odaya girdi, yüzündeki ifade kibarlığın altında gerginlik barındırıyordu. Kralı bu saatte odama getiren her neyse, iyi bir şey değildi.

"Teşekkür ederim, Elodia," diyerek hizmetçimi gönderdim, midemde bir endişe düğümü sıkılaşıyordu. Aramaz, onun gitmesini neredeyse hiç beklemeden yanıma geldi. Titreyen ateş ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor, alnına kazınmış derin endişeyi vurguluyordu.

"Belekoroş tamamen kontrolden çıktı," diye bağırdı odada bir aşağı bir yukarı yürürken.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu, sözleri beni Belekoroş'un güçlerinin İnsanların yaratılışını alt üst ettiği o ilk felaket anlarının kaosa geri sürüklüyordu. "Onu kontrol altında tuttuğunu sanıyordum," demişti

Aramaz. Suçlaması derinden yaralamıştı. Sonradan özür dilemiş olsa da, ilk tepkisi bana benden ne beklediğini oldukça açık bir şekilde göstermişti. Onun gözünde başarısız olmuştum.

"Masir'in taraf değiştirmesiyle elde ettiği lir taşlarını kuzeydeki insanları etkilemek için kullandığına dair söylentiler var," diye devam etti, sesi endişeyle doluydu. "Eğer doğruysa bunun ne kadar büyük bir felaket olacağını söylememe gerek yok."

Onun korkularını paylaşıyordum. İnsan yerleşimleri gelişirken, en küçük çocuklarımız şaşırtıcı bir zekâyla kısa ömürlerini telafi ederken, ırklar arasındaki çatışmalar da artmıştı. İnsanlarda bir açlık, çok iyi bildiğim, daha fazlasına yönelik şiddetli bir hırs yanıyordu.

"Ona Konsey ile sürekli çatışmalardan uzak, kendi başına bir bölge vermenin yardımcı olacağını ummuştum. Bunun yerine, ciddi bir hata olmuş olabilir. Ona yazmanız gerekiyor." Aramaz, bana talimatlar yağdırırken adımlarını yavaşlatmadı. "Onu Lyrheim'e geri dönmeye ikna edin ve ne planladığını öğrenin."

"Hayır." Tepkim anında, neredeyse şiddetli bir inkârdı. "Ben senin casusun değilim."

"Baradaz." Aramaz'ın bakışları keskin ve buyurgan bir şekilde beni buldu. "Biliyorsun ki, tek kişi sensin—"

"Ben senin fahişen de değilim."

Öfke patlamam odayı bir ılgılık gibi yarıp geçti, güçlerimin bir kıvılcımı bir ışık patlamasıyla dışarı fırladı ve Aramaz'ı dondurdu. Belekoroza gittikten sonra aramızda geçen, dile getirilmeyen suçlamalar ve gizli pişmanlıklarla dolu gergin bir konuşma dışında, benimle kardeşi arasında olanlar hakkında hiç konuşmamıştık. Yine de tek bir şey biliyordum. Bunu tekrar yapamazdım. Baştan beri buna asla razı olmamalıydım.

Aramaz uzun bir süre bana baktı. İlk defa, hissettiğim acıyı hoş bir görünümün ardına saklamaya çalışmadım. Gözlerinde bir şey parladı, ifadesi yumuşadı. "Beni affet," dedi sessizce. "Sana acı çektirmek hiç niyetim değildi. Sadece başka bir yol göremedim."

Demek ki, son günlerde taktığım maskenin altındaki sefaleti görmüştü ama görmezden gelmeyi tercih etmişti. Yaklaşan düğünümüzle ilgili her zamankinden daha fazla şüphe duymam şaşırtıcı değil. Belekoroza gitmişti ama gölgeleri hala üzerimdeydi, içimdeki bir parçanın görevin benden talep ettiğinden farklı, daha fazlasını istediği bilgisiyle beni cezbediyordu.

“Yaratıcı!” Cevap vermeyince Aramaz çaresizlik içinde şakaklarını ovuşturdu. Omuzları düştü ve pişmanlığın acısını hissettim. Yükünü artırmak istememiştim. Sonra kral tekrar doğruldu, ifadesi kararlı bir hal aldı. Elime uzandı. “Benimle gel. O zaman anlayacaksın.”

Hiç tereddüt etmeden onu takip ettim, sadece gecelik elbisemin üzerine bir pelerin atıp ayakkabılarımı giymek için kısa bir ara verdim. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, beni merdivenlerden aşağı ve Kral Salonu'ndan dışarı çıkarırken. Gece soğuktu, havada hafif bir ayaz vardı.

Aramaz, "Enlial'e," diye yanıtladı; cevabı huzursuzluğumu azaltmadı. Enlial, Havanın Aurea'sı. Kahin. Kaderimiz hakkında rüzgârda fısıltılar mı duymuşlardı? Aramaz'a bir şey mi söylemişlerdi? Kralın benden sakladığı bir şey mi?

Enlial'ın Salonu, Aurea'nın diğer konutlarından farklıydı. Tanez'in yardımıyla, dört devasa meşe ağacını göğe doğru büyütmeyi başarmışlar, kadim gövdeleri birbirine dolanarak salonu destekleyen doğal sütunlar oluşturmuştu. Yılın bu zamanında koyu kırmızı olan yaprakları, salonu gözlerden gizliyordu. Aramaz ve ben ruh formuna geçtik ve ayaklarımız birkaç dakika sonra yukarıdaki ahşap zemine değdi.

Enlial'ın eşi Ranon bizi karşıladı. Uzun boylu, koyu saçlı, kanatları alacakaranlığın yumuşak mor tonlarını yansıtan Aerieth formunda, ağaçların kucağına kurulmuş ahşap binadan çıktı ve bize hızlıca bir selam verdi. Bronzlaşmış yüzündeki gülümseme samimiydi. Ben her zaman verimli ama sıcak kalpli Anima'yı sevmiştim. Enlial'ın sık sık söylediği gibi, her fırtınada beni ayakta tutan kaya gibiydi; Aurea kardeşlerimiz, kendilerini büyülerinin çağrısına kaptırdıklarında, Ranon'un bölgelerinin günlük işlerini yürüttüğünün farkındaydılar.

Ranon, salonun doğu tarafındaki büyük odaya bizi götürürken sesinde bir eğlenceyle, “Bu gece geleceğinizi biliyorlardı,” dedi. Oda nefes kesiciydi, manzarayı engelleyecek duvar veya korkuluk yoktu. Ahşap zemin, burada yaşayan kanatlı varlıklara işaret ederek, adeta hiçliğe doğru uzanıyordu. Mavi ve beyaz minderlerden oluşan rahat yuvalar etrafa dağılmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Enlial bu gece Aerieth formunda değildi ve yalnızdı. Birkaç yastığın üzerinde uzanmış, insan bir kıza benzeyen bir beden seçmişti: genç ve taze yüzlü, uzun altın sarısı saçları ince omuzlarının üzerinden dökülüyordu. Kendine özgü mavi gözleri önündeki büyük gümüş

bir kaseye odaklanmıştı, soluk bir parmağı ise içindeki suda tembelce daireler çiziyordu.

Ranon kibarca başını sallayarak izin istedi, adımları giderek uzaklaştı. Enlial, tahta döşemelerin son gıcırtısı da kaybolana kadar bekledi ve sonra bize seslendi: "Bu ziyaretin şerefini neye borçluyum?"

Aramaz hiç vakit kaybetmedi. Yüzündeki endişeli ifade geri gelmişti ve "Bunu bilmesi gerekiyor," diye yanıtladı.

Enlial'ın gözleri, yoğun bir delici bakışla bana dikildi. "Emin misin? Bilgi her zaman bir nimet değildir." Yumuşak gül goncası dudaklarından acı bir kahkaha döküldü. "Bunu ben bilmeliyim."

"Bu noktada," diye alaycı bir şekilde yanıtladım, "en kötü senaryoyu hayal etmek, en korkunç kehanetten daha fazla işkence verici olabilir."

Aramaz gerçeği benimle paylaşmaya karar vermişti. Artık geri dönüş yoktu.

Enlial bana şefkatli bir gülümseme sundu. "Gerçekten de." Gümüş kasedeki suyu döndürdüler, Hava büyüünün telleri yüzeyde dans ediyordu. Lyrheim'in yeşil tepelerinin görüntüsü suda belirdi. "Her zaman söylediğim gibi," diye devam ettiler, "rüzgarların fısıldadıkları belirsizdir. Gerçekleşmeyebilir. Ya da onu kalplerimiz kadar yanılabılır bir şekilde yorumlayabiliriz."

Aramaz sabırsızca, "Ona söyle," diye emretti. Kralın bu işin bir an önce bitmesini istediği açıktı. Enlial'e yaklaşırken bana katılmadı; bunun yerine, sırtı bize dönük bir şekilde platformun kenarına geçti, geceye bakıyordu, geniş omuzlarında belirgin bir gerginlik vardı.

"Bu dünyada uzun zamandır bir karanlık hissediyorum," diye başladı Enlial, melodik sesiyle, insanın içini ürperten bir ezgi gibiydi. Kasedeki su, sözlerini yansıtarak yemyeşil renkten kavrulmuş, cansız siyaha dönüştü. "Yarattığımız her şeyi yok etmekle tehdit eden bir gölge. Kin, nefret ve umutsuzluktan doğan, Kaos'un gücüyle beslenen bir gölge."

Buz gibi bir korku omurgamdan aşağı süzüldü. "Peki bu gücü kim kullanacak?" diye fısıldadım, sesim titriyordu. Cevabı bildiğimden korkuyordum ama yanılıyor olmayı umuyordum.

Suyun yüzeyinde bir başka Hava büyüü kıvılcımı dans etti. Korkularıma rağmen, kasedeki görüntüler değişirken, gölgeler öfkeyle esip geçerken, zümrüt ve ametist parıltısıyla ışıldarken gözlerimi onlardan alamadım. Bu

büyüyü çok iyi tanıyordum—Karanlık, Kaos ile ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmişti.

“Hayır,” diye hıçkır hıçkır fısıldadım, dudaklarımdan acı dolu bir ses çıktı. Bacaklarım güçsüzleşmişti, sanki beni taşıyacak güçlerini birdenbire kaybetmişlerdi.

Kasedeki görüntüler gittikçe hızla değişiyordu, her biri kalbime saplanan bir hançer gibiydi. Savaş sevinciyle uluyan canavarca yüzler; Elf savaşçılarının safına saldıran iri, karanlık şekiller; güneşi örten dumanla kaplı yanan bir şehir. Ölüm—o kadar çok ölüm vardı ki, yüzümden süzülen gözyaşlarımı tutamadım. Her sahne yeni, canlı bir kâbustu. Düşenlerin çığlıkları kulaklarımda yankılanıyordu. Kan kokusu duyularımı dolduruyordu.

Enlial fısıldayarak, “Belekoroza bizden tamamen koparsa,” dedi, “savaş çıkacak. Yıkım ve sefaletten başka bir şey getirmeyen karanlık ve korkunç bir savaş. Yüzyıllarca sürecektir bir savaş.” Sözler havada asılı kaldı, iliklerime kadar dondurdu beni.

“Şimdi anlıyor musun?” Aramaz yanıma döndü ve elimi tuttu. Sesi aceleci, acıyla sertleşmişti. “Bu geleceği engellemek için elimden gelen her şeyi, hepimizin sahip olduğu her şeyi neden denemem gerekiyordu?”

"Bunun önüne geçilebilir mi?" diye Enlial'e baktım, ne kadar kırılğan olursa olsun, bir umut ışığı arıyordum.

Havanın Aurea'sı tereddüt etti ve büyüsunü dağıttı; kasedeki su, aldatıcı bir şekilde yeniden sakin ve berrak hale geldi. "Dediğim gibi, gerçekleşecek her şey kesin değildir. Kararlarımıza bağlı olarak izlenebilecek farklı yollar vardır." Hediyelerinin ağırlığıyla ağırlaşmış bir sesle iç çekti. "Ancak bazı gelecekler diğerlerinden daha olasıdır."

Hangi geleceğin daha olası olduğunu sormama gerek yoktu. Gözlerim kapandı ve yeniden bir umutsuzluk dalgası beni sardı. Cevaplanması gereken başka bir soru daha vardı, cevabından korksam da. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını silerek gücümü toplamaya çalıştım.

“Eğer bu savaş önlenemezse,” diye fısıldadım, sesim o kadar kısıktı ki, eminim sadece Enlial’ın büyüsu kulaklarına ulaşmıştır, “Aron-Lyr’de bir daha asla barış olacak mı?”

Aramaz’ın eli benden çekildi, Enlial’ın cevabını beklerken tüm vücudu donup kaldı. Demek ki kral henüz o soruyu sormamıştı. Onu suçlayamazdım; bu geleceğin gerçeğe dönüşme ihtimalini düşünmek bile

midemi bulandırıyor. Aron-Lyr'e koruyucusu olmak için gönderilmiştik, onu sonsuz bir savaşla yok etmek için değil.

“Eğer savaş kaçınılmazsa, ancak o zaman kalıcı bir barış sağlanabilir...”

Enlial'ın gözleri öyle bir kederle doluydu ki, neredeyse nefes alamıyordum.

“...eğer Kaos Üstadı Aron-Lyr'den sonsuza dek kovulursa.”

HAYIR.

Bir zamanlar bunun istediğim şey olduğunu düşünmüştüm, ondan nefret ettiğime inanmıştım. Ama bu, bilmeden önceydi, Karanlığa dokunmadan ve kalbine bakmadan önceydi.

Enlial'ın sözlerinin büyüklüğü bizi şaşkınlık içinde sessizliğe büründürdü. Aramaz ilk pes eden oldu. Dışarıya doğru öfkeyle çıkarken ağzından kaba bir küfür döküldü, havada hafif bir gök gürültüsü uğultusu duyuldu. Onu takip etmek istedim ama bunun Enlial'ın suçu olmadığını biliyordum. Karanlık haberlerin taşıyıcısı oldukları için bizim hor görmemizi hak etmiyorlardı.

Vedalaşmak için ellerini tuttuğum anda, Enlial'ın tüm vücudu birden gerildi, gözleri ürkütücü bir beyazlığa büründü.

“Kardeşim.” Her bir yumuşak kelime zihnime kazındı. “Asla unutmaman gereken bir şey var. Işık sönerse, dünya yanar. Ama kalbin iflas ederse... tüm umutlar kaybolur.”

Enlial nefes nefese kendine geldi. Hava'nın Aurea'sının kaderin kıpırtılarıyla sarsıldığına hiç şahit olmamıştım ve içimden bir ses bunun değişmemesini diliyordu. Enlial'ın kendisi de benim kadar sarsılmış görünüyordu, bana sarılırken gözlerinde hüznü vardı.

“Keşke size daha fazlasını anlatabilseydim,” dediler. “Gelecek fırtınalarda size yol gösterebilseydim. Ama bunun yerine sizi uyarmak zorundayım. Bazen bir geleceği engellemeye çalışırken, yalnızca bir diğerinin gelişini hızlandırırız.”

Hava Salonu'ndan ayrıldıktan hemen sonra Aramaz'a katılmadım; bunun yerine Lyrheim'in yukarısındaki ahşap balkonda oyalandım, soğuk kış havasını içime çektim, yıldızlar başımın üzerinde parlıyordu.

Onlar başkaları için birer yol göstericiydi. Ah, keşke beni de doğru yola yönlendirebilselerdi. Bu son kehanet, sadece bana yönelik uğursuz bir uyarı gibi ürkütücü bir şekilde gelmişti. Yüce Baba, beni Aron-Lyr'e göndermeden önce başarısızlığım konusunda uyardığında bunu mu

kastetmişti? Görevimi yerine getirmek için ne kadar mücadele edeceğimi biliyor muydu?

Aramaz'ın beni beklediği ağaçların altına yanına vardığımda zihnim hâlâ karmakarışıktı.

"Bu yükü sana hiç dilememiştim, Baradaz," dedi beni görür görmez. Yıldızlarımın ışığı yüzündeki gözyaşlarını ortaya çıkaracak kadar parlak değildi, ama acı ve pişmanlıkla boğuklaşmış sesinde onları duydum.

O zaman anladım ki, onu gerçekten çok seviyordum; iyiliği, ruhunun parlaklığı ve sarsılmaz inancı için. Neden bu yeterli değildi? Lanetli kalbim neden bu kadar zayıftı? İsteyebileceğim her şeye sahipken neden daha fazlasını özlüyordu?

"Yüce Baba size Belekoro'z'u kontrol altında tutmanızı mı emretti?" diye sordum, sözler karanlıkta ağır geliyordu.

Aramaz, bu sonuca vardığıma şaşırılmış bir şekilde nefesini tuttu. Hemen cevap vermedi, bunun yerine Düzen Tapınağı'na doğru döndü; tapınağın alev alev yanan meşalelerinin küçük ışıkları karanlığı zar zor dağıtıyordu.

"Biliyorum ki Yüce Baba sadece bizim iyiliğimizi düşünüyor," dedi tereddütle. "Ama bazen ben bile onun bilgeliğinden şüphe duyuyorum." Kendini küçümseyen bir kahkaha attı ağzından, sessiz gecede yankılanan acı bir ses. "Belki de Belekoro'z haklıdır. Zor kararları ben veremem."

Yanına gittim ve elimi koluna koydum. İrkildi; aramızdaki teması başlatanın ben olmamın üzerinden uzun zaman geçmişti. Soğuk kış havasıyla tam bir tezat oluşturan tuniğinin kumaşından sıcaklığını hissettim. "İyi bir kralsın," dedim ona usulca. "Ve iyi bir adamsın. Kaderin senden imkansızı istemesi senin suçun değil."

Gerçeğin ne kadar korkunç olduğunu bilsem de, bana duyduğu güven için minnettardım. Belekoro'z ve bana karşı sergilediği hesapçı davranışlar beni rahatsız etmiş, hatta bazen ona kızmama neden olmuştu. Ama onun sadece gördüğümüz karanlık kaderden kaçınmaya çalıştığını bilmek her şeyi değiştirdi. Bunu itiraf etmek bana acı veriyordu, ama ona hak vermek zorundaydım. En ufak bir umut bile, akıl almaz olanı düşünmeye değerdi. Onun ve Yüce Baba'nın bana duyduğu güvene layık olduğumu kanıtlamalıydım.

"Korkuyorum, Baradaz." Aramaz, daha büyük eliyle elimi kavradığında sesi titredi. "Kardeşimi kurtaramayacağımdan ve aynı zamanda bu dünyayı koruyamayacağımdan korkuyorum."

“Ben de korkuyorum,” diye mırıldandım, kalbim onun için acıyordu. Kaderin ve görevin önüne koyduğu seçimlerden sadece benim acı çektiğimi sanarak çok kör olmuştum. Beni kollarına çektiğinde, onun da benim kadar teselliye ihtiyacı olduğunu hissederek isteyerek gittim. “Belki birlikte korkabiliriz,” dedim, kollarının arasına sokularak, kalbinin düzenli atışını yanağımnda hissederek. “Ve şüphelerimizin gölgelerinin ötesinde yeni bir umut bulabiliriz.”

“Teşekkür ederim, Baradaz. Orada olduğun için.” Aramaz’ın nefesi saçlarımı okşadı, kucaklaması daha da sıkılaştı, sanki bırakmaktan korkuyordu. “Seni hak etmediğimi hissediyorum.”

Bir süre karanlık gecede birlikte durduk, sessiz ve keder doluyduk, ama bir şekilde daha az yalnızdık. Yukarıdaki yıldızlarım uzak, soğuk bir ışıkla parıltıyor, beni çağırıyordu.

“Kuzeye gidin,” dedim, sesim yeni bulduğum bir kararlılıkla doluydu. Enlial’ın tehditkar sözlerine rağmen, pes etmeye niyetim yoktu. “O henüz tamamen kaybolmadı. Tamamen değil.”

Bundan emindim. Her şeye rağmen, Belekoro, Aramaz’ın ona saldırdığı gibi gücüne uzanmamış, kardeşini incitmek için sırrımızı da ifşa etmemişti. İçinde hâlâ ait olma özlemi çeken bir yanı vardı.

Aramaz sözümü kesmeye çalıştığında yanağına dokundum. "Sürgününü sona erdirmek sadece kralın verebileceği bir karar. Ona el uzatan sen olmalısın."

Belekoro'u tanıyordum. İnsanları zehirleyen Kaos'taki rolüyle ilgili gerçek ne olursa olsun, Aramaz ve benim tarafımdan ihanete uğradığını hissetmişti. Öyle ki, ona ulaşma girişimlerim bile çok geç kalmıştı. Aramızdaki uçurumu kapatmak istiyorsak, önce bu acıyı iyileştirmemiz gerekiyordu. Ve bunu nasıl başaracağıma dair bir fikrim vardı.

Ona güven vermek için Aramaz’ın elini sıktım ve gülümsedim. "Yine de sana yardım edeceğim."

BÖLÜM

41

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ

Aron-Lyr'in yaratılmasından 2400 yıl sonra, İnsanların yaratılmasından 600 yıl sonra

Noctis

İnsan geri döndü.

Masir'in yumuşak sesi dikkatimi dağıttığı için çok geç tepki verdim. Savaş çekici vurdu, kılıcımı elimden düşürdü ve iğrenç bir çıtırtıyla koluma çarptı. Kemiklerim kırıldı. Yere yığıldım, eğitim salonunun soğuk, acımasız zemini vücudumda bir acı dalgası yarattı.

Kahretsin. Buz gibi siyah taşın üzerinde yatıyordum, dayanılmaz acıyla nefes almakta zorlanıyordum ve görüş alanımın kenarları kararıyordu. Hava ve Su büyüsü telleri içime akarak yaralı uzvumu uyuşturdu. Gerçek şifa yeteneklerim olmasa da, en azından acıyı hafifletebiliyordum.

Geniş bir yüz üzerime doğru yaklaştı, kare dişleri gizlenemeyen bir sevinçle açıkta kalmıştı. "Onu iyileştirmeye çalışmanın bir faydası yok, Efendim," dedi Galator, sesi gür bir hırıltı gibiydi. "O kolu yeniden yapmanız gerekecek."

Kolumdan fırlayan parçalanmış et ve parıldayan kemik kırıklarını görünce midem bulanarak küfrettim. Yaradan kan sızıyor, altımda birikiyordu. Galator haklıydı; kolum kurtarılamaz durumdaydı.

Dev Anima'nın muazzam gövdesi üzerime bir gölge düşürdü. "Şöyle yaparsan daha kolay olur..."

"Biliyorum," diye tersledim, ona değil kendime daha çok kızmıştım. Güçlerime güvenmeden Galator ile antrenman yapmak bana savaş alanında avantaj sağlamıştı, ama tüm becerimi ve konsantrasyonumu gerektiriyordu. Fiziksel bedenler tuhaf bir şeydi; onları istediğimiz gibi yeniden

şekillendirebilir, kendimize etkileyici kasların gücünü bahsedebilirdik. Ancak düzenli kullanım, dayanıklılık ve refleks geliştirme olmadan, sadece birer cepheden ibarettiler.

"Kılıcımı getir," diye emrettim, kolumu yeniden yaptırmanın sihir gücümü ne kadar tüketeceğini düşünerek kendimi hazırlıyordum.

Galator'un ağır adımları hızla geri döndü. Kılıcımı amansız bir güçle indirdi ve ezilmiş uzuvumu tek bir vahşi darbeye kesti. Vücudum kasıldı, uyuşturan büyüü delen keskin acıyla bir inilti çıktı ağzımdan. Hayatta kalan elim pençelere dönüştü ve yerde izler bıraktı. Gözlerim kapalı, gücümün derinliklerine uzandım ve kaybettğimden ayırt edilemeyen yeni bir kola dönüşen Karanlık ipliklerini çağırdım. Karanlık bir ateş parlaması korkunç kalıntıları yaktı, yanmış et kokusu havayı doldurdu.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra doğruldum ve parmaklarımı oynattım; parmaklarımdaki his, rahatsız edici bir batma hissiyle geri döndü. Lanet olsun! Bu, eğitimimde beni çok geriye götürecek.

"En azından kolundu, kafan değil," diye yorumladı Masir kapıdan. Yüzümde acı bir ifadeyle ayağa kalktım. Hoş bir düşünce değildi. Beni öldürmese de, ruh halime geçmeye zorlayacaktı ve o acıyı hayal etmek istemiyordum.

"Affedersiniz, dikkatinizi dağıtmak istemedim," diye ekledi Masir hızla, bakışlarımın karanlık gücü altında ezilerek.

Galator araya girerek, "Sabahın tamamında, siz gelmeden önce bile, dikkati dağılmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, günlerdir böyleydi." dedi.

Dev adamın haklı olduğunu bildiğim için, açık sözlülüğünden dolayı onu azarlamadım. Ona her zaman, en azından özel olarak, beni eleştirme özgürlüğünü tanımıştım. Onun yardımı olmadan, daha asi hizmetkarlarımı idare etmek imkansız olurdu.

Anima, hangi Aurea'yı takip edeceklerini kendileri seçmişti, bu yüzden hizmetimdekiler daha alışılmadık olanlardı. Asiler. Baş belasılar. Güçleri veya kişilikleri Lyrheim'in kusursuz ışığına uymayanlar. Onları hayal ettiğim forma sokmak amansız bir irade ve biraz da acımasızlık gerektiriyordu. Bu yüzden, acımasız olmaktan çekinmeyen Galator'u ikinci komutanım yapmıştım. Sert kuzeyde gelişt, benden talep ettiğim güçte bir amaç buldu. Şiddetli Anima'nın Masir ile bu pozisyonu paylaşmaktan

hoşlanmadığını biliyordum, ancak hedeflerime ulaşmak için ikisinin de eşsiz özelliklerine ihtiyacım vardı. Masir'in keskin zekası benimkine rakipti.

"Bilmemiz gereken bir şey var mı?" diye sordu şimdi, kılıcımı alıp yanına katıldığımda bakışları meraklıydı. Kardeşimle Baradaz'ın yakında evlenecekleri haberi uzak kalemize ulaştığından beri, son birkaç gündür derinleşen melankolimi fark etmişti.

En güvendiğim hizmetçilerimle bile bu konuyu tartışmak istemediğim için başımı salladım. Çünkü onu düşünmek bile içimde büyük bir öfke ve kendimden tiksinti uyandırıyor. Neyse ki, onlar da fazla kurcalamayacak kadar zekiydiler.

"Hayır, planlarımızı ilgilendiren bir şey yok," dedim, kılıcımı kınına koymadan önce bir sihir dalgasıyla temizlerken. Kıyafetlerimi değiştirmeyi düşündüm ama antrenman için giydiğim koyu deri zırhın yeterli olduğuna karar verdim, sadece Galator'un saldırısından kalan yırtıkları kapattım. "Şimdi, bana İnsanın ne istediğini söyle."

Masir'in dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Onlar hep ne isterler? Daha fazla güç. Daha fazla lir taşı."

Galator inledi. "Bana ihtiyacınız yoksa sizi kendi halinize bırakıyorum. İnsanların kokusuna tahammül edemiyorum."

Masir güldü, ses taş duvarlarda yankılanırken yeraltı kalesinin ana bölümüne giden kaba yontulmuş koridordan ilerledik. Tavan burada alçaktı, Galator'un başından biraz daha yüksekti. Titreyen meşaleler dans eden gölgeler oluşturarak yolumuzu aydınlatıyordu. "Belki de sadece hırlamak yerine onlarla konuşmayı denemelisin. Senin varlığında her zaman korkudan altlarına işiyorlar."

Galator yırtıcı bir sırtışla dişlerini gösterdi. "Ama onların kıvranmalarını izlemek çok eğlenceli."

Gözlerimi devirerek onu savuşturdum. "Git. Sanırım tek başıma o cılız İnsanı yeterince etkileyebilirim." Dev Anima ters yöne doğru hızla uzaklaşırken ben Masir'e döndüm. "Hangisi?"

"Buz Dişi kabilesinin sancağı."

Anima'nın cevabı merakımı uyandırdı. Yıllar boyunca güç ve zenginlik peşinde koşan tüm Kuzeyli şefler arasında, o açık ara en ilgi çekici olanıydı. Sert kuzeyde yaşayan birçok İnsan gibi uzun ve geniş omuzlu değil, ince yapılıydı; kurnaz bir ışıkla parıldayan soluk mavi gözleri vardı. Zekice ittifaklar ve ara sıra yaptığı ihanetler sayesinde halkının reisi olmuştu.

Kaleme ilk geldiğinde, cüretkarlığı beni etkilemişti ve Masir ile birlikte Kaos büyüyle donattığımız lir taşlarından birini ona vermiştim. Onu nasıl kullandığını görmek ilginç olacaktı.

Beklenmedik şekillerde olmuş gibiydi. Kuzeydeki evimin kalbindeki büyük salona girdiğimiz anda hissettim: Genç soylunun tenine sinmiş, Kaos'un kendine özgü kokusu. Fenrik'in gözleri artık soluk mavi değil, parıldayan kehribar rengindeydi ve bana ovalarda avlanan kar kurtlarından birini hatırlatıyordu.

Beni görür görmez dizlerinin üzerine çöktü, başını saygıyla eğdi. "Efendim," diye seslendi, sesi yumuşaktı. "Burada bulunma şerefine nail olduğum için teşekkür ederim."

Fenrik'in etrafından geçerken gözlerim Masir'inkilerle buluştu, gölgelerim havada hafif bir fısıltı gibiydi. Buz ve koyu taştan yapılmış salonun kemerli tavanı nefes kesiciydi. Taş sütunlar arasında uzanan buz o kadar inceydi ki, içeriye mavimsi bir ışık sızdırarak uhrevi bir parıltı yaratıyordu. Eğitim ve depolama için kullandığımız basit odaların aksine, salonun ve ana koridorların yapımına gücümün büyük bir kısmını harcamıştım. Taş duvarlarda ve zeminlerde güzel altın damarlar parlıyor, her ziyaretçiyi buraya yönlendiriyordu. Karmaşık desenler kendi başlarına bir yaşamla titreşiyor, sahip olduğum gücün kanıtıydı. Kuzey bölgesinin tartışmasız lorduydum ve tebaamın benim yanımda olduklarında bunu bilmelerini sağlıyordum.

Salonun bir ucundaki yükseltilmiş platformun üzerindeki, aldatıcı derecede sade tabureye oturdum. Taht değildi. Tam olarak değil. Hala geçmekte tereddüt ettiğim bazı sınırlar vardı; henüz yakmadığım bazı köprüler vardı. Fenrik bu incelikleri fark etmedi. Ayağa fırladığında yüzünde hayranlık ve endişenin bir karışımı vardı.

Kaşlarımı çattım. Hareketlerinde garip bir şey vardı. Daha önce hiç fark etmediğim bir zarafet, kesinlikle... insana özgü olmayan bir zarafet.

"Efendim," dedi. "Bildığınız gibi, desteğiniz için çok minnettarım. Cömertliğiniz olmasaydı, ne ben ne de halkım şu an bulunduğumuz yerde olmazdık. Bu yüzden bir kez daha yardımınızı istemeye cesaret ediyorum. Son zamanlarda Buz Rüzgarı kabilesinin lideri oldum ve bu kadar çok insanı doyurmak zor bir iş haline geldi. Başka bir lir taşıyla—"

"Bu nasıl oldu?" diye araya girdim, gölgelerimden bir tutamla gelişigüzel oynarken. Karanlık uzantılar parmaklarımın etrafına dolanıp kıvrıldı.

"Onların lideri mi oldun?"

"Önceki beylerini öldürdü," diye araya girdi Masir, kürsünün ayak ucundaki yerinden gülererek.

"O beceriksiz bir aptaldı, halkını açlıktan ölmek üzere oldukları için kazanamayacakları bir savaşa sürükledi." Fenrik, tekrar eğilirken yüz ifadesi sakinliğini korudu, ancak yüzünde bir anlık gurur belirdi. En azından bana yalan söylemeye çalışmıyordu. "Efendim, eğer başka bir lir taşımız olsaydı, yapabilirdik—"

"Birkaç kabile reisini daha mı öldüreyim?" Sinirimle birlikte etrafımdaki karanlık daha da derinleşti, gölgeler yaklaşan bir fırtına gibi kalınlaşıp girdaplar oluşturdu. "Senin aptalca ölümlü çekişmelerin zamanıma değmez."

Kuzeyin çorak ovalarına yerleşmiş olan İnsanlar için belli bir sorumluluk hissetsem de, burada hayatta kalmak için gereken inatçı zekâyâ karşı garip bir akrabalık duygusu beslesem de, Lyrheim'deki o iyiliksever aptallardan biri değildim. Desteğimi sağlamak için güzel bir rica ve birkaç eğilme yeterli olmazdı.

"Hayır. Hayır." Fenrik yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı, gözleri etrafımda kıvrılan gölgelere kaydı. Derin bir nefes aldı ve kürklü tuniğinden bir şey çıkardı. Bakır saçlı başı öne eğik, tereddütle yaklaştı ve avucunu kaldırdı. "Halkımı doyurmam gerekiyordu," dedi. "Lir taşı bunu yaratmama yardımcı oldu."

Elindeki küçük tanecik yığınınına baktım; pürüzsüz yüzeyleri, pürüzlü, nasırlı derisiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Merakım uyanmıştı, "Bu nedir?" diye sordum.

İlginç olanı yeniden canlandığını fark edince gülümsedi. "Biz bunlara buz yulafı diyoruz. Güneyden bildiğimiz tahıllar burada yetişmiyor. Taş güçlü bir silah olsa da, en çok şeyleri değiştirmekte başarılı. Birkaç denemeden sonra, iyi sonuç veren bir bitki kombinasyonu buldum." Yüzünde bir kez daha gururlu bir ifade belirdi. "Bu yulaflar, ovaları kaplayan likenler gibi, karın altında da yetişebiliyor."

Birkaç tane tanecik alıp parmaklarımdan arasında ovdum. "Bu çok ilginç," dedim yavaşça, gözlerim öne eğilmiş, yeşil gözleri parıldayan Masir'e kaydı.

Fenrik, küçük deneyinin ne kadar dahiyane olduğunun farkında değildi. Yaratma gücü her zaman Yüce Baba'nın tekelinde iken, o yepyeni bir şey

yaratmıştı.

Genç soylu gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Yani bana bir lir taşı daha vereceksiniz?"

"HAYIR."

Kısa cevabım karşısında Fenrik'in yüzü düştü, omuzları yenilgiyi kabul etmişçesine çöktü. Dudaklarımda sinsî bir gülümseme belirdi.

"Daha iyi," diye devam ettim, sesim umut doluydu. Elimle bir hareket yapınca, tahıllar ikinci komutanıma doğru uçtu ve o da yakından inceledi. "Masir ve ben, tüm kuzeyi besleyecek kadar tahıl üretmenize yardımcı olacağız."

Fenrik, bunun diğer kabileler arasındaki nüfuzunu ne kadar artıracakını fark edince gözlerinde kehribar rengi bir parlaklık belirdi.

Parmaklarımı şıklattım, ses büyük salonda keskin bir şekilde yankılandı. "Önce başka bir şey," dedim alçak, buyurgan bir hırıltıyla. "Yaklaşın."

Korkusuna rağmen gergin ama itaatkar bir şekilde isteksizce yaklaştı. Olağanüstü bir hızla hareket ettim ve çenesini mengene gibi kavradım. İçgüdüsel olarak uzaklaşmaya çalıştı, dudakları uzamış köpek dişlerini ortaya çıkaran bir hırıltıyla yukarı kalktı. Kaçmasına izin vermedim.

"Değiştirdiğin tek şey o tohumlar değildi, değil mi?" diye sordum, gülümsemem daha da derinleşerek.

İnsandan hafif bir inilti çıktı, ama bir an sonra rahatladı ve sorularıma boyun eğdi. "Bir çocuk savaşçı olduğunda, buzlu ovalarda yalnız başına avlanır. Yakaladığı av, gücünü gösterir. Sadece en cesurlar büyük avcılarının peşine düşer: ayı, kurt, kar kedisi." Kurt gözleri salonun loş ışığını yansıtarak kırıştı. "Hiçbir zaman en güçlüsü olmadım, ama lir taşıyla..."

"Bunun sana bir avantaj sağlayacağını sandın, değil mi?" Onu bıraktım ve tabureme yaslandım. "Sağladı mı?"

Fenrik yüzünde buruk bir ifadeyle kendini toparladı. "Bir bakıma öyle. Bazı... beklenmedik yan etkileri oldu."

Güldüm. "Güç her zaman böyledir." Onu dikkatlice inceledim, bedenindeki gizli gücü, zayıf ölümlü bedeninin altında kaynayan potansiyeli algıladım. Bana beklenmedik bir hediye gibi gelen bir potansiyeldi bu; kullanabileceğim bir potansiyel.

"Belki de sana bir lir taşı daha verebilirim, Buz Dişli kabilesinden Fenrik," diye düşündüm ses tonumda. "Kabilenizin en çok güvendiğiniz

savaşçıları seçin ve onları ava götürün. Sizin gibi yeteneklere sahip birkaç kişi topraklarınızı savunmak için yeterli olacaktır.”

Kontun yüzü buruştu, yüzünde bir anlık tereddüt belirdi. Emirlerimden beklediğimden daha az memnun görünüyordu. "Ya bu güçleri beni devirmek için kullanırlarsa?"

Ah, çok az şeye sahip olanların en büyük korkusu: her şeyini kendisi kadar acımasız birine kaybetmek. "Birinci ders," dedim ona. "Eğer tebaanızı kontrol altında tutmak için yalnızca kaba kuvvete güvenirseniz, saltanatınız kısa sürecektir. Aklınıza güvenin; size daha iyi hizmet edecektir."

Masir'e başka bir lir taşı getirmesi için işaret verdim. Bunu hızla yaptı, ancak gözlerinde düşünceli bir parıltı fark ettim.

"Onlara bunun, büyük riskler alarak elde ettiğiniz, tanrılarından gelen bir hediye olduğunu söyleyin," diye tavsiye ettim, titreşen taşı Fenrik'e uzatarak. "Bu, ikimize de minnettar olmalarını sağlayacaktır."

İnsan birçok kez eğilerek ve teşekkür ederek ayrıldıktan sonra, yanımda duran Anima'ya döndüm.

"Onaylamıyor musunuz?" diye sordum.

Masir hemen cevap vermedi. Bunun yerine, Karanlık ve Kaos ile dolu, gölgeli alevleri ametist ve zümrütle bezenmiş başka bir lir taşı çıkardı. Birçok deneme yapmıştık ama birlikte güçlerimizin özünü taşların içine hapsetmeyi başarmıştık. Anima, Kaos büyüsünü örmede, onu kendi iradesine göre bükmede neredeyse benim kadar yetenekli olduğunu kanıtlamıştı. Yarattığı taşlar benimkilerin ham gücünden yoksun olsa da, yine de işe yarıyorlardı. Onlara lirin taşları, küçük lir taşları diyorduk.

Masir bir an duraksadıktan sonra, "Bir kar kurdunun ruhuna sahip çıktı ve onun bir daha asla Yüce Baba'nın ışığına dönüp yeniden doğmasını engelledi," dedi.

"Gerçekten de bu en mantıklı açıklama," diye yorum yaptım. "Ancak eğer ölürse, her iki ruh da geri dönecektir."

"Ama değiştiler," dedi Masir, ifadesi hala okunamaz halde. Eşsiz altın-yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Yaratıldıkları gibi değiller. İnsanlarda zaten güçlü olan Kaos ile, bunun onların varoluşlarını nasıl değiştireceğini tahmin etmenin bir yolu yok. Siz yaratıyor olabilirsiniz—"

"Yeni bir ırk. Hem kurnaz hem de güçlü savaşçılardan oluşan bir ırk," diye araya girdim, bu düşünceyle içimde bir heyecan yükseliyordu. Yüce

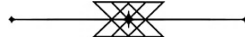
Baba'nın bana dayatmak istediği planlara karşı çıkmıştım. Ama kendi varlıklarımı yaratmak...

Masir, hayranlık dolu bir sesle, "Aron-Lyr'ın diğer tüm ırklarından daha güçlü," dedi.

"İkinci kez mi düşündün?" diye sordum, cevabı zaten biliyordum.

O da sırtıttı, içindeki aynı heyecan ve hırs onu da harekete geçirmişti. "Hayır. Sadece çok dikkatli olmamız gerektiğini fark ettim. Konsey bunu beğenmeyecek."

Elindeki lir taşını aldım, gücünün parlamasına ve etrafımızı karanlık bir ışıqla kaplamasına izin verdim. "Gerektiği sürece dikkatli olacağız." Omuzunu sıkıca kavrayıp alnımı onun alnına yasladığımda gözlerindeki ifade neredeyse saygılıydı. "Söz veriyorum, bir gün Konseyin bize hesap vermekten başka seçeneği kalmayacak."

Masir'in beni bir sonraki bölüşüşünde, bu eğitim sırasında değil, demirci atölyemdeyken oldu. Kalemın en derin kalbinde yer alan bu atölye, sığınağımdı; sadece en çok güvendiğim kişilerin beni rahatsız etmeye cesaret ettiği bir yerdi. Buz gibi duvarlar ve karanlık yüzeyler, çeşitli aşamalarda tamamlanmış düzinelerce silahla süslenmişti; zanaatın aletleri etrafa saçılmıştı: çekiçler, maşalar ve çeşitli parıldayan cevherler ve ısıltılı değerli taşlar. Hava, erimiş metal kokusu ve hafif bir sihir uğultusuyla doluydu. Öteki'nin gücünü daha iyi kullanmanın bir yolunu bulmaktan vazgeçmemiştim.

Gözlerim, koyu demirden bir halkanın ortasına yerleştirilmiş büyük bir lir taşına takıldı. M'tar'ın eski demirci ustasının yardımıyla, hedefime her zamankinden daha çok yaklaşmışım. Ancak bugün, farklı bir projeyle meşguldüm; aslında aptalca bir oyalama, ama tamamlamadan bırakamayacağım bir şeydi. Küçük bir çiçek şekillendirirken ellerimin arasında sihir titreşiyordu, enerji çalışma alanımda bulunan yakut ve zümrütlerin üzerinde parılıyordu. Toprak ve Ateş her zaman bana kolay gelmişti, neredeyse Karanlık üzerindeki gücüm kadar kolay. Ama bu parça irademe meydan okuyordu, asla hayal ettiğim kadar mükemmel olmamıştı, hatırladığım gibi olmamıştı.

Taşların diziliş i çok özensizdi. Yaptığım iş i öfkeyle küfrederek bıraktım, hızla sakladım ve homurdanarak Anima'ya döndüm. Yüzündeki endişeli ifade beni duraksattı.

"Kardeşin," diye nefes nefese sordu, her zamanki sakın tavrı sarsılmıştı. "Kral. O burada."

Bir an için, ona anlam veremedenden bakakaldım. Demirci ocağındaki ateş alevlendi ve içimde panik dalgası yükseldi. "Kardeşim burada mı?" diye sordum, sesim kısık bir fısıltıydı. Çok fazla sırrım vardı. "Nerede?" diye çıkıştım Masir'e, zaten kapıya doğru ilerliyordum.

"Onu kapıda bıraktım. Bunu en iyisi olarak düşündüm, çünkü..."

Aramaz, kaleme adımını attığı anda Kaos büyüsunün varlığını kesinlikle tespit ederdi. Sadece kapının etrafına örölmüş iplikler bile onun gözünde beni mahkum etmeye yeterdi.

"İyi iş çıkardın. Büyük salonda içecek bir şeyler hazırla," diye talimat verdim Masir'e, kalemin loş koridorlarında aceleyle ilerlerken. O gittikten sonra, kapının önünde bir an tereddüt ettim, derin bir nefes aldım ve ardından güçlerimin bir parıltısıyla kapıyı açtım.

Gökyüzü berraktı, ancak yılın bu zamanı için zaten karanlıktı; ay ışığı kralın yüzüne ve tertemiz beyaz tuniğine yumuşak, gümüşi bir parıltı düşürüyordu. Yıldızlar uzaktaki elmaslar gibi parıldıyordu, ama ben genellikle böyle gecelerde buraya gelmekten kaçınırdım, çünkü onları görmek, gömülü tutmayı tercih ettiğim çok fazla anıyı canlandırıyor du. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Aramaz'ın bakışları kapının etrafındaki Kaos'un titreşen çizgilerine sabitlenmişti, çenesi sert bir çizgi halinde kasılmıştı.

Selam vermek yerine, "Demek bunu kullanıyorsunuz," dedi; ses tonunda öfkeden çok hü zün vardı.

Kendime, ona ve diğerlerine açıklama yapmayacağımı söylemiş tim. Onların yargıları benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yine de, kardeşimin hayal kırıklığıyla karşı karşıya kalınca, kendimi savunmak zorunda hissederek daha da yaklaşmaktan kendimi alamadım. "Aramaz. Dinle..." Sesimdeki yalvarıştan, ortaya koyduğu zayıflıktan nefret ediyordum.

Gözleri benimkilerle buluştu, ayrılışımız düşünöldüğünde şaşırtıcı derecede sakindi. "Dinliyorum," dedi. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ona burada ne bulursam bulayım dinleyeceğime söz vermiş tim."

Ah. Bunu tahmin etmeliydim. Baradaz, meselelerin öylece kalmasına izin vermeyecek kadar inatçıydı. Kardeşimi uzlaşma girişiminde bulunmaya ikna etmiş olmalıydı. Bu düşünce, olması gerekenden daha rahatlatıcıydı, yüzyıllardır göğsüme çökmüş olan soğukluğun içinde bir anlık sıcaklık hissiydi.

“Anlıyorum ki siz ve diğerleri Kaos'un gücünden korkuyorsunuz, onun sadece yıkım potansiyelini görüyorsunuz, olanaklarını değil,” dedim.

“Yine de bunun için bir kullanım alanı bulmuş gibisiniz.” Aramaz, ay ışığında parıldayan Kaos çizgilerinin olduğu kapıya işaret etti. “Belki de bana göstermelisiniz. Yanıldığımı bana kanıtlamalısınız.”

Teklifi bana başka seçenek bırakmadı. Kardeşimi kendi alanımın kalbine götürürken garip bir kırılmalı duyusu beni sardı. Keşke onun fikri benim için önemli olmasaydı, ama önemli olduğunu da inkar edemezdim.

Aramaz, altın damarlı koridorlardan büyük salona doğru yürürken sessizliğini korudu. Yüksek kemerli tavanın uhrevi ışığı altında nihayet konuştu.

“Burası çok güzel, kardeşim. Burayı gerçekten de yuvan yapmışsın, değil mi?”

Sözleri, itiraf etmek istemediğimden daha çok içimi ısıttı.

Masir kısa süre sonra bize katıldı, yanında iki kupa ve Kuzeyli şeflerden birinin bana hediye ettiği bir fıçı bal şarabı getirdi. Onları yakındaki bir masaya reverans yaparak bıraktı ve bal şarabını döktü, bal kokusu havayı doldurdu. Aramaz, Anima'nın gitmesini bekledi, gözlerinde eğlenmiş bir parıltıyla, "M'tar'ın sizin yanınıza katılmasına ne kadar kızgın olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Bal şarabımdan bir yudum alırken, dilimdeki tatlı lezzetin tadını çıkarırken, kendimden geçmiş bir gülümsemeyi bastıramadım. "Belki de Masir'e hizmet ettiği zamanlarda ona daha çok değer vermeliydi."

Aramaz kendi içeceğinden bir yudum aldı. "Bazen sahip olduklarımızın değerini ancak kaybettikten sonra anlıyoruz," dedi, sesi hüzünlüydü.

Bir anlık tereddütten sonra, Fenrik'in örneğinden ilham alarak Masir ile birlikte yarattığımız lir taşlarından birini ve bir avuç buzlu yulafı aldım. Sözüne sadık kalan Aramaz, lir taşlarının ve içerdikleri Kaos büyüsünün kuzeyde yaşayan İnsanlara nasıl fayda sağladığını anlattığımda beni dikkatle dinledi. Değişikliklerden Fenrik'in kendisine bahsetmekten

kaçındım. Kardeşimin yeni keşfettiği dinleme isteğini test etmeye istekli olsam da, aptal değildim. Bazı şeyler gizli kalmalıydı.

“Bu çok ilginç,” dedi Aramaz, elinden birkaç tane tanecik dökülmesine izin vererek. “İnsanlar, tüm çocuklarımız arasında en becerikli olanlar olduklarını kanıtlıyorlar.” Yaratılışlarına kazara müdahale etmemin tamamen olumsuz olmayabileceği konusunda yorum yapmadan önce, iç çekerek devam etti, “Ama onlara lir taşı vermek mi? Konsey bunu onaylamaz.”

Alaycı bir şekilde güldüm. "Konsey çok fazla temkinli davranıyor." Öne eğilerek Aramaz'a en masum gülümsememi sundum. "Ayrıca, onları kime verdiğim konusunda çok dikkatliyim."

“Bundan neden şüphe edeyim ki?” Başını salladı ama ses tonunda hiçbir sertlik yoktu. Başını yana eğerek uzun bir süre beni inceledi, gözleri benimkileri arıyordu. Sonunda sordu: “Neden yaptın? Neden Kaos'un gücünü kontrol etmeye çalıştın? Riskleri biliyor olmalıydın.”

Başımı çevirdim, düşüncelerimi topladım. O güce her zaman çekildiğimi, onun beni Aurea'nın en güçlüsü yapacağını umduğumu itiraf etmek söz konusu bile değildi; bu sadece onun şüphelerini yeniden uyandırırdı. "Kaos, ister sevelim ister sevmeyelim, bu dünyanın bir parçasıdır. Onu tamamen kontrol altına almaya boşuna çalışmak yerine, onu anlamaya çalışmalıyız. O zaman onunla nasıl başa çıkacağımıza karar verebiliriz."

"Baradaz da aynen bunu söyledi," diye yorumladı kardeşim, sesi düşünceliydi.

Şaşkınlıkla karışık bir kahkaha attım. "Kraliçe çok bilge bir kadın."

“Vay canına.” Aramaz’ın gözlerinde garip bir parıltı belirdi. “Hayatımız boyunca ilk defa birini övdüğünü duyuyorum sanırım.”

İçimde bir huzursuzluk dalgası yayıldı. Bu konuşma beklenenden çok daha keyifliydi, ama aramızda söylenmemiş, bu kırılgan huzuru paramparça edebilecek çok şey vardı. Mesela, yakında evleneceği kadının bir zamanlar sevgilim olması gerçeği gibi.

Aramaz, lir taşını eline aldı ve ışığın yansımasına izin verdi. Taşın karanlık, girdap gibi dönen enerjisi gözlerinde yansdı. "Bundan emin misin?" diye sordu.

Neyin?

Hızlı reflekslerim sayesinde bana fırlattığı taşı yakalayabildim. "Kontrol edilebileceğinden emin misin? Senin kontrol edebileceğinden emin misin?"

Ne öteki dünyada ne de burada, sürgünümde, şüphelerin güç arayışımı engellemesine asla izin vermemiştim. Yine de, kardeşimin delici bakışları altında tereddüt ettim. Sonunda, kendinden emin ses tonum anlık kararsızlığımın hiçbir izini ele vermeden, "Evet," dedim.

Aramaz bana baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Peki, o zaman."

Gerçekten şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Kaos'u kullanmamı yasaklamıyor musunuz?"

Yüzünde derin endişe çizgileri olan, boyun eğmiş bir gülümsemeyle bana baktı. "İkimiz de biliyoruz ki, bunu yasaklamak seni onu kullanmaya daha da kararlı hale getirecektir." Sözümü kesmemi engellemek için elini kaldırdı. "Ancak şartlar var." İfadesi sertleşti, gözleri birdenbire soğuk, mavimsi çelik gibi oldu. "Benimle Lyrheim'e geri dönmelisin."

Red cevabım anında oldu. "Burada elde ettiğim her şeyi terk etmeyeceğim."

Aramaz başını salladı, yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Geri dönmeni engellemeyeceğim. Ama ancak bu gücü kullanmanın hiçbir tehlike oluşturmadığından emin olduğumda."

Bunlar cömert şartlardı. Kardeşim gerçekten de barışmamızı istiyor gibiydi. Yine de teklifinden memnun değildim. "Lyrheim'da ne yapacağım peki?" diye sordum, ses tonum alaycıydı. "Sıkıcı Konsey toplantılarında oturmak ve Sha'am ile M'tar'ın bakışlarına katlanmaktan başka ne yapacağım ki?"

"Pek sayılmaz." Aramaz elimdeki taşa işaret etti. "Lir taşlarının araştırmasını devralmanı istiyorum. M'tar cüce madenlerinden yenilerini elde etti, ancak senin başardığını başaramadı: onları kullanmanın bir yolunu bulamadı."

İçimde acımasız bir tatmin duygusu yayıldı. Beni geri çekme girişiminin tamamen özverili olmadığını bilmeliydim. "Demek bana ihtiyacın var." Gururlu Smith'in önünde başarıyı sergileme fırsatı, kendi kendime uyguladığım sürgünü sona erdirmeye fikrini kesinlikle daha cazip hale getirdi.

"Aslında buraya gelme sebebim de bu," dedi Aramaz usulca. Dudaklarını birbirine bastırdı, birden tereddüt etti. "Ve Kritak konusunda yardımınıza ihtiyacım var. Dünyalar arasındaki perde bir kez daha inceldi. Geri

döndüler. Baradaz kapıları kapatmak için elinden geleni yapıyor, ama yalnız ve—”

"Onu tek başına Öteki'ne mi göndereceksin?" Hareket ettiğimi fark etmeden yerimden fırladım, heyecanım içinde güçlerim uyandı, gölgeler etrafımızda çılgın bir dansla dönüyordu.

Kardeşim, yüzünde hafif bir eğlence ifadesiyle, patlamamdan etkilenmedi. "Senin gibi, ona emir vermeye çalışmak, kendi başına karar verme konusunda onu daha da kararlı hale getiriyor."

Tanrım, şu inatçı küçük ateşböceğini bir anlığına yalnız bırakamaz mıyım? Daha önce Öteki'de neredeyse ölmüştü. Hiçbir şey öğrenmemiş miydi?

Oturup, boğazımdan bir hırıltı yükselerek bir aşağı bir yukarı yürümeyi reddettiğimde, Aramaz tuniğinden bir şey çıkardı. Bir mektup. "Eğer yaptıklarından dolayı öfkelenirsen bunu sana vermemi söyledi."

Elindeki parşömeni neredeyse yırtarak aldım, mührünü kırdım; altın rengi balmumu, en parlak takımyıldızının sekiz yıldızını ortaya çıkardı. Beni çok iyi tanıdığını sanıyordu, değil mi?

Belekoroz, mektubun başlangıcını küçük, düzgün el yazısıyla yazdı. Aramaz'ın suçu yok. Bu benim kararım ve ayrıca, Öteki'nin tehlikeleriyle başa çıkma konusunda sizin kadar yetenekliyim.

Etrafımdaki gölgeler öfkeyle titreşip, giderek daha koyu ve huzursuz hale gelirken derin bir nefes almak zorunda kaldım.

Kaşlarını çatmayı bırak. Eğer bu seni bu kadar rahatsız ediyorsa, çocukça küskünlüğüne son verip Lyrheim'e dönmeli ve bana yardım etmelisin. Ve...

Bana sırtını döndükten sonra emirlerine uyacağımı düşünüyorsa yanıliyordu. Eğer bu aptalca, tek başına Öteki'ne gitme ısrarı beni manipüle etme girişimi ise, ona dersini verecektim...

Sayfada koyu bir mürekkep lekesi vardı, sanki düşünmek için kalemini bırakmış gibiydi. Lekenin altında sadece üç kelime daha vardı.

Seni özledim.

Elim parşömeni sıkıca kavradı, buruşturdu. Adını koyamadığım şiddetli bir duygu dalgası içimden geçti, nefesimi kesti. O... Ben...

Lyrheim'e geri dönemezdim. Dönmemeliydim de. Yine de, mektubu yüzüme bastırıp onun kokusunun, Işığının en ufak bir izini bile yakalama isteğine karşı koyarak, döneceğimi biliyordum.

Bakışlarım Aramaz'inkilerle kesişti. Yüzümden ne okuduğunu merak ettim ama yorum yapmadı.

Onunla gitmek akıllıca bir hareketti, değil mi? Hem onun hem de Konseyin şüphelerini gidermenin kolay bir yoluydu. Kim bilir, belki bu sefer işler farklı olurdu. Olmazsa da, hazırlıklı olurdum.

Krala gülümseyerek elimi uzattım. "Seninle birlikte Lyrheim'e döneceğim, kardeşim."

BÖLÜM

42

Noctis

Aradan geçen bunca zamana rağmen, Baradaz hâlâ savunmamı aşabiliyor ve beni altüst edebiliyordu. Uykuya daldıktan sonra onu nazıkçe kucağıma alıp içeri taşıırken, varlığının verdiği rahatlatıcı his içimde her zamankinden daha parlak bir şekilde yanıyordu. Onu yatağına yatırırken hafifçe homurdandı. Dudaklarında beliren o memnun küçük gülümseme o kadar tatlıydı ki, onu öperek uyandırma isteğime karşı koymak zorunda kaldım.

Bu gece hiçbir rahatlama bulamadığımın fazlasıyla farkındaydım. Soğuk duşun altında kısa, ama tatmin edici olmayan bir orgazm yaşamak için dışarıya kısa bir sapma yapmak da pek yardımcı olmadı. Ay ışığında benim için kendini tamamen kaybettiğini gördükten sonra, nefesimi kesen o güzellikten sonra, artık onun benim olmasını ne kadar çok istediğimi gizleyemezdim. Yine de bu gece benimle kalmıştı. Sonuçta, yaptığım bu hata belki de en iyisi olmuştu.

Ana odadaki yatağımda tereddüt ettim. Sonra derin bir nefes alarak yatak odasına döndüm. Yanına kayarak oturduğumda Rada hemen bana yer açtı. Onun biçimli vücuduna sokulmak, burnumu saçlarına gömmek, cinsel uyarılma halim göz önüne alındığında muhtemelen en akıllıca fikir değildi, ama ben ne zaman akıllı olmuşum ki? Açgözlü bir yanımla onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarmak istiyordum. Dokunuşuna çok uzun zamandır hasret kalmıştım.

Sabahın erken saatlerindeki ışıkta puslu, parlak gümüş rengi gözleriyle bana bakarak uyandım. Parmaklarını yanağımda ve çenemde gezdirdi, bu hareket tüylerimi diken diken etti. Dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve "Günaydın," diye mırıldandı. Sonra, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, yaklaştı ve dudaklarıma en nazık pcklerden birini fısıldadı—yine de içimde şimşek gibi bir yanılđı yaratan bir pck.

"Günaydın," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Yatağından kalkıp bir bluz ve koyu yeşil bir etek alırken, her hareketi zarif olan kadının üzerinde bakışlarım oyalandı.

"Bugün Dalath'a gitmek istiyorsak hazırlanmamız gerekiyor," dedi. "Hızlıca duş alacağım, sonra kahvaltı yapıp eşyalarımızın geri kalanını toplayabiliriz."

O gittikten sonra, sanki bir trans halindeymişim gibi yavaşça giyinip sofrayı kurdum. Onu alıp güvenli bir yere götürme isteğim gizemli bir şekilde kaybolmuştu. şimdi tek istediğim onunla burada kalmaktı. Küçük sığınağımızda. Dünyadan gizlenmiş bir yerde.

Bu, kendimi acınası bir ölümlü varoluşa teslim etmek anlamına mı gelirdi? Evet. Ama nedense, onunla yanımda sadece birkaç kısa yıl geçirmiş olsam bile, bu hiç de acınası görünmedi.

Bu konuda bir seçeneğimiz yoktu zaten. Deira, Adept'in gücünü ele geçirene kadar rahat durmayacaktı.

Rada benim hüzünlü halimi fark etmedi. Evde telaşla dolaşıyor, Nacin'in savaş atından yk hayvanına indirgenmesinden ne kadar rahatsız olduğunu açıkça gösteren hareketlerine gülüyordu. Bane'i misafir odasına kilitlemek zorunda kaldığında bile, kedi protesto ederek miyavladığında bile, neşesi bozulmamıştı. Görevi devralacak askerlerin onu günün ilerleyen saatlerinde serbest bırakacağına dair söz vermesi onu pek de sakinleştirmede.

Kısa bir görüşmenin ardından Kaos Hançerini yanımıza aldık. Deira zaten nerede olduğumuzu biliyordu ve hançer şu an için en güçlü silahımızdı; faydaları risklerinden çok daha fazlaydı.

Dalath'a yolculuğumuz beklenmedik bir keyifti; hava taze ve temizdi, günün sıcağı henüz üzerimize kmemişti. Rada bana köylüler hakkında eğlenceli hikayeler anlattı. Ben ise sırtıma yaslanmış varlığının sıcaklığının tadını çıkarmaktan memnun bir şekilde fazla bir şey söylemedim.

Dalath, ahşap evleri temiz ve bakımlı, şirin bir kyd. Gözlerim, değirmeni çalıştıran ve nehrin berrak suyunu havaya taşıyan bir düzine lir

taşının parıltısına takıldı. Zengin değillerdi, ancak vatandaşları barış yıllarında mütevazı bir refah elde etmişlerdi; şimdi ise bu barış tehdit altındaydı.

Buradan bile hissedebiliyordum. Kaos büyüünün vahşi çekimi. Bu güneşli günde Milford Sırtı üzerindeki gökyüzü uğursuz bir şekilde karanlıktı. Rada da fark etti. Keskin kireçtaşı kayalıklarına her baktığında yüzünde endişe belirliyordu.

“Umarım Briseis iyidir,” diye mırıldandı. “Bugün köyde buluşmayı planlamıştık.” Ah, evet. Arkadaşlarından biri Ridge'de yaşıyordu.

Nacin'i arkamızdan sürükleyerek, hareketli pazar meydanına doğru ilerlerken dikkatleri üzerimize çekti. İnsanlar Rada'yı sıcak bir şekilde karşıladı ve bana merakla baktılar. Bazıları ilgilerini diğerlerinden daha iyi gizledi; birkaçı ise açıkça çiftliğinde kalıcı olarak kalıp kalmayacağımı sordu. İlk kez böyle bir şey olduğunda, gözlerinde bir parıltıyla bana baktı. "Göreceğiz," dedi. Sonra eli elimi kavradı. Ben de bırakmaya niyetim olmadan karşılık verdim.

Belediye başkanının evine doğru ilerlerken, "Köyde oldukça tanınıyorsunuz," diye belirttim.

Rada güldü. "Belediye Başkanı Brim beni birkaç kez köy meclisine katılmaya davet etti."

“Bu beni hiç şaşırtmadı. Doğal bir otoriteniz var.” Patates dolu bir arabanın yolundan ustaca sıyrıldım, yüzümde bir sırıtiş belirdi. “Onlar da muhtemelen sizin emirlerinizden benim kadar zevk alıyorlardır. Neden reddettiniz?”

Rada, belediye başkanının evinin girişini işaretleyen, zarif tepelerin ve bereketli tarlaların incelikli oymalarıyla süslenmiş büyük ahşap kapının önünde durdu. "Bir süreliğine yükümlülüklerden kurtulmak istedim," dedi. "Bu yıl pes ederdim ama..."

Ama sonra onun hayatına yeniden girdim ve huzurunu bozdum.

Bir anlık sessizliğin ardından, eteğini düzeltirken yüzünde huzursuz bir ifadeyle, "Dinleyin," diye ekledi. "Önce Brim'le yalnız konuşmam en iyisi olabilir. Çiftçi pazarı bugün, bu yüzden Yaşlılar Konseyi'nin tamamı orada olacak." Acı bir gülümsemeye, "Yabancılarla zor olabiliyorlar," dedi.

Önyargılı köylülerle dolu bir odayla yüzleşmek istemediğimden, onaylayarak başımı salladım. Rada gittikten sonra, Nacin'in dizginlerini en yakın direğe bağladım ve bakışlarımı bir kez daha kalabalık pazar

meydanında gezdirdim. Gözlerim tapınak girişinin üzerindeki Gökyüzü Lordu heykeline takıldı ve kısaca kardeşimi düşündüm. Diyarda kaynayan huzursuzluktan haberdar mıydı? Yoksa daha önce defalarca yaptığı gibi, Lyrheim'in beyaz duvarlarının ardında güvenli bir şekilde kalıp, dış dünyayı görmezden gelmekten memnun muydu?

Neşeli bir ses beni düşüncelerimden sıyırdı. "Bu, gözlere ziyafet veren bir manzara değil mi!"

Dolores beni tezgahından fark etmiş ve yaramaz gözlerle parıldayarak yanıma gelmişti. Yanında kocası Ulyss, etkileyici beyaz sakalını düşünceli bir şekilde çekiştiriyor, dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyordu. "Sen ve Rada bugün hiçbir şey satmıyor musunuz?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Hayır. Rada'nın belediye başkanıyla görüşmesi gereken bir şey var. Ben sadece onu bekliyorum."

"Kızın gözüne girmeye mi çalışıyorsun evlat?" diye sordu yaşlı cüce, sesi derin bir gürlemeyle.

"Onun gözüne girmek hiç sorun olmadı," diye yanıtladım gülerek. "Asıl zorluk, onun gözünde iyi bir konumda kalmak."

"Doğru, doğru," diye güldü Ulyss, koluma hafifçe vurarak. "Bir kadının ruh hali deniz kadar fırtınalı olabilir. Tehlikeye her göğüs gerdiğimizde fırtınaya yakalanmamayı umabiliriz."

Dolores gözlerini devirerek alaycı bir şekilde, "Deneyimden mi bahsediyorsun, aptal yaşlı cüce?" dedi.

"Sabrın için çok teşekkür ederim, sevgilim." Yanağından öptü ve kız çocuğu gibi kıkırdadı.

Onları izlerken içimi bir hüznün dalgası kapladı. "Rada yakında dönecek," dedim, garip bir kıskançlık duygusuyla mücadele ederek. Bu kadar mutlu olmak nasıl bir şey olurdu? Sizi koşulsuz seven biriyle böylesine basit, derin bir mutluluğu paylaşmak nasıl bir şey olurdu?

"Düzen içinde amaç buluruz, amaç içinde de huzur buluruz." On Havarinin tanıdık duası arkamızdan yankılanıyordu, her kelime bir alay gibi geliyordu. Tapınak bahçesi yanımızdaki duvara kadar uzanıyordu ve orada birkaç inanan toplanmıştı.

"On Tanrı'ya mı dua ediyorsun evlat?" diye sordu Ulyss, aniden dikkatimin dağıldığını fark edince gür kaşlarından birini kaldırarak.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladım dalgın bir şekilde.

"İşte o altın çağlarda, Gök Tanrısı kardeşine merhamet göstermeye karar verdi ve onu zincirlerinden kurtardı."

Yerel rahibin gür bariton sesi dikkatimi çekti. Elma ağaçlarının gölgesinde, beyaz çiçekleri hafifçe esintide sallanırken, bir grup çocuğa Yggdrasil'in düşüşünü anlatıyordu. İstemsizce, hikâyenin cazibesine kapılarak yaklaştım.

"Yine de Düşmüş Olan'ın kalbinde hiçbir iyilik kalmamıştı, sadece içten içe kin ve nefret dolmuştu. Çok geçmeden, tanrıların başardığı her şeyi yok etme arzusuyla yeniden planlar kurmaya başladı."

"Gökyüzü Tanrısı onu asla serbest bırakmamalıydı!" diye bağırdı bir çocuk, yüzü haklı bir öfkeyle kızarmıştı.

"Evet," diye ekledi arkadaşı. "Hatta daha da iyisi, onu Uçuruma atmalıydı. Hiçbir merhameti hak etmiyordu."

"İşte bu yüzden buna merhamet deniyor," diye düzeltti ön sıradaki yerinden minik bir izci kız. "Hak etmeyenlere ikinci bir şans vermekle ilgili. Tıpkı Leydi Khiraz'ın bize öğrettiği gibi."

Merhamet mi? Gerçekten de öyle miydi? Boğazımda acı bir kahkaha düğümlendi. İki bin yıl karanlıkta, öfkem ve pişmanlığımın baş başa kaldıktan sonra beni özgür bırakmak mı? O süre zarfında içimde bir şey kırılmış, umutsuzluğa kapılıp kurumuştu. Kardeşim teklifiyle geldiğinde savunmasızdım. Zayıftım. Yemin etmeye zorlandığım, ne yaparsam yapayım kendimi mahkum edeceğimi bilmeme rağmen kabul edecek kadar çaresizdim.

"Çok doğru, Rosalind," dedi rahip, yuvarlak yüzünde nazik bir gülümsemeye. "Yine de Düşmüş Olan, kardeşine daha da kötü bir ihanetle karşılık verdi, karanlık fısıltıları kullanarak birçok kişiyi lanetli davasına çekti. Ruhlar, ölümlüler ve hatta..." Duraksadı, ifadesi acı doluydu, sanki kederden boğulmuş gibiydi.

"Hatta Yıldız Kraliçesi bile," diye fısıldadı küçük Rosalind.

"Evet, hatta Leydi Baradaz bile," diye onayladı rahip, kızın dağınık buklelerine nazikçe dokunarak. "Ve Işık başarısız olduğu için Karanlık zafer kazandı. Korkunç bir gecede, Yok Edici kılıcı Kaos Getirici'yi aldı ve Yggdrasil'in kalbine sapladı. Ağaç devrildi ve dünya parçalandı."

Çocuklar dehşet içinde nefeslerini tuttular. Rahip, Tarikat güçlerinin zorlu zaferini ayrıntılarıyla anlatmaya devam edince ancak sakinleştiler.

Masir ve Baradaz'ın hilekarlığından hiç bahsedilmediğini fark ettim, ama bu muhtemelen hikayeyi daha az ilgi çekici kılıyordu.

Yanımda tanıdık bir varlık hissettiğimde, "Olaylar tam olarak böyle olmadı," diye mırıldandım.

"Hatırlıyor musun?" Rada'nın sesi acıyla doluydu, bana cevap verirken. "O geceyi?"

Ona bakmaya dayanamıyordum. Canavar, canavar diye yankılanıyordu zihnimde durmadan. Ateşi, yakıcı acıyı, dokunuşumdan geri çekilirken gözlerindeki dehşeti hatırladım. Olanlardan beni sorumlu tutmak için her türlü nedeni vardı.

"Sadece parçalar," diye itiraf ettim. "Ama biliyorum ki, Kaos Getirici bile o ağacı deviremezdi."

Hayır, bunu başarmak için en güçlü büyü gerekirdi. Kılıcımın artık Düzen Tapınağı'nda, kırılmaz büyülerle çevrili bir duvara asılı olarak saklandığını duymuştum. Onlar'ın Karanlık ve Kaos üzerindeki zaferinin bir sembolü.

"Olanları hatırlıyor musun?" diye sordum. Rada'ya bakmak için tüm cesaretimi toplamam gerekti. Yüzü korktuğum gibi solgun ve kederliydi, gümüş rengi gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla doluydu.

"Bir kısmı," diye fısıldadı, tek bir gözyaşı yanağından aşağı süzülürken.

"Baradaz." İçgüdüsel olarak elimi uzattım. Dokunuşumdan ürperdi, sonra başını sallayarak bahçeden ve benden uzaklaştı. Elim bir an daha havada kaldı, aramızda oluşan uçurumu kapatamadı.

"Toplantı iyi geçti," dedi Rada. "Sommerhalt çiftliğine yapılan saldırıdan sonra herkes milisleri güçlendirmenin iyi bir fikir olduğu konusunda hemfikir. Ama sizinle de görüşmek istiyorlar." Bana gergin bir bakış attı. "Ve Rasga'ya yardım istemek için birini göndermekten de bahsediliyor."

Kolum yanıma düştü. "Onları vazgeçirmeye çalıştığınızı tahmin ediyorum?" diye sordum, sesimdeki acıyı gizlemeye çalışarak. Ne yaparsak yapalım, geçmişimizin gölgelerinden kaçamıyorduk. "Lasgallen'in ordusunda Deira gibileriyle başa çıkabilecek sihir kullanan kimse yok."

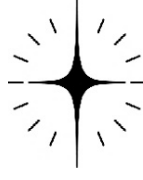
"Biliyorum." Rada, Dolores ve Ulyss'e el sallayarak zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ayrıca, Kraliçe Sarella genç ve tecrübesiz. Eğer tehdidin arkasında Kaos güçlerinin olduğundan şüphelenirse, Lyrheim'den yardım isteyecektir. Ve sanırım ikimiz de Aramaz'ın ya da diğerlerinden birinin buraya gelmesini istemiyoruz."

Birdenbire verdiği kararın büyüklüğü beni vurdu. Geçmişimiz onu tam tersini yapmaya, benden çoktan vazgeçmeye yönlendirmeliydi; oysa kendisi ve halkı için kurduğu evin kaderini bana emanet ediyordu. Sadece ona bakakaldım. Bütün gün içimde kalan yoğun duygu o kadar büyüktü ki sesimi bile yuttu.

"Rada," diye nihayet fısıldadım, ismi yarı vaat yarı yalvarış gibiydi. Ama bu yeterli olmuş gibiydi, çünkü dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Birlikte. Bu fırtınayı birlikte atlatacağız," dedi elimi tutarak, gözleri parlak ve emin bir şekilde. "Ve şimdi, o imkansız kadını boğmadan önce, en çekici halinle Portia Sommerhalt'la başa çıkmama yardım etmeni istiyorum."

Beni eve doğru çekerken karşı koymaya cesaret edemedim.

BÖLÜM

43

İş

Tristan'ın yakışıklı yüz hatları, kılıcını zarif bir yay çizerek Noctis'in başına doğru savururken kararlılıkla sertleşti; kılıcın ucu havada sadece gümüş bir parıltıydı. Daha önce hiç dövüşürken görmediğim için hızlı olduğunu fark ettim. Noctis'in saldırısını savuşturmakta hiç zorlanmadığı da bir gerçektir. Kendi silahını bile kaldırmaması, kendinden emin bir küstahlığın izlerini taşıyordu. Hızlı bir yana adımla omzunu genç İnsana çarptı, dirseği Tristan'ın uzattığı koluna isabet etti ve kılıcı sıkıştırılmış toprakta sekerek onu eğitim alanına savurdu.

“Ah, bu çok acıtmış olmalı,” diye gürledi arkamdan derin bir ses, Tristan yerde yatarken ve hemen kalkmazken. Milislerle yaptığımız ilk eğitim seansımız oldukça kalabalık bir kitleyi toplamıştı. Sadece Yaşlılar Konseyi katılmakta ısrar etmekle kalmamış, Ulyss ve Dolores de Kyree ve Alona eşliğinde nehrin yanındaki kışlalara kadar bizi takip etmişlerdi. Genç Drakuul kızı geniş bir gülümsemeyle beni kucaklamıştı, Kyree'nin gülümsemesi ise gergindi; şifacı, Dalath'taki varlığımın hoş koşullar altında olmadığını acı bir şekilde biliyordu. Yine de, tüm bu izleyiciler, Noctis ve benim köy büyüklerini milisleri güçlendirmenin ve Dalath'ın güvenliğine yönelik tehdidi araştırmanın Rasga'dan yardım beklemekten daha akıllıca olduğuna ikna etmemizin kolaylığı için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Tek bir önemli istisna dışında. Portia Sommerhalt'ın Noctis'in eğitim yöntemlerinin her ayrıntısını acımasızca eleştirmesine, ince dudaklarının onaylamaz bir şekilde büzülmesine duyduğum bıkkınlığı hatırladığımda dudaklarımda eğlenceli bir gülümseme belirdi. Kolayca etkileyemediği

biriyle karşılaşması nadirdi. Gerçi bunu çok sık yapmaya da gerek duymazdı.

Eğitimdeki Portia'nın oğlunu küçük düşürmek, ona kesinlikle onun beğenisini kazandırmazdı. Tristan, hayal kırıklığıyla yanakları kızararak ayağa kalktı ve kılıcını aldı; bu ilk defa olmuyordu.

“Vay canına, çok iyiymiş,” diye belirtti Ursa, Ria ile bana yaklaşırken. İkisi birbirinden çok farklıydı; sarışın Kuzeyli, Laurelin Ormanı'ndan gelen ince yarı Elf'in üzerinde adeta bir dev gibi duruyordu. Antrenman alanının bir tarafını çevreleyen ahır duvarına rahatça yaslandım, diğer tarafı ise nehre açılıyordu ve hafif bir esinti dövüşçüleri serinletiyordu. Ursa'nın mavi gözleri bana bakarken yaramazlıkla parladı. “Ve düşmanlarını ezerken de oldukça etkileyici bir görüntü sergiliyor. Her durumda bu kadar vahşi mi?”

Noctis'in dövüşünü izlerken, büyülenmişliği gizleyemedi dudakları ısırdım. Hareketleri ölümcül bir zarafetle, kalbimi hızlandıran, zar zor kontrol altında tutulan bir şiddetle doluydu. “Dediğim gibi, biz sadece arkadaşız.”

Ursa, bana inanmadığı belliydi, kahkaha attı. “Şimdi, bizimle çekişen olmana gerek yok.” Büyük eli omzuma güçlü bir şekilde vurdu. “Yani, aferin sana kızım. O çiftlikte çok uzun zamandır yalnız yaşıyorsun.”

“Çiftlikten bahsetmişken...” Tristan bir kez daha yere düştüğünde yüzünde empati ifadesi beliren Adesh konuşmamıza katıldı, ancak bu sefer silahını tutmayı başarmıştı. “Ursa ve Ria, antrenmandan sonra atınıza binip belediye başkanının getirdiği tahılı alacaksınız. İlk tur sizde.”

Noctis ve Tristan açık alanın ortasında tekrar karşı karşıya geldiklerinde gerildim. “Bu bir oyun değil, Sommerhalt,” dedi Noctis, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla. “En azından bana zarar vermeye çalışıyormuş gibi yapabilir misin?” Acemi askerlerimizi test etmesine izin verirken ben de onların becerilerini gözlemlene kararım, düşündüğüm kadar akıllıca olmamış olabilir. İşleri kişisel olmaktan uzak tutma isteğini açıkça abartmıştım.

“Gerçekten mi, Komutanım? Çiftliğe mi gitmemiz gerekiyor?” Ria yanımda homurdanarak Adesh'in gözüne bakmak için öne eğildi. “Savaşmak istiyorum. Kılıcımı o canavarların içine sokma fırsatını kaçırmazdım—”

“Şşş, sevgilim.” Ursa, hoşgörülü bir gülümsemeyle onu nazikçe geri çekti. “Savaşma zamanımız yakında gelecek.”

“Korkarım bu doğru.” Duvara yaslanıp müdahale etme zamanının geldiğine karar verirken ses tonum kasvetliydi. “Umarım bir sonraki saldırıdan önce birkaç gün daha eğitim yapma fırsatımız olur.”

Belediye başkanı ve Adesh ile şu an için en iyi stratejimizin bölgedeki devriyeleri artırmak ve etrafta şüpheli bir şey fark eden olup olmadığını sormak olduğu konusunda anlaşmıştık. Yerel çiftliklerin çoğu benimki kadar ücra olsa da, insanlar ayda en az bir kez köye gelirdi. Bir veya daha fazla yabancınn eşlik ettiği bir Rakash sürüsü, iz bırakmadan ortadan kaybolamazdı.

Bakışlarım Milford Sırtı üzerindeki karanlık gökyüzüne kaydı. Briseis henüz gelmemişti ve içimde bir endişe dalgası yükseldi. Özellikle köyde buluşmak üzere anlaştığımızdan sonra, çiftçi pazarını kaçırmaması ona hiç benzemiyordu.

Noctis ve Tristan'ın son raunduna müdahale edemedi, Portia Sommerhalt'ın keskin sesi havayı yarıp geçti. "Sizin her rakibinizi yenmenizi izlemenin ne işe yaradığını anlamıyorum. Onlara daha iyi dövüşçü olmayı öğretmiyor musunuz?"

Fırıncı Inna Farrows başıyla onayladı ve diğer birkaç yaşlının da belediye başkanına sorgulayıcı bakışlar attığını fark ettim. Çenem kasıldı. Portia'nın Konsey içinde anlaşmazlık çıkarmasına şaşmamalı.

Noctis kılıcının ucunu yere sapladı ve kabzasına yaslandı, yorumdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Bu, Rada ve benim her savaşçının beceri seviyesini değerlendirmemize olanak tanıyor," diye yanıtladı sakın bir şekilde, Sommerhalt matriarkına bakarken başını yana eğmişti. "Ve sonra kimin daha çok ilgiye ihtiyacı olduğuna karar veriyoruz. Bu yüzden, etkileyici savaş becerileri izlemek için buraya geldiyseniz, hayal kırıklığına uğrayacağınızdan korkuyorum."

Değirmenci Theron araya girerek, "Tarikat ordularında ne kadar süre hizmet ettiğinizi söylemiştiniz?" dedi. "Bu beceri seviyesine sahip biri için oldukça genç görünüyorsunuz."

İçimde bir huzursuzluk hissi belirdi. Dalath'ın yaşlı vatandaşlarından bazıları, Theron gibi, savaşta bizzat yer almışlardı. Noctis çok dikkatli davranmak zorundaydı.

“Bazen sanki tüm varoluşum savaştan ibaretmiş gibi geliyor. Bir süre sonra geriye sadece mücadele, bir gün daha hayatta kalma mücadelesi kalıyor. Öğrenmek zorunda kaldım, çünkü zayıflık ölüm demekti.”

Endişelenmeme gerek yokmuş. Noctis'in kılıcını bir kez daha kaldırdığında gözlerinin soğuk ve gizemli bir hal alması, daha fazla soru işaretini etkili bir şekilde susturdu.

Sadece Portia'nın memnuniyetsizliği belliydi, yüzünde bir somurtma vardı ve konuşmaya devam etti: "Yetenekli bir savaşçı olmak, yetkin bir koruyucu olmak anlamına gelmez. Bu gizemli tehdit yüzünden kendi insanlarımızdan bazılarını kaybettik, bu yüzden bu köyün ve vatandaşlarının güvenliğini sağlamak için bir yabancının sözüne güvenmediğim için beni affedin."

Belediye Başkanı Brim, gerginliği azaltmak için boğazını temizledi. "Şimdi, sevgili Portia, Rada'nın Dalath'ın güvenliğine olan bağlılığını sorgulamak istemezsiniz herhalde."

Keskin bakışlar hemen bana yöneldi. "Hayır, elbette ki hayır. Rada'nın Dalath vatandaşlarının refahı için yeteneklerini ve dikkatini ne kadar hevesle kullandığını hepimiz biliyoruz." Portia'nın ince dudaklı gülümsemesinde hiçbir sıcaklık yoktu. Bana ve Noctis'e işaret etti. "Belki ikiniz bize küçük bir gösteri yapmalısınız?" Noctis'e soğuk bir bakış attı. "Eminim en azından o sizin yeteneklerinize denk olabilir."

Portia'nın bunu neden önerdiğini tahmin edebiliyordum. Noctis'in dövüşünü gördükten sonra, beni yeneceğinden emindi ve yenilgimden zevk almak onun bencil doğasına uygundu.

Noctis, eteğimi işaret ederek bu öneriyi hemen reddetmeye çalıştı. "Rada'nın benimle dövüşmek için yeterince uygun giyindiğini sanmıyorum."

Bu sabah her zamankinden daha özenli giyinmişim, çünkü Konsey önünde konuşmam gerektiğini ve bazı üyelerinin bu tür şeylere dikkat ettiğini biliyordum. Yine de, hayatımda önceden kıyafet değiştirme lüksüne sahip olmadan savaşa girmek zorunda kaldığım yeterince an olmuştu. Ve Noctis, gerçekten ona meydan okuyacak kimse olmadan da eğitim alanında yeterince eğlenmişti.

Antrenman alanına adımımı atarken dudaklarımda muzip bir gülümseme belirdi. "Hâlâ senin canını okuyabilirim." Koyu renkli gözler benimkine kilitlendi, bir anlık şaşkınlık yerini hızla vahşi, istekli bir parıltıya bıraktı. "Etek giymiş olsam bile."

"Öyle mi?" Noctis beni vazgeçirmeye çalışmadı, bana attığı alaycı gülümseme sinir bozucu derecede kendinden emindi. "Seni birden fazla kez

yendiğimi çok net hatırlıyorum.”

Damarlarımda dolaşan heyecanı gizlemeden dişlerimi göstererek sııttım. En son birlikte antrenman yapmamızın üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve içimdeki pervasız bir taraf bunu tekrar yapmak için yanıp tutuşuyordu. "Belki de geçmişte sana karşı daha yumuşak davrandım," diye alay ettim.

Yüzündeki ifade, en ufak bir öz koruma içgüdüm olsaydı beni kaçmaya iterdi. Bunun yerine, içimde neşeli bir heyecan dalgası yayıldı. "Silahını al," diye homurdandı. Ursa mızrağımı bana fırlattı ve ben de onu kolayca yakaladım; tahta sapı ellerimde pürüzsüz ve tanıdıktı.

Noctis ile aramdaki ani gerilimle birlikte tüm avlu sessizliğe büründü, tüm gözler üzerimizdeydi. Parlak lapis lazuli taşıyla oynayıp güneş ışığında göz kamaştırıcı parıltılar saçan Alona bile, Kyree'nin yanındaki yerine oturdu.

"Hazır mısın?" diye sordu Noctis, geniş kılıcını kaldırarak dövüş pozisyonuna geçti.

"Her zaman."

Söz ağzımdan çıkmadan hemen harekete geçtim, mızrağımın ucu havada yarılarak kafasına doğru yöneldi. Son anda hedefimi değiştirdim, hamlemi bacaklarına doğru yönlendirdim. Tam zamanında karşılık verdi, ama ben bunu tahmin etmişim, çoktan yana doğru dönmüş, silahım hızla yanından geçerken bir bulanıklık oluşturmuştu. Bir kez daha beni engellemeyi başardı, çelik çeliğe keskin, yankılanan bir çınlama sesiyle çarptı. Hemen geri sıçradım, geri çekildim. Fiziksel olarak daha güçlü olduğu için onu alt etmek için hızımı kullanmak zorundaydım.

Sol tarafa doğru birkaç hızlı adım atarak, beni görüş alanından çıkaramaması için dönmesini sağladım. Mızrağım tekrar saplandı, her darbe isabetli ve tahmin edilemezdi. Kafa, kalça, sağ kol, sol bacak—ona saldırıya geçme şansı vermedim.

"Ah, kız onu epey uğraştırıyor!" diye haykırdı Ulyss, sesinde neşe vardı. Dolores heyecanla ellerini birbirine vurdu ve çığlık attı.

"Böyle devam edemezsin," diye yorumladı Noctis, başka bir saldırıdan kaçarken. Biraz nefes nefese kalmış gibiydi. İyi.

“Tek yapmam gereken senden daha uzun süre dayanmak.” Ona geniş bir gülümseme fırlattım ve mızrağımı göğsüne doğru sapladım. Birkaç adım geriye sıçradı.

Onun kendini tutmayı bıraktığı anı tam olarak belirleyebilirdim. Bakışları tehditkar bir yoğunlukla bana dikilmişti, kılıcı tutuşu fark edilmeyecek şekilde değişiyordu, vücudunun her güçlü hattı geriliyordu. Bir sonraki saldırımı karşılarken, kaçma fırsatı vermedi. Kılıcı, mızrağımın ucuna tiz bir çığlıkla çarptı ve ardından öyle güçlü bir darbe yağmuru başlattı ki, kısa sürede eğitim alanının tamamı boyunca geri çekilmek zorunda kaldım. Arkamdaki ahır duvarını hissettiğimde ve ağzının kenarındaki kibirli gülümsemeyi gördüğümde, sinirlenerek homurdandım. Onun kazanmasına asla izin vermeyecektim.

Ellerimi silahımın sapına sıkıca kavradım ve seyircilerin şaşkın çığlıklarını umursamadan ileri atıldım. Doğrudan saldırmak yerine, mızrağımın sivri ucunu yere sapladım ve bu sayede kendimi havaya fırlatıp Noctis'in kılıcının üzerinden atladım. Çizmeli ayağım tatmin edici bir güçle yüzüne çarptı ve saldırısını aniden durdurdu. Mızrağımı da yanımda sürükleyerek yerde yuvarlandım ve hızla ayağa fırlayıp eteğimi düzelttim.

"Hâlâ hızlısın," dedi Noctis, botumun dudağının derisini deldiği yerden damlayan birkaç damla kanı silerken. Yaraya rağmen gözlerinde öfke yoktu, sadece silahlarımız her karşılaştığında daha da parlayan amansız bir ateş vardı.

"Hâlâ çok konuşuyorsun," diye karşılık verdim gülerek.

Birkaç muhteşem dakika boyunca, sadece biz vardık, her şey kayboluyordu. Çarpışan çeliklerin ve hızlı, sık nefeslerin ölümcül, yürek hoplatan dansı, gözlerimiz kilitlenmiş, her zayıflığımızı not ediyorduk. Kimse bana bu kadar iyi denk gelemezdi, diye düşündüm, saçlarımı savuracak kadar yakın gelen bir darbeden eğilirken, kalabalık alarm içinde bağırıyordu. Kimse bana bu kadar canlı hissettiremezdi.

Ve hiç kimseyi yenmek ondan daha tatmin edici olmazdı.

Noctis'in bir sonraki saldırısıyla nefes nefese geriye sendeledim, eteklerim bacaklarımın etrafına dolandı. Sağ elimdeki mızrak tutuşu gevşeyince mızrağım aşağı doğru eğildi ve o tarafım açıkta kaldı. Noctis atıldı. Ağzı zafer dolu bir sırıtişla büküldü. Kılıcı üzerimden vızıldayarak geçerken bir dizimin üzerine çöktüm ve mızrağımın kabzasını iyi nişan alınmış bir yay şeklinde savurdum.

Dengesini kaybetmiş olmasından ve kesin zaferinden emin olmasından faydalanarak, darbe onu ayaklarının altından çekti. O yere yığılırken ben

tekrar ayağa kalktım, bir an bile vakit kaybetmeden, mızrağımın keskin ucu daha kalkmadan boynuna dayandı.

“İtiraf etmeliyim ki,” dedim usulca, “seni dizlerinin üzerinde, toprakta görmek bana harika anılarımı hatırlattı.”

Noctis derin bir nefes aldı. Ardından açık eli yenilgiyi kabul edercesine yere vurdu. Başını çevirdi, gözleri parıldadı. "Bunu bana söylemek için bekliyordun, değil mi?"

Elimi uzattım ve onu ayağa kaldırdım. "Kesinlikle."

Yaptığım gösteri karşısında kopan çılgın alkışlar zihnimde neredeyse hiç yer etmedi. Tüm dikkatim ondaydı, bana doğru yaklaşırken bana bakışlarındaydı, sanki beni bütün olarak yutmak istiyormuş gibiydi. Sanki içindeki tüm karanlık dürtüleri uyandırmıştım, kontrolü gözlerimin önünde paramparça oluyordu.

Eli enseme buldu, yüzümü ona doğru kaldırdı. Herkesin önünde beni öpmeye cesaret edebilir miydi? Onu durdurmak istiyor muydum ki?

"Görünüşe göre dövüşte beni nasıl şaşırtacağını öğrenmişsin kraliçem," diye mırıldandı, sesi alçak ve sadece bana yönelikti. Güçlü parmakları saçlarımı daha da sıktı ve istemsizce nefesim kesildi.

“İyi bir öğretmenim vardı.”

Tanrım, dudaklarının benimkilerde olmasını istiyordum. Beni geri dönülmez, ebedi bir şekilde sahiplenmesini, bizi sonsuza dek bağlamasını istiyordum. Bu, tüm mantığa, tanrıların ve ölümlülerin tüm kurallarına aykırı olarak beni onun, onu da benim kılacaktı, çünkü onsuz nefes alamıyordum. Kendi ellerimle açtığım bir mezarda çok uzun zamandır diri diri gömülmüştüm ve şimdi nihayet özgürlüğüme kavuşuyordum.

“Gerçekten de.” Noctis’in gülümsemesi o kadar kibirli bir erkek memnuniyetiyle doluydu ki, içimde yankılanan neredeyse ezici arzuyu kesinlikle anlamıştı. Elini bırakıp uzaklaştığında, etraftakilere rağmen, bir anlık hayal kırıklığı hissetmeden edemedim. Dudaklarımı ısırdım, sakinleşmeye çalışırken, nehirden gelen ani bir rüzgar, ısınmış tenime hoş bir rahatlama sağladı.

Alona antrenman sahasında hızla uçarak kollarımın arasına atladı, altın sarısı gözleri gururla parıldıyordu. Pençe uçlu elleriyle heyecanla işaret ederek, gördüğü en iyi dövüşçünün ben olduğumu söyledi. Diğerleri beni tebrik etmek için etrafıma toplanırken, ben de onun bakır rengi saçlarını

sevgiyle ekiştirdim; Portia'nın yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyi görünce gülümsemem daha da genişledi.

Tristan omzumu kavrayarak neşeli bir şekilde, "Aman Tanrım," diye seslendi. "Dvşmeyi bildiğini hep biliyordum, ama sanırım daha önce karşıma Bele'nin çıkması ve senin ıkmaman benim için bir şans oldu."

Bu sefer Noctis'in bakışlarıyla karşılaştığımda, gözlerinde kıskançlık yoktu; sadece, yalnız kaldığımız anda bana ne yapmak istediğini açıkça ifade eden, sürekli ve amansız bir sıcaklık vardı. Ona izin vereceğimi itiraf etmekten utanmadım. Kaybıyla ilgili kaçınılmaz alayları iyi bir mizah anlayışıyla karşıladı, askerlerin yorumlarına güldü. Onu yenmiş olmam, daha önce gözdağı verilen diğerlerinin ona sempati duymasını sağlamıştı. Onu böyle konuşurken ve şakalaşırken görmek güzeldi, diye düşündüm.

Tam eğitime devam etmek üzereydik ki, binalar arasında aniden çıkan bir gürültü dikkatimi çekti. Milis üniforması giymiş, tniği çamurla lekelenmiş, yüzünün sağ tarafında bir morluk bulunan yalnız bir kişi avluya sendeleyerek girdi.

"Calder!" diye bağırdım, içimde endişe yükseliyordu. O ve diğer iki asker bu sabah devriye geziyorlardı.

"Yaralanmadım." Calder, kendisine yardım etmek için koşan Kyree ve Adesh'in ellerini itti. "Rada'yı bulmam gerek."

Yanına koşup elini tutarken içimde bir huzursuzluk hissettim. "Buradayım," dedim onu sakinleştirmeyi umarak. "Bana ne olduğunu anlat." Ria hızla bir bardak su getirdi.

Calder, suyu tek yudumda içtikten sonra, "Briseis ve Varien'di," diye kekeledi. "Lorna ve Kaen ile Milford Ridge'e giden yolda devriye geziyorduk ki, onları köye doğru giderken gördük. Her şey çok hızlı oldu."

"Lorna ve Kaen nerede?" diye sordu Adesh yanımda, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"ldler." Calder'ın cevabı etrafımızdakilerden şaşkınlık dolu nefes kesmelerine neden oldu. "Hiç şansları yoktu. Light, çok fazlaydılar... En az yirmi dört Rakash. Bize uyarı vermeden ve merhamet göstermeden saldırdılar. Sadece bu sayede hayattayım." Eli titreyerek tniğinden bir parşömen parçası çıkardı. "Bunu sana getirmemi söyledi." Parşömeni bana uzattı.

"Kim yaptı?" diye sordum, parşömeni kapalı tutan ipi yırtarak.

“Liderleri,” diye tısladı Calder. “Üç kişilerdi, hepsi de kapüşonlu siyah cübbeler giymişti. Ama Rakash olmadıklarını anlayabiliyordum.”

Sözleri bana ulaşmadı. Dudaklarımdan acı dolu bir çığlık koptu, küçük bir nesne elime düştüğünde derin bir korku beni sardı—Varien'in lapis lazuli taşı, etrafına sarılmış altın sarısı bir saç tutamı. Onu asla gönüllü olarak elinden çıkarmazdı.

"Onları o aldı," diye fısıldadım Noctis'in gözlerine bakarak. Yüzündeki kederli ifade benim umutsuzluğumu yansıtıyordu.

Mektup, yalnızca bizim gözlerimiz için yazıldığı açıkça belli olan, Aurean yazısının kendine özgü, keskin çizgileriyle yazılmıştı. Mesaj kısa ve özlüdü:

Sizde bizden bir şey var. Bizde de sizden bir şey var. Eğer arkadaşınızı ve oğlunu geri istiyorsanız, onu bize getirin. Hançerle birlikte. Gün batımına kadar Tepedeki Elf kulübesine gelmeniz gerekiyor.

İmza yoktu ama gerek de yoktu. Adesh, Calder'ı daha fazla sorgularken aklım karıştı. Briseis ve oğlu, onları gördüğünde en azından zarar görmemişlerdi, bu da küçük bir teselliydi.

Deira onları neden kaçırmıştı? Neden doğrudan Noctis'e ve bana saldırmamıştı?

Kaçmaya çalışmamamızı sağlamak, bizi kendisine gelmeye zorlamak ve böylece her türlü avantajı elde etmek için bunu yaptığını fark ettim. Noctis'in dediği gibi, Vultaron ve Tharion'la başa çıktıktan sonra gücümüzü muhtemelen abartmıştı, gerçekte ne kadar zayıf olduğumuzun farkında değildi. Ona Dalath'a yaptığı kısa yolculuğun ihtiyacı olan tüm bilgiyi verdiğini söylediğimde ne kadar haklı olduğumu anladım. Varien ve Briseis'in benim için ne kadar önemli olduğunu görmüş ve onlara duyduğum duyguları kullanarak bizi köşeye sıkıştırabileceğini anlamıştı.

Ve şimdi sevdiklerim benim hatalarımın bedelini ödeyecek.

BÖLÜM

44

Noctis

Rada hiç vakit kaybetmedi.

Kısa ve öz bir bahaneyle kolumu yakaladı ve beni ahıra doğru çekti. Arkamızda patlak veren gürültü ve kaos, alçak tavanlı ahşap binaya girdiğimizde azaldı. Nacin, ahırının yanından geçerken kapının üzerinden başını eğerek hoş geldin dercesine kişnedi. Dalgın dalgın onu okşadım, dikkatim ahırların arasındaki koridorun ortasında duran, sırtı bana dönük, gerginlikten kasılmış vücuduyla Rada'daydı.

"Haklıydın," dedi, ürkütücü derecede duygusuz sesi kırılğan bir tonda. "Deira zeki. En çok acıyı vermek için nereye vuracağını çok iyi biliyor."

Başımı salladım, gerçekleri bir araya getirirken durumun ciddiyeti mideme bir taş gibi çöktü. "Bana gönderdiği Kaos fırtınası istediği etkiyi yaratamayınca, daha doğrudan bir yaklaşımın zamanı geldiğine karar vermiş olmalı. Burada veya çiftlikte bizimle yüzleşmek istemiyor, ancak bizi kendi seçtiği bir yere çekerek bir tuzak kurmasına ve avantaj elde etmesine olanak tanıyor. Eğer onunla yüzleşmeye karar verirsek—"

"Eğer onunla yüzleşmeye karar verirsek?" Rada arkasını döndü. "Varien ve Briseis benim ailem. Onları terk etmeyeceğim."

Öfkeli bakışlarıyla doğrudan karşılaştım. "Calder'ı duydun. Sadece Deira ile yüzleşmeyeceğiz."

Rada'nın yüzünde öfkeye karışmış bir korku vardı; gözleri ahır kapısına kaydı, dışarıdan telaşlı sesler geliyordu. "Calder üç kişi olduklarını söyledi."

"Kiasma arasında her zaman ittifaklar olmuştur. Bazıları diğerlerinden daha kalıcıdır." Zihnimde kalan takipçilerimin listesini gözden geçirdim. "Sevgilisi Kaius onunla birlikte olacak. Üçüncüsü muhtemelen Rahni. Daha

büyük güce sahip olanlara bağlanma ve kırıntılar elde etme alışkanlığı var. Bu, Kiasma'dan üç kişi demek. Ve duyduğuma göre, yanlarında birkaç yumruk Rakash var. Kiasma'nın kanun kaçaklarını zorla veya mecbur ederek hizmetlerine alması alışılmadık bir durum değil, ama bu kadar çok kişi—” En mantıklı açıklama aklıma gelince derin bir nefes aldım. “Bu, Kiasma'nın sonunda Galator ile ittifak kurduğu anlamına gelebilir.”

Eğer bu doğruysa, Milford Ridge'de yaklaşan fırtına endişelerimizin en küçüğü olurdu.

Rada'nın şaşkın bakışları benimkilerle buluştu. "Böyle bir şey beklemiyordun, değil mi?"

“Birbirlerinden hep nefret ederlerdi, her biri benim diğerlerine gösterdiğim ilgiyi kıskanırdı. Bu duyguyu teşvik ettim çünkü onları kontrol etmeyi kolaylaştırıyordu.” Düşüncelerim hızla akarken odada volta atmaya başladım. “Galator, özellikle baş rahibe Asiza olmak üzere, müritlere tepeden bakıyor. Ordularını açık savaşa sürmeyi, Kiasma'nın kullandığı daha kurnaz yöntemlere tercih ediyor. Onlarla anlaşma yapmasının tek bir nedeni var, anlayabiliyorum. Onlara ihtiyacı var.”

"Çünkü o savaşa hazırlanıyor."

Rada'nın sesindeki umutsuzluk beni aniden durdurdu, bakışlarım ona döndü. Hâlâ elinde tuttuğu lapis lazuli taşına bakıyordu, ifadesi belirsizlikle doluydu.

"Bunu biliyordun, değil mi?" diye sordum, içimde aniden bir şüphe uyanmıştı.

“Tanez’le en son konuştuğumda güneydeki huzursuzluktan bahsetmişti, evet.” Bir an tereddüt etti, sesi titredi. “Görünüşe göre Aramaz, Galator’un oluşturduğu tehdidin farkında, ancak orduları bir araya getirmek veya doğrudan müdahale etmek konusunda isteksiz. Tanez, tüm Anima ve Aurea’lara yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda sihir kullanmalarını emrettiğini söyledi. Kaos yeniden yükseldiğinden, güçleri çok tahmin edilemez hale geldi.”

“Ne?” Ona tamamen şok içinde baktım. Aron-Lyr’in yaratılışından beri, Kaos’un bu kadar güçlü olduğu sadece birkaç dönem olmuştu ve bu dönemler her zaman tam bir yıkımla sonuçlanmıştı—kardeşimin tehditle nasıl başa çıkılacağına dair fikirlerine katılmasam da, bu gerçeği inkar etmiyordum. “Yani yardım isteseydin, Onlar’ın buraya geleceğinden emin değildin,” diye ekledim, birdenbire onun bunu yapma konusundaki

isteksizliğinin, umduğum kadar benim tarafımda olduğunun bir işareti olmayabileceğini fark ederek.

“Eğer onlara burada olduğunu söyleseydim, bu kesinlikle onların fikrini değiştirirdi.” Rada başını salladı ve bana yaklaştı, ellerini benimkilerin etrafına sardı. “Ama bunu yapmayacağım. Daha önce söylediklerimin arkasındayım. Ne olursa olsun, bu tehditle birlikte yüzleşeceğiz.”

“Ama bana tüm gerçeği anlatacak kadar güvenmedin.” Aramızdaki her şeyin ne kadar kırılgan olduğunu hatırlatan bu sözler, olması gerekenden daha çok canımı acıttı. Şüphelerinden dolayı onu suçlayamazdım elbette. Eylemler her zaman sözlerden daha etkili olmuştu. Ona samimiyetimin kanıtını vermem gerekiyordu.

“Belekoro. Özür dilerim,” diye fısıldadı Rada, parmakları benimkileri sıkıca kavradı. “Ama Briseis ve Varien'in ölmesine izin veremem. Buna izin veremem.”

Onun çektiği acı karşısında yapabileceğim tek bir şey vardı. Her ne kadar içgüdülerim onu alıp olabildiğince uzağa ve hızla kaçmamı söylese de, bunun yerine onu kollarıma aldım ve "Onları kurtaracağız. Ne pahasına olursa olsun, sana söz veriyorum, onları kurtaracağız." dedim.

Küçük kraliçem benden kanlı bir kahraman yaratıyordu. Kahraman olmaya çalışmanın berbat yanı, kahramanların ölmeye meyilli olmalarıydı. Bunu biliyorum; ben de kendi payıma düşen kahramanları öldürmüştüm.

Rada bir an için kollarımın arasına yaslandı. "Teşekkür ederim. Biliyorum, senden korkunç bir tehlikeyle yüzleşmeni istiyorum," dedi, başını geriye doğru eğerek bana bakarken. Bakışlarının parlaklığı, içinde gördüğüm bana olan inanç... Birdenbire, neredeyse kesin ölüm, ödenmesi gereken çok yüksek bir bedel gibi görünmedi.

Hafifçe güldüm. "Saeraery, seninle geçirdiğim her an ikimizi de büyük bir tehlikeye atıyor. Ama bu bizi asla durdurmadı."

Gergin bir gülümsemeyle bana baktı. "Starfire benimle birlikte. Çiftlikte."

Sözleri beni şaşırttı. Aramaz, sürgünde bile Starfire'ı yanında tutmasına izin mi vermişti? Ama içimde umut yeniden canlanınca, bu gizemi şimdilik bir kenara bıraktım. Efsanevi silahı—güçlü sihirle donatılmış bıçaklı asa—şansımızı biraz da olsa lehimize çevirebilirdi.

Zihnimde bir plan kurmaya başladım. "Pekala," dedim Rada'nın omuzlarını kavrayarak. "Nacin'i al ve Starfire'ı çiftlikten kurtar." Kapıya

doğru başımı salladım. "Deira ve müttefiklerini keşfetmek için bana yardım edecek gönüllüler bulmaya çalışacağım. Saldırımızı koordine etmek ve arkadaşını kurtarmak için Tepede buluşacağız."

"Ancak-"

"Tek yol bu," diye araya girdim. Bu aynı zamanda durumu değerlendirirken onu uzakta tutacaktı. Arkadaşını kurtarmaya çalışmaya istekliydim ama intihar edecek durumda değildim. Eğer Kiazma'yı durdurmanın hiçbir umudu yoksa, Rada itiraz etse bile onu buradan götürecektim. "Sanırım Starfire'ı bir büyüünün arkasına sakladınız?"

Çaresizlik içinde başını salladı. "Evet, bir lir taşıyla çalışıyor. Sadece benim dokunuşumla kırılabilir. Ama en azından lir taşlarını ve hançeri al."

"Ateş taşı evet, ama Hava taşları ve Kaos Bıçağı hayır. Deira, onu kullanmasak bile yerini tespit edebilir. Varlığı beni ona ele verir." Bıçağı, belimin alt kısmında sakladığım kılıfından çıkardım. "Onu yanına almalısın. Deira'nın başka ne gibi kötü sürprizler sakladığını asla bilemeyiz ve çiftliğe döndüğünde ona ihtiyacın olabilir."

Onu yalnız başına gönderme düşüncesi beni tam olarak rahatlatmıyordu, ama onun yetenekli bir savaşçı olduğunu biliyordum.

Rada'nın çenesi, hançeri ona uzattığımda yeniden kararlılıkla kasıldı. "Adesh ve Parçalanmışlar bize yardım edecekler. Deira'nın iki kişiyi öldürmesine çok kızgınlar ve Briseis ile bana çok şey borçlular. Kyree de muhtemelen size katılmakta ısrar edecektir." Derin bir nefes aldı. "Şunu yapabilir misin—"

"Onları güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ve bizim için inandırıcı bir kılıf uyduracağım," dedim sesimde hafif bir eğlence tonuyla.

Parmakları yukarı kalktı ve nazikçe çenemi okşadı. "Düşüncesizce bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

Benim için endişeleniyordu. Bu gerçeği fark ettiğimde sesim yumuşadı ve "Eğer elimden gelirse, hayır" diye cevap verdim.

"Güzel." Sözlerine rağmen hâlâ tereddüt ediyordu, gözleri benimkileri arıyordu. İçimde bir şey kırıldı. Kararlı bir çekişle onu kollarıma aldım.

Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı, çaresizlikten doğan vahşi bir açlıkla ağzını ele geçirdim. O da aynı şekilde karşılık verdi, parmakları enseme tırmaladı, dişleri alt dudağımı sıyırdı.

İkimiz de gerçeği biliyorduk: Artık ölümlüydük. Artık hiçbir kesinlik yoktu, bu fırtınadan sağ çıkacağımızın hiçbir garantisi yoktu. Onu tehdit eden herkesi seve seve yok ederdim, yine de kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Bir zamanlar komuta ettiğim kişilere kıyasla zayıftım. Belki de yarattığım karanlıktan onu koruyamayacak kadar zayıftım.

Öpüşmemiz yavaş yavaş yumuşadı, ben geri çekilip ellerimle yüzünü kavradım. "Baradaz, ne olursa olsun... bilmeni istiyorum ki..."

Duygularımın yoğunluğuyla boğuşurken kelimeler boğazımda düğümlendi. Ona karşı hissettiklerimi söyleyemezdim, çünkü Kiazma beni öldürüp gücümü ele geçirirse bu ona daha fazla acı verecekti.

"Buraya geldiğimden beri sizlerle paylaştığım her an için minnettarım. Bu beklenmedik bir hediye oldu. Ve bunu hak etmediğimi benden daha iyi kimse bilemez."

Rada, gümüş rengi gözleri kararlılıkla parlayarak, "Bunu kalıcı kılacağız," diye yanıtladı. "Unutmayın, kaderimizi kendimiz belirliyoruz."

Uzun ömrüm boyunca bu sözleri gerçeğe dönüştürmek için her şeyi riske atmaya bu kadar kararlı olmamıştım.

Hızla Nacin'i eyerlemesine yardım ettim ve sonra gitti, dudaklarımda sadece tadı ve havada hafif bir kardelen kokusu bıraktı. Peşinden gitme dürtüsüne direnmek—insan olarak bile kendini savunabileceğine güvenmek—beni sınırlarıma kadar zorladı. Hayal kırıklığıyla homurdanarak dışarı çıktım. Tam da hararetli bir tartışmanın ortasına.

Adesh, avlunun ortasında, kollarını kavuşturmuş bir şekilde, telaşlı kalabalığı dinliyordu. Askerlerinden hangisinin Milford Sırtı'na doğru bir kurtarma girişimi için hücumla geçmeye en istekli olduğunu anlamak zordu: ufak tefek Ria çoktan kılıcını çekmişti, uzun boylu Ursa tehditkar bir şekilde arkasında belirliyordu ve şokunu atlatan Calder, yumruğunu sıkmış, koyu renkli gözleri öfkeyle parlıyordu.

Köy halkının geri kalanı da aynı derecede huzursuzdu. Yaşlılar grubundan feryatlar ve öneriler yükselirken, Belediye Başkanı Brim onları sakinleştirmeye boşuna çalışıyordu. Dolores hıçkırarak hıçkırarak ağlayan Drakuul kızını tutarken, Ulyss de onun yanında bir sürü cüce laneti mırıldanıyordu.

"Yeter!" Kyree'nin kararlı sesi kargaşayı yarıp geçti. "Düşünmeden acele etmek sadece senin, Briseis ve Varien'in de ölümüne yol açacak."

Öfke patlamasının ardından gelen şaşkın sessizliği fırsat bilerek hızla araya girdim: "İşte bu yüzden bir plana ihtiyacımız var. Ve son derece dikkatli olmalıyız. Tepeyi keşfedeceğim, sayılarını belirleyeceğim ve saklandıkları yeri bulacağım." Sakin sözlerim üzerine dikkatler bana döndü. Bakışlarımı avlunun üzerinde gezdirdim. "Silah kullanabilen birkaç cesur ruha ihtiyacım var, ama tespit edilme riskini göze alacak kadar çok olmamalılar."

Belediye başkanına hızlıca bir bakış attıktan ve onun da onaylayarak başını sallamasının ardından Adesh yanıma geldi. "Destegimiz sizinle. Dalath kendi adamlarından birini terk etmeyecek. Askerlerimden birkaçını seçeceğim ve biz—"

Calder, gözlerinde ateşli bir ifadeyle, "Ben de onlardan biri olacağım," diye sözünü kesti. "Bu canavarlarla hesaplaşmam gerekiyor."

Adesh onu vazgeçirmeye çalışmadı. Calder, Ursa ve Ria'ya yaklaşımları için işaret etti ve alçak sesle talimatlar verdi.

"Rada nerede?" Tristan kaşları çatık bir şekilde yanıma geldi.

"Çiftliğine geri döndü," diye yanıtladım. Kargaşa yatışmıştı ve birkaç kişi cevabımı bekleyerek durakladı. "Briseis'in güvenliği karşılığında saldırganların istediği bir nesneyi getirmek için." Dikkatimi hançere verdim, ölümümün muhtemelen Deira'nın nihai hedefi olduğunu söylemedim. Çiftlik Çocuğuna herhangi bir fikir vermemek daha iyi.

"Demek o saldırganları tanıyorsunuz." Elbette bu gerçeği fark eden Portia Sommerhalt'tı; yaklaşırken gözleri şüpheyle kısıldı.

"Evet." Suçlayıcı tonunun beni rahatsız etmesine izin vermedim, olabildiğince gerçeğe yakın kaldım—inandırıcı bir yalan uydururken her zaman en iyi taktik budur. Herkes Rada ve benim Ayrılık Savaşları'nda cesurca savaştığımıza inanıyordu, bu yüzden düşmanlarımızın olması şaşırtıcı olmazdı. "Onlar Kaos'un hizmetkarları. Görünüşe göre bizimle hesaplaşmak istiyorlar. Diyardaki artan kargaşa muhtemelen onları şimdi harekete geçme zamanının geldiğine ikna etti."

Rada'ya yönelik bir tehditten bahsedilince Tristan'ın yüzünde endişe belirdi. "Aradıkları şey—nedir o?"

"Savaş sırasında Kaos Rada'ya ait bir eser bulunmuş ve saklanmış." Hikayem çözülüyordu; onu Düzen güçlerinin komutanlarından birine vermemesi için geçerli bir sebep yoktu. Yine de, dikkatlerini karşı karşıya olduğumuz tehlikeye odaklayarak onları oyalamayı umarak devam ettim.

“Muhtemelen onun elinde olduğunu öğrendiler ve başka bir savaş çıkarsa bunu kendi avantajlarına kullanmayı umuyorlar.”

Tristan sözlerimde şüpheli bir şey bulmamış gibiydi. "Öyleyse, ellerine asla geçmemelerini sağlamalıyız." Adesh'e döndü. "Ben de size katılacağım. Biliyorsun ki, ben de senin askerlerin kadar kılıç kullanmada yetenekliyim."

Hoşnut olmasam da itiraz etmedim. Tristan'a bir şey olursa, Rada şüphesiz beni suçlayacaktı.

En azından teklifi annesinin dikkatini benden uzaklaştırdı. "Hayır, Tristan. Bunu yasaklıyorum. Khendrik'i neredeyse kaybettim ve bir daha asla..."

Çiftlik Çocuğu annesini üzerinden attı, annesinin isteğine karşı bile olsa bize katılmaya kararlıydı. “Babam bana sadece birinin yardıma ihtiyacı olduğunda kenarda durmak için savaşmayı öğretmedi. Ve Khendrik bizimle konuşabilseydi, o da aynı şeyi söylerdi. Bu canavarlar yeterince zarar verdi. Başka kimse acı çekmeden önce durdurulmaları gerekiyor.”

Rada'nın tahmin ettiği gibi, herkes silahlarını hazırlarken Kyree bana yaklaştı. Ela gözleri ciddi bir ifadeyle beni kenara çekti. "Ben de size eşlik edeceğim. Briseis veya Varien'in yaralı olup olmadığını bilmiyoruz. Varlığım hayat ve ölüm arasındaki farkı yaratabilir." Dikkatlice elindeki küçük bir nesneyi gösterdi. Mavi bir parıltı—Rada'nın Su Taşı. "Bugün geri vermeyi planlıyordum. Şimdi korkarım ki yakında onu kullanmak için daha fazla nedenimiz olacak."

“Eğer eminseniz.” Şifacının yardımı paha biçilmez olurdu, ama tehlikenin farkındaydım.

Kyree'nin kararlı bakışları hiç değişmedi. "Briseis ve Rada benim arkadaşlarım. Varien ise kalbime kendi kızım Alona kadar yakın." Dolores ve Ulyss ile birlikte oturan perişan haldeki Drakuul kızına doğru başını salladı. "Onlar için göze almayacağım hiçbir şey yok. Ayrıca," diye ekledi, ellerini kemerine sıkıştırdığı ölümcül görünümlü uzun bıçaklara yerleştirirken, "kendimi nasıl savunacağımı biliyorum."

Grubumuz kısa bir süre sonra, etrafımızdaki herkesin coşkulu iyi dilekleri eşliğinde ayrıldı. Kyree ve Tristan'ın yanı sıra Kaptan Adesh, Calder, Ria ve Ursa ile birlikte bana katıldı.

Sırt görünür görünmez durduk, Ria'nın dudaklarından acımasız bir küfür döküldü. Yaklaşan fırtına çökmüş, kireçtaşı kayalıklarını karanlık bulutlarla

örtmüş, kaosla bezenmiş şimşeklerin uğursuz mor ve zümrüt parıltılarıyla aydınlatıyordu.

Kyree gözlerime baktı. "Geçmişin seni yakalamış gibi görünüyor."

Aerieth, Rada'nın ve benim gerçek doğamız hakkındaki bazı gerçeklerden şüpheleniyordu, ancak ne kadar haklı olduğunun farkında olmadığına emindim.

Elim kılıcımın kabzasını kavradı ve bizi bekleyen karanlığa baktım. "Bir şekilde," diye yanıtladım, "her zaman öyle olur."

BÖLÜM

45

Noctis

Bundan emin misiniz?

Kyree kolumu sıkıca kavradı ve şiddetli fırtınanın gürültüsüne rağmen kulağıma bağırdı. Milford Ridge'in gölgeli ormanının derinliklerine doğru uzanan dar bir patikayı çevreleyen sık çalılıkların arkasına çömeldik.

Sağanak yağmurda birkaç adım ötesini zorlukla görerek yüzümü sildim. "En azından biz onları göremiyorsak, onlar da bizi göremez," diye kasvetli bir şekilde cevap verdim.

Şimşekler gökyüzünü yarıp geçti, kıvrılmış dalları ve düğümlü kökleri aydınlattıktan sonra bizi tekrar karanlığa gömdü. Ardından gök gürültüsünün kükremesi geldi, altımızdaki zemini sarstı. Yüzümü buruşturdum, sol elim Kaos'un şiddetli çekiminden kasıldı, minik iğneler derimi delip geçti. Tepeye tırmanmaya başladığımız sırada fırtına dinmişti, tırmanış kaygan kayalar ve buz gibi yağmurla yapılan sefil bir mücadeleye dönüşmüştü.

Kireçtaşı kayalıklarına yaklaştıkça içimdeki huzursuzluk hissi daha da güçlendi: Kaos, sinsî fısıltısı havada ağır bir şekilde hissediliyordu. Etkisinin işaretleri Sırt boyunca her yerdeydi. Çok renkli çiçekler nemle parılıyordu, bazılarının jilet gibi keskin dikenleri ara sıra çakan şimşeklerde tehditkar bir şekilde parlıyordu. Ağaçlar ve bitkiler dizginsiz bir şekilde büyüyor, sanki dizginlenmemiş bir enerjiyle patlıyormuş gibiydi. Öteki'ye açılan perde burada inceydi ve fırtına onu daha da zayıflatmıştı, yüzeyin hemen altında sürekli, rahatsız edici bir uğultu vardı.

Kyree ve ben yalnızdık, Briseis'in kulübesine giden iki yoldan birini dikkatlice takip ediyorduk. Gruplara ayrılmıştık, her grup düşmanımızı

doğudan veya güneyden görene kadar bir yaklaşımı keşfediyordu. Aerieth ile birleşmek ve lir taşlarımızı diğerlerinden mümkün olduğunca uzun süre gizli tutmak akıllıca görünmüştü. Plan, daha az dik bir yolun Dalath'a indiği Sırtın en doğusuna geri dönmektir. Orada, tespit edilmekten kaçınmayı umarak Rada'nın dönüşünü bekleyecektik. Riskleri biliyordum, ama Deira ile körü körüne yüzleşemezdik.

“Hadi ilerleyelim.” Ateş taşımı sol elime aldım. Diğer elimdeki kılıçla Kyree'ye işaret verdim. Çamurlu yolda görünmez olmaya çalışarak sessizce ilerledik.

Aniden tenimde hissettiğim, acı verici derecede yoğun Kaos büyüü ısırtığı, aldığım tek uyarıydı. İçgüdüsel olarak Kyree'yi aşağı çektim ve kendimi yere attım, bize doğru yönelen saf Kaos'un cızırtılı dalgasından kıl payı kurtuldum. Saç derime değdiğini hissettim, havada kalan enerjiyle birlikte bir çıtırtı yankılandı.

“Ne...?” diye nefes nefese sordu Kyree, gözleri vahşice açılmış, nefesi kesik kesik bir halde yanımda çamurun içinde diz çökmüştü.

"Buradalar!" diye bağırdım, gizlilik düşüncesini tamamen bir kenara bırakarak. Artık hayatımız için savaşmalıydık.

Hızlı ve kararlı bir bakış alışverişinden sonra, Aerieth ve ben yolun zıt taraflarına doğru koştuk. Büyü kullanan birinin aynı anda iki hareketli hedefe saldırması daha zordu. Sadece büyü tehdidiyle karşı karşıya değildik elbette.

Karanlık bir şekil gölgelerin arasından üzerime atladığında kılıcım tam zamanında kalktı. Çelikler çarpıştı. Sarı gözler bana dik dik baktı; dişler vahşi bir hırıltıyla gösterilmişti. Rakash. Ve bir tane varsa, her zaman daha fazlası olurdu.

Parlayan bir ateş topunu yaratığa fırlattım ve yaratık acı dolu bir ulumayla yere yığıldı, yanmış kürkün keskin kokusu burnumu doldurdu. Hızlı bir yana sıçrama beni başka bir Kaos büyüü saldırısından kurtardı; az önce durduğum yerde çamur ve yağmur suyu patladı. Saldırının nereden geldiğini görmek için telaşla etrafıma baktım.

Kyree, iki saldırgana karşı kendi başına direniyordu. Aerieth kadar uzun olan bu iki saldırgan, yırtıcı bir zarafetle hareket ediyordu. Yüzlerinde, bir zamanlar insan olan soylarının izleri, rahatsız edici bir şekilde belirgin hayvan özellikleriyle karışmıştı: küçük, seğiren burunlar; hırıldayan ince dudaklar, jilet gibi keskin köpek dişlerini ortaya çıkarıyordu; ve karanlıkta

bile görebilen, yarı gözbebekli, derin sarı gözler. Vücudu ve yüzü altın-kırmızı kürkle kaplı bir Rakash, boğazını tırmalayarak yere düştü. Aerieth, ardından ikincisinin omzuna bir bıçak sapladı ve siyah deri zırhını deldi.

Hiç tereddüt etmeden, onlara doğru bir ateş topu daha fırlattım ve geriye kalan Rakash'ı sırtından vurdum. Siyah kürklü yaratık yere yığıldı.

Ağaçların arasından iki tane daha çıktı, acımasız yüzleri hayvansı bir hırıltıyla bize doğru atıldılar. "Büyücünün peşine düş!" diye bağırdı Kyree, gri tüyler ve parıldayan çelikten oluşan bir girdapla aralarından atlayarak. "Ben onları oyalayacağım."

Kendi kendime küfrettim ve Kaos ışınlarıyla dolu bir şimşek tehlikeli derecede yakınımına çarptığında eğildim. Aerieth haklıydı; bize saldıran Kiazma amansızdı ve o ölümcül darbelerden birinin hedefini bulması an meselesiydi. Yine de Kyree'yi yalnız bırakma düşüncesi beni kemiriyordu, midemde alışılmadık bir suçluluk duygusu kıvranıyordu. Elimdeki Ateş taşı, ondan bir kez daha güç çekerken zayıf bir şekilde titreşti. Çok az kalmıştı. Yine de, tereddüt etmeden başka bir büyü yaptım, ateşli bir kırbaç iki Rakash'a doğru savruldu ve Aerieth için şansları eşitledi. Fırsatı değerlendirip değerlendirmeyeceğini beklemedim, konumumu açığa çıkardığımı bilerek tekrar kaçtım.

Kaos büyüü canlandı. Bu sefer hazırdım. Bana doğru gelen acımasız patlamadan kaçmak için çamurda yuvarlanırken, silahımı ve lir taşını sıkıca tuttum ve bilincimi dışarıya aktardım.

İşte orada. Ağaçların arasında, patikanın hafif bir yükseltisinde. Ayağa fırladım ve cübbeli figüre doğru hücum ettim. Bu lanetli fırtınada avantaj Kiazma'daydı; hançerlerinden çekebilecekleri güç, yalnızca kendi yetenekleriyle sınırlıydı. Tek umudum, sürpriz unsurunu kullanarak, onları saf güçle alt etmekte.

Bir an için başaracaktım gibi görünüyordu. Kılıcımın ölümcül yolu, öfkeli mavi gözlerin sadece birkaç santim ötesinde durdu.

"Rahni!" diye haykırdım, bir zamanlar bana hizmet etmiş olan cüce kadının iri yapısını ve yuvarlak hatlarını tanıyarak.

"Efendim," diye tısladı, kare beyaz dişlerini göstererek. Sesi küçümsemeye doluydu, ifadesi alaycıydı ve yerinde duruyordu. Başındaki kapüşon geriye düşmüş, kısa kesilmiş kızıl saçlarını ortaya çıkarmıştı; kafa derisine dövme yapılmış parıldayan Aurean rünleri saçlarının arasından

ışıldıyordu. Cüce, baltasıyla olduğu kadar büyüyle de ölümcül olan, acımasız bir savaşçıydı.

Lir taşımdaki son ateş büyüsi rezervlerini topladım ve onu ellerimden, kilitli silahlarımızın üzerinden onun ellerine doğru hızla akıtarak, tutuşunu kırmayı umdum. Cücece boğuk bir sesle küfretti ve geriye sıçradı, ancak ateş gerçek bir hasara yol açmadan söndüğünde hızla güldü.

“Görünüşe göre sihir gücün azalmış,” diye böbürlendi. “Deira haklıydı. Zayıfsın.” Eldivenli elini yumruk yaptı. “Ustanın gücü alınmaya hazır. Denemeye cesaret eden herkes için bir hediye.”

Kahretsin! Bu beklediğimden de kötüydü. Eski müritlerimin hepsi ölümümü istiyordu, gücümü ele geçirmek için can atıyorlardı. Nereye kaçsam da huzur bulmama izin vermiyorlardı. Zihnim hızla çalışıyor, herhangi bir avantaj, durumu kendi lehime çevirmenin bir yolunu arıyordu.

“Gerçekten benim gücümü ele geçirebilecek yeteneğe sahip olduğumu mu düşünüyorsun, Rahni?” diye alay ettim. “Kendini fazla mı abartıyorsun, canım? Sen her zaman sadece tek bir konuda başarılı oldun: senden daha yetenekli olanları takip etmekte.”

Cüce öfkeli bir homurtuyla yanına bağlı hançere uzandı. Hançeri çektiği anda üzerine atıldım ve daha fazla sihir yapamadan elini hapsedmek için Ateş taşını bıraktım. Hançerin kabzasındaki Kaos taşının gücünü, serbest kalma arzusunu, çevredeki fırtınanın enerjisini toplama isteğini hissedebiliyordum.

Vultaron'un aksine, Rahni benimle hançer için mücadele etmedi. Bunun yerine, şaşırtıcı bir güçle beni kendine çekti ve bacağıma sert bir tekme attı, beni ısırma çalışırken dişleri burnuma tehlikeli derecede yakın bir şekilde birbirine çarptı. Dikkatim dağıldığı için bıraktım, umutsuzluk içimde belirdi, o da hançeri başının üstüne kaldırdı ve içine daha fazla güç aktararak düşmüş bir yıldız gibi parlamasını sağladı.

Büyünün şiddetli dalgasının yarattığı rüzgarda elbisesi dalgalanırken, "Şimdi zayıf olan kim?" diye çığlık attı.

Son gücümle uzanıp, bir zamanlar zahmetsizce içimden akan gücü yakalamaya çalıştım. Cevap olarak sadece boş bir hiçlik geldi, kaos tenimde faydasızca fısıldadı.

Bunun beni kurtarmayacağını bilerek, kendimi savunmak için son ve nafile bir girişimle kılıcımı kaldırdım. Rahni'nin gülümsemesi, Kaos

Hançeri ölüm fermanı kesinliğinde inerken acımasız bir memnuniyet maskesine dönüştü.

Arkadan büyük bir el, müritin boğazını kavradı. Rahni'nin mavi gözleri şok içinde faltaşı gibi açıldı. Görünmeyen saldırganına pençeleriyle saldırdı, baltasını ve hançerini yere düşürdü. Hava ve Su büyüsü tıslayarak nefesini kesti, ciğerleri iflas ederken dudaklarında kan köpürdü. Gözlerindeki ışık sönüp cansızca yere yığıldığında içimde acı bir rahatlama hissettim.

Kyree, yere düşmüş bedeninin üzerinde duruyordu; elindeki parlayan Su taşı ürkütücü bir ışık saçıyordu. Koyu saçları başına yapışmış, kanatlı bir ölüm hayaletine benziyordu.

Omzunu kavradım. "Teşekkür ederim," dedim, sesim minnettarlıktan kısılmıştı. Kyree tepki vermedi, bakışları ölü mürit üzerindeydi, ikimizi de ıslatan şiddetli yağmura aldırış etmiyordu. "Hayatı korumak için yemin ettin, yok etmek için değil, değil mi?" diye sordum, yüzündeki kederli ifadeyi fark ederek.

"Hayat kurtarmayı bilen her şifacı, hayatı sonlandırmayı da bilir," diye yanıtladı, sesi hafifçe titriyordu. Gözlerimle buluştuğunda alaycı bir ifade belirdi. "Ve eğer bu arkadaşlarımı kurtarmak anlamına geliyorsa, her zaman bu seçimi yaparım."

Başımı salladım ve Kaos Hançerini elime aldım; dokunuşum altında gücü hevesle titreşiyordu.

"Bunlar Kiazma'nın üyelerinden bazıları, değil mi?" Kyree, Rahni'yi ve ardından elimdeki hâlâ parlayan hançeri işaret etti. "Bu, onların büyüsüne karşı koymak için sana yeterli güç verecek mi?"

Onun yeteneklerime olan içten inancı içimde garip bir sıcaklık yarattı. Kendi şüphelerimi bastırarak, "Umarım yeterlidir," diye yanıtladım.

Ani bir hava değişimi hissettiğimde başımı kaldırdım; Kaos'un uzantıları etrafımda dans ediyor, vahşice tıslayarak uyarıyordu. Zafer kazanmış olsak da, saldırıyla ilgili bir şey aklımı kurcalıyordu.

"Geldiğimizi biliyordu," diye mırıldandım, karanlık ormanı tararken dehşet verici bir gerçeği fark ettim.

"Belki de bu bizi şaşırtmamalı," dedi Kyree, düşüncelerimin yönünü anlamamış bir şekilde. "Briseis ve Varien'in Rada için önemli olduğunu bilen herkes, onları kurtarmaya geleceğinizi tahmin edebilirdi."

"Hayır, kastettiğim bu değildi." Heyecanım karşısında Kaos taşının içinden parlak ışıklar titredi. "Rahni bu tür büyüleri uzun süre sürdürme

yeteneğine sahip değildi. Tam şu anda geleceğimizi biliyordu. Bu da demek oluyor ki...”

Aerieth, kulübeye giden yola doğru dönerken, aynı anda yağmurun içinden bir düzine karanlık şekil belirdi. Sesi öfke ve inançsızlık karışımıyla titriyordu. "İhanete uğradık."

Daha akıllı davranmalıydım. Rakashlar Kyree ve benim etrafımızı sarıp kaçış yollarımızı kapatırken, kendi aptallığıma duyduğum öfke içimi kemiriyordu. Kiazma, Calder'ı serbest bırakmaktan çok daha kolay bir şekilde bu mesajı bize iletebilirdi. Onu bağışlamak zehirli bir merhametti. Deira, pençelerini önce geçirmeden kimsenin kaçmasına izin vermiyordu.

Rakash'ın silahlarının koyu demiri, fırtınanın titrek ışığında tehditkar bir şekilde parlıyordu. En az iki yumruğunun Adesh, Tristan ve iki kadın askeri önlerine doğru sürüklediğini görünce içimden kötü bir küfretmemek için kendimi zor tuttum. Dördü de belli ki kısa süre önce alt edilmiş, silahları alınmıştı; ancak birkaç morluk ve kesik dışında yara almamış görünüyorlardı.

Onların nasıl yenildiklerini merak etmeme gerek yoktu. Calder onların arkasından geliyordu. Kılıcının yanında kalması ve serbestçe dolaşması, suç ortaklığının bir kanıtıydı.

“Demek bu köyü koruma göreviniz bu kadarla sınırlıydı?” diye soğuk bir şekilde sordum. “Kendi hayatınız tehlikeye girdiğinde bize ihanet ettiniz.” İnsanların ne kadar kolay yozlaştığını geçmişte defalarca görmüşken, ölümlü kalplerin gücüne olan inancım yüzünden bunu hak etmiştim.

“Hayır. Anlamıyorsunuz.” Calder bana dönerken solgun yüzünde bir umutsuzluk belirdi. “Seni ona getirirsem diğerlerini hayatta tutacağını, köydeki kimseye zarar vermeden gideceğini söyledi. Başka seçeneğim yoktu.”

“Ve sen ona mı inandın?” Adesh’in acı kahkahası etrafımızdaki uzun ağaçlarda yankılandı. “Seni aptal herif. İstedikini elde ettiği anda bize karşı dönecek.”

Cevap veren ses aldatıcı derecede tatlı ve melodikti. "Sözümü tutuyorum, değil mi? Küçük dostlarınızın hepsi hâlâ hayatta."

Deira yağmurdan çıktı, cüppesinin kapüşonunu geriye çekti, kahverengi saçları başına yapışmış, boynuzlarının paramparça olmuş kalıntılarını ortaya çıkarıyordu. Bakışlarında kaos büyüğü parıldıyordu, telleri durmaksızın dans ederek etrafında dalgalanıyordu. Ama diğer iki rehinesini böyle tutmuyordu. Bir adamın kolu kadar kalın koyu kökler, ince, altın saçlı bir Elf kızının ve genç bir çocuğun ellerini ve ayaklarını bağlamıştı— tahminime göre Briseis ve oğlu. İkisi de zarar görmemiş gibi görünüyordu, yüzlerinde çaresiz bir öfke vardı.

Arkalarında Kaius belirliyordu. Uzun boylu ve az konuşan, koyu saçlı İnsan Chiasma bende pek bir izlenim bırakmamıştı. Deira, en karanlık dürtülerine hitap ederek onun sadakatini kazanmıştı; ikisi de düşmanlarının bedenlerinin yanı sıra zihinlerini de parçalamaktan zevk almalarıyla tanınıyordu.

“Sonunda aramıza katılmaya karar verdiğin için çok mutluyum.” Deira gözlerime baktı ve neşeli bir kahkahayla ellerini çırpı. “Umarım sana Üstat diye hitap etmemizi beklemiyorsundur.”

Gözlerimi devirme isteğime direndim. Deira'nın planları gerçekleştiğinde dramatik bir yeteneğe de sahip olduğunu unutmuştum.

“Onları serbest bırak, Deira.” Tristan ve askerler emrim üzerine şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar. Şüpheli olduğunu bilmeme rağmen, konuşmamızı birinin duymasının daha da kötü olacağını düşünerek Aurean diline geçtim. “Senin kavgan benimle, bu ölümlülerle değil.”

“Ama sen artık ölümlüsün.” Deira, tanrıların dilinde cevap verirken yüzünde sakın bir gülümseme belirdi. Bu gülümsemeyi daha önce, bir adamı köklerinden biriyle soğukkanlılıkla boğarak öldürdüğünde görmüştüm. “İsteddiğimi verirsen onları seve seve serbest bırakırım.” Sırıtmaya devam etti. “Kendini bana teslim et, ölümlüler özgür kalsın.”

Bıçağa daha fazla güç aktardım, kendimi tüketmeden ne kadar güç kontrol edebileceğimi test ettim. Onlardan biriyle başa çıkmaya yeter mi? Belki. Ama harekete geçtiğim anda, şüphesiz Briseis ve Varien'i tehdit edeceklerdi.

“Demek ki Adept'in güçlerini kullanabileceğini düşünüyorsun?” diye mırıldandım. “Kendini şimdi bir tanrıça mı sanıyorsun?”

Rada'nın gelmesi için zaman kazanmam gerekiyordu. Başka bir Chaosdagger ve Starfire olsa bile, bu umutsuz bir mücadele olacaktı. Ama en azından bir şansımız olacaktı.

“Tanrılar düşebilir; tanrılar yükselebilir. Her şey güç meselesi.” Deira başını yana eğerek, sanki bitkilerinin arasında keşfettiği ilginç bir böcekmişim gibi beni inceledi. “Küçük fahişen nerede? Şimdi ev dediğin o zavallı kulübede mi saklanıyor?”

Sözleri üzerine içimde öfke kabardı, hançerden yere doğru bir sihir patlaması fişkırdı. Kaius, dar yüzünde acımasız bir eğlenceyle, tepkime karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ona bir karşılama heyeti gönderdik."

Demek ki Calder'in daha önce bildirdiğinden daha az Rakash vardı. Rahatsızlığımı kendinden emin bir alaycılıkla gizledim. "Birkaç Rakash, Yıldız Kraliçesi için pek de bir meydan okuma sayılmaz."

“Hayır!” diye bağırdı Briseis, konuşmamızı açıkça anlamıştı. Bir zamanlar Elf soylusu olduğunu ve Aurean dilinde eğitim aldığını hatırladım. Çarpıcı yüzü haklı bir öfkeyle yanıyordu, kelepçelerinden kurtulmaya çalışırken Deira'nın yüzüne tükürdü. “Sen kötü cadı!”

"Sessiz ol, Elf," diye hırladı Kaius, acımasızca sarı saç örgüsünü kavrayıp başını geriye doğru zorladı. "Yoksa oğlan senin küstahlığının bedelini öder."

“Merak etme,” dedi Deira sakince, tükürüğünü silerek. “Arkadaşını hayatta tutmalarını ve buraya getirmelerini söyledim.” Omuz silkti ve kıkırdayarak bana göz kırptı. “Yine de zarar görmeyeceğinin garantisini veremem.” Gözleri Rakash'a kaydı. “Bu korkunç canavarların zaman zaman bir lütfâ ihtiyacı var. Eğer çok kontrol edilemez olduğunu kanıtlarsa kullanmaları için onlara küçük bir sürpriz verdim. Savaşta kullanmaya cesaret edemediğin o Kaos parçacıklarını hatırlıyor musun? Sen gittikten sonra odanda bir sandık dolusu bulduk.”

Ne demek istediğini anladığımda, soğuk bir korku dalgası öfkemi söndürdü. Tanrı şahit, Rada'yı korkunç bir tehlikeye atmıştım.

İçimde bir şey buz kesti ve hareketsizleşti. "Seni öldüreceğimi biliyorsun, değil mi?" diye usulca sordum. Bakışlarım Dryad'ın her hareketini takip etti, saldırmak için bir fırsat bekliyordu. Deira'yı ortadan kaldırırsam, diğerleri de çökecek ve kaosa sürükleneceklerdi.

Öfkem karşısında yılmadı; aksine, ifadesi alaycı bir hal aldı. “Seni manipüle etmek her zaman çok kolaydı. Işık Leydisi görüldüğü anda, sanki testislerin kesilmiş gibi, ısırığını kaybediyorsun. Bak sana, buraya gelip zavallı ölümlüleri kurtarmaya çalışıyorsun. Bu bir rezalet.” Gözlerine acımasız bir bakış yerleşti, gözlerindeki ametist ve zümrüt parıltısı daha da

derinleşti. "Gücünü geri kazanmak, hepimizi hak ettiğimiz yere döndürmek için savaşmalıydın. Bunun yerine pes ettin. Acınası bir başarısızlık, o hain fahişeden birkaç kırıntı sevgi için çamurda yuvarlanmaya razı oldun."

"Dikkatli ol, Deira," diye hırladım, kontrolüm kaymaya başlamıştı. Kaos sinsice kulaklarımda tıslıyor, onu cezalandırmam, sonuçlarını umursamadan yok etmem için beni zorluyordu.

Deira, Varien'in arkasına geçti ve ürkütücü bir nezaket taklidiyle saçlarını okşadı. "Arkadaşlarını kurtarmaya çalıştığın için seni affedeceğini mi sanıyorsun?" Dudaklarından dökülen hırıltı, yüzünü dostane halinden korkunç bir maskeye dönüştürdü. "Ahmak. Ne yaparsan yap, seni asla seçmeyecek. Işık, Karanlının bir yaratığını seçmez."

"Bele!" diye uyardı Kyree, ben nefret ve öfke fırtınasına kapılmış, Deira'nın haklı olabileceği korkusuyla aklımı bulandırarak öne doğru adım attığımda.

Ben harekete geçmeden önce Varien hareket etti. Elf çocuğu, tuzağa düşmüş bir hayvan gibi başını hızla çevirdi ve dişlerini Deira'nın eline sapladı. Kuruad acı ve şaşkınlıkla çığlık atarak geriye doğru sendeledi. Gücüne olan hakimiyeti zayıfladı, Varien ve annesini tutan bağlar gevşedi.

Fırsatı değerlendirdim. Kaius'un dikkatini dağıtmak için ona bir bıçak fırlattım ve Rada'nın arkadaşlarını bağlayan kökleri kesmek için Kaos Bıçağı ile hızlı bir büyü yaptım. Deira umduğumdan daha hızlı kendine geldi, köklerini kendine doğru çekerken öfkeli bir çığlık attı, ancak bu kökler, oğlunu korumak için kollarına almış olan Briseis'e doğru ölümcül mızraklar gibi fırladı.

"Hayır!" diye kükredi Kyree yanımda, öne doğru atılarak. Çok geç olduğunu bilerek bir büyü daha yaptım.

Kökler saplandı, etin saplanması'nın mide bulandırıcı sesi havayı doldurdu. Önümdeki manzaraya inanamayarak baktım, esir alınan askerlerin çaresizlik çığlıkları yankılanıyordu.

Üç ağaç kökü Calder'e isabet etmiş, göğsüne ve karnına derinlemesine saplanmıştı. Genç askerin bedeni sadece bu köklerin tutuşuyla ayakta duruyordu. Briseis ve oğlunu kurtarmak için son anda hareket etmiş ve kendini feda etmiş olmalıydı.

Ve bana beklediğim fırsatı verdi.

Rada olmadan hem Deira'yı hem de Kaius'u yenemeyeceğimi biliyordum. Düşmanlarla çevrili, tek başına savaşma düşüncesi beni rahatsız

ediyordu. Yine de onların üstesinden gelebileceğine inanmak zorundaydım. Yapmak üzere olduğum şeyin sadece arkadaşlarını kurtarmakla kalmayıp, ona da bir savaş şansı vereceğine inanmak zorundaydım.

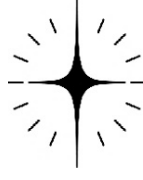
"Onu kapıp buradan olabildiğince uzağa ve hızla kaçmalıydın," diye fısıldadı içimdeki küçük bir ses teslimiyetle. Kaderin, iyi olmaya çalıştığım anda beni hemen cezalandırma gibi alaycı bir eğilimi vardı.

Bir başka Kaos büyü dalgası Tristan ve Parçalanmışların etrafındaki Rakash'ı parçaladı ve onları esaretlerinden kurtardı. Savaşa katılıp katılmadıklarını görmek için durmadım.

"Adept'in gücünü mü istiyorsun?" diye meydan okudum Deira'ya, ona ve Kaius'a doğru kararlı bir şekilde ilerleyerek. "Öyleyse gel ve al."

Burada, sırt üzerinde, perde çok inceydi; öyle inceydi ki, hançerle çekebildiğim güç, bir zamanlar Öteki'ni herkesten daha iyi tanıyan birinin onu kolayca parçalamasına yeterdi.

Beni ve eski müritlerimi Karanlığa ve Kaosa sürükledi.

BÖLÜM

46

İş

Nacin bana kanat verdi.

Dalath'tan çıkarıp kıvrımlı yola doğru yönlendirdiğimde, aygırın telaşını hissetmesi onu hiç zorlamadı. Güçlü bedeni altımda hızla ilerlerken, yüzümü yelesine gömdüm, rüzgar yanaklarıma çarpıyordu. Köyü çiftlikten ayıran yoğun, gölgeli ormanı hızla geçtik, ancak her saniye acı verici derecede yavaş geçti. Kalbim aygırın toynaklarıyla senkronize bir şekilde atıyordu, her atış en büyük korkumun gerçekleştiğini yankılıyordu: En sevdiklerim günahlarımın bedelini ödüyordu.

Varien... Briseis... Onların Kiazma'nın elinde olma düşüncesi içimi buz gibi bir korkuyla kapladı. Kutsal Işık, onları koru! Uzun zamandır dua etmemiştim, ama şimdi ettim; kaderin bunu bahşetmesinin pek olası olmadığını bilmeme rağmen, merhamet için umutsuz bir yalvarıştı bu.

“Daha hızlı!” diye Nacin'i uyardım. Çiftlik evinin avlusuna fırladık ve ben de ondan atladım, dizginlerini kapının yanındaki direğe dolamaya bile vakit ayırmadan kısa bir “Yakında döneceğim!” dedim. İçeri koştum ve misafir odasına doğru acele ettim.

Bane, ayak bileklerimin etrafında dolanarak, acıklı bir miyavlamayla beni karşıladı. Uzak duvardaki dolaba doğru ilerlerken ona sadece dalgın bir şekilde hafifçe vurdum. Sinirle homurdandı ama beni takip etti. Kemerime sıkıştırdığım Kaos Hançeri, kutsal olmayan lir taşı parçalarıyla dolu sandığı kenara ittiğimde enerjiyle vızıldadı. Arkasında sağlam bir demir çubuk saklıyordum.

Bane'i uzaklaştırdıktan sonra, tahta zeminde belirgin bir desen aradım ve asanın ucunu iki tahta arasına soktum. Tüm ağırlığımla üzerine yaslanarak

tahtayı kaldırdım. Birkaç denemeden sonra, tahta sonunda gevşedi ve gıcırtyla açıldı. Altındaki boşluğa uzandım. İlk başta parmaklarım hiçbir şeye rastlamadı. Sonra, sihirli imzamı tanıyan birkaç Hava büyüsü teli tenimde cızırtılar çıkardı. Elim kaba dokunmuş bir kumaş buldu. Çıkardığım paket neredeyse boyum kadar uzundu, basit bir ip kumaşı silahın etrafına sabitlemişti.

Bir an için, Starfire kucağымda, gözlerim kapalı bir şekilde, yerdeki deliğin yanında diz çökmüş halde kaldım. "Bunu bir daha asla kullanmak zorunda kalmayacağımı ummuştum," dedim, bakışlarım Bane'i buldu. Kedi kocaman kehribar rengi gözlerini bana dikti, sonra sessizce cesaretlendirmek için başını elime yasladı. Zayıfça kıkırdadım, kulaklarının arkasını kaşıdım. "Sanırım mücadelem henüz bitmedi, dostum," diye fısıldadım.

Nacin'in tiz kişnemesi melankolimi dağıttı. Elimde sarılı silahla hemen ayağa fırladım. Atın huzursuz seslerine karışan yüksek sesli hırıltı içimde bir huzursuzluk yarattı.

Evin önünde beni bekleyen on kişi vardı.

Gerçekten de aptalcaydı. İçeride bana pusu kurma fırsatını kaçırmışlardı. Ama koyu deri zırhlar giymiş ve parıldayan silahlar sallayan Rakashlardan hiçbiri, kapının önündeki öfkeli savaş atıyla yüzleşmeye cesaret edemedi; ölümcül toynakları havayı inletiyordu.

"Şşş, Nacin, endişelenecek bir şey yok," diye sakinleştirdim aygırı, avlunun sıkıştırılmış toprağına yavaşça adım atarken. Bane arkamdan sinsice çıktı, tüyleri diken diken olmuştu, boğazından tehditkar bir hırıltı yükseliyordu. Gözlerim bir yandan diğer yana kayarak her bir Rakash'ın pozisyonunu inceledi.

"Küçük, güzel bir şeyin tek başına yaşaması tehlikeli." Kaba bir aksanla söylenen bu sözler, aralarındaki en uzun boylu olanından, şüphesiz liderlerinden geliyordu. Kürkü dövülmüş demir gibi parlıyordu, omuzlarına yele gibi değen uzun tutamların üzerinde kömür rengi çizgiler vardı. Göğsündeki zırhın üzerine Kaos'un sembolü kazınmıştı: siyah, ametist ve zümrütten oluşan öfkeli bir alev. Galator'un birlikleri hala bu amblemin altında yürüyordu. Noctis'in korkusu haklıydı; bunlar sıradan kanun kaçakları değildi.

"Eğer sadece güzel bir küçük şey olsaydım, bu doğru olabilirdi," diye yanıtladım, Starfire'ı elimde gevşekçe tutarak.

Rakash'ın keskin köpek dişleri tehditkar bir gülümsemeyle ortaya çıktı. "Hanımefendi bize kim olduğunu söyledi: Işık Leydisi, Düşmüş Olan'ın savaşı kaybetmesine sebep olan hain fahişe." Mızrağını çevredeki çiftlik binalarına doğrulturken hırıltılı bir kahkaha attı. "Ona ihanet etmek sana pek bir şey kazandırmadı, değil mi kraliçem?"

"Noctis hâlâ senin efendin." Etrafımda yankılanan alaylara ve boğuk kahkahalara aldırış etmedim. Hızlı bir hareketle eğilip eteğimin kenarını kavradım ve daha rahat hareket edebilmek için deri kemerimin altına sıkıca soktum.

"Eteklerinizi bizim için kaldırmaya bu kadar mı heveslisiniz?" diye alay etti soldaki koyu kürklü Rakash, ardından hırıltılar ve ulumalar yeniden yükseldi.

Liderlerinin gülümsemesi genişledi, kısık sarı gözlerinde karanlık bir ışık parladı. "Biz aptallara ve güçsüzlere hizmet etmeyiz," dedi. "Galator artık bizim efendimizdir."

"Ve Kiazma." Starfire'ın etrafındaki kumaşı sabitleyen ipi usulca gevşettim.

"Rabbimiz dilediği sürece."

Rakash lideri bana doğru bir adım attığında Bane tehditkar bir şekilde tısladı. Rakash güldü. "Bayan Deira, seni ona getirmemizi söyledi. Ama aynı zamanda sadece hayatta olman gerektiğini, zarar görmemiş olman gerekmediğini de söyledi."

Sağ taraftan sarı kürklü bir Rakash, bana dik dik bakarak, "Bakalım seninle sevişmek her şeyi kaybetmeye değer mi?" diye alay etti. Diğerleri de kendi boğuk sesleriyle kaba öneriler ve tehditler savurarak hızla onlara katıldı. Sözlerini anladığıma dair hiçbir işaret vermedim.

Lider, henüz kavgaya katılmamış olan bana soğuk bakışlarını dikmiş bir şekilde, "Kendine bir iyilik yap, küçük kraliçe," dedi. "Karşı koyma. O zaman sana fazla zarar vermeyiz."

Ne kadar cömertler. İçimde bir şey uyandı—derin, yakıcı bir öfke. İstediklerini yapabileceklerini, kendilerini durduramayacak herkese karşı böyle davranabileceklerini sanıyorlardı. Muhtemelen bunu daha önce de birçok kez yapmışlardı. Ama bugün kimseyi tehdit ettikleri son gün olacaktı. Bundan emin olacaktım.

"Bana böyle seslenmeye sadece bir kişi izinli. Ve onun burada olmaması senin için büyük bir şans," dedim, ipi parmaklarımın arasından kaydırırken.

Duruşumu değiştirip kendimi yere sağlam basarken nefes alışverişim yavaş ve düzenliydi.

"Sence seni koruyabilir mi?" diye sordu lider, Rakashlar hep birlikte öne doğru hareket edip etrafımdaki çemberi daraltırken.

"Kim diyor ki korunmaya ihtiyacım var?" Beklentiyle keskinleşen farkındalığımla dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "O seni benden çok daha yavaş ve acı verici bir şekilde öldürürdü."

Vakit gelmişti.

Starfire havaya yükseldi, onu örten kumaş, atılmış bir peçe gibi aşağı doğru uçtu. Güzelce oyulmuş çeliği ışığı yakaladı, karmaşık desenler ölümcül bir zarafetle parılıyordu. Asanın her iki ucunda jilet gibi keskin kenarlı kavisli bıçaklar vardı. Her bakış, havada dönerken silahın yayını takip etti. Ellerim uzandı, ustaca bir kolaylıkla sapını kavradım, ağırlığı sanki her zaman oraya aitmiş gibi avucuma yerleşti.

Elime alır almaz harekete geçtim. Bıçaklardan biri en yakındaki Rakash'ın boğazını keserken, kan canlı bir şekilde havaya fışkırdı. Titreyen bedeninin yere düşmesini beklemeden, asayı geriye doğru saplayarak diğer bıçağı bir sonraki hırlayan saldırganın göğsüne sapladım. Deri zırhını tereyağından bıçak gibi kesti. Silahımı çekip dövüş pozisyonuma geri dönerken bir homurtu çıkardım. Nacin şaha kalktı, arka bacaklarını savurarak bana sinsice yaklaşmaya çalışan bir Rakash'ı havaya fırlattı.

Geriye kalan saldırganlar tereddüt ettiler, ağızlarından hafif inlemeler ve hırıltılar çıktı. Liderleri bana dişlerini gösterdi, kolay bir av olmadığımı kanıtladığım için artık tüm eğlencesi kalmamıştı.

"Güzel bir sopa," diye homurdandı pençeli elini kaldırarak. "Ama hepimizi alt etmeye yetmeyecek."

Hepsi birden saldıracaktı. Akıllıca bir hareketti. Ne yazık ki ben buna hazırlıklıydım.

Zihnimle uzanırken Starfire'ı daha sıkı kavradım. Asa üzerindeki parlayan Aurean rünleri alevlendi, merkezindeki lir taşı parlak ve amansız bir ışıkla parlıyordu. Sağdan üç Rakash bana doğru atıldı. Kızgın Işık büyüünün ilk yayı onlara isabet etti ve gözlerimin önünde titreyen bir görüntüyle onları yakıp kül etti. Kusursuz bir şekilde çömeldim, soldan üzerimden bir kılıç savruldu. Silahı yukarı kaldırırken Starfire, kullananın karnını alttan parçaladı, bağırsakları yere koyu kan fışkırmasıyla dökülürken çığlıkları vahşi bir uluma gibiydi. Ayağa fırladığımda etrafımda

parlak bir girdap halinde Işık yükseldi ve sonraki iki saldırganı silahsızlandırdım. Asanın bir darbesiyle ilkinin etkisiz hale getirdim, ikincisi ise üzerine fırlattığım saf Işık topuyla alevler içinde kaldı.

Yaratıcı! Artık Noctis'i anlayabiliyordum. Gücümün damarlarımda nabız gibi atması sarhoş ediciydi. Varlığımın her zerresi ham enerjiyle titriyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bu yaratıkları, bir tanrıçaya zarar verebileceklerine dair küstah inançları yüzünden cezalandırmam gerekiyordu. Lir taşı çağırma cevap verdi, gittikçe daha parlak bir şekilde parladı. Evet, buydu. Yıldız Ateşi'ni başımın üstüne kaldırdım, büyü'nün içimde coşmasına izin verdim.

Keskin bir uluma dikkatimi çekti. Bane etrafımda dönüyordu, tüyleri diken diken olmuştu. Asayı indirdim, bakışlarım ellerime kaydı ve derimin altındaki parlayan damarları görünce nefesim kesildi. Şimdi acıyı hissedebiliyordum—bu zayıf ölümlü bedenin kaldırabileceğinden daha fazla güç kullanmanın yakıcı acısını. Tamamen tükenmemiş olmam bir mucizeydi. Titreyerek nefes aldım ve asayı elimde çevirdim. Geriye kalan düşmanlarımla sihir kullanmadan başa çıkmak daha iyiydi.

İki Rakash ayakta kalmıştı, yüzleri korku ve nefretle buruşmuştu ben onlara doğru ilerlerken. Soldaki vahşi bir çılgınlıkla saldırdı, baltasını başının üstüne kaldırmıştı. Kolay bir fırsattı. Yan tarafa doğru döndüm, Starfire kolunun altındaki hassas eti kesti, sonra yere yığılırken sırtına bir darbe indirerek işini bitirdim.

Geriye sadece lider kalmıştı, sarı gözleri inanmazlıkla açılmıştı. "Sen—sen..." diye nefes nefese kaldı, geriye doğru sendeledi ve mızrağını bıraktı. Ben de silahımı tehditkar bir şekilde kaldırarak onu takip ettiğimde, aniden zırhından parıldayan bir şey çıkardı ve umutsuzca bir çılgınlıkla yere çarptı. Kristal nesne binlerce küçük parçaya ayrıldı, ince, uğursuz bir duman izi havaya yükseldi.

Bir an için başka hiçbir şey olmadı.

Sonra gerçeklik gözlerimizin önünde paramparça oldu.

Arkamda Nacin panik içinde kişnedi. Avlunun ortasında açılan uçurumu görünce, inanmaz bir nefesle geri çekildim, ellerim Starfire'in sapını daha sıkı kavradı. İçeride titreşen dipsiz karanlıkta bir şey hareket ediyordu, büyük ve çok bacaklı bir şey. Bu dünyaya, öfkeli bir Kaos ve kıvrılan gölgelerin yıkıcı bir dalgasıyla girdi, girişinin gücü arkasındaki tavuk kümesini parçalayıp, kırılan tahtalar ve uçuşan tüyler arasında savurdu.

Jilet gibi keskin ön bacakları anında saldırdı, şoktan kaçamayacak kadar bitkin düşmüş olan Rakash liderini delip geçti ve yana fırlattı; yere çarptığı anda tiz çığlığı aniden kesildi. Sonra canavar döndü, birçok gözü ürkütücü bir şekilde bana odaklanmıştı.

Kritak. Çok uzun zaman önce yenildiğini sandığım, lir taşı büyüyle bir küre içine hapsedilmiş, gerçeklikten ayrı tutulmuş bir düşman; ta ki onu barındıran taş kırılana kadar.

Karanlık büyü gücüne sahip eserlermiş, yalan! Böylesine tehlikeli bir şey yarattığı için Noctis'i boğardım.

Kükreyerek canavar saldırdı. Çaresizce yana doğru yuvarlanmam beni Rakash'ın ve zavallı tavuklarımın kaderini paylaşmaktan kurtardı. Hemen ayağa fırladım, Yıldız Ateşi'ni bir sonraki saldırıyı savuşturmak için kaldırdım.

Lanet olsun, çok hızlıydı. Bıçaklı asam, bana tekrar tekrar saplanan bıçak benzeri bacaklarına karşı kendimi çaresizce savunurken sadece bir bulanıklık halindeydi. Kritak, tanrıça olduğum zamanlarda bile tehlikeliydi. Şimdi ölümlü olduğuma göre, bu canavarı nasıl yeneceğimi bilmiyordum. Tüm vücuduma yayılan keskin acıyı görmezden gelerek, Starfire'ın lir taşındaki Işık büyüünü bir kez daha çağırdım. Güç havayı yakıp geçti, yarattığın yan tarafına isabet etti, koyu kan dışarı fışkırdı. Ancak bu yeterli değildi. Öfkeli bir çığlıkla tekrar üzerime atıldı, o ölümcül bacaklarının tek bir darbesi Starfire'ı elimden düşürdü.

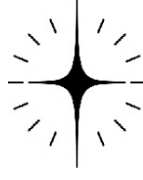
Başka çarem kalmayınca elimi eteğimin cebine soktum, parmaklarım içindeki Hava taşlarını kavradı. Büyü patlamasıyla Kritak havaya fırladı, darbenin etkisiyle altındaki yer sarsıldı. Bu, canavarı sadece biraz caydırdı. Tekrar ayağa kalktı ve bana doğru geldi. Bu şekilde onu öldüremezdim; Hava daha savunmacı bir güçtü.

Kaos Hançerini çekmeye fırsat bulamadan canavar üzerime atıldı. Keskin bacaklarından biri baldırımını yırtıp etimi parçalarken dudaklarımdan bir çığlık koptu. Yere yığıldım, Kritak üzerimde belirliyordu. Parmaklarım telaşla hançerin kabzasını kavradı. Son bir panik hamlesiyle, onu kemerimden çıkarıp aramızda yukarı kaldırmayı başardım, lir taşı büyüü uyanınca alev alev yanmaya başladı.

Gücünün öngörülemez doğasından korkmaya vakit yoktu. Çaresizlikten doğan bir güçle hançeri canavarın kafasının yan tarafına sapladığım anda, Kaosun uzantıları içgüdüsel olarak fışkırdı.

Asidik tükürükler üzerime yağdı, derimi yaktı, canavar kısıkaçlarını bana geçirmeye çalışıyordu. Bıçağı çekip çıkardım ve tekrar tekrar gözlerinin arasına sapladım, dudaklarımdan vahşi bir hırıltı döküldü, Kritak'ın koyu kanı parmaklarımı ıslattı. "Bıçaklamamalıydın"—bıçaklamamalıydın—"öldürmemeliydin"—bıçaklamamalıydın—"tavuklarımı"—bıçaklamamalıydın.

Bir şekilde, bu yeterli olmuştu. Kritak tiz bir çığlıkla geriye doğru sendeledi. Hançeri tutan elim yere düştü, yerde yatarken hıçkırıklar koptu ağzımdan, mavi-gri gökyüzüne, birbirini kovalayan yükselen bulutlara bakıyordum. Canavarın da nasıl yere yığıldığını zar zor fark ettim, gölgeler görüş alanıma giriyordu, bacağım, tüm vücudum acıyla zonluyordu. Sonra bilinçsizlik beni ele geçirdi.

BÖLÜM

47

LYRHEIM'İN ALTIN GÜNLERİ

Aron-Lyr'in yaratılmasından 2400 yıl sonra, İnsanların yaratılmasından 600 yıl sonra

İş

Yavaşça. Kendimi öne doğru ittim, üzerinde yattığım kayalık çıkıntının pürüzlü taşı deri zırhıma sürtünüyordu, bıçaklı asam bir elimde sıkıca tutulmuştu. Tüm dikkatim önümdeki endişe verici manzaraya odaklanmıştı, Öteki'nin dizginlenmemiş büyüsü bilincimin kenarlarında sadece bir fısıltıydı. Bir süredir o Kritak grubunu takip ediyordum, hiçbir belirgin sebep olmadan tekrar tekrar Uçurum'a dönmelerinin açıklanamaz hareketleri beni meraklandırıyordu.

Sanki bir şey bekliyorlarmış gibiydiler, ama ne olabilirdi ki—

Ayak bileğimi sert bir şekilde kavrayan bir el, beni aniden aşağı çekti. Dudaklarım aralandı, boğazımda bir çığlık birikiyordu, ancak sıcak bir el ağzımı kapatınca boğuldu. İçimden geçen vahşi panik, burnuma tanıdık, cezbedici bir koku gelince neredeyse anında dindi. Gölge gibi uzantılar, içgüdüsel olarak benden kaçan Işık kıvılcımlarını yakaladı ve yerimizin keşfedilmemesini sağladı.

Daha büyük bir varlığın beni taşla doğru bastırıp kaçmamı engellemesiyle tüm bedenim neredeyse acı verici bir farkındalıkla canlandı. Zaten kaçmayı da planlamamıştım. Sadece Belekoroza bakakalmıştım; yüzünün sert, güzel hatları yükselen Kaos büyüsünün ürkütücü parıltısıyla yıkanmıştı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Altı yüz yıl. Çığlık atmak istedim. Ağlamak istedim.

Ama ağzımdan çıkan tek şey, bana kısa bir baş selamı verdikten sonra elini çektiğinde fısıldadığı gergin isimdi. Üzerimde duruyordu, ifadesi

okunamazdı. Dudaklarımı ısırđım, bu kadar aniden ortaya çıkmışken ne diyeceğimi bilemedim. Aramaz onunla barışmak için kuzeye gitmişti, ama buraya bu kadar çabuk geleceğini ya da buluşmamızın tüm sarayın keskin bakışlarından uzakta gerçekleşeceğini beklemiyordum.

Gözlerindeki simsiyah parıltı alevlendi. "Bana öyle bakma," diye inledi Belekoroş, sesinde bir miktar hayal kırıklığı vardı.

Kafamı karıştıran bir ifadeyle ona baktım. "Ne gibi?"

Eli ensemi kavradı, beni öyle bir şekilde esir aldı ki içimde tarifsiz bir heyecan uyandı. O yakıcı bakışlar dudaklarıma kaydı. "Sanki sana neden bu kadar kızgın olduğumun binlerce sebebinı unutmamı istiyorsun."

Bana mı kızmıştı? Oysa giden kendisiydi? Lanetli, inatçı gururu yüzünden yüzyıllardır tek bir kez bile benimle iletişime geçmemişti? "Sen —"

Ona duyduğum hoşnutsuzluğu dile getirme fırsatım olmadı. Aşağıdan telaşlı bir şekilde tıkırdama sesleri geldi ve ikimiz de tekrar taşın üzerine eğildik, şimdi yan yana, bakışlarımız Kritak'a sabitlenmişti.

"Ne yapıyorlar bunlar?" diye mırıldandım, örümcek benzeri yaratıkların ileri geri sallanışını izlerken. Uçurumdan kaos büyüğü fişkırpı etraflarını sarmıştı.

"Sen söyle bana," diye homurdandı Belekoroş kulağıma. "Kendi güvenliğini hiç düşünmeden onları gözetliyorsun. Ya içlerinden biri sana sinsice yaklaşırdı? Ya da burada sana yardım edecek kimse yokken çaresiz kalsaydın? Lyrheim'e döndüğümde seni aramaya karar verdiğim için minnettar olmalısın. Bana o kanlı mektubu gönderdikten sonra bile."

Havada bir güç kıpırtısı, Uçurumda Kaosla yoğrulmuş şimşeklerin şiddeti artıyordu. Aniden içimde bir huzursuzluk dalgası yayıldı, onun nutkunu kesmeye çalıştım. "Belekoroş..."

"Düşüncesiz, aptalca ve tamamen—"

Önümüzdeki karanlık uçurum alev aldı, mor ve zümrüt yeşili ışık huzmeleri gökyüzüne doğru yükselerek ortalığı yakıp kavurdu. Ham enerji yukarı doğru patladı. Kritaklar çığlık attı, ön ayakları sanki bir karşılama işareti gibi havaya kalktı.

"Belekoroş!" diye bağırdım, Kaos büyüğünün buz gibi uzantıları tenime saplanıyordu.

"Koş!" Belekoroş'un eli elimi kavradı, beni yukarı çekti ve peşinden o kadar hızlı sürükledi ki itiraz edecek vaktim olmadı. Diğer eli ileri doğru

uzandı, gölgeleri onu takip etti ve önümüzdeki Örtü'de amansız bir güçle bir açıklık oluşturdu.

Kapıdan sendeleyerek geçerken, son bir kez omzuma doğru baktım. Uçurum, saf bir güçle doluydu, gözümün görebildiği kadar öte tarafı kaplayan, saf bir Kaos girdabıydı. Girdap gibi dönen felaketin içinde bir şey hareket ediyordu. Zihnimin gerçek boyutunu kavramakta zorlandığı, muazzam bir şey.

Aniden, Belekoroza bağlantıyı kestiği anda Öteki'ye açılan kapı gürültüyle kapandı. Nefes nefese, kendimi toparlamak için asama yaslandım ve etrafımızdaki yeşil tepelerin, Lyrheim'e doğru uzanan yumuşak yamaçlarının sakinleştirici manzarasını içime çektim. Bu güneşli günde, ölümlüler ve Anima şehrin zarif ahşap binaları arasında koşuşturuyor, neşeli sohbetleri bize kadar ulaşıyordu.

"Az kalsın yakalanıyordum," dedim hafif bir şaşkınlıkla gülerek. Öteki diyara yalnız başıma ilk gidişim değildi ve o karanlık alemin barındırdığı her türlü tehlikeyi bildiğime inanıyordum. Yine de, ortaya çıkarmam gereken sırlar olduğu anlaşıyordu.

Belekoroza sessiz kaldı, gergin bir ifadeyle kapının bulunduğu yere bakıyordu.

"Sorun ne?" diye sordum, geçici rahatlamamın yerini endişe almıştı. "Sence—"

Hava dalgalandı.

Başlangıçta, ateşin üzerindeki sıcak rüzgarlara benzer, hafif bir kıpırtıydı. Sonra, görünmez bir güç içeri giriyormuş gibi şiddetli bir nabız haline geldi. Önce bir bacak belirdi, titrek bir Kaos büyü patlamasıyla mavi gökyüzünü yırtarak aşağıdaki yumuşak toprağa derinlemesine saplandı. Ardından bir diğeri geldi. Sonra baş ve gövde ortaya çıktı, o kadar inanılmaz derecede büyüktüler ki güneş ışığını bile engellediler, yeşil tepelerin üzerine her şeyi kapsayan bir gölge düşürdüler ve şehir sokaklarını doğal olmayan bir karanlığa gömdüler. Altımızda şaşkın çığlıklar yükseldi.

Belekoroza, daha önce hiç duymadığım bir titremeye, "Korkarım ki bu iş henüz bitmedi," dedi.

Perdenin yırtığından yavaşça çıkan devasa yaratığa dehşetle baktım. Canavarca bedenini kaplayan siyah kitin üzerinde kaos çatırdıyordu. Bu gerçek olamazdı. Bu kâbusu nasıl yenebileceğimizi bile umamazdık.

“Baradaz!” Aramaz’ın zihin sesi, şaşkınlığımı yakıcı bir ışık parlaması gibi yarıp geçti. “Neredesin?”

"Belekoro ve ben buradayız," diye yanıtladım, ona bulunduğumuz yerin fotoğrafını gönderirken ellerimdeki asayı daha sıkı kavradım. "Bunu engellemeye çalışacağız."

Bağlantımız üzerinden bize sızan endişeye rağmen, kralın sesi sakin ve kararlıydı. "Dikkatli olun. Olabildiğince hızlı bir şekilde geliyoruz."

Büyüme uzandım, tam zamanında. Dev örümcek ileri atıldı, korkunç formunun daha fazlasını Öteki'den dışarı çekti. Ardından saf Kaos'un öfkeli bir dalgası geldi ve aceleyle ördüğüm kalkanıma çarptı. Darbenin etkisi ta içime kadar yayıldı. Dişlerimi sıktım ve koruyucu bariyere daha fazla güç aktardım. Kaos'un uzantılarının kalkanın kenarlarını kemirdiğini, Işık tellerini sanki hiç var olmamış gibi yok ettiğini izlerken dehşet içimi deldi.

Sonraki saldırı büyüümü paramparça etti ve beni geriye savurarak dudaklarımdan bir çığlık kopardı. Gölgeler beni yakaladı, düşüşümü yumuşattı, arkamda uzun, tanıdık bir varlık vardı. Elmas kalkanlar, bir Karanlık dalgasıyla yerlerine kayarak hem beni hem de Belekoro'u korudu.

Onun saldırıya karşı koymasını hayranlıkla izledim; gölgelerinin dumanlı kıvrımları Kaos'un iplikleriyle iç içe geçip sonunda birbirine karıştı. Bakışlarım aniden onun gözlerine dikildi. Gözlerindeki parıltıyı, tenimize değdiğimiz yerde hissettiğim hafif fısıltıyı hemen tanıdım.

"Kaosu kontrol etmeyi öğrendin," diye nefes nefese söyledim, içimde rahatlama ve endişe birbirine karışmıştı.

Belekoro bana baktı, dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. Zırhını giymişti, koyu metal pullar belirgin kaslarını kaplıyordu, kılıcı da yanındaydı. "Bir yere kadar," diye yanıtladı. "Ama bu kadar büyük bir gücü nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum."

Dev Kritak'a -çünkü bu canavar ona benziyordu- bakakalmıştım; yavaşça Perde'den geçerek Aron-Lyr'e doğru ilerliyordu. "Bu canavar nasıl bu kadar güce sahip olabiliyor? Nereden geliyor bu güç?"

Belekoro geri çekilmeye başladı, beni de peşinden sürükledi, bu sırada kalkanını korudu ve gözlerini düşmanımızdan ayırmadı. "Tahmin etmem gerekirse, diğer Kritak gibi Uçurum'dan geldiğini söyleyebilirim." Bir kez daha bana baktı, ifadesi alaycıydı. "Öteki'nin güçlerini neredeyse tamamen kilitledik, gidecek hiçbir yerleri kalmadı. Bu yüzden büyüdüler ve

büyüdüler, ta ki Örtü üzerindeki koruma kalkanlarımızı aşacak kadar güçlü olana kadar."

"Sence biz koruma büyülerimizle o canavarı istemeden mi yarattık?" diye dehşet içinde sordum. Tanrım, bu çok mantıklıydı.

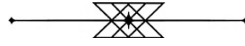
Belekoroza kasvetli bir şekilde başını salladı. "Görünüşe göre Kaos her zaman bir yolunu buluyor, kraliçem." Canavara bakarken gözlerinde derin bir endişe belirdi. "Ve hiç bu kadar açgözlü olmamıştı."

Ben cevap veremeden, dev Kritak sonunda amacına ulaştı ve tüm bedenini dünyamıza sürükledi. Üzerimize çarpan Kaos dalgaları daha da şiddetlendi. Belekoroza'nın kalkanı titredi. Zorlanarak homurdandı, bana olan tutuşu daha da sıkılaştı.

Sonra Kritak devasa kafasını kaldırdı ve çığlık attı. Kulaklarımı delen, kan dondurucu, tiz bir ses, benim de çığlık atmama neden oldu.

Çığlığa cevap verildi.

Yaratığın karnının altından fışkırarak, sayısız keskin bacak ve siyah bedenden oluşan karanlık, amansız bir sel gibi bize doğru aktılar. Kritak. Yüzlerce, hayır, binlercesi. Işığa, Lyrheim tepelerinin yemyeşil güzelliğine çekilmiş ve tek bir basit duyguyla birleşmişlerdi: açlık.

Bir an için, Belekoroza ve ben düşmanımızın karanlık kütlesinin önünde tek başımıza durduk, silahlarımız hazır, büyümüz etrafımızda cızırdıyordu. Sonra hava gerildi, renk parıltıları kardeşlerimizin gelişini işaret etti. Güçleri acımasızca Kritak'lara saldırdı. Sha'am ve Zamani'nin Ateşi, ilk hatlara ölümcül bir yol açarak, gözlerimin önünde dans eden hayalet görüntüler bırakan ateşli bir alevle ilerlemelerini durdurdu. Diğer Aurea'lar da hemen arkalarından geldi. Tanez ve M'tar, düzinelerce yarattığı yakalamak için derin uçurumlar açarken yer titredi. Savaş alanının diğer tarafında, Enlial ve Khiraz, onları savuran ve çarpma anında ezen öfkeli kasırgalar yaratırken Kritak'lar havaya uçtu.

Hafif bir ışık duyularımı okşadı. Aramaz, yanımda ve kardeşinin yanında kaslı bedensel formuna geri döndü ve bakışları hemen benimkilerle buluştu. "İyi misin?" diye sordu, endişe parlak mavi gözlerini karartmıştı.

Ben cevap veremedim, iki Kritak üzerimize indi. İlkini Işığımın bir patlamasıyla yok ettim. Yakıcı bir şimşek çakması ikincisini paramparça etti, kralın etrafında güç alev alev canlandı. Diğer Aurea'lar gibi savaşa hazırlanmıştı, ince gümüş zırhı büyüünün parıltısında ışıldıyordu.

"Daha az konuş, daha çok dövüş kardeşim," diye yorumladı Belekorozyanımızda, sesi gergindi. Ellerini kaldırmış, Kaos büyüünün en kötüsünü kontrol altında tutmak ve savaş alanına yayılmasını engellemek için hâlâ bir kalkan tutuyordu. Alnından ter damlaları süzölmeye başlamıştı ve dizginlenmemiş gücün daha fazla uzantısı gölgelerine sürtünürken kolları titriyordu—hepsini yok etmek için çok fazlaydı.

"Artık buna daha fazla dayanamayacağım," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Kaos serbest kalmadan önce mümkün olduğunca çok Kritak'ı yok etmelisiniz."

Aramaz ve ben onun emrine uyarak yan yana ilerledik. Benim ışığım düşmanlarımızı defalarca yararken, kralın şimşegi de geriye kalanları vurarak ardında kömürleşmiş kalıntılar bıraktı. Birkaç kısa an için içimde umut yeniden uyandı.

Fakat sonra, tepenin üzerinde hâlâ tehditkar bir şekilde yükselen dev yaratık, daha küçük akrabalarını katletmemizi izlemekten bıktı. Büyü ve karanlık kan kokusuyla ağırlaşmış havayı yarıp geçen bir ııııık daha yankılandı. Ardından, saf ve dizginsiz bir Kaos dalgası Belekorozyan kalkanını hırpaladı.

“Büyüyü bırak artık! Hemen!”

İçgüdüsel olarak, onun telaşlı emrine itaat ettim. Onu geri tutma imkansız savaşını kaybettiğinde, kaos beni sardı. Tökezledim ama bir şekilde ayakta kalmayı başardım, baskıcı büyüünün ortasında nefes almak için mücadele ettim.

Diğerleri o kadar şanslı değildi. Aşur ve Namtaz, suyu parıldayan akıntılara dönüştürerek Kritakları parçalara ayırıyorlardı. Şimdi ise Kaos'un içine düşmüşlerdi; vahşi büyü onları ıslatıp değiştiriyordu. Namtaz'ın dehşet dolu ııııığı, güçlerinin kontrolünü kaybettiği anda savaş alanında yankılandı. Her yerden yerden su fııkırdı, amansız bir sel gibi tepelerden aşağı akarak toprağı, çalılıkları ve ağaçları da beraberinde sürükledi. Namtaz da sürüklendi, sadece zırhının bir parıltısı, çamur ve azgın suların girdabında nerede kaybolduğunu gösteriyordu.

“Hayır!” Aşur, endişeli bir çığlıkla onun peşinden atladı, ancak aynı hızla çamur akıntısına kapıldı. İki Su Aurea'sının yeniden yüzeye çıkmadığını görünce kalbim derin bir umutsuzlukla durdu. Sel, ilk ev sırasına çarptı. Korku dolu çığlıklar ve tahta parçalarının kırılma sesleri havayı deldi.

"Büyü kullanmayın! Kontrolünüzden kayıp gidecektir." Belekoroza bu umutsuz tavsiyesi hepimizin zihninde yankılandı.

Tanez'in arkasında bir Kritak belirdi. Onunla yaratığın arasına atladım, bıçaklı asam, yaratığın ön bacaklarını sırtına saplamadan bir an önce saldırısını durdurdu. Tanez teşekkür ederek başını salladı, yüzü koyu kanla kaplı korkunç bir maskeye dönüşmüştü.

“Anima’ya ihtiyacımız var!” diye bağırdı M’tar, devasa savaş çekicini birkaç düşmanın üzerine indirerek. Kıtın kırılma sesi beni ürpertti. “Onları durdurmaya yetmiyoruz.”

Zamani, Tanez'e ve bana ulaşmak için kılıçlarıyla iki düşmanını daha doğrayarak çaresizce, "Onları durdurmak mümkün mü?" diye sordu.

Büyük kanatların çırpınışı, iki Hava Aurea'sının gelişini müjdeledi. Enlial, "Öteki'nden gittikçe daha fazla şey akıyor," diye bildirdi. Aerieth savaşçısının zayıf bedenini seçmişlerdi ve kollarında Merhamet Tanrıçası Khiraz'ı taşıyorlardı; karnındaki bir yaradan kanıyordu. Enlial, onu dikkatlice yere bırakırken, "Onu iyileştiremem," diye ekledi, "Yüzü ölümcül derecede solgundu. Büyülerin hepsi dağılıyor."

Zamani, Tanez ve ben hemen onlara doğru ilerledik ve üçümüz koruyucu bir çember oluşturduk.

Aramaz kararlı bir şekilde, "O kapıyı kapatmamız gerekiyor," dedi ve Sha'am ile birlikte konuşabilmemiz için birkaç Kritak daha gönderdi.

Daha onlarcası ise bizden tamamen uzak durmuştu. Karanlık, çok bacaklı bir sel gibi şehre indiler. Çoğu büyük hayvan formlarında olan bir Anima birliği onları bekliyordu; düşmanlarımızla çatışırken çığlıkları ve kükremeleri bize kadar ulaşıyordu. Dhustan, dev bir ayı formunda, Kritaklardan birini tek başına parçalara ayırırken, zarif bir kara panter ve devasa bir kurt sırayla ikinci bir Kritak'ı ısıırıyordu. Tayshren ve Masir, diye düşündüm. M'tar'ın eski demirci ustası Belekoroza ile birlikte kuzeyden dönmüş olmalıydı.

“Nasıl kapatacağız?” Belekoroza sonunda konuştu, gözleri kapalı, bir eli uzanmış. Gözlerini tekrar açtığında, içlerinde Kaos parıldıyordu. Tepenin üzerinde duran dev Kritak'ı işaret etti. “Perde paramparça olmuş durumda

ve o canavar onu ardına kadar açık tutuyor. Kapıyı kapatmak istiyorsak onu öldürmemiz gerekiyor.”

“Peki neden sözüne güvenelim ki?” diye homurdandı Sha’am, Kritak’ın savunmasını deldiği yüzündeki parlak kırmızı kanı silerken. “Tam da sen bize geri sürünürken bunun olması garip bir tesadüf değil mi?”

Belekoro, öfkeli bir hırıltıyla Ateşin Aurea’sına dişlerini gösterdi. “Korktuğun her şeyin, umutsuzca uzak tutmak istediğin her şeyin, ne yaparsan yap, seni rahatsız etmek için yeniden ortaya çıkmasını izlemek çok sinir bozucu olmalı.”

“Yeter! Aramızda çatışma zamanı değil,” diye sertçe araya girdi Aramaz, ikisinin arasına girerek. Bakışları, Anima halkının zor durumda kaldığı ama direndiği şehre kaydı. Elodia’yı büyük dişi aslan formunda, bir Kritak’ın sırtına atlayıp dişlerini omurgasına saplarken gördüm. “Ayrılmamız gerekiyor,” diye karar verdi kral, sesi hiçbir itiraza izin vermiyordu. “Şaam, Zamani ve M’tar, Anima halkına yardım edin. Enlial, Khiraz’ı güvenli bir yere götür. Ve geri kalanımız—”

Kral emirlerini tamamlayamadan dev örümcek ağzını açtı ve tekrar çığlık attı. Kaos yayıldı. Son saldırı, Belekoro’nun büyüünün kalıntıları tarafından bastırılmış olmalıydı, çünkü bu seferki darbe beni havaya fırlattı. Nefes kesici bir güçle yere çarptım, ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Tüm vücudum ağrıyordu. Kulaklarım o kadar şiddetli çınılıyordu ki neredeyse hiçbir şey duyamıyordum. Ayağa kalkmak için mücadele ettim, ancak dizlerimin üzerine kadar kalkabildim, asam birkaç metre ötede duruyordu.

Etrafımda sadece yıkım vardı. Diğer Aurea’lar da yere serilmişti, bedenleri savaş alanına saçılmıştı. Enlial, Khiraz’ın üzerinde koruyucu bir şekilde duruyor, ikiz kılıçlarını kaldırarak onu amansız Kritak’a karşı cesurca savunuyordu.

Bir başka Kritak bana doğru saldırdı ve elim içgüdüsel olarak yukarı kalktı. Bir ışık fışkırdı. Etrafımızdaki şiddetli Kaos büyüünün gücü altında büyüümün telleri şekil değiştirip bükülerek yana doğru yöneldi.

Tam zamanında bir uyarı çığlığı attım ve M’tar ile Tanez eğildi, gücüm tehlikeli bir şekilde onlara çok yaklaştı. Kritak ön ayaklarını kaldırdı, bana saldırmaya hazırды.

Bir bıçak aşağı doğru keserek, saldırılarına fırsat vermeden onları ayırdı.

Belekoroş benimle yaratığın arasına girdi. Omuzunun üzerinden bana bakarken yüzünde sert bir ifade vardı ve hırslayarak, "Sihir yok!" dedi.

O, yaratığı hızla etkisiz hale getirirken ben de asamı geri aldım. Ardından, bir öncekinden bile daha yıkıcı bir başka Kaos dalgası bizi vurdu. Acıdan gözlerim yaşardı ve dizlerimin üzerine çöktüm, ancak dizginlenmemiş büyüünün Lyrheim'a ve halkımıza verdiği yıkımı gördükçe daha da büyük bir ıstırap içimi kapladı. Anima'larımız, canlarını kurtarmak için kaçan ölümlüleri korumak için kahramanca savaştılar. Kahramanca savaştılar ve öldüler. Bıçak gibi bacaklar ve vahşi kısıkaçlar tarafından parçalanan düzinelerce insanı görünce dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü.

Zamani'nin hizmetçisi Evanna, yerde kıvranarak, kontrolsüz bir şekilde bir düzine şekle bürünüyordu; saf bir Kaos dalgası ona çarptığında tiz çığlıkları havayı yırtıyordu. Daha önce gördüğüm kara panter onu korumaya çalıştı, ancak iki Kritak ona doğru hücum edince alt edildi. Zamani ve Sha'am şehre doğru aceleyle inip savaşa yeniden katıldılar, ancak büyüleri dışarı doğru patlayarak bir sıra binayı ateşe verdi.

Ne kadar çok ölüm. Bakışlarım gökyüzüne doğru yükselen, kıvrılan alevlere takıldı.

Ayağa kalkarken, içimde aniden bir inanç alevlenmişti ve "Alev'e ihtiyacımız var," dedim. Bir şekilde, Uçurumun gücünün bile ona karşı koyamayacağını biliyordum.

"Emin misin?" Sözlerimi duyan Aramaz tekrar yanımda belirdi.

"Haklı," diye yanıtladı Belekoroş ben daha bir şey söyleyemeden. "Bu yaratığı durdurabilecek tek şey bu olabilir." Bana güven verici bir şekilde başını salladı, büyüüne uzanırken etrafında gölgeler uçuşuyordu. "Seni koruyabilirim. Birkaç anlığına. Ama hızlı olmalısın."

"Yapabilir miyim bilmiyorum..." Birdenbire gücümü serbest bırakmam, onu yok etmek için kullanmam ve sonrasında tekrar kontrol altına almam gerekeceğini fark edince içimden bir titreme geçti.

"Bu delilik." Aramaz'ın bakışları benimle kardeşi arasında gidip geldi ve başını salladı. "Normal şartlarda bile bunu kontrol etmekte zorlanıyor. Şimdi nasıl kontrol etsin ki?"

"Şüphelerin pek yardımcı olmuyor kardeşim," diye yanıtladı Belekoroş, kralı kenara iterek bana yaklaştı. Etrafımızdaki çığlıklar ve savaş gürültülerine rağmen sakın bir şekilde bakışlarımı yakaladı. "Bunu

başarabilirsin,” dedi, göz temasını hiç kesmeden. “Biliyorum başarabilirsin.”

Yutkundum, midemde buz gibi bir korku düğümlendi. "Ya kontrolümü kaybedersen?" diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ya..."

Kısa bir tereddüt anı, Belekoroğlu'nun gözleri kardeşine kaydı. Sonra belli ki kralın bakışlarının üzerimizde olmasının umurunda olmadığına karar verdi, çünkü uzanıp yanağımı avuçladı; dokunuşu, zihninin benimkine değmesinin verdiği heyecan verici duyguyla kıyaslanabilecek bir yoğunlukla içimden geçti.

"Öyleyse yine de yüzümde bir gülümsemeyle öleceğim, kraliçem. Çünkü sizi en görkemli halinizde görmüş olacağım."

Onca sonsuz, yalnız yıldan sonra, aramızdaki ani yakınlık beni şaşkına çevirdi; içinde bulunduğumuz tehlikeye rağmen, bir yandan da bu anın tadını çıkarıyordum.

"Bana kızgın olduğumu sandım," diye yanıtladım.

Aramızdaki bağda bir eğlence havası sızıyordu. Eğlence ve yıllarımızı ayrı geçirmiş olmamıza rağmen aramızdaki yoğun özlem, aramızdaki mesafeyi unutturuyordu. "Bu sefil dünyada seni her şeyden çok istememe engel olmadı."

Cevap veremeden, etrafımızda Kaos patlak verdi, bizi birbirinden ayırıp dizlerimizin üzerine çöktürdü. Bu sefer saldırı amansızdı: dalga dalga, dizginlenmemiş bir güç fırtınası, her kalkmaya çalıştığımda beni yere bastırıyordu. Orada yatarken çaresiz bir hıçkırık ağzımdan kaçtı. Yukarıdaki gökyüzü, Kaos büyüünün parıltılarıyla bezeli karanlık bir boşluktan başka bir şey değildi. Neden bu kadar güçsüzdüm? Bir şey yapmam gerekiyordu, yapmam gerekiyordu...

"Baradaz." Sıcak bir el elimi kavradı ve beni gerçekliğe geri döndürdü. Belekoroğlu'nun yüzü üzerimdeydi, solgun yüzünde belirgin bir umutsuzluk vardı. Bir şekilde yanıma sürünerek gelmiş olmalıydı. "Alevi çağırman gerekiyor. Hemen şimdi."

İstiyordum. Gerçekten istiyordum, ama yine de bir şey beni engelliyordu, korkum o kadar büyüktü ki donup kalmıştım, hepimizi mahkum ediyordu.

Belekoroğlu alnını benimkine dayadı. Zihni, büyüü, benimkiyle öyle bir kolaylıkla iç içe geçti ki, nefesim kesildi. Tüm kalkanlarını indirmişti. Ve korkmuyordu.

"Birlikte," diye fısıldadı içimde. "Bunu birlikte yapacağız."

Her şey birdenbire zahmetsiz hale geldi.

Alev, her şeyi kapsayan bir sıcaklıkla içimde tutuştu, tüm varlığımı doldurdu ve tüm acıyı, tüm şüpheyi silip süpürdü. Gücün içimden akıp beni yerden kaldırıp saf Işığın ışıltılı bir sarmalına sardığı anlarda, kollarımı açarak onu kucakladım. Saçlarım örgüsünden kurtuldu, ateşli tutamlar büyümenin fırtınasında etrafımda uçuştı. Belekoroğlu'nun elini bırakmış olsam da, zihnimde onun karanlık varlığını hala hissedebiliyordum; sakin ve güven verici, beni sabitleyen bir varlık.

Bir sonraki Kaos dalgası üzerimize çöktüğünde, hazırdım. Alev ona karşı parladı, cızırtılı enerjiyi hiçliğe dönüştürdü. Dev örümcek hayal kırıklığıyla çığlık attı, bacakları yerde derin oluklar açarken, birçok gözü tehditkar bir yoğunlukla bana odaklandı. Canavarın meydan okumasına tereddüt etmeden karşılık verdim. Damarlarımda güç zonkluyordu, serbest bırakılmayı bekliyordu. Ve böylece, akmasına izin verdim.

Kaos ve Işık çarpıştı. Bir an için eşit güçteydiler, büyüleyici ve korkutucu bir sihir ve renk dansında birlikte dönüyorlardı. Sonra Alev inanılmaz derecede parlak bir şekilde parladı, güçlü bir enerji akışı oldu, tenim ve saçlarım sanki ateşe verilmiş gibi parlıyordu. Elimle bir hamle yaparak, sihir önümdeki canavar yarattığı parçaladı. Kritak'ın yükselen bir ateş sütunu halinde patlamasıyla oluşan şok dalgası, herkesi bir kez daha diz çöktürdü.

Neredeyse hiç fark etmedim. Büyünün kanımda yankılanmasının verdiği hissin tadını çıkarıyordum, dudaklarımdan zafer dolu bir kahkaha dökülüyordu. Bu güçle yapamayacağım hiçbir şey, başaramayacağım hiçbir şey yoktu. Alev'in bir başka patlaması kalan Kritak'ların arasından geçti ve düzinelercesini küle çevirdi. Neden kendimi başarısız sanmışım ki? Neden kendimi bu güçten mahrum bırakmışım? Muhteşemdi. Ben muhteşemdim ve—

"Baradaz!" Aramaz'ın sesi düşüncelerimi altüst etti. "Perdedeki yırtık!"

Bakışlarım, Kritak'ın bu dünyaya girdiği noktaya kilitlendi. Havada yeniden canlanan bir hareketlilikle kaosun titreştiğini, küçük kül parçacıklarının giderek hızlanan bir ritimle döndüğünü görünce içimden bir şaşkınlık geçti.

"Kendini yeniden yaratıyor." Belekoroğlu, uyanan Kaos büyüüne gözlerini dikmiş, daha da yaklaşırken sesinde endişeden çok hayranlık

vardı. Zihni benimkine fısıldadı: “Çünkü Kaos her zaman bir yol bulur. Bu dünyada olmak istiyor. Olmak zorunda.”

Sanki sözleri bir kapı açmış gibi, birdenbire hissedebiliyordum: benimde cezbedici bir okşama, beni kendine çağıran bir güç çekimi. "Seni daha da güçlü yapabilirim," diye fısıldadı. "Seni hayal bile edemeyeceğin şeylere kadir edebilirim. Seni özgür bırakabilirim."

İçimdeki alev titredi ve onu tutuşum zayıfladı. "Hayır," diye nefes nefese kaldım, zihnimdeki baştan çıkarıcı sesleri susturmak için başımı salladım, büyüyü uzaklaştırdım. Kaos'un beni baştan çıkarmasına izin verirsem alevi kontrol edemeyeceğimi biliyordum. Vahşi büyüünün uzantıları, canlı bir şey gibi geri çekildi. Sonra Örtü'deki yırtık, gökyüzünde açık bir yara gibi zonkladı ve Kaos yenilenmiş bir güçle saldırdı.

Bana ulaşmadan önce Belekoroza önüne geçti. Gölgeleleri bir kez daha canlanarak bizi korudu. Ama bu sefer, Kaos'la boğuştuklarında, teker teker alt edildiler. Ham büyüünün daha da fazla daralması, doyumsuz bir arayış içinde, yırtıktan içeri aktı.

Önceki dövüşten zayıflamış olan Belekoroza'nın gücünü kırdıklarında korkuyla çığlık attım. Zırhını ve etini delerek bedenine saplandılar. Ancak yaralanmamıştı. Kaos büyüüsü ona akarken yüzündeki ilk şokun yerini hızla vahşi bir coşku aldı.

Gözleri benimkilerle buluştu. Karanlıkta ametist ve zümrüt alevlerin tutuşmasını, derisinin altında bir ateşin yükselmesini, her damarının uhrevi bir ışıkla parlamasını artan bir dehşetle izledim. Bedensel formu artık içindeki korkunç gücü taşıyamadı ve çözülmeye başladı, geriye sadece her yöne yayılan, yolundaki her şeyi tüketen dipsiz bir karanlık bıraktı.

Bize saldıran canavar Kritak devasa boyutlardaydı, varlığı güneş ışığını bile gölgelemişti. Ama şimdi tüm gökyüzünü saran, hayal edilemez bir güce sahip, girdap gibi dönen sonsuz Karanlığın yanında hiçbir şeydi. Bir tanrının gücü, serbest bırakılmıştı.

"Belekoroza!" diye bağırdım hem içimden hem de havaya. Nafile. Bana sadece buz gibi bir sessizlik cevap verdi. Dünyayı saran aynı her şeyi kapsayan karanlık, aramızdaki bağı da boğdu.

"Baradaz!" diye bağırdı Aramaz, bana el sallayarak. Kaçmamı, kendimi kurtarmamı istiyordu. Çünkü Belekoroza'nın bu gücü kontrol edemeyeceğinden, kontrol edilemeyeceğinden korkuyordu.

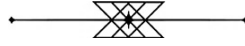
Lyrheim'e yukarıdan baktım, Kaos'un dünyamızda çoktan yarattığı yıkımı içime sindirdim. Arkamdaki muazzam varlık şişti, her ışık kıvılcımını emdi. Karanlık ve Kaos'un uzantıları tenimde karıncalandı, önce yokladı, sonra da sanki varlığımın özünü açığa çıkarmak istercesine ısırıldı.

Derin bir nefes aldım. Sonra arkamı döndüm ve girdap gibi dönen gölgelere doğru adımladım.

Bir şeyler değişti. Mutlak karanlığın nabız gibi atan girdabında ani bir farkındalık, tamamen bana odaklandı. Bakışlarında en ufak bir sıcaklık belirtisi yoktu, sadece keskin, amansız bir açlık vardı. Işığa; içimde gizlenen güce duyulan bir açlık. Ve ben kendimi gönüllü bir kurban gibi sunuyordum.

Durmadım, hatta yavaşlamadım bile, her adımım dengeli ve ölçülüydü.

Karanlık beni tamamen yuttu.

Bedenim hiçliğin içinde süzülüyordu; bir zamanlar Belekoroza olan varlığın muazzam mevcudiyeti hem tanıdık hem de dehşet verici derecede farklıydı. Hareket etme, kendi güçlerimi çağırma konusundaki vahşi dürtülerime rağmen, o korkunç güç etimi parçalarken tamamen hareketsiz kaldım. Tehlike yaklaştığında avın yaptığı gibi değil. Hayır, ölümcül bir yırtıcı hayvan gibi, çok uzun zamandır dünyada yalnız başına dolaşan ve aniden kendi türünden biriyle karşılaşan kudretli bir canavar gibi. Titreyen bir endişe ile coşkulu bir sevinç arasında gidip geliyordum.

Onu altüst eden dizginsiz Kaos'un ardında, benim de defalarca dokunduğum aynı Karanlık vardı; özlediğim Karanlık, içinde Işık da barındırdığını bildiğim Karanlık. Konuşmadım, çünkü kelimelerin artık anlamsız olacağını biliyordum. Bunun yerine, onun bana yaptığı gibi zihnimi açtım, aramızdaki her anı, kalbimin derinliklerinde sakladığım her hatırayı görmesine izin verdim.

Vahşi ruhumuz Öteki'nde yarışıyor. Onun alaycı sözleri. Beni her güldürdüğü an. Bana meydan okuduğu her an. Her dokunuş, her öpücük, her okşama.

Bir an için, etrafımdaki buzun yakıcı etkisi azaldı, üzerimdeki baskısı gevşedi.

Sonra alaycı bir fısıltı kulağımı gıdıkladı.

“Küçük aptal. Bende iyi bir şey görmeye o kadar heveslisin ki, karanlığımın seni yutmayacağına kendini kandırıyorsun. İkimiz de biliyoruz ki bunlar güzel yalanlardan başka bir şey değil; gerçek benliğimi gördüğün anda benden uzaklaştın.”

Beni dışarıda tutan elmas gibi sert kalkanlar titredi ve içindeki acı ve hayal kırıklığının bir kısmını hissetmeme izin verdi. Çünkü Kaos'un gücünü kullanmaya başladığında ondan vazgeçtiğimi, gerçek doğasından tiksindiğimi, onu diğer kardeşlerimiz gibi yargıladığımı düşünmüştü.

"Karanlığından korkmuyorum," diye fısıldadım, ezici öfkesi nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Yalancı!"

Etrafımdaki güç öfkeyle kabardı, beni saran gölgeler sıkılaştı, başımı geriye doğru itti. Zihnimde görüntüler belirdi—ondan yüz çevirdiğim her an, bende sezdiği her şüphe.

“Hayır.” Bu saldırıya karşı koymak için mücadele ederek, zihnimdeki sesi kullanarak yüksek sesle konuşmaya çalıştım. “Senden asla korkmadım. Sadece senin için endişelendim.”

“Ama korkmalısın.” Gölgele dokunuşlarını yumuşattı, tenimi okşadı. Tehlikenin henüz geçmediğini biliyordum; Karanlık hâlâ baskıcıydı, en ufak bir ışık parıltısına bile izin vermiyordu. “İçimden bir parça öyle bir arzu duyuyor ki, küçük kraliçe. Sunduğunuz her şeyi pervasızca almak, sizi paramparça edip gücünüzü tamamen tüketene kadar, ta ki her şeyiniz benim olana kadar.”

Açlığı içimde kükredi ve nefesim kesildi.

“Alevle neler yapabileceğimi hayal edin,” diye devam etti. “Ne olabileceğimi hayal edin. Tüm Aureaların en güçlüsü. Hatta Yüce Baba'dan bile daha güçlü.”

Zihni benimkine karıştı, gölgeleri, tüm varlığı beni kuşattı, ta ki başka hiçbir şey hissedemeyene kadar. Doyumsuz arzu, sonsuz hırs ve öfkeli hiddetle yanan korkunç, karanlık bir güç.

“Şimdi anlıyor musun? Ne kadar canavarlaştığımı, her zaman ne kadar canavar olduğumu görüyor musun?” diye sordu. Ve işte orada, hem Kaosun hem de Karanlığın derinliklerinde, nihayet gerçek Işığın bir parıltısını hissettim. Kötülük kabul görmeyi özlemezdi; sevgiye ihtiyaç duymazdı.

Kimileri için o bir dehşet, en yıkıcı tahribatı yapabilecek bir canavar olabilir. Ama ben de öyleydim. Ve ben onu sadece gördüm. Onu tanıdım.

“Aramızda yargılama yok,” dedim, Işığımın tek bir kıvılcımının kaçmasına izin vererek, gölgeleri aydınlattım ama onlara nüfuz etmedim, hiç durmayan sonsuz bir dans. Elim uzandı, Karanlığı ayırdı. “Bana geri dön, Belekoro.”

Uzun ve kararsız bir an boyunca Karanlık nefesini tuttu. Sonra çöktü. Yavaşça tanıdık bir biçime dönüşen, girdap gibi dönen bir gölge sarmalına çekildi.

Gözlerini ilk fark edebildiğim yerd, hâlâ dizginsiz bir güçle parıldıyorlardı. Ardından bedeni geldi, solgun, çıplak teni, içsel bir ateşle parıldıyor, güçlü hatları gergin. Belekoro bana aşağıdan bakıyordu, ikimiz de etrafımızda kıvrılan gölgelerin içinde süzülüyorduk, ifadesi acı dolu bir umut ve inanmaz bir eğlence arasında gidip geliyordu. Yavaş yavaş gözlerindeki alevler söndü, sanki gücü azar azar kontrol altına alıyordu.

"Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyeceksin, değil mi Baradaz?" diye mırıldandı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve bu gülümseme amansız bir güçle içimi deldi. Onu kaybetmemiştim. Henüz kaybetmemiştim. "Aramızda yargılama yok," dedi, eli benimkine uzanırken.

Birbirimize dokunduğumuz anda düştük. Karanlık dağılırken bedeni benimkine çarptı ve ancak gücümün ani bir yükselişi yere çarpmamızı engelledi.

Belekoro anında yere yığıldı, ağırlığı o kadar fazlaydı ki neredeyse beni de beraberinde sürükleyecekti. Kollarından sıkıca tutarak altımızdaki çimenlerin üzerine uzanmasına yardım ettim. Parmakları yanağımı buldu, tenimde buz gibi bir iz bıraktı. Bana verdiği gülümseme biraz çarpıktı, kirpikleri titriyordu. "Ah, saeraery," diye fısıldadı. "Gökyüzündeki tüm yıldızlar arasında en parlak olanı."

Saeraery, kalbimin kanı, aşkım. Zihnim bu Aurean sevgi sözcüğünü algılamaya bile fırs bulamadan gözleri geriye doğru kayd ve bayıldı.

“Baradaz, ne oldu?” Arkamdan hızlı adımlar geldi ve ardından kral yanıma diz çöktü. Aramaz'ın mavi gözleri benimkilerle buluştu, kaşları derin bir endişeyle çatılmıştı. “İyi mi?” Bakışları üzerimde gezindi. “Sen iyi misin?”

“Sanırım öyleyim,” diye yanıtladım yavaşça, etrafımıza bakarak. Geride bıraktığımız aynı yıkım beni karşıladı: Lyrheim'in üzerindeki bir zamanlar

yeşil olan tepeler şimdi çamur, kaya ve kırık ağaçlardan oluşan engebeli bir manzaraya dönüşmüştü; Kritak'ın kalıntıları ise olanların uğursuz bir hatırlatıcısıydı. En azından savaş sona ermişti ve artık o yaratıklardan hiçbiri etrafta dolaşmıyordu.

Uzaktan Ashur ve Namtaz'ı, şifacının diğer Su Aurea'sına yaslanmış halini görünce derin bir rahatlama hissettim. Çamur kaymasından kaçmayı başarmış olmaları ve şimdi hâlâ Khiraz'ı koruyan Enlial'e yaklaşıyorlardı, kesinlikle onu iyileştirmek için.

Gökyüzüne bakarken kaşlarımı çattım; gökyüzü yine aldatıcı bir şekilde mavi ve bulutsuzdu. "Perdedeki yırtık..."

"Karanlığa adım attığınız anda kapandı," diye yanıtladı Aramaz.

Sözleri duyunca, onların anlamını kavrayınca gözlerim birden ona çevrildi. O kapıyı kapatabilecek tek kişi Belekoro'z'du.

Kral kardeşine işaret etti. "Onun rahatsızlığının ne olduğunu biliyor musun?"

Parmaklarımı Belekoro'z'un boynuna dokundurdum, nabzının düzenli atışını ve vücudundan geçen hafif sihir titreşimini hissettim. "Sadece yorgunluk. Onu dinlenebileceği sakın bir yere götürmeliyiz."

Aramaz başını salladı. "Onu salonumuza getirmeliyiz. Şehrin merkezindeki binalar en az hasar görenler."

Kralın kardeşini salona taşımasına yardım eden Şaam'dı, tabii ki bu sırada bir sürü homurdanma ve şikayet de vardı. Onun yorumlarını görmezden geldim, savaş alanının kenarından geçerken bana doğru koşan Tanez'e de zar zor kısa bir sarılma verdim. O ve M'tar, yaralılara yardım etmek ve temizliği koordine etmek için yaralanmamış Anima'ları topluyorlardı.

Yol boyunca elim Belekoro'z'un elini sıkıca kavramış halde kaldı. Başkalarına ne gösterebileceği umurunda değildi. İçimde o kadar büyük bir karmaşa vardı ki, bırakamıyordum; sanki ona dokunmayı bıraktığım an yok olup gideceğinden ve bu sefer sonsuza dek benim için kaybolacağından korkuyordum.

Şaam ve Aramaz onu salonun arka tarafındaki misafir odalarından birindeki yatağa yatırdıktan ve ben de üzerine bir battaniye örttükten sonra, parmaklarım hâlâ onun parmaklarıyla kenetlenmiş halde yatağın yanındaki bir sandalyeye çöktüm. Şaam ayrıldığında tepki vermedim ve hatta kralın

banâ bakışlarını bile görmezden geldim. Odada sessizlik çöktü, sadece Belekorozyun hafif nefes alışverişiyle bozuluyordu.

Aramaz iç çekti ve yatağı yaklaştı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi sesi alçak ama gergin bir tonda. "Artık ne tür bir güce sahip olduğunu."

Uçurumun gücü. Enlial'ın bizi uyardığı gibi ve tüm çabalarımıza rağmen, Belekorozy Kaos'un Üstadı olmuştu.

Parmaklarım onun soğuk ellerini sıkıca kavradı, bakışlarım kararlılıkla yüzünde kaldı. "Bizi kurtarmak için yaptı," diye ısrarla söyledim, bunun o kadar basit olmadığını çok iyi bilmeme rağmen.

"Öyle mi?"

Aramaz'ın sert tonu beni ona bakmaya ve dudaklarındaki ironik kıvrımı yakalamaya itti. Demek o da hissetmişti. Belki de bizi, beni koruma arzusu Belekorozy'u Uçurumun korkunç gücünün önüne atılmaya itmişti. Ama onu kendi malı olarak sahiplenmeye iten bambaşka bir şeydi.

Ne kadar tehlikeli olsa da, o gücün kendisine ait olmasını istemişti.

Aramaz uzun süre beni süzdü, mavi gözleri okunaksızdı. Sonunda, "Acaba," dedi, "eğer bu gücü kontrol edememiş olsaydı... onu durdurmak için Alevi kullanır mıydın?"

Ona şaşkınlıkla bakakaldım. Belekorozy'u o canavar Kritak gibi yok eder miydim? Onu Alevle kül eder miydim? Bu düşünceyle içimde bir öfke uyandı, derimin hemen altında kaynıyordu. Ama yok etmek için değil. İçimde yükselen şiddetli dürtü sadece korumak istiyordu.

"Kontrol edebildi," diye yanıtladım, boğazımda biriken hırıltıyı gizlemeden. "Kendini dizginledi."

"Evet, yaptı, değil mi?" diye sordu Aramaz usulca, ses tonumdaki değişikliği ve havadaki ani sihir baskısını kesinlikle fark etmişti. "Senin için."

Kapıya gelen bir tıkırtı, cevap vermek zorunda kalmamı engelledi. Aramaz'ın habercisi Tayshren, ölümlü haline geri dönmüş olarak odaya girdi. Vücudunda hâlâ iyileşmemiş birkaç kesik ve morluk vardı; eğilirken kehribar rengi gözleri soğuk bir şekilde beni ve Belekorozy'un yerde yatan bedenini süzdü, sonra da Aramaz'a odaklandı.

"Kralım." Sesi özenle kontrol edilmişti, yüzünde gördüğüm o kısa süreli onaylamama belirtisini hiç belli etmiyordu. "Dışarı geri gelmelisiniz. Ölümlülerin güvenceye ihtiyacı var."

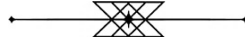
“Elbette.” Aramaz başını salladı ve çıkmak için hareket etti. Ancak kapıda durdu ve bana baktı, zihni benimkine değdi, bu dokunuşa tuhaf bir hüznün eşlik etti. “Umarım haklısındır Baradaz. Hepimizin iyiliği için umarım haklısındır ve o bunu kontrol edebilir.”

Kral gittikten sonra Alev'in yeniden sakinleşmesi uzun zaman aldı; Belekoro'z'u zarardan koruma içgüdü'sü içimde hâlâ şiddetle yanıyordu. Yanında oturmaya devam ettim, derin bir yorgunluk tüm varlığımı sarmıştı. Savaşın ardından yardım etmeye gitmem gerektiğini, bunun görevim olduğunu biliyordum. Yine de kendimi ayrılmaya ikna edemedim. Elim onun elini kopmaz bir şekilde kavradı, bakışlarım hareketsiz yüzündeydi.

Sizin için dizginlerini dizginledi...

Aramaz'ın sözleri içimde yankılandı. Yüzyıllar boyunca Belekoro'z ile aramda olanların gerçek olup olmadığını, onun oyunlarından ve iktidar hırsından çok beni önemseyip önemsemediğini merak etmişim.

Ve yaptı. Gözlerim kapalı, kalbim hızlı hızlı çarpıyordu. Gökyüzündeki yıldızlar, yaptı işte.

Bir süre sonra, Belekoro'z'un parmaklarındaki hafif bir seğirme, kirpikleri kıpırdamadan önce bile uyanmakta olduğunu bana haber verdi. Gözleri odanın içinde amaçsızca dolaşıyordu. Sonra benim varlığımı fark etti ve dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

Gülümsedim ve Belekoro'z beni öne doğru çektiğinde itiraz etmedim; içimdeki tüm duygular -rahatlama, endişe, özlem- bunun neden akıllıca olmadığını unutturdu. Saçlarım alev perdesi gibi aşağı doğru dökülürken, onun üzerinde havada asılı kaldım, ellerinden biri ense mi kavramak için uzandı.

"İşte buradasın, kraliçem," dedi, sesi sadece bana yönelik alçak bir mırıltıydı.

Aramızdaki mesafeyi küçük bir hıçkırıkla kapatıp onu öptüm. Yumuşak ya da şefkatli bir öpücük değildi, aksine aç dudakların çılgın, umutsuz bir buluşmasıydı; sanki ikimiz de birden ne olduğunu, birbirimizi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı fark etmiştik.

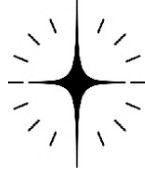
"Baradaz - yıldızlar, Baradaz -"

Onun bu kadar yakınımda olmasının verdiği hisle neredeyse kendimden geçiyordum, kesik kesik fısıltılar arasında çenemi hafifçe ısırırken dudaklarımdan bir kıkırdama yükseliyordu.

"Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin."

Sıcak bir el yüzümü kavradı ve ona doğru kaldırdı. Başparmağı yanağımdan ağzımın köşesine doğru kayarken bakışları yürek burkan bir şefkatle doluydu. Dokunuşunun altında titredim, daha fazlasını özledim. Sonra ifadesi değiştı. Kalbimdeki sıcaklık, gözlerinden şimşek çakarken buz gibi bir korkuya dönüştü. Ametist ve zümrüt renklerinde, Kaos'un renklerinde bir şimşek.

Belekoroğlu'nun parmakları tenimi sıkıca kavradı, sesi hırıltılı, sahiplenici bir tona büründü. "Seni bir daha asla bırakmayacağım."

BÖLÜM

48

İş

Yanağımı tekrar tekrar gıcıklayan ıslak ve hafif pürüzlü bir şeyle uyandım. Bilincim yerine gelirken bir inilti çıktı ağzımdan ve bununla birlikte vücudumun her zerresine nüfuz eden zonklayan bir ağrı hissettim. En kötüsü sol baldırımdaydı, sinir uçlarım en ufak bir harekette bile bembeyaz bir acıyla çılgılık atıyordu.

Gözlerimi zorla açarak, Bane ile yüz yüze, sadece birkaç santim ötede olduğumu görünce burnumu kırıştırdım. "Merhaba küçük," diye hırıltılı bir sesle konuştum, dudaklarımda titrek bir gülümseme belirdi. Endişeli bir miyavlama ile karşılık verdi ve küçük başını yanağıma bastırdı.

Doğrulamak üç zorlu deneme gerektirdi, her deneme bacağımda yeni bir acı dalgası yarattı ve beni durup derin, sakinleştirici nefesler almaya zorladı. Yarayı görünce içimden küfrettim. Altımda yerde küçük bir kan birikintisi oluşmuştu, baldırımdaki yırtıktan sürekli sızıyordu. Kanı bir şekilde durdurmam gerektiğini biliyordum. Her şeye rağmen, şanslı olduğumu fark ettim. Kritak'ın saldırısı hayati bir yere isabet etmemişti; aksi takdirde hiç uyanamayabilirdim.

Eteğimin cebinden Hava taşımı çıkardım ve zihnimle bir dokunuşla aktive ettim. Bir anlık düşünmenin ardından, Hava tellerini uyuşturucu bir büyüye dönüştürdüm ve etkisini gösterir göstermez dudaklarımdan bir rahatlama nefesi çıktı. Su olmadan yarayı iyileştiremezdim, ama en azından hareket edebilecek kadar acıyı dindirebilirdim. Havanın bir dokunuşu daha yaranın kenarlarını birbirine bastırarak kanamayı durdurdu. Ardından eteğimden bir parça koparıp bacağıma sıkıca sardım. Geçici bir çözümdü, ama daha fazla oyalanmaya gücüm yoktu. Noctis ve arkadaşlarımdan bana

ihtiyacı vardı. Gökyüzüne baktım, içimde bir huzursuzluk hissettim; epey bir süredir bilinçsizdim.

Ayağa kalkarken kaşlarımı çattım ve bacağıma test ettim. Sağlamdı. Yine de, bir kavgada bana engel olacağını biliyordum.

Bir an için etrafımdaki katliamı idrak ettim. Ölü Kritak, evin sağ tarafındaki karanfillerimin üzerine yığılmıştı. Avluya yarım düzine Rakash dağılmıştı, kanlarının kokusu rahatsız edici bir şekilde açmış çiçeklerin kokusuyla karışıyordu.

Alçak bir inilti dikkatimi çekti. İşte orada! Lider hâlâ yaşıyordu, yıkılmış kümesimin yanında yerde kıvranıyordu. Kaos Hançerini aldım, Kritak'la olan dövüşüm sırasında düşen Yıldız Ateşi'ni geri aldım ve oraya doğru yürüdüm.

Rakash, Kritak'ın bıçak benzeri bacaklarının açtığı mide deliğinden kanıyordu. Bağırsaklarının yarısı dışarı sarkmış, dişleri acıdan kıvranıyordu. Ben onun üzerinde durup Starfire'ın bıçaklarından birini boğazına dayadığımda, donuk sarı gözleri benimkilerle buluştu.

"Deira ne planlıyor?" diye sertçe sordum. "Elf'i ve çocuğunu nereye götürdü?"

"Ne planladığını bilmiyorum," diye sızlandı Rakash. "Bizim tek emrimiz sizi ona götürmektir." Dudaklarında kan kabardı. "O lanetli ormandaki Elf kulübesine geri götürmek."

Gözlerim Nacin'e kaydı. Büyük aygır hâlâ kapının yanındaki direğe bağlıydı ve sinirli bir şekilde homurdanıyordu. Hemen Milford Ridge'e çıkmam gerekiyordu.

"Lütfen," diye bağırdı Rakash, sarı gözleri benimkilerle buluşurken. "Merhamet göster, Işık Leydisi."

"Evet," dedim ona. "Ben Işık Leydisiyim. Ve benimle uğraşmaya kalkışmamalıydın."

Starfire, son bir çelik öpücüğüyle boğazına dokunarak acısına son verdi.

Ölen Rakash'ın tuniğine asanın bıçaklarını silerken aklım karıştı. Deira buraya tam iki yumruk dolusu asker göndermişti, yani yedek askerleri vardı. Bu gerçek beni derinden etkiledi; Noctis ve diğerleri sandığımdan çok daha büyük bir tehlikedeydi.

Üzerime çöken yorgunluğu umursamadan, Nacin'in yanına yürüdüm ve onu birkaç yumuşak sözle sakinleştirdim. Ardından, Starfire'ı eyerine

bağladım ve uyuşturucu büyüye rağmen bacağımdan geçen acıyla inleyerek sırtına tırmandım.

“Gel.” Kısa ve öz komutumla Bane önüme sıçradı ve pençelerini eyerin içine saplayarak kendini sabitledi. Nacin’in boynuna eğilip fısıldadım, “Koş dostum. Daha önce hiç koşmadığın gibi koş.” Dizginleri gevşettiğim anda aygır ileri fırladı, toynakları yola vuruyordu.

Ormanı geçtikten sonra, çiftliğe giderken kullandığım yoldan farklı bir rota seçtim; çünkü köyün arkasındaki Milford Sırtı'na çıkan yolun at için çok dik olduğunu biliyordum. Sırt'a doğudan yaklaştıkça, kalbimi saran korku daha da yoğunlaştı. Kireçtaşı kayalıklarının üzerinde bir fırtına kopuyordu, uzakta şimşekler çakıyordu. Rüzgar örgümü çekiştiriyor, Bane endişeyle miyavlıyor ve küçük bedenini benimkine sıkıca bastırıyordu.

Hiç tereddüt etmeden Nacin'i fırtınanın içine sürdüm. Yol daraldıkça ve şiddetli yağmur zemini çamur haline getirdikçe yavaşlamak zorunda kaldık, bu da Nacin'in toynaklarının kaymasına neden oldu. Sağanak yağmur beni tamamen ıslattı, soğuk su damlacıkları yüzümden ve sırtımdan aşağı aktı. Yine de at, benim kadar kararlı bir şekilde ilerlemeye devam etti. Her şimşek çakması, etrafımızdaki ormanı keskin, ürkütücü bir parlaklıkla aydınlattı, gölgeler ağaçlar arasında uğursuz bir şekilde dans etti.

Aniden, yolda iki karanlık şekil belirdi. Nacin kişnerken dizginleri sıkıca kavradım. Rakash. Kimin daha çok şaşırdığı belli değildi, ama ilk tepki veren ben oldum; Nacin'i birini ezmesi için kışkırtırken diğerini Yıldız Ateşi ile kestim. Dövüş hızla sona erdi ve her iki düşman da çamurda cansız yattı.

Briseis'in kulübesi yönünden gelmişlerdi. Umarım bu, arkadaşlarımdan zafer kazandığı anlamına geliyordu. İçimde yeniden canlanan bir aciliyet duygusuyla Nacin'i daha da ileriye doğru teşvik ettim.

“Rada Teyze!” Varien’in çaresiz çığlığı, yolun bir sonraki virajını dönüp ormanın uzun ağaçlarının altındaki bir açıklığa ulaştığımda havada yankılandı. İnmeye vakit bulamadan kendini kollarıma attı, bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Briseis de onu takip etti, yüzü o kadar solgundu ki oğlunun hatırı için kendini tutmaya çalıştığını tahmin ettim. Yeterince yaklaştığında onu da kucakladım, üçümüz de rahatlamamızın verdiği mutlulukla birleştik.

“Aman Tanrım! Rada,” dedi Briseis bir an sonra geri çekilip gözlerini silerken. “Güvende olmana çok sevindim. O kötü kadın senin peşine Rakash'ını gönderdiğini söylediğinde en kötüsünden korkmuştuk.”

Açıklığı taradım ve etrafa saçılmış ölü Rakash'ları fark ettim. Parçalanmışlar ve Tristan yerde yatan birinin etrafında toplanmışlardı, Kyree de onların yanında diz çökmüştü. Bane, Nacin'in üzerinden atlayıp şifacıya doğru koştu.

Varien hâlâ yanımda dururken Briseis'e yaklaşıp, "Ne oldu?" diye sordum.

“Çok kötüydü, Rada Teyze,” diye ağladı Varien, iri mavi gözleri yaşlarla dolup taşmıştı. “Hepimizi öldüreceklerini söylediler ve çok korkmuştum. Ama bana bir dövüşte en önemli unsurun sürpriz olduğunu söylediğini hatırladım, bu yüzden onu ısırdım ve—”

“Kiasmalardan birini mi ısırdın?” Işık! Varien'in omzuna kolumu daha sıkı sardım, başına neler gelmiş olabileceği düşüncesi beni dehşete düşürdü.

Bütün bunları anlamlandırmaya çalışırken, garip bir huzursuzluk içimi kapladı. Noctis'i henüz görmemiştim ve düşmüşlerden sadece biri eski müritlerinin cübbesini giyiyordu.

Briseis cevap veremeden, yerde yatan figürden gelen acı dolu bir inilti dikkatimi çekti. Bu Calder'dı, üniformasındaki derin yaralardan kan akıyordu, yüzü acı içinde kıvranıyordu. Kyree onun üzerine eğilmiş, yumuşak mavi bir ışıkla titreşen Su taşımı tutuyordu.

“Üzgünüm. Yaralar çok ağır. Yapabileceğim tek şey acısını dindirmek,” dedi Adesh'e bakarak. Milis komutanı yara almamış gibi görünüyordu, ancak kızıl saçları dağılmıştı ve bir zamanlar tertemiz olan üniforması şimdi kan içindeydi. Şifacının kasvetli sözleri üzerine kaptanın yüzü kederle karardı.

“Yeminimi bozmadım, değil mi Yüzbaşı?” Calder'ın sesi neredeyse fısıltı gibiydi, nefesi zorlanıyordu. “Köyü ve halkını korumak için. Sonunda yeminimi tuttum.”

“İyi iş çıkardın asker.” Adesh, Calder'ın yanına diz çöktü ve elini tuttu. “Merak etme, hepsi güvende. Artık dinlenebilirsin.”

İnce yapılı Ria'nın ağzından bir hıçkırık kaçtı, kolu işlevsiz bir şekilde yanına sarkmıştı, benzer şekilde bitkin düşmüş Ursa da onu koruyucu bir şekilde yanında bekliyordu.

"Aman Tanrım!" Tristan'ın kan içinde kalan yüzünü görünce şaşkınlıkla haykırışım herkesin dikkatini çekti.

“Rada!” Tristan bana doğru koştu ve kollarını sıkıca etrafıma sardı. Yüzüne uzandığımda, acıyla başını salladı. “Sadece kırık bir burun. Kyree

zaten yerine oturttu.”

Ursa, gözyaşlarından titreyen sesiyle biraz neşe katmaya çalışarak, "Eskisi kadar yakışıklı olmayacak gerçi," diye seslendi.

Tristan'ın kollarından ayrılırken içime buz gibi bir korku yayıldı, gözlerimle etrafı telaşla taradım. Burada değildi. Neden burada değildi?

“Bele nerede?” Noctis’in ölümlü adını kullanmayı zar zor hatırladım.

“Rada...” Briseis yanımda belirdi, mavi gözleri şefkatle doluydu. “Çok üzgünüm. Deira hepimizi kendi insafına bırakmıştı; sayıca azdık ve güçsüzdük. Eğer o anda harekete geçmeseydi—”

"Ne yaptı o?" Sesim kısılmıştı, boğazım panikle düğümlenmişti.

Briseis derin bir nefes aldı. "O hançerlerden biriyle Öteki'ye bir kapı açtı ve iki Kiasma'yı da beraberinde sürükledi."

Hayır. O imkansız, aptal, tamamen deli adam. Bunu neden yapmıştı?

"Çünkü sen istedin," diye yanıtladı içimdeki bir ses kasvetle. "Çünkü ondan arkadaşlarını korumasını istedin ve o da seni hayal kırıklığına uğratmak istemedi."

Başka bir kelime söylemeden arkamı döndüm ve Nacin'e doğru yürüdüm. Starfire'ı geri alırken ellerim kararlılığım kadar titrek değildi. Onu geri almalıydım. Bu kadar basitti.

“Hayır!” Briseis niyetimi anlamış olmalı ve gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde peşimden koştu. “Onları takip edemezsin.” Bakışları bacağıma kaydı, derme çatma bandajı ve yırtık eteğimi inceledi. “Kiasma ile savaşacak durumda değilsin. Öteki'de seni neyin beklediğini veya geri dönüş yolunu bulup bulamayacağını bilmenin hiçbir yolu yok.”

“Onu orada bırakmayacağım,” dedim sakince, yanından geçip kemerimden Kaos Hançerini çıkardım. Kabzadaki lir taşı parladı, etrafımızdaki havadaki vahşi büyü'nün izlerini hissetti. Noctis'e son bakışımın anısı zihnimde canlandı. Ahırın kapısında nasıl durduğunu, paylaştığımız umutsuz öpücüğün ardından yüzü kızarmış, karanlık gözleri kararlılıkla parıldayan halini.

Onu asla seçmemiştim. Aksine, ona ihanet etmiş, en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmiştim. Bu hatayı bir daha yapmayacaktım. Bu sefer, ne pahasına olursa olsun onun için savaşacaktım.

Kaos, uzun zamandır ihmal edilmiş bir sevgili gibi hevesle bana geldi; hançeri kaldırıp içinden güç çekerken dokunuşu hem heyecan verici hem de tehlikeliydi. Arkadaşlarımın çılgın çılgınlıklarını ve Bane'in dehşet dolu

iniltisini görmezden gelerek, büyüü ustaca şekillendirdim, önümde bir kapının gölgesi belirdi. Kaosla karışmış karanlık, açgözlü uzantılarıyla bana doğru uzanarak, soğuk fısıltılarıyla tenimde hayalet gibi yankılandı.

Kendimi toparlayarak, tereddüt etmeden Öteki'nin içine adım attım.

BÖLÜM

49

Noctis

Hava soğuktu. Tenime saplanan buz gibi bir ısırık, beni o huzurlu unutkanlıktan kopardı. Zihnim durumu kavrayamadan, içgüdüsel olarak tehlikeyi fark ederek bedenim gerildi. Tamamen hareketsiz kaldım, gözlerim kapalıydı, çevremdekileri değerlendirmek için diğer duyularıma güveniyordum.

Ayaklarımın altındaki zemin sertti, sivri taşlar sırtıma batıyordu. Öteki'nin soğukluğu açıkça hissediliyordu; sert rüzgarları saçlarımı ve kıyafetlerimi çekiştiriyor, Kaos büyüsunün durmak bilmeyen fısıltısı kulaklarımda uğulduyordu. Kollarımı ve göğsümü bir şey sıkıştırıyor, beni bağlıyordu.

Zihnim neler olup bittiğini anlamaya çalışırken, yukarıdan mide bulandırıcı derecede hoş bir ses yankılandı.

“Ah, geri döndün. Kendini fazla yormuş olabileceğinden endişelenmeye başlamıştım.”

Kiazma, Öteki'ye bir portal açmaktan kaynaklanan enerji kaybını kullanarak beni etkisiz hale getirmişti. Gözlerim aniden açıldı. Artık baygınlık numarası yapmanın bir anlamı yoktu.

“Deira!” diye tısladım, birkaç metre ötede, Uçurumun kaotik parıltısıyla aydınlanmış, kıvrıkcık saçlı Dryad'a dik dik bakarak. Lanet olsun! Aron-Lyr ile Öteki arasındaki bağlantıyı yöneten öngörülemez kurallar, Perdeyi geçerken tam olarak nereye varılacağını bilmeyi imkansız kılıyordu. Yine de, doğrudan Uçurumun kenarına inmeyeceğimiz umudunu beslemek çok mu fazlaydı?

"Size teşekkür etmeliyim," diye belirtti Deira. "Bizi Kaos'un tartışmasız hüküm sürdüğü tek yere getirdiğiniz için. Bundan daha iyisini planlayamazdık."

Bu ironi yüzümü buruşturmama neden oldu. Hayatımın en derin anlarından bazıları burada yaşanmıştı: Baradaz ile sevgili olmamız. Kardeşimin hayatımı bağışlaması. Nedense bugün aynı şansa sahip olacağımdan şüphe ediyordum.

Kaius, elinde bir Kaos Hançeri ile loş ışığın içinden çıktı. Uçuruma doğru yaklaştı; hançer, böylesine muazzam bir gücün varlığında uğursuz bir şekilde parlıyordu, rüzgar cübbesini dalgalandırıyordu.

"Lyr! Gerçekten onu kullanabileceğine inanıyor musun? Aptal olma. Ben bile Uçurumun tüm gücünü serbest bırakmaya cesaret edemedim," diye nefes nefese kaldım, Deira'nın köklerinin sihir olmadan kırılmayacağını farkında olarak bağlarımdan kurtulmaya çalışıyordum. Kendi Kaos Bıçağım gitmişti, şüphesiz eski hizmetkarlarım tarafından alınmıştı.

Sözlerim Deira'yı etkilemedi. Sakin bir ifadeyle yanıma diz çöktü. "Ama onu serbest bırakmayı planlamıştın," dedi. "Savaşın sonunda. Yüce Baba'nın bu dünya üzerindeki etkisini koparmak için. Hepimizi özgürleştirmek ve bizi yeni bir çağa götürmek için."

"Ahmaklık ettim," diye fısıldadım. Yaratıcımıza duyduğum nefret içimde iltihaplı bir yara gibi kalmıştı, yine de planlarımın sadece bir tiranı diğeriyle değiştireceğini fark etmiştim. Gücümün zirvesindeyken bile, Kaos'u asla tam olarak kontrol edememiştim; o beni kontrol etmişti.

"Hayır! Duygularına yenik düşüp onların seni yenmesine izin verdiğin için aptaldın," diye alay etti Deira, kahverengi gözleri küçümsemeyle parlıyordu. Saç kökleri etrafımı daha da sıkılaştırdı.

Kendime biraz zaman kazandırmam gerekiyordu. "Beni nasıl buldunuz? Kimse hayatta olduğumu bilmiyordu," diye nefes nefese sordum, dikkatini dağıtmayı umarak.

Elbisesinden bir başka Kaos Hançeri çıkardı. "Ah, sanırım isteseydik seni bununla da bulabilirdik. Hançerler senin bir parçanı taşıyor; efendilerine geri dönmek istiyorlar. Tharion'un ölümünden sonra onun hançerine dokunduğun an, hepimiz bunu hissettik. Hançeri geride bıraktın, ama artık çok geçti. Ustanın gücü bizim olana kadar, ya da daha doğrusu benim olana kadar rahat etmeyeceğiz. Vultaron geri dönmeyince, Asiza seni yakalamamı emretti ki seni öldürüp gücünü ele geçirebilsin." Kuruad,

alaycı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. “O aptal kaltak gerçekten de seni ona güzel bir sunu gibi getireceğimi mi sanıyor?”

Kurtulmak için boşuna çabalarken içimi bir korku kapladı. Zihnimle hançerdeki lir taşına uzandım, kontrolünde bir açık bulmayı umuyordum ama kalkanları aşılmazdı. Beni şimdi öldürmeyi mi planlıyordu?

Deira çabalarımın güldü. Hançerin ucu yanağımda ve boynumda ürpertici bir iz bıraktı, bir okşamanın alaycı bir taklidiydi. Dokunuşunun altında donakaldım, bunun hiçbir fark yaratmayacağını biliyordum. Tamamen çaresizdim. Tamamen onun insafına kalmıştım. Ve Deira, bana hizmet ettiği bunca yıl boyunca hiçbir merhamet göstermemişti.

"Erkekler acınası," diye mırıldandı, göğsümü açığa çıkarmak için tuniğimi yırtarak. "Sen parmak uçlarında sınırsız güce sahip bir tanrıydın. Ve tüm bu gücü, sikini sokmaman gereken yere sokma fırsatı için heba ettin."

Bakışlarım Kaius'a kaydı. "Onun sadece senin oyununda bir piyon olduğunun farkında mı?" diye sordum, sözlerimin muhtemelen amacına ulaşamayacağını bilerek. Deira, zihin oyunları sanatında her zaman, belki de benim kadar, ustaydı.

"Yerini biliyor," diye kayıtsızca omuz silkerek cevap verdi, dikkati hala göğsümdeydi. Bıçağı, tenime işlenmiş karmaşık yıldız takımyıldızı ve keskin siyah rünlerin üzerinde gezdirdi. Dudaklarından alaycı bir ses çıktı. "Ona olan zaafının gerçekten sınırı yok, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim en ufak bir utanma belirtisi göstermeden. "Senden farklı olarak, gücün gerçek sevginin yerini tutamayacağını anladım. Bunu öğrenmem birkaç ömür sürmüş olsa bile."

"Gerçekten güçsüz olmanın ne demek olduğunu hiç yaşamamış birinin ağzından çıkmış gibi," diye tısladı Deira, sözlerim sonunda onun sinirine dokunmuştu.

“Ama ben güçsüzüm. On yıldır güçsüzüm, sizin o kadar çok arzuladığınız büyüye erişimi olmayan sıradan bir ölümlüyüm.” Dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi. “Bunu kendiniz de hissedebilirsiniz. Bir zamanlar sahip olduğum güç çoktan yok oldu. Sizin ve Kaius'un beni bu kadar zahmetsizce alt etmeniz hiç de şaşırtıcı değil.”

Onların beni serbest bırakacaklarına dair hiçbir yanılsamam olmamasına rağmen, en azından Adept'in gücünü onların elinden uzak tutmayı umuyordum. Deira, Kaos Tacı'ndan bahsetmemişti. Kiazma güçlü sihir

kullanıcılarıydı, ancak Kaos'un sürekli kullanımıyla yaşamları doğal olmayan bir şekilde uzasa bile, yine de ölümlüydüler. Tacın içine yerleştirilmiş lir taşının gücü olmadan, hiçbirinin Uçurumun tüm büyüünü kontrol edebileceğinden şüphe duyuyordum.

Deira saçlarımdan bir tutamını kavradı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı, gözlerinde çılgın bir parıltı vardı. "Kalp ağacımı neden gerçekten yok ettiğimi biliyor musun?"

"Çünkü büyüünü başkalarının koyduğu sınırlamalardan kurtarmak istedin," diye yanıtladım, onun Parçalanma Savaşları'nın ilk günlerinde savaş kampıma nasıl geldiğini hatırlayarak: elleri acı veren kabarcıklarla kaplıydı, kıyafetleri ve yüzü ağacının külleriyle lekelenmişti—büyüsünü yutmak için yaktığı ağaç. Benden Kaos'un yollarını öğretmemi yalvarmıştı, içinde aynı doymak bilmez güç susuzluğu şimdi de onu yönetiyordu.

"Evet," diye tısladı öfkeyle, bir tükürük damlası yüzüme çarptı. "Ama aynı zamanda kendimi özgürleştirmek için de. O ağacı çok seviyordum. Kollarım ve bacaklarım kadar varlığımın bir parçasıydı. Ama bu sevgi beni geride tuttu; beni sakat bıraktı, olabileceğim her şey olmamı engelledi. Eğer kalbimin ağacını yok etmeseydim, hâlâ o zamanki gibi olurdu—kanlı bir ormanı koruyarak hayatını boşa harcayan aptal bir kız." Acımasızca güldü. "Gerçek güç fedakarlık gerektirir. Işık Leydisi'ni çok uzun zaman önce yok etmeliydiniz efendim. Bu sizi özgürleştirirdi."

"Bazı bağları isteyerek seçeriz," diye yanıtladım, beklenmedik bir acıma duygusuyla. Tüm kusurlarıma rağmen, en azından Rada'nın sevgisinin hayatıma getirdiği nimeti fark edecek kadar akıllıydım. "Ona herhangi bir zarar gelmesine izin vermektense kendi kalbimi oyup çıkarmayı tercih ederim."

"Ve benden, çamurda yuvarlanan zavallı bir ölümlü çiftçi olarak mutlu olacağınıza inanmamı mı bekliyorsunuz?" Deira'nın sesi alaycı bir tondaydı. "Hayır, ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Tharion'la karşılaşmanız tesadüf değildi. Tacı aradığımızı, onu Adept'in güçlerini geri almak için kullanmak istediğimizi biliyordunuz." Bakışları rahatsız edici bir yoğunlukla bana dikildi. "Bunu kendiniz yapmayı umuyordunuz, değil mi?"

Eski müritim daha da yaklaştı, sesi fısıltıya dönüştü.

"Çünkü hâlâ her şeyi arzuluyorsunuz, değil mi efendim? Dünyayı kendi suretinizde yeniden şekillendirme, hepsini cezalandırma gücü—kardeşinizi, Lyrheim'deki o ölümsüz piçleri, Yüce Babayı." Dudakları gizli bir

gölümsemeyle kıvrıldı. “Ve Işık Leydisi'ni de kraliçeniz olarak. Acaba şüpheleniyor mu? Pişman, kederli ölümlünün sadece bir maske olduğunu? En ufak bir ayartma karşısında anında teslim olacağınızı?”

Onun sarsılmaz inancında, benim tökezleyeceğime olan kesin inancında derinden rahatsız edici bir şey vardı. Belki de bir yanımda onun haklı olduğunu biliyordu. Seçtiğim yöntemlerden pişman olabilirim ama isyanımdan pişman değildim.

Deira başını sallayarak, "Unutma," diye devam etti, "senin koca şehirleri ibret olsun diye yerle bir ettiğini, öfkenle bütün diyarları ateşe verdiğini gördüm. Kimse bu kadar değişmez."

Lanet olsun ona! Dişlerimi gösterdim. "Ne olmuş yani?" diye tükürdüm. "Şimdi beni kurban etmeyi mi planlıyorsun? Bunu burada, Uçurumun yakınında yapmanın, Usta'nın gücünü ele geçirmeni sağlayacağını mı sanıyorsun?" Dudaklarımdan sert bir kahkaha döküldü. "Öyle olmaz. Taç bile sende yok."

“Hayır,” diye yanıtladı sakın bir şekilde, gözlerinde kurnaz bir parıltı vardı. “Zarastriş onu Asiza'ya verdi, biliyor muydun? Görünüşe göre sonunda senin küçük gözde çocuğun ona duyduğun tüm güveni haklı çıkarmadı.”

“Ne?” Sesimdeki şoku gizleyemedim. Zarastriş, doğuştan gelen Kaos büyüsü kullanma yeteneğiyle halkı arasında bir ucube olarak görüldüğü için, çocukken bana gelmişti. Genç Elf'i yanıma almış ve bildiğim her şeyi ona öğretmişti. Geçmişte bazı eserlerimi sakladığım yerlerden birinde Tharion'la karşılaştığımda, Zarastriş'in bazı sırlarımı ifşa ettiğinden şüphelenmiştim. Ama sadakatsizliğinin bu kadar ileri gitmesi...

“Şey, duyduğuma göre Galator pes etmeden önce aylarca ona işkence etmiş, bu da ihanetin acısını biraz olsun dindirebilir.” Deira omuz silkti. “Asiza, Galator'u kendi iradesine boyun eğdirmek için Tacı kullandı. Savaşa hazırlanıyorlar. Ama önemli değil. Bana Taca güvenmemem gerektiğini öğrettiniz efendim. O, güçlü bir araç olsa da, sadece bir araçtan ibaret.”

Demek bu yüzden Kiazma birdenbire bu kadar çok Rakash'ı kontrol altına almıştı. Hançerin ucu derimi delip geçerken istemsiz bir ürperti geçti içimden, kan göğsümden aşağıya ürkütücü bir inci dizisi gibi aktı. Yüzeysel bir kesikti, özellikle acı verici değildi, ama Deira'nın büyüsünün kötücül çekimini, içime uzanıp kıvrıldığını hissedebiliyordum.

Ben rahatsızlık içinde inerken o gülümsedi. "Kaos değişken bir hanımefendi olabilir, ama onun gücü bile belirli kurallara uyar. Kaos'un bu dünyada bir Üstat'a ihtiyacı var. Eğer bağlantı zaten kurulmuşsa, sen öldüğünde, bunun bana geçeceğinden eminim. Uçurum bana gücünü kullanmak için gerekeni verecek."

Tamamen delirmişti. Beni bağlayan siyah kökler kıpırdayıp küçük filizler verirken dehşet içimi kapladı. Kan ve büyü'nün vaadiyle cezbedilmiş iğrenç küçük solucanlar gibi tenimin üzerinde süründüler. Derime saplanıp göğsüme doğru ilerledikçe yakıcı bir acı hissettim. Deira'nın köklerinin bir zamanlar düşmanlarını nasıl parçalara ayırdığını hatırlayınca ürperdim.

"İşe yaramayacak," diye nefes nefese kaldım, yükselen paniğimi gizleyemeden. "Söylediklerimin hiçbirini dinlemediniz mi? Bütün yeteneklerimi elimden aldılar. Bir lir taşı yardımı olmadan az miktarda bile sihir kullanamıyorum."

"Ah, elbette sizi öldürecek. Sanırım acı verici bir şekilde," diye yanıtladı Deira, sesinde hiçbir merhamet belirtisi yoktu. "Ama gücü kullanamasanız bile, o size doğru çekiliyor, sizin aracılığınızla yönlendirilebiliyor." Acımasız bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Oldukça şiirsel, değil mi? Bizim hiçbir söz hakkımız olmadan yıkımımıza siz sebep oldunuz. Şimdi de kendi seçiminiz olmadan bize güç vereceksiniz."

Ben cevap veremeden, başını hızla Uçuruma çevirdi.

"Kaius," diye seslendi. "Sana burada ihtiyacım var."

Uzun boylu, ciddi Chiasma hemen tepki verdi ve yanıma doğru yürüdü. Deira kanayan göğsümü işaret ederken uzun yüzü ifadesiz kaldı.

"Büyüyü çiz," diye emretti. "Ama dikkatli ol. Onun büyü'yü ele geçiremeyeceğinden emin olmalıyız."

Kadın yerini sevgilisine bırakıp başımla Uçurum arasına yerleştiğinde, içimde buz gibi bir korku belirdi. Eski hizmetkarlarım arasında, düşebileceğim en kötü eller bunlardı.

Deira hançerini yukarı kaldırdı, kanım bıçağı kapladı, etrafımızda dönmeye başlayan Kaos büyü'sünün parıltısında ışıldıyordu. Kaius kendi hançerini yaraya indirdi. Kesik genişlerken, hançerin kökleri hevesle etime saplandı. Midem bulandı, istemsizce bir inilti ağzımdan kaçtı.

Onlara çığlıklarımı duyma zevkini yaşatmayacağıma dair kendi kendime yemin etmişim; bu sözümü çok geçmeden bozmak zorunda kaldım.

Kaius, Kaos büyüsunü benim aracılığımla Deira'ya aktardıkça, dayanılmaz bir acı tüm duyularımı boğdu. Yakıcı acı, beni tuzağa düşmüş bir hayvan gibi bağlarımdan kurtulmak için boşuna çırpınmaya itti.

Çılgılık attım. Sesim kısılana, gözlerimin önünde karanlık noktalar belirene, bu ıstıraptan kurtulmanın nasıl bir şey olduğunu artık hatırlayamayana kadar defalarca. Ama merhamet yoktu. Ne bilinçsizlikten, ne de beni esir alanlardan. Deira'nın elindeki hançer, üzerimde parlayan bir yıldız gibi ışıldıyordu, yüzü içine akan sihir seline duyduğu zafer sevinciyle aydınlanmıştı. Muhtemelen haklıydı. Toprak ve Kaos büyüsunün telleri içimde gömülü olduğundan, Adept'in gücü muhtemelen öldüğüm anda ona geçecekti. Onu yakıp kül etme ve sonra öfkeyle serbest kalma, bir kez daha korkunç yıkıma neden olma ihtimali çok yüksekti, ama bunu asla bilemeyecektim, çünkü...

Çünkü burada ölürdüm.

Bu farkındalık, kan tadında acı bir kahkaha atmama neden oldu. Dudaklarımı ısırılmış olmalıyım. Bu yerde ölüme üçüncü kez bu kadar yaklaşmıştım. Üçüncü deneme şans getirir, değil mi?

Son seferinde, kardeşim beni bağışlamıştı, mavi gözleri sonsuz bir kederle doluydu. Kaius'un duygusuz bakışından çok farklıydı. Aramaz'ın beni bir hevesle mi serbest bıraktığını yoksa her şeyi planlamış mı olduğunu hep merak etmiştim. Şimdi asla bilemeyeceğim. Hançer daha da derine saplandı, etime işledi, daha fazla kan koyu kırmızı bir sel gibi aktı.

"Yıldızları değil," diye yalvarmak istedim, bıçak derime kazınmış zarif çizgilere tehlikeli derecede yaklaşıırken. "Yıldızları benden almayın." Ama sesim gitmişti, başka bir sihir ve acı dalgası tarafından çalınmıştı.

"Vakit geldi!" diye bağırdı Deira yukarıdan.

Damarlarımda kaos hüküm sürüyordu, cehennem gibi yanıyordu. Vücudum kasılıyordu, ölümlü bedenlerin kaldıramayacağı kadar çok büyü tarafından harap edilmiştim. Kaius beni yere sermek için elini göğsüme bastırdı, gözleri acımasız bir ışıkla parlıyordu ve hançeri bir kez daha kaldırdı.

"Elveda deme vakti geldi, Üstat," diye alay etti. Büyü etrafımızda patlak verdi, kaos patlamaları amansız bir sel gibi üzerimize yağdı.

Son bir düşünce aklımdan geçti: Baradaz. Ona yalan söylemiştim. Çalınan o anlar asla yeterli olmamıştı. Daha fazlasını istiyordum. Her zaman her şeye sahip olmak istemişim ve...

Kaius nefes nefese kaldı. Karanlık gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Beni paramparça eden şiddetli büyü tüketimi aniden durdu.

Koyu saçlı Chiasma öksürdü, çenesinden kan damlıyordu. Bakışlarım aşağıya kaydı ve göğsünün sol tarafından fırlayan kavisli bir bıçağın ucundaki çelik parıltısına takıldı. Binlerce yıl önce dövdüğüm, çok iyi tanıdığım bir bıçaktı bu.

Yıldız Ateşi.

Rada, ölmekte olan Kiazma'yı kenara ittiğinde asa beyaz bir alevle parlıyordu. Ama bu, bakışları beni süzdükten sonra Deira'ya yerleştiğinde gözlerindeki vahşi öfkeyle kıyaslanamazdı.

"Kimse," diye homurdandı, "benim olana dokunamaz."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Ah, o muhteşemdi. Güzel savaş tanrıçam, ona meydan okumaya cüret edenleri yok etmek için buradaydı.

Geldi, kalbim şarkı söyledi. Benim için geldi.

Ne yazık ki, zafer sevincim kısa sürdü. Deira anında tepki verdi. Beni bağlayan kökler daha da sıkılaştı. Kalın bir kök boynuma dolandı, açık bir tehditti. Dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıktı ve Rada'nın ilerlemesini durdurdu.

"Bırak onu gitsin, Deira," diye emretti, sesi aldatici bir sakinlikle.

Kiazma'nın yüzü öfkeyle buruştu. "Geleceğini tahmin etmeliydim, Işık Leydisi," diye tısladı. "Sevgilinin yanında ölmeye bu kadar mı heveslisin?"

Rada yaklaştı, silahını Dryad'a doğrulttu. Ayaklarının dibindeki Kaius'un cesedine kısa bir bakış attığında dudağı seğirdi. "Bulduğum yerden bakınca, bugün ölecek olan biz olmayacağız."

"Belki de onu çabucak öldürmeliyim o zaman," diye yanıtladı Deira, acı içinde elimi saçlarıma dolayarak beni kendine doğru çekip siper alırken. "Sevgiliye karşılık sevgili."

Rada donakaldı. Yüzünde bir anlık endişe belirdi. Ama hemen bunu gizledi, bakışları hesapçıydı. Gözlerindeki o keskin, odaklanmış ifadeyi tanıdım. Vurmak için mükemmel anı bekliyordu.

"Onun ölümünün senin için pek bir anlam ifade ettiğinden şüpheliyim. Ayrıca, büyüünün üzerindeki kontrolünü kaybetme riskini göze almak istemezsin. Bu kadar yol kat ettikten sonra bunu yapmamalısın."

Kökler, efendilerinin telaşıyla sıkılaştı, dalları göğsüme daha da derine saplandı ve dudaklarımdan acı dolu bir çığlık kopmasına neden oldu. Deira

güldü. "Ama ben zaten ihtiyacım olan tüm güce sahibim."

Etrafımızdaki karanlık topraktan daha fazla kök fişkırdı, ahtapot kolları gibi kıvrılarak, onun Dünya büyü, Ötekinin Kaos büyüyle iç içe geçti.

"Şirin küçük asanız beni durdurmaya yetmeyecek," diye bağırdı Dryad Rada'ya, kökleri ölümcül mızraklar gibi savruluyordu. "Güçlerinizden korkmuyorum. Beni yenemezsiniz." Deira başımı geriye doğru çekti. Gözlerim karardı. "Onu kurtaramazsınız."

Kiazma, tıpkı zavallı avının üzerinde duran dev bir örümcek gibi üzerime çökmüş, beni parçalayıp geriye kalan her şeyi -kanımı, gücümü- yutmaya hazırды.

Geriye sadece bir ışık kalmıştı, görebildiğim tek şey: kraliçem.

Yıldız ateşi ellerinde alev alev parlıyordu, kavrayan kökler arasında şiddet ve zarafetin büyüleyici bir dansıyla hareket ediyordu. Ama bu yeterli değildi. Keskin bıçağıyla kestiği her kök için yeni bir kök fişkırıyor, lir taşının ışığı gittikçe zayıflarken onu yavaşça içine hapsediyordu. Tökezledi, sol bacağı onu taşıyamadı. İlk kök koluna hafif bir darbe indirdiğinde, beyaz bluzunun kumaşında kırmızı bir çiçek açtığında, ağzımdan son bir yalvarış, onun adını haykıran çaresiz bir inilti çıktı. Bir şekilde, tıslayan köklerin arasından, serbest bırakılan büyüün korkunç kükremesinin arasından beni duydu.

Gözlerimiz buluştu.

Ondan asla hayatımı kurtarmasını istemezdim, ama her zaman kendi hayatını korumak için elinden gelen her şeyi yapmasını talep ederdim. Kökler yaklaştıkça, Starfire'ı havada tutarak, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca hareketsiz kaldı.

Deira'nın neşeli ışıltısı, son bir darbe için hazırlanırken kulaklarımda yankılandı. Rada'nın elleri Starfire üzerinde hareket etti. Sapın etrafındaki metal döndü ve ilkinin altına gömülü ikinci bir lir taşı ortaya çıktı. Bu taş, Işık Leydisi'nin gücüyle değil, benim özümle parlıyordu. Yaratıcısının özüyle—Karanlık ve Kaos. Binlerce yıl önce onu dövdüğümde, bıçaklı asaya eklemiştim. Ona, herhangi bir tehdide, hatta bana karşı bile, karşı koruyabileceği kadar güç sağlamak için umutsuz bir girişimdi bu. Bildiğim kadarıyla, o zamandan beri onu hiç kullanmamıştı.

Öteki'nin dizginlenmemiş büyü, sanki onun çağrısını bekliyormuş gibi Rada'ya aktı, gölgeler ve Kaos izleriyle dolu şimşeklerden oluşan bir fırtına

içinde etrafını sardı. Alevli saçları fırtınada savruldu, gözleri karanlık bir alevle parlıyordu. Ölümcül görünüyordu. Ve son derece güzeldi.

"Benim neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Deira'ya, sesi zorlukla kontrol edilebilen bir güçle parıldayarak.

Kiazma öfkeyle çılgılık attı. Kökleri savruldu, ancak gölge dalları tarafından parçalandı. Deira bana öfkeyle baktı, dudakları hırıldayarak bükülmüştü. Benden tekrar güç çekmeye çalıştı, ama Rada ona toparlanma şansı vermedi. Yıldız Ateşi havada parlak bir yay çizerek ilerledi. Bıçaklarından saf bir Kaos dalgası fışkırdı. Deira'nın göğsüne tam isabet etti ve onu o kadar hızlı geriye fırlattı ki, Uçurumun kenarından aşağı düşerken çılgılık atmaya bile vakti olmadı.

Etrafımdaki kalın kökler nihayet gevşeyince rahatlamış bir nefes aldım. Yine de oturacak gücüm yoktu, ellerim boş yere altımdaki toprağa saplanıp duruyordu.

"Baradaz," diye seslendim, yanıma gelmediğini, bakışlarının Uçurum'a dikilmiş olduğunu fark ettim. Yıldız Ateşi hâlâ ellerinde parlıyordu, Kaos büyüünün telleri etrafında dalgalanıyordu. Adını duyduğumda gözleri bana dikildi—parlak gümüş değil, titreşen, dipsiz bir siyah, ametist ve zümrütle parıldaayan.

Kaosun beni ele geçirmesine izin verdiğimde, o her zaman bunu mu görmüştü?

"Saeraery," diye tekrar denedim, cevap vermeyince. "Bitti. Artık büyüüyü bırakabilirsin."

Gözlerinde bir değişiklik oldu, uhrevi parıltı yavaşça kayboldu ve yerini çok iyi bildiğim sıcak gümüş rengi aldı. "Ah, Lyr," diye nefes nefese yanıma koştu, adımlarında belirgin bir topallık vardı. Yaralanmıştı. "Belekoro." Yanıma diz çöktü ve elleri ne yapacağını bilemiyormuş gibi amaçsızca vücudumda dolaştı. "Bunları nasıl çıkarırım?" diye sordu, sesinde bir korku belirtisi vardı. "Sana zarar veriyorlar mı?"

O kanlı uzantılar hâlâ içimdeydi. Bunu fark edince acı geri döndü, beraberinde göğsümü tırmalamama neden olan panik dolu bir tiksinti dalgası da geldi.

"Sadece onları çıkarın," diye inledim. Rada başını salladı, yüzü birdenbire görüş alanımı doldurdu. Bir eli güven verici bir şekilde elimi sıkarken, diğer eli göğsüme uzandı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Bu canını yakacak."

Başka bir uyarıda bulunmadı. Acı o kadar yoğundu ki, zihnim bir kez daha karanlığa gömüldü.

Yanaklarımı okşayan nazik bir elin dokunuşuyla uyandım, başım yumuşak bir şeye yaslanmıştı. Hava, kan ve Kaos'un keskin kokularıyla doluydu, ama bunların altında, kardelenlerin hafif kokusunu aldım. Gülümsedim.

"Bunu yapmayı gerçekten bırakmalıyız," diye mırıldandım, sesim kısılmıştı.

Rada'nın eli yüzümü kavradı. "Hatırlıyor musun," dedi yumuşak bir sesle, "daha önce burada hayatını kurtarmıştım. Bir tanrı için inanılmaz derecede dikkatsizsin, sürekli başını belaya sokuyorsun." Sesi hafifti ama içindeki gözyaşlarını duyabiliyordum.

"Beni kurtaracak sen olduğun sürece sorun yok," diye yanıtladım gözlerimi açarak. Kucağında oturduğum yerden dudaklarının hafifçe titrediğini görebiliyordum. "Ne kadar kötü?" diye sordum.

"Sen söyle," diye yanıtladı. "Çok kan kaybettin. Kanamayı durdurmayı başardım ama seni Kyree'nin iyileştirmesi için Aron-Lyr'e geri götüremem."

Gözlerim göğsüme, etrafıma sardığı derme çatma bandaja kaydı. Kan lekeli yeşil kumaştan anlaşıldığı üzere, eteğinin bir kısmını bunun için feda etmişti. Aynı renkte başka bir bandaj da sol bacağına sarılmıştı. Deira'nın kökleriyle olan savaş sırasında nasıl tökezlediğini hatırladım; o da yaralanmıştı.

"Rakash?" diye mırıldandım, başımı yarasına doğru sallayarak.

Gümüş rengi gözleri benimkine kilitlendi, içlerinde şiddetli bir yoğunluk yanıyordu. "Hayır," diye hırladı Rada bana. "Kritak. Bu yaratıklardan birinin bir lir taşı parçasının içine nasıl girdiğini açıklamak ister misin?"

"Aman Tanrım," diye inledim, Deira'nın tehditlerinin boş laf olmadığını fark ederek. "Çok üzgünüm. Kimsenin bu Kaos parçalarını kullanacak kadar aptal olmayacağını umuyordum. Tehlikeli derecede tahmin edilemezler." Bir suçluluk dalgası beni sardı. "Onu öldürdün mü?"

"Evet," diye yanıtladı, ifadesi hâlâ sertti ama parmakları saçlarımı nazikçe okşuyordu. "Ama önce kümesi yıkmıştı."

Kahretsin. Bana kızmasına şaşmamalı.

“Çok soğuk,” dedim bir süre sonra, vücudumu saran şiddetli titremeyi bastıramayarak. Gölgeler tekrar görüş alanıma girmeye başladı ve bunların sihirle hiçbir ilgisi olmadığını tahmin ettim. Yüzümü Rada'ya yasladım, onun rahatlatıcı sıcaklığının tadını çıkardım. “Ama sen sıcaksın,” diye mırıldandım gözlerimi kapatarak. “Harika bir sıcaklık.” Kaba bir kahkaha ağzımdan kaçtı. “Gecenin karanlığında bir ateş gibi.”

“Belekoroz.” Rada'nın sesi üzerimde keskinleşti, ancak dokunuşu nazik kaldı. “Benimle kalmalısın.” Saçları yüzüme değdi, sonraki sözleri tenime ateşli bir dua gibi fısıldadı. “Lütfen. Beni bırakma. Buna dayanamam.”

Gözlerimi zorla açık tutmak neredeyse imkansız bir işti. Ama onun güzel yüzünü bu kadar yakından görmek her şeye değdi. Solgun ve endişeli görünüyordu.

“Birçok kez pes etmek istedim.” İtiraf, engelleyemeden ağzımdan kaçtı. “Dövüşte biraz fazla yavaş hareket ettim. İsimsiz bir paralı askerin kılıcı her şeyi bitirdi. Lyr, muhtemelen hak ettiğimden fazlası olmazdı.”

Sözlerim karşısında Rada'nın yüzü acıyla buruştu. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Bana verdiği acıya rağmen, içgüdüsel olarak elimi uzatıp gözyaşlarını yakaladım.

“Ama gökyüzüne baktım ve yıldızlarını gördüm,” diye mırıldandım. “Ve hâlâ orada olduğunu, bir yerlerde kalbinin hâlâ attığını hatırladım. Ve eğer küçük, önemsiz bir şans bile olsa, güzel yüzünü bir kez daha görebilme ihtimalim varsa, katlanmak zorunda kaldığım her acı ve umutsuzluğa değerdi.”

Gözlerinde bir şey kırıldı. “Neden bunu yaptın, sen imkansız adam?” dedi. “Onların sana ne yapacaklarını biliyor olmalıydın. Briseis ve Varien senin için hiçbir şey ifade etmiyor.”

Ona gülümsedim. Bu ışık altında çok güzel görünüyordu. Bana onu ilk öptüğüm anı hatırlattı.

“Onlar sizin için bir anlam ifade ediyor.”

Ağzını eliyle kapatırken hıçkırıklar koptu.

Benim yüzümden ağlıyordu. Bu gerçek yavaş yavaş bulanık zihnime yerleşti.

“Gözyaşlarına değmem, saeraery,” dedim, parmaklarımı ıslatan sıcak gözyaşlarını durdurmaya boşuna çalışarak.

Rada'nın bakışlarındaki acının içinden parlak ve amansız bir ışık parlıyordu. Elleri benimkileri kavradı. “Sen benim sevincime ve zevkime

değdin. Nasıl olur da benim kederime ve acıma değmezsin?" Başını salladı. "Biri olmadan diğeri olmaz."

Derin bir nefes alarak, altımda hafifçe kıpırdandı ve görüş alanıma bir şey kaldırdı: bir Kaos Hançeri.

"Kaos'u kullanmak seni yeniden hayata döndürür, değil mi?" diye sordu yüzünde umut dolu bir ifadeyle.

"Evet," diye mırıldandım. Sözlerine odaklanmakta zorlanıyordum. "Ama tamamen tükenmiş durumdayım. Şu anda en ufak bir sihir belirtisini bile hissedemiyorum."

Rada duraksadı, bakışları sanki sonsuza dek sürmüş gibi üzerimde kaldı. "Pekala," diye kabul etti sonunda. "Öyleyse, kullanacağım."

"Hayır. Ne kadar nefret ettiğini biliyorum—"

"Kaosun tıpkı senin içinden geçtiği gibi benim içimden de zahmetsizce aktığını hatırlatmak mı istiyorsun?" diye sözümü kesti, ifadesi kararlı bir hal almıştı. "Doğru. Ama seni kurtarmak anlamına geliyorsa tereddüt etmeyeceğim."

"Baradaz..."

Yalvarışlarımı görmezden gelerek çoktan hareket etmeye başlamıştı. Elime yumuşak ve sıcak bir şey bastırdı. Hançerin kabzası, birleşmiş ellerimizi etrafında yönlendirirken enerjiyle titreşiyordu. Daha da yaklaşırken, gözlerinde kaos parıltısı belirdi ve büyüü çağırıldığını işaret etti; bu da hayranlık ve endişe karışımı bir duyguyla onu izlememi sağladı.

Dudaklarımla buluşmadan hemen önce, "Beni sakinleştirmen gerekiyor," diye fısıldadı.

Bunu nasıl başarabilirdim ki? Onun ve bizi saran gücün içinde boğulurken, acım yok olup giderken, yerini heyecan verici bir coşku alırken? Bu, Kaos üzerindeki her zamanki hakimiyetime hiç benzemiyordu; daha sıcak, daha parlak, içimden geçen canlı ışıkların bir kaleydoskopu gibiydi. Hemen ona açıldım, yavaşça dudaklarını öptüm, tadı dilimde cızırdıyordu. Bir iniltiyle öpüşü derinleştirdi, eli saçlarıma dolandı, sihir yoğunlaştı, şimdi daha da yakıcıydı. Dişlerim alt dudağına saplandı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandım, damarlarımda akan düzenli güç dalgasıyla şimdiden canlandığımı hissediyordum. Zihnimin onunkiyle temas etmesi son derece doğaldı, aramızdaki bağ anında kurulmuştu. "Acele etmeye gerek yok. Dünyanın tüm zamanı bizim."

Rada, anında büyüünün akışını yavaşlattı ve daha önce yaptığı o günahkar derecede yavaş öpüşlere geri döndü. Derin iç çekişi tüm vücudumda titreşti.

"Yaratıcı," diye fısıldadı düşüncelerimin içine. "Bunun ne kadar harika bir his olduğunu unutmuşum. Her şeyi paylaşmak."

Birbirimize sarılıp, bu büyüünün ve birbirimizin dokunuşunun tadını çıkarırken, daha fazlasını arzularken ve birbirimizi tekrar kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızın bilincindeyken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Sonunda, bunun da bir sonu olmalıydı. Rada geri çekilirken, ellerimizin altındaki lir taşı rahatsız edici derecede ısınırken, hayal kırıklığı dolu bir inilti ağzımdan çıktı.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi, bana bakarken yüzündeki gülümseme ışıldıyordu.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye yanıtladım, onu tekrar öpmek için kendime çekerken; bu seferki sadece ıslak bir sıcaklık ve onun tadıydı. Ve tıpkı ilki gibi mükemmeldi.

Bir an daha bana müsamaha gösterdi, sonra bandajı kontrol etti. "İşe yaradı," dedi, gözlerinde memnuniyet parıltısı vardı.

Gerçekten de gücümün bir kısmı geri gelmişti ve sonunda oturabiliyordum. Ona biraz takılmadan edemedim. "Emin misin? Belki bir kez daha denemekten zarar gelmez."

Rada kaşını kaldırdı. "Kalan yara, Tharion'un sana verdiği yaradan çok daha hafif."

Ona masum bir bakışla baktım. "Bilemezsin. İnsanlar kolayca ölür."

"İmkansız adam," diye güldü ayağa kalkarken. Bacaklarının ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını test ederken yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Daha iyi," diye haykırdı, sesi hayretle doluydu.

"Kaos büyüü seni de iyileştirmiş olmalı," diye yorum yaptım, bana uzattığı eli kavrayarak.

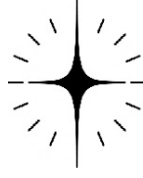
Beni ayağa kaldırırken kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ama daha önce Kaos'u kullandım. Deira'ya karşı."

Kan kaybından dolayı hâlâ biraz halsiz hissediyordum, dengemi sağlamak için kolumu beline doladım. "Evet, ama bu sefer bana bağlıydın," dedim düşünceli bir şekilde. "Onun gücünü çağırırken bana ait olan avantajları sana da sağlamış olmalı."

Rada, Kaius'un cansız bedeninin yanında uğursuzca parlayan ikinci Kaos Bıçağı'na baktı. "Bunu yanımıza almalıyız. İhtiyacımız olabilir."

Başımı onaylayarak salladım. Eğer Deira'nın sözlerinde bir doğruluk payı varsa ve eski hizmetkarlarım beni her yerde bulabilirlerse, elimize geçirebileceğimiz her türlü güce ihtiyacımız olacak.

Ciddi bir ifadeyle Rada hançeri aldı. "Ve şimdi, Aron-Lyr'e geri dönelim," dedi. Kaosun uzantıları etrafında dönerek parıldayan bir kapı oluşturdu. "Umarım Kiazma'nın verdiği zararın bir kısmını telafi edebiliriz."

BÖLÜM

50

İş

Öteki diyarın kapısından dışarı adımımızı attığımız anda, korkunç bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Havada bir gerilim vardı. Herkesin bakışları Noctis ve bana çevrilmişti. Yağmur durmuştu, zemin çamurlu bir hale gelmişti. Birileri öldürülen Rakash'ların cesetlerini açıklığın kenarına sürüklemişti, yaşananların korkunç bir hatırlatıcısıydı bu. Parçalanmışlar Calder'ı da yanlarına alarak gitmiş olmalıydılar, çünkü geriye sadece Briseis, Varien, Kyree ve Tristan kalmıştı ve derin bir sohbete dalmışlardı.

“Rada!” diye bağırdı Briseis, bize doğru adım atarak. Kyree’nin yüzündeki öfkeli ifadeyi görmeden önce bile içgüdülerim beni uyardı; Briseis onu geçip bize doğru hücumla geçti.

"Katil!" diye bağırdı, sesi öfkeden titriyordu. Aerieth, batan güneşin ışığında parıldayan gri tüyleriyle Noctis'e doğru atıldı, elinde uzun bir bıçak belirdi.

Yıldız ateşi aralarında belirdi ve Kyree'nin ilerlemesini son anda durdurdu. Şifacının keskin refleksleri onu bıçaktan yaralanmaktan kurtardı.

Gözlerimiz buluştu ve ela gözlerindeki acı ve ihanet, bıçak gibi içimi kesti. Briseis ve Varien telaşla bağırdılar. Tristan içinden küfrederek müdahale etmek için acele etti. Ama hedefimden sapmadım.

“Beni tam bir aptal sanıyorsun herhalde,” diye tısladı Kyree. “Gerçekten de bunu öğrenmeyeceğimi mi sandın?” Bıçağını Noctis'e doğrulttu. “Onun senin Animalarından biri olduğunu, sürgünde sana katıldığını sanıyordum. Ama o tamamen başka biri, değil mi? Kaos büyüünde yetenekli, Chiasma ona Üstat diyor. Bana nasıl böyle yalan söyleyebilirsin?”

Derin bir nefes aldım, içimde suçluluk ve keder kaynarken doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. Kyree'nin Noctis'in gerçek kimliğini öğrendiğinde kendini tamamen ihanete uğramış hissedeceğini her zaman biliyordum, yine de bunun ona vereceği kaçınılmaz acıyı kabullenmiştim. Kaybettiği her şeyden sorumlu tuttuğu, derinden nefret ettiği düşmanla birlikte savaşmış olmak onu paramparça ediyor olmalıydı.

"Teknik olarak, asla yalan söylemedik," diye belirtti Noctis, kendisine yöneltilen zehirli bakıştan etkilenmemiş gibi görünerek. "Sadece varsayımlarınızı düzeltmedik."

Adamın ne cüretkarlığı! İnanamazlıkla başımı salladım ve homurdandım, "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Kiazma ile yaşadığı travmanın izlerini hâlâ taşıyor ve kırılgan hissediyor olmam onun için bir şanstı. Hava taşı yardımıyla onu bulduğum an, eski müritlerinden birinin onu bıçaklamaya hazır bir şekilde başında beklediği an, zihnime kazınmıştı. Bu anı, Kyree'nin öfkesi tamamen haklı olsa bile, hayatına yönelik herhangi bir tehdide izin vermeme konusunda beni oldukça isteksiz hale getirdi.

"Kyree," dedim, ona ulaşmayı umarak. "Lütfen bana açıklama yapma şansı ver."

"Neyi açıklayacaksın?" Bakışları hâlâ dimdikti. "Düşmüş Olan'ın hayatını kurtardığını mı? Sanırım birden fazla kez. Ona sığınak verdiğini, aramızda yaşamasına izin verdiğini, sanki..." Sesi titredi. "Sanki o, binlerce masumu katleden canavar değilmiş gibi. Alona'nın neredeyse tüm halkını yok eden, ailesini öldüren, her şeyini elinden alan kişi değilmiş gibi."

Sözlerinin her biri bana bir hançer gibi saplandı. Noctis'in yaptıklarını unutmamıştım—nasıl unutabilirdim ki? Yine de, çiftliğimde kurduğumuz huzurlu sığınakta, geçmişimizi geride bırakabileceğimize kendimi inandırmıştım. Şimdi ise geçmişimiz bizi yakalamıştı.

Noctis'e baktım, Kyree'nin suçlamaları hakkında ne hissettiğini merak ediyordum. Yüz ifadesi soğuk ve duygusuzdu; gerçek duygularını gizlemek için taktığı bir maskeydi bu. Bana Karanlık ve Kaos Lordu olduğu zamanları hatırlattı. Son kan kaybından sonra yüzünün solgunluğu, ürpertici anıyı daha da pekiştirdi.

"Kanadını kaybetmenden ben de sorumluyum," dedi yumuşak bir sesle, koyu renk gözleri anlaşılmasız bir ifadeyle. "Kyree, başkalarının acısını kendi acından üstün tutman takdire şayan, ama bunu unutmamalıyız."

Sözlerinin Aerieth'in öfkesini yeniden alevlendireceğini bekleyerek kendimi hazırladım. Şaşırtıcı bir şekilde, Kyree bıçağını indirdi, ancak kılıfına sokmadı. "Laurelin Ormanı Savaşı sırasında kanadımı kaybettim," dedi, bakışları uzaklara dalmış bir halde. "O gün Drakuul'un uçuşunu güvence altına almak için on bin Kanatlı Kılıç gökyüzüne yükseldi. Sadece birkaç yüzü sağ döndü. Elarial Gölü'ne düşerken düşen yıldızlara benzediklerini biliyor muydunuz? Ne yazık ki su bile ejderha ateşini söndüremiyor."

Sesindeki boğukluk, zihnimde yeniden canlanan savaş ve yıkım imgeleri, tüylerimi diken diken etti. Çok fazla kayıp, çok fazla anlamsız ölüm. Noctis bile etkilenmişti, bir anlığına gözlerini kaçırırken çenesindeki bir kas seğirdi.

"Kardeşim onları ejderhalarımın karşısına göndermemeliydi," diye yanıtladı sonunda. "Hiç şansları yoktu. Aramaz, Şaam'ın intikam çılgınlıklarının aklını bulandırmasına izin verdi."

Yaşanan her şeyden kardeşini sorumlu tutuyordu. Bu tanıdık kalıba bir kez daha düşmesi beni şaşırtmamalıydı, yine de hayal kırıklığımı gizleyemedim.

Ben konuşmadan önce, Kyree'nin acı ve sert sesi havayı yarıp geçti: "Ama ne Ateşin Aurea'sı ne de kardeşlerinizden hiçbiri o savaşa katılmadı."

Şifacının savaşın vahşetinin tüm sorumluluğunu hemen kendi üzerine almaması Noctis'in bakışlarında bir şaşkınlık belirdi. "Şey, Lyrheim'i fethetmemi engellemekle meşgul olduklarını iddia edebiliriz," dedi yüzünde düşünceli bir ifadeyle.

Kyree alaycı bir şekilde güldü. "Ah, biliyorum o zamanlar birkaç ölümlü hayatı kurtarmak öncelik değildi. Onlar'ın gücünü korumak, ne pahasına olursa olsun öncelikti." Bıçağını kılıfına sertçe soktu, ağzı kasvetli bir çizgi halindeydi. "Bize yardım etmek için sadece birkaç Anima gönderdiler. Ve onlar bile tüm umutlar tükendiğinde bizi terk ettiler, bizimle birlikte yok olmaktansa efendilerinin yanına dönmeyi seçtiler."

O anda Bane, Varien'in kollarından sıyrılıp koşarak geldi. Kedi, Kyree'nin ayak bileklerine dolanarak acıklı bir şekilde miyavladı. Briseis, oğlunu Nacin'in bağlı olduğu açıklığın kenarına geri gönderdi. Varien isteksizce itaat etti ve yetişkinlerin tartışmasından dışlandığı için yüksek sesle şikayet etti. Kyree, Bane'i okşamak için kucağına aldığı anda, ben rahatlamış bir nefes alarak Starfire'ı indirdim.

“Neden hepsini öldürme emrini verdin? Tiamat düşmüştü ve Drakuul artık ordularınız için bir tehdit değildi.” Aerieth’in sorusu beni tekrar gerdi. Noctis’in açık suçlamalara genellikle nasıl sinirlendiğini biliyordum.

Ama bu sefer, her zamanki sertliğiyle tepki vermedi. Bunun yerine, cevabını düşünürken yüzüne alışılmadık bir açıklık yerleşti. "Bana karşı geldiler," dedi usulca, eli yumruk haline gelirken. "Tedarik hatlarıma sürekli baskın yapmaları, aylara yönelik seferimizi geciktirdi. Emri verdiğim zamanki öfkemi hatırlıyorum. Onları cezalandırma ihtiyacı. Ve..."

Derin bir nefes aldı.

“Ve kırk yıllık savaşın ardından Düzen güçlerinin zayıfladığını biliyordum. Yıkıcı bir yenilgi, onları tamamen çökertmek için gereken şey olabilirdi.”

Kyree'nin bakışları kucağındaki kediden karşısındaki adama kaydı; tüm o acıların sonsuz bir oyunun hesaplanmış bir hamlesinden başka bir şey olmadığı itirafı onu açıkça şaşırtmıştı.

"Pişman mısın?" diye sordu. "Biraz bile olsa?"

Kalbim göğsümde acı verici bir şekilde sıkıştı, içimin bir kısmı cevaptan korkuyordu.

Hayatıma geri döndüğünden beri Noctis'te giderek daha çok fark ettiğim o alışılmadık kırılma gerisi geri dönmüştü, yüzü duygudan buruşmuştu. "Bu dünyanın yaratılışından beri gördüğüm tüm çağları yaşadım," dedi. "Ölümlülerin kavrayamayacağı harikaları ve dehşetleri gördüm. Sayısız savaşta savaştım, hayal edebileceğinizden çok daha fazla ölüm gördüm. Pişmanlıklarım gece gökyüzündeki yıldızlar kadar çok, şifacı. Ama bunlar kaybettiğiniz tek bir ruhu bile geri getirmeyecek."

Duymayı beklediğimden çok daha fazlasıydı. Ama yeterli miydi? Kelimeler hiç yeterli olabilir miydi?

Kyree'nin böyle düşünmediği açıktı. Acı bir kahkaha attı. "Sanırım ölümün de onu değiştirmeyecek, değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordu, sonra bana döndü. "İnsan olmanın onu değiştirdiğine mi inanıyorsun? Affedilme şansını hak ettiğine mi?"

Çenemi yukarı kaldırdım, kalbimin bana söylediği şey için suçluluk duymayı reddettim. "Affetmek kazanılmaz. Bir hediyedir," dedim. Sonra, neredeyse fark edilmeyecek kadar kısa bir duraksamanın ardından ekledim: "Sevgi de öyledir."

Noctis'in bana dik dik baktığının farkında olarak ona bakmaya cesaret edemedim. Ona onu sevdiğimi söylediğimden beri uzun yıllar geçmişti. Sayısız çağ boyunca bu sözleri içimde tuttum, inkar edilemez gerçeğin dünyaya yayılmasından korktum, kalbimde bir sır olarak sakladım.

Onu sevmekten hiç vazgeçmiş miydim? En karanlık anlarımızda bile mi? Savaş ve umutsuzluk zamanlarında mı? O zamanlar ondan nefret etmiştim, dönüştüğü şeyden nefret etmiştim. Yine de içimde sadece onun için yanan küçük alev asla sönmemişti, küllerin arasında inatçı bir kıvılcım olarak kalmıştı. Onu her zaman sevecektim. Belki de her zaman sevmiştim.

“Aptal olma, Rada.” Kyree, Bane'i bir iç çekerek yere bıraktı ve bana yaklaşıp koluma nazıkçe dokundu. “Ona güvenemezsin. Seni sadece güçlerini geri kazanmak için kullanıyor.” Gözleri gözlerimi aradı, sesinde umutsuzluk vardı. “Sen ve Briseis hayatımı kurtardığınızda bana ne demiştin hatırlıyor musun? Duygularımızın bizi yoldan çıkarmasına izin vermekte utanılacak bir şey yok; bu, bize ihanet edenlerin aksine, kalbimiz olduğunu gösterir. Ama aynı zamanda acımızdan ders çıkarmalı ve onun ötesine geçmeliyiz.”

Evet, hatırladım. Kendisini görevi uğruna terk eden sevgilisi hakkındaki acı dolu itirafını. Ateşten harap olmuş bedeni, yanmış kanadının acısı onu neredeyse delirtiyordu. Briseis ve ben, onu ve Alona'yı Dalath yolunda bulduktan sonra acısını hafifletmek için elimizden gelenin en iyisini yapmıştık. Küçük Drakuul kızı, dünyası alevler içinde boğulurken onu kurtaran adama, tüm yol boyunca sarılmıştı. Yine de her zaman onun da adamı kurtardığını, varlığının onu hayatta tutan çapa olduğunu hissettim.

Kyree'nin kolumdaki tutuşu sıkılaştı, gözlerindeki öfke parıldadı; önce Noctis'e, sonra da kısaltılmış eteğimin altından görünen bacaklarımdaki eski gümüş rengi yaralara baktı. "Bir zamanlar onun yüzünden her şeyini kaybettin; gücünü, konumunu, adını. Burada bulduğun huzuru da kaybetme riskini gerçekten göze almak istiyor musun?"

Anlamayacağını bildiğim için doğrudan cevap vermedim. Bazı riskler almaya değerdi. Bunun yerine, "Gerçekte kim olduğumu ne zamandan beri biliyorsun?" diye sordum.

Şifacının gururlu yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. "Yol kenarında üzerime eğildiğin andan beri, ateşli rüyalarımda bir umut ışığı gibi parıldadığın andan beri. Enlial'ın büyüü kusursuzca örülmüş, kabul ediyorum, ama bildiğin gibi, ben de oldukça fazla Hava büyüüne sahibim.

Beni hatırlamasan bile, seni savaş alanında birden fazla kez savaşırken gördüm. Yüzünü unutmak zor, hanımefendi."

Enlial beni bu olasılık konusunda uyarmıştı. Büyü güçlü olsa da, daha önce benimle karşılaşmış ve yüz hatlarımı gerçek anlamda hatırlayanlar, yavaş yavaş büyüünün etkisini anlayacaklardı.

"Bekle..." Gergin karşılaşmamız boyunca son derece sessiz kalan Tristan, şimdi yüzünde şaşkınlık ifadesiyle öne çıktı. "Gerçekte kimsin? Rada, burada neler oluyor?"

Lanet olsun! Onun şahit olduğu ve duyduğu her şeyi açıklayabilecek mantıklı bir hikaye uydurmakta çok zorlandım.

"Tristan," diye başladım, "Gerçekten çok üzgünüm—"

Kahverengi gözleri giderek artan bir dehşetle irileşti. "Yani Kyree doğru mu söylüyor?" diye sordu, Noctis'e bakarken sesi hafifçe titriyordu. "O... Düşmüş Olan." İçgüdüsel olarak onu teselli etmek için elimi uzattım, ama dokunuşumdan geri çekildi, gözlerinde korku belirdi. "Ama bu demek oluyor ki," diye devam etti, sesi gergin bir şekilde, "sen Gökyüzü Lordu'nun karısısın."

Ah. Onun, özellikle de ailesinin kocamın sadık takipçileri olduğu bir ortamda, beni insan sanarak bana kur yapmasının nasıl bir his olacağını hiç düşünmemiştim.

"Bu noktada," diye onu sakinleştirmeye çalıştım, "Sanırım Aramaz ve ben kendimizi hâlâ evli saymıyoruz."

"Gerçekten mi?" Noctis bu açıklamayı duyunca hemen neşelendi, dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi; bu durum göz önüne alındığında tamamen uygunsuzdu.

Tristan'ın bunu fark ettiğine dair bir işaret yoktu. Yüzünü ellerine gömmüş, sürekli "Ah lir! Ah lir!" diye mırıldanıyordu.

"Ne kadar da ulaşılmaz biri olduğunu fark ettin mi, Çiftlik Çocuğu?" diye alaycı bir kahkahayla sordu Noctis.

"Noctis!" diye çıkıştım. Bir anlığına uslu duramaz mıydı? Yüzündeki kırgın ifade, sinirlenip gerçek adını kullanmadığımı fark etmemi sağladı.

Neyse ki Briseis araya girdi, bir kolunu Tristan'ın omzuna attı ve onunla alçak, yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu. Ben de bu kısa arayı fırsat bilip Kyree'ye döndüm.

"Gerçeğin ortaya çıkmasına izin veremeyiz," dedim cebimden Hava taşlarından birini çıkarırken. Keşke Tristan'ın sırrımızı saklayacağına

güvenebilseydim. Ama onun sıkıntı içinde bir şeyleri ifşa etme riski çok yüksekti. Deira ve Kaius, Noctis'in peşimize düşecek son düşmanları değildi.

Kyree bana doğru döndü, elimdeki lir taşını görünce bakışlarında inanmazlık vardı. "Cidden bunu mu düşünüyorsun—"

"Yardımını istiyorum," diye sözünü kestim, kolunu kavrayarak. "Bir arkadaş olarak." Sesim yalvarırcasına Noctis'i işaret ettim. "Kaos büyüsunü anlayan tek kişi o. Ve bunun yeniden yükselişte olduğunu inkar edemezsin—burada yaşananlardan sonra, Kiazma'nın bir kez daha güç arayışında olmasıyla birlikte." Ona baktım, anlamasını umarak. "Ona güvenemesen bile bana güvenebilirsin."

Ancak Aerieth'in çarpıcı ela gözleri küçümsemeyle doluydu. "Gerçekten de onun yüzünden olmasaydı Chiasma buraya gelir miydi sanıyorsun?" diye sertçe sordu ve arkasını döndü.

Panik beni sardı. Uçurumun kenarında sallanıyorduk. Büyük bir özenle kurduğum hayat, bulduğum huzur, binlerce parçaya ayrılıyor, çatlakları onarmak için yaptığım tüm çabalara rağmen parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

"Batı Kanatları Komutanı Cloudspirit, kraliçenize verdiğiniz yeminlere sadık kalmanızı emrediyorum," diye kesin bir dille ilan ettim.

Kyree, on yıl önce terk ettiği unvanın tekrar kullanılması karşısında donakaldı.

"Bu diyarı koruyacağınıza yemin ettiniz," diye ekledim sesim kısık bir şekilde, bir sınırı aştığımın farkındaydım ama başka çare göremiyordum. "Ah, evet, sizi hatırlıyorum," diye onayladım Kyree'nin şaşkın bakışları benimkilerle buluşunca. "Yüzünüzü de unutmak zor, Komutanım."

Savaş sırasında Düzen güçlerine hizmet etmiş olanların her birini hatırladım. Yüzleri hafızama kazınmıştı, çünkü birçoğu sonsuza dek kaybolmuştu.

Kyree öfkeli bir omuz silkme hareketiyle geri çekilirken, "Artık Aron-Lyr Kraliçesi değilsin," diye karşılık verdi. "Ve onu Konsey'e teslim etmenin, kötü planlarına dalmasına izin vermekten daha iyi olacağı da söylenebilir."

"Bana bir hayat borçlusun."

Bu çok ağır bir darbeydi ve bunun farkındaydım, ama başka seçeneğim kalmamıştı.

“Bunu benden isteme, Rada.” Kyree’nin sesi titredi, t  yleri Şiddetli bir titremeyle hışırdadı.

"Bana başka seçenek bırakmıyorsun."

“Her zaman bir seçim vardır.” Bana doğru geri d  nerken her hareketi ihanete uğramış bir g  ven ve zorlukla bastırılmış bir   fke yansıtıyordu. “Ve sen de seçimini yapıyorsun.”

Onun bakışları altında geri adım atmayı reddederek yerimde dimdik durdum.

“Şu Hava taşını bana ver,” diye homurdandı ve elimden kaptı. Hava b  y  s  n  n ilk kıpırdanmalarını hissettiğimde g  zlerimi kapattım, Tristan’ın anılarının bir kısmını puslu, geçilmez bir sisle   rtecek b  y  y     rerken onu izleyemedim. Ama yine de duyabiliyordum: Tristan’ın kafası karışık soruları; Kyree’nin sabırlı sesi, endişelenecek bir şey olmadığını, sadece burnunu kıran darbenin k    k bir yan etkisi olduğunu açıklıyordu. Suçluluk duygusu içimde fırtına gibi y  kseldi. Tristan arkadaŐımdı, kısa bir s  re sevgilim olmuştu ve bu aldatmayı hak etmiyordu.

Bir kez daha, beni yakalayacak hiçbir şey olmadan d  Ő yordum.

G  zlerimi açtığımda ilk g  rd  ğ  m şey Noctis’in y  z  yd  . Bana dokunmaktan veya bir şey s  ylemekten akıllıca kaçınmıŐtı, bakışları yumuşaktı. Her şeye rağmen, içimi ısıttı. Kyree haklıydı; seçimimi yapmıştım ve pişman olamazdım.

Kyree, Tristan ile birlikte Dalath'a geri inmeye hazırlanırken, g  zleri hala odaklanmamıŐ olan Briseis’i uyardı: "Dikkatli olmalısın. Sonuçta tanrılar sıradan   l  ml  lerin hayatlarını umursamazlar."

S  zlerine karşılık verme d  rt  s  ne direndim. Briseis destek olmak için yanıma geldi, sesi sakindi. "Merak etme dostum. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum."

Aerieth başını sert  e salladı, Tristan’ı g  t  r  rken bana bir daha bakmadı bile. Hava taşını geri vermemişti, ama şimdi onu istemenin doğru olmadığını biliyordum.

Briseis omzuma bastırarak, "Belki fikri değişir," dedi.

G  neŐ batarken Tristan ve Kyree’nin g  lgelerinin k    ld  ğ  n   izlerken,   rpermemi engelleyemedim. Bug  n bir şey sona ermişti ve bunun geri d  n  Ő n  n olmayacağından emindim.

Bane h  z  nl   bir miyavlamayla bacağıma yaslandı. "Nedense," diye mırıldandım onu kucağıma alırken, "bundan şüpheliyim."

BÖLÜM

51

Noctis

Rada'nın çığlığı beni sıkıntılı düşüncelerimden sıyırdı. Bakışlarım açık mutfak penceresine çevrildi, vücudum gerildi ama bir çocuğun çılgın kahkahası duyulunca hemen gevşedi.

“Varien! Sakın yapma!” Rada, sert görünmeye çalışmasına rağmen, sesinde neşe vardı. Yüksek bir sıçrama sesi. Ardından bolca kıkırdama, daha da fazla sıçrama sesi.

Merakıma yenik düştüm ve göğsümdeki donuk ağrıyla irkilerek ayağa kalktım. Deira ve Kaius ile karşılaşmamızın üzerinden üç gün geçmişti ve ben hala yaralarımı iyileştirmeye çalışıyordum. Su taşı iyileşmemi hızlandırabilirdi ama Kyree onu ve Rada'nın ona emanet ettiği Hava taşını Dalath'a götürmüştü. Diğer Kiazma ve Galator'un yaklaşan tehdidiyle, bu lir taşlarına çok ihtiyacımız vardı. Yine de Rada'yı onları geri getirmesi için zorlamakta tereddüt ettim; Aerieth'in suçlamaları hala zihnimde yankılanıyordu. Arkadaşıyla olan kavga, gözlerinde beni rahatsız eden bir keder gölgesi bırakmıştı. Haklıydım. Varlığım onun huzurunu çalmıştı.

Pencereden dışarı bakarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Varien ve Rada, ahırın yanındaki otlakta, aralarında büyük bir su fıçısı ile duruyorlardı. Sıcak yaz gününde arakları serinletmek için su pompalarıyla su püskürtüyorlardı. Ancak suyun tamamı hayvanların üzerine düşmüyordu. Varien, Rada'ya su sıçratmak için her fırsatı değerlendiriyor, örgüsünü ve beyaz pamuklu elbisesini sıırıslıkla ediyordu. Rada karşılık verip fıçının arkasına saklanınca çocuk kahkahalarla güldü.

Güneş Rada'nın yüzünü aydınlatıyordu, yüzünde kaygısız bir neşe parlıyordu. Normal bir hayat yaşasaydı, Çiftlik Çocuğu ile evlenip kendi

ailesiyle basit bir mutluluk bulabilseydi, acaba böyle mi görünürdü? Bu düşünce midemi bulandırdı.

“Birbirinizi değil, onları yıkamanız gerekmiyor mu?” Briseis, deri kıyafetleri içinde, bir omzunda yayı, diğerinde de bir tavşanla, çitin önünde belirmişti. Elf'in bir avcı olduğunu hatırladım. Bana, gençliğinde Kuzey Ormanı'nda karşılaşmış olabileceği büyük yırtıcılardan biriymişim gibi davrandı; yüzünde korku yoktu, ama tetikte bir bakış vardı, mavi gözleri her hareketimi takip ediyordu. Beni fark etmeden önce pencereden geri çekildim.

Chiasma ve Rakash'ları, onun ve Varien'in küçük kulübesini yerle bir ettikten sonra, Milford Sırtı'ndan Rada ve bana eşlik etmişlerdi. En azından iyileşene kadar çiftliğe dönmeye karar vermiştik. Üçü de Elflerin uyuyabileceği misafir odasını boşaltmıştı. Briseis'in Rada ve benim açıkça aynı yatak odasını paylaşmamız hakkında herhangi bir fikri varsa, eski Elf prensesi bunları kendine sakladı. Zaten hiçbir zaman birbirimizin yanında dinlenmekten fazlasını yapmadık. Yaralarım beni hâlâ çok rahatsız ediyordu, başka düşüncelere dalacak halim yoktu ve aramızda dile getirilmeyen bir gerilim, söylenmemiş sayısız sözün ağırlığı vardı. Konuşmamız gerekiyordu. Gerçekten konuşmamız.

Kapı gıcırtyla açıldı ve Rada, yüzündeki gülümsemeyi kaybetmeden, gevşek ve hafif nemli saçlarını parmaklarıyla düzelterek içeri daldı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, beni mutfakta görünce.

"Artık işe yaramaz olmaktan bıktım usandım," diye dürüstçe yanıtladım. Büyü gücümün tükenmesi, Rada ve Briseis ölü Rakash ve Kritak'la ilgilenirken onlara yardım edemeyecek kadar güçsüz kalmama neden olmuştu ve onların yorulmadan çalışmasını izlemek, üzerimdeki suçluluk duygusunu daha da artırmıştı.

Rada anlayışla başını salladı, gözlerinde şefkatli bir ifadeyle yanımdan geçip depolama dolaplarından birine doğru ilerledi. Patates dolu bir kaseyi almak için eğildiğinde, ıslak elbisesinin kalçasının çekici kıvrımına nasıl yapıştığını fark etmeden edemedim.

“Bunları akşam yemeği için soymama yardım edebilirsin. Briseis’in yakaladığı tavşanla çok yakışacaklar,” dedi, tezgahdaki bıçak bloğundan iki bıçak alırken. Onaylayarak mırıldandım ve onu masaya kadar takip edip karşısına oturdum. Bir süre, rahat bir sessizlik içinde işimize odaklandık.

“Sanırım bunu sana yeterince söylemedim,” dedim sonunda bıçağımı yere bırakarak. “Bu çiftlikte inşa ettiğin şey olağanüstü.” Kendimi küçümseyen bir kahkaha ağzımdan kaçtı. “Sen geliştin, ben ise zar zor hayatta kaldım, günlerimi kendime acıyarak geçirdim.”

Rada elindeki patatesten başını kaldırmadı, muhtemelen daha fazlasının geleceğini sezmişti.

"Yine de nedenini merak etmeden edemiyorum," diye devam ettim. "Neden hâlâ buradasın, Baradaz? Ölümlü olsan bile çok daha fazlası olabilirdin."

Rada sessiz kaldı, bakışları yere sabitlenmişti, bıçağı o kadar sıkı tutuyordu ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Sonunda sesi titreyerek fısıldadı: "Kalpimi milyon parçaya böldün. Bir kez değil, iki kez değil, o kadar çok kez ki artık tamir edilecek bir şey kalmadığından korktum."

Bakışları öyle bir acıyla doluydu ki, keşke konuşmasaydım, ondan gerçeği öğrenmek için ısrar etmeseydim diye düşündüm.

“Haklısın.” Görevini bırakıp volta atmaya başladı. “Burada saklanıyorum. Ve bunun acınası bir durum olduğunu biliyorum. Ama oynadığım bu rol, basit çiftçi rolü, çok uzun bir süre boyunca ancak bunu başarabildim.”

Sırtı bana dönük olan Rada, duygularının ağırlığı altında titreyerek durdu.

“Seni Düzen Tapınağı'ndan sürükleyip Uçuruma attıkları sırada müdahale etmemek...” Başını hafifçe çevirdi, gözyaşlarının gümüşü parıltısı ışığı yakaladı. “Beni mahvetti. Sanki kendim ölüme mahkum edilmişim gibi.” Sesi o kadar boğuktu ki, sonraki sözlerini zar zor anlayabildim. “Bir şey yapmalıydım... Yapmalıydım—”

“Hayır.” Bir anda ayağa kalktım ama ona yaklaşmakta tereddüt ettim. İçimden bir ses Kyree'nin haklı olduğunu, yaptıklarımın onun bile affedemeyeceği kadar korkunç olduğunu söylüyordu.

Yutkundum. Eğer benimle kalacaksa, bunu açık gözlerle yapmalıydı. Savaşın sonuyla ilgili tüm gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

“Biraz zamanımı aldı ama senin ve Masir’in haklı olduğunu anladım,” dedim, doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak. “Çok ileri gitmiştim, Kaos üzerindeki kontrolümün her zerresini kaybetmiştim. Herkesin beni suçladığı canavara dönüşmüştüm. Arkadaşının bende gördüğü canavara.”

Sonra bana döndü, gözleri kocaman ve acı doluydu, yanaklarında yaşlar parıldıyordu. "Belekoroş..."

Onun merhametini hak etmiyordum. Bu yüzden değil.

"Son görüşmemizde... bana yalan söylediğinde, kraliçem olacağına söz verdiğinde... Onlar beni bir kez daha zincirlediğinde..." Yüzünde ham ve rahatsız edici bir acı belirdi. Neredeyse beni durduracaktı ama devam ettim, sesim neredeyse kısık bir hırıltıdan ibaretti. "Sana ne kadar zarar vermeye yaklaştığımı, asla affetmeyeceğin, kendimin bile asla affedemeyeceği şeyler yapmaya ne kadar yaklaştığımı tahmin bile edemezsin."

O gece beni kaos yönetmişti. Kaos ve nefret. O zaman ondan nefret etmişim—benden yüz çevirdiği için, her zaman kardeşimi seçtiği için, beni deliliğe varan tek yönlü bir saplantıyla ona özlem duymama neden olduğu için. Aron-Lyr'in teslimiyeti elimdeydi, ordularım Lyrheim'e yaklaşıyordu, tüm muhalefet ezilmişti. Ama o olmadan bunların hiçbir anlamı yoktu.

Rada beni izledi, bakışlarında beklediğim tiksinti ve suçlama yoktu. "Ama yapmadın," dedi usulca.

Ama çok yakındım, çok yakındım. Onun sahte teslimiyeti öfkemi dindirmemişti; aksine, en karanlık dürtülerimi alevlendirmişti, ona bana yaşattığı acının aynısını yaşatmak, bedelini ödetmek için korkunç bir arzu duymuştum.

"Bunu düşünmüş olmam bile yeterince kötüydü," diye zorla ağzımdan döktüm. Tanrım, onu hak etmiyordum. Hiçbir zaman da hak etmemiştim.

Ama Rada yaklaştı ve elimi tuttu. Korkması gerekse de benden hiç korkmuyordu. "O geceyi merak ediyordum," dedi sakince. "Sen her zaman aramızdaki en kurnaz kişiydin. Bizi savaş alanında yenmiştin, orduların Lyrheim'i kuşatmıştı, zafer senindi." Parmakları benimkilerle kenetlendi, bakışlarında anlamlı bir kıvılcım vardı. "Masir'in ve benim oyunumuza kanmak dikkatsizlikti."

O her zaman çok fazla şey görüyordu. Tüm karanlığı, tüm aydınlığı. Kendimden bile sakladığım her şeyi. Savunmalarım ona karşı işe yaramazdı, ama nedense onu içeri almak yenilgi değil, özgürlük gibi geliyordu.

"O anda nasıl duracağımı bilemedim," dedim elini sıkıca kavrayarak. Hiç tepki vermedi.

"Hım," diye mırıldandı, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sana, yıllar boyunca seni birkaç kez öldürmeye çalıştığımı

hatırlatsam faydası olur mu?"

Kıkırdadım. "Eğer gerçekten benim ölmemi isteseydin, Baradaz, ölürdüm. Hiç şüphe yok."

Gülümsemesi daha da genişledi, gözleri eğlence ve daha derin bir anlamla parıldadı. "Çünkü ben senden daha güçlüyüm?"

"Hayır," diye dürüstçe yanıtladım. "Çünkü sizi durdurmak için hiçbir şey yapmazdım, kraliçem."

Rada'nın dokunuşu yüzüme tüy kadar hafıftı, ama beni yıldırım hızıyla vurdu. Ancak, sonraki sözlerinin etkisiyle hiçbir şey kıyaslanamazdı.

"Aramızda yargılama yok."

Bu sözler beni dilsiz bıraktı. Çünkü taşıdıkları ağırlığı anlıyordum. Bir teklif. Geçmişimizdeki tüm acıyı ve ihaneti geride bırakmak. Gözlerinde parlayan umut ışığını kucaklamak, bu sefer düşmandan daha fazlası, daha iyi bir şey olabileceğimize inanmam için bana meydan okumak.

Ona verebileceğim tek bir cevap vardı.

"Aramızda yargılama yok," diye tekrarladım, elini tutup onu kollarıma çektim. Rada isteyerek geldi, başını göğsüme yasladı ben de kardelenlerin yatıştırıcı kokusunu içime çektim.

Uzun süre birbirimize sarılıp kaldık, kalplerimizdeki yaraları iyileştiren o çalınmış anların tadını çıkardık. Derin bir iç çekişle Rada sonunda kollarımın arasında kıpırdandı. "Gerçeği istiyorum, Belekoroç," diye talep etti. "Hepsini. Neden Kiazma'yı aradın?"

Saçının alev alev yanan bir tutamını çevirdim, konuyu saptırma içgüdüsüne karşı koyarak. "Tacın peşinde olduklarını duymuştum," diye itiraf ettim. "Eski müritlerim beceriksiz değiller. Eğer Kaos Üstadı'nın gücünü yeniden canlandırmanın, onu kontrol etmek için Tacı kullanmanın bir yolunu bulduklarına dair söylentiler varsa, muhtemelen bir doğruluk payı vardır diye düşündüm."

"Ve siz o yetkilerinizi geri istiyordunuz."

"Evet."

Rada başını kaldırıp bana baktı, ifadesi okunamazdı. "Demek ki, yaşanan her şeye rağmen," dedi yumuşak bir sesle, "bir kez daha Kaos'u kullanmak istiyorsun."

Ses tonunda suçlayıcı bir hava olmasa da, kendimi savunmaya aldım. "Bunu kullanmak istemekle ilgili değil," diye yanıtladım, ona karşı

gerilerek. "Kaos her tarafımızı sarmış durumda. Eğer onu kontrol etmenin bir yolunu bulamazsam, dizginsizce yayılmaya devam edecek."

Gümüş rengi gözleri keskinleştirdi. "Kontrol altındaydı," dedi Rada imalı bir şekilde. "Onlar Yggdrasil'i yaratıp seni hapsedtiğinde. Senin eylemlerin onun tekrar serbest kalmasına izin verdi."

İnsanlar öyle diyordu. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yıllar önce yaşanan o geceden sadece parçalar hatırlayabiliyordum. Yine de kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Chaosbringer asla benim elimde olmamıştı. Ne yaşanmış olursa olsun, olaylar anlatılanlar kadar basit değildi.

"Öyle mi?" diye sordum, Rada'nın yüzünde gerçek duygularının herhangi bir ipucunu arayarak. "Yoksa Kaos, tıpkı sizin ve diğerlerinin onu dışlamaya çalıştığınız her seferinde olduğu gibi, kendini bir kez daha özgür bırakmanın bir yolunu mu buldu?"

Yüzünde bir anlık korku belirdi, ama hemen gizledi. Bu kadar çaresizce neyi saklıyordu? Ağacın yıkımından pek bir şey hatırlamadığı konusunda yalan mı söylemişti?

"Ancak," diye yeniden başladı, "risk—"

Alaycı bir şekilde, "Varoluş bir risktir," dedim.

Hiç yılmadan sözlerine devam etti: "İki bin yıl boyunca barış hüküm sürdü. Siz ise hapsedildiniz."

Yggdrasil ağacının köklerinin altında geçirdiğim o kasvetli yıllarda beni bir kez bile ziyaret etmediğini söylemenin doğru olmadığını biliyordum. Bu, hiçbir yere varmayan eski bir tartışmaydı.

"İki bin yıl boyunca hiçbir şey değişmedi," diye karşılık verdim, gözlerine bakarak. "Kaos'tan etkilenenler, Ağacın ışığının asla ulaşmadığı diyarın karanlık köşelerine sürüldü. Ve geri kalanlar..." Omuz silktim, itiraz etmesini bekliyordum. "On yıldır insansın. Elbette fark etmişsindir. Tipik bir insan kadının hayatı nasıl görünür? Genç yaştan itibaren ağır işler, bir düzine çocuk doğurmak, bunlardan sadece yarısı yetişkinliğe kadar hayatta kalır, sonra doğumda veya hastalıktan ölür. Diğer ırklar için de çok farklı değil, ancak birkaç yıl daha uzun yaşayabilirler."

Rada gözlerini kaçırdı, sözlerimi düşünüyordu.

"Eğer bizim düşünmeden kullandığımız aynı sihir onların da kullanımına sunulmuş olsaydı, hayatları ne kadar daha kolay olurdu?" diye ısrar ettim, ses tonuma buruk bir hava karışmıştı. "Ve bu sihir, en büyük başarıları Onlar'a olan sadakatleri olan seçkin birkaç kişiyle sınırlı kalmasaydı."

Bu durum onu sinirlendirdi. Kaşını kaldırarak, "Sadece herkesin iyiliğini düşündüğünüze inanmamı mı bekliyorsunuz?" diye sordu.

"Herkes kendi kaderini şekillendirme gücünü vermek istiyorum."

"Ha!" Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Tahmin edeyim. O gücün aslan payını sen alacaksın."

Ona en masum bakışımı attım. "Elbette. Bununla ne yapacağım konusunda çok parlak fikirlerim var."

Rada masadaki kıvrımları inceledi. "Kendi hırslarınla bu kadar kör olmasaydın, kardeşinin sana verdiği affı tüm bunları başarmak için kullanabilirdin," dedi, gözleri keskin bir parıltıyla benimkilerle buluştu. "Benimle birlikte çalışarak zaman içinde Konseyi etkileyebilirdin. Bunun yerine, beni kendi planlarından birine dahil ettin ve her şeyi mahvettin."

İçimde bir öfke patlaması oldu ve geri çekildim. Neden hep aynı bayat suçlamalara geri dönüyordu? Onun bana olan duygularını kullanarak Aramaz'a karşı çıkmasını sağlamaya çalışmanın büyük bir hata olduğunu şimdi anladım, ama çaresizdim ve...

"Bana başka seçenek bırakmadılar!" diye çıktım. "Benden ne istediklerini biliyorsun. Bu dünyada Kaos'un dokunduğu her varlığı, yarattığım her şeyi yok etmemi. O af zehirli bir teklifti ve hangi seçimi yaparsam yapayım lanetlenmişim."

Anılar yeniden canlandıkça ellerim yumruk oldu. Yıllarca süren hapis hayatının beni yıprattığını, yüzümde güneşi tekrar hissetmek, hapishanenin nemli monotonluğundan başka bir şey görmek için her şeyi vaat etmeye hazır olduğumu itiraf etmekten utanmıyordum. Zayıflık anımın ardından çok geçmeden pişmanlık geldi.

"Canavarların Babası olabilirim," dedim Rada'ya, "ama yarattıklarımın asla vazgeçmeyeceğim." Ejderhalarımı Konseyin hor görmesinden kurtarmıştı, kuzeyde Rakash'ı var ettiğimde kırılğan umuduma şahit olmuştu. Bunu biliyordu.

Gerçekten de bana karşı çıkmadı. "Hâlâ Aramaz'dan daha iyi bir kral olacağını mı düşünüyorsun?"

Kardeşim kral olarak tam bir fiyasko olduğunu defalarca kanıtlamamış mıydı?

"Bunu kanıtlamam için bana hiç şans vermedin," diye karşılık verdim, ses tonumdaki acılığını gizleyemedim. "Hep onu seçtin."

Şaşırtıcı bir şekilde, itiraz etmedi, gözleri beni süzüyordu. Büyümümü kullanmadan onu anlamak neden bu kadar zordu ki?

"Diyelim ki sana yardım ettim," dedi sesi sakın bir şekilde. "Ne yapmak istiyorsun? Galator'u ve Kiazma'yı yenerek Onlar'a güçlerini geri hak ettiğini mi kanıtlamak istiyorsun?"

Kardeşimden veya Şaam'dan bir şey isteme düşüncesi bile beni sinirlendirdi. "Asla. Çok daha iyi bir planım var."

"Elbette öyle düşünüyorsun." Rada ikna olmamış bir şekilde başını salladı.

Yaklaştım, elini tuttum ve şimdi daha hızlı konuşmaya başladım: "Galator ve Kiazma ile başa çıkabilmek için güçlerimi geri kazanmama yardım et. Sonra da sana Aron-Lyr'de Kaos'u tamamen dışlamadan barışı sağlamanın bir yolu olduğunu kanıtlayacağım."

"Sanırım bunun kanıtı için Aramaz'ı tahttan indirmeniz gerekecek."

"Kardeşimin aklımdakilerle aynı fikirde olacağını sanmıyorum."

Dudakları eğlenceyle kıvrıldı. "İlginç bir plan," diye yorumladı Rada, tuniğimin yakasıyla oynarken. "Sadece neden sana yardım etmem gerektiğini merak ediyorum."

Bakışları, sert ve amansız bir şekilde, benimkilerle buluştu. Ah, demek kraliçemin biraz güvenceye ihtiyacı vardı. Müttefik olmamızın ne kadar muhteşem olacağını ona göstermeyi çok isterdim.

Elim ensesini kavradı ve onu kendime doğru çektim. Öteki'deki ortak anımızdan beri bana dokunmamıştı ve ona ihtiyacı olan zamanı vermeye karar vermiş olsam da, birdenbire onu tekrar öpmek için sabırsızlanıyordum.

"Elbette... kardeşlerimizi gücünüzü geri kazanmaya ikna ederdim." Gerekirse zorla, ama bunu söylemenin zamanı değildi. Aramızda çok az bir mesafe kalmıştı, sıcaklığı beni cezbediyordu. Daha da yaklaştım, dudaklarım çenesine değerken fısıldadım, "Ya da paylaşabilirim. Kaos sana çok yakışıyor, küçük kraliçe."

Eli tuniğimin kumaşını sıkıca kavradı, tüm vücudu gerildi. Zarif bir dönüşle kollarımın arasından sıyrıldı ve aramızda mesafe bıraktı. İçimde kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı hüküm sürüyordu. Aniden kendini kapatması için ne demiştim?

"Biraz aceleci davranmıyor musunuz?" Rada, soyulmuş patatesleri toplarken sesini sıkıca kontrol ediyordu. "Sihrinizi nasıl geri getireceğimizi

bile bilmiyoruz. Ne bir ordumuz ne de müttefiklerimiz var.”

“Detayları eninde sonunda hallederiz,” diye yanıtladım, bu kadar kolay pes etmeyi reddederek. Deira, Zarastri's'in Kaos Tacı'nı Asiza'ya verdiğini söylemişti. Galator çok öfkeli olmalıydı ve ittifaklarının uyumlu olduğundan şüphe ediyordum. Aralarında anlaşmazlık yaratmanın ve Tacı kendim geri almanın bir yolunu bulmam gerekecekti. Ancak bu planları şimdilik kendime saklamalıyım. Rada'nın bunları çok tehlikeli bulacağını tahmin edebiliyordum.

"Benim aklım var, bir de sen varsın," dedim bunun yerine. "Bence bu harika bir başlangıç."

Rada masanın üzerinden bir bıçak kaydırıldı. “Şu patatesleri soymayı bitirmen harika bir başlangıç olur, yoksa akşam yemeği bile yiyemeyiz,” dedi gözlerinde muzip bir parıltıyla. Mutfaktan küçük bir sepet getirirken kalçalarında belirgin bir sallanma vardı. Küçük yaramaz. “Bahçeden biraz taze biberiye ve kekik getireceğim.”

Tekrar oturdum, bir patates aldım, havaya fırlattım ve yakaladım. "Çok acımasız olma, saeraery. Birlikte muhteşem olacağımızı biliyorsun. Hem yatakta hem de yatak dışında."

Kapıda durdu ve bana hem eğlenmiş hem de bıkkın bir bakış attı. "Evet demedim, Belekorozy," diye hatırlattı.

Sırıttım, keyfim yerine gelmişti. Onun ortaya koyduğu meydan okumadan asla geri adım atmamıştım; hayır, onunla kapışmayı çok seviyordum. "Ayrıca hayır da demedin."

Kapıyı kapatırken kahkahası bana doğru yankılandı.

Huzurum uzun sürmedi. Geriye kalan patatesleri hazırlamayı zar zor bitirmiştim ki Briseis ve Varien içeri daldılar. Genç Elf çocuğu sadece sıırıslıkla değil, aynı zamanda çamur içindeydi; parlak altın sarısı saçlarına çamur parçaları yapışmıştı. Annesi çizmelerini çıkarırken yüzünde bir sırıtış belirdi ve teyzesi Rada'nın yerdeki kiri görse çıldıracağını mırıldandı.

“Ama anne,” diye itiraz etti. “Yemin ederim, Selma beni bilerek çamura itti.”

“Muhtemelen haklı,” diye araya girdim. “Bu araklar çok kurnaz olabiliyor. Bana da aynısını yapmışlardı bir keresinde.”

Sözüm, oğlanın şaşkın gözlerle "Gerçekten mi?" demesine neden oldu, ancak annesi hiç etkilenmedi ve ona doğruca duşa gitmesini söyledi. O gittikten sonra Briseis sessiz kaldı, Rada'nın masadan bıraktığı bıçağı

alırken hareketleri hassastı. Tavşanı mutfğa taşıdı ve lavabonun üzerinde içini boşaltmaya başladı. Kanla kaplı elleriyle bağırsakları bir kaseye toplarken, çarpıcı yüzünde hiçbir rahatsızlık belirtisi yoktu.

"Lyrasen'in büyük hanedanından bir prenses için tuhaf bir iş," diye yorum yaptım.

Tavşanı kulaklarından tutarak güldü, bıçağı parıldayarak ustalıkla derisini yüzdü. "Ben her zaman prenesten çok avcı oldum." Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Demek Rada sana kim olduğumu söyledi."

"Hayır," diye yanıtladım, Baradaz ile arkadaşlarından biri arasında daha fazla ayrılık yaratmak istemiyordum. "Son zamanlarda sırlarını kendine saklıyor."

"Onu suçlayabilir misiniz?"

Başımı salladım ve açıklamaya devam ettim. "Elli yıl sizin gibiler için uzun bir süre değil. Kardeşinizin düğünündeki o pırıl pırıl gözlü kızdan pek bir şey değişmemişsin." Daha sertleşmişti, keder ve zorluklarla bilenmiş bir bıçak gibiydi ama yine de her zamanki gibi keskinliğini koruyordu.

Sözlerim onu şaşkınlıkla göz kırpmaya itti. "O gece birçok kız arasında bir Elf kızını fark edeceğine düşünmezdim."

"Önem verdiğim kişileri her zaman fark etmeye özen gösteririm," diye yanıtladım hoş bir gülümsemeyle.

Elf kolay kolay kandırılmazdı. "Düşmanlarınızı kastediyorsunuz herhalde," dedi.

Bunu inkar etmedim. Ailesi nesillerdir Aramaz'a sadıktı ve ben de onları gözlemleyerek, geleceğe yönelik planlar yaparak, onunla kardeşleri arasındaki çatlakları fark etmiştim.

"O geceyi çok iyi hatırlıyorum, gerçi Yggdrasil saatler sonra yandığında birçok kişi unuttu." Briseis işine ara verdi, tüm dikkati bende idi. "Zincirlerinden yeni kurtulmuşken, zaten bir skandala sebep oluyordun. Yıldız Kraliçesi'ni koluna takıp, sanki kardeşinin değil de senin karınmış gibi şenliklere gelmeye cüret ettin. Bütün gece onunla dans ettin, herkesin önünde onu öptün..." Elf'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Leander çok öfkeliydi."

Tahmin edebiliyordum. Kibirli küçük erkek kardeşi, Yüksek Elfler krallığının Sunfyre tahtına üçüncü sırada varis olarak, savaş başlamadan önce bile benden hep nefret etmişti. O gece onu ve Elf soylularının geri kalanını kıskırtmak bana dizginsiz bir sevinç vermişti.

Anılar, yoğun sisin içinden çıkan gölgeler gibi zihnimde bir anda belirdi. Baradaz'ın çılgın kahkahası, kardeşimin onaylamayan bakışı, ışık ve müzik, tüm tedbirlerimi bir kenara bırakmama neden olan ezici bir pervasızlık dalgası. Daha fazlası da vardı—tenimin altında ısınmış bir ten, parıltıyan mavi gözler, bir yüzleşme, bıçak gibi keskin sözler. Ama hatırlayamıyordum. Neden hatırlayamıyordum?

Briseis'in yumuşak sesi beni hızla akan düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Birinin bana sanki tek önemli şey benmişim gibi bakmasının, sanki benim için bütün dünyayı yakıp yıkacakmış gibi bakmasının nasıl bir his olacağını merak ediyordum. Her şeyin önemsiz hale geldiği kadar şiddetli bir sevginin nasıl bir şey olacağını."

Sözleri içimde derin bir şeyler uyandırdı. Muhtemelen Baradaz ve benim hakkımda hemen kınama yapmadan konuşan ilk kişi oydu.

"İkimiz de biliyoruz ki ben onu asla hak etmeyeceğim," diye itiraf ettim.

"Rada'yı duydun. Aşk, hak ettiğimiz şeyle ilgili değildir. Verilir, karşılıksız." Briseis tavşanı hazırlamayı bitirmişti, getirdiği büyük tencerenin şıkırtısı aramızda yankılanıyordu. "Affetmek de öyledir."

Soyulmuş patateslerle dolu kaseyi tutarak ayağa kalktım. "Öyleyse, Briseis Lyrasen, beni affettiğinizi kabul ediyor musunuz?"

Ona doğru eğilmiş olmama rağmen hiç çekinmeden, sebzeleri yemeğe eklemem için işaret etti.

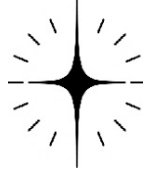
"Yaptıklarınız tüm dünyamı paramparça etti," dedi. "O gece başlattığınız savaş, babamın krallığını alevler içinde bıraktı, onu ve sevdiğim adam da dahil olmak üzere sayısız insanı öldürdü."

Hızlı ve etkili bir şekilde çalışma alanını tüm kandan temizledi, bıçağını en sona bıraktı; su bıçağın üzerinden damlacıklar halinde aktı. Bıçak keskin bir tıkırtıyla yerine geri kaydı.

"Bana elli yıl sonra tekrar sorun."

İstemedi de olsa bir eğlence sesim karıştı. "Elli yıl içinde ölmüş olacağım."

Varien yeni kıyafetler isterken başını yana eğdi, altın sarısı örgüsü ışıktan parladı. Mutfaktan çıkarken, "Eğer bu doğruysa," dedi, "Karanlığın Efendisi, yeteneklerinizden son derece hayal kırıklığına uğrarım."

BÖLÜM

52

İş

Lekeyi çıkaramadım. Keten elbisemi çamaşır tahtasına ne kadar şiddetle sürsem de, sabun köpükleri yükselse de, kir beyaz kumaşa yapışıp çabalarımınla alay etti. Yenilgiyi kabul ederek iç çektim ve elbiseyi temiz su dolu ikinci bir fiçıya attım.

Melodili bir Elf şarkısı mırıldanarak Briseis işi devraldı, giysiyi ustaca duruladıktan sonra son fiçidaki giderek büyüyen temiz çamaşır yığınının ekledi. Birlikte, her bir parçayı sağlam bir tahta çubuğun etrafına sardık, mümkün olduğunca suyunu sıktıktan sonra kurumaları için ipe astık. Gerindim, ağrıyan sırtıma elimi bastırdım. Çamaşır yıkamak yorucuydu ve sihrimi her zamankinden daha çok özlememe neden oldu.

Briseis gözlerini ahıra doğru çevirerek, "Yani," diye mırıldandı. "Sen ve o tekrar sevgili oldunuz mu?"

Noctis'in derme çatma bir demirci ocağı kurmaya çalıştığı yerden öfkeli küfürler yükseliyordu. Sırt üzerindeki savaştan on gün sonra yaraları iyileşmişti ve ikimizin de birer macis'e, yani savaşta lir taşlarımızı avuçlarımıza sabitlemek için bir zincire ihtiyacımız olduğuna karar vermişti. Düşmanların üzerimize saldırmak için beklediğini düşünürsek, akıllıca bir önlemdi bu, ama içimdeki bir parça, sığınağımızda geçireceğimiz zamanın tükenmekte olduğunu hatırlatmasından nefret ediyordu.

"İşler biraz karışık," diye mırıldandım, Noctis'in ahırın yanına yığıldığı yarım daire şeklindeki taşların içinde ateş yakmasını izlerken kaşlarım çatıldı. Umarım günlerdir yağmur yağmadığını ve otların o kadar kurumuş olduğunu, her bir kıvılcımın kontrolden çıkabileceğini hatırlıyordu.

Briseis güldü. "Değerli olan şeylerin çoğu öyledir."

"Hâlâ ona karşı hislerim olduğunu biliyor," diye itiraf ettim, parmaklarım sabunlu suyun içinde gezinirken. "Ama onunla birlikte olmadım. İçimde bir şey tereddüt ediyor, sanki bir kere teslim olduğumuzda geri alınamayacak bir çizgiymiş gibi."

Ritmik metal sesleri dikkatimi tekrar Noctis'e çekti. Depolarımda bulduğu metal parçalarını ısıtmış ve ölçülü çekiç darbeleriyle sabırla şekillendiriyordu. Tunikini çıkarmak için durduğunda dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Bu adam hâlâ kendini, ısıtılmış metalin tehlikesine karşı bağışık bir tanrı mı sanıyordu?

"Ah, inan bana, biliyorum." Noctis'in çalışmasını izlerken Briseis'in sesi uzaktan gelen bir mırıltıya dönüştü. Güneş saçlarına vuruyor, koyu bronz tonlarını ortaya çıkarıyor ve çekici kasları, çekiçle yaptığı her kararlı vuruşta geriliyordu. "İkiniz arasındaki gerilim o kadar açık ki, Varien bile fark etti. Dün, sen... Adamın yanıp kül olacağını sandım... ve..."

Noctis elini saçlarının arasından geçirdiğinde, farkında olmadan öne eğildim ve gözlerim onun kaslı karın hatlarını takip etti.

"Rada?" Briseis'in sesi keskinleşti. "Beni dinlemiyorsun bile, değil mi?"

Ellerim çamaşır tahtasından kaydı ve tahtadaki su fıçıya sıçrayarak üzerime kirli su sıçradı. Utangaç bir gülümsemeyle dikkatimin dağıldığını gizlemeye çalışarak gözlerimi kırıştırdım.

"BENCE..."

Briseis bana doğru altın rengi bir kaşını kaldırdı, mavi gözlerinde eğlence parıltısı vardı, Noctis'e baktı. Parlak güneş ışığında çok belirgin olan vücudunu süsleyen yara izlerini ve dövmelemin koyu çizgilerini fark edince ifadesi düşünceli bir hal aldı.

"Adam tam bir romantik, değil mi?" diye sordu, sesinde hafif bir şaşkınlık vardı.

Derisine silinmez bir şekilde kazınmış olan Aurean sözlerini tekrarladım: "En karanlık gecelerimde, her zaman yol gösterici bir yıldız kalacak." Bu sözler, neredeyse dört ay önce yaralarını tedavi ettikten sonra ilk fark ettiğim zamankiyle aynı yoğunlukta içimi yaktı.

Lyr, o zamandan beri çok şey değişmişti. Yeminlerime rağmen, onu hayatıma geri almıştım. Çünkü içimdeki bir parça, o zarif dizelerde bir gerçeği fark etmişti; ne inkar edebileceğim ne de görmezden gelebileceğim bir gerçek.

Şüphelerim, suçluluk duygum kadar tanıdık bir şekilde zihnimde fısıldaşıyordu: "Korkarım ki o, benim vicdanı olmamı, onu doğru yolda tutacak tek şey olmamı istiyor. Ama ben kendim bile neyin doğru olduğunu bilmekte zorlanırken bunu nasıl yapabilirim?"

Briseis'in gözleri yumuşadı, eğlencesi yerini anlayışa bıraktı. "Mükemmel olmakla ilgili değil," dedi nazikçe. "Birbirinize destek olmakla, birlikte doğru yolu bulmakla ilgili. Belki de o sende bunu görüyor; en karanlık gecelerinde yol gösterici bir yıldız, tıpkı onun senin için olduğu gibi." Ellerimi tuttu, nazikçe ama sıkıca bastırdı. "Sana hangi riskleri alman gerektiğini ya da ona bir şans daha verip vermemen gerektiğini söylemeyeceğim. Ama bir şey biliyorum dostum. Seni tanıdığım bunca yılda, onunla birlikteyken olduğundan daha canlı olduğunu hiç görmedim."

Evet, ama ya aramızdaki o inkar edilemez ateş ikimizi de, dünyayı da tüketip geriye sadece küller bıraksaydı?

Briseis, ellerimi bırakıp son çamaşırı asarken masum bir ses tonuyla, "Varien ve ben bugün köye gideceğiz," dedi. "Birkaç malzemeye ihtiyacımız var ve Kyree'nin bir cücenin değerli taşlarını biriktirdiği gibi sakladığı o lir taşlarını ve arabayı da geri getireceğiz."

"Briseis..." diye mırıldandım. Şifacıyla olan kavgamın acısı hâlâ tazeydi, göğsümde donuk bir sızı vardı.

Endişelerimi umursamaz bir omuz silkme hareketiyle geçiştirdi. "Merak etmeyin, kibar olacağım."

Nedense bundan şüphe duydum.

Briseis bana göz kırptı, yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Ve bizi beklemenize gerek yok. Geceyi burada geçireceğiz."

Derin bir nefes aldığımı görünce, itiraz etmeme fırsat vermedi. Elleri omuzlarımı kavradı, bakışları gözlerime kilitlendi. "Kendine böyle garip, kendi kendine uyguladığın bir ceza, o savaşta ölen tek bir kişiyi bile geri getirmeyecek."

"Ben değilim—"

"Yaşayabildiğin kadar yaşa, yoksa pişman olabilirsin."

Kucaklaması sıcaktı, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir güvenceydi. Sarsılmaz dostluğuna duyduğum minnet içimde kabardı ve gözlerimde biriken gözyaşlarıyla, boğazımdaki düğüm yüzünden konuşmakta zorlandım. "Teşekkür ederim, arkadaşım."

Onu evin içine kadar takip ettim, o kıyafetlerini değiştirirken mutfağı temizledim ve arkadaşı Alona'yı tekrar görmek için sabırsızlanan heyecanlı Varien'i yanıma aldım. Kapı arkalarından gürültülü bir şekilde kapandı ve içimde hem heyecan hem de endişe karışımı bir duygu uyandırdı.

Yalnızdık.

Pencereden dışarı baktım, hâlâ dışarıda çalışıyordu. Yalnızdık ve eğer karar verirsem beni hiçbir şey durduramazdı... Eğer sadece yanına gidip...

Gökyüzündeki yıldızlar. Binlerce yıl yaşamıştım ve şimdi utangaç bir genç kızdan farksızdım, gerçeği kendime bile itiraf edemiyordum.

Yeterli.

Onu istiyordum. Teninin tenime değmesini, sıcaklığında boğulmayı, aramızdaki ateşe teslim olup beni tamamen tüketmesine izin vermeyi özlüyordum. Her şeyi unutana, bizi ayırmaya çalışan her şeyi unutana kadar beni delicesine becermesini istiyordum.

Kapı gıcırtyla açıldı ve düşüncelerimin nesnesi karşımda belirdi; saçları dağılmış, tuniği çıplak omzuna atılmış, tüm o baştan çıkarıcı teni hâlâ göz önündeydi.

"Ah, öğle yemeği mi hazırlıyorsun?" dedi Noctis, mutfakta beni görünce neşeyle, kafamdaki çılgın düşüncelerden tamamen habersiz. "İyi fikir. Çok acıktım." Terli halini fark edince kıkırdadı. "Önce durulanıp sana yardım edeyim."

O dışarıdaki duşa gittikten sonra orada öylece durdum, nefesim kesik kesik ve sığdı. Kenarda asılı kalmıştım, düşmekten hâlâ çok korkuyordum.

Zihnim kararımı henüz tam olarak kavrayamadan bedenim hareket etti ve beni kapıya doğru itti. Sanki kaçıyormuş gibi evden fırladım, ancak duşun ahşap duvarı görüş alanıma girince aniden durdum.

O zaten oradaydı.

Adımlarım artık yumuşak ve temkinliydi, tıpkı yakalanması zor bir avın peşinden yaklaşan bir avcı gibi. Noctis bir keresinde bana beklemenin de bir zevki olduğunu söylemişti. Haklıydı.

Karnımda dayanılmaz bir sıcaklık yükseldi, onu suyun altında gördüğümde kendimi ona teslim ettim. Gözleri kapalıydı, su üzerine çağlıyordu. Her damla, vücudunun gergin hatlarını saygıyla okşuyor gibiydi. Parmak uçlarım karıncalandı, izlerini takip etmek için can atıyordum. Bir an daha kontrolümü korudum, uzun zamandır bastırdığım

tüm arzuların fırtınasında donakalmışken derin bir nefes göğsümü kaldırdı. Sonra hareket ettim.

Noctis, yaklaşımımı hissetmeyecek kadar iyi eğitilmiş bir savaşçı değildi. Bedenim onun bedenine çarpmadan hemen önce gözleri açıldı. Su ve sıcaklık beni sardı, duyarım alt üst oldu. Daha konuşmadan dudaklarını öptüm. Duşun duvarına çarpma kadar geriye doğru sendeledik. Üzerimize yağan damlaların arasında bakışları benimkilerle buluştu—arzuyla karanlık, bir nebze de olsa inanmazlıkla karışık.

"Baradaz," diye mırıldandı, sesinde bir soru işareti vardı.

Parmaklarımı dudaklarına bastırarak onu susturdum.

"Bunu mahvetme," diye fısıldadım, onu tekrar kendime doğru çekerek.

Bir sonraki öpüşmemiz yavaşça, sanki ilk öpüşmemizmiş gibi, uyuşuk bir keşifle başladı. Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde kaydı, dilim ağzının kenarını okşayarak içeri girmek için yalvardı. Noctis hemen açıldı, bağımız derinleşti, aramızdaki ihtiyaç canlandı. Ellerim, onun sıcaklığına duyduğum doyumsuz açlıkla vücudunda dolaştı.

Her dokunuş sessiz bir yalvarıştı. Beni tut. Benimle ol. Beni sev. Ve o mükemmel bir şekilde cevap verdiğinde, bu ateşli bir talebe dönüştü. Aniden penisinin sert uzunluğunu kavradığımda inledi, tüm vücudunu şiddetli bir titreme sardı. Gözlerinde bir kıvılcım çaktı ve aniden, bizi döndürdüğünde ayaklarım yerden kesildi. Sırtım kemiklerimi sarsan bir kuvvetle duş duvarına çarptı, ama umurumda değildi. Kendimi ona bastırdım, bacaklarımı kalçalarının etrafına doladım. Bana karşı ne kadar sert olduğunu hissettiğimde içimde baş döndürücü bir heyecan parladı. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Bana dur de, Baradaz." Bir eliyle kalçamı kavrayıp beni dengede tutarak ıslak elbisemi topladı, tenime yapışan ıslak kumaşın arasından alçak bir hırıltı çıkardı. "Bana dur de yoksa duramayacağım."

"Durma," diye cevap verdim, kalçalarımı hareket ettirerek iç çamaşırlarımı aşağı çekmesine yardımcı oldum. "Durma," diye yalvardım, parmakları bacaklarımın arasına girip ona ne kadar hazır olduğumu keşfederken. "Durma," diye inledim, sabırsızlığının benimki kadar büyük olmasına sevindim, tüm engeller ortadan kalkar kalkmaz bedenlerimiz birleşti.

Ah, evet. Onun bana girmesinin inanılmaz hissiyle başım tahtaya yaslandı. Dokunuşunun o saf mutluluğunu nasıl unutmuş olabilirdim?

Bunca zamandır onun sıcaklığını, varlığını hissetmeden nasıl hayatta kalmıştım?

Kaderin canı cehenneme. Bizi kınayan herkesin canı cehenneme. Onu bir daha asla bırakmayacaktım.

"Yıldızlar, yanımda hissettirdiğiniz o duygu..."

Noctis'in kederli sesi, içimdeki karmaşayı dile getirirken bakışlarımı ona çevirdim. Bu manzara karşısında kalbim sızladı. Onu hiç bu kadar bitkin görmemiştim. Islak saçları başına yapışmış, yüzündeki hayret dolu ifadeye uzanmak istedim. Alınlarımız birbirine değdi, titreyen nefeslerimiz paylaşıldı, içimdeki itişleri o kadar sertti ki sırtım tahtaya sürtündü. Her anından zevk aldım. Ağzımdan vahşi bir kahkaha çıktı ve onu daha da derinden hissetmek için ona sıkıca sarıldım.

"Baradaz." Boğuk bir nefesle ismimi söylerken gerildi, yüzünde umutsuzluğa yakın bir ifade belirdi. İki derin, amansız itiş tam isabet etti. Keskin bir zevk dalgası içimi kapladı ve çığlık attım. Noctis boğuk bir iniltiyle yüzünü boynuma gömdü, elleri beni daha da sıkıca kavradı.

Nemli bir sıcaklık bacağımdan aşağı süzüldü. Bunun ne anlama geldiğini anlamam biraz zaman aldı. Noctis'in nefesini tuttuğunu izledim, şaşkınlığım yerini memnuniyete bıraktı. Nadiren böyle kontrolünü kaybederdi ve bu, arzularımı fırtınaya dönüştürdü.

"Kahretsin," diye mırıldandı, yanakları sevimli, neredeyse çocuksu bir utançla kızarmıştı. "Planladığım gibi gitmedi işte."

Gülümsememi bastırdım, eğlendiğimi yanlış anlamasını istemedim. Bunun yerine, yaklaştım ve dudaklarına güven verici bir öpücük kondurdum. "Bunu düşünüyor muydun?" diye sordum usulca.

Duşun altında vücudu benimkine sıcak ve sağlam bir şekilde yaslanmışken, gülümsemesinde bir tehlike izi vardı. Islak saçlarımdan arasından parmaklarını geçirirken, "Saeraery," diye yanıtladı. "Sana aklımdan geçen şeylerin yarısını bile yapsaydım, on gün boyunca yatağımdan çıkmazdın."

"Bu kulağa bir vaat gibi geliyor," diye fısıldadım, zihnimde bir düzine cazip olasılık hızla dolaşıyordu.

Noctis, kolunu dizlerimin altına kaydırıp beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırırken, dudakları çenemin üzerinde yakıcı bir iz bıraktı. "Bunu telafi edeyim," diye mırıldandı ve duşu kapattı. Sonra beni eve taşıdı.

Ana odaya girerken elbisemden ve saçlarımdan su damlaları iz bıraktı.

"Zeminleriniz ıslanıyor," diye belirtti Noctis, dudaklarında muzip bir sırıtışla.

"Lanet olsun şu yerlere," diye karşılık verdim, yüzümü omzuna gömerek. "Beni yatak odasına götür."

Yatağa bile ulaşamadık. Dudaklarım, çok sevdiğim o karşı konulmaz doğum lekelerine değdi. Dışlerimi onlara geçirdim. İnledi ve bir an sonra beni yemek masasına serdi, gözlerinde vahşı bir ışıık dans ederken üzerime eğildi.

"Sanırım bu, beni özlemişsin demektir," dedim alaycı bir gülümsemeyle.

"Elli yıl, küçük kraliçem," diye homurdandı. "Elli lanet olası yıl. Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin."

Bu ne ilk ne de en uzun ayrılığımızdı, ama ona hak vermek zorundaydım. Onu hiç bu kadar özlememiştim. Beni derin bir öpücüğe çektiğinde ve daha önce yaptığım iyiliğe karşılık olarak dudağımı hafifçe ısırdığında, içimde derin bir özlem zonkluyordu.

"Gölüşünü özledim." Elbisemi başımdan çekip gelişigüzel yere fırlattı, sonra boğazıma ve göğüslerimin üstüne onlarca öpücük kondurdu. "Teninin her santimini özledim, tenin varlığının o şiddetli ışığını zar zor tutabiliyor gibi görünüyor."

Vücudumda dolaşan o muhteşem hislerin tadını çıkarırken gözlerim kendiliğinden kapandı. Yanağıma yaptığı nazık dokunuş, bakışlarımı tekrar ona çevirdi.

"Gözlerinin ışıltısını özledim," diye mırıldandı, sesi özlem doluydu. "Beni başka hiç kimsenin görmediğı ve asla göremeyeceğı bir şekilde görüyorlar." Parmakları şakağıma doğru bir yol izledi, orada oyalandı. "Zihnini özledim," diye devam etti, dudaklarında yaramaz bir gülümseme vardı. "Cesur, güçlü ve her zaman bana meydan okuyan."

İkimiz de bir an önce bu giysiden kurtulmak için can atarken, parmaklarımız birbirine dolandı. Noctis hafifçe gülerek onu çıkardı ve beni tamamen çıplak bıraktı.

"Göğüslerini gerçekten özlemişim," dedi içtenlikle, tüm ağırlıklarını ellerinde yuvarlayarak memnun bir iç çekişle. "Ellerim için mükemmel yaratılmışlar."

"Ah, onaylamana çok sevindim," diye nefes nefese söyledim, o da bir meme ucumu ağzına alıp emmeye başlarken.

“Bu bir angarya değil.” Noctis’in gözlerindeki küstah parıltı geri gelmişti. Göğüs u larımlı sanki en lezzetli yiyecekmiş gibi yaladı ve okşadı. Bu enfes ilgi karşısında bacaklarımın arasında sıcak ve erimiş bir arzu birikti. “Onlar tapılmak için yaratılmışlar.”

Ani geri çekilmesi beni şaşkınlıkla nefessiz bıraktı. Ama sonra o güçlü eller kal alarımaya kenetlenip beni ona doğru kaldırdı.

“Tüm vücudunuz  yle.”

Pencereden süzülen parlak güneş ışığı, bacaklarımı aralarken a  gözlü bakışlarına her şeyi göstermiş olmalıydı. Yine de bu arsız pozisyonda en ufak bir utanç bile duyamadım; hayır, kanım vahşi bir beklentiyle yanıyordu ve bacaklarımı daha da geniş açarak davetkar bir tavır sergiledim. Noctis’in yüzünde saygılı bir ifade belirdi. Sıcak nefesi tenime değdi. Ah, evet. Ona çok ihtiya ım vardı.

“Ve amını gerçekten özledim,” dedi bana, sesi boğuk bir hırıltıya d n şm şti. Bacaklarımın en üst noktasına açık ağızlı bir öpücük kondurdu. “ ok tatlı.” Hassas tenimi ısırırken tüm vücudum titredi, en çok istediğim yere gittikçe yaklaşıyordu. “ ok ateşli.” Klitorisime ilk yalayışında, boğuk bir iniltiyle bacaklarımı başının etrafına kapattım. “Benim için her zaman tamamen ıslaksın.”

O zekice dilini içime soktuğunda kendimi kaybettim. Sadece sarsılmaz tutuşu beni dengede tutuyordu. Daha fazlasını istemenin inkar edilemez arzusuyla onun kollarında kıvranıyordum. Kalçalarımı yüzüne doğru gittikçe hızlanan bir ritimle eğerek kendimi tamamen zevke bıraktım, karnımda oluşan o muhteşem sıcaklık bir fırtınaya dönüşüp patlamayı arzuluyordu.

Noctis beni susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi içine çekti, dili yorulmak bilmeden beni okşadı, bana zevk verirken ağzından çıkan sesler, benim yüksek sesli inlemelerim kadar dizginsizdi.

Zirveye ulaşmam nefes kesici bir güçle tüm vücudumu sardı. Bir an onu boğduğumdan korktum, bacaklarım onu adeta bir mengene gibi sarmış, ellerim ipeksi saçlarının derinliklerine g m lm şti. Ama Noctis’in bunu umursadığı görünmüyordu. Yüzü vahşi bir coşkuyla parlıyordu, gözleri ışıldıyordu ben de tamamen bitkin bir halde, kısık bir sesle "Tatlı lir" diyerek masaya yığıldım.

Kendime gelip doğrulacak gücü buldum ve ona baktım. "Ben de seni özledim," dedim dudaklarımda meydan okuyan bir gülümsemeyle. "En

azından o zeki dilini."

"Ah, saeraery, sana telafi edeceğime söz vermiştim," diye mırıldandı, alev alev yanan koyu gözleriyle üzerime eğilerek. Dudakları dudaklarımı buldu, zarif parmakları vücudumun nemli kıvrımlarında yeniden dans etmeye başladı, alevin sönmesine fırsat vermeden yeniden alevlendirdi. "Bu kesinlikle sadece başlangıçtı."

BÖLÜM

53

Noctis

Rada'yı en çok sevdiğim halindeyken yatak odasına taşıdım: zevkten gevşemiş, aklını tamamen kaybetmiş bir haldeydi.

Muhteşem saçları bakır, altın ve kırmızı renklerin ateşli bir dalgası gibi çarşafların üzerine dökülüyordu, gümüş rengi gözleri pusluydu onu yatağa yatırırken. Hemen ardından ben de üzerine tırmandım, davetkar dudaklarını derin bir öpüşle ele geçirdim. Elim bacaklarının arasına doğru geri döndü, ne kadar ıslak olduğunu görünce inledim. İçine girdiğimde vücudunu bir titreme sardı. Ona yaptıklarımın sonrasını hassastı. Ve hala daha fazlasına hazır, kalçaları içgüdüsel olarak yukarı doğru kalkıyordu. O kadar hazır ki, ona istediğim her şeyi yapabileceğimi ve bana izin vereceğini düşündüm. Bu bilgi midemde sıcak ve ağır bir şekilde yerleşti, zaten sertleşmiş olan penisim acı verici bir şekilde seğiriyordu.

Gözlerimiz buluştu ve birbirine kenetlendi, ben yavaşça içine girerken, etrafımı saran o davetkar ıslak sıcaklığın hissi o kadar yoğun ki, kontrolüm bir kez daha dağılmak üzereydi. Tanrım, o benim sonumdu. Ve başka türlü olmasını da istemezdim.

Sonra aniden Rada gerildi. Çaresiz bir hıçkırık ağzından kaçtı, elleri küçük, telaşlı kuşlar gibi omuzlarımda üzerinde çırpındı. Yüzüne baktığımda donakaldım; coşku, yakıcı bir acıyla karışmıştı. Gözlerinde yaşlar birikti, parıldayan bir damla şakağını izledikten sonra saçlarının arasında kayboldu.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı, sesi bedenini sarsan bir başka hıçkırıkla çatlamıştı. "Çok uzun zamandır gerçekten gittiğine inanıyordum..."

“Biliyorum. Biliyorum.” Gözlerinden süzülen her damla g zya ını öptüm. Ne kadar yalnız, ne kadar çaresiz hissetmiş olabileceğini düşündükçe kalbim sızladı. Keşke benden nefret etmediğini bilseydim. Keşke onu daha önce arama cesaretini bulabilseydim. “Durmalı mıyız?” diye sordum, kollarımın üzerinde kendimi destekleyerek.

Başını salladı ve beni öptü; tatlılığı kederinin acı tadıyla karı mı tı. “Hayır. Benimle sevi .” Bacakları kal alarımaya dolandı, beni daha da derine itti. “Yaşanan her şeyi unuttur bana.”

Bedenlerimiz yavaş, uyu uk bir ritimle hareket etmeye başladı. İkimiz de insan olduktan sonra bunun farklı hissettirip hissettirmeyeceğini merak etmiştim. Ve hissettirdi de. D   man olarak payla tı ımız, tüm mantığa aykırı bir şekilde bir araya geldiğimiz o şiddetli, bazen saldırgan tutku gitmişti. Gizli buluşmalarımızın çılgın umutsuzluğu da gitmişti. Güçlerimiz artık yoktu. Bizi uzay ve zaman boyunca ba layan başka bir dünyaya ait bir sihir yoktu. Sadece ikimiz, sevi iyorduk.

Yine de kendine özgü bir büyüsü vardı; nefes kesici g zelli te bir büyü.

Ellerim, başının üzerinde onun ellerini kırılmaz bir şekilde kavradı, bakı larımız kilitlendi ve ikimiz de yavaşça kendimizi kaybettik. Rada'nın parlak gümüş gözlerinde şiddetli bir şey parladı.

“Yapabilirsin,” diye fısıldadı a zıma doğru.

“Ne yapabilirim?” diye sordum  a kınlıkla.

Yüzünde pervasız bir gülümseme belirdi. “Beni istediğin gibi al.” Dudaklarımı derin, yakıcı bir  p   le yakaladı, bakı larındaki amansız ateş kendi arzularımı alev alev bir cehenneme d n   t rd . “Elli yıl geçti. Bırak gitsin, a kım.”

Bir an ona bakakaldım, kararsızlığın e i inde kaldım. Ama içimdeki o şiddetli arzu artık inkar edilemezdi. Krali emin bu kadar çok istediği şeyi ona reddetmeye hakkım yoktu.

Bacaklarından birini kal amın hizasına kadar kaldırdım ve öyle derine girdim ki, tüm d   ncelerim kayboldu, geriye sadece hisler kaldı. Rada'nın başı boğuk bir iniltiyle yatağa geri d   t , gözleri kapandı. Her ikimiz de her itişte içimizden geçen ezici zevkin içinde bo ulduk.

“Aman Tanrım, Baradaz.” A zım baştan çıkarıcı meme uçlarından birini kavradı, ok ayıp emdim, ta ki yo unluktan  ı lılık atana kadar. Altımda kıvranı ına bayılıyordum. “ ok güzelsin. Ve tamamen benimsin.”

Büyük bir sevinçle, iddiamı reddetmedi. Yatağın kenarına doğru hareket ettiğimde gözleri tekrar aralandı. Ayak bileklerinden sertçe çekerek onu kendime doğru yaklaştırdım ve bacaklarını omuzlarıma koyarken çıkardığı şaşkın sese gülümsedim. Sonra, itişlerimin gücünü ve derinliğini artırmak için yeni açığı kullanarak tekrar içine girdim. Bu pozisyonda neredeyse hiç hareket edemiyordu, sadece ona verdiğimi alabiliyordu. Bunu mükemmel bir şekilde yaptı, elleri çarşaflarda kıvrılıyor, vücudu geriye doğru bükülüyor, o muhteşem göğüsleri tamamen görünür haldeydi.

Ve onu izleyebiliyordum. Yanaklarındaki kızarıklığın köprücük kemiğine doğru yayılmasını, zevkinin giderek artmasını ve sonunda ismini fısıldayarak bana ulaşmasını izleyebiliyordum. Yavaşlamadım, doruk noktasına ulaşana kadar onu becerdim, sonsuza dek uzattım, tekrar tekrar beni sıkmasını sağladım. Artık söyleyecek sözü yoktu, sadece nefes nefese hıçkırıklar ve iniltieler dudaklarından dökülüyordu.

Yine de yetmedi. Ondan alabileceğim her şeyi ve daha fazlasını istedim. Bacaklarını iyice açtım ve alt bedenini tamamen yataktan kaldırdım. Onu böyle tutmak zorlayıcıydı, kaslarım geriliyordu ama Tanrım, buna değdi. Onu tamamen kendi insafıma bırakmak, penisimin acımasızca içine girip onu tam istediğim gibi doldurması...

Bir zamanlar beni, bedenini adeta bir tapınak gibi, ilahi olanın geçici bir görüntüsü için sonsuza dek tapınabileceğim kutsal bir yer gibi kullanmakla suçlamıştı. Belki de haklıydı. Gözlerim, kendinden geçmenin doruklarında yakalanmış yüzünün büyüleyici güzelliğini adeta yutuyordu. Bu günahı, en ufak bir af dileme isteği duymadan, istekle işledim.

Kendi doruk noktama o kadar yakındım ki, tadını alabiliyordum. Hareketlerim dizginsizleşti, ritmini kaybetti, kasıklarımnda keskin bir kasılma hissettim. İçimde alev alev yanan ateşe doğru Rada'nın adını haykırarak başımı geriye attım. Sonra kalçalarım son bir kez ona çarptı ve içine boşaldım.

İnsanlar aşırı zevkten ölebilir miydi? Kalbim acı verici bir şekilde çarparken, onun üzerine yığılıp kaldım. Beni oyalayacak hiçbir sihir olmadığı için, bu ölümlü bedende yankılanan hisler her zamankinden daha yoğundu. Vücudu altımda bir fırın gibi sıcaktı; nefesi kulağımda hırıltılı hırıltılarla doluydu; nemli tenlerimiz birbirine yapışmıştı.

Üzerimden kalkmak için güç toplamam zaman aldı, sıcaklığımın kaybıyla ağzından hoşnutsuz bir ses çıktı. Rada'nın burnunun kırışmasına,

gözlerinin hala kapalı olmasına güldüm.

"Seni ezip geçiyorum," diye yorum yaptım ve onu üzerime çektim.

Göğsüme başını yaslayarak iç çekti. "Sorun değil. Güzel bir his." Parmakları tenime çizilmiş çizgilerin üzerinde gezindi, sesine hüzünlü bir ton girdi. "Bir zamanlar aramızdaki şeylerin asla değişmeyeceğine dair söz vermemi istemiştin." Açık pencereden içeri yumuşak bir esinti girdi, ısınmış tenimize merhem gibi geldi. "Sence değişti mi?"

Yüzyıllarca süren acı ve pişmanlıktan, bunca ihanet ve kalp kırıklığından sonra, bu garip bir soru gibi görünmeli. Yine de... aramızdaki şey her zamankinden daha güçlü yanıyordu, sönmeyen bir alev gibi. Tamamen imkansız ve kesinlikle kaçınılmaz. Boğucu karanlığın ve kör edici ışığın içinden geriye kalan tek gerçek.

"Önemli olan konularda değil," diye yanıtladım, yüzünü yukarı kaldırıp ifadesini görmek için. "Nefesimi kesme yeteneğin hâlâ eşsiz."

Gülümsedi, ama çok geçmeden yüzüne gölgeler çöktü. "Savaş yaklaşıyor."

"Evet." Gerçekliğin küçük sığınağımıza girmesine izin vermek istemeyerek ona daha da yaklaştım ve öptüm. "Ama henüz değil."

Rada pes etti, ama onda yeniden bir gerginlik hissettim; dudaklarının benimkine değmesi elle tutulur bir endişeyle doluydu. "Plan yapmamız gerekiyor," diye hatırlattı, doğrulup oturarak. "Ne kadar çok istesem de, dünyadan sonsuza dek saklanamayız."

"Biliyorum," diye yanıtladım, onu tekrar kendime doğru çekmeye çalışarak. "Ama bir süreliğine bunu yapabiliriz."

O yılmadı. O yıldız alevi gözler benimkilerle buluştu, gözlerinde keskin bir talep vardı. "Hangi tarafta savaşacaksın?"

Mükemmel bir soru. Elbette Onlar'ın tarafında değilim, ancak Galator'u ve Kiazma'yı yarımsız durdurmak neredeyse imkansız olurdu. "Senin tarafındayım," dedim ona—kesin olan tek şey buydu. "Her zaman senin tarafındayım."

Yüz ifadesi birden yumuşadı, eli nazikçe yüzümü kavradı. "Ama sana durmanı söylersem duracağına söz verebilir misin?" Sesindeki ihtiyaç elle tutulur derecedeydi, bir güvence yalvarışıydı. "Kaosun seni tekrar alt etmesine izin vermeyeceğine söz verebilir misin?"

"Bana bir daha ihanet etmeyeceğine söz verebilir misin?" diye sordum karşılık olarak. "Zamanı geldiğinde, aramızdaki ilişkiye karşı görevini

seçmeyeceğine söz verebilir misin?” Başımı çevirip bileğine bir öpücük kondurdum, sorularımın acısını hafiflettim. “Sanırım birbirimize güvenmek zorundayız. Ve birbirimizi doğru yolda tutmak zorundayız.”

Sözlerim üzerine başını hızla kaldırdı, gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. "Yol gösterici bir yıldız," diye mırıldandı.

Parmaklarım saçlarının arasına kaydı, ensesini kavradım, bakışlarımdan kaçmasına izin vermedim. "Aptal değilim, Baradaz," dedim. "Sır sakladığınızı biliyorum." İtiraz etmeye çalıştı ama başımı salladım. "Sorun değil. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa, samimiyetimin ne kadar kanıtına ihtiyacın varsa, sana vereceğim." Alnımı onun alnına yasladım, her kelimemin doğru olduğunu anlamasını istedim. "Sadece bana bir şans vermeni istiyorum."

Rada'nın bakışlarındaki vahşi alev, dudaklarını benimkine yaklaştırırken inanılmaz derecede parlak bir şekilde yanıyordu. "Beni her zaman yeterince cesur olmamakla, isyan etmem gerektiğinde isyan etmemekle suçladın. Ama bu, en büyük meydan okuma değil mi? Sana aşık olmaya cüret etmem?"

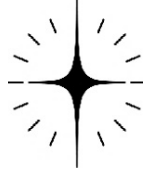
Sadece ona bakakaldım, kelimelerim boğazımdan düğümlenmişti. Bana seni seviyorum dediği son ve tek seferde ağlamıştı, sesi acı ve pişmanlıkla doluydu, sanki korkunç bir itiraf gibiydi. Bugün ifadesi sakın ve kendinden emindi. Ama bunun beni hâlâ sevdiği, yaptığım her şeye rağmen duygularının devam ettiği anlamına gelmediğini biliyordum.

Bir yanım ona sormaya meyilliydi. Ama yapamadım. Onun sevgisine layık değildim. Ona karşı hislerim, Elf şairlerinin şarkılarında anlattığı gibi, ışığın saf hayranlığı değildi; çok daha karanlıktı. Onu ele geçirmek, sonsuza dek kendime ait kılmak istiyordum. Belki de Aramaz yıllar önce gerçek aşkın ne olduğunu bilmediğimi, ona yetenekli olmadığımı söylediğinde haklıydı.

Ona onu sevdiğimi söyleyemezdim, çünkü bu onu bana geri dönülmez bir şekilde bağlayacak ve ona hiçbir çıkış yolu bırakmayacaktı. Tekrar başarısız olsam bile. Bir gün beni durdurması gerekse bile.

Bu yüzden ona kelimeler kullanmadan, elimden geldiğince en iyi şekilde anlattım. Dudaklarımla, ağzını derin bir öpücükle ele geçirerek. Dokunuşlarımla, gün ışığının yerini alacakaranlığın yumuşak parıltısına bıraktığı ana kadar bedenini okşayarak. Zavallı ruhumun her zerresiyle, ki bu ruh onundu, istediği sürece.

Umarım bu, onu yaklaşan fırtınadan korumaya yeterdi; bu fırtına sadece bizi değil, tüm dünyayı yok etmekle tehdit ediyordu.

BÖLÜM

54

BÖLÜCÜ SAVAŞLAR

On yıl önce, Düşmüş Olan'ın mahkum edildiği gün

İş

Taş benim tesellim oldu.

Düzen Tapınağı'ndaki odamın balkonunda yere serilmiş halde yatarken, altımdaki o sağlam güvence beni gerçekliğe bağlayan tek şeydi. Noctis'in mahkumiyetinden sonra buraya sendelemiştim, dünya etrafımda şiddetle sallanıyordu. Güçlerim üzerindeki kontrolüm o kadar zayıftı ki, havada kıvılcımlar çakıyor, taş zemine çarptıklarında cızırtılar çıkarıyordu. Nefes alamıyordum, yere düşerken elbisemin sıkı bağlarını çılgınca yırtıyordum.

Onun ruhu bu dünyayı terk ettiğinde bunu hissettim. Kalbimin bir zamanlar bulunduğu boşlukta sonsuz bir uçurum açıldı ve beni yutmakla tehdit etti.

Uzun bir süre boyunca hissettiğim son şey buydu.

Zaman geçti. Işık yerini karanlığa bıraktı, sonra tekrar geri döndü. Kolumda tanıdık, nazik bir dokunuş. Sonra yalvaran bir ses. Elodia. Büyümün bir parıltısı ve hırıldamamla onu uzaklaştırdım.

Ardından eşim geldi. Konuşmadı, kontrolümü kaybetmemden dolayı beni azarlamadı. Ama orada olduğunu biliyordum; büyüünün benimkine karşı yarattığı baskı huzurumu çalıyordu.

"Git buradan," diye hırıltılı bir sesle, kuru ve çatlamış dudaklarımın arasından fısıldadım. En son ne zaman bir şey yemiş ya da içmişim? Hatırlayamıyordum. Ölmezdim de. Ben Aurea'lardan biriydim—ebedi ve mesafeli bir tanrıça. Acı bir kahkaha yükseldi, taşın üzerinde yankılandı. Ağır adımlar uzaklaştı.

Kraldan sonra hepsi teker teker geldi. Nazik şefkatiyle Hıraz. Derin mavi gözleri keder ve gizli bilgiyle dolu Enlial. Tanez saatlerce yanımda volta attı, inatçılığını yalvararak ve azarlayarak. M'tar görevimin beni beklediğini homurdandı. Şa'am daha da kötüydü, Zamani'ye kesinlikle yas tutmadığımı söylerken inanmaz bir ses tonuyla haykırdı. Sözlerine ya da özür dilercesine saçlarıma dokunuşuna tepki vermedim. Aşur'un derin iç çekişi, eğer umursayacak enerjim olsaydı beni şaşırtabilirdi. Namtaz'ın ıssız hıçkırıramaları, neredeyse yıkıldığım tek anı işaret etti.

Sessizliğin bana en iyi gelen şey olduğunu çabucak öğrendim. Eğer gökyüzüne kayıtsızca bakarsam, ne sempatiye ne de alaya tepki vermezsem, en acımasız olanlar bile sonunda giderdi.

Bir süre sonra ziyaretler seyrekleşti ve sonunda tamamen yalnız kaldım.

Bazen yağmur yağardı, soğuk su damlaları yüzümden aşağıya, dökemediğim gözyaşları gibi akardı.

Başlarda, anılarla boğuştuğum, tek istediğim her şeyi unutmak olan gecelerden korkuyordum. Ama çok geçmeden, acı altımdaki taş kadar tanıdık hale geldi; hâlâ hayatta olduğumu hatırlatan, nefes almaya devam etmem için bana güç veren bir şey oldu.

En karanlık gecelerde, yıldızların en parlak parladığı zamanlarda, onun varlığını hissedebildiğimden emindim. Gölgeler saçlarımı beklenmedik bir şekilde nazikçe dalgalandırıyor ve kulağıma yumuşak bir fısıltı duyuyordum. O gecelerde, bir gün, bir şekilde, yeniden bütün hissedeceğime dair kendime söz verdim.

Noctis için tuttuğum yas dönemi sona erdi. Elbette sona erecekti. Kral daha fazla zayıflığa tahammül edemezdi ve söylentiler tapınakta ve şehirde çoktan yayılmıştı. Belki de bana deli diyorlardı. Belki de haklıydılar.

Aramaz'ı tekrar yanıma getiren şeyin görev duygusu olduğundan şüpheleniyordum.

“Yeter artık, Baradaz.” On gün içinde bana söylediği ilk sözlerdi bunlar. Gözlerimi yukarıdaki mavi gökyüzüne dikmiş, tavşana benzeyen, hayır, kurda benzeyen kabarık bir bulutun çizgilerini takip ediyordum. “Bunun bir sonu olmalı. Şimdi.” Kocamın sesi sabırsızlıkla doluydu, güçleri havayı karıştırıyordu, uzaktan gelen bir gök gürültüsü sesi gibiydi. Eli kolumu sıkıca kavradı. “Çok uzun zamandır sabırlı oldum, ama insanlar seni istiyor. Kraliçelerine ihtiyaçları var—”

Onun çekişine güçsüzce direndim. "Ben onların kraliçesi değilim," dedim, sesim kullanılmamaktan dolayı neredeyse tanınmaz haldeydi. "Artık değilim."

"Saçmalama." Aramaz beni tekrar çekiştirirken mavi gözleri parladı. "Bugün Elf tahtının varisiyle bir görüşme var ve sen de katılacaksın."

"Bırak beni." Artık onunla ciddi ciddi mücadele ediyordum. Neden beni rahat bırakmıyordu? "Bırak beni!" Çığlığım havayı yırtıp geçti, büyüm şiddetle parladı. Parmaklarım pençeye dönüştü, yanağını tırmaladım, bronz teninde şok edici derecede parlak kırmızı kan damlaları belirdi.

Gergin bir sessizlik içinde birbirimize baktık. Binlerce yıldır birbirimize bağlı olmamıza rağmen, güçlerimi ona karşı hiç kullanmamıştım.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Çok özür dilerim."

Aramaz tek kelime etmeden ayağa kalktı, yüzündeki ifade okunamaz halde kanayan yaralarına dalgın dalgın dokundu. "Elodia giyinmene yardım edecek," dedi ve ayrıldı.

Hizmetçimin işi zordu. Büyüsüne rağmen saçlarımı çözmesi saatler sürdü. Beni banyoya götürürken aynada düğümlenmiş saç yığınının bir anlığına göz attım. Bakışlarım hızla başka yöne kaydı, gözlerimdeki donuk teslimiyet beni tiksindiriyordu. Sonsuza dek böyle mi olacaktı? Bitmeyen bir maskaralık mı? Ben, başkalarının isteğiyle giydirilip etrafta gezdirilecek, akılsız bir kukladan başka bir şey değil miydim?

Neyse ki Elodia, imkansız gibi görünen şeyi başarırken, yani beni deli bir kadından tekrar kraliçeye dönüştürürken sessiz kaldı.

"Diğer elbiselerim nerede?" diye sordum, o beni ipek bir sabahlıkla giydirdikten ve gardırobuma girdiğimizde, bizi yalnızca lekesiz beyazın parlaklığı karşıladı.

Anima ellerini sinirli bir şekilde ovuşturdu ve bakışlarımdan kaçındı. "Kral hepsini yakmamı emretti," diye mırıldandı. "Aurea Kraliçesi'ne yakışmayacaklarını söyledi."

"Hepsi mi?" Gece gökyüzü gibi parıldayan siyah etekler etrafımda dönerken, arzuyla parlayan koyu renk gözleri düşündüm.

Nedimem başını sallarken gözlerinde parıldayan acıma mıydı yoksa kızgınlık mıydı? Artık umurumda bile miydi?

"Anladım." Elimle bir hareket yaparak, elbiseye doğru dürüst bakmadan bir elbise seçtim. Önemli değildi. Hiçbir toplantıya katılmayacaktım.

Üzerimi giydikten sonra, Elodia'nın şok olmuş çılgınlığını umursamadan ruh formuma geçtim ve gökyüzüne yükseldim. Lyrheim'in beyaz kuleleri altımda kayboldu, Yggdrasil'in karanlık kalıntıları üzerinden uçarken içimde tanıdık bir suçluluk ve keder dalgası yarattı. Yeşil tepeler yerini yoğun ormanlara bıraktı ve ben yine de, güneş nihayet gri-yeşil dalgaların üzerinden doğana kadar, hep batıya doğru ilerlemeye devam ettim. Deniz burada, kuzeyde, vahşiydi, suya doğru uzanan sivri taş kayalıklarla amansızca savaşıyordu. Bedensel formuma geri döndüm; rüzgar saçlarımı ve elbisemi çekiştirirken uçurumun kenarına doğru yürüdüm. Hava burnumda temiz ve soğuktu, tuz ve deniz yosunu kokuyordu. Yüzümü, her çarpan dalgayla tenimde cızırtı yapan su püskürtmesine çevirdim.

Aramaz, Elodia'nın uyarısıyla muhtemelen beklediğimden çok daha erken geldi.

“Onu benden daha çok sevdin, değil mi?” Sesi sakindi ama sözleri içimi acıttı. “Hep öyle sevdin.”

Ona doğru döndüm, parıldayan beyaz tuniğini ve rüzgârda dalgalanan uzun altın sarısı saçlarını inceledim. Kusursuz Gökyüzü Lordu. Sadece yanağındaki kabuk bağlamış pençe izleri bu illüzyonu bozuyordu. Onları iyileştirmemişti. Bakışlarım denize dönerken dişlerimi sıktım.

"Aşk özgürlük gibidir," diye yanıtladım, kalbimdeki son sıcaklığın, güneşin ufukta kızıl bir alev topu gibi batmasıyla birlikte söndüğünü hissederek. "Onu ölçmeye, sınırlandırmaya çalıştığınız an ölmeye başlar."

“Başka seçeneğim yoktu,” dedi. “Ne hale geldiğini biliyorsunuz. Artık mantığa kulak asmadığını biliyorsunuz. Dünyayı yok etmek anlamına gelse bile onu bağışlar mıydınız?”

Ama Konsey Noctis'in cezasını açıkladığında bunu gözlerinde görmüştüm. Bir seçim yapması gerekiyordu. Ve o da tereddüt etmeden bu seçimi yapmıştı.

“Bu benim kararımdı.” Cevap vermediğimde, ona bakmayı reddettiğimde, onu affetmeyi reddettiğimde Aramaz'ın sesi sertleşti. “Halkımızın lideri olarak. Aron-Lyr Kralı olarak.”

"Bazen merak ediyorum," dedim, gözlerim gün batımının ışığında kan gibi kırmızı olan, huzursuz dalgalara dikilmişti. "Ya Yüce Baba bizi yönetmek için beni seçmiş olsaydı? O zaman kararlarımı sorgusuz sualsiz yerine getirir miydiniz?"

Sana boyun eğdim, kraliçem. Zihnimde kısık bir fısıltı. Kardeşim ise eğmezdi.

“Ama yapmadı.” Sonunda ona baktığımda Aramaz'ın ifadesi sert ve tavizsizdi.

“Hayır,” diye yanıtladım usulca, tepkisine şaşırمامıştım. “Söylemedi.” Parmaklarım yumruk oldu, tırnaklarım deriyi deldi. “Sana bir şey söyledi mi? Sonunda?”

Gözlerim kocamın yüzünde sabit kalmıştı. İkimizi de perişan ettiğimin farkındaydım, ama duramıyordum.

Aramaz'ın sırası gelmişti denize doğru, gözlerinin mavisini acı ve pişmanlıkla kararmıştı. "Onun, en baştaki haliyle hatırlanmasını istiyordu. İkinizin de kısa bir süre mutluluğun tadını çıkardığı zaman."

Cevabına kendimi hazırlamıştım, ama neredeyse dizlerimin üstüne çöktüm. Kederimin gücüyle uyanan gücüm etrafımızda canlandı. "Bunu bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?" diye sordum, sesim suçlayıcı bir tonda.

“Kendinizi daha iyi hissettiğinizde.”

Bu sözler karşısında içimde bir şey irkildi, inanmazlık ve öfke hissettim.

“Daha iyi mi?” diye tekrarlardım, sesim heyecanımla yükseliyordu. “Daha iyi mi?” Dudaklarımdan tıslayarak çıkan kahkaha o kadar soğuk ve acıydı ki, aramızdaki havayı dondurmuş gibiydi. “Yani olanları, senin yaptıklarını, rahatlıkla unuttuğum zamanı mı kastediyorsun?”

Etrafımda döndüm, sihirli güçlerim havada çatırdadı, onun varlığına daha fazla dayanamıyordum.

"Baradaz," diye seslendi Aramaz, uçurumun kenarında hızla ilerlerken peşimden koşarak. "Zor olduğunu biliyorum," dedi bana yetişince, sesi yalvarır gibiydi. "Ama sana ihtiyacı olanlara, kraliçelerine ihtiyacı olanlara odaklanırsan belki yardımcı olur. Görevine odaklan."

Haklıydım. Unutmamı istiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmamı. Yanında kusursuz bir kraliçe olmamı. Nefes almakta zorlanıyordum.

"Her zaman yaptığın gibi mi?" diye fısıldadım, aniden durarak. "Ama ikimiz de biliyoruz ki ben senin kadar mükemmel değilim." Onun lanetli kayıtsızlığına duyduğum öfke her geçen an daha da alevleniyordu. "Ne olursa olsun yoluna devam edebilen. Görevi her şeyin üstünde tutabilen."

Aramaz'ın gözlerindeki acıyı gördüm, ona tüm ızdırabımı boşaltırken, ama pişmanlık duymadım. Duramadım. Hatta içimdeki karanlık bir taraf

bundan zevk alıyordu. Beni paramparça eden işkencenin bir kısmını onun da hissetmesine izin verdim.

"Kanlı tacınızı güvence altına almak için onu öldürebilecek yeteneğe sahipsiniz."

O son suçlamayla Aramaz yıkıldı. Mavi gözleri güçle parladı, etrafımızda esen rüzgar fırtınaya dönüştü. Büyüm de karşılık olarak yükseldi, onun büyüyle çarpışırken acı ve öfkeyle kükredi. Kocamın yüzündeki kötücül ifadeden dehşete kapılmalıydım, ama kapılmadım. Rahatlamıştım. Aramızdaki tüm hayal kırıklığı ve öfkenin sonunda açığa çıkmasından dolayı rahatlamıştım.

Ancak Aramaz'ın büyüü işe yaramadı. Sadece beni izledi, bakışlarında şimşekler çakıyordu, sesi acıdan kabarmıştı. "Sen yaptın," diye kükredi, öfkesi ve hiddeti sınırlarının ötesine taşmış bir halde. "Ağacı yok eden sendin."

Şok ve inanılmazlık yüzünden güçlerim anında donup kaldı, felç oldum.

"Hayır." Sanki bana fiziksel olarak vurmuş gibi göğsümü tutarak geriye doğru sendeledim. "Asla..."

Aramaz'ın güçleri benim tepkimle yatıştı, ancak gözlerindeki ateş hâlâ duruyordu.

"Diğerleri bilmiyor. Ama ben her şeyi gördüm," dedi. "Belekoroz. Seni manipüle etti. O gece seni bir karar vermeye zorladı. Zihnini Yüce Baba'ya ve bana karşı zehirlemek için sana korkunç yalanlar söyledi." Bakışları gözlerime kilitlendi, yüzündeki endişe sözlerinin doğruluğunu teyit ediyordu. "Kontrolü kaybettin. Alev dizginsizce yayıldı. Ve Ağaç yandı."

Hayır. Bu doğru olamazdı. Yggdrasil'in yıkıldığı geceye dair tüm anılarım, aşılmaz bir dehşet ve umutsuzluk sisinin içinde kaybolmuştu.

Ama sonra hatırladım. Öfkeli hissettiğimi, ihanete uğradığımı hatırladım. Damarlarımda kaynayan, Işıkla değil Kaosla beslenen, ardında küllerden başka bir şey bırakmayan alevi hatırladım.

"Canavar, canavar..." Mağaranın tavanı üzerimde, korkunç bir acıyla kıvranırken attığım çaresiz çığlıklarımı hatırladım. Ve en kötüsü de, benden nefretimi yanlış anlayıp, onu kastettiğimi sanarak beni terk ederken Noctis'in verdiği acı dolu cevabı hatırladım.

"Eğer bende sadece bir canavar görüyorsanız, canavar olacağım."

Tanrım, ne yapmıştım ben? Ne yapmıştım ben?

“Ama o, kendisinin olduğunu söyledi,” diye fısıldadım, umutsuz bir merhamet dilenişiyile.

Aramaz, dudaklarında buruk bir bükülmeyle, "Sanırım kardeşim olanların kendi hatası olduğunu gayet iyi biliyordu," diye yanıtladı. "Ayrıca, her zaman tuhaf bir şövalye ruhu vardı. Muhtemelen seni korumak istedi."

Alacakaranlığın nazik altın parıltısında titreyen ellerim aldatıcı bir şekilde kırılgan ve insana özgü görünüyordu. "Yggdrasil'i yok ettim," dedim, gerçek beni amansız bir dalga gibi delip geçiyor, boğmakla tehdit ediyordu.

Her şeyi mahvettim.

Aşkımız bu dünyayı paramparça etmişti. Noctis benim ona olan duygularımı kullanmaya, zayıflığımdan faydalanmaya çalışmıştı ve sonunda bu ikimizi de yıkmıştı.

Aramaz yaklaşırken gözlerinde tedirginlik vardı. "Kardeşim, Aron-Lyr'in huzuruna yönelik tek tehdit değildi hiçbir zaman."

"Işık sönerse, dünya yanacak." Enlial'ın kehaneti, anlayamayacak kadar aptal olduğum bir uyarıydı. Bakışlarım Aramaz'ı buldu ve içimde korkunç bir kanaat yükseldi.

"Sanırım kardeşini kontrol altında tutmak, Yüce Baba'dan aldığın tek emir değildi," dedim duygusuz bir sesle, alevin uyanışının ilk kıvılcımını hissederek, yakmaya, yok etmeye can atıyordu. Aramaz sessiz kalırken, tepkisizliği çok şey anlatıyordu; alev içimde şiddetle yanıyordu. "Belki de," diye mırıldandım, "seni bu korkunç yükten kurtarmanın zamanı geldi."

Tenimin muazzam bir güçle parlamasıyla gözleri dehşetle açıldı; bu güç o kadar büyüktü ki hiçbir beden onu taşıyamazdı. Neye şahit olduğunu biliyordum: gözlerim alevlerle kaplanmış, sırtımdan devasa kanatlar gibi ışık fışkırıyor ve havayı kavurucu bir sıcaklıkla tarıyordu.

"Şimdi mi korkuyorsun?" diye sordum, sesim sihir ve ihanetle parıldıyordu. "Kralım, başından beri istediğin şey benim gücüm değil miydi? Binlerce yıldır sadakatsizliğime, tüm zayıflıklarına katlanmanın sebebi bu değil miydi?"

Yüce Baba'nın bir lütfu olarak bana bahşedilen Alev'in gücü, her zaman bir lanet gibi gelmişti bana. Hem Noctis'in hem de Aramaz'ın benden çok bu gücü arzuladığından şüpheleniyordum. Beni onların bitmek bilmeyen egemenlik oyununda bir piyon haline getirmişti. Ondak kurtulmayı çok istiyordum. Her şeyden kurtulmayı çok istiyordum.

Ama belki de olabilirim.

Bu düşünce, istemsizce ama amansızca zihnimi delip geçti. Güçlerim olmadan artık kimse benden bir şey talep edemezdi. Güçlerim olmadan kimseye zarar veremezdim. Güçlerim olmadan başarısız olamazdım.

İçime çöken deliliği sorgulamadım, alevi içimde dizginsiz ve vahşi bir şekilde yanmasına izin verdim. Gittikçe daha da şiddetlenerek, kayalıkları ve denizi koyu kırmızı-altın bir ışıkla kapladı, gökyüzüne doğru yükselen devasa bir cehennem ateşi oluşturdu. Aramaz'ın Noctis'in büyüünü nasıl yaktığını gördüğüm için ne yapacağımı biliyordum.

Kontrolümü kaybetmeye başladığımı hissettiğimde, alevi içime doğru çevirdim.

Acı dayanılmazdı, beni paramparça ediyordu, tiz çılgınlıklarım havayı yarıyordu. O anda durabilseydim, dururdum.

Ama artık çok geçti. İş bitmişti.

Dünya bana gri tonlarında geri döndü. Gri gökyüzü, gri dalgalar, yanağımın altındaki gri kaya. Taşın üzerinde çıtırdayan ayak sesleri, giderek yaklaşıyordu. Sıcak parmaklar tenimde gezindi, nazik dokunuşları aşırı hassas tenimde acı vericiydi.

"Kendine ne yaptın Baradaz?" diye sordu Aramaz, sesi sonsuz bir kederle doluydu.

Kendimi yok ettim, cevap verebilirdim. Kendimi özgürleştirebilirdim.

Ama sesim itaat etmedi. Dünya eğildi, deniz ve gökyüzü birleşti ve sonra karanlığa gömüldüm.

Şunu da belirtmek gerekir ki, bu sefer kardeşlerimin hepsi beni ziyaret etmedi.

Belki de kalbimi onları kurtarmak için feda ettiğimde bana acımaları, savunduğumuz her şeyden neden vazgeçtiğimi anlamaya çalışmaktan daha kolaydı.

Işık. Düzen. Görev.

İnsan olmaya tahmin ettiğimden daha hızlı adapte oldum. Bazen, savaşta uzuvlarını kaybedenler gibi, zihnimi basit bir iş için kullanmaya

çalıştığım, bir zamanlar içimde titreşen güçlerimin yerinde acı verici bir boşlukla karşılaştığımı unutuyordum.

Aramaz'a Lyrheim'den ayrılma kararımdan bahsettiğimde, beni vazgeçirmeye çalışmadı. Sanırım yokluğumu açıklamak, bize tapanlar kadar ölümlü hale gelmemi haklı çıkarmaktan daha kolay olurdu. Son konuşmamızdı bu, sözlerimiz soğuk ve yapmacıktı, havada dile getirilmeyen pişmanlıklar vardı. Çalışma odasının kapısına vardığımda beni durdurdu, eli saçlarıma doğru uzandı ama aramızda kaldı, hareket tamamlanmadı. Ona verdiğim yaraları hâlâ iyileştirmemişti, yanağına kazınmış ince, soluk çizgiler.

“Keşke...” diye başladı, sonra gözle görülür bir şekilde yutkundu. “Kendine iyi bak, Baradaz,” diye devam etti, söylemek istediği her şey sonsuza dek kayboldu.

“Sen de,” diye yanıtladım. Uzaklaşırken, kapı aralığında yalnız başına duran uzun, inatçı bedeninin görüntüsü aklımdan çıkmadı.

Tanez, fikrini çok daha açık bir şekilde dile getirdi. Noctis'e, Aramaz'a ve benim inatçılığımın lanetler yağdırdı, fikrimi yeniden gözden geçirmem için yalvardı. Ama sonunda yenilgiyi kabul ettiğinde, malzemelerimi organize etme işini takdire şayan bir verimlilikle devraldı.

Namtaz'ın bana şifa büyüyle kutsanmış bir lir taşı hediye etmesi hiç de sürpriz değildi, ancak Zamani'nin bana hediye ettiği Ateş taşı beni hayrete düşürdü.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum," dedim, taşındığım mütevazı misafir odasında beni ziyarete geldiğinde; gösterişli altın rengi elbisesi garip bir şekilde ortama uymuyordu.

Mor gözleri öfkeyle parlayarak alay etti. “Ben duygularımda basit olan kocam gibi değilim. Seni sevebilirim, dostum, ama yaptığın her şey için sana yine de kızgın olabilirim.” Ateş taşı masaya koyarken koyu kırmızı bir şekilde parladı, bakışları hiç değişmedi. İki hızlı adım attı ve kollarını sert bir kucaklamayla bana sardı. “Nereye gidersen git,” diye fısıldadı, “umarım huzur bulursun.” Sonra gitti, geride sadece hafif bir kehribar ve yasemin kokusu bıraktı.

Enlial, ayrılışımın arifesinde, gözleri ıslık ıslık parlayan bir Elf genci kılığında beni ziyaret eden son kişiydi. Nereye gittiğimi kimseye söylememiştim, ama yanlarında getirdikleri kehanet kasesinden ve bir Hava taşından tahmin ettiklerini düşündüm; kase, yumuşak otlakların ve

yuvarlanan tepelerin tasvirleriyle süslenmişti. Eskiden, bu ince bilgi ipucuna gülümserdim. Şimdi ise, beni rahatsız etti.

"Peki, benim dünyayı yok ettiğime dair kaç tane hayal gördünüz?" diye tısladım, sesim öfkeden titriyordu. "Çağlar boyunca benden ne kadarını sakladınız?"

Gözleri yere indi, en kötü korkularımı doğruladılar. Bana gösterdikleri o çarpıcı ifşaatların hepsi, kocamın beni kontrol etme girişimlerinden başka bir şey miydi acaba?

Emin olduğum tek bir şey vardı: Kendimden başka kimseye güvenemezdim.

"Ben sadece gördüklerimi anlatabilirim kraliçem," diye kendini savunmaya çalıştı Enlial, sesi titreyerek. "Başkalarının aldığı kararları etkilemiyorum, taraf da tutmuyorum."

Dudaklarımdan acı bir kahkaha döküldü. "Sessiz kalarak bir taraf seçtin, şüphesiz kralın emriyle. Ve bu kesinlikle benim tarafım değildi."

İnkâr etmeden iç çektiler. "Kral, sürgünde rahatsız edilmeden kalma dileğinizi yerine getirmek için bir büyü yapmamı emretti. Bugünden itibaren kimse yüzünüzü hatırlamayacak veya bu ölümlü beden bir zamanlar Yıldız Kraliçesi'ne ait olduğundan şüphelenmeyecek." Kusursuz, genç yüzleri endişeyle doldu. "Ancak sizi uyarmalıyım—eğer biri sizinle konuştuğuna dair gerçek anılara sahipse, büyü işe yaramayabilir. Muhtemelen duymak istemezsiniz ama gördüm ki—"

"Hayır!" diye sertçe sözlerini kestim, özgürlüğe doğru attığım ilk adımları karartmak istemiyordum. "Kehanetlerinizin her hareketimi takip etmesinden bıktım. Belki de mahvoldum. Belki de değilim. Ama artık geleceğimden korkmayı reddediyorum."

Cevap beklemeden kapıyı yüzlerine çarptım.

Ertesi sabah, yol arkadaşım şehrin kenarında beni bekliyordu; tıpkı benim gibi onun da yüzü pelerininin kapüşonuyla gizlenmişti. Lyrheim'ı çevreleyen yemyeşil tepelerden sessizce geçtik, yükselen güneş sırtlarımızı ısıtıyordu.

Neşeli bir mırıltı duyulunca, gülerek atımı durdurdum. "Sanırım biri uyandı."

Briseis Lyrasen örtüyü aşağı çekti ve göğsüne sıkıca bağlanmış oğlunu, güneş ışığında parıldayan yumuşak altın sarısı saçlarıyla ortaya çıkardı. "Belki de bunun yeni bir başlangıç olduğunu hissediyor."

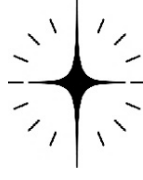
Cevap vermedim, ucsuz bucaksız Elarial Gölü'ne ve Işık Şehri'ne doğru bakışlarımı çevirdim; Yggdrasil'in kalıntıları, kaybettiğim her şeyin karanlık bir hatırlatıcısıydı.

"Bu son değil," dedi Briseis, bakışlarımı takip ederek. "Öyle hissettirse bile."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Şimdi de kahin mi oldun, Briseis Lyrasen?"

"Hayır," diye yanıtladı, bakışları hiç değişmeden. "Ama senin kalbini de benimkini de biliyorum, kraliçem. Kader bizi ayıramayacak. Buna izin vermeyeceğiz."

Uzun bir süre ona baktım. Sonra gülümsedim, atımı ileri doğru sürdüm ve Lyrheim'ı geride bıraktım. "Artık sadece Rada'yım dostum. Artık kimsenin kraliçesi değilim. Sadece kendi hanımımım."

BÖLÜM

55

İş

Ay, Noctis'in yakışıklı yüz hatlarını karanlık ve ışığın büyüleyici bir tablosuna dönüştürüyordu. Uykuya daldıktan sonra saatlerce onu izledim; içimdeki küçük, savunmasız bir parça hâlâ onun burada benimle olduğuna, onu hissedebildiğime, öpebildiğime, sevebildiğime inanamıyordum.

Parmaklarım şakaklarının hemen üzerinde gezindi, yüksek elmacık kemiklerinin ve dolgun, cezbedici dudaklarının hatlarını takip etti, ama asla tam olarak dokunmadı. Gecenin gölgelerinin sır saklayan tek şey olmadığını biliyordum. İkimiz de sır saklıyorduk.

Yggdrasil'in yıkıldığı gece olanları gerçekten hatırlamıyor muydu? Yoksa parçalanmış anılarımı kendi çıkarına kullanmaya mı çalışıyordu?

Keşke ona koşulsuz güvenebilseydim. Ama çok sık ihanete uğramış, en yakınlarım tarafından acımasızca manipüle edilmişim. Dikkatli davranmalı ve Ağacın yıkımının ardındaki gerçeği ortaya çıkarmalıyım. Aramaz bana her şeyi anlatmamıştı, bundan emindim. Sürgün yıllarım inkar edilemez bir gerçeği ortaya çıkarmıştı: kocam bir aldatma ustasıydı, oyunları binlerce yıla yayılmıştı. Ve oyun alanını ona bırakarak büyük bir hata yapmış olabilirdim.

Gözlerim Noctis'in uyuyan yüzünde oyalandı. Bu, bir daha asla tekrarlamayacağım bir hataydı. Aşk için bile.

Yine de kararımdan pişman olamadım. Değişmişti. Tahmin edebileceğimden çok daha fazla.

"Elbette, kardeşlerimizi gücünüzü geri vermeye ikna ederdim. Ya da paylaşabilirdim. Kaos size çok yakışıyor, küçük kraliçe."

O sözler, içlerindeki samimiyet, kalbimi hem korku hem de sevinçle sıkıştırdı. Güçlerimi bilerek kilitlediğimi bilmiyordu. Bu da demek oluyor ki... iyileştikten sonra çiftlikte kalmasının hiçbir gizli amacı yoktu. Benim için kalmıştı. Çünkü benimle olmak istiyordu.

Ona nasıl bir şans daha vermezdim? Nasıl umut etmeye cesaret edemezdim?

Sessizce yataktan kalktım ve pencereye doğru ilerleyip pervaza oturdum. Gece sakindi, sadece uzun otlardaki cırcır böceklerinin korusu ve ağaçlardaki yaprakların hafif hışırtısı sessizliği bozuyordu. Gecenin en karanlık saati olan bu zamanda, gölgeler o kadar derindi ki çiftliğimdeki tüm görünür hasarı gizliyordu. Yine de biliyordum ki, sadece yıkılmış bir tavuk kümesinden çok daha fazlası değişmişti.

Bu hayata, hiç beklemediğim bir anda bulduğum huzura geri dönecektim. Kendime karşı dürüst olsaydım—derin bir nefes aldım—geri dönmek bile istemiyordum. Artık istemiyordum.

Noctis ve ben birbirimize verdiğimiz acı ve ihanetin üstesinden gelmiştik. Dünyanın da aynı şeyi yapabileceğini düşünmek aptalca mıydı? Mutluluğu bulabileceğimizi, bizim gibi insanların affedilebileceğini düşünmek aptalca mıydı?

Belki de sadece bir canavar başka bir canavarı gerçekten sevebilir.

Bakışlarımı yukarıya, gökyüzüne çevirdim; bu gece gökyüzü berraktı, tek bir bulut bile yıldızlarımı örtmüyordu. Uzun zamandır onlara bakmakta zorlanıyordum, anılar çok acı vericiydi. Ama şimdi baktım—gerçekten baktım—karanlığı nasıl altın rengine boyadıklarını, karanlık tarafından tüketilmek yerine ondan nasıl güç aldıklarını içime sindirdim.

Gücümü mühürlemiştim, kendimi özgürleştirmek için bir parçamı yok etmiştim. Bir anlamda başarılı olmuşum. Uzun zamandır beni rahatsız eden o ezici suçluluk duygusu, o amansız başarısızlık hissi, Noctis'i kurtarmak için Öteki'ne doğru onu takip ettiğimde mucizevi bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Hatta—uyuklarım arasındaki o nefis ağrının tadını çıkarırken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi—aramızdaki çekime sonunda teslim olduğumda bile.

Ne istediğimi, kimi istediğimi biliyordum. Ve bundan utanmayı bırakmışım.

Neredeyse on yıldır ilk defa, içimde bir zamanlar yanan gücün bulunduğu yere uzandım. Karşıma sadece çorak bir sessizlik çıktı. Ve yine

de...

Gözlerim, yatağımın üzerinde uzanmış, saçları yastıklarımın üzerinde simsiyah bir deniz gibi dağılmış Noctis'in uyuyan bedenini buldu. Bazı ateşlerin asla tamamen sönmediğini, tek bir kıvılcımın onları yeniden alevlendirebileceğini benden daha iyi kimse bilemezdi.

Bir gün, içimdeki gücü bulup Alevi geri alabilirim. Yanımda her zaman güçlerimi kucaklamam için beni cesaretlendiren, benden asla şüphe duymayan kişiyle birlikte.

Yıldızların soluk ışığı pencereden süzülerek Noctis'in yüzünü ve çekici, kaslı vücut hatlarını aydınlatıyor, her şeyi ortaya çıkarıyor ve beni kendine doğru çekiyordu. Bakışlarım kalbinin üzerindeki koyu çizgilere, onun için gece gökyüzüne yerleştirdiğim yıldız takımına takıldı. Daha önce hiç olmadığı kadar uzakta olduğumuz zamanlarda onun da tenine kazındığı aynı takımyıldız.

"O benim," diye fısıldadı içimdeki bir şey, sahiplenici bir memnuniyetle. "O her zaman benim olacak. Benim Karanlığım. Benim Işığım."

Açık pencereden gelen ani bir soğukluk tenime değdi ve titrememe neden oldu. Yatağa geri döndüm ve ısınmak için Noctis'e sokuldum. O da içgüdüsel olarak beni kendine daha da yaklaştırdı, uyanmadan uykusunda usulca mırıldanırken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Bu aşk korkutucu bir şeydi, en muhteşem yaratımlara ve en yıkıcı yıkımlara kadirdi. Ama ben korkmayacaktım. Binlerce yıldır korkunun kararlarımı yönetmesine izin vermiştim. Artık değil.

Elim Noctis'in göğsünü buldu, parmaklarım altındaki güzel görüntüyü örtmek ve kalbinin düzenli atışını hissetmek için genişçe açılmıştı.

Bundan böyle umudu yol gösterici yıldızım olarak kabul edeceğim.

SON SÖZ

Gölge Katili

Güneşli bir çimenlikte arka ayakları üzerinde tünemiş fare, sanki dünyanın derdi yokmuş gibi bir ayçiçeği çekirdeğini kemiriyordu. Dikkatlice pençemi yere koydum, tek bir ses bile çıkarmamaya özen göstererek, yavaş ve bilinçli bir şekilde ilerledim. Ağzımda salya birikti. Çiftlikteki bol yaz hasadıyla şişmanlamış, ne kadar da lezzetli görünen bir lokma. Dün geceden beri akıllıca evden uzak durmuştum; yatak odası penceresinden gelen tutkulu inlemeler ve nefes nefese kahkahalar, Rada ve Noctis'in hâlâ kavuşmalarının tadını çıkardıklarını gösteriyordu.

Arkamda bir dal kırıldı. Fare donakaldı, soluk bıyıkları titriyordu, minik bedeni korkuyla gerilmişti. Atıldım. Hızlı vuruşum hedefi bulduğunda içimde zafer duygusu yükseldi. Pençelerim küçük kemirgeni yere sabitledi ve kaçmasını engelledi.

“Tayshren,” diye seslendi bir ses, ipek gibi yumuşak, eğlenceli bir otoriteyle dolu. “Fareyi serbest bırak.”

Büyü, çam ve şimşek kokusunun tanıdık karışımı burnuma gelince, bir hayal kırıklığı dalgası beni sardı. Yine de itaatkâr bir şekilde pençemi kaldırdım ve korkmuş farenin kaçışmasına izin verdim; rahatlama çığlıkları havada yankılandı.

Arkamı dönerek gücümü topladım. Büyü, uzuvlarımdan kedimsi formumun kabarık kuyruğuna kadar tüm varlığımı sardı. Derimden parlak bir ışık fışkırdı ve beni sardı. Kısa bir an için, büyü tüm duyularımı

doldururken sonsuz bir boşlukta süzülerek yönümü kaybettim, sonra yeni formuma yerleşti.

Şekil değiştirmek benim gibi bir Anima için ikinci doğa gibiydi. Derin bir nefes aldım ve ölümlü bir form kullanırken tercih ettiğim ince, zarif Elf erkek bedenine yeniden uyum sağladım, gözlerim artık yerden çok daha yukarıdaydı. Basit bir yelek ve pantolon giymiş halde, yeni gelenin parlak, delici bakışlarıyla karşılaştım ve saygılı bir şekilde eğilerek yumruğumu göğsüme bastırdım.

"Kralım," dedim, uzun süre kullanılmadığı için sesim kısılmıştı.

Son on yıldır zamanımın çoğunu bir kedi olarak geçirmiştım. Elf bedenime döndüğüm o nadir anlarda bile konuşabileceğim kimse yoktu. Sonuçta, bir zamanlar tanrıça olan bir kadının yanında sığınak bulmuş masum bir hayvandan başka bir şey olmadığım görüntüsünü korumak zorundaydım.

"Sizi şahsen görmek ne güzel, habercim," diye ilan etti Aramaz, aramızdaki mesafeyi hızlı ve zarif bir şekilde kapatarak. Yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı ve beni sıkıca kucakladı. Kral değişmemişti; güneşten bronzlaşmış yüzünde mavi gözleri parlıyordu ve saçları, beyaz tüniğini süsleyen iplikler gibi altın sarısı renginde omuzlarına dökülüyordu. Eli omzumu kavradı ve ifadesi ciddileşti. "Sizden istediğim şeyin kolay bir iş olmadığını biliyorum, ama bunu takdire şayan bir şekilde yerine getirdiniz."

Sözleri üzerine bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım, içimde bir fırtına gibi çelişkili duygular dolaşıyordu. Görevimin gerekli olduğunu biliyordum, ama yine de...

"Son mesajımı aldınız mı?" diye sordum. Kralı kraliçenin faaliyetlerinden haberdar etmek için kullandığım küçük lirin taşı, yalnızca mesaj gönderme gücüne sahipti, mesaj alma gücüne değil. Tespit edilmemek için sihir kullanımımı kısıtlamaya karar vermiştik.

"Ah, evet, mesajlarınızın hepsini aldım," diye yanıtladı Aramaz, ifadesi sakindi. "Bu yüzden geldim." Kral zarif bir hareketle beni yanına çağırdı, bakışları uzaktaki çiftliğe doğru kaydı. "Haklıydınız. Baradaz kardeşimin safına geçti."

Şaşırtıcı bir şekilde, sesinde öfke yoktu, beklediğim hiddetin hiçbir belirtisi yoktu. Onu, kraliçeyi ve kardeşini Lyrheim'e geri getirmek için haklı bir öfkeyle çiftliğe baskın yapacak diye hayal etmişim. Bu düşünce,

son mesajı göndermeden önce rahatsız edici derecede uzun süre tereddüt etmeme neden olmuştu.

“Ve müdahale etmeyi düşünmüyorsunuz mu?” diye sordum, sesim zar zor titreyerek. Kralın Noctis ve Baradaz'a karşı gösterdiği hoşgörü bilinen bir gerçektir ve diğer Anima'lar arasında sık sık tartışma konusu oluyordu. Kararlarını birden fazla kez savunmuştum, yine de mantığını her zaman anlayamıyordum. Onu karısına ve kardeşine bağlayan karmaşık sevgi, nefret ve aldatma ağı, benim anlayışımın ötesindeydi.

Aramaz yavaşça başını salladı, gözlerindeki tuhaf parıltıyı, ona binlerce yıldır hizmet etmeme rağmen çözemedim. "Henüz değil," diye yanıtladı. "Doğru zaman değil."

Daha fazla soru sorma isteğimi bastırdım, çünkü gerekli gördüğünde daha fazlasını açıklayacağını biliyordum. "Gelmeden önce kardeşinizin hâlâ hayatta olduğunu bana bildirmiş olsaydınız daha akıllıca olurdu. Tamamen hazırlıksız yakalandım. Kendimi yanlışlıkla ifşa etmemiş olmam mucize."

Aramaz hafifçe kıkırdadı. "Tahmin edebiliyorum. Affedersin Tayshren." Yüzünde hafif bir pişmanlık ifadesiyle iç çekti. "İçimden bir ses bunun gerekli olmamasını ummuştu."

"Onun için gelmeyeceğini mi sandın?" diye sordum şaşkınlıkla. Yıllarca süren savaşlar, hapisler ve şimdi de gücünü kaybetmesine rağmen, Noctis'in Baradaz'a olan saplantısı en ufak bir şekilde azalmamıştı.

Aramaz'ın dudağı istemsiz bir eğlenceyle seğirdi. "Bazen ben bile kardeşimin cüretkarlığını hafife alıyorum." Bana düşünceli bir bakış attı. "Baradaz onun değiştiğine inanıyor gibi görünüyor. Onlarla epey bir süre aynı evde yaşadın. Ne düşünüyorsun?"

Bu soru beklenmedik olmamalıydı. Yine de ne diyeceğimi tam olarak bilemedim. Son aylarda şahit olduklarımdan sonra. Hissettiklerimden sonra.

“Kardeşiniz...” diye başladım ama hemen duraksadım. Gözlerim kralın çok keskin bakışlarından kaçınarak, etrafımızdaki yeşil otlakların rahatlatıcı, tanıdık görüntüsüne kaydı. Sonunda, “Bilmiyorum,” dedim.

“Hımm.” Aramaz, daha fazla bir şey söylememe gerek kalmadan bir şekilde anlamış gibiydi. Daha fazla soru sormadı, bunun yerine etrafımızı işaret etti. “Burası çok güzel. Huzurlu.” Yüzünde anlaşılmasız bir ifade belirdi ve dalgın bir şekilde yanağındaki hafif izlere dokundu. “Sence burada mutlu muydu?”

Baradaz'ın uykuya dalana kadar ağladığı birçok geceyi düşündüm. Karanlık bir odada, boşluğa bakarak, bir heykel gibi hareketsiz otururken saatlerce kucağına kıvrıldığım zamanları düşündüm. O korkunç kışta, tüm erzakları bozulmuş ve günlerdir hiçbir şey yememişti; sadece Briseis'in zamanında yaptığı ziyaret, onun savaşma azmini yeniden uyandırmıştı.

Nedense, bu konuda konuşmaya bir türlü cesaret edemedim. Her zaman görevimi yerine getirmiştım, kralıma tek bir rapor bile sunmakta hiç aksatmamıştım. Ancak Baradaz'ın çektiği acıları onun haberi olmadan ifşa etmek, aşamayacağım bir sınırdı.

"Kraliçenin duyguları hakkında tahminde bulunmaya kalkışmam," diyebildim sadece.

Aramaz uzun süre beni inceledi. "Hâlâ şüphelenmiyor, değil mi?"

"Hayır," diye dürüstçe yanıtladım. "Şüphelenmiyor."

Aramaz başını salladı. "Böyle kalmasını sağlayın," diye emretti. "Onları izlemeye devam edin. Ama doğrudan emrim olmadan müdahale etmeyin."

İnanmaz bir ses ağzımdan çıktı. Tüm mesajlarımı aldığını söylememiş miydi? "Müdahale etmediğim için neredeyse yok oldular," diye haykırdım, öfkem doruk noktasına ulaşmıştı. Rada'nın Kritak'la olan savaşından sonra avluda yere yığılıp kanı toprağa karışırken, emirlerime karşı gelmeye hiç bu kadar meyletmemiştim. Kral, kardeşini takip eden düşmanların doğasını biliyordu; elbette benden sadece kenarda durup izlememi bekleyemezdi—

"Onun hiçbir zaman gerçek bir tehlike altında olduğuna inanmıyoruz." Kanatların hafif hışırtısı ve etrafımızdaki hava akımı, kahin ağaçların arasından çıkmadan bir an önce bize katılan kişinin kim olduğunu bana bildirdi.

"Efendim." Enlial. Selam vermek için eğilirken kaşlarımı çatmak zorunda kaldım, Havanın Aurea'sının beklenmedik varlığından hiç hoşlanmamıştım. Duyularım tüm biçimlerimde keskinleşmişti, bu yüzden varlıklarını gizlemek için güçlerini kullanmış olmalılar. Muhtemelen Aramaz ile aramdaki tüm konuşmayı dinlemişlerdi.

Enlial, sakın ve kendinden emin bir sesle, "Büyüsü kaybolmadı," diye açıkladı. "Uykuda, onunla olan bağlantısı kopmuş durumda. Çok büyük bir ihtiyaç anında, onu yeniden canlandırmak zorunda kalabilir."

"Bundan pek emin değilim," diye yanıtladım, yüzümde bir somurtma vardı. "Birden fazla kez tehdit edildi ve büyüü hiç tepki vermedi."

Aramaz'ın sakın ifadesi hiç değişmedi. "Bu tehditlerin hiçbiri aşılmaz değildi."

Aniden, korkunç bir şüphe içimi sardı. Kral, Baradaz'ı zor durumda bırakıp, yaklaşan savaşın sonucunu riske atarak onu Onlar'a geri getirmeyi mi düşünüyordu?

"Kiasma ve Galator, Lasgallen'e ve Düzenin diğer diyarlarına savaş getirecek," dedim. "Onları durdurmak için orduları bir araya getirmeyi düşünmüyor musunuz?"

Kral, "Lyrheim'deki siyasi durum karmaşık," diye yanıtladı. "Yüksek Elflerin ordusuna güvenemeyiz. Leander Lyrasen, ağabeyine karşı komplo kuruyor, Sunfyre tahtını kendisi için istiyor ve On Tanrı'ya olan inancını çoktan yitirdi. İnsan diyarları zayıf; Cüceler kendilerini Obsidyen Dağları'nın derinliklerine gömdüler. Ve Kaos'un yükselişi sırasında yalnızca büyüye güvenmenin ne kadar tehlikeli olacağını size söylememe gerek yok."

Yüzyıllarca süren acı ve kayıpların karanlık çekim gücüne karşı koyarak yere baktım.

"Yani tek umudumuz kardeşinizin ve Rada'nın"—hemen kendimi düzelttim—"kraliçenin başarılı olmasıdır?"

Aramaz'ın bakışları tekrar çiftliğe döndü, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Belekoroğ bir kez olsun kahraman olsun," diye düşündü. "Belki kardeşime iyi gelir."

Ona inanmazlıkla baktım. "Ya Kaos Tacını ele geçirirse? Ya seni bir kez daha devirmeye kalkışırsa?"

Kralın gülümsemesi daha da derinleşti, eli omzuma güven verici bir şekilde bastırdı. "Öyleyse Baradaz'ın haklı olduğuna ve gerçekten değiştiğine güvenmeliyiz."

Ben cevap vermeden Enlial'e döndü.

"Bu sabah başka bir Konsey toplantısı var. Gitmeliyiz." Elveda dercesine başını salladı. "Tayshren." Ve sonra gitti, beni her zamankinden daha fazla ikilemde bıraktı, düşüncelerim karmakarışık.

"Ne kadar ilginç." Kahinin sesi yanımda yankılanınca ancak gitmediklerini anladım. "Az önce kraliçenin sağlığı konusunda oldukça endişeli görünüyordunuz."

Gözlerim Hava Aurealarına kaydđ, siyah saçlarının sertçe dökölüşünü ve arkalarında görkemli bir şekilde açılmış büyük beyaz kanatlarını fark ettim.

Aramaz'a hizmet etmeme rağmen, her zaman tüm Aureaların saygımızı hak ettiğine inanmıştım. Ancak bu, On Aurea'nın her birine eşit saygı duyduğum anlamına gelmiyordu. Bazıları öngörüğü hayranlık uyandırıcı bulabilir, ancak bunun ne kadar kolay manipüle edilebileceğini merak etmeden edemedim. Ve onların fazla masum tavırlarını da beğenmedim.

"Kral'a, Noctis'e onu bulmasına yardım etmesi için bir Hava taşı verdiğini söyledin mi?" diye karşılık verdim, o uhrevi, kusursuz yüze bakarak. "Artık kahin olarak çalıştığını bilmiyordum."

Enlial gülümsedi, Noctis'in Triannon'da karşılaştığı kişilerin onlar olduğunu bildiğim gerçeğinden hiç etkilenmemişti. "Neden ona söylemedin, kralın habercisi?" Parlak kanatları yere doğru inerken fısıldadı, birkaç tüy çıplak koluma değdi. Bu dokunuş, gömülü tutmak istediğim anıları canlandırdı. "Kraliçeye pek düşkün olmadığını hatırlıyorum," diye devam ettiler. "Onun seni sevgili bir evcil hayvan gibi beslemesi, sonra da tüm sırlarını ifşa etmesi tuhaf olmalı."

"Sadakatim değişmedi," diye çıkıştım. "Sadakatim krala aittir."

"Elbette." Enlial etrafımı sardı, altın mavisi gözleri yüzüme dikilmişti, sanki tepkilerim sonsuz derecede büyüleyiciymiş gibi. Lanet olsun onlara! "Yoksa Baradaz'ı artık çok daha iyi anladığınızı kabul etmek zorunda kalabilirsiniz. Görevin, sevginin soğuk bir ikamesi olduğunu ve bazen yapmamız gerektiğini düşündüğümüz şeyleri yapmanın, gerçekte kim olduğumuzu yavaş yavaş öldürdüğünü, sonunda ne için savaştığımızı bile hatırlayamayacak hale geldiğimizi fark etmiş olabilirsiniz."

Onlara bakarken kalbim hızla çarpıyordu, midemde ani bir bulantı hissi oluştu. "Yapmayın..." diye ısrar ettim.

Sesimdeki yalvarışa kulak asmadılar ve acımasızca devam ettiler: "Konseyin emriyle geride bıraktığın o sevgilinin adı neydi? Çocuklarımdan biriydi, değil mi? Laurelin Ormanı Savaşı'nda ölmemiş miydi? Hatırlamıyorum."

"Ölmedi," diye fısıldadım, tüm pişmanlıklarımın ağırlığı altında titreyerek.

Onun için ölmüş olsam da.

Altın rengi beneklerle bezeli güzel ela gözleri düşündüm. Kaybettiğim bir gülümsemeyi. Zarif parmakların kedi bedenimin yumuşak tüylerini tararkenki o şefkatli dokunuşunu düşündüm.

Aron-Lyr'de başkalarını yargılayacak son kişi ben olmalıyım. İhanet ve aldatmanın ağırlığını benim kadar taşıyan az kişi vardı.

Enlial'ın sesi dalgınlığımı böldü ve dikkatimi tekrar Hava'nın Aurea'sına çevirdi. "Hayatımızda ikinci bir şans elde eden çok azımız var. Eğer elde edersek, ona sırtımızı dönmemeliyiz." Çiftliğe doğru eğlenmiş bir bakış attı. "Yerinde olsam henüz eve dönmezdim. Yeniden bir araya gelmelerini kutlamak için daha fazla zamana ihtiyaçları olacak."

Sözlerinin uyandırdığı kederin arasından bir öfke patlaması geçti. "Çok eğlenceli olmalı," diye homurdandım. "Kaderin oyun alanında hepimizi oradan oraya savurmak."

O soğuk yüz sertleşti, delici bakışlar aniden görüş alanımı kapladı. "Hayır, hiç de eğlenceli değil," dedi kahin, sesi alçak ve ürkütücüydü. "Hepimizi bekleyenlerin yarısını bile bilmediğin için şükret, haberci. Yoksa kalbindeki umutsuzluk seni yiyip bitirebilir."

Böylece ortadan kayboldular, havada parlayan bir ışık ruh formuna geçişlerini işaret ediyordu. İçimden bir ses, ben de aynı kolaylıkla kaçabilmeyi diledi. Ama bağlıydım. Emirlerimle ve belki de daha da önemlisi kalbimin imkansız istekleriyle bağlıydım.

Uzun süre tarlada, yüzüm güneşe dönük, kapalı gözlerimden süzülen gözyaşlarına karşı koymadan durdum. Sonra güçlerimi çağırdım, bedenim yok oldu ve Shadowbane adlı kedinin tanıdık şekline dönüştü.

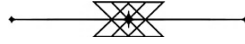
Çimenler hışırdadı. Bir fare daha. Ama tepki vermedim, burnumu güneyden esen rüzgara çevirdim. Kan ve kül kokusu taşıdığını hayal ettim.

Rada ve Noctis'in hikayesi devam ediyor.

GÖLGELER IŞIĞI ELE GEÇİRİYOR

KARANLIK YILDIZLARI DOĞURUR KİTAP II

2026'DA GELİYOR

**Darkness Births the Stars'ın devamını mı
istiyorsunuz?**

Yazarın authorsarahleewohn.com adresindeki bültenine abone olarak, sevimli ve ateşli bir bonus bölüm olan "Meeting Trouble"ı edinin ve haberleri, çizimleri ve devam kitabına dair ilk ipuçlarını ilk öğrenen siz olun.

SÖZLÜK

ARON-LYR HALKI

- Aerieth – Hava Tanrısı Enlial tarafından yaratılmış kanatlı ölümlü bir ırk.
Anima – Yüce Baba tarafından Aurea'ya yardım etmek için yaratılmış, şekil değiştirebilen ölümsüz ruhlar.
Aurea – “Altın Olanlar”; Aron-Lyr'deki tüm varlıkları yaratmak ve korumak için Yüce Baba tarafından yaratılmış ölümsüz ruhani varlıklar.
Brownie'ler – Dünya'nın Aurea'sı Tanez tarafından yaratılan ölümlü bir ırk.
Djein – Ateşin Aurea'sı Zamani tarafından yaratılmış ölümlü bir ırk.
Drakuul – Ateşin Aurea'sı Sha'am tarafından yaratılan ölümlü bir ırk.
Dryadlar – Dünya'nın Aurea'sı Tanez tarafından yaratılan ölümlü bir ırk.
Cüceler – Dünya'nın Aurea'sı M'tar tarafından yaratılmış ölümlü bir ırk.
Elfler – Aramaz ve Baradaz, Işık Tanrıları tarafından yaratılmış ölümlü bir ırk.
İnsanlar – on bir Aurea'nın birlikte yarattığı, yaratılışları sırasında bir tutam Kaos'la kirlenmiş ölümlü varlıklar.
Nyx – Ashur ve Su Tanrısı Namtaz tarafından yaratılan ölümlü bir ırk.
Rakash – Karanlığın Aurea'sı Noctis tarafından, insanları Kaos büyüsüyle yozlaştırarak yaratılan ölümlü bir ırk.
Troller – Karanlığın Aurea'sı Noctis tarafından yaratılan ölümlü bir ırk.

KARAKTERLER

Aurea

- Aramaz [AH-rah-mahz] – Işık Aurea'sı, Aron-Lyr Kralı, Gökyüzü Lordu
Aşur [AH-şuor] – Su Tanrısı, Deniz Tanrısı
Baradaz [bah-RAH-daz] – eskiden Işık Aurea'sı, Aron-Lyr Kraliçesi, Yıldız Kraliçesi; şimdi ise Lasgallen'in Batı Tepelerinde yaşayan bir İnsan çiftçi olan Rada [RAH-dah]
Belekorozy [beh-leh-KOH-rohz] – eskiden Karanlığın ve sonradan Kaosun Aurea'sı, aynı zamanda Noctis [NOK-tis], Düşmüş Olan, Yok Edici,

Canavarların Babası, Kaos Üstadı, Karanlığın Lordu olarak da bilinir; şimdi ise Bele [BEH-leh], gezgin bir paralı asker.

Enlial [EN-lee-ahl] – Havanın Aurea'sı, Kahin

Khiraz [KHI-raz] – Havanın Aurea'sı, Merhamet ve Şefkat Tanrıçası

M'tar [m'm-TAHR] – Yeryüzünün Aurea'sı, Demirci

Namtaz [nahm-TAZ] – Suyun Aurea'sı, Şifacı

Sha'am [SHAH-ahm] – Ateşin Aurea'sı, Savaşçı

Tanez [tah-NEHZ] – Yeryüzünün Aurea'sı, Hasat Tanrıçası

Zamani [tsah-MAH-nee] – Ateşin Aurea'sı, Müzik ve Tutku Tanrıçası

Anima

Dhustan [DOO-stan] – ayıya benzeyen Anima, Sha'am'ın ikinci komutanı

Elodia [eh-LOH-dee-ah] – Baradaz'ın hizmetçisi

Evanna [eh-VAN-nah] – Zamani'nin hizmetçisi

Galator [GAH-lah-tor] – Kuzeyde Noctis'e hizmet eden dev Anima; Bölünme Savaşları'ndan sonra güneyi yöneten asi bir savaş lordu; Kirai Kasabı olarak da bilinir.

Masir [MAH-zeer] – İnançsız olarak anılan, bir zamanlar M'tar'ın demircilerinden biri, daha sonra Noctis'in ikinci komutanı.

Ranon [RAH-nohn] – Enlial'ın ikinci komutanı ve eşi

Tayshren [TAY-shren] – Aramaz'a haberci olarak hizmet eden kehribar gözlü Anima

Ölümlüler

Adesh [AH-desh] – yarı Cin, yarı İnsan; Parçalanmışlardan biri; milislerin komutanı

Alma [AL-muh] – Rada'nın araklarından biri

Alona [AH-loh-nah] – Bölünme Savaşları sırasında yetim kalan bir Drakuul kızı; Kyree'nin evlatlık kızı.

Arallan [AH-rah-lahn] – Dalath tapınağında görev yapan bir İnsan rahip.

Asiza [ah-SEE-zah] – Noctis'in yardımcıları olan Chiasma'nın baş rahibesi

Bane/Shadowbane [BAYN/SHAD-oh-bayn] – Rada'nın siyah erkek kedisi

Brim [BRIM] – Dalath'ın insan belediye başkanı

Briseis Lyrasen [bri-SEH-is LEE-ra-sen] – Elf prensesi, Yüksek Elf krallığının merhum Kralı Orondir'in ortanca çocuğu; Leander'in kız

kardeşi; Baradaz ile birlikte sürgünde.
Calder [KAWL-der] – Bir İnsan; Parçalanmışlardan biri; milis askeri
Cassia [KAS-ee-uh] – Elf; Baradaz'ın müritlerinden biri.
Deira [DEE-rah] – bir Dryad; Kiazma'lardan biri
Dolores Underforge [duh-LOHR-es UHN-der-forj] – Rada'nın
yakınlarındaki bir çiftlikte yaşayan bir Brownie; Ulyss ile evli.
Fenrik [FEN-rik] – Kuzeyde bir İnsan kabile reisi
İblis - [IB-lis] – bir Djein; Kiazmalardan biri
Itzi [IT-zee] – Rada'nın araklarından biri
Kaius [KAI-oos] – Bir İnsan; Kiazmalardan biri
Khendrik Sommerhalt [KHEN-drik SAH-mer-hahlt] – bir İnsan; Tristan'ın
ağabeyi; Portia'nın oğlu
Kyree [KI-reh] – Dalath'ta yaşayan bir Aerieth şifacısı; eskiden Batı
Kanatları Komutanı Cloudspirit.
Leander Lyrasen [lay-AHN-der LEE-ra-sen] – Elf prensi, Yüksek Elf
krallığının merhum Kralı Orondir'in en küçük çocuğu; Briseis'in kardeşi.
Nacin [NAH-sin] – Noctis'in aygırı
Poppy [PAH-pee] – Rada'nın kısrağı
Portia Sommerhalt [POR-shuh SAH-mer-hahlt] – İnsan; Tristan ve
Khendrik'in annesi; Dalath Yaşlılar Konseyi üyesi
Rahni [RAH-nee] – bir Cüce; Chiasma'dan biri
Ria [REE-ah] – yarı Elf; Parçalanmışlardan biri; milis askeri
Sorcha [SOR-sha] – bir İnsan; Baradaz'ın yardımcılarında biri
Tharion [TAH-ree-on] – Bir İnsan; Kiazmalardan biri
Tristan Sommerhalt [TRIS-tahn SAH-mer-hahlt] – Dalath yakınlarında
yaşayan genç bir İnsan çiftçi; Rada'nın eski talibi; Khendrik'in erkek
kardeşi, Portia'nın oğlu
Ulyss Underforge [YU-liss UHN-der-forj] – Rada'nın yakınlarındaki bir
çiftlikte yaşayan bir cüce; Dolores ile evli.
Ursa [UR-sah] – Kuzeyden bir İnsan; Parçalanmışlardan biri; milis
kuvvetlerinde asker.
Varien Lyrasen [VAH-ree-en LEE-ra-sen] – yarı Elf bir çocuk; Briseis ve
Kieran'ın oğlu, Kuzey'den gelen ve Bölünme Savaşları sırasında Noctis'e
hizmet eden bir İnsan kabile reisi.
Vultaron [VOOL-tah-ron] – Elf; Chiasma'dan biri
Yarmin [YAR-min] – Bir İnsan; Parçalanmışlardan biri; milis askeri

Zarastris [zah-RAS-tris] – bir Elf; Kiazmalardan biri

KONUMLAR

Uçurum – Ötekinin en derin noktası, dizginlenmemiş yaratıcı gücün kaynağı

Ammar – Aron-Lyr'in güneydoğusundaki Djein krallığı

Argentien Ormanı – Aron-Lyr'in kuzeyinde Aerieth'lerin yuvası.

Aron-Lyr – dünyanın adı, Aurean alfabesinde "İşte Işık" anlamına gelir.

Azerai – Obsidyen Dağları'nın derinliklerinde yer alan cüce şehri

Dalath – Lasgallen'in batı tepelerinde yer alan küçük bir köy.

Elarial Gölü – Lyrheim'in güneyindeki göl

Bar-ak-alein Ormanı – Dryadların Yurdu

Gloiren Nehri – Dalath'tan geçen küçük bir nehir.

Mekat Krallığı – Aron-Lyr'in doğusundaki insan krallığı

Lasgallen – Aron-Lyr'in batısındaki insan diyarı

Defne Ormanı – Orman Elflerinin yuvası

Lyrheim – Aron-Lyr'in merkezi, Aurea'nın ve aynı zamanda Yüksek Elf Krallığı'nın merkezi.

Milford Sırtı – Dalath'ın yukarısındaki uçurumlar ve ormanlar

Firai Dağı – Drakuul topraklarındaki en yüksek dağ.

Obsidyen Dağları – Cücelerin yurdu olan Aron-Lyr'in en kuzeyindeki sıradağlar.

Öteki – Aron-Lyr'den ayıran Perdenin ötesindeki Kaos alemi

Rasga – Lasgallen'in başkenti

Şarit – Noctis'in uzak kuzeydeki karanlık kalesi

Tiamat – Drakuul krallığının eski başkenti, şimdi Galator ve Rakash'ın işgali altında.

Triannon – Mekke Krallığı'nın başkenti

Örtü – Öteki'yi Aron-Lyr'den ayıran bariyer

TERMİNOLOJİ

Hava Dokuyucusu – Havanın gücünü kullanabilen kişi

araklar – kalın kürklü, büyük boynuzlu hayvanlar olup, sütleri veya etleri için yetiştirilirler.

ashirai – bir çay çeşidi

Kaos Getirici – Noctis'in kılıcı

Kaostacı – Noctis'in Uçurumun gücünü kontrol etmek için dövdüğü güçlü bir eser.

Kaos Hançeri – Kaos'un gücünü yönlendirmek için kullanılan, içinde Kaos büyüsüyle dolu bir lir taşı bulunan hançer.

Kaos kurdu – Kaos büyüsünden etkilenmiş büyük bir kurt; Serai olarak da adlandırılır.

Kiazma – Noctis'in en güçlü on müritinden biri.

Dalath köyünün yaşlılar meclisi.

Yaratılış Alevi (Alev) – Yüce Baba'nın Baradaz'a verdiği yaratma gücü

Kral Konseyi (Konsey) – Aramaz önderliğindeki Aurea konseyi

Kritak – Öteki Dünya'dan gelen örümcek benzeri yaratıklar

Iyaureny – Aurean dilinde “yıldızlar” anlamına gelir.

Iyr – Aurean “ışık” anlamına gelir

Lyrnight – yeni yıl kutlaması

Lirin taşı – bir Anima'nın gücüyle dolu, lirin taşının daha küçük bir varyantı; önceden belirlenmiş bir büyüyü yapmak için kullanılabilir.

Lir taşı – Aurea'nın gücüyle dolu sihirli taş; kullanan kişiye yaratma gücünü kontrol etme olanağı sağlar.

macis – savaşta lir taşlarını ellere sabitlemek için kullanılan bir zincir takımı

Yaratıcı/Her Şeyin Babası – Aron-Lyr'in yaratıcısı

Yaz Ortası Festivali – yılın en uzun gününün kutlaması

Periler – Kaos'un dünyadaki etkisiyle yaratılmış küçük kanatlı varlıklar.

saeraery – Altın alfabetinde “aşkım” anlamına gelir.

serr – Aurean dilinde “uyku” anlamına gelir.

Limonotu – Chaoswolves

Bahar Festivali – İnsan aleminde kutlanan bir festival

Yıldız Ateşi – Rada'nın bıçaklı asası

Bölünmüşler – Bölünme Savaşları'nda anne babalarını kaybeden yetimler

Ayrılık Savaşları – günümüzdeki anlatıdan 50 yıl önce başladı; 40 yıl sonra sona erdi.

Talyrbai – Bahar Festivali ile Yaz Ortası Festivali arasındaki orta nokta

Onlar – Aurea (Belekoroz hariç)

tenday – yaygın bir zaman ölçüsü; üç tenday bir ayı oluşturur, bir yıl on aydan (300 gün) oluşur.

Tri-telac – Orman perisi dili

Kanatlı Kılıçlar – Aerieth askerleri

Yggdrasil, Altın/Büyük Ağaç – Noctis'in Örtüyü yırtıp Kaos'un Aron-Lyr'e girmesine izin vermesinin ardından dünyayı istikrara kavuşturmak için Onlar tarafından Yüce Baba'nın yardımıyla yaratılan dev bir ağaç; yıkımı Bölünme Savaşlarının başlangıcını işaret etti.

İÇERİK NOTLARI

Bu kitap, bazı okuyucuları rahatsız edebilecek içerikler içermektedir; örneğin:

- Sayfa içi şiddet
- İhanet
- Yas
- Ölüm
- Ruh sağlığı sorunları (kaygı, depresyon, bağımlılık)
- Küfür
- Hayvan ölümü (Rada'nın kedisi değil!)
- Cinsel saldırı tehditleri (ana karakterler arasında değil)
- Açık cinsel içerik (rıza esasına dayalı)

TEŞEKKÜRLER

Yeni yıl kararlarından birinin hayatımın en harika ve en ödüllendirici yolculuklarından birine yol açacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Darkness Births the Stars, birçok harika insanın yardımı ve desteği olmadan var olamazdı; onlara yürekten teşekkür etmek istiyorum.

Sevgili eşim... Sarsılmaz desteğin, cesaretlendirmen ve bana parlak bir şekilde parlamamı, dünyanın daha fazla hikaye anlatıcısına ihtiyacı olduğunu söylemen için teşekkür ederim. Sen benim dayanağım ve en iyi arkadaşımsın. Yirmi yıl çok çabuk geçti ve seninle daha nice yıllar geçirmek için sabırsızlanıyorum. Seni çok seviyorum.

Sevgili Lilia ve Jonah, en küçük hayranlarım, en büyük neşem. Sadece annenin yazma tutkusuna karşı sonsuz sabrınız olmakla kalmadınız, aynı zamanda bitmek bilmeyen merakınız ve coşkunuzla da beni desteklediniz: Rada ve Noctis'in hikayesini size yatakta anlatmamı istediniz (çocuklara uygun bir versiyon uydurmak belki de hayatımın en büyük zorluklarından biriydi), karakterlerimin resimlerini çizdiniz ve onları kendi hayal dünyalarınızda rol oynamalarına izin verdiniz. Bu hayatta doğru yapmayı arzuladığım tek şey, size hayallerinizden asla vazgeçmemeyi öğretmektir.

Hayat boyu sürececek kitap ve fantastik edebiyat sevgimi ateşleyen aileme teşekkür ederim. Sayısız kütüphane gezisinden, plansız kitapçı kaçamaklarına kadar, içimdeki hikaye anlatıcısını beslediniz (Lord of the Rings maratonlarından sonra Karanlık Lord'un başrolde olduğu bir aşk hikayesi beklemiyor olsanız bile). Ve sessiz gücün de güç olduğunu öğreten ve iyimserliği çevresindekilerin hayatını aydınlatan kayınvalidem Inge'ye de teşekkür ederim.

Kader arkadaşım, suç ortağım ve tanıdığım en nazik, en ilham verici insanlardan biri olan Wyn'e, Ren'e sonsuz teşekkürler. Her geç saatteki sohbet için, her bilgelik anı için ve en çok ihtiyaç duyduğum anlarda bana verdiğin her gerçeklik kontrolü için teşekkür ederim. Eğer bir kitabın (peri) vaftiz annesi olabilseydi, DBTS'nin vaftiz annesi kesinlikle sen olurdun!

Claire Bradshaw'a teŖekkür etmek istiyorum: Her yazarın hayalini kurduğu editör; keskin gözlü dokunuşunuz, Karanlık Yıldızları Doğurur kitabını en iyi haline getirdi ve bunun için sonsuza dek minnettarım.

Kapak tasarımcısı olarak yeteneğiyle beni her zaman hayrete düşüren Josh'a sonsuz teŖekkürler. Vizyonumu ilk andan itibaren paylaştın ve Rada ile Noctis'i muhteşem bir şekilde hayata geçirdin. Devam filmi üzerinde çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyorum.

Muhteşem harita tasarımı ve DBTS'yi dışı kadar iç mekanıyla da bu kadar güzel yaptığı için Travis'e teŖekkürler.

İnanılmaz derecede destekleyici okuyucularım Hannah, Cal, Bree, Jade, Bella, Jessica, Megan, Lori, Wazoula, Chloe ve Torrey'e, cesaretlendirmeleriniz, yorumlarınız ve özel mesajlarda bana attığınız sevinç çığlıkları için sonsuz teŖekkürler. Siz en iyisiniz!

Karakterlerimi yetenekleriyle hayata geçiren tüm harika sanatçılara teŖekkür ederim.

Beni destekleyen ve cesaretlendiren herkese, arkadaşlarıma ve aileme yürekten teŖekkür ederim. Hayatımda sizin gibi insanların olması benim için büyük bir nimet.

Harika fanfiction topluluğuna, yazma sevgimi yeniden canlandırdıkları ve kendi yeteneğime inanmam için bana güç verdikleri için teŖekkür etmek istiyorum. Sizinle birlikte çılgınlaşmak harika!

Önce gelen ve yolu açan tüm yazarlara, özellikle de epik fantaziye olan sevgimi uyandıran J.R.R. Tolkien'e teŖekkür ederim (aranızdaki kitap kurdu okuyucular, ana karakterlerin isimlerindeki küçük göndermeyi fark edebilirler).

Ve her şeyden önemlisi, bana şans verdiğiniz için eski ve yeni okurlarıma teŖekkür ederim. Umarım hikâyelerimi okurken, benim onları anlatırken aldığım kadar keyif alırsınız.

İlerleyen yıllarda daha nice güzel günler geçirmeyi dilerim!

YAZAR HAKKINDA

Sarah Lee Wohn, çocukluğundan beri kitaplara ve fantastik her şeye tutkundu. Sonsuz merakı ve canlı hayal gücüyle hareket eden Wohn, her zaman macera arayışı içinde dünyayı gezdi. Karanlık Yıldızları Doğurur, epik ve büyülü bir olay örgüsünü, kalbinizi çalacak yasak bir aşkla birleştiren, yetişkinlere yönelik ilk fantastik romantik serisinin ilk kitabıdır.

Büyüleyici fantastik dünyalar ve unutulmaz karakterler yaratmadığı zamanlarda Sarah'ı dünyanın dört bir yanından yemekler pişirirken, eşiyle birlikte evinin yakınındaki pastoral ormanların tadını çıkarırken ve kendi iki küçük yaramaz çocuğunu zapt etmeye çalışırken bulabilirsiniz.

THEIR FORBIDDEN LOVE TORE THE WORLD APART.
NOW TWO BROKEN GODS MIGHT BE THE ONLY
ONES ABLE TO HEAL IT.

Haunted by his past and the evil forces he commanded,
Noctis, once the God of Darkness, cannot forget Rada, the
former Goddess of Light—and the queen who ruled at his
brother's side. Condemned to mortality, thought dead to the
whole world, Noctis craves one last meeting...

Stripped of her magic and exiled for treason, Rada has built an
idyllic new life on a farm at the edges of the realm. But her
peace is shattered one stormy night when Noctis—the enemy
who caused her downfall, the lover she betrayed in turn—appears
at her door, wounded and desperate.

When a sinister attack reveals the powers of Chaos are stirring
once more, Noctis's dark past begins to unravel. As desire and
duty entwine, Rada faces an impossible choice: Can she
become the ally of the man who broke her heart to save
everything she holds dear?

*Inspired by Nordic mythology, this first book in a series follows
star-crossed lovers, their fall from grace and their quest for
redemption. Sizzling, tension-filled romance, high-stakes
magical battles, and morally gray characters make this the
perfect read for fans of Gild, The Cruel Prince, The Book of
Azrael and When the Moon Hatched.*

authorsarahleewohn.com

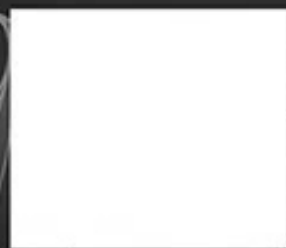

ILLUSTRATION AND COVER DESIGN BY JOSHUA GRIFFIN ART

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM